

ROBERT LUDLUM

TRISTAN İHANETİ

Tristan Dhaneti

Moskova, Ağustos 1991

Parlak siyah limuzin, kentin güney batı bölgesindeki Bitt-sevsky Ormanı'nda, sanki görünmez bir güç tarafından oraya çekilmiş gibi, sarsılarak ortaya çıktı. Camları polikarbon kaplı, kurşun geçirmezdi. Dleri teknoloji ürünü olan seramik zırlı gövdesini ayrıca karbon çelik karışımı ikinci bir zırh koruyordu. Lastikleri bile koruyucular ardına gizlenmişti. Bu orman çok eski çağlardan, tarih öncesi dönemden kalma bir bölgeydi.

Heybetli, dev gibi çamlar, huş ağaçları, karaağaçlar, akçaağaçlar birbirlerine do- lanmışçasına gökyüzüne uzanıyordu. Bu manzara, Taş Devri'nde, buzulların izini taşıyan bu bölgede, elle yapılmış mızraklarıyla mamut avlayıp dişlerinde ve pençe gibi ellerinde doğanın kırmızısının izlerini taşıyarak gelip geçen ilkel kabilelerin diliyle konuşmaktaydı. Oysa, zırlı Lincoln Continental, içinde tamamen bambaşka bir tür şiddeti barındıran; patlayıcılar, gelişmiş silahlar kullanan keskin nişancıların, teröristlerin bulunduğu, bambaşka bir kültürün dilini konuşuyordu.

Moskova kuşatma altında bir şehirdi. Çökmenin eşiğine gelmiş süper bir gücün başkentiydi. Uzlaşmaz komünistlerden bir grup, Rusya'yı reformculardan geri almaya hazırlanmaktaydı. Kente on binlerce asker dolmuştu ve kent sakinlerine ateş açmaya hazırdılar. Kutuzovksy Prospekt ve Minskoye Chausse'de dizi dizi tanklar, zırlı personel taşıma aracının gümbürtüleri duyulu-Robert Ludlum

yordu. Tanklar, Moskova vilayet binasını, televizyon yayını yapan merkezleri, gazete binalarını ve parlamento binasını kuşatmışlardı. Radyoda sadece, kendilerine devletin güvenliği için Devlet Komitesi adını veren grubun resmi talimat ve kararları yayınlanıyordu. Demokrasiye doğru adım atılan onca yıldan sonra, Sovyetler Birliği yine totaliter rejimin karanlık güçlerine dönmenin eşiğindeydi.

Limuzinde, saçları gümüş rengi, yakışıklı ve soylu hatları olan yaşlıca bir adam oturuyordu. O, Büyükelçi Stephen Metcal-fe'di. Bir Amerikan efsanesiydi. Franklin D. Roosevelt dahil, beş Amerikan Başkan'na danışmanlık yapmış, son derece zengin ve kendisini hükümetine adanmış bir adamdı. Artık emekliye ayrılmış

olan ve unvanı sadece onursal bir anlam taşıyan Büyükelçi Metcal-fe, Sovyet gücünün arka planında yüksek bir mevkide bulunan eski bir arkadaşı tarafından alelacele Moskova'ya çağırılmıştı. Bu iki eski dost, uzun yıllardır karşı karşıya gelmemişti. Dışkilerini çok iyi saklamışlardı ne Moskova'da, ne de VWashington'da bu ilişkiyi bilen yoktu. Bu terk edilmiş bölgede buluşmalarında ısrar eden Rus dostu (kod adı "Kurwenal"di), oldukça endişeliydi, ama gerçekten de endişe edilecek zamanlar yaşanıyordu.

Düşüncelere gömülmüş, gözle görülür biçimde gergin olan yaşlı adam, protez bacağı üzerinde topallayarak yürüyen, üç yıldızlı general dostuna bakınmak için limuzinden dışarı çıktı. Bir yandan yürümeye devam ederken bir yandan da gözleriyle ormanı tarıyordu ve birden kanı dondu.

Ağaçların arasında onu gözetleyen birini fark etmişti. Sonra bir ikinci kişiyi ve üçüncüyü!

Dzleniyordu.

Kendisinden ve Kurvve-nal kod adlı Rus dostundan haberleri olmuştu!

Bu her ikisi için de bir felaket olacaktı!

Metcalf, eski dostunu aramak ve onu uyarmak istedi ama birden, akşamüzeri güneşinde gözüne bir parıltı ilişti. Bu bir pusuydu!

Tristan Dhaneti

Yaşlı büyükelçi dehşet içinde döndü ve romatizmalı bacaklarının izin verdiği hızla limuzine doğru koştu.

Koruması yoktu, hiçbir zaman korumayla dolaşmazdı. Sadece elçilik tarafından tahsis edilmiş, silahsız bir Amerikan denizcisi olan şoförü vardı.

Birdenbire her taraftan ona doğru koşan adamlar ortaya çıktı. Üstlerinde siyah üniformalar ve bereler vardı, hepsinin üzerinde de makineli tüfek vardı. Etrafını çevirdiler, mücadeleye hazırlanıyor, ama bir yandan da kendisine artık genç bir adam olmadığını hatırlatıyordu. Bu neydi? Adam kaçırma mı? Rehine mi olacaktı?

Boğuk bir sesle şoförüne bağırdı.

Siyahlı adamlar Metcalf'e başka bir zırhlı limuzine, Rus malı bir ZIL'e doğru yönelttiler. Korkudan titreyerek yolcu bölümüne girdi. Orada, üç yıldızlı general oturmuş bekliyordu.

"Bu da neyin nesi böyle?" diye söylendi, panik duygusu geçiyordu.

"Çok özür dilerim," diye cevap verdi, Rus. "Tehlikeli, zamanlar ve burda, sana bir şey olmasına izin veremem. Bunlar benim adamlarım ve antiterör eğitimi almışlardır. Sen tehlikeye atılamayacak kadar önemli birisin."

Metcalf, Rusun elini sıktı. General seksen yaşındaydı, saçları ağarmıştı, ama yırtıcı bir kuşa benzeyen profili hiç bozulmamıştı. Şoföre başını salladı ve araba hareket etti.

"Moskova'ya geldiğin için teşekkür ederim, acil çağrımın gizemli görüldüğünü biliyorum."

"Darbeyle ilgili olduğumu düşünüyordum," dedi, Metcalf.

"Olaylar beklenenden daha hızlı geliyor," dedi Rus alçak bir sesle. "Dirizhor'un, yani şefin onayını aldılar."

Belki de gücü ele geçirmelerine engel olmak için artık çok geç."

"Beyaz Saray'daki dostlarım durumu büyük bir dikkatle izliyorlar. Ancak harekete geçemiyorlar, çünkü Milli Güvenlik Konse-Robert Ludlum

yi'nin sağlamış olduğu uzlaşma karşısında müdahale etmenin bir nükleer savaşa davet olduğunu

düşünüyorlar."

"Haklı bir korku. Bu adamlar Gorbaçov rejimini yıkmak için her şeyi göze almışlar. Moskova'daki tankları gördünüz, sivillere saldırmak için, sadece komplocuların bir emrini bekliyorlar. Bu ortalığı kan gölüne çevirir.

Binlerce insan ölür! Ancak Dirizhor onay vermedikçe bu saldırıyı başlatma emri verilmeyecek. Her şey onun elinde, o hareketi başlatabilecek tek kişi!"

"Ama o komploculardan biri değil?"

"Hayır. Bildiğin gibi, o zincirin en üst halkası, bütün gücü kesin bir gizlilik perdesi arkasında kontrol altında tutan kişi. Onu asla bir basın toplantısında göremezsin, hareketleri daima gizlidir. Ama darbe komplocularına sempatisi var. Onun desteği olmasa darbe başarısız olurdu. Onun desteğiyle kesinlikle başarılı olacak. Ve Rusya bir kez daha Stalinci bir diktatörlük haline gelecek, dünya da nükleer savaşın eşiğinde bulacak kendisini."

"Beni neden buraya çağırdın?" diye sordu, Metcalfe. "Neden ben?"

General, Metcalfe'e döndü ve Metcalfe, onun gözlerindeki korkuyu gördü. "Çünkü sen güvendiğim tek kişisin. Ve sen, ona ulaşma şansını olan tek insansın. Dirizhor'a."

"Peki Dirizhor, beni neden dinlesin ki?"

"Sanırım biliyorsun," dedi Rus sakın bir sesle. "Sen tarihin akışını değiştirebilirsin dostum. Sonuçta, ikimiz de daha önce bunu yapmış olduğumu biliyoruz."

BÖLÜM KISIM

Tristan Dhaneti

1. BÖLÜM

Paris, Kasım 1940

Işıklar kenti kararmıştı.

Nazilerin saldırıya geçerek, altı ay önce Fransa'yı işgal etmesinden bu yana, dünyanın en muhteşem şehri harap olmuştu. Seine Nehri boyunca uzanan kafeler artık yalnızlığa terk edilmişlerdi. Arc de Triomphe, l'Etoile Meydanı, geceleri gökyüzünü ışıltı ışıltı aydınlatan bu şahane, parlak merkezler, artık kendi kaderlerine bırakılmış, kasvetli ve hüzünlü yerlerdi. Önceleri Fransa'nın üç renkli bayrağının dalgalandığı Eyfel Kulesi'nde şimdi bir Nazi bayrağı vardı.

Paris sessizdi. Artık caddelerde bir otomobile, bir taksiye pek rastlanmıyordu. Büyük otellerin çoğuna Naziler el koymuştu. Eğlenceler, partiler, şen kahkahalar, keyifli kafa çekmeler de geride kalmıştı. Kuşlar bile, Alman saldırıları boyunca kenti saran yoğun benzin kokusu ve dumandan nasiplerini almışlardı, artık kuş sesleri dahi duyulmuyordu Paris'te.

İnsanların çoğu işgalcilerden, sokağa çıkma yasaklarından, dayatılan yeni yasalardan, tüfeklerin süngülerini, silahlarını sallayarak caddelerde devriye gezen, yeşil üniformalı Wehrmacht askerlerinden ürkmüş, geceleri dışarı çıkmaz olmuştu. Bir zamanların gururlu kenti, ümitsizlik, açlık ve korkunun pençesine düşmüştü.

Soylu Foch Caddesi'nde, Paris'in bu en görkemli, en geniş, beyaz taşlarla süslü yolunda bile rüzgâr ve soğuktan başka bir hayat belirtisi yoktu.

Tek bir istisna vardı.

Bir özel konuk evi, bir malikâne ışıltılı parlıyordu. İçeriden, bir orkestranın çaldığı ağır tempolu müzik sesleri geliyordu. Porselen ve kristal-11

Robert Ludlum

lerin şingirtisi, heyecanlı seslere, pervasızca koyuverilen kahkahalara karışıyordu. Burası, kasvetli ve karanlık çevrede, ayrıcalıklı bir ışık adaşığıydı.

Hôtel de Châtelet, Kont Maurice Leon Philippe du Châtelet ve zarif, muhteşem ev sahibeliği ile ünlü eşi Marie-Helene'in muhteşem köşkleri idi. Kont du Châtelet son derece zengin bir sanayici olmasının yanı sıra, işbirlikçi Vichy Hükümeti'nin bakanlarından biriydi de. Yine de, hepsinden çok, işgal altındaki Paris'te sürdürmeye devam ettiği görkemli partileriyle tanınıyordu.

Hotel de Châtelet'deki partilerden birine davet edilmek, büyük bir kıskançlık yaratan, haftalarca yolu beklenen, çok özel bir olaydı. Özellikle de, bu kıtlık günlerinde, gerçek bir kahve, peynir ya da tereyağı bulmanın hemen hemen imkânsız olduğu, sadece çok güçlü bağlantıları olanların et ve taze sebze bulabildiği bu zamanda. Châteletlerde bir kokteyle davetli olan kişinin, karnını iyice doyurma fırsatı bulacağı kesindi. Bu muhteşem evde, kentte hüküm süren korkunç kıtlığın izi bile yoktu.

Epeyce geç kalmış biri, uşak tarafından içeri alındığında, parti iyice havasını bulmuştu.

Yeni gelen konuk yirmili yaşlarının sonlarında, dikkat çekecek kadar yakışıklı bir adamdı. Simsiyah saçlarla çevrelenmiş yüzünde, kartal gagasına benzer burnunun yukarısında, yaramaz bakışlı, kocaman kahverengi gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Uzun boylu ve yapılıydı, atletik bir vücuda sahipti. Paltosunu uşağa verirken başını sallayarak gülümsedi ve Fransızca olarak, "İyi akşamlar, çok teşekkür ederim," dedi.

Adı Daniel Eigen'di. Son yıllarda zaman zaman Paris'te oturuyordu zengin bir Arjantinli ve çok çekici bir bekâr olarak tanındığı parti sosyetesinin müdavimlerindendi.

Eigen balo salonuna girer girmez, ev sahibesi Marie-Helene du Châtelet, "Ah, Daniel, aşkım," diyerek atıldı.

Orkestra, How High the Moon adlı yeni bir parça çalmaktaydı. Madam du Châtelet, onun gelişini salonun ta öbür ucundan fark etmiş; sadece, Windsor Dükü ve düşesi gibi ya da Paris Alman askeri valisi gibi çok zengin ya da çok güçlü kişilere sergilediği

Tristan ihaneti

sevinç ve neşeyle ona doğru ilerlemeye başlamıştı. Ellili yaşlarının başında, güzel bir kadın olan ev sahibesinin bir hayli cüretkâr göğüs dekoltesi, genç konuğu etkilemiş gibi görünüyordu.

Ev sahibesi, Daniel Eigen'ı bir an için kenara çekip alçak bir sesle, sır verirmişçesine, "Gelebilmene çok sevindim canım. Gelmeyeceksin diye korkmuştum," diye fısıldarken, Eigen kadını iki yanağından öptü.

"Hotel de Châtelet'deki bir partiyi kaçıracaktım ha?" dedi, Eigen. "Aklımı kaçırdığımı mı sanıyorsun?"

Arkasında sakladığı yaldızlı kâğıda sarılı paketi uzattı. "Size madam. Bütün Fransa'da kalmış son gram."

Ev sahibesi kutuyu aldı ve sabırsızlıkla paketini yırttı, Guerlain marka parfümün kare biçimli, kristal şişesi ortaya çıktığında yüzü sevinçten ışıltılı parlıyordu adeta. Nefesi kesilmişti. "Ama... ama Vol de Nuit bu hiçbir yerde bulunmuyor!"

"Kesinlikle haklısınız," dedi, Eigen gülümseyerek. "Satın alınamaz."

"Daniel! Çok tatlısın, çok düşüncelisin. Bunun en sevdiğim koku olduğunu nerden bildin?"

Alçakgönüllü bir biçimde omuz silkti. "Benim de kendi casus örgütüm var."

Madam du Châtelet kaşlarını çatıp parmağını bir çocuğu azarlarçası-na salladı. "Ve üstelik bize Dom Perignon bulmak için onca şey yaptıktan sonra. Gerçekten çok cömertsin. Neyse, burda olmana çok seviniyorum, bugünlerde senin gibi yakışıklı genç adamlar bir elin parmaklarını geçmiyor aşkımla. Bazı hanım arkadaşlarımdan bayılanlar olursa şaşırma sakın. Yani, senin henüz fethetmediklerinden söz ediyorum."

Yine sesini alçalttı. "Yvonne Printemps de Pierre Fresnay ile birlikte burda ama yine de gözü etrafta gibi görünüyor, haberin olsun." Ünlü müzikal komedi yıldızından söz ediyordu. "Ve Coco Chanel de yeni âşığıyla birlikte burda, hani şu Ritz'de birlikte yaşadığı Almanla. Yine Yahudi karşıtı bir söylev vermekle meşgul, gerçekten de bıktırdı artık."

Eigen bir hizmetçinin gümüş tepside sunduğu şampanya kadehlerinden birini aldı. Uçsuz bucaksız balo salonuna bir göz attı. Yerdeki antika

Robert Ludlum

parkeler eski bir şatodan getirilmişti, beyaz ve altın yaldız panellerden oluşan duvarlar goblen panolarla süslüydü, tavan ise Versailles Sarayı'ndaki tavan resimlerinin onarımlarını yapan sanatçı tarafından boyanmıştı.

Ancak, salonun dekoru konuklar kadar ilgisini çekmiyordu. Kalabalığı tarayınca tanıdığı kişiler olduğunu gördü. Her zamanki ünlü isimler oradaydı: her gece sahneye çıktığında yirmi bin frank kazanan şarkıcı Edith Piaf, Maurice Chevalier ve şimdilerde, Goebbels tarafından yönetilen Alman film şirketi Continental için Nazilerin onayladığı filmlerde oynayan bütün o ünlü sinema yıldızları. Tıka basa yemek ve içmek için az bulunan bu fırsatı asla kaçırmayacak olan bildik yazarlar, ressam ve müzisyenler. Nazilerle onların kuklası olan Vichy rejimiyle iş yapan, yine bildik Fransız ve Alman bankacılar, sanayiciler.

Son olarak da, bugünlerde sosyal hayatta önemli bir yer edinmiş olan Nazi subayları vardı. Hepsi üniformalıydı, çoğu monocle(<) takıyordu ve Führer'inkilere benzeyen küçük bıyıklar bırakmışlardı. Alman Askeri Valisi General Otto von Stülpnagel de oradaydı. Fransa'daki Alman Büyükelçisi Otto Abetz, yeni evlendiği genç Fransız eşiyle gelmişti. Ortadan ayrı saçları ve Prusyalı tavrı nedeniyle Bronz Kaya lakaplı Paris başkumandanı, yaşlı General Ernst von Schaumburg da elbette oradaydı.

Eigen hepsini tanırdı. Onlarla her zaman bu tip toplantılarda karşılaşır, ama bundan daha da önemlisi, çoğuna çeşitli iyiliklerde bulunmuştu. Fransa'nın Nazi yöneticileri sadece karaborsaya hoşgörü göstermekle kalmaz, herkes gibi ona ihtiyaç da duyarlardı. Yoksa karılarına ve sevgililerine kremleri, pudraları nasıl bulabilirlerdi? Kaliteli bir şişe Armagnac'ı nereden alabilirlerdi? Fransa'nın yeni yöneticileri bile savaşın getirdiği kıtlıklardan dolayı sıkıntı çekiyorlardı.

Bu yüzden de, Daniel Eigen gibi bir karaborsacıya her zaman talep oluyordu.

(*) Tek gözlük.

14

Tristan Dhaneti

Koluna bir elin dokunduğunu hissetti. Hemen ardından da eski sevgililerinden Agnes Vieillard'ın elmaslarla kaplı elini fark etti. Endişeyle kasılmasına rağmen döndü ve yüzüne bir tebessüm yerleştirdi. Bu kadını aylardır görmemişti.

Agnes alev saçan kızıl saçlarıyla çekici, minyon bir kadındı. Kocasını Didier savaş malzemeleri satan ve yarış

atları olan önemli bir işadamıydı. Daniel sekse aşkın düşkün bu tatlı kadınla Longchamp'daki at yarışları sırasında tanışmıştı, kadının orada özel bir locası vardı. Kocasını Vichy'de, kukla hükümete tavsiyelerde bulunmakla meşguldü o zaman. Kadın bu yakışıklı, zengin Arjantinliye kendisini bir "Savaş dülü" diye tanıtmıştı. Ara-landaki çekim, kısacası tutku, kocasını Paris'e dönene dek sürmüştü.

"Agnes, ma chérie! Nerelerdeydin?"

"Ben mi nerelerdeydim? Maxim's'deki geceden beri seni görmedim." O arada, çok hafifçe de olsa, orkestranın çaldığı Imagination parçasına uyumlu olarak sallanıyordu.

"Ah, gayet iyi hatırlıyorum," dedi Daniel, pek iyi hatırlamasa da. "Çok meşguldüm, özürlerimi kabul et."

"Meşgul ha? Senin bir işin yok ki Daniel," diye kadın, onu azarladı.

"Eh, babam her zaman yararlı bir şeyle uğraşmam gerektiğini söylerdi. Şimdi bütün Fransa ile uğraşıldığına göre, ben de kancadan kurtuldum sayılır."

Kadın başını sallayıp gönülsüz tebessümünü gizlemek istercesine kaşlarını çattı. Daha yakına sokuldu.

"Didier yine Vichy'de. Ve bu parti de Bocheleûe dolu. Neden kaçıp Jokey Kulübü'ne doğru gitmiyoruz? Maxim's'de çok fazla Hans var bugünlerde." Fısıldayarak konuşuyordu, metrodaki posterlerde belirtildiğine göre Almanlardan Boche diye söz eden herkes vurulacaktı. Almanlar Fransızların alaylarına karşı aşırı alınganlık gösteriyorlardı.

"Ah, ben Almanlara aldırılmıyorum," dedi Daniel konuyu değiştirebilme gayretiyle. "Bence harika müşteriler doğrusu."

15

Robert Ludlum

"Askerler, ne diyorsunuz onlara, hah haricots verts,n öyle mi? Onların hepsi birer vahşi! Hasta beyinli.

Caddenin ortasında bir kadına yanaşıp onu zorla sürükleyerek götürüyorlar."

"Onlara biraz olsun acımalısınız," dedi, Eigen. "Zavallı Alman askerleri dünyayı fethettiklerine inanıyorlar ama bir Fransız kızına göz ucuyla bile bakamıyorlar. Haksızlık bu."

"Đyi de onlardan nasıl kurtulacaksın?..."

"Yahudi olduğunuzu söylemen yeter hayatım. Bu onları hemen kaçırır. Ya da gözlerini dikip koca ayaklarına bak. Bundan da çok utanıyorlar."

Kadın artık gülümsemesine engel olamıyordu. "Ama Champs-Elyse-es'de kaz adımlarıyla yürümeyi biliyorlar!"

"Sen kaz adımlarıyla yürümeyi kolay mı sanıyorsun?" diye sordu Daniel. "Bir gün dene de gör, adım atacak halin kalıyor mu?" Bir yandan da kaçmak için fırsat kolluyorlardı.

"Neden, önceki gün Göring'i la Paix Caddesi'nde arabasından inerken gördüm. O aptal mareşal asası vardı yine elinde, geceleri bile onu koynuna aldığına yemin edebilirim! Cartier's'e girdi. Sonradan oranın müdürü, karısına sekiz milyon franklık bir kolye aldığını söyledi." Đşaret parmağıyla Daniel'in kolalı, beyaz gömleğini dürttü. "Dikkat et, karısına Fransız modası alıyor, Alman değil. Bu Bocheler hep bizim çöküşümüzden söz ederler ama buraya gelince de çöküş dedikleri bu duruma tapınıyorlar."

"Eh, Herr Meier'e en iyisi layıktır ancak."

"Herr Meier mi? Ne demek istiyorsun? Göring Yahudi değil ki."

"Ne dediğini biliyorsun: 'Eğer Berlin'e tek bir bomba düşecek olursa, artık benim adım Hermann Göring olmayacak, o zaman bana Meier diyebilirsiniz.'"

Agnes güldü. "Sesini kıs Daniel," diye fısıldayarak uyardı.

Eigen, onun bileğine dokundu. "Surda görüşmem gereken bir bey var tatlım, o yüzden eğer izin verirsen..."

(* Yeşil fasulye.

16

Tristan Dhaneti

"Yani başka bir kadınla göz göze geldiğini mi söylemek istiyorsun?" dedi Agnes azarlar bir tonda, gülümsemesi abartılı bir hal almıştı bu arada.

"Hayır hayır," diye kıkırdadı, Eigen. "Korkarım bu gerçekten iş."

"Eh, Daniel aşkım, en azından bana gerçek bir kahve bulabilirsin. Kahve niyetine önüme konan o acayip şeyleri içemiyorum! Yapar mısın bunu, tatlım?"

"Elbette," dedi. "Mümkün olan ilk fırsatta. Birkaç güne kadar gelecek bir gemi bekliyorum."

Ancak Agnes'den uzaklaşır uzaklaşmaz sert bir erkek sesi tarafından durduruldu. "Herr Eigen!"

Hemen arkasında bir grup Alman subayı duruyordu, tam ortalarında da uzun boylu, asil duruşlu bir SS albayı vardı. Albayın saçları geriye doğru taranmıştı, başa gözlük takıyordu ve Führer'inkini taklit eden bir bıyığı vardı. SS Albayı Jürgen Wegman, Eigen'e, kamu hizmeti ruhsatı temin etmek bakımından en yararlı kişiydi, bu ruhsatla Paris caddelerinde özel araçla dolaşabilen az kişiden biri olabiliyordu. Bugünlerde ulaşım ve nakliye büyük bir sorundu. Sadece doktorlar, itfaiyeciler ve bazı özel nedenlerle aktörlerle aktrisler kendi arabalarıyla dolaşma izni alabildikleri için metro korkunç kalabalık oluyordu ve zaten istasyonların yansı da kapatılmıştı. Benzin ve taksi bulmak da mümkün değildi.

"Herr Eigen, bu Upmann purolar... bunlar bayat."

"Bunu duyduğuma üzüldüm, Herr Albay Wegman. Size önerdiğim gibi onları nemlendirme kutusunda saklıyor musunuz?"

"Nemlendirme kutum yok..."

"Size hemen bir tane bulacağım," dedi Eigen.

Gruptaki meslektaşlarından biri, iri yapılı, yuvarlak yüzlü SS Tuğgeneralı Johannes Koller kıs kıs güldü. O

sırada arkadaşlarına birtakım Fransız kartpostalları göstermekteydi. Kartpostalların çabucak ceketinin göğüs cebine soktu, ama Eigen ne olduklarını görmüştü o arada: bunlar abartılı güzellikte ve sadece çorap, jartiyer giymiş kadınların çeşitli şehvetli pozlara büründükleri, eski moda, kaba saba pornografik resimlerdi.

17

F:2

Robert Ludlum

"Lütfen! Bana verdiğiniz zaman da bayattılar zaten. Üstelik Küba malı olduklarımızı da sanmıyorum."

"Küba'dan geldiler Herr Kommandant. Genç bir Küba bakiresinin uyluklarında sarıldılar. Buyrun lütfen, size saygılarımla birlikte bir tane sunmama izin verin." Genç adam göğüs cebine uzandı ve selofana sarılı birkaç puronun bulunduğu kadife bir kese çıkardı. "Romeo y Julietas. Duyduğuma göre bunlar Churchill'in en sevdikleriymiş." Göz kırparak purolardan birini Almanya uzattı.

O sırada elindeki gümüş tepside çeşitli kanepeler bulunan bir garson yanaştı. "Kaz ciğerli kanepeler alırdınız efendim?"

Koller bir çırpıda iki tane yuvarladı. Daniel de bir tane aldı.

Wegman ise, "Ben istemem," diyerek garsona ve etrafındakilere açıklamada bulundu. "Artık et yemiyorum."

"Eh bugünlerde pek kolay bulunmuyor değil mi?" dedi, Eigen.

"Sadece ondan değil," diye cevapladı Wegman. "Bir erkeğin yaşı ilerledikçe, otobur hale gelmesi gerekir biliyorsunuz."

"Evet, Führer'iniz de bir vejetaryen değil mi?" diye sordu, Eigen.

"Kesinlikle doğru," dedi, Wegman gururla.

"Ama yine de bazen ülkeleri yutuveriyor bütünüyle," dedi Eigen daha alçak bir sesle.

SS subayı ters ters baktı. "Siz her şeyi bulabileceğiniz gibi görünüyorsunuz Herr Eigen. Belki burada Paris'teki kâğıt kısıtlaması için de bir şeyler yapabilirsiniz."

"Evet, bu durum siz bürokratları çıldırtıyor olmalı. Hangi konuda daha fazla sorun var?"

"Bugünlerde her şey kalitesiz," dedi Tuğgeneral Koller. "Bugün zarfa yapışabilen bir tane posta pulu bulabilmek için koca bir tomar pulu harcadım."

"Siz beyler halen üzerinde Hitler'in başı olan pulları mı kullanıyorsunuz?"

"Evet tabii ki," diye yanıtladı, Koller sabırsızlıkla.

Tristan Dhaneti

"Belki de ters tarafı yalıyorsunuzdur, ha?" dedi Eigen göz kırparak.

SS generali utançla kızardı ve beceriksiz bir şekilde boğazını temizledi, ama o daha bir cevap vermeden Eigen devam etti. "Kesinlikle haklısınız. Fransızlar Almanlar kadar kaliteli mal üretmiyor."

"Gerçek bir Alman gibi konuştunuz," dedi Wegman onaylar bir havayla. "Her ne kadar anneniz İspanyol olsa da."

"Daniel," diye kontralto(>) bir ses duyuldu. Nazi subaylarından kurtulmak için bir fırsat bulmak ümidiyle sese doğru döndü.

Bu, rüküş ve iri çiçeklerle bezenmiş, kendisini daha çok dans eden bir sirk filine benzeten bir elbise giymiş, şişman, elli yaşlarında bir kadındı. Madam Fontenoy doğal olmayacak kadar koyu siyah saçlarının üzerine de beyaz çizgili bir bant takmıştı. Dev gibi altın küpeler kulaklarından sarkıyordu ve Daniel bunlann-yirmi iki ayar, antika altınlar olduklarını fark etmişti. Küpelerin ağırlığından kadının kulak memeleri aşağı sarkıyordu.

Kendisi de önemli ev sahibelerinden biri olan kadın Vichy diplomatlarından birinin karısıydı. Almanlara,

"Affedersiniz," dedi. "Genç Da-niel'i sizden çalıp götürmem gerekiyor."

Madam Fontenoy'un kolu, yirmi yaşlarında, bir omzu açıkta bırakan siyah bir gece elbisesi giymiş, ışık saçan gri-yeşil gözleri kuzguni saçlarla güzel bir tezat oluşturan, narin bir genç kıza sarılmıştı.

"Daniel," dedi, Madam Fontenoy. "Seni Genevieve du Châtelet'le, yani ev sahibemizin tatlı kızıyla tanıştırmak istiyorum. Seninle tanışmadığımı duyunca hayretler içinde kaldım... Paris'te seni tanımayan tek kız o olmalı. Genevieve, bu Daniel Eigen."

Genç kız, uzun parmaklı, zarif elini uzatırken gözlerinde bir uyan işareti oluştu kısa bir an için. Bu sadece Daniel için anlamı olan bir bakıştı. Daniel, kızın elini tuttu. "Sizinle tanışmak bir zevk," dedi başını hafifçe eğerek. Bu arada da mesajı aldığını belirtmek için, işaret parmağıyla kızın avucunu kaşıdı hafifçe.

(* En kalın kadın sesi.

Robert Ludlum

"Bay Eigen Buenos Aires'ten," diye genç kadına açıkladı Madam Fontenoy. "Ama Left Bank'da da bir dairesi var."

"A, uzun süredir mi Paris'tesiniz?" diye sordu Genevieve du Châte-let ilgisizce ama dik dik bakarak.

"Yeterince uzun," dedi Eigen.

"Yolunu bulacak kadar uzun," dedi Madam Fontenoy, kaşları kalkmıştı.

"Anlıyorum," dedi Genevieve du Châtelet kuşkuyla bir tavırla. Birden gözleri salonun ilerisinde birine takılmış

gibi göründü. "Ah, büyük teyzem gelmiş. Hoşça kalın. Kusuruma bakmazsınız, değil mi Madam Fontenoy?"

Kız oradan ayrılırken bir an için adama baktı ve sonra başka bir odaya doğru kararlı bir şekilde, hızlı adımlarla uzaklaştı. Adam belli belirsiz bir baş sallamasıyla, bir kez daha gizli mesajı almış olduğunu belli etti.

Çok uzun gibi gelen iki dakika boyunca, şişman kadınla boş bir sohbet ettikten sonra Daniel de izin istedi. İki dakika yeterli bir süreydi. Bir yandan dirseğiyle kalabalığı yararken, bir yandan da ona seslenenlere gülümseyerek ve başını sallayarak, nazik bir durum yüzünden duramayacağı izlenimi veriyordu.

Salondan biraz ötedeki kütüphane de neredeyse salon kadar büyüktü. Duvarları ve kitaplıkların içleri Çin kırmızısı vernikle cilalanmıştı; deri ciltli, antika kitaplar dizi dizi, hiç okunmamış olarak duruyorlardı. Oda boştu, balo salonundan yükselen kakafoni buraya ancak uzak, boğuk bir mırıltı şeklinde ulaşıyordu. Odanın öbür ucundaki divanda, Aubusson minderlerinin arasına gömülmüş oturan Genevieve baştan çıkartıcı siyah elbisesi ve çıplak omzuyla muhteşem görünüyordu.

"Ah Tann'ya şükür," diye fısıldadı hemen. Ayağa kalkıp hızla Dani-el'e doğru ilerledi ve kollarını boynuna doladı. Adam, kızı uzun uzun ve tutkuyla öptü. Bir dakika sonra kız geri çekildi. "Bu gece buraya geldiğini görünce çok rahatladım. Başka planların vardır diye çok korkuyordum."

20

Tristan Dhaneti

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?" diye itiraz etti Daniel. "Seni görme fırsatını kaçırmıyordum hiç? Saçmalıyorsun."

"Çünkü sen... annemler bizim hakkımızda bir şey anlamasın diye çok dikkatli, çok tedbirli davranıyorsun.

Neyse, sonuçta hurdasın. Tann'ya şükür. Bu insanlar çok sıkıcı, öleceğimi sandım. Tek konuları yemek, yemek, yemek."

Eigen, sevgilisinin ipeksi omuzlarını okşuyor, parmak uçlarıyla göğüs dekoltesinden taşan kabarık yerlere bastırıyordu. Shalimar kokusunu duyabiliyordu, kendisi hediye etmişti bu parfümü. "Tanrım, seni çok özledim," diye mırıldandı.

"Nerdeyse bir hafta oldu," dedi, Genevieve. "Yaramazlık yaptın mı bu arada? Hayır, dur... buna cevap verme. Ben, senin yöntemlerini biliyorum Daniel Eigen."

"Adeta içimi okuyorsun," dedi Eigen usulca.

"Bundan pek emin değilim," dedi Genevieve kuşkuyla, dudaklarını da büzmüştü. "Bence sen pek çok katmanlı bir adamsın."

"Belki sen o katmanlardan bazılarını soyabilirsin," dedi Daniel.

Genevieve şok olmuş bir şekilde bakıyordu ama bunun yapmacık olduğunu ikisi de biliyorlardı. "Burda olmaz, her an içeri biri girebilir."

"Evet, haklısın. Hadi rahatsız edilmeyeceğimiz bir yere gidelim."

"Gidelim. İkinci kattaki resim odası. Oraya kimse gitmez."

"Annen hariç," dedi Daniel, başını sallayarak. O an aklına bir fikir geldi. "Babanın çalışma odası. Kapıyı kilitleyebiliriz."

"Ama babam bizi orda bulursa ikimizi de öldürür!"

Daniel üzgün bir şekilde başıyla onayladı. "Ah ma cherie, haklısın. Sanıyorum gerçekten de ötekilere katılmaktan başka çaremiz yok."

Genevieve bozulmuştu. "Hayır, hayır, hayır!" dedi. "Ben... ben babamın anahtarlarını sakladığı yeri biliyorum. Hadi, acele edelim!"

Kütüphaneden çıkıp koridor boyunca ilerleyen ve personel merdivenine açılan kapıdan geçip ikinci kata inerek oradan da karanlık uzun bir koridorda yürüyüp içinde Marshal Petain'in bir büstü bulunan küçük bir 21

Robert Ludlum

nişin önünde duran kızın peşinden gitti. Daniel'in kalbi güm güm atıyordu. Tehlikeli bir şeylere kalkışmak üzereydi ve tehlike onu daima heyecanlandırırdı. Uçlarda yaşamayı severdi.

Genevieve heykelin arkasına uzandı ve el çabukluğuyla tek bir anahtar çıkardı oradan. Sonra da babasının çalışma odasına ait çifte kapının kilitlerini açtı.

Elbette gencecik, tatlı Genevieve'in, Daniel'in daha önce de bu odayı ziyaret ettiğinden hiç haberi yoktu.

Aslında Hötél de Châtelet'deki bu odaya birkaç kez gizlice girmişti.

Kont Maurice Leon Philippe du Châtelet'in çalışma odası, son derece erkeksi, pipo tütünü ve deri kokan bir odaydı. Odada antika bir baston koleksiyonu, düzgünce dizilmiş koyu kahverengi deri kaplı, XV. Louis koltuklar, üzerinde çeşitli evrakların özenle yerleştirilmiş olduğu, masif, oymalı bir ahşap masa vardı.

Şöminenin üzerinde de aile üyelerinden birinin bronzu büstü duruyordu.

Genevieve çifte kapıyı kilitlemekle uğraşırken, Daniel de hızla masanın üzerindeki göz gezdirmeye başladı. Evrakları aceleyle karıştırıp kişisel ve mali olanların arasından en ilginçlerini ayıklıyordu. Vichy'den gelen ve çok gizli askeri konularla ilgili olanları bir bakışta fark edebilmişti.

Ancak daha fazla bir şey bulmasına fırsat kalmadan Genevieve içteki kapıyı da kilitleyip yanına koşmuştu.

"Orda," dedi kız. "Deri divanda."

Ama Eigen'in masanın yanından ayrılmaya pek niyeti yoktu. Kızı hafifçe babasının masasına dayadı ve ellerini vücudunda, incecik belinde, küçük ve sıkı kalçalarında gezdirmeye, onları usul usul okşamaya başladı. Aynı zamanda da kızın boynunu, göğüslerinin üst kısımlarını öpüyordu.

"Ah Tanrım," diye inledi kız. "Daniel." Gözleri kapalıydı.

Sonra Eigen parmak uçlarıyla kızın kalçasının arasında gezinmeye, hassas bölgelerini hafifçe okşamaya başladı, böylece kızın dikkatini başka tarafa yönlendirmiş ve sağ elini kalçasından çekip arkadaki evrakları becerikli hareketlerle karıştırdığını fark etmesini engellemiş oluyordu.

22

Tristan Dhaneti

Bu beklenmeyen fırsat karşısında yaratıcı olmak zorundaydı.

Evrakları sessizce smokininin yan tarafındaki yırtmacın içine kaydırıldı. Onlar smokin ceketinin ipek astan ardında kaybolur kaybolmaz da sol elini yukarı kaldırıp kızın ensesindeki fermuvan açtı ve elbiseyi aşağı çekerek göğüslerini ortaya çıkardı. Kahverengi meme başları dilinin ucunda kelebek misali titreştiler.

Smokin ceketinin astanndaki kâğıtlar bir hareketi üzerine hışırdadılar.

Birden dondu, başını kaldırdı.

"Ne?" dedi Genevieve, gözleri vahşi vahşi parlıyordu.

"Sesi duydun mu?"

"Ne?"

"Ayak sesleri geldi, yakından." Daniel'in kulakları zaten aşırı hassastı, ama şu sıra içinde bulunduğu durunryüzünden daha da keskinleşmişlerdi.

"Hayır!" Kız uzaklaştı, elbisesini toparlayıp göğüslerini içine yerleştirdi yeniden. "Fermuvanımı çek Daniel, lütfen! Burdan hemen çıkmalıyız! Eğer biri burda olduğumuzu anlarsa!..."

"Şşşş," dedi. İki çift ayaktan gelen sesler duyduğunu fark etti, sadece bir kişi değildi. Kapının

önündeki mermer yer döşemesinden gelen seslere bakılırsa iki erkeğin ayak sesleriydi bunlar. Sesler yankılanıp yükseliyor ve yakınlaşıyordu.

Genevieve sessizce kilitli kapıya yaklaşırken, o da sesleri ayırt edebilmeye başlamıştı. İki adam Fransızca konuşuyorlardı, ama biri Alman aksanıyla konuşuyordu. Fransız olan ve alçak sesle konuşan konttu, yani Genevieve'in babası. Öteki de General von Stülpnagel, Alman askeri valisi miydi? Emin olamıyordu?

Genevieve aptalca bir hareketle anahtarı alıp kilide soktu... ne yapacaktı ki, babasıyla Alman meslektaşının önünde kapının kilidini mi açacaktı? Daniel, onun eline dokundu ve anahtarı çevirmesine engel oldu. Ve, anahtarı kapıdan çekti. "Şu tarafa," diye fısıldadı. Odanın en uzak köşesindeki kapıyı gösteriyordu. Belki Genevieve, onun kapıyı şimdi fark ettiğini düşünürdü, ne de olsa panik halindeydi ve çok net düşünemeyebilirdi.

23

Robert Ludlum

Kız başını sallayarak o kapıya doğru koştu. O kapıya ulaştığında, adam da odanın ışıklarını söndürerek karanlıkta kalmalarını sağladı. Ama Daniel karanlıkta da kolayca hareket edebilirdi ve odanın resmi kafasının içine yerleşmiş olduğundan yolundaki engellerin farkındaydı.

Kız kapıya ulaştığında soluk soluğa kalmış, tokmağı çevirince kapının kilitli olduğunu fark etmişti. Ama Daniel anahtarı gösterdi. Bunu yapmamış olsaydı orada harcayacakları birkaç fazla saniye, yakalanmalarına neden olacaktı. Hızla kilidi açtı. Bu kapı az kullanıldığı için açılırken kilit biraz zorlandı. Çıkınca kıza dar ve karanlık koridoru işaret edip kapıyı ar-kalanından kapattı, kilitlememeye karar vermişti. Kilidin silindiri paslanmıştı ve ses çıkartıyordu, bu ses de iki adam tarafından duyulabilirdi.

Stüdyonun asıl kapısının açıldığını, adamların birbirleriyle konuşarak içeri girdiklerini duyabiliyordu.

Genevieve, Daniel'in koluna yapışmıştı, sivri, pençe gibi tırnakları ipekli kumaşı delecek gibiydi. Çeketinin astanndaki kâğıtların hışırtısını duymuş olsa bile kavrayacak haldeymiş gibi görünmüyordu. "Şimdi ne olacak?" diye fısıldadı.

"Sen merdivenlerden aşağı, mutfığa in ve oradan da partiye dön."

"Ama hizmetkârlar..."

"Senin nerden ya da neden geldiğini bilemezler, üstelik ne olursa olsun ağızlarını kapalı tutacaklardır."

"Ama birkaç dakika sonra bile olsa, sen de peşimden gelersen!..."

"Tabi ki gelemem. O zaman ne olduğunu anlarlar."

"Peki sen nereye gideceksin?" Fısıldıyordu ama yine de sesi biraz yüksek çıkıyordu.

"Beni merak etme," dedi Daniel. "Seni yakında bulurum. Eğer annen nereye kaybolduğumu sorarsa sen kesinlikle bir şey bilmiyorsun elbette." Daniel tanıdığı en zeki kadınlardan biri sayılamayacak olan Genevieve'e bunlan söylemenin iyi olacağını düşünmüştü.

"Ama nereye?..." diye başladı kız yine.

Parmağını dudaklanmn üstüne koydu. "Git artık ma cherie."

24

I

Tristan ihaneti

Kız gitmek üzere döndü ama genç adam kızın koluna dokundu. Kız geri dönünce de dudaklarına acele bir öpücük kondurdu. Sonra elini kızın elbisesinin boynunda gezdirdi ve personel merdiveninden yukarı çıkmak üzere hızla yola koyuldu. Ayakkabıların tabanları bugünlerde deriden bile daha zor bulunan kauçuktan yapılmışlardı ve neredeyse hiç ses çıkarmıyorlardı.

Kafasından büyük bir süratle son olupbitenleri geçiriyor ve nereye gitmesi gerektiğini düşünüyordu. Bu gece Genevieve ile görüşeceğini biliyordu, ama babasının stüdyosuna girme fırsatı önceden planladığı bir şey değildi... buna rağmen kesinlikle de kaçıramayacağı bir fırsattı. Ama şimdi ceketinin astanndaki kalın kâğıt tomanıyla o kalabalık partiye, her an birinin ona çarpabileceği, kâğıtların sesini duyabileceği, ne sakladığını merak edeceği salona dönmek iyi bir fikir değildi.

Yine de buna benzer bir şeyler yapılabilirdi. Örneğin, vestiyere gidip paltosuna bakabilirdi, eğer o anda birine rastlarsa da çakmağını almaya geldiğini söyleyebilirdi. Ve orada kâğıtları paltosuna aktarabilirdi. Ama bunu yaparken görülme riski vardı, herhalde vestiyer tamamen boş bırakılmamıştı.

Ve bu risk, partiye dönmesi halinde, Genevieve ile babasının stüdyosunda olduklarının anlaşılması ihtimali ile karşılaştırıldığında hiçbir şey sayılırdı. Servis merdivenleri doğrudan mutfağa iniyordu, orada da hizmetkârlar Genevieve geçtikten birkaç dakika sonra onun geldiğini fark ederlerdi. Sonra da iki ile ikiyi toplayabilirdi. Genevieve'i aksine ikna etmeye çalışmış olmasına rağmen, hizmetkârların hiç de sıkı ağızlı olmadıklarını bilirdi ve mutlaka o da gerçeği biliyordu: onlar bu tür dedikodular için yaşarlardı.

Aslında Eigen dedikodulara, fısıltılara, söylentilere hiç aldırmazdı. Marie-Helene du Châtelet'in kızıyla gizli gizli seviştiklerini öğrenmesinden ne çıkardı ki? Hayır, onu düşündüren işin uzanacağı yerd, zincirin diğer hal-kalanydı. Elbette kont ulusal güvenlik açısından çok önemli kâğıtların çalışma odasından yok oldukları fark edeceği zaman gelecekti ve ilk iş

25

Robert Ludlum

olarak da karısına ve hizmetkârlara soracaktı. Yakıştırmalar, ilişki kurmalar alıp yürüyecekti. Belki aşçı kadınlardan biri, evin çalışanlarını koruma gayretiyle, stüdyodan doğrudan mutfağa inen genç

adamı anımsayacaktı.

Ardından, ev sahibi kâğıtları Daniel'in çaldığından emin olamasa da, Eigen en önemli suçlu adayı haline gelecekti. Ve maskesi -yani en önemli amacı- düşecekti. Bu kesinlikle tehlikeye atamayacağı bir şeydi.

Evet, evden çıkmanın başka yollar da vardı. Servis merdivenlerini kullanarak üçüncü ya da dördüncü kata çıkar ve hiç kuşkusuz karanlık olan katı geçerek başka bir merdivene ulaşabilirdi. Buradan da şimdi bahçe olan, ama eskiden arabaların park edildiği arka bölümdeki avluya inebilirdi. Avlunun etrafı tahta perdeyle çevriliydi ve kapısı da kilitli dururdu. Tahta perdenin üstünden atlayabilirdi, ama balo salonunun arkaya bakan pencereleri de vardı ve mutlaka birileri onu görürdü. Smokinli bir adamın arka bahçenin tahta perdesinden atlarken görülmesi de... hayır, bir kez daha düşünmeliydi.

Hôtel de Châtelet'den güvenle çıkmanın bir tek yolu vardı.

Bir dakikada en üst kata ulaşmıştı bile, burası hizmetkârların kaldığı bölümdü. Bu katta tavan alçaktı ve ziftle sıvanmıştı, yerler de mermer ya da taş değil, gıcırdayan, eski çam tahtalarıyla kaplıydı. Burada kimse yoktu, bütün hizmetkârlar aşağıda, partideydi. Genç adam önce bir keşif yaptı, bir tehlike beklemiyordu burada, ama daima acil durumlar için ikinci bir çıkış ayarlamak isterdi. Bu onun en önemli kuralıydı ve bu kural pek çok kez hayatını kurtarmıştı.

Buradan çatıya çıkmanın mümkün olduğunu biliyordu ve bu malikâne bitişik düzende bir dizi evle bağlantılı inşa edilmiş olduğu için de, çatıdan çeşitli kaçış imkânları vardı.

Hôtel de Châtelet'in çatısı mansard tarzı bir çatıydı, çatı pencereleri kemerlerin içindeki pencere tirizlerine yerleştirilmişti. Şöyle bir göz atınca çatıya çıkmak için kullanabileceği bütün pencerelerin binanın ön kısmında, hizmetkârların odalarında olduğunu anladı. Hizmetkârların odala-26

Tristan Dhaneti

rını kilitli tutmalannı pek beklemiyordu ama yine de, elini attığı ilk kapı hemen açılınca rahat bir nefes aldı.

Oda küçüktü, mobilyası da tek kişilik bir karyola ile bir şifoniyerden ibaretti. Tozlu pencerelerin izin verdiği ölçüde, yol yol ay ışığı içeriye aydınlatıyordu. Pencereye koştu, başının pencere tirizinden sığıp sığmayacağını ölçmek üzere ispanyoleti çevirip camı açmaya çalıştı. Belli ki bu pencere pek açılıp kapanmıyordu, en azından son zamanlarda açılmamıştı. Yine de büyük bir kuvvetle asılıp önce bir kanadı, sonra da diğer kanadı açmayı başardı.

Dçeriye dışarının dondurucu soğuğu girerken, dışarı baktı. Binayı birkaç gün önce incelediği zamanki tahminlerinin doğru olduğunu gördü. Pencere doğruca katran kaplı, dik eğimli yüksek çatıya açılıyordu.

Çatının eğimi yine oldukça dik bir şekilde otuz, otuz beş metre kadar aşağı doğru devam ediyor ve bir korkulukla son buluyordu. Korkuluk taş üzerine oymalı ve aşağıdan geçen herhangi birinin onu görmesine engel olacak kadar yüksekti. En azından, bu binanın çatısındaki hareketlerinin görülmesi mümkün değildi.

Komşu binalar ikinci imparatorluk Dönemi'nin başka mimari akımlarına göre yapılmış olduklarından bu tür korkulukları yoktu. Eh, oralarda da saklanmak için elinden geleni yapacaktı.

Çatıdaki katran, yıllar, on yıllar boyunca yaz güneşinin etkisiyle kabarıp bozulmuştu. Şimdi de üzeri karla kaplıydı ve buzlanmadan ötürü kay-ganlaşmıştı. Tehlikeli bir geçiş olacaktı.

Üzerindeki gece elbisesi ile, bir yere tutunmadan ilerlemesi çok zor olacaktı. Üstelik, içerideyken sessiz hareket edebilmesini kolaylaştıran kauçuk ayakkabı tabanları da buradaki işini daha da güçleştirecekti.

Kesinlikle kolay bir iş olmayacaktı.

Pencere pervazının üst kısmına tutunarak ayaklarını dışarı sallandırdı ve hemen dışarı uzattı. Ayakkabıları katran kaplı çatıya değdikleri an buzun üstünde kaymaya başladılar. Vücudunun tamamını pencereden çıkarmadan, yansı içeride yansı dışarıda, sallanarak durdu. Bu arada ayaklarını

Robert Ludlum

çatıdaki katrana ileri geri sürterek, buzda sağlamca basmasına yetecek kadar bir yer açmaya çalışıyordu.

Ancak çatının yüzeyine pencereden tamamen ayrılacak kadar güve-nemiyordu. Pencerenin sol tarafında, otuz, otuz beş santim kadar ötede uzun, tuğla bir baca vardı. Sağ elini pencereden çekti, sol ayağını ileri, bacaya doğru uzatıp vücudunu da sola doğru döndürdü, böylece aynı anda bir eliyle bacaya bir eliyle pencerenin kenarına tutunabilecekti.

Elinin altındaki baca soğuk ve pürüklüydü. Gerçi pürüklü olması iyiydi. Tuğlaların arasındaki harçlar eski oldukları için ufalanıyordu ve böylece harçlardan kalan boşluklara tutunmasına yardım ediyordu. Vücudu gerildi, ağırlığını dengeledi, artık bacanın tuğlalarına, sol elini de pencereden çekip bacaya atılarak iki eliyle birden sanlacak kadar sıkı tutuna-biliyordu.

Ayaklarının önce birini, sonra ötekini dikkatle sürüyerek, üzerinde durabileceği başka bir alan daha yarattı buzlu çatıda. Şimdi, bir dağcı gibi bacaya sanlabilecek kadar yakındı. Daniel'in bedeni hatırı sayılır ölçüde güçlüydü ve şu anda bir yandan ayaklarıyla güvenli bir yer sağlamaya çalışırken bir yandan da kendisini bacaya doğru çekmek için bütün gücünü kullanması gerekiyordu.

Geçen yüzyılda hırsızların bu yolla evden eve geçmiş olduklarını biliyordu. Kendisi de daha önce birkaç kez yapmıştı ve görüldüğünden daha zor olduğunun farkındaydı. Ancak herhangi bir hırsızın bir Paris kışında, buzlanın üzerinde böyle bir yolculuk yapacak kadar çılgın ya da intihar meraklısı olduğunu düşünmüyordu.

Daniel bacaya tutunarak bir metre kadar ilerledi ve yandaki evin çatısıyla bu çatıyı ayıran, alçak, tuğla duvara erişti. Bitişik çatının ziftle değil kiremit kaplı olduğunu görmek onu rahatlatmıştı. Kiremitler de buzlanmış olabilirdi, ama dalgalı yüzeyleri sağlamca basmasına yardımcı olacaktı. Bu kiremitlerin üzerinde dengeli biçimde yürüyebilecekti. Üstelik bu çatının eğimi dik değildi ve atmış santim kadar genişliğinde, düz bir kena-28

n vardı. Kenara tırmanınca ayaklarıyla zemini yokladı ve güvenli buldu. Şimdi ağırlığını dikkatle dengeleyerek ip üstünde yürür gibi hafifçe sallanarak çatıyı boydan boya emniyetli bir şekilde geçebilirdi.

Epey aşağıda karanlık ve ıssız Foch Caddesi görünüyordu, elektrik tasarrufu nedeniyle sokak lambaları yanmıyordu. Önünde onu gizleyecek bir korkuluk kalmadığından, kendisi aşağıyı görebilse orada yürüyen birilerinin de kendisini göreceklerini biliyordu.

Ve tabii başka biçimlerde de görülebilirdi.

Komşu binaların üst katlarında pencereden bakan birileri de onu fark edebilirlerdi. Sabotajcılar ve casuslar hakkında yapılan uyanlar yüzünden insanlar bu günlerde aşırı derecede dikkatliydi. Komşu binanın çatısına tırmanan birini gören kimse doğrudan La Maison'u, yani polisi aramaktan çekinmezdi. Alman yönetimiyle ilgili söylentilerden dolayı, muhbirliğin fazlasıyla yaygın olduğu bir dönemdi çünkü bu Daniel'in durumu gerçekten çok riskliydi.

Bulduğu binayla sonraki arasındaki duvara ulaşana dek cesaret edebildiği ölçüde hızlandı. Şimdi geldiği çatı da Hôtel de Châtelet'inki gibi mansard tipiydi, ama zift değil arduvaz kaplıydı. Burada da çatı sırtında bulunan düz bir kenar vardı, yalnız bu öncekinden daha dar, en fazla otuz santim kadardı.

Yine önce bir ayağını, sonra diğerini sürüyerek dikkatle ilerledi. Caddeye baktı, bir an için korkuya kapıldı ama sonra zihnini görevinin önemine yoğunlaştırdı ve korku kayboldu.

Otuz saniye sonra, bir sonraki çatının ara duvarına ulaşmıştı. Bu kalın, taş bir duvardı ve içinde boru ve baca çıkışlarının döşenmiş olduğu kilden bir oluk vardı. Bazı baca çıkışlarından yükselen dumanlar, bu evde oturanların da, ısınmak için kömür bulabilen, aynacıklı Parislilerden olduğunu gösteriyordu. Baca çıkışlarından birine tutunmak üzere uzandı, elleri soğuk bir yere değmişti, sonra bir diğerine uzandı ve ilginç bir şey fark etti.

29

Robert Ludlum

Duvarın evin arka avlusuna inen bir yolu vardı. Baca çıkışlarının yaklaşık üç metre kadar ilerisinde, duvara tutturulmuş demir basamaklar vardı ve bunlar evin karanlık arka avlusuna kadar iniyorlardı. Herhalde baca temizleyicilerinin çıkışlara ulaşabilmesi için yapılmıştı.

Daniel bir an için duraksadı. Basamaklar çok uzaktaydı. Taş duvarın üzerinde durup baca çıkışları arasında manevra yapmayı deneyemezdi, çünkü duvarın tepesi bunun için yeterince geniş değildi. Geriye dönüp duvardan inmesi ve yüzü duvara dönük olarak, çıkışlara tutuna tutuna, ayaklarını milim milim ilerleterek maymun gibi ulaşması gerekiyordu o basamaklara. Baca çıkışları silindirik biçimindeydi ve çapları sıkıca tutunabile-ceği kadar küçüktü.

Demir basamakların tepesine ulaşabilmek için birkaç dakika boyunca bu biçimde ilerledi. Sonunda en üst basamağa tutundu ve ayaklarını birer'birer alttaki basamağa yerleştirdi. Şimdi basamaklardan

aşağı, giderek hızlanarak yere ulaşana kadar inebilirdi.

Boş avluya indiğinde bir an orada durdu. Evin bu tarafa bakan pencerelerinde ışık görünmüyordu. Bacadan duman çıktığına göre evde birileri vardı, ama muhtemelen uykudaydılar. Kaldırım taşıyla döşeli avluda yavaş

yavaş, sessizce ilerledi. Yüksek tahta duvarların ortasında bir kapı vardı, ama kilitliydi. Az önce yapmış

oldukları düşünülecek olursa, bu pek de önemli bir engel sayılmazdı. Tahta duvara tırmandı ve öbür yanına atlayarak Foch Caddesi'ni kesen dar bir sokakta buldu kendisini.

Daniel kentin bu bölümünü gayet iyi biliyordu. Caddeye ulaşana kadar, koşma arzusunu bastırarak ağır ağır yürüdü. Ceketini yoklayıp kâğıtların yerinde olduğundan emin oldu. Cadde karanlık ve çöl gibi ıssızdı.

Bir zamanlar bir Museviye ait olan, ama şimdi Almanlar tarafından el konulmuş bulunan kitapçı dükkânının karanlık vitrininin önünden geçti. Dükkânın tabelasının üzerine beyaz, kocaman bir bez afiş yapıştırılmıştı ve afişin iki ucundaki gamalı haçların ortasında, siyah, Gotik harflerle FRONTBUCHHANDLUG yazıyordu. Bir zamanlar burası seçkin yabancı ki-30

Tristan Dhaneti

taplar satılan bir yerdi, şimdiyse yine yabancı kitaplar satılıyordu, ama sadece Alman kitapları.

Almanların izleri her tarafı kaplamıştı ama tuhaf bir şekilde ünlü yerlere, sevilen, değerli binalara dokunmuyorlar, yıkmaya kalkışmıyorlardı. Naziler Paris'in bilinen halini bozmaya çalışmıyorlardı. Bunun yerine, onu, Avrupa'nın baştacısı olan bu şehri kendilerine mal etmeye çalışıyorlardı. Ama kendi damgalarını da tuhaf bir şekilde, beceriksizce ve geçici biçimde vuruyorlardı. Tıpkı kitapçının kazanmış tabelasına alelacele yapıştırdıkları FRONTBUCHHANDLUG afişi gibi. O kocaman bez afişin yırtılıp yok edilmesi an meselesiydi. Sanki bu yeni mücevherlerine kalıcı bir zarar vermek istemiyorlardı. Eyfel Kulesi'nin tepesine ilk gamalı haçlı bayrağı diktiklerinde, rüzgârdan yırtılmış ve yenisini asmak zorunda kalmışlardı. Hitler bile, şaşkın bir turist gibi-birkaç saatliğine gelmişti. Geceyi bile geçirmeden ayrılmıştı kentten. Paris onları istemiyordu ve onlar da bunu biliyorlardı.

Bu yüzden de her yeri posterlerle donatıyorlardı. Geçtiği her yerde, binaların üstüne, neredeyse zor görülecek kadar yükseklerle yapıştırılmış, takılmış afişler, posterler görüyordu. Ama böyle yapmalarının da bir nedeni vardı, bunları göz hizasına koydukları zaman mutlaka yırtılıyor ya da tahrip ediliyordu. Bazı öfkeli Fransızlar bunların üzerlerine "Bochelere Ölüm!" ya da "Tanrı İngiltere'yi Korusun" yazıyorlardı.

Şöyle bir göz attığı posterde, şişman, iriyan Winston Churchill elinde purosuyla sırıtıyor, yanında da kucağında ağlayan, cılız bebeğini taşıyan bir kadın görünüyordu. Afişin üstünde "Ablukanın çocuklarınıza ne yaptığını görüyor musunuz?" yazıyordu. İngiliz ablukasını kastetmişlerdi, ama herkes bunun saçmalık olduğunu biliyordu. Hatta çok yükseğe asılmış olmasına rağmen, birisi posterin üzerine "Sizin patateslerden ne haber?" yazmıştı. Herkes kızgındı, çünkü Fransız çiftçilerinin

yetiştirdikleri tüm patatesler Almanya'ya gönderilmişti, gerçek buydu.

Başka bir posterde ise sadece yazı vardı: Etes-vous en regle? Belgeleriniz kontrole hazır mı? Veya, Siz kontrole hazır mısınız? Belgelerinizi

31

Robert Ludlum

daima üzerinizde bulundurmanız gerekiyordu, yani carte d'identite yani kimlik belgenizi her an bir Fransız jandarma sizi durdurup bunları sorabilirdi ve Alman askerlerinden de beterdiler.

Genç adam daima belgelerini yanında taşıyordu. Hatta birkaç takım olarak. Farklı isimlerle, farklı milliyetlerde belgelerdi bunlar. Bu sayede hızla değişiklikler yapabiliyordu ve sık sık da bunu yapmaya mecbur kalıyordu.

Sonunda gideceği yere varmıştı eski, harap, isimsiz bir tuğla bina. Binanın girişinde, dövme demirden, yıpranmış ayaklara takılı, eski bir tabela vardı ve üzerinde: LE CAVEAU yazıyordu. Yani mahzen. Burası cadde düzeyinin altında kalan bir bardı, çürük birkaç basamakla iniliyordu. Tek, küçük camı karatma amacıyla boyanmıştı, ama iki yanından ışık sızıyordu yine de.

Saatine bir göz attı. Gece yansını geçmişti yani Bayların -Nazilerin-Paris'te koyduğu sokağa çıkma yasağı başlamıştı az önce.

Ancak bu bar kapanmamıştı. Jandarmalar ve Naziler başlarını öteye çevirip gecenin geç saatlerine kadar çalışmasına izin vermişlerdi. Bunun için rüşvetler ödenmiş, doğru kişilere yağlar çekilmiş, bedava içkiler dağıtılmıştı.

Basamaklardan inip eski moda zili üç kez çaldı. Uğultuya ve caz müziğine rağmen, içeride zilin yankılanışını duyabilmişti.

Birkaç saniye sonra, siyaha boyalı, ağır, ahşap kapının göz deliğinde bir ışık belirdi. Sanki biri işaret veriyormuş gibi ışık yanıp söndü ve sonra kapı açıldı.

Burası, yerdeki eğri büğrü, çatlak taşlarla, içki lekeleriyle dolu, kabarmış duvarlarıyla ve alçak tavanıyla gerçekten de mahzene benziyordu. İçerideki yoğun sigara dumanına ter, bayat ve ucuz puro ve kötü şarap kokulan kanşmıştı. Radyodan tiz bir müzik sesi geliyordu. Uzun, ahşap barda altı yedi tane perişan görünüşlü adamla, fahişeye benzeyen bir kadın oturuyordu. Ona belli belirsiz bir merakla ve aynı zamanda düşmanca bir tavırla baktılar.

32

Tristan ihaneti

Ona kapıyı açan barmen selam verdi. "Uzun zaman oldu Daniel," dedi, barı kadar kötü görünen, yaşlı, sıska Pasquale. "Ama seni gördüğüme sevindim." Gülümsedi ve tütünden kararmış, çarpık dişleriyle iki altın dişi göründü. Kınşık yüzünü yaklaştırarak, "Hâlâ Gitanes bulamadın mı?" diye sordu.

"Sanırım yarın veya öbür gün gemiyle bir parti mal geliyor."

"Harika. Hâlâ yüz franka değiller, değil mi?"

"Daha fazla." Sesini alçaktı. "Başkalanna. Senin için özel barmen indirimi var."

Gözleri kuşkuyla kısıldı. "Ne kadar?"

"Bedava."

Pasquale fazla sigara içenlerin, o hınlıtlı kahkahalarından birini attı. Eigen, barmenin normalde ne tür bir bok-içtiğini tahmin dahi edemiyordu. "Koşulların gayet uygun," dedi bann arkasındaki yerine geçerken.

"Sana bir içki ikram edebilir miyim?"

Eigen başını salladı.

"Skoç viski? Konyak? Telefonu kullanmak ister misin?" Bu arada başıyla da barın diğer tarafındaki camı kink telefon kulübesini işaret etmişti. Camı Pasquale kırmıştı. Bu, devamlı müşterilerine dillerine hâkim olmalı-n için bir uyandı. Yabancıların alınmadığı bu barda bile sizi kimin dinlediğinden emin olamazdınız.

"Hayır, teşekkürler. Sadece tuvaleti."

Bir an için Pasquale'in kaşları havaya kalktı, sonra anlayarak başını salladı. Kaba ve geçimsiz bir insan olmasına rağmen sağduyu sahibiydi. Kirayı gerçekten kimin ödediğini biliyordu ve Almanlardan herkes kadar nefret ediyordu. En sevdiği iki yeğenini Ardennes'deki çarpışmalarda kaybetmişti. Ama asla ve asla siyasetten söz etmezdi. O işine bakar, içki servisini yapardı, hepsi bu kadar.

Eigen bann önünden geçerken birinin karaborsacılar hakkında ho-murdandığını duydu. Belli ki Eigen ile Pasquale arasında geçen konuşmaya kulak misafiri olmuştu. Eh, yapacak bir şey yoktu.

33

F:3

Robert Ludlum

Uzun, dar salonun sonunda, çarpık çurpuk tahta basamaklara giden bir geçit bulunuyordu. Aşağı inerken basamaklar inlercesine gıcırdamaktaydı. Düşünceli bir müşteri tarafından tuvaletin kapısı kapalı bırakılmış

olduğu halde, idrar ve dışkı kokusu felaketti.

Ancak Eigen tuvalete girmek yerine temizlik dolabının kapısını açtı. Ayağını kaldırarak dolabın içine girdi ve kovaların, saplı paspasların, temizlik malzemelerinin durduğu testilerin arasından ilerledi. Dolabın arka duvarına kısa saplı bir süpürge çakılmıştı. Süpürgenin sapını kavrayıp -aslında duvara

oldukça sağlam bir şekilde tutturulmuştu- kendine doğru çaktı ve saat yönünün tersine çevirdi. Bunu yapar yapmaz aslında bir kapı olan duvarı ileri doğru itti ve kapı açıldı.

Şimdi yaklaşık iki metre kare kadar büyüklüğü olan başka bir karanlık alandı; burası da küf kokuyordu ve tozlu. Yukarıdan, bardan gelen ayak sesleri duyulabiliyordu. Tam önünde son zamanlarda siyaha boyanmış bir çelik kapı vardı.

Burada, dış kapıdakinden daha modern bir zil bulunuyordu. İki kez bastı, sonra bir daha bastı.

Dçeriden sert bir ses geldi. "Qui?"

"Ben Marcel," dedi Eigen olarak bilinen adam.

Ses Fransızca olarak devam etti. "Ne istiyorsun?"

"Đlginizi çekebilecek bazı mallarım var."

"Ne gibi?"

"Size biraz tereyağı bulabilirim."

"Nerden?"

"Porte des Lilas yakınlarındaki bir kulübeden."

"Ne kadar?"

"Kilosu elli iki frank."

"Bu resmi fiyattan yirmi frank daha yüksek."

"Evet, ama farkı şu ki, ben gerçekten bulabilirim sizin için."

"Anladım."

34

Tristan Đhaneti

Bir duraklama oldu sonra mekanik klik sesinin, ardından havada bir emilme sesi duyuldu ve kapı açıldı.

Kapıda ufak tefek, düzgün giyimli, kırmızı yanaklı, siyah saçları Jül Sezar gibi taranmış genç bir adam duruyor ve muzip bir ifadeyle gülümsü-yordu.

"Vay, vay, vay. Stephen Metcalf'in ta kendisi," dedi adam Yorkshire aksanıyla. "Akşam yemeğine gider gibi süslenmiş püslenmiş. Bize ne getirdin, dostum?"

35

2. BÖLÜM

Stephen Metcalfe -veya Daniel Eigen- ya da Nicolas Mendoza -veya Eduardo Moretti- ya da Robert Whelan kapıyı arkasından kapatıp kontrol etti. Ses geçirmemesi için çelik kapı kauçuk bir contanın üstüne oturtulmuştu.

Tabi ki girdiği oda da, mümkün olan en ileri teknoloji kullanılarak ses geçirmez hale getirilmişti. Aslında, çift duvarlı, iç içe iki odadan oluşuyordu, hem altı, hem de etrafı çelik plakalarla, on beş santim kalınlığında kauçuk duvarlarla çevriliydi; hatta, havalandırma kanalları bile cam elyafi ve kauçukla izole edilmişti. Cüruf briketinden yapılmış asma tavan Amerikan ordusunun gri rengine boyanmıştı.

Yine de, yeni yapılmış boyanın parlak grisi her noktada görülmüyordu çünkü bütün mekân karmaşık görünümlü cihazlarla donatılmıştı. Buraya en az haftada bir kez gelen Metcalfe bile bu cihazların yansıının ne olduğunu bilmiyordu. Onun tanıyabildikleri Mark XV ve Paraset kısa dalga radyo alıcıları, teletip yazıcıları, radyo sinyallerini bozan telefonlar, bir tane M-209 şifre makinesi ve telgraf cihazıydı.

Bütün cihazlan, kafalannda kulaklıklar takılı olan iki genç adam idare ediyordu, önlerindeki not defterlerine çeşitli notlar alan adamların yüzleri, cihazlardan yansıyan yeşil ışıkla aydınlanmıştı. Eldivenli elleriyle dikkatle düğmelerle ayar yaparak, frekanslan buluyorlardı. Parazitli olarak alınan mors sinyallerini güçlendirmek için, bina boyunca döşenmiş anten kabloları, sempatik bir Fransıza ait olan çatı katına dek uzanıyordu.

36

Tristan Dhaneti

Metcalfe ne zaman Mağara diye adlandırılan bu gizli merkeze gelse, -bu adın yukarıdaki barın adından dolayı mı, yoksa bu üs gerçekten elektronik bir mağarayı andırdığı için mi konulmuş olduğunu kimse hatırlamıyordu- bu cihazları görmekten etkilenirdi. Bütün parçalar Fransa'ya Nazi işgalcilerden gizli olarak gemiyle ya da paraşütle kaçak sokulmuştu. Tek bir kısa dalga radyo alıcısı bile, insanı idam mangasının önüne yollamaya yeterdi.

Stephen Metcalfe varlıkları Amerika ve İngiltere'deki bir avuç insandan başkası tarafından bilinmeyen ve Paris dışında görev yapan çok az sayıdaki müttefik ajanından biriydi. Metcalfe öteki ajanlardan sadece bazılarıyla tanışmıştı. Bu teşkilatın çalışma şekli böyleydi. Teşkilatın her birimi diğerlerinden ayn tutulur, her şey bölümlere ayrılırdı. Bir birimin öteki bi-rimlerin yaptıklarından haberi olmazdı. Güvenlik her şeyden önemliydi.

Mağarada, üç genç radyo telsiz operatörü ve şifre uzmanı vardı. Bunlar Londra'dan, Washington'dan ve sahadaki ajanlardan, yani Paris'ten ve Fransa'nın işgal altındaki diğer kentlerinden, Avrupa'nın işgal altındaki öteki bölgelerinden gelen gizli radyo sinyallerini dinleyip çözüyorlardı. İkisi İngiliz, biri Amerikalı olan bu adamlar, işlerinde en iyi olanlardı. Önce Ox-ford yakınındaki Thame

Parkı'nda bulunan Kraliyet Şifre ve Sinyal Çözümleme Akademisi'nde, sonra da 52. Özel Uzmanlık Okulu'nda eğitim görmüş bu adamlar o günlerde pek az bulunuyordu ve İngilizler bu konuda adam yetiştirmekte Amerikalılardan daha iyiydiler.

BBC'ye ayarlanmış, kısık sesle çalan bir radyo, gece haberlerinden önce tuhaf kişisel mesajlar biçiminde, şifresiz olarak iletilen sinyalleri alabilmek için dikkatle izleniyordu. Odanın ortasında duran küçük, katlanabilir bir masanın üzerinde yanm bırakılmış bir satranç oyunu duruyordu. Geceler en hareketli zamanlardı, çünkü radyo yayınlan azalıyor ve onların dinlemek istedikleri yayınlan almak kolaylaşıyordu.

Duvarlar haritalarla -Avrupa haritası, Fransa'nın bütün sınır ve kıyı bölgelerini gösteren, ayrıntılı Paris haritası- doluydu. Ayrıca deniz haritaları, topografik haritalar, Marsilya'daki gemi ve kargo seferlerini gösteren

37

Robert Ludlum

çizelgeler vardı. Ama odada insanlara ait izler de yok değildi, haritaların, çizelgelerin ortasında, Rita Hayworth'ün resmi olan bir Life dergisi kapağı ile Betty Grable'ı güneş banyosu yaparken gösteren, dergiden kesilmiş bir resim de asılıydı.

Kapıyı açmış olan, kırmızı yanaklı Derek Compton-Jones, Metcalf'in elini tutup kuvvetlice sıktı. "Seni sağ

salım gördüğüme sevindim dostum," dedi ciddi bir ifadeyle.

"Bunu her seferinde söylüyorsun," diye dalga geçti Metcalf'e. "Sanki hayal kırıklığına uğramışsın gibi."

"Allah kahretsin!" diye öfkeyle söylendi Compton-Jones. Bir an için utanmış ve haksızlığa uğradığı için kızmış gibi göründü. "Kimse sana bir savaşın ortasında olduğunu söylemedi mi?"

"Sahi mi?" diye yanıtladı Metcalf'e. "Dur bir düşüneyim, demek o yüzden dışarda çirkin üniformalı bir sürü asker dolaşıyor."

Başında kulaklık olan ve odanın çaprazındaki bir cihazın önünde oturan adamlardan biri Compton-Jones'a döndü ve sıkıntılı bir sesle, "Belki şeyini pantolonunun içinde tutmayı becerebilirse, bütün vaktini geçirdiği o yatak odalarının dışında neler olup bittiğini öğrenmeye fırsat bulur," dedi. Bu üst sınıflara has İngiliz aksanlı ses, uzman bir kriptograf ve şifreci olan Cyril Langhorne'a aitti.

Diğer adam, Pittsburgh'dan gelen ve üstün bir radyo-telgraf uzmanı olan Johnny Betts de döndü ve, "Şuna bakın," dedi.

"Yok," dedi Langhorne. "Stephen dostumuz ancak bir etekliğin içindeki şeylere bakar."

Compton-Jones kahkahalarla güldü. Metcalf'e de doğal olarak, kahkahalara katıldı ve sonra da, "Sanırım siz zavallıların biraz daha sık dışarı çıkmaya ihtiyacı var. Hepinizi Bir Đki Đki'ye

götürmeliyim." Hepsi Provence caddesi 122 numarada bulunan, ünlü mekândan söz ettiğini biliyorlardı.

"Ben zaten oranın abonesiyim," dedi Compton-Jones, gururla. "Sürekli olarak görüştüğüm bir kız var artık."

Ötekilere göz kırptı ve, "Son sevkıyatla gelen yedek parçaları aldıktan sonra onu göreceğim," diye ekledi.

38

Tristan Dhaneti

"Bu senin Fransa'ya daha derinden sızma operasyonun mu?" diye sordu, Langhorne.

Compton-Jones'un yüzü biraz daha kızarıırken, Metcalfe yeni bir kahkaha patlattı. Burada birlikte çalıştığı adamları, özellikle de Compton-Jones'u seviyordu. Aslında hiçbir ortak noktaları olmasa da, Langhorne ve Betts de ona Bobbsey Dkizleri'ni anımsatıyordu sık sık. Yaptıkları Mors ve şifre işleri, bütün operasyonun en önemli kısmıydı, püf noktasıydı. Zorlu ve gerilimi yüksek bir işti ve Metcalfe bu şakalaşmaların gerilimi azaltmak için yapabilecekleri pek az şeyden biri olduğunu biliyordu. Onlar da Met-calfe'i kendi Errol Flynn'lan olarak görüyorlardı ve ona, kıskançlıkla karışık bir korku ve saygıyla bakıyorlardı.

Kısık sesle çalan radyodan gelen müziği dinleyerek başını salladı, "in the Mood," dedi. "Eski güzel Amerikan müziği... bu Glenn Miller, New York'ta Cafe Rouge'dan yayınlanıyor."

"Kusura bakma ama hayır, o değil," diye düzeltti Compton-Jones. "Korkarım bu Joe Loss Orkestrası, dostum. Londra'dan. Bu onların meşhur melodisi."

"Eh, sizlerin radyo dinleyecek bu kadar çok boş zamanı olmasına seviniyorum çocuklar," dedi Metcalfe.

"Çünkü bazılarımızın yapacak işleri var."

Uzanıp ceketinin iç cebinden bir tomar kâğıt çıkarttı. Gururla gülümseyerek kâğıtları ileri uzattı. "Saint-Nazaire'deki Alman denizaltı üssünün bütün planları, üstelik denizaltıların planlarıyla birlikte, su alma sistemleri de dahil."

"Dyi gösteri!" dedi Compton-Jones hayranlıkla.

Langhorne de etkilendiğini gizleyemiyordu. "Bunları küçük Gestapo sevgilinden mi aldın?" diye sordu.

"Hayır, aslına bakarsan, Kont Maurice Leon Philippe du Châtelet'in çalışma odasından."

"Şu Vichy yalakasının mı?"

"Ta kendisi."

Robert Ludlum

"Dalga geçiyorsun! Nasıl girdin o adamın çalışma odasına?"

Metcalf'e utanırmış gibi başını eğdi. "Bir centilmenin ağzı sıkı olmalıdır," dedi yarı şaka, yan ciddi.

"Karısı! Tanrım, Stephen sende gurur diye bir şey yok mu? Madam oldukça yaşlı bir kısrak!"

"Ve matmazel de küçük, tatlı bir kısrak. Şimdi bunları gizli bir kuryeyle, en kısa zamanda New York'a, Corky'ye ulaştırmamız gerek. Ayrıca sizden bunları düzenleyip şifrelemenizi daha sonra kullanılmak üzere de analizler hazırlamanızı istiyorum."

Tabi ki Alfred, "Corky," Corcoran'dan, yani patronundan söz ediyordu. İçlerinde Metcalf'e'in de bulunduğu, bu özel teşkilatı yöneten, aynı zamanda ajan olan olağanüstü yöneticiden.

Bu özel oluşumda, bazı hükümet ajanlarına veya bir komiteye değil, sadece Corcoran'a rapor veriliyordu.

Ancak yasadışı bir yanı da yoktu, hükümet üstü bir kuruluş değildi. Bizzat Başkan Franklin Delano Roosevelt'in yarattığı bir oluşumdu.

Amerika'da tuhaf bir dönem hüküm sürüyordu. Avrupa savaştaydı ama Amerika değildi. Amerika izliyor ve bekliyordu. Yalıtılmış olduklarını söyleyenlerin sesleri artıyor ve güç kazanıyordu. Bunların tutkuyla savundukları görüş Birleşik Devletler'in de savaşa girip Hitler'e saldırması ve Avrupalı dostlarını savunması gerektiği idi, aksi halde bütün Avrupa Nazi Almanyası'nın işgali altında kalacaktı ve her şey için çok geç kalınmış olacaktı. Sonra da Hitler denen deli her tarafa saldıracaktı.

Henüz merkezi haber alma teşkilatı yoktu. Roosevelt'in ise, Nazilerin gerçekten ne yaptıklarını, ne kadar güçlü olduklarını, Hitler'e karşı yapılacak direnişin nasıl bir güce dayandırılması gerektiğini anlatan, tarafsız ve güvenilebilir bilgilere ihtiyacı vardı. Britanya savaşı kazanabilecek miydi? Roosevelt Askeri İstihbarat'a, bu en iyileri bile amatörlerden oluşan gruba güvenemediği gibi, karışmamaktan yana olan ve gazetelerde gördükleri her habere inanma eğiliminde bulunan Devlet İstihbaratı 'nı da ciddiye almıyordu.

Tristan Dhaneti

O yüzden, 1939 yılının sonlarında Franklin Roosevelt eski bir dostu ve Harvard'dan arkadaşı olan bir adamı çağırttı. Alfred Corcoran Birinci Dünya Savaşı esnasında, G-2 Askeri Haber Alma Örgütü'nde çalışmış, sonra da, 1920'de, Japon diplomatik şifrelerini çözen, New York merkezli ve "Karanlık Oda" adıyla tanınan MI-8'in sırlarla dolu dünyasında büyük bir ün kazanmıştı. Karanlık Oda'nın 1929 yılında kapatılmasından sonra, Corcoran 1930 yılı boyunca, Mançurya'dan Münih'e kadar nerede diplomatik bir kriz yaşansa, krizi çözen perde arkasındaki adam olarak çalışmıştı.

Roosevelt, Corky'nin en iyisi olduğunu biliyordu daha da önemlisi, ona güvenebileceğini biliyordu.

Beyaz Saray bütçesinin içine yedirilen fonlarla ve Başkan'm tüm desteğini arkasına alarak, Corky dükkânını kurdu. Washington'un dedikodularla dolu koridorlarından uzak durmaya çok özen gösteriyordu. Doğrudan Beyaz Saray'a bağlı, çok gizli casusluk ağının merkezi, New York'ta bulunan Flatiron Binası'ndaydı ve uluslararası ticaret yapan bir firma görünümündeydi.

Corcoran en iyi ve en parlak kişileri teşkilatına seçmekte özgürdü. Çoğunlukla da, birinci sınıf üniversitelerden yeni mezun olmuş, çok iyi yetiştirilmiş genç adamları seçiyordu ki, Avrupa'ya gittiklerinde, nadiren de olsa girecekleri sosyal çevrelerde rahat hareket edebilsinler. Adamlarının çoğunu Sosyal Sicil'den seçtiği için, kurduğu örgüte de Sicil denmeye başladı ve isim yerleşip kaldı. İlk seçtiklerinden biri de, genç bir Yale mezunu olan Stephen Metcalfe idi.

Stephen milyoner bir sanayici ile Rus eşinin (Stephen'in annesi ihtilalden önce Rusya'yı terk etmiş olan, soylu bir aileden geliyordu.) oğluydu. Ailesiyle birlikte çok seyahat etmiş ve İsviçre'de de okula gitmişti. Ana dili gibi Almanca, Rusça, Fransızca ve İspanyolca konuşuyordu, çünkü Metcalfe'in Arjantin'de de şirketleri vardı yıllardır kış aylarının bir bölümünü bu ülkede geçiliyorlardı. Ayrıca, Metcalfe'in Rus Hükümeti'yle de sağlam ticari ilişkileri bulunuyordu.

41

Robert Ludlum

Stephen'in erkek kardeşi Howard -güvenilir olan- babalarının ölümünden bu yana, ailenin işlerini yürütmekteydi. Stephen de zaman zaman onunla seyahatlere katılır, elinden geldiği kadar yardımcı olurdu.

Ama sürekli olarak böyle büyük bir işi yürütme sorumluluğuna katılmayı reddediyordu.

Ayrıca korkusuz, asi ve eğlenceyi seven biriydi. Bu özellikleri Corcoran'ın onun için seçmiş olduğu, Paris'teki Arjantinli playboy kimliğine

çok uygundu.

Derek Compton-Jones sinirli bir şekilde boğazını temizledi. "Aslında kurye sevk etmeye gerek yok," dedi.

Langhorne başını kaldırdı, sonra hızla tekrar önündeki cihaza döndü.

"Sahiden mi? Bunu Manhattan'a ulaştırmak için daha hızlı bir yol mu buldunuz?" dedi, Metcalfe.

Tam o anda odanın öteki tarafındaki kapı açıldı.

Görmeyi hiç beklemediği bir yüz duruyordu karşısında, Alfred Corcoran'ın ciddi ve çekici yüzü.

42

Tristan Dhaneti

3. BOLUM

Yaşlı adam her zamanki gibi titizlikle giyinmişti. Kravatı özenle bağlanmıştı. Kömür grisi takımını zarif silüetini belirginleştiriyordu. Yine nane-şekeri kokuyordu -Pep-O-Mint marka şekerlerin hastasıydı- ve sigara içmekteydi. Kuru kuru öksürdü.

Compton-Jones derhal yerine geçmiş ve oda birden sessizleşmişti. Az önceki hava birden yok olmuştu.

"Bu Tanrı'nın cezası Fransız sigaraları korkunç! Ne yazık ki son Chesterfield'lerimi uçakta, Newfoundland üzerlerinde bir yerdeyken bitirdim. Stephen, neden Amerikan sigarası bularak patronunun gözüne girmeye çalışmıyorsun sen? Ne de olsa kahrolası bir karaborsacı değil misin?"

Metcalf'e ilerleyip Corky'nin elini sıkarken hafifçe kekeleydi. Sol elinde çalmış olduğu belgeleri tutuyordu.

"Elbette... Corky... ne yapıyorsun?" Corcoran aslında bir masa başı adamı değildi, sık sık bölgeye gelir giderdi. Ama işgal altındaki Paris'e gelmek zor ve oldukça da riskliydi. Paris'e pek sık gelmezdi. Burada olması için önemli bir neden olmalıydı.

"Burda ne yapıyorum?" diye cevap verdi Corcoran. "Asıl soru bu, bur-da ne yapıyorsun?" Döndü ve az önce çıktığı odaya doğru giderken Met-calf'e de başıyla kendisini takip etmesini işaret etti.

Metcalf'e içeri girip kapıyı arkasından kapattı. Belli ki yaşlı adam özel olarak görüşmek istiyordu. Corky'de, Metcalf'e'in daha önce tanık olmadığı bir telaş vardı.

Bu odada da, aralarında geçiş kartları ve kimlik kartları hazırlamak için kullanılan, Almanca karakterli bir daktilo dahil, çeşitli ekipmanlar bu-43

Robert Ludlum

lunuyordu. Ayrıca, basit sahte, Fransız seyahat ve çalışma izinlerini basabilmek için (Önemli olanlar New York'ta veya Londra'da hazırlanıyordu.) küçük bir baskı makinesi de vardı. Bir masanın üzeri çeşitli kauçuk mühürlerle doluydu, bunlardan biri de Alman sansür damgasının başanlı bir kopyasıydı. Odanın bir köşesinde, üniformaların asılı durduğu bir askının yanında, kâğıtlarla kaplı, meşe bir çalışma masası vardı.

Yeşil cam abajur-lu bir çalışma lambasından, daire biçiminde bir ışık yayılmaktaydı.

Corcoran sandalyesine oturup Metcalf'e de oturmasını işaret etti. Odada, duvarın önünde duran, ordu tipi portatif bir karyoladan başka oturacak yer yoktu. Metcalf'e endişeli bir biçimde oturdu. Çalınmış belgeleri de yanına, yatağın üzerine koydu.

Corcoran uzunca bir süre sessizliğini korudu. Gözleri, başa çerçeveli, renkli camlı gözlüğünün ardından, su grisi gibi görünmekteydi.

"Seninle ilgili olarak ciddi bir biçimde hayal kırıklığına uğradım Step-pen," dedi Corcoran yumuşak

bir sesle.

"Kıt kaynaklarımızdan çok büyük bir miktar ayırarak seni buraya yerleştirdim ve sen buna karşılık ne basardın?" "Efendim," diye söze başladı, Metcalfe.

Ancak Corcoran söze devam etti. "Medeniyetlerin, Hitler'in doymak bilmez kursağında yok edildiklerini biliyoruz. Naziler Norveç'i, Danimarka'yı, Hollanda'yı, Belçika'yı, Lüksemburg'u ve şimdi de Fransa'yı fethettiler. İngilizleri Dunkirk'te hezimete uğrattılar. Londra'yı bombalarıyla parçalıyorlar. Adam bütün oyun sahasını ele geçirmiş durumda. Yüce Tanrım, genç adam, bu özgür dünyanın sonu olabilir. Ve sen... sen sutyen kopçası çözmekle meşgulsün, Tanrı aşkına!" Bir tane Pep-O-Mint şeker çıkarıp ağzına attı.

Bu arada Metcalfe yatakta duran kâğıtları alıp patronu ve yöneticisi olan adama doğru salladı. "Efendim, ellerim en son Almanların Atlantik kıyısında, Saint-Nazaire'de bulunan, çok gizli üslerinin planlarını tutuyordu..."

"Evet, evet," diye çabucak sözünü kesti Corcoran, bu arada yine bir şeker çiğniyordu. "Alman denizaltılarında yapılan son yenilikler. Ben onları görmüştüm zaten."

44

Tristan Dhaneti

"Ne?"

"Benim tek ajanım sen değilsin genç adam." Metcalfe öfkesini dizginleyemeyecek kadar şaşırılmıştı. "Bunu size kim getirdi? Bilmek isterdim. Eğer aynı sahada oynayan bir sürü ajanınız varsa, birbirimizin ayağına dolanıp her şeyi berbat etme riskimiz var demektir."

Corcoran başını olumsuz anlamda salladı. "Bunu bana soramayacağını gayet iyi biliyorsun Stephen.

Ajanlarımın hiçbiri, diğer ajanların yaptıklarını bilmez, bu değişmez bir kuraldır." "Aynı zamanda da çılgınca efendim."

"Çılgınca mı? Hayır. Sadece tedbirli. Bölümlere ayırma sisteminin en güçlü prensibi. Her biriniz, diğerleriyle ilgili olarak, sadece görevinizin gerektirdiği kadarını bilmek durumundasınız. Aksi halde, biriniz yakalanır, işkence görürseniz bütün teşkilat tehlikeye düşer."

"Bunun için hepimizde siyanür tabletleri var," diye itiraz etti Metcalfe. "Evet. Ama bunun için yeterli vaktiniz olursa. Ya aniden yakalanırsanız. Sana bir şey söylememe izin ver. Ajanlarımdan biri - Fransız Petrolleri Kurumu'nda önemli bir göreve getirmeyi başarmış olduğum biri- bir hafta önce Gestapo tarafından tutuklandı. Hâlâ ondan bir haber alamadım. Ve bu adamım, burdaki yerimizi bilen bir kişi." Corky o arada ellerini sallayarak içinde buldukları odayı göstermişti. "Konuşacak olursa ne olur? Ya dönerse? Bu tür sorular yüzünden uykularım kaçıyor."

Bir anlık bir sessizlik oldu. "Neden hurdasınız efendim?" Corky üst dudağını ısırıldı. "Senin kod adın Stephen.

Romeo değil mi?" Metcalfe utançla başını sallayıp gözlerini indirdi. "Senin, iş sekse gelince hiç sınır tanımaman beni sık sık ümitsizliğe düşürüyor." Corky kuru kuru güldü ve bir şeker daha çiğnemeye başladı.

"Ancak, senin arkanda bırakmış olduğun kırık kalpler zinciri bazen de işimize yarayabiliyor." "Nasıl?" "Bir süre önce oynaşmış olduğun bir kadından söz ediyorum."

45

Robert Ludlum

Metcalfe gözlerini kırıştırdı. Bir sürü kadından biri olabilirdi, özellikle kimi kast ettiğini anlayamamıştı.

"Bu kadın -bu eski ateşli aşkın- çok önemli bir Nazi subayı ile birlikte."

"Kimden söz ettiğinizi anlayamadım."

"Hayır, anlamış olman için bir neden yok zaten. Altı yıl önceki bir hadiseydi. Moskova'da."

"Lana!" diye fısıldadı Metcalfe.

Elektrik çarpmışçasına sarsılmıştı. Sadece adını duymak bile yeterli olmuştu bunun için, anıları hâlâ taze olan bu ismi tekrar duyacağını hiç düşünmemişti.

Lana -Svetlana Baranova- olağanüstü bir kadındı, inanılmayacak kadar güzel, çekici ve tutkuluydu.

Gençliğinin ilk büyük aşkıydı.

Stephen Metcalfe, Yale'den yeni mezun olmuştu. Yıl 1934 Moskova kasvetli, korkutucu, esrarengiz bir yerdi.

Metcalfe ailesinin Rusya'da ufak tefek işleri vardı... yirmili yıllarda baba Metcalfe Sovyet Hükümeti'yle ortak yanm düzine kadar işe yatırım yapmıştı, bunlar Novgorod'daki kalem fabrikasından, Gürcistan'daki petrol araştırma şirketine kadar, değişik işlerdi. Sovyet bürokrasisi nedeniyle her zaman ortaya çıkan aksaklıklardan biri tekrarlanınca, Metcalfe iki oğlunu oraya göndererek aksaklığın giderilmesi için görüşmeler yapmalarını istemişti. Soğukkanlı kardeşi Howard, bürokratlarla oturup sonu gelmeyen ve bir etkisi olmayan tartışmalar yaparken, Stephen büyük bir merak ve istekle şehri keşfetmeye koyulmuştu. Özellikle de muhteşem Bolşoy Tiyatrosu'nun önündeki sütunların üstünde bulunan, iki tekerlekli bir savaş arabasındaki Apollo'nun bakır heykeli onu çekiyordu.

JCendisini olduğu yere mihlayan şahane, güzel balerini orada, bu muhteşem on dokuzuncu yüzyıl binasının önünde görmüştü. Sahnede uçuyor, süzülüyor, akıyordu ve porselen gibi teninden, koyu renk gözlerinden, ipeksi siyah saçlarından adeta meleksi bir aura yayılıyordu. Geceler bo-46

Tristan ihaneti

yunca, Kırmızı Gelincik ve Kuğu Gölünde onun büyüleyici, kendiliğinden oluveriyormuş gibi görünen danslarını izlemişti. Ama yine de hiçbiri onu, Igor Moiseyev'in sahneye koyduğu Tristan ve Isolde'deki başrolü kadar etkilememişti.

Sonunda Metcalfe onunla tanışmayı başardığında, genç Rus kızı bu zengin Amerikalının ilgisinden etkilenmiş görünüyordu. Ama, zengin Amerikalı'nın kendisinden ne kadar çok etkilenmiş olduğundan habersizdi. Çünkü genç adam, hiçbir şeyi fazla önemsemeyen, dünyevi zevklere düşkün, maddeci biriymiş

gibi davranmıştı. Birkaç ay sonra, aile işleri bir sonuca bağlanmış ve Metcalfe kardeşler Moskova'dan ayrılmışlardı. Stephen için Svetlana Baranova'dan ayrılmak, o güne kadar hiç tatmadığı bir acı deneyim olmuştu. Moskova'dan Leningrad'a giden trende, sabaha kadar mutsuz bir şekilde oturmuştu. Ağabeyi Howard güzel bir uyku çekip Leningrad'a gelmelerine bir saat kala, çay servisi yapan yaşlı bayan tarafından uyandırıldığında kardeşiyle dalga geçmişti. Howard da ancak bir ağabeyin olabileceği kadar duyarlı ve duygusaldı. "Hadii, unut artık onu," diye Stephen'e ısrar ediyordu. "O bir balerin, Tanrı aşkına. Dünya güzel kadınlarla dolu... göreceksin."

Stephen ise sadece hızla geçip geride kalan ormanları seyretmişti.

"Neyse, onun hakkında ciddi olamazsın. Bir balerinle görüştüğünü duyarsa babamın neler diyeceğini düşünmek bile istemiyorum. Bu da ner-deyse bir aktrisle birlikte olmak kadar kötü!"

Metcalfe camdan bakmayı sürdürerek, homurdanmıştı.

"Yine de itiraf etmeliyim ki," diye devam etmişti Howard. "Kız gerçekten harika bir parçaydı."

"Svetlana Baranova şimdi Bolşoy'da bir başbalerin," dedi Alfred Corcoran. "Son birkaç aydır, Alman Dışişleri Bakanlığı'nın Moskova'ya atadığı yüksek rütbeli bir üyesinin metresi."

Metcalfe sanki örümcek ağlarını itelermiş gibi başını salladı. "Lana?" diye tekrarladı. "Bir Nazi'yle birlikte?"

47

Robert Ludlum

"Kesinlikle," dedi Corcoran.

"Peki... peki onunla bir... bir şeyler yaşadığımı nereden biliyorsunuz?"

"Hatırlarsan bize katıldığında senden, neredeyse elli sayfa tutan, sıkıcı bir form doldurmanı ve yabancı ülkelerdeki bütün bağlantılarını, dostlarını, aile üyelerini, akrabalarını, herkesi yazmanı istemiştin. Buenos Aires'teki akrabalarını, Lozan'daki okul arkadaşlarını, Londra'daki, Dspan-ya'daki dostlarını hep yazmıştın.

Moskova'yı da gittiğin yerlerden biri olarak listeye koymana rağmen, ordaki hiç kimseden bahsetmemiştin.

Ben de seni nasıl olup da, aylarca kaldığın halde kimseyi tanımıyor olduğun konusunda sıkıştırmıştım. Ve sonunda, bu... bir şeyler yaşadığın kişiden söz etmiştin."

"Unutmuşum."

"Biliyorsun New York'daki ekibim oldukça küçük ama becerikli bir ekip. Birbiriyle çakışan isimleri bulmakta ustalar. Ellerine, Moskova'daki Alman elçiliğinde görevli, Rudolf von Schüssler ve onun bir Nazi olduğuyla ilgili söylentileri anlatan bir rapor geçince, kızlarımdan biri iki noktayı birbirine bağlamayı becermiş. Von Schüssler'in izlemekte olanların verdiği rapora göre, adamın Bolşoy'dan Svetlana Baranova adlı bir balerinle ilişkisi varmış ve bu isim de araştırmacımın zihninde bir çağrışım yapmış."

"Lana bir Alman diplomatla mı görüşüyormuş?" dedi Metcalfe, daha çok kendi kendine konuşur gibiydi.

"Geçen yıl Hitler ile Stalin karşılıklı saldırmazlık antlaşmasını imzaladıklarından beri, Moskova'daki Alman diplomatik topluluğu, belli, ayrıcalıklı Ruslarla olan sosyal ilişkilerini gözle görülür biçimde artırdılar. Elbette, Alman Dışişleri Bakanlığı eski tip aristokratlarla dolu -Sosyal Sicil sadece bizim ülkemizde geçerli değil bildiğin gibi- ve bunlardan bir kısmı Hitler ve onun fanatik Nazileri hakkında hoşnutsuzluklarını dile getirmekten kaçınmıyorlar. Bizim tahminimize göre, şu von Schüssler de kendini bu gizli Hitler karşıtları arasında sayıyor olabilir. Ama bu doğru mu? Ve karşıysa, nasıl karşı gerçekten? Beyaz şapkalara bir parça yardım edebilecek kadar mı? Senden bunu anlamamı istiyorum."

Tristan ihaneti

Metcalfe giderek heyecanlandığını hissederek başını salladı. Yeniden Moskova! Ve... Lana!

"O yüzden de yapmanı istediğim şey," diye devam etti Corcoran. "Bu günlerde bir yabancıнын Rusya'ya girmesi çok zor. Hiçbir zaman kolay olmamıştı, ama şimdi her zamankinden de zor. Sanırım kamufle edilmiş

bir ajanı sızdırmak mümkün olabilir, ama çok fazla riski var. Ve hiçbir şey için bu kadar risk almaya gerek yok. Oraya herhangi bir kılıfa bürünmeden gitmeni istiyorum. Yani, kendin olarak. Sonuçta, Moskova'ya gitmek için gayet makul bir nedenin olacak. Ailen, eski ortak işlerle ilgili bazı değerli şeylerin transferini gerçekleştirmek istiyor."

"Neden söz ettiğinizi bilmiyorum."

"Ah, bir şeyler bulursun. Ayrıntıları ağabeyin ile çalış. Biz de bunu kolaylaştıracacağız. Sözümü dinlersen, içinde nakit para transferi ihtimali olan bir şeyler olursa, Sovyetler toplantılar düzenlemeye çok hevesli olacaklardır. Pravda'da. her gün aleyhimize atıp tuttukları bugünlerde bile."

"Siz rüşvetten söz ediyorsunuz."

"Ne gerekiyorsa ondan söz ediyorum. Bu gerçekten pek önemli değil. Önemli olan Rusların sana bir vize vermeyi kabul etmeleri, böylece Moskova'da bulunmak için meşru bir nedenin olacak. Oraya gittiğinde, eski ateşli aşkın Svetlana ile Amerikan elçiliğinde verilen partilerden birinde 'tesadüfen'

karşılaşacaksınız. Sonra da, tahmin edilebileceği gibi bir araya geleceksiniz."

"Ve?"

"Ayrıntıları sana bırakıyorum. Belki eski aşkını tekrar canlandırırısın."

"O geçmişte kaldı Corky. Biz bitirmiştik."

"Eğer seni biraz tanıyorsam, bunun bir sakıncası yok. Bütün eski aşkların seni buğulu gözlerle yeniden bağırklarına basmak üzere hazır bekli-yormuş gibi görünüyorlar. Bunu nasıl becerdiğini anlamıyorum doğrusu."

"Ama neden?"

"Bu çok çok az bulunabilecek bir fırsat. Sana, gayri resmi, kişisel ve her tür bürokrasiden uzak bir şekilde, von Ribbentrop'la ve dolayısıyla da

48

49

F:4

Robert Ludlum

Führer ile doğrudan ilişkisi bulunan, çok önemli bir Alman diplomatına yakınlaşma şansı verecek."

"Ve sonra ne yapacağım?"

"Onu değerlendir. Onun gizli bir muhalif olduğuyla ilgili raporlarımızın doğru olup olmadığını anlamaya çalış."

"Bu konuda raporlar aldığınıza göre, duyulan o kadar da gizli değil demek ki."

"Bizim Amerikalı diplomatlarımızda nüansları okuyabilme yeteneği vardır. Çok ince ayrıntıları görebilirler, şakalardan anlam çıkarabilirler, bu gibi şeyler işte. Ama bu yine de, eğitilmiş bir ajanın yakından gözlemleyerek yapacağı değerlendirmelerle aynı şey değildir. Eğer von Schüssler gerçekten Adolf Hitler'in deliliklerine gizlice muhalifse, zamanla çok değerli bir yandaş elde edebiliriz."

"Onu döndürmemi mi istiyorsunuz, istediğiniz bu mu?"

"Her seferinde sadece bir adım atalım, olur mu? Şimdi burda, Lannes Bulvarı'nda bulunan Sovyet konsoloslüğundan kendi adına bir vize başvurusu yapmanı istiyorum. Sovyetler tarafından ailenin tanınmış

olan ayrıcalıklara rağmen, bürokratik işlemler birkaç gün ya da bir hafta sürebilir. Bu arada da, Paris'teki işlerini sonuçlandırırısın ama köprüleri yakmadan. Yarın, Moskova'da ihtiyaç duyacağın bazı ticari oyunlarda uzmanlaşmış, çok akıllı bir iş arkadaşısıyla tanışacaksın."

Metcalf'e başını salladı. Moskova'ya gitme fikri heyecan vericiydi, ama Svetlana Baranova ile, hem de böyle önemli bir nedenle, tekrar karşılaşma düşüncesinin yanında hiçbir şeydi.

Corcoran ayağa kalktı. "Git Stephen. Kaybedecek zamanımız yok. Naziler her geçen gün yeni zaferler kazanıyorlar. Başka bir ülkeyi daha istila ediyorlar. Başka bir kenti bombalıyorlar. Biz bir kenarda durup izlerken, onlar her gün daha güçlü, daha yırtıcı, daha açgözlü oluyorlar. Biliyorsun, bazı şeyleri gitgide daha zor buluyoruz... şeker, ayakkabı, petrol, savaş gereçleri ve kauçuk gibi. Ama sanırım en zor bulduğumuz şey, zaman."

Tristan Dhaneti

ORHAN KEMAL

4. BÖLÜM

50

Kemancı en sevdiği parçayı, Beethoven'in Kreutzer sonatını çalıyor olmasına rağmen yaptığı işten hoşnutsuzdu. Bunun nedeni de piyanistin çok kötü çalıyor olmasıydı. Piyanist, bir SS subayının yaşı ilerlemiş karısıydı ve hiç yetenekli değildi. Bir okul müsamesinde rol almış, ergenlik çağındaki bir çocuk kadar çalabiliyordu. Müzisyen değildi. Tuşlara hiçbir coşku duymadan, çekiç salları gibi vurmaktaydı. Bu da, kemancının, duyarlı bölümleri hızlı geçmesine neden oluyordu. Üstelik, kadının sol elini, sağ elinden daha önce kullanmak gibi berbat bir alışkanlığı vardı bu da bütün ahengi bozuyordu. İlk açılış, o fırtınalı allegro, idare ederdi. Ama yaşlı kocakarı üçüncü bölümün, andante cantabile'nin inceliklerinden tamamen habersizdi.

Sonra parçanın yeniden karmaşık bir bölümüne gelindi, bu, onun gibi usta bir müzisyen için bile icra edilmesi güç bir bölümdü. Beethoven, kendisine adanmış olduğu bu eserinin müsveddelerini Paris'li, büyük kemancı Rodolphe Kreutzer'e yolladığı zaman, Kreutzer'in kendisi bile bunu çalmanın imkânsız olduğunu söylemiş ve asla halk önünde çalmamıştı.

Üstelik burada akustik de berbattı. Burası kemancının yeni patronu, Standartenführer H. J. Kieffer'in, yani Nazi gizli servisi Sicherheitdienst'm karşı casusluk bölümünün Paris şefinin eviydi. Salon halı kaplıydı ve duvarlarda da ağır kumaşlar, goblenler asılıydı, bu da sesin tamamen emilip yok olmasına yol açıyordu.

Piyano harika bir Bechstein'dı ama korkunç bir şekilde akortsuzdu.

51

Robert Ludlum

Kleist bu akşam çalmayı neden kabul etmiş olduğunu bilmiyordu.

Sonuçta çok meşguldü ve keman çalmak onun sadece hobisiydi.

Birden burun deliklerine bir koku geldi, adeta saldırdı. Bergamut, portakal ve biberiye kokularıyla karışık misk kokusunu alınca, bunun 4711 olarak bilinen ve Alman Muelhens firması tarafından

üretilen kolonya olduğunu anladı.

Kleist başını kaldırıp bakmasa da, Müller'in odaya girdiğini anlamıştı. Sicherheitsdiensf deki bölge amiri olan Müller, tıraştan sonra kokulu kolonya kullanan pek az SD görevlisinden biriydi. SD'deki adamların çoğu, bu tür şeyleri erkekçe bulmazlardı.

Müller ne yemekte, ne de sonrasındaki konserde bulunmadığına göre aklında daha önemli işler olmalıydı.

Kleist tekrar bölümlerini çalmaktan vazgeçerek, dördüncü bölümü hızla geçip olayı bitirmeye karar verdi.

Yapılacak işler vardı.

Alkışlar yürekten, coşkulu ve güçlüydü, sanki odada, hepsi de SD adamları ve hanımları ya da arkadaşlarından oluşan yirmi beş kişiden fazla insan varmış gibiydi. Kleist başıyla selam vererek teşekkürlerini sundu ve Müller'in onu beklediği odaya gitmek üzere, aceleyle çıktı.

"Bir yerde sorun çıkmış olmalı," dedi Müller sessizce.

Kleist bir elinde kemanı, bir elinde papyonuyla, başını sallayarak onayladı. "Telsiz istasyonu."

"Doğru. Dün gece, gece yansının ortasında Touraine'e inen bir RAF'*1 paraşütü vardı. Birkaç kasa iletişim ekipmanı. Ordaki ajanımız inişle ilgili olarak bizi uyardı." Kendinden memnun bir ifadeyle devam etti,

"Ajanımız asla yanılmaz. Bu inişin bizi gizli bir casusluk şebekesine ulaştıracağına ısrarlı."

"Ekipman Paris'e mi gönderilmiş?" dedi Kleist. Yanlarına birisi yaklaşıyordu, kuşkusuz gösteri için onu tebrik edecekti. Kleist döndü, kadını

(* Kraliyet Hava Kuvvetleri (RAF / Royal Air Force).

52

Tristan Dhaneti

tanımıyordu, başıyla sert bir selam verdi ve tekrar Müller'e döndü. Kadın uzaklaşmıştı.

"Mazagran Sokağı'nda bir daireye, Saint-Denis Kapısı yakınlarında."

"Bu telsiz istasyonunun bulunduğu yer değil mi? Mazagran Sokağı'ndaki?"

Müller başını salladı. "Sadece bir aktarma noktası. Yaşlı bir fahişeye ait bir daire."

"Ekipman teslim edilmiş mi?"

Müller gülümsedi ve yavaşça kafasını salladı. "Aslında alındı. Burda gizli bir kimlikle yaşayan ve İngiliz olduğuna inandığımız bir ajan tarafından."

"Eee?" dedi Kleist sabırsızca.

"Bizimkiler onu kaybetmiş."

"Ne?" diye bıkkınlıkla içini çekti Kleist. SD'nin sahadaki adamlarının aptallıkları bitecek gibi değildi. "Benim şu fahişeyle konuşmamı istiyorsun anlaşılın," dedi.

"Hem de acilen," dedi Müller. "Bu arada çok güzel çalışıyordun. Bach mıydı?"

Fahişe, mesleğini Faubourg Saint-Denis Caddesi'nde, XIV. Louis'in Flanders ve Rhineland'de kazandığı zaferleri kutlamak için inşa edilmiş olan kemerin dibinde icra ediyordu. Aslında orayı ele geçirmiş beş fahişe vardı. Yüzleri ve bedenleri, sokağa çıkma yasağını kaçırmamak için alelacele evlerine ulaşmaya çalışan yayalara dönük olarak durmuş, kendi aralarında sohbet ediyorlardı. Kleist aradığının onlardan biri olabileceğini tahmin etti.

Bıçak gibi ütülü, yeşil renkli üniformasıyla önlerinden geçerken, üç tanesinin, Müller'in, "Yaşlı fahişe", tanımına uymayacak kadar genç olduğunu fark etmişti. Kraliyet Hava Kuvvetleri tarafından Touraine atılmış

olan ekipmanın transferinde onun evi kullanılacaktı. Müller'e göre, fahişe 53

Robert Ludlum

kırk yaşlanıyordu ve Direniş'te görev yapan, yirmi dört yaşlarında, gayri meşru bir oğlu vardı. Oğlunun dairesini, sık sık bu tür transfer işleri için kullanmasına izin veriyordu. Buradaki fahişelerden sadece iki tanesi, yirmi dört yaşında bir çocuk sahibi olabilecek gibi görünüyordu.

Burun delikleri kabardı. Fransız fahişelerine has o unutulmaz kokuyu algılamıştı, kötü, ucuz sigara ve pislik kokusunu bastırmak için kullandıkları ucuz parfüm kokusu. Yıkanmadığı için, birlikte oldukları erkeklerin vücutlarında bırakmış oldukları izlerin kokusu, kendi kadını kokularına karışıyordu. Gerçekten çok tiksindiriciydi.

Hepsi de, kasıtlı olarak giydiği üniformasını fark etmişti. Bazıları yolunu kesip şehvetle gülerek, kötü bir Almancayla iyi akşamlar diyorlardı. Bunların arasında iki yaşlı fahişenin olmamasına şaşırılmıyordu. Yaşlı olanlar muhtemelen Alman subaylarından daha çok nefret ediyorlardı ya da en azından bu, daha belirgin bir nefretti. Onlara daha yakın geçerek yürüdü.

Yeterince yaklaştığında, korkunun kokusunu hissetti. İnsanlardaki korkunun kokusunu sadece köpeklerin algıladığı bir masaldı, Kleist bunu öğrenmişti. Kendisi bir amatör biyoloji meraklısıydı. Kaynayan duygular, özellikle de dehşet, koltukaltı ve kasıklarda bulunan bezleri harekete geçiriyordu. Salgılar kıl köklerinden dışarı çıkıyordu. Ortaya çıkan vücut kokusu keskin, yoğun ve ekşimtırak oluyordu.

Kadının korkusunu koklayabiliyordu.

Fahişe Almanlardan sadece hoşlanmamakla kalmıyordu, onlardan korkuyordu da. Onun üniformasını görmüş, güvenlik polisi olduğunu anlamış ve Direniş'teki rolünün ortaya çıktığı düşüncesiyle dehşete

düşmüştü.

"Sen," dedi Kleist, parmağıyla işaret ederek.

Kadın arkasını dönerek, onun bakışlarından kaçmaya çalıştı. Dhtiyacı olmasa da, kadının bu hareketi yanılmadığının bir kanıtı olmuştu.

"Alman centilmen seni tercih ediyor Jacqueline," diye dalga geçti genç fahişelerden biri.

Dsteksizce dönüp ona baktı. Sarı saçları peroksitle kötü bir biçimde ve uzun zaman önce açılmıştı.

"Ah, sizin gibi yakışıklı bir asker benden iyi-54

Tristan ihaneti

sine layıktır," dedi hoppa bir tavırla. Sesi sigaradan çatlaklaşmıştı ve sesinin titremesinden kalbinin hızlı hızlı çarptığını anlayabiliyordu adam.

"Ben olgun bir kadını tercih ediyorum," dedi Kleist. "Bir şeyler yaşamış, bir iki şey öğrenmiş birini."

Öteki kadınlar kıkırdayıp garip sesler çıkardılar.

Sarışın büyük bir gönülsüzlükle yanına yaklaştı. "Nereye gideceğiz?" dedi.

"Benim yerim yok," dedi Kleist. "Bu kentte görevli değilim."

Dkisi yürürken diğer kadınlar omuz silktiler. "Buraya çok yakın bir تنها sokak var."

"Hayır. Bu benim aklımdakilere uymaz."

"Ama gidecek yerin yoksa..."

"Bize bir yatak ve özel bir yer lazım." Kadının gönülsüzlüğü adeta komik geliyordu ona. Kadınlık kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyor olmak hoşuna gidiyordu. "Buralarda bir yerde senin bir evin vardır. Göreceksin beni oraya götürmene degecek."

Mazagran Sokağı'ndaki apartman eskilikten dökülüyordu. Kadının evine ulaşmak için dört kat sessizce çıktılar. Kadın çok gergin olduğundan, anahtarlarını bulabilmesi epey uzun sürdü. Sonunda adamı içeri aldı.

Daire şaşılacak kadar geniş ve az eşyalıydı. Kadın, adamı yatak odasına götürüp banyo kapısını gösterdi.

"Dhtiyacın varsa tuvalet orası," dedi.

Yatak genişti, şilte ise yumru yumruydü. Üstünde havı dökülmüş, kırmızı bir örtü vardı. Adam yatağın kenarına, kadın da onun yanına oturdu. Kadın, adamın üniformasının düğmelerini çözmeye başladı.

"Hayır," dedi adam. "Önce sen soyun."

Kadın ayağa kalkıp banyoya gitti ve kapıyı kapattı. Adam bir silah çıkarabileceği çekmece sesi

geliyor mu, diye dikkatle dinledi ama tek duyabildiği musluktan akan suyun sesi oldu. Kadın biraz sonra, turkuvaz rengi bir sabahlık giymiş olarak banyodan çıktı, etini sergilemek için, sabahlığın bazı yerlerini özellikle kapatmamıştı. Onun yaşındaki bir kadın için şaşırtıcı dirilikte göğüsleri vardı.

55

Robert Ludlum

"Sabahlık lütfen," dedi Kleist.

Kadın sabahlığı yere atıp vücudunu gururla ortaya koymadan önce, birkaç saniyelik bir tereddüt geçirdi.

Sonra adamın yanına gidip önünde ayakta durarak tekrar üniformasının düğmelerini açmaya davrandı.

"Yatağa gir lütfen," dedi Kleist.

Söyleneni bir öğrenci gibi, itaat ederek yerine getirdi. Sırtüstü uzandı ve, "Utangaç bir adam olmalısın," dedi.

"Soyunmamayı tercih ettiğine göre."

"Evet," dedi Kleist mahcup bir tavırla. "Üstelik, önce biraz konuşmayı tercih ederim.."

Kadın durakladı. "Sana açık saçık şeyler söylememi istiyorsun, öyle mi?"

"Eminim sen bana çok ilginç şeyler öğretebilecek bir kadınsındır."

Yatağın altından ucunu görmeden önce bile, ıslak çuvalın kokusunu almıştı. Herhalde bu, ekipmanın transferinde kullanılmış olan çuval, diye mantık yürüttü Kleist. O yüzden hâlâ nemli olmalıydı. Muhtemelen kırsal bölgede yağmur yağıyordu. "Muhteşem kırlarınızın kokusu."

"Pardon?"

Yatağın altına uzanarak, düzgünce katlanmış olan çuvalı zorla dışarı çekti. "Evet, Loire Vadisi'nin bereketli topraklarının kokusunu alabiliyorum. Kil ve kireç taşı karışık toprakların. Touraine, değil mi?"

Kadın her an dehşete kapılmaya hazırmış gibi bakıyordu, ama korkusunu bir omuz silkişiyle gizledi çabucak.

Adama uzandı ve uzmanlaşmış ellerini kasıklarında dolaştırdı. "Siz Alman askerlerinin daima kocaman aletleri oluyor," diye mırıldandı. "Bu beni her zaman heyecanlandırır."

Kleist'in organında herhangi bir hareket olmamıştı. Uzanıp kadının elini tuttu ve uzaklaştırdı. "Aletlerden söz etmişken," dedi. "Touraine kırları, içinde aletler bulunan paketleri ulaştırmak için uygun bir yer değil mi."

i?"

"Neden söz ettiğini bilmiyorum. Ben Touraine'e hiç gitmedim.." "Belki sen değil de oğlun Rene gitmiştir, gitmiş miydi?"

56

Tristan Dhaneti

Fahişe dayak yemiş gibi bakıyordu. Heyecandan kızarmıştı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok,"

dedi. "Benden ne istiyorsun?"

"Sadece birazcık bilgi. Sen bir şeyler bilen bir kadınsın demiştim ya. Senden bir isim öğrenmek istiyorum."

Kadın doğrulup kollarını çıplak göğüslerine doladı. "Lütfen git," dedi. "Yanlış yere geldin. Ben çalışan bir kadını, bütün bildiğim bu."

"Tek oğlunu koruduğunu sanıyorsun," dedi Kleist yumuşak bir tavırla. "Ama aslında ona zarar veriyorsun."

Ona ve karısıyla, iki yaşındaki oğullarına... torununa. Bana bilmek istediğim şeyi söylemezsen, şafaktan önce kurşuna dizilecekler. Bunu yapacağım konusunda güvenebilirsiniz."

Fahişe ağlıyordu. "Ne istiyorsun?"

"Sadece bir isim," dedi adam. "Ekipmanı alan İngilizin adı. Ve nasıl temas kurduğu?"

"Ben hiçbir şey bilmiyorum!" dedi kadın. "Sadece benim evimi kullanıyorlar!"

Kleist gülümsedi. Kadın çok kolay çözülmüştü. "Çok basit bir seçeneğin var matmazel. Oğlunun yaptığı işlerle ilgilenmiyorum. Sadece o İngilizle ilgileniyorum. Bana İngilizle nasıl temas kurulduğunu söyle ve oğlunla torununun hayatlarını kurtar. Yoksa birkaç saat içinde ölmüş olacaklar. İşte bu kadar basit."

Kadın, ona bilmek istediği her şeyi anlattı. Bilgiler ağzından büyük bir hızla dökülüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Kleist.

"Şimdi def ol burdan Boche!" diye tükürürcesine bağırdı kadın. "Def ol evimden, seni Nazi pisliği!"

Kleist, kadının onurunu yeniden kazanmak için yaptığı atılımdan pek etkilenmedi. Sonuçta ona bilmek istediklerini anlatmıştı. Geri kalanı onu rahatsız etmiyordu. Hayır, kadın oğluna SD subayının ziyaretini mutlaka anlatacaktı. Ve onlar yakalayamadan, olay İngilizin kulağına gidecekti ve buna asla izin veremezdi.

57

Robert Ludlum

Kadının üstüne eğilip omuzlarına, göğüslerine vurmaya başladı. "Gerçekten böyle konuşmamalısın," dedi sakin bir şekilde. "O kadar da kötü değiliz."

Kadın kaskatı kesilmiş olarak başını öteye çevirdi. Dolayısıyla da Kleist'in bir anda cebinden çıkarttığı boğma teline benzer teli göremedi. Ancak telin boğazını sıkmaya başladığını hissedince bağırmaya çalıştı, ama hiç sesi çıkmadı. Keman teline bulaşmış reçine kokusunun yanı sıra, insan dışkılarının kokusunu da alan Kleist, bu aşırı koku alma duyusunun bazen tatsız olduğunu düşündü. Kadın ölünce, boğazındaki bağırsaktan yapılmış teli çözdü ve yine cebine yerleştirdi.

Sonra, pis kokuları gidermek için ellerini titizlikle yıkayıp fahişenin evinden ayrıldı.

58

Tristan Dhaneti

5. BÖLÜM

Corcoran'ın da ısrarla söylediği gibi, kaybedecek zaman yoktu. Ayarlanması gereken bir Sovyet vizesi vardı.

Bu Paris'te, Lannes Bulvarı'nda-ki Sovyet konsolosluğunda halledilebilirdi. Paris'i işgal eden Almanlar, şimdi Ruslarla ortaklıklar, Moskova da işbirliği yapacaktı. Daha da önemlisi, Metcalfe'in ailesi, Sovyet Hükümeti'yle hâlâ bir miktar iş yapıyordu. O yüzden de Metcalfe Moskova'da VIP sayılacaktı. Vizeyi kolaylıkla alabileceğinden hiç kuşkusu yoktu.

Ancak, New York'ta bulunan ağabeyi Howard'la temasa geçmeliydi. Ailenin işleriyle o ilgilendiğinden kardeşini oraya yollamak için Sovyet yetkilerle onun görüşmesi gerekiyordu. Howard hiç kuşkusuz kardeşinin bu talebine şaşıracaktı. Stephen'in hükümet adına gizli birtakım işler yaptığından haberi vardı, ama güvenlik gerekçesiyle ona daha fazla bir şey söylenmiyordu.

Metcalfe Mağara'dan ayrıldığında, yukarıdaki bar sakinleşmişti. Oturup kendi dertlerine dalmış, kayıtsızlık içinde, iflah olmaz birkaç sarhoş kalmıştı sadece. Yalnızca barmen Pasquale, onun yukan çıktığını fark etti.

Pasquale de bir sayı boncuğunun karşısına oturmuş, günün hesaplarını yapmaya çalışıyordu. Metcalfe'in ayak seslerini duyunca başını kaldırıp göz kırptı. Sonra da, parmaklarını dudaklarına götürerek sigara içermiş gibi yaptı ve Metcalfe başını salladı. Barmen istediği sigaraları unutmamıştı ve Metcalfe de hiç konuşmadan kendisinin de unutmamış olduğunu belirtmişti. Barmenin yanından sessizce yürüyüp sokağa çıkarken, hafifçe adamın koluna vurdu.

59

Robert Ludlum

Saatine bir göz atınca, biri biraz geçmekte olduğunu gördü.

Gecenin bu vaktinde Paris caddeleri ıssızlaşıyordu. Metcalfe aslında yorgundu ve güzel bir uyku çekebilirdi, ama Corky ile karşılaşmaktan dolayı da canlanmış, bütün vücuduna adrenalin

pompalanmıştı. Dinlenmeye ne kadar çok ihtiyacı olursa olsun, muhtemelen hemen uyuyamayacaktı.

Geç olduğu kesindi, ama gerçekten çok mu geçti ki? Tanıdığı bir kadın vardı, aynı zamanda da en önemli kaynaklarından biriydi aslında. Şifre memuruydu...ve sabah dokuzda işte olması gerektiği halde, geç saatlere kadar uyumazdı.

Kaçta giderse gitsin kendisini memnuniyetle karşılayacağını söylemiyor muydu her zaman? İşte, bu saatte gidip teklifi bir denemenin tam sı-rasıydı.

Flora Spinasse gerçekten sade bir kadındı fakat aynı zamanda da çok tatlıydı. Başlangıçta suskun olurdu ama açıldığı zaman da önce neşelenir, sonra da tutkulu olurdu. Beş ay önceki Alman işgaline kadar, Fransız milli güvenlik kuruluşu olan Surete Nationale merkezinde şifre memuru olarak çalışıyordu. Naziler geldiğinde, Gestapo Sûrete'nin kontrolünü ele geçirdi ve Elysee Sarayı yakınlarında, des Saussaies Sokağı 11 numarada bulunan Surete kumanda merkezi, Gestapo karargâhı haline geldi. Gestapo, kendince güvenilir bulduğu kişileri ayıkladıktan sonra, Fransızca konuşan personeli elinden geldiğince kendi amaçları için kullanmaya başladı. Çünkü kendi bünyesinde yeterince Fransızca bilen personel bulunmuyordu. Sekreterlerin ve memurların çoğu görevlerine devam ettiler. Fransız kadınları yeni patronlarından hoşlanmıyorlardı, ama çenesini kapalı tutup işini koruyabilenler çalışmaya devam ettiler.

Ancak her birinin özel hayatı, aile geçmişi olduğu gibi, Flora Spinasse'nin de kendi küçük trajedisi vardı.

Sevgili büyükannesi Nazi saldırıları esnasında ölmüştü. O sıralar büyükannesinin de yatmakta olduğu Paris hastanesinin hemşireleri, Paris'ten apar topar kaçmaya çalışıyorlardı ve hastalarından bazıları kaçmayı başaramayacak kadar ağır durumdaydı. Bunlara -Flora'nın sevgili büyükannesi de onların arasındaydı-

ölümlerini ça-

60

Tristan Dhaneti

buklaştıracak iğneler yapıldı. Flora bu acıya sessizce katlandı ama Nazilerin Paris'e ve dolayısıyla büyükannesine yapmış olduklarından ötürü duyduğu öfke, için için yanmaya devam etti.

Stephen, Flora ile Monceau Parkı'nda "tesadüfen" tanışmadan önce, onun hakkında her şeyi biliyordu.

Corky'nin teşkilatı, Paris'te önemli görevlerde bulunan kişiler hakkında bilgi toplarken, hastane kayıtlarını da incelemişti. Flora bu yakışıklı, zengin Arjantinlinin yakın ilgi ve iltifatlarından hem hoşlanmış, hem utanmıştı.

Kendilerini, birdenbire parkın her tarafına dikilmiş, yeni boyalı, aptal Alman levhalıyla dalga geçer bulmuşlardı: RASEN NICHT TRETEN -çimlere basmak yasaktır. Almanlar gelmeden önce Monceau Parkı'nın her yerinde dilediğinizce piknik yapabiliydiniz. Ama şimdi? Her şey çok... çok Almandı!

Nazilerin koyduğu sokağa çıkma pasağı, gece yarısı başlıyordu, bu yüzden de kafasının içinde birazcık beyin taşıyan herkes bu saatlerde evinde ya da en azından kapalı bir mekânda bulunuyor, ortalıklarda dolaşmıyordu. Sokağa çıkma yasağı, insanın geceyi hapiste geçirmesine neden olacak kadar acımasızdı.

Sokağa çıkma yasağına uymayanlar bazen, bütün geceyi Alman askerlerinin çizmelerini parlatarak veya askeri mutfaklarda patates soyarak geçiliyorlardı.

Boetie Caddesi'nden Flora'nın dairesine kadar epey bir yol vardı. Güçlü, eski Hispano-Suiza'sını, Rivoli Caddesi'nde, evinin yakınlarında bir yerde bırakmıştı. Hoş, partiye arabayla gitmiş olsa bile, bu kez de Foch Caddesi'nin oralarda bırakmak zorunda kalacaktı zaten. O sırada bir otomobilin güçlü motor sesini duydu.

Siyah bir Citroen -kesinlikle bir Gestapo aracı-kükreyerek geçti. Belli ki arabadakilerin, o saatte evde olmuş

olması gereken, yalnız bir yayayla ilgilenemeyecek kadar acelesi vardı.

Rüzgâr şiddetlenmiş, soğuk artmıştı. Metcalfe kulaklarının, parmaklarının uyuşmaya başladığını hissetti.

Partiden çıkarken paltosunu da almış olmayı istedi, ama sonra bunun imkânsız olduğunu hatırladı.

Bir iki dakika sonra, mahkûmları taşıyan bir Black Maria -Fransızlar °una a panier â salade, salata kâsesi diyorlardı- geçti. Metcalfe birden bir

61

Robert Ludlum

paranoya duygusuna kapıldı ama sonra, gecenin bu saatinde geçen araçların çoğunun Nazi arabaları olacağını hatırladı. Bir telefon kulübesi görünce karşıya geçti. Kulübeye yaklaştığında, cama yapıştırılmış bir ilan olduğunu gördü, büyük bir düşüncelik örneği gösterilip Fransızca olarak yazılmıştı: ACCESINTERDITAUX JUIFS, Yahudiler kullanamaz. Tam o anda da ona doğru gelen ayak seslerini işitti.

"Hey! Sen! Olduğun yerde kal!"

Metcalfe sakin bir şekilde dönüp baktı, bu bir flic, yani Fransız polisiydi ve kendisine doğru koşarak geliyordu. Kulübeye doğru yürümeye devam etti.

"Hey! Sana söylüyorum! Belgelerini göster." Polis yirmi, yirmi bir yaşlarında görünüyordu ve henüz, sakallan bile çıkmamış gibiydi.

Metcalfe omuz silkip nazikçe gülümsedi ve Prefecture de Polîçe tarafından hazırlanmış, Daniel Eigen kimliğini uzattı. Fransız kimliği şüpheyle inceledi. Bir yabancıyı durdurmuş olduğunu anladığında, gözle görülür derecede rahatlamıştı.

"Sokağa çıkma yasağı gece yansı başlıyor," diye azarladı. "Bu saatte dışarda olmanız yasak, biliyorsunuz."

Metcalfe elleriyle üzerindeki gece kıyafetini göstererek, ahlaksızca sınıttı. Baksana bana, ben sadece iğrenç bir sarhoş, bir rezilim, demeye çalışıyordu bu haliyle. O anda, üstünü değiştirmeye vakit bulamadığı için sevinmişti. Üzerindeki smokin, sokağa çıkma yasağını neden deldiğinin ve sadece sersemin biri olduğunun bir kanıtı gibiydi.

"Bu mazeret değil," diye hırladı genç polis, bilmiş bir ahlak hocası edasıyla. "Sokağa çıkma yasağının saatleri her yerde asılı. Suç işlemiş durumdasınız. Kimliğinize el koyuyorum, böylece sorgulama için merkeze gelmeniz gerekecek."

Ah işte bu harika, diye içinden inledi Metcalfe. Şansa bak. Sokağa çıkma yasağı konduğunda beri, defalarca delmişti yasağı ama hiç yakalanma-mıştı. Bu sorun yaratacaktı. Belgeleri dikkatle incelenirse ne olabileceğinden çok emin değildi. Aslında ona kefil olabilecek bir sürü insan vardı, kah-62

Tristan Dhaneti

retsin, istese Paris'te onu anında serbest bıraktıracak bir sürü insan tanıyordu, ama mecbur kalmadıkça bunu yapmayacaktı. Ancak bu polis çok derin inceleme yapmaya kalkarsa... Metcalfe, Daniel Eigen kimliğinin hangi kademelere kadar doğrulanmış olduğunu, araştırmanın hangi katmanlarına kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Bir sorgulamayı atlatamayabilirdi...

Metcalfe otoriteye karşı kullanılacak en iyi silahın, yine otorite göstermek olduğunu biliyordu. Corky'nin ona sık sık tekrarladığı bir numaralı kural, otorite tarafından baskı görürsen, sen de daha büyük bir otoriteyi temsil ettiğin iddiasında bulun, şeklindeydi. Benden hiçbir şey öğrene-mediysen bile, en azından bunu öğrenmiş ol.

Kaşlarını çatarak polise yaklaştı. Fransızca olarak, "Senin numaran kaç?" diye sordu. "Hadi söyle, bakalım Didier, senin yaptıklarını duyunca başına neler gelecek?"

"Didier mi?" diye kuşkuyla tekrarladı genç polis, alnı kırışmıştı.

"Eminim daha kendi amirin Didier Brassin'in adını bile bilmiyorsun-dur, yani Prefecture de Polıçe'm şefinin,"

diye cevap verdi Metcalfe, duy-duklanna inanamıyormuş gibi başını sallıyor, göğüs cebinden de kadife puro kesesini çıkartıyordu bir yandan. "Ve Didier kendi adamlarından birinin -sıradan bir devriyenin- acil bir toplantı yüzünden ihtiyaç duyduğu bu Romeo y Julietas purolarını evine, Quai des Orfevres'e götürmemi istedi. Dışten kovulacaksın. Tabi Didier'in keyfi yerindeyse ancak bu kadarla kurtulabilirsin elinden. Evet, şimdi numaranı ver lütfen."

Polis bir adım geriledi. Davranış biçimi de değişmişti, şimdi daha ca-nayakın duruyor, gülücükler saçıyordu.

"Lütfen efendim... kusura bakmayın. Buyrun, gidin efendim. Öürlerimi kabul edin lütfen!"

Metcalf'e telefon etme kararının aksine, uzun adımlarla telefon kulübesinin önünden uzaklaştı. Flora Spinasse'ye haber vermeden gidecekti.

Kadının Boetie Sokağı'nda dairesinin bulunduğu apartman eskiydi ve bakımsızdı. Bütün binanın iç duvarları gibi, apartmanın küçük girişi de

63

Robert Ludlum

iğrenç bir hardal şansına boyanmıştı ve boyalar dökülüyordu. Apartman kapısını açıp -apartman kapısının anahtarını vermişti Flora ona- içeri girdi ve asansöre binip beşinci kata çıktı. Kapıyı aralarında kararlaştırdıkları özel şifreye göre tıklattı: önce üç hızlı vuruş, sonra iki tane daha. Dışarıda bir yerlerden bir köpek havlaması geldi. Kapı açılana kadar epeyce bir süre geçti. Kapıda onu görünce Flora'nın soluğu kesilmişti.

"Daniel!" dedi. "Neden burdasın? Saat kaç?" Uzun, pamuklu sabahlığını giymişti, kafasında bigudiler vardı.

Kanış köpeği Fifi ayaklarının dibinde zıplıyor, havlayıp hırlıyordu.

"Dışarı girebilir miyim Flora, canım?"

"Neden burdasın? Evet, evet gel içeri... Tanım! Fifi, küçük bebeğim, sakın ol!"

Flora'nın en iyi durumunda olduğu söylenemezdi. Ama zaten kaç kişi sabahın bu saatinde en iyi durumunda olurdu ki? Utanmıştı, elleri bir başındaki bigudilere, bir sabahlığına gidiyordu, hangisini önce halledeceğini bilemez haldeydi. Kapıyı çabucak kapattı. "Daniel!" dedi bir kez daha, ama adam atılıp onu dudaklarından öptü ve o da giderek artan bir istekle karşılık verdi.

"Sen iyi misin?" dedi birbirlerinden kopmayı başarabildiklerinde.

"Seni görmem gerekiyordu," dedi Metcalfe.

"Ama... ama Daniel, önceden aramalıydın beni! Bunu biliyorsun! Bir kadının evine habersizce gelip onu hazırlıksız yakalamak doğru değil."

"Flora, senin hazırlanmaya ihtiyacın yok. Yüzünü boyamana gerek yok. Doğal halinle çok tatlısın, bunu söylemiştim sana."

Kadın kızardı. "Başın dertte olmalı, bence neden bu."

Kadının küçük, bakımsız dairesine bir göz attı. Blaqueroute, yani karartma nedeniyle pencerelere siyah saten perdeler gerilmişti. Oturma odasının köşesinde duran ayaklı abajur bile mavi bir kumaşla örtülüydü. Flora her şeyi kuralına göre, yapan genç bir kadındı. Hayatındaki en büyük çılgınlık, bir yabancıyla yaşadığı bu garip ilişki ve ona sağladığı bilgilerdi.

64

Tristan Dhaneti

Ama Metcalfe sade ve basit kadınların en iyi ajanlar olduklarını öğrenmişti. Onların yaptıklarına kimse dikkat etmiyordu. Oysa yüreklerinde gizli isyancı bir yan oluyordu. Aynı şekilde, daha basit genç kızlar en ateşli, en hevesli âşıklar oluyorlardı. Genevieve gibi fazla güzel, kendini beğenen, kibirli ve boş kızlar, yatakta çok daha gergin oluyorlar, kendilerini bırakmakta zorluk çekiyorlardı. Flora bir güzellik kraliçesi sayılmazdı ama yatakta doymak bilmez bir iştaha sahipti. Metcalfe'in onun taleplerini aşırı yorucu bulduğu zamanlar bile oluyordu.

Hayır, Flora, onu görmekten daima mutlu olurdu. Bundan kesinlikle emindi.

"Burası buz gibi soğuk aşkım," dedi. "Nasıl uyuyabiliyorsun?"

"Evi sadece birkaç dakika ısıtmama yetecek kadar kömürüm var. Ben de onu sabahlan kullanmayı tercih ediyorum. Soğukta uyumaya alıştım."

"Sanırım yatakta seni ısıtacak bir bedene ihtiyacın var."

"Daniel!" dedi, şaşkın ama mutlu bir şekilde.

Adam, onu yeniden öptü, kısa ama etkili bir biçimde. Kaniş Fifi de sonunda yatışmış, kanepenin önündeki eski kilime uzanmış, ilgiyle ikisini izliyordu.

"Sanırım bana fazladan biraz kömür bulmalısın," dedi Flora. "Bunu yapabilirsin, yapabileceğini biliyorum."

Isınmak için ne yakmak zorunda kaldığıma bak." Deği yan yanmış islatılarak topak haline getirilmiş gazete, kutu ve hatta kitaplardan oluşan malzemeyle dolu şömineyi gösterdi. Kömür bulmak çok zor olduğu için, Paris'in her yerinde Fransızlar bu kâğıt topaklarını yakıyorlardı. Mobilyalarını yaktıkları da oluyordu sık sık.

"Arkadaşım Marie şanslı, evine bir Gestapo ajanı taşındı. Şimdi bütün binada-kileri ısıtmaya yetecek kadar kömürleri var."

"Senin de kömürün olacak, bir tanem."

"Saat kaç? Sabahın ikisi olmalı. Ve ben yann sabah işe gideceğim... yok yok, bu sabah!"

"Seni rahatsız ettiğim için özür diliyorum, Flora, ama çok önemli. Ama istersen gidebilirim..."

65

F:5

Robert Ludlum

"Hayır hayır," dedi aceleyle. "Sadece yarın işte enkaz halinde olacağım ve gri fareler benimle dalga geçecekler." Bu, gri uniformalar giyen ve her yerde rastlanan Gestapo'nun Nazi kadın askerlerine, Blitzmadchen'le-re takılmış olan addı. "Sana ikram edecek gerçek çayım olsun isterdim. Onun yerine

Viandox ikram edebilir miyim?" Metcalfe, Viandox'dan bütün kalbiyle nefret ediyordu. Bu, bütün Paris'te sunulan, akıl almaz, garip, et suyuna benzer bir şeydi. Hatta bugünlerde bazıları için bir fincan Viando-ux ve birkaç kraker bir öğün yerine geçiyordu."

"Hayır teşekkür ederim, hiçbir şey istemiyorum."

"Eminim sen, bana gerçek çay da bulabilirsin ve bir gelişinde azıcık getirsen çok iyi olur."

"Elimden geleni yapacağım." Flora Arjantinli sevgilisinden karaborsa malları istemekten asla vazgeçmezdi.

Bu konuda o kadar açgözlü ve amansız davranıyordu ki, Metcalfe bilgi sızdırmak için onu kullandığı duygusuna kapılmıyordu artık. Biri birini kullanıyorsa bu kişi Flora'ydı.

"Sahiden Daniel," diye azarlar bir tonla tekrar söze başladı Flora. "Böyle ansızın gelişin! Ve üstelik gecenin bir yansında! Ne diyeceğimi bilemiyorum." Banyoya girip kapıyı kapattı. On dakika sonra yeniden görüldüğünde eski ama güzel bir ipek gecelik giymiş, bigudileri açıp saçlarını yapmıştı. Ruj sürüp hafif de bir makyaj yapmıştı. Güzel değilse bile şimdi oldukça hoştu.

"Gelene bir bakın," dedi Metcalfe.

"Ah, lütfen," dedi Flora eliyle yüzünün önünde bir hareket yaparak. Ama bir yandan da kızarmıştı, Metcalfe, onun iltifatlarından hoşlandığını biliyordu. Pek sık iltifat gören biri değildi ve iltifatın değerini biliyordu.

"Yarın perma yaptıracağım."

"Dhtiyacın yok ki Flora."

"Siz erkekler. Ne bilirsiniz ki? Bazı kadınlar her hafta yaptırıyor perma. Şimdi, zorlukla da olsa sana ikram edecek bir şeyim var. Komşumun verdiği tarifile bir çikolatalı kek yapmıştım... parça çikolataları eriterek yapıyorsun ve korkunç bir şey. Biraz ister misin?"

66

Tristan Dhaneti

"Tokum, söylemiştim sana." "Eğer biraz sahici çikolatam olsaydı..." "Evet hayatım, sana biraz bulabilirim."

"Sahi bulabilir misin? Ah, bu harika olurdu! Dün iş çıkışı gittiğim bakkal Paquet'nin verdiği sadece bir kalıp sabunla yarım kilo makarna oldu. O yüzden kahvaltıda tereyağı da yok." "Sana tereyağı da bulurum istersen."

"Tereyağı mı? Sahi mi? Çok güzel. Ah, Daniel bütün bunları elde etmenin ne kadar zor olduğunu bilemezsin.

Fifi'çiğimi besleyebileceğim hiçbir şeyim yok. Ne kümes, ne de av hayvanı. Hiçbiri kalmadı." Sesi

bir fisıltıya dönüştü. "Biliyor musun, insanların köpeklerini yediklerini bile duydum!"

Fifi yukan bakıp hırladı.

"Đnsanlar kedi etiyle yahni yapıyorlar, Daniel! Ve birkaç gün önce, gayet saygıdeğer görünümlü bir kadının eve götürüp pişirmek üzere parkta güvercin yakaladığını gördüm!"

Metcalf'e birden ceketinin cebindeki Guerlain's Vol de Nuit şişesini hatırladı. Madam du Châtelet'e verdiğinin aynısıydı, bunu da Genevieve için yanma almış ama ona vermeyi unutmuştu. Hemen onu cebinden çıkartıp Flora'nın eline tutuşturdu. "Şimdilik bunu getirdim sana."

Flora'nın gözleri kocaman oldu ve bir an sessiz kaldı. Sonra Metcal-fe'in boynuna atılıp, "Sen bir mucize yaratıcısısın!" dedi.

"Dinle Flora. Bu hafta Moskova'ya gidecek bir arkadaşım var -bana bunu yeni söyledi- ve ben orda da ufak bir iş yapmak istiyorum." "Đş mi? Moskova'da?"

"Ordaki Almanlar da burdakiler kadar hırslı ve açgözlüler, biliyorsun." "Ah, Almanlar, Us nous prennet tout!"

Her şeyi çalıp çırpıyorlar. Bu akşam o Fritz askerlerinden biri metroda bana yerini vermek istedi ama kabul etmedim."

"Flora, benim için işyerinden bir şey daha almana ihtiyacım var."

67

Robert Ludlum

Kadının gözleri kısıldı. "Gri fareler sürekli beni izliyorlar. Tehlikeli bu. Dikkatli olmam gerek."

"Elbette. Sen her zaman dikkatlisindir. Dinle canım. Moskova'daki elçiliğe yerleştirilmiş bütün Almanların listesine ihtiyacım var. Benim için bunu elde edebilir misin?"

"Şey... deneyebilirim, sanırım..."

"Harika, bir tanem. Bana büyük yararı olacak."

"Ama sonra sen de benim için iki şey yapacaksın."

"Tabi ki."

"Đşgal edilmeyen bölgeye geçiş için bir izin belgesi ayarlayabilir misin? Annemi görmeye gitmek istiyorum."

Metcalf'e başını salladı. "Prefecture'da tanıdığım birileri var."

"Çok güzel. Ve bir şey daha."

"Elbette, o nedir?"

"Soy beni Daniel. Hemen şu anda."

68

Tristan Dhaneti

6. BÖLÜM

Sonunda Metcalfe, sabahın erken bir saatinde, Rivoli Caddesi üzerinde bulunan Belle Epoque binasının beşinci katındaki dairesine dönebildi. Bu uluslararası playboy kimliğine uygun, çok büyük, pahalı mobilyalarla döşenmiş bir daireydi. Komşularının bir kısmı, daireleri Musevi sahiplerinin elinden almış olan, yüksek rütbeli" Nazi subaylarıydı. Onlara umulmadık lüks mallar sağlayan bu genç, zengin Arjantinlinin komşusu olmaktan hoşnuttular ve sonuç olarak tabi ki "Daniel Eigen"i rahat bırakıyorlardı.

Dairesinin kapısına gelince anahtarı kilide soktu ve birden donup kaldı. Onu uyaran bir duygu, bir çeşit önsezi vardı içinde. Dışinden bir ses, her şeyin yolunda olmadığını söylüyordu.

Sessizce anahtarı geri çekti ve kapının üzerine, hafifçe dışarı çıkık olan bölüme uzandı. Her dışarı çıkışında oraya koyduğu iğne yoktu.

Evine birisi girmişti.

Başka hiç kimsede evinin anahtarı bulunmuyordu.

Bütün geceyi ayakta geçirmiş olmasına ve çok yorgun düşmesine rağmen, bir anda bütün duyuları alarma geçmişti. Geri geri yürüyerek, karanlık, boş koridorun sağına, soluna göz atarak kapıdan uzaklaştı ve sonra yine yanaşıp bir kulağını kapıya dayayarak içeriyi dinlemeye başladı.

Herhangi bir ses duyamamıştı ama bu, içeride birinin bulunmadığı anlamına gelmezdi.

Paris'te geçirmiş olduğu onca zamandır ilk kez başına böyle bir şey geliyordu. Sahte kimliği altında, akşam yemeklerine ve partilere katılıyor, Maxim's'te veya Pierre Charron Sokağı'ndaki Chez Carrere'de öğle ye-69

Robert Ludlum

mekleri yiyor ve Nazilerin dikkatinden kaçmayı başanyordu. Ondaki kuşkulayan olabileceklerini gösteren hiçbir şey olmamıştı bugüne kadar. Evi asla araştırılmamış, kendisi asla sorguya çekilmemişti. Belki de kendine aşırı güveniyordu.

Ama bir şeyler değişmişti. Kapısının üzerindeki iğnenin orada olmayışı, bunun kanıtıydı. Küçük bir şeydi belki ama bir anlamı vardı, bundan emindi.

Bacağına takılı kılıfı yoklayarak, .32 kalibrelik Colt'unun, gerektiğinde çekebilmesi için orada durup durmadığına baktı.

Dairesinin sadece tek girişi vardı. Ama birden durdu, hayır, tam değil. Aslında sadece bir kapısı

vardı dairenin.

Sessizce ve hızla koridorun sonuna gitti. Buradaki kanatlı camlar sadece çok sıcak günlerde, nadiren açılıyorlardı ama o daha önce denediği için, çalışır durumda olduklarını biliyordu. Virginia'daki çiftlikte eğitime başlarken, daha ilk günden, daima kaçış yollarını öğren, diye kafasına vura vura öğretmişti Corky.

Işık girsin diye tahta kepenkler daima açık bırakılırdı. Etrafa bir göz atıp aklında kalmış olan yangın merdiveninin konumunu gerekirse diye tekrar gözden geçirdi. Görebildiği kadarıyla ortalıkta da kimsecikler yoktu, ama yine de çok hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Güneş yükselmişti ve parlak, berrak bir sabah başlamıştı. Görülme riski her an için mevcuttu.

Çabucak pencere koluna asılıp çevirdi. Pencere kanatlan kolayca, içeri doğru açıldı ve hemen dışarı çıkıp demir yangın merdivenine atladı.

Yangın merdiveninin buzlu, kaygan demir bağlantıları üzerinde dikkatle, yatak odası penceresine doğru ilerledi. Tabii ki kilitliydi ama yanında daima güvenilir Opinel marka çakısını taşırdı. Yatak odasında kimsenin olmadığından emin olunca, çakıyla kilidi zorlayıp açtı ve sonra da pencereyi itti. Kendi kendine, sessiz ol, diye komut verdi. Pencere menteşelerini önceden yağlamış olduğu için çok fazla ses çıkmayacağını biliyordu ama yine de dikkat etmeliydi. Belki pencereden gelecek hafif sürtünme sesi, caddeden gelen sesler tarafından örtülürdü. Mümkün olan en az sesi çıkar-70

Tristan Dhaneti

tacak biçimde odanın içine atladı. Artık içerideydi. Bir an ortalığı dinleyerek öylece durdu. Hiçbir şey işitmiyordu.

Sonra gözüne bir şey takıldı: önemsiz, başka birine hiçbir şey ifade etmeyecek bir şey. Bu, maun etajerin üzerindeki parıltıydı, etajerin pınl pırl yüzeyinden güneşin yansımaları geliyordu gözüne.

Bu sabah -yok artık dün sabah olmuştu- orada bir toz tabakası bulunuyordu. Haftada iki gün gelen temizlikçi kadın, ertesi günden önce gelmeyecekti ve bu eski binada eşyalar çabucak toz oluyordu. Elbette Metcal-fe'in toz almak gibi bir âdeti yoktu. Ama burayı birisi silmişti, bundan hiç kuşkusuz yoktu. Artık buraya birinin girmiş

olduğundan kesinlikle emindi.

Ama niçin? Naziler kural olarak Paris'teki dairelere bu şekilde girmezlerdi. Gizlice girmek onların tarzı değildi. Bir suçluyu, saklanan bir Dn-gilizi ev ev aramak istedikleri zaman, daima gece yansıma seçerlerdi ama bunu her zaman aleni yaparlardı. Ve daima yasal bir kılıf çerçevesinde. Kâğıtlar hazırlanır, imzalar artırılırdı.

Peki o zaman kim girmişti eve?

Ve: O kişinin hâlâ evde olma ihtimali var mıydı?

Metcalfe hiç kimseyi öldürmemişti. Silah kullanmaya alışıkta, çocukluğunda, las pampas'da. geçirdiği

günlerden kalmaydı bu alışkanlığı. Virginia'daki eğitim çiftliğinde ise öldürme teknikleri öğretilmişti. Ama hiçbir zaman öldürmek amacıyla birine ateş etme fırsatı olmamıştı ve olmasını da istediği söylenemezdi.

Yine de zorunlu kalırsa yapacaktı.

Ancak, aşın derecede dikkatli olması gerekiyordu. Evinde birini bulsa bile, kendisi için hayati bir tehlike olmadıkça ateş edemezdi. O zaman Çok fazla soru sorulurdu. Hele bir Almanı öldürürse, bu soruların arkası gelmezdi. Üstelik gizli kimliği de açığa çıkardı.

Yatak odasının kapısı kapalıydı ve bu da başka bir göstergedydi. O daima açık bırakırdı bu kapıyı. Yalnız yaşıyordu ve bir yere giderken yatak oda-sının kapısını kapamasına gerek yoktu. Küçük şeyler, fark edilmeyen mi-71

Robert Ludlum

nik alışkanlıklar. Bunlar, günlük hayatımızın mozaikini oluşturuyorlardı ve şimdi bu mozaik bozulmuştu.

Yatak odasının kapısına yaklaştı ve bir dakika durup dışarıyı dinledi. Hangi döşemelerin gıcırdadığını bilmeyen bir yabancıнын çıkarabileceği sesleri dinledi. Ama yoktu, en küçük bir ses bile gelmiyordu.

Kapının tokmağını çevirirken, ateş etmeye hazır bir usta nişancı duruşu alarak nefesini tuttu ve birden kapıyı ardına kadar açtı. Kalbi delice çarparak oturma odasına bir göz attı, ışıpta herhangi bir hareket, gölgelerin arasında bir kıpırdama görmek için bekleyerek etrafı inceledi.

Simde de bakışlarıyla odayı iyice tanyor, birinin saklanmış olabileceği yerleri daha dikkatli biçimde inceliyordu. Silahına uzanıp kılıfından çıkarttı.

Birden, elinde silahla odanın ortasına atıldı ve, "Dur!" diye bağırdı.

Kendini bir noktadan diğerine, sakınarak atarken silahın emniyetini de açmış ve ateş etmeye hazır hale getirmişti.

Ama oda bomboştu.

Hiç kimse yoktu. Artık bundan emindi. Bir yabancıнын varlığına dair hiçbir şey hissetmiyordu. Yine de, silahını ateş etmeye hazır tutarak, ufak kütüphaneye giden koridora kadar her yeri iyice inceledi.

Kütüphanenin kapısı bıraktığı gibi açık duruyordu. Kütüphane -aslında sadece bir çalışma masası ve sandalyesi ile kitap raflarından oluşan başka bir oturma odası- de boştu. Odanın her köşesini görebiliyordu, burada ardına saklanılacak hiçbir şey yoktu.

Ama işi şansa bırakamazdı. Mutfığa yöneldi, iki kanatlı kapıyı itip silah önde içeri girdi. Mutfak da boştu.

Geri kalan olası saklanma yerlerini de inceledi -yemek odasını, kileri, büyük elbise dolabını,

temizlik dolabını- ve her yerin boş olduğundan emin oldu.

Birazcık gevşemişti. Dçeride kimse yoktu. Kendini biraz aptal gibi hissetti ama işi şansa bırakamayacağını da biliyordu.

72

Tristan Dhaneti

Oturma odasına dönünce başka bir küçük ayrıntıdaki değişikliği fark etti. Barda bir Delamain Reserve de la Famille Grande Champagne Cog-nac şişesi vardı. Normalde etiketi dışa dönük olarak dururdu ama şimdi içe dönüktü. Şişe yerinden oynatılmıştı.

Abanoz sigara kutusunu açıp baktı ve iki sıra halinde dizili sigaralarda da bir değişiklik olduğunu gördü.

Daha önce sondan üçüncü sigaranın yerinde boşluk vardı, şimdi sondan beşincinin yeri boştu. Biri sigaraların altına bakmıştı. Ama niçin? Ne arıyordu? Evraklar mı? Anahtarlar mı? Burada hiçbir şey gizlemiyordu, ama eve giren bunu bilmiyordu.

Diğer küçük izler. Antika pirinç lambanın düğmesi daha önce solda değil, sağda duruyordu, belli ki onun altına da bakmıştı birisi. Güzel bir saklama yeri idi, ama o bunlardan hiçbirini kullanmazdı. Telefon ahizesi de farklı biçimde asılmıştı, kumaş kaplı kordon, onun bırakmış olduğunun ters tarafında sarkıyordu. Birisi telefonu kaldırmıştı demek. Telefon etmek için mi? Ya da sadece tutturulmuş olduğu kutuyu incelemek için mi? Ağır, süslü, mermer saat de, şöminenin üstündeki rafta yerinden oynatılmıştı ve geride kalan toz tabakası bunu belli ediyordu. Araştırmanın izleri açıkça görülebiliyordu, şöminedeki küller bile karıştırılıp yeniden düzeltilmiş gibiydi, birisi kül kovasına da bakmıştı. Yine onun hiç kullanmadığı, güzel bir saklama yeri.

Metcalf'e hızla odasındaki nişe gömülü gardıroba gitti. Takımları, gömlekleri yine gayet düzgün biçimde asılı duruyorlardı ama onların aralarındaki boşlukların da yerleri değişmişti. Belli ki biri elbiselerini dikkatle çıkarıp ceplerini karıştırmıştı.

Ancak belli ki, adam ya da adamlar, Corky'nin zanaatkarları tarafından duvarlardan birinin içine büyük bir başıyla yerleştirilmiş olan kasayı fark etmemişlerdi. Paneli iterek açtı ve ağır, demir kasa ortaya çıktı. Şifre göstergesi hâlâ yedi rakamında duruyordu ve üstündeki toz tabakası da bozulmamıştı. İçinde nakit paraya, şifresiz telefon numaralarına ve çeşitli farklı adlara göre hazırlanmış kimlik belgelerine dokunulmamıştı. Bu içini rahatlattı.

73

Robert Ludlum

Daireyi dikkatle -ve temiz bir şekilde- aramış olan kişi ya da kişiler kasayı, Daniel Eigen'in aslında bir Amerikan casusu olduğunu gösteren yegâne kanıtı keşfedememişlerdi. Ve gerçek kimliğini öğrenememişlerdi.

Aradıklarını bulamamışlardı.

Ama... aslında ne arıyorlardı acaba?

Evden ayrılmadan önce, New York'da bulunan ağabeyi Howard'la telefonda görüşmeyi başardı.

Ağabeyi, onun sesini duyunca sevinmiş miydi bilemiyordu ama şaşırdığından emindi. Stephen'in Sovyet Gürcistan'daki aile ait olan maden işletmesine gösterdiği ani ilgiye ise daha da çok şaşırmıştı. Bu, Metcalfe-rin halen Sovyet Ticaret Bakanlığı ile ortak olarak yürüttükleri bir işti. Küçük sayılabilecek bir operasyondur ve Sovyetlerin uyguladığı kesintilerle ve sağa sola ödenmesi gereken rüşvetlerle zor bela bir kâr elde edilebiliyordu. Ruslar uzun süredir Metcalfelerin hissesini almak konusunda bir ilgi gösteriyorlardı.

Stephen bunun belki de iyi bir fikir olduğunu söyledi. Belki kendisi Moskova'ya gidebilir, ilgili birilerini bulup daha ayrıntılı görüşmeler yapabilirdi. Uzun bir sessizlikten sonra -okyanus aşın bağlantıya ait hışırtılar dışında- Howard, kardeşinin ne istediğini anladı. Gerekli düzenlemeleri hızla yapacaktı. "Ne kadar heyecanlandığımı sana anlatamam," dedi Howard kuru bir sesle. "Demek küçük kardeşim sonunda aile işinde aktif bir rol almayı istiyor."

"Bütün yükü sen üstlenmemeliydin."

"Düşe duyduğun bu ani ilginin bir balerinle ilgili olmadığını umuyorum?"

"Hevesimi kırmamalısın," diye cevap verdi Metcalfe, sesinden gü-lümsediği belli oluyordu.

Çabucak smokinini çıkartıp oynadığı uluslararası işadamları rolüne uygun, daha rahat bir takım elbise ve kravat seçti. Neyse ki son yıllarda rahat, bol pantolonlar moda olmuştu ve ayak bileğine taktığı tabanca kılıfını rahatça gizleyebiliyordu.

74

Tristan Dhaneti

Apartmandan çıkıp güneşli, soğuk güne adım atarken, içinde bastıra-madığı büyük bir endişe ve korku vardı.

Bir saat kadar sonra, Pigalle'de eski bir kilisenin karanlık, kasvetli ana nefinde oturuyordu. Kirli, lekeli camlardan içeri zorlukla biraz ışık süzülüyordu. Kilisede ondan başka sadece civarda oturan bazı yaşlı kadınlar bulunuyordu. Onlar da diz çöküp kısaca dua ediyorlar ve mum yakıyorlardı. Döşeride kibritlerden, balmumundan yapılmış mumlardan ve insan terinden gelen, kötü bir koku vardı.

Bu küçük kilise yıllardan beri ihmal edilmişti, ama en azından Nazi işgalcilere dayanabilmişti. Naziler Paris'teki binaları yıktıkları ya da kiliseleri tahrip ettikleri için değil. Hayır, onlar böyle şeyler yapmıyorlardı, kiliselere ateş bile etmemişlerdi. Bunu yapan bizzat Katolik Kilisesi'ydi. Nazi işgalcileri kiliselere yerleştirerek, yeni diktatörlerine boyun eğip kiliselerin haklarını korumaya çalışıyorlardı. Bir kez daha silahını yokladı.

O anda Metcalfe Roma tarzı yakası olan cüppeli bir papazı fark etti. Sıksa bedeninin çoğu bol, siyah

cüppesinin altında kalan papaz içeri girip bir aziz heykelinin önünde diz çökmüştü. Sonra bir mum yaktı ve ayağa kalktı. Antika kapıdan geçip bir yeraltı kriptasına girerken Metcalfe de onu takip etti.

Küçük, küf kokulu odacık, yükseğe asılı bir kandille hafifçe aydınlanıyordu. Corcoran cüppesinin kukuletasını açtı ve yuvarlak masada oturan, yabancı bir adamın yanına oturdu. Yangın musluğu gibi bir adamdı bu.

Kısacık, kırmızı yüzlü, kırış kırış. Gömleğinin yakası çok sıkıydı, boyunbağı Çok kısıydı, ceketi de adiydi ve üstünden dökülüyordu. Özellikle de zarif, ince Corcoran'ın yanında adam iyice silikleşiyordu.

"James," dedi Corcoran, Metcalfe'e doğru. "Seni Chip Nolan'la tanıştırmak istiyorum."

Diğünç; Corcoran, ona takma bir isimle hitap etmişti. Tabi ki Corky Paranoyaklığı ile ünlüydü, bir elinin yaptığını öbür eli bilmesin isterdi. Chip Nolan'ın gerçek bir isim olup olmadığını merak etti.

75

Robert Ludlum

Metcalfe kısa boylu adamın elini sıkıp, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

Nolan'ın tepkisi donuktu, berrak gözleriyle onu soğuk bir şekilde süzdü. "Ben de. Corky'nin sahasında çalışıyorsun, bütün bildiğim bu. Ama bu beni etkilemeye yetiyor."

"Chip'i bizim teknik bölüm FBI'dan ödünç aldı. O kulaklıklar, mühürler ve teknik ekipman konusunda uzman."

"Moskova'ya gidiyormuşsun, ha?" dedi Nolan, o arada ağır, deri bir valizi yerden alıp masanın üzerine koymuştu. "Senin görevinle ilgili ayrıntıları bilmiyorum, bilmemeye de devam edeceğim. Buraya seni donatmaya, ihtiyaç duyabileceğin bütün oyuncakları vermeye geldim. Oyun çantası, biz böyle demeyi severiz." Ellerini deri kılıflı valizin üzerinde dolaştırdı. "Bu arada, bu senin. Sahici deriden Sovyet malı bir valiz, Krasnogrosk'da yapılmış." Birden valizi açıp düzgünce katlanmış giysileri gösterdi, aralarında ince kâğıtlara sanlı bir de takım elbise vardı. "Gerçek Sovyet elbiseleri," diye devam etti Nolan. "Ekim Devrimi Tekstil Fabrikası'nda üretilmiş ve GUM'dan,* Kızıl Meydan'daki Sovyet satış mağazasından alınmış. Ancak, yapay olarak eskitilmiş ve buruşturulmuşlar. Rusçuklar pek sık yeni kıyafet alamazlar, o yüzden de biz Amerikalılardan daha uzun süre kullanırlar eşyalarını. Her şey senin ölçülerine göre düzeltilmiştir." Ucuz görümlü bir çift kahverengi pabucun paketini açtı. "Bu zımbırtılar da gerçek şeyler. Dnan bana, Batı'da bu kadar yumuşak ayakkabı bulamazsın. Ve Ruslann ilk yaptığı şey ayakkabılarına bakmak olacaktır, görürsün.

Bu şekilde bir yabancıyı anında ayırt edebilirler."

Metcalfe sanki orada değilmişçesine sessiz duran Corky'ye bir göz attı. "Aslında Rusya'ya orali biriymişim gibi gitmiyorum," dedi. "Açık ve temiz olarak... kendim olarak gidiyorum."

(*) Gosudarstvenny Universalny Magazin.

Tristan Dhaneti

Corcoran boğazını temizledi. "Kendin olarak gideceksin James, bu doğru. Ama sonunda neler olacağını asla bilemezsin. Daima kaçıışı düşünmek gerekir. Başka birine dönüşmek zorunda kalabilirsin." Metcalfe başını salladı. Yaşlı adam haklıydı kuşkusuz. Nolan şimdi de mini bir fotoğraf makinesi çıkarmıştı ortaya, Metcalfe bunu Riga Minox olarak tanıyordu. Başını salladı, açıklama gerekmezdi. FBI'nın adamı bu kez bir deste oyun kâğıdı gösterdi ve masaya yaydı. "Şunlara bir bak," dedi.

"Bunlar nedir?" diye sordu, Metcalfe.

"Moskova ve çevresinin çok gizli haritaları. Orada bir haritayla yakalanmak istemezsin, böyle bir şey olursa seni Lubyanka'ya atar ve anahtarını da yok ederler. Her kartın iki yüzeyi arasına sıkıştırılmış olarak kentin çeşitli bölgelerine ait haritalar var. Sadece kartın yüzeyini sıyrman yeterli. Bunu da başparmağınla köşedeki tutkalı açarak yapabilirsin." "Akıllıca," dedi Metcalfe.

FBI'nın adamı bu sefer de gizlenmiş çeşitli silahları gösterdi. Metcalfe hepsini önceden görmüştü; küçük bir tabanca, tokasına biraz değiştirilmiş .25 kalibrelik bir Webley marka tabanca gizlenmiş, örgü bir kemer ve tabancayı ateşlemek için bir kablo. Sonra bezden bir tıraş takımı torbası çıkarttı, fermuvannı açtı ve içinden bir tıraş bıçağı ve tıraş fırçası çıkardı. Nolan fil dişi tıraş fırçasını masada yuvarladı ve Metcalfe fırçayı yakalayıp incelemeye başladı. Sapını çevirip çıkarmaya çalıştı ama olmadı. "Hiç endişe etmeden bunu otel odanda bırakabilirsin," dedi Nolan. Fırçayı geri alıp saat yönünde hafifçe çevirince, ortaya bir oyuk çıktı.

Burada, şifreli mesajları çözmek için, bir kereliğine kullanılıp atılan kâğıtlardan oluşan bir bloknot gizliydi.

Metcalfe yine başını salladı, bu kâğıtların kullanımıyla ilgili de eğitim görmüştü. "Selüloz nitrata basılmışlardır, yakayı ele verecek olursan çabucak tutuşturup imha edebilirsin."

Bu kez Nolan'ın elinde beyaz kapaklı bir ipana diş macunu tüpü be-"rmişti. "Dvanlar bunun içinin çoğunun boş olduğundan şüphelenmezler."

Robert Ludlum

Tüpün teneke ucunu çekip açtı ve içeriden, katlanmış ipek bir fular çıkarttı. Üzerinde çeşitli dizinlerde sayılar basılıydı. Metcalfe bunun bir şifre çözme anahtarı listesi olduğunu biliyordu, kolay gizlenebilsin diye ipek üzerine basılmıştı sayılar. Başını salladı.

"Bunun içinde bir kullanımlık bloknotlardan biraz daha var. Sigara içer misin?" Nolan bu sefer bir paket Lucky Strikes çıkarmıştı. "Pek sık değil."

"Artık içiyorsun. Daha sık. Burda da başka bir anahtar liste var." Sonra ona püskürtmeli bir

dolmakalem gösterdi ve ardından da masanın üzerine başka bir valiz koydu. Bu, zarif, deri bir Hermes çantaydı.

"Amerikalı olarak seyahat ederken kullanacağın valiz." "Benim bir valizim var, teşekkür ederim."

"Bunun pirinç köşebentlerine, dostum, bir radyo vericisinin temel parçalan gizlenmiş durumda. Onlar olmadan verici çalışmaz." "Ne vericisi?"

"Bu." Nolan masanın üzerine üçüncü bir deri çanta daha koymuştu. Bu oldukça ağır görünüyordu. Çantayı açıp siyah, çelik bir kutu çıkardı içinden. "BP-3," diye gururla ilan etti. "Şu ana kadar üretilmiş en güçlü çift yönlü haberleşme aracı."

"Bu ilk prototiplerden biri," dedi Corky. "Bir grup Polonyalı dâhi göçmen tarafından MI-6 için üretildi ama ilkini ele geçirmeyi başardım, nasıl yaptığımı sorma. Bu, diğer her şeyi geride bıraktı. Artık bütün öteki cihazlar müzeliğe oldu. Ama lütfen, onu hayatın pahasına koru. Senin yerine birini bulabilirim ama korkarım bu aletin yerine yenisini koyamam."

"Bu doğru," dedi Chip Nolan. "Gerçekten çok kullanışlı bir oyuncak. Ve Moskova'da buna ihtiyacın olacak."

"Çünkü bildiğim kadıyla, merkez üsle bağlantı kurmanın bundan başka tek yolu kara kanalı kullanmak, değil mi?"

Nolan bunu sorarken, başıyla onaylayan Corky'ye bakıyordu.

78

Tristan Dhaneti

"Ancak bu sadece acil durumlarda kullanılacak. Yani ya bu var ya da güvenilir araçlar kanalıyla şifreli mesajlar yollanabilir."

"Orda hiç var mı?" dedi Metcalfe. "Yani güvенеbileceğim araçlar demek istiyorum?"

"Bir tane var," dedi Corcoran sonunda. "Elçiliğimizde görevli bir ataşe, sana onun ismini ve temas bilgilerini vereceğim. Benimkilerden biri. Ama seni uyarmak istiyorum James. Orda kendi basmasın. Arkanda destek yok."

"Peki bir şeyler yolunda gitmezse?" dedi Metcalfe. "Daima kaçış yollarını bilmekten söz edersiniz."

"Bir şeyler yolunda gitmezse," dedi Corcoran cüppesine sarınarak, "Seni tanımayacağız. Kendi başının çaresine bakmak zorunda kalacaksın."

Chip Nolan gittikten birkaç dakika sonra. Corcoran kaşlarını çatarak bir paket Gauloises sigarası ile bir kutu kibrit çıkardı. Metcalfe o anda hatırlayıp cebinden çıkardığı Lucky Strikes paketini şefine uzattı.

"Bugünlerde Chesterfield pek bulunmuyor," dedi Metcalfe. "Ama bunun hiç yoktan iyi olacağını"

düşündüm."

Corky hiçbir şey söylemeden paketin ambalajını açtı ama belli belirsiz tebessümü hoşuna gittiğini gösteriyordu. Metcalfe ona dairesine girilmiş olduğundan söz etti.

Uzun bir sessizlikten sonra Corcoran, "Bu düşündürücü," dedi.

"Bana mı söylüyorsunuz?"

"Gerçi aşırı gayretli Gestapo'nun işi de olabilir. Sonuçta sen, sık seyahat eden bir yabancısın... bu insanlarda kuşku uyandırır. Ama yine de başka bir şeylerde olabilir."

"Dışarıya bir sızıntı."

Corcoran başını hafifçe öne eğdi. "Veya içeriye bir sızıntı. Benim bütün ısrarlı bölümlendirme çabalarıma rağmen eminim ki bir yerlerden içe-79

Robert Ludlum

ri, dışarı bir şeyler sızıyordun Bir şeyler söyleniyor, güvenlik deliniyordur. Bu noktada yapabileceğimiz tek şey aşırı dikkatli davranmak. Bu Moskova misyonunun senin için pek kolay olacağını sanmıyorum."

"Niye böyle söylüyorsunuz?"

Corcoran paketten bir sigara çekti ve bir kibritle sigarasını yaktı. "Bu kadın, bu balerin... bir zamanlar senin için önemli biriydi, değil mi?"

"Bir zamanlar, evet. Artık değil."

"Ah, anlıyorum," dedi Corcoran gizemli bir gülümsemeye, ciğerlerini dumanla doldururken. "Şimdi sadece geçmişte bırakmış olduğun romantik karmaşalardan biri, öyle mi?"

"Onun gibi bir şey."

"Öyleyse onu yeniden görmek -başka bir adamın kollarında- seni zorlamayacak?" Dumanı ciğerlerinde uzun bir süre tuttu.

"Bana bundan daha zor görevler de vermişsiniz."

"Ama bundan önemlisi hiç olmadı." Sonunda dumanı bıraktı. "Step-hen yapmak üzere olduğun işin ne kadar önemli olduğunu anlıyorsun değil mi?"

"Şöyle diyelim," dedi Metcalfe. "Hayır, sanırım anlamıyorum. Diyelim ki von Schüssler gerçek bir Hitler karşıtı ve kendi hükümetine ihanet etmeye can atıyor -ki böyle olacağını umuyorum- o zaman yeni bir kaynağımız daha olacak. Ama eminim onun gibi başka kaynaklar da vardır."

Corcoran ağır ağır başını salladı. Yaşlı adam, şimdi, Metcalfe'in onu son kez New York'ta görmüş olduğu zamankinden de daha ince görünüyordu. "Eğer kumarı kazanırsak ve sen, onu döndürmeyi

başarırsan, Step-hen, o bizim, Alman Yüksek Komutanlığı'na uzanan çok önemli bir bağlantımız olacak. Kendisi Moskava'daki Alman büyükelçisi Kont Werner von der Schulenberg'le de çok yakın. Ailesi üst sınıftan, önemli bağlantıları var... sen bunun nasıl bir şey olduğunu bilirsin." Kuru bir sesle güldü. "Kalabalıkları coşturan Viy analı zıpçıktı Adolf Hitler'e tepeden bakıyor-80

Tristan Dhaneti

lar. Führer'i hakir görüyorlar. Ama hepsi de aynı zamanda birer Alman yurtseveri. Ne şıklık."

"Eğer von Schüssler sizin düşündüğünüz gibi, bir Alman yurtsever ise, savaşın ortasında kendi ülkesine ihanet etmesi kolay olmayacaktır. Führer olsun ya da olmasın."

"Onun sadakat duyguları yüzeyde görünenden çok daha karmaşık olabilir. Ama denemeden bunu bilemeyiz.

Ve eğer biz -sen- başarırız, bize sağlayabileceği bilgiler gerçekten şaşırtıcı olacaktır."

"Özellikle hangi konudaki bilgiler? Dışişleri Bakanlığındaki yüksek düzeyde bir diplomat bile, Hitler'in yakın çevresiyle oluşturduğu stratejiler hakkında çok gizli bilgilere ulaşamayabilir," diye vurguladı Metcalfe.

"İngiltere'nin ele geçirilmesiyle ilgili Nazi planlarının ayrıntılarını bilemeyecektir."

"Doğru. Ancak, Almanya ile Sovyetler Birliği arasındaki ilişkilerin durumu konusunda çok bilgisi var. Ve bizim bütün umutlarımız da bu nokta üzerine kurulu."

Metcalfe anlamadığını belirtir biçimde başını salladı. "Onlar müttefikler. Geçen yıldan beri Hitler ile Stalin, bu kahrolası savaşta ortaklar. Bundan fazla ne öğrenilebilir ki?"

Corcoran sanki hayal kırıklığına uğramış gibi, üzüntüyle kafasını salladı. "Bir kâğıda imza attılar. Bir antlaşmaya. Ama antlaşma bir ayna gibidir, Stephen. Ona bakan kişi görmek istediği şeyi görür."

"Dyice kafamı karıştırdınız Corky."

"Hitler, Stalin'e imzalaması için bir kâğıt parçası uzattı, üzerinde, biz dostuz, çıkarlarımız çakışıyor, biz ortağız, yazan bir kâğıt. Ama Stalin bu antlaşmaya bakıp görmek istediklerini gördü; kendi amaçlarının, tutkularının, umutlarının yansımasını yani. Ve Stalin'in bu antlaşmada görmüş olduğu şeylerin Hitler'in görmüş olduklarıyla aynı olması gerekmiyor. Muhtemelen Hitler de farklı bir şeyler görüyordur. Ve biz, seyirciler, dünyanın geri kalanı da, bu aynadaki yansımada ya birlikte çalmak için büyük bir sa-81

F:6

Robert Ludlum

mimiyetle anlaşan iki kötünün oluşturduğu paktı ya da iki ortaktan birinin, ötekini oyun dışı bırakmaya kalktığı bir hileli oyunu görmeyi, seçebiliriz. Neden aynada sağ ile sol ters görünür de, alt ile üst öyle olmaz?"

"Biliyorsunuz, sizin bilmecelerinizi çözmekte pek başarılı değİlİmdir, Corky."

Corcoran öfkeyle içini çekti. "Göstermez, Stephen. Ayna, sağ ile solu tersine çevirmez. Sadece kendisine yansıyanı gösterir. Önünde duran neyse onu gösterir."

Metcalf'e yine başını salladı. "Siz, Rusların Almanlar hakkında ne düşündüğünü ve Almanların Ruslar hakkında ne düşündüğünü öğrenmek istiyorsunuz. Siz, gerçeği anlamak istiyorsunuz, değil mi?"

Corcoran gülümsedi. "Gerçek, tuzla buz olmuş aynadır. Sonsuz parçacıklara ayrılmış ayna. Herkes kendi küçük parçacığının bütün gerçek olduğuna inanır. Ėzin verersen bunu, Haji Abdu'nun kasidelerinin Sir Richard Francis Burton'un çevirisinden bir kıta ile, başka biçimde anlatmaya çalışayım."

"Elbette," dedi Metcalf'e. Corky sık sık, bu Ėranlı şairin kasidelerinden alıntı yapardı.

. "O iki tiran arasındaki ittifak," dedi Corky. "Savaşın en büyük gizemiydi. En önemli kısmıydı. Peloponnes Savaşları'nı hatırlıyor musun Stephen?"

"Korkarım benim zamanımdan biraz önceydi, ihtiyar. Hatta siz bile o zamanlar henüz kısa pantolonla geziyor olmalısınız."

Corcoran hafifçe tebessüm etti. "Atinalıların tek kurtuluş nedeni, en önemli iki düşmanları arasındaki bu uyuşmazlıktı."

"Yani Almanya ile Rusya arasında bu tür bir uyuşmazlık oluştuğunu mu söylüyorsunuz?"

"Ben, eğer böyle bir şey varsa, bunu bulmak istediğimi söylüyorum. Bu çok değerli bir bilgi olacaktır. Ve bizim de tek umudumuz, bu."

82

Tristan Ėhaneti

Metcalf'e'in harcadığı dikkat yüzünden çatılan kaşları, şerefine onu pek takip edemediğini gösteriyordu.

Corcoran devam etti. "Hitler, İngiltere ve Fransa ile savaşmakla meşgulken, Ruslar da demir, kauçuk, hububat ve sığır gönderiyorlardı. Ruslar Hitler'in askerlerini besliyor ve ordusuna destek veriyordu. Akıl almıyor ama, Stalin'in kendi halkı açlıktan ölerken, o Hitler'e binlerce ton hububat satıyordu! Bu iki zorba, iki despot, Avrupa'yı aralarında paylaşmışlardı, şimdi de İngiliz İmparatorluğu'nu bölüp böylece dünyayı yönetmeyi planlıyorlar."

"Yapmayın Corky. İngiliz İmparatorluğu'nu bölüyor filan değİller. Churchill, bana oldukça kararlı görünüyor."

"Bir liderin olabileceği kadar kararlı evet. Ama Naziler gibi bir düşman karşısında yapabileceklerinin bir sınırı var yine de. Kan, ter, gözyaşı ve sıkıntıdan başka bir şey vaat edemeyeceğini söylemekte ona hak veriyorum. İngiltere'nin de fazla şansı yok. Onun kurtulması da

şüphe götürür."

"Ama Stalin'in Hitler'e gerçekten güvendiğine mi inanıyorsunuz?" diye atıldı yine Metcalfe. "Bu iki çılgın adam, bir şişenin içindeki iki akrep gibiler!"

"Kesinlikle, ama birbirlerine ihtiyaçları var," dedi Corcoran, sigarasının dumanını büyük bir keyifle burun deliklerinden bırakırken. "Ortak yönleri çok. Her ikisi de totaliter. Her ikisinin de bireysel özgürlükler konusunda en küçük bir endişesi yok. Bu ikili arasındaki ittifak, dehanın yarattığı bir darbe. Ve bu ilk kez olmuyor. Geçen savaşta olanları bir hatırla, Stephen. Rusya Almanya'ya yenilmekte olduğunu anlayınca, Almanlarla Brest-Litovsk'da ayrı bir antlaşma imzaladı. Ve sonraki on yılı da Almanya'yı gizlice silahlandırmakla geçirdi ve bu kesinlikle Versay Antlaşma-sı'na karşı bir durumdu. Şimdi böyle güçlü bir düşmanla karşı karşıya oluşumuzu Rusya'ya borçluyuz."

"Hitler'in, zamanı gelince Rusya'ya saldırmayı planlayarak beklemede olduğunu düşünmüyorsunuz herhalde, değil mi? Daima Hitler'in Slav-83

Robert Ludlurn

lan küçümsediğini düşünmüşümdür. Yani, Mein Kampf da. yazdıklarına baksanıza..."

"Bir saldırı planlamadığını biliyoruz. Hitler'in yakın çevresinden seyrek olarak gelen ama sağlam bilgiler bunu gösteriyor. Hitler aptal değil. Bir yandan dünyanın geri kalanıyla savaşırken bir yandan da Rusya'ya savaş

ilan etmek, evet, bu çok çılgınca bir şey, Nazi ülküsüne indirilecek öldürücü bir darbe olurdu. Bizim için de doğru olamayacak kadar güzel bir haber olurdu tabi. Ve sana şu sıralarda beni gerçekten sarsan bir şey daha söyleyeceğim. Ülkedeki askeri kanattan ve istihbarat birimlerinden, asıl düşmanımızın Hitler olmadığı yönünde acayip baskı yapıyorlar bana."

"Ne diyorsunuz?"

"Asıl tehlikeli olanın Bolşevikler olduğunu ve Hitler'in onlara karşı önemli bir tampon oluşturduğunu düşünüyorlar."

"Ama Hitler'in eli kanlı bir tirandan başka bir şey olduğu nasıl... nasıl düşünülebilir ki?" diye sordu Metcalfe.

"Pek çok insan rahatlatıcı yalanlara inanmak ister," dedi Corcoran. Dudaklarında alaycı bir tebessüm belirmişti. "Bunu çok küçük yaşta, teyzem öldüğünde öğrenmişim. Bana, 'onun daha iyi bir yere gittiği'

söylenmişti."

"Peki onlann yalan söylediklerini nereden biliyorsunuz?" diye iğneledi Metcalfe yaşlı casus şefini.

"Teyzemi tanı mıydun," diye cevap verdi Corcoran.

Metcalfe yaşlı adamın espri yeteneğine hayran kaldı, özellikle de böyle gergin bir zamanda. "Peki,"

dedi.

"Benim programım ne?"

"Paris'ten yarın ayrılmanı istiyorum," dedi Corcoran kuru ve kendinden emin bir sesle. "Bize bir iyilik yap ve sevgililerle vedalaşmadan git. Kimse nereye gittiğini bilmemeli. İstiyorsan bizim Kanarya Adaları'ndan ya da Ibiza'dan geliyormuş gibi göndereceğimiz kartlar yazabilirsin. Bırak, romantik ve hercai Bay Eigen'in birden işlerine gömülmek zorunda kaldığını sansınlar. Bu kimseyi şaşırtmayacaktır."

84

Tristan Dhaneti

Metcalf'e başını salladı. Corcoran haklıydı elbette. Açıklamalardan kaçınmak en iyisiydi- Yann! Bu, Flora Spinasse'yi tekrar görüp Moskova'da-İci Alman elçiliğindeki listesini alamayacağı anlamına geliyordu; bu bir kayıptı, ama üstesinden gelinemeyecek bir kayıp sayılmazdı.

"Kuzey Gan'ndan kalkan Chernin de Fer du Nord treniyle Berlin'e, oradan da Varşova'ya gideceksin. Senin için Nicolas Mendoza adına birinci sınıf yataklı vagona tek kişilik yer ayrıldı. Oraya vanca Varşova Merkez Gan'ndan çıkıp iki saat sonra geri döneceksin ve Moskova'ya giden trene, bu kez Stephen Metcalf'e olarak bineceksin. Metropole'de odan ayrıldı."

Metcalf'e anladığını belirterek başını salladı. "Belgeler?"

"Burda bağlantıların var. Bunlan Amerika'da, benim adamlanma yaptırtıp göndertecek kadar vaktimiz yoktu."

"Sorun değil."

"Kendi işini kendin göreceksin. Bu işte hisselerin değeri çok yüksek Stephen o yüzden de artık deli dolu hareketlerine son vermelisin. Hata kaldırmayacak bir iş bu."

"Size yine soruyorum: Ya bir hata olursa ne olacak?"

Corcoran cüppesini düzeltti. "Eğer bir hata olursa, tek önerim dua etmen Stephen."

85

Robert Ludlum

7. BOLUM

Kemancı, adamın dairesinde bekliyordu.

Sicherheitsdienst, adamın adresini fahişeden aldığı telefon numarasından tespit etmişti. Kleist henüz telsiz istasyonunun yerini bilmiyordu, elbette fahişenin bu konuda bilgisi yoktu. Ve onlara paraşütle inişi bildiren muhbirleri de bilmiyordu, bilgiler kesin bir biçimde bölümlendirilmişti. İngiliz ajanın dönmesini beklediği saatler süresince, onun dairesini dikkatle araştırarak zamanı olmuştu. Şimdi, bir başlangıç olarak en azından İngilizin gerçek kimliğini biliyordu. İngilizin gece çalışıp gündüz uyduğunu da biliyordu.

Kleist'in yapması gereken tek şey beklemektir.

Sabah saat yediyi biraz geçerken kilitle bir anahtarı döndüğünü duymuştu. İngiliz kendi kendine söylenerek mutfığa gidip çay koymuş, sonra da pijamalarını giymek üzere odasına gitmişti. Dolabı açıp elbiselerini asarken, Kleist bulunduğu yerden fırlayıp iki eliyle adamın gırtlığına sarılarak onu yere düşürmüştü ve adam ancak bir çığlık atabilmeye fırsat bulabilmişti o arada.

İngilizin yüzü morarmış, garip sesler çıkarmaya başlamıştı. Sonra "Ne oluyor..." demeye kalkmış ama Kleist'in boğazına dayadığı bıçak yüzünden sesi kesilmişti.

Şu anda İngiliz inliyordu. Gözlerinden dere gibi yaş akıyordu. Bir kadın gibi ağlıyordu.

86

Tristan ihaneti

"Tek bilmek istediğim telsiz istasyonunuzun yeri," dedi Kleist. İngilizceyi koyu bir Alman aksanı ile konuşuyordu, bu dili sonradan, ileri yaşta öğrenmişti. Bir elini adamın boğazından çekti.

"Def ol!" diye bağırdı İngiliz yüksek ve hırıltılı bir sesle.

İngiliz, adamın elini konuşmasına izin vermek için çektiğini sanmış olmalıydı ama aslında Kleist bunu cebindeki keman teli yumağını çıkartmak için yapmıştı. Birkaç saniye içinde yumağı açıp teli adamın gırtlığına doladı. Hava alma yolunu ve atardamarını sıkıdığı için İngilizin gözlerinin dışarı fırladığını görebiliyordu.

Genç adamın kişisel temizliğine pek önem vermediğini fark etmişti Kleist. Uzun zamandır banyo yapmamıştı muhtemelen. Doğru, sıcak su kısıtlıydı, ama bu bir mazeret olamazdı. _

"Tekrar soruyorum sana," dedi Kleist yavaş ve temkinli bir sesle. "Telsiz istasyonunuzu çalıştırdığınız yeri öğrenmek istiyorum, hepsi bu. Soruma cevap verirsen işim bitecek ve gideceğim. Senin yaşamana da izin vereceğim. Kahramanlık taslamaya gerek yok."

İngiliz bir şey söylemeye çalışıyordu. Kleist teli sadece konuşmasına izin verecek kadar gevşetti.

"Tağmağm!" dedi İngiliz soluk soluğa. "Tağmağm! Söyleyeceğim!"

"Yanlış bir cevap verecek olursan sadece senin değil, birlikte çalıştığın herkesin ölümünü garantilemiş

olursun." Kleist sorgulama ve işkence yaparak geçirdiği uzun yıllar boyunca, ölüm korkusunun çok etkili olmadığını öğrenmişti. Suçluluk duygusu, arkadaşları ve meslektaşları koruma duygusu daha çok işe yarayıyordu. Ve acı: insanın dilini en çabuk çözen şey acıydı. Bu yüzden teli gırtlığın o bölümüne yerleştirmişti. En büyük acıyı vermek için.

"Sana söyleyeceğim," diye tiz bir çığlık attı İngiliz.

Ve söyledi.

Kleist'e bilmek istediği her şeyi anlatmayı bitirdiğinde Kleist keman telini hızla çekti ve tel adamın gırtlığındaki yumuşak dokuya gömüldü. Dn-87

Robert Ludlum

Tristan Dhaneti

gilizin gözleri dışarı uğramadan önce bir şaşkınlık ve öfke ifadesi belirdi. Gözleri ben pazarlığın kendime düşen kısmını yerine getirdim, der gibiydi. Neden sen sözünü tutmadın?

Kleist, kurbanlarının nasıl olup da onlarla anlaşma yapabileceğine inandıklarını hiçbir zaman anlamamıştı.

Güç sadece bir tarafın dindeyken anlaşma yapmanın ne anlamı vardı ki?

İngiliz ölünce Kleist iğrenmekten gelen bir ürpertiyle ayağa kalktı ve kötü kokulan gidermek için özenle ellerini yıkadı.

8. BÖLÜM

88

Paris'te, sahte belge düzenleyen adamı, Metcalfe yıllardır tanıyor ve güveniyordu. Tabii gizli yaşantısının elverdiği ölçüde güveniyordu. Alain Ducroix aslında bir kalpazan değildi, ama Nazi işgali, başka birçok insanı değiştirdiği gibi onu da değiştirmişti. Birinci Dünya Savaşı 'ndaki Somme Savaşı'nda sakatlanan Ducroix aslında-pek çok yeteneği olan bir adamdı, şairdi, çok iyi işleyen bir kitapçı dükkânının sahibiydi. Ayrıca yayıncılık yapardı. Ducroix Yayıncılık, özellikle, çocuklar için, efsaneleri konu eden şiirleri, çok güzel resimlerle süslenmiş olarak basan, küçük bir yayıneviydi. Ve şimdi, dükkânın arkasındaki bir stüdyoda bulunan baskı makinelerinde Alan Ducroix cesur Direniş savaşılarının küçük ordusuna gerektikçe, büyük bir titizlikle hazırladığı el işi kimlik kartlarını, ehliyetleri, SD kimliklerini, Alman kimliklerini basıyordu. Değerli bir iş yapan, iyi bir adamdı.

Metcalfe de, Daniel Eigen olarak Ducroix'dan kendisi ve arkadaşları için çeşitli belgeler hazırlamasını istemişti zaman zaman. Metcalfe gerçek kimliğini belli etmemeye özen göstermişti ve bunu sadece kendi sahte kimliğini korumak adına yapmamıştı. Metcalfe, Ducroix'yı korumak istemişti. Yaşlı kalpazan Eigen'ı, kendisine ve Direniş'teki arkadaşlarına yardım eden bir karaborsacı olarak

tanıyordu. Eigen politik biri değildi, iJucroix buna çoktan karar vermişti ama onu sempatik veya en azından güvenilir buluyordu.

Ve şimdi Metcalfe'in Ducroix yardımına ihtiyacı vardı. Fransa'dan Nicolas Mendoza adıyla, trenle aynlaacağı için Vichy Hükümeti tarafından

89

Robert Ludlum

hazırlanmış ayrılma belgeleri gerekiyordu. Ve Ducroix, Paris'te bu işe uygun gramajda ve kalitede kâğıdı olan ve hükümet mühürleriyle yazı tiplerini başıyla taklit edebilecek olan tek kişiydi.

Ducroix Yayınevi de Opera Caddesi'ndeydi. Vitrininde Alan Ducroix tarafından basılmış ve elle ciltlenmiş, çok güzel kitaplar sergileniyordu. Yoldan geçenler durup kitapların koyu kırmızı ciltlerine, kitabın sırtındaki yüksek bantlara ve elle yapılmış altın kakmalara hayranlıkla bakarlardı. Bazılan buzağı derisi ile ciltlenmiş

olurdu, bazılannın kâğıtlan ise ebru sanatıyla boyanmış olurdu. Kitapların ön ve arka yüzleri altınla, kırmızıyla ve kakmalarla süslü, köşeleri ise yaldızlıydı.

Vitrinde kitaplara ters düşen yegâne şey, Mareşal Petain'e ait, çerçevesi, küçük bir resimdi ve üstünde bir yazı vardı VENDU... satıldı. Bu bir kelime oyunu, acı bir şakaydı: Petain bütün Fransa'yı satmıştı. Vitrine böyle bir şey koymak pek akıllıca değil, diye düşündü Metcalfe. Ducroix'ı uarması gerekiyordu. Çok önemli gizli görevleri nedeniyle, siyasi fikirlerini kendine saklaması hayati önem taşıyordu çünkü.

Metcalf kapıyı itip içeri girdi. O girerken kapının üzerinde asılı olan çanlar ötmüştü. Bir zamanlar, bir kısmı Ducroix'nın kendi bastıkları olmak üzere, raflar dolusu, cilt cilt kitapla dolup taşan dükkân, şimdi boştu.

Tabi ki tam anlamıyla boş da değildi. "Ah, Daniel!" diyen, gür bariton bir ses yükseldi dükkânın arka kısmından. "Nerelerdeydin?"

Ducroix gür beyaz saçlı, yakışıklı, iri yapılı, altmış yaşlarında bir adamdı ve tekerlekli sandalyesini büyük bir hızla ilerleterek dükkânın arka tarafından, dar boşluklardan geçerek geliyordu. Geçen savaştan beri felçli olmasına rağmen güçlü, hatta atletik yapılı bir adamdı. Elleri nasırlı ve büyük, kollan adaleliydi.

Ducroix elini uzatıp Metcalfe'in elini kuvvetlice sıktı. "Benim Kötülük Çiçeklerinin yeni baskısını almaya geldin değil mi? Evet, iyi bir seçim-Cildi siyah, deri, kırmızı da kontürleri var, kapak içleri elle süslenmiş. Çok güzel bir cilt, bunu ben bile kabul ediyorum. Yazı karakterlerini ise söylememe bile gerek yok..."

90

Tristan Dhaneti

"Şu vitrindeki Petain portresi," diyerek sözünü kesti, Metcalfe. "Evet," diye güldü, Ducroix. "Verdun kahramanı, ama ben suratına tükürüyorum."

"Đyi de, gizlice tükürsen daha iyi edersin. Senin yerinde olsam bu küçük şakayı vitrinden kaldırırdım."

Ducroix omuz silkip "D'accordpeki," dedi. Sesini alçaltıp, "Arka tarafta konuşalım," dedi.

Metcalfe de Ducroix'nın ardından, dükkânı boydan boya kat edip çift kapılı, yerleri taş döşemeli, kocaman odaya geçti. Burada elle işletilen baskı makineleri, erimiş kurşundan harf dökmeye yarayan mürettip ve Ducroix'nın cilt malzemeleri bulunuyordu.

Metcalfe ihtiyacı olan şeyleri anlatınca Ducroix başını salladı, söylenenleri dikkatle dinlerken gözlerini de kapatmıştı. Sonunda, "Evet, evet," dedi. "Evet, olabilir. Biraz boş formlar vardı. Bakmam lazım. Bunları bulmak çok zor. Paris'teki başka büyük bir matbaanın müdürüne gitmem lazım, kendisi eski bir dostumdur.

O hükümet için iş yapıyor, o yüzden de onda onların boş formlarından vardır. Resmi Dışişleri Bakanlığı mühürlerini ben kendim kurşundan dökerek yapabilirim. Ama dizgi işi Linotip'*' makinede ve son derece dikkatle yapılmalı ki bir sorun çıkmasın. Yani, sınır muhafızları oldukça aptal ama yine de dikkatle bakacak akıllı birine rastlama şansın var ve bir felakete neden olmak istemeyiz." "Hayır, kesinlikle istemeyiz," dedi Metcalfe de. "Belki son zamanlarda fazla Baudelaire okudum ama onun söylemiş olduğu şu cümleyi de aklımdan çıkaramıyorum: 'Il n'y a pas de hasard dans Van, pas plus qu'en mecanique.' En iyiyi yapmak daha çok çalışma-y gerektirir, değil mi? Ben büyük bir sanatçı olduğumdan değil tabii ki, ama yine de bu tür işler biraz sanat yeteneği ve daha çok dikkat gerektiriyor. Alors!" Đskemlesiyle olduğu yerde dönerek arkasındaki rafa uzandı ve mce bir cilt çekip aldı oradan. Metcalfe'e uzattı.

(*)Bas

im evinde harfleri dizen ve satırları blok durumunda döken dizgi makinesi.

91

Robert Ludlum

"Bu, mon cher, sana bir hediye. Racine'in Phaedra'sı. Belki şırrıdj beklerken okumak istersin. Dükkândan rahat iskemleyi al. Cilt henüz tam kuramadı, o yüzden dikkat etmen lazım. Güzel, değil mi? Bu dana derisi, ni bulmak çok zor bugünlerde... Almanlar bütün ineklerimizi Almanya'ya yolluyorlar."

"Çok güzel," dedi, Metcalfe. "Zevkle okuyacağım." "Tamam, şimdi birkaç dakika oturabilirsen, ben de neler çevirebileceğime bir bakacağım. Bu belgeleri hazırlamak bir saatimi mi yoksa on ily saatimi mi alacak, sana söylerim. Bunlara acilen mi ihtiyacın var?" "Mümkün olduğu kadar acil, sevgili dostum Alain." "Elimden geleni yapacağım. Sen ön tarafa git ve ben burda çalışırken dükkâna göz kulak ol. Ve Racine okumayı sevmiyorsan da, lütfen dükkânı istediğin gibi karıştır. Orda bazı mücevherler bulabilirsin. Lamartine ne demiş? 'Meme dans le rebut on trouve des joyaux.'

Mücevherler süprüntü-lerin arasında bulunabilirler."

Metcalf'e tekrar dükkâna dönüp ilgisizce raflara göz atmaya başladı. Fazla kitapçıya gitme alışkanlığı yoktu ve şu anda da özellikle sabırsızlanmaktaydı. Arkadaşını da bu işe bulaştırmış olmaktan dolayı iyice gergindi.

Sahte çıkış belgeleri hazırlamak, sahte hisse senedi ve benzeri şeyleri basmaya benzemezdi. Metcalf'e yakalanacak olursa, Ducroix de tuzağa düşürülebilirdi. Bu düşünce içini yakıyordu. Ne de olsa Metcalf'e tehlikeli gizli işlere bilerek girmişti. Ducroix ise bir entelektüeldi, bir kitapçıydı, yazı dünyasının insanıydı. Bir casus değildi. Cesur bir adamdı, Direniş'e yardımcı olmak için de elinden geleni yapıyordu, onun korunması hayati önem taşıyordu.

Birkaç dakika sonra kapıdan gelen çan sesleriyle düşünceleri bölündü. Kırk yaşlarında bir adam içeri girmişti. Müşteri olduğunu düşündü' Metcalf'e ani bir tepkiyle gerildi, adamda yanlış bir şeyler olduğuna dair.

içinde açıklanamaz bir his belirmişti. Bu yokluk zamanında gayet iyi bes-leniyormuş gibi görünüyordu. Pahalı bir terzi elinden çıkmış kıyafetleriy

92

Tristan Dhaneti

Je, bu beyde bir parıltı, bir ayrıcalıklılık belirtisi vardı. Saçları kısa, askeri bir tarzda kesilmişti ve çerçevesiz gözlük takıyordu. Alman mıydı acaba? Ayakkabıları da pahalı görünümlü ve kösele tabanları da dahil pırıl pırıldı. Fransızlar artık böyle giyinecek halde değillerdi.

Metcalf'e bir yandan gizlice adamı incelerken, bir yandan da göz hizasındaki bir rafta duran Corneille'in bir kitabını inceliyormuş gibi yapıyordu. Adam yaklaşınca yerdeki tahtalar gıcırdadı. Bir şeyi ya da birini arıyormuş gibiydi.

Metcalf'e sessizce izledi. Adam yavaşça dönene kadar belindeki şişliği, kılıfında duran tabancayı fark etmemişti.

Aman Tanrım, diye düşündü Metcalf'e, izimi buldular.

Bir dakika sonra, dükkânın önündeki kaldırıma bir arabanın yanaştığını duydu. Güçlü motor sesinden, daha

"önce de görmüş olduğu arabayı tanımişti, siyah Citroen Traction Avant. Bu bir Gestapo aracıydı. Şoför de Gestapo üniforması giymişti. Arka koltuktan bir adam indi, başka bir düzgün kıyafetli, şık adam.

İkinci Gestapo da dükkâna girince Metcalf'e vücudundaki adrenalini düzeyinin hızla arttığını fark etti. Takip edilmiş olmalıyım, diye düşündü dehşet içinde.

Hızla mantık yürüttü. Onun da bir tabancası vardı, ayak bileğindeki kılıfında duruyordu ve dışarıdan belli olmuyordu. Teorik olarak hazırды, ama henüz ortada silaha sarılıp ateş edeceği bir durum yoktu.

Bu en son yapılacak şeydi, bir Gestapo ajanını öldürmeyi göze alamazdı, özellikle de Paris'i terk etme arifesindeyken.

Bu her şeyi karıştırırdı.

Tabi kaçmayı başardığını düşünecek olursa. Əki kişilerdi ve onlara mutlaka tutuklama emri verilmişti, öldürme emri değil.

Ama kimi tutuklamaya gelmişlerdi?

Ducroix en tehlikeli durumda olandı. Sonuçta, Metcalfe bir kitapçıdaydı ve kitaplara bakıyordu. Gestapo'nun onun için geldiğini varsaysa bile ^ununla bir sonuç elde edilmezdi. Ama Fransız arka odada yasadışı işleri-n'

yaparken yakalanırsa kesinlikle tutuklanarak sorguya alınırdı.

93

Robert Ludlum

Ducroix'ı koruması gerekiyordu. Onu uyarmalıydı, ilk yapılacak şey buydu.

Metcalfe yavaşça döndü ve parmağıyla, sanki belli bir kitabı arıyormuş gibi rafı taramaya başladı. Sonra da bir sonraki rafa geçti. Belli bir eserin peşindeki bir edebiyat meraklısıymış gibi, ağır ağır, dikkatle ilerliyordu.

Əlk Gestapo, Metcalfe'in hareketlerini ihtiyatla izliyordu. Metcalfe, Almanın kuşkusunu gidermek için hızlanmak yerine iyice yavaşladı. Durup raftan bir kitap çekti ve açıp incelemeye başladı. Sonra başını salladı, kitabı yerine koyup dükkânın arka tarafına doğru araştırmalarına devam etti. Almanın görüş alanından çıkınca, uzun, geniş bir dolabın arkasına sığınarak adımlarını hızlandırdı ve sessizce ilerlemeye devam etti.

Sonunda arka taraftaki çalışma bölümüne açılan çift kanatlı kapıya ulaşmıştı. Gıcırdamamalarını umut ederek kanatlan itti. Ses çıkmamıştı.

Ducroix telefondaydı, tekerlekli sandalyesi bir sıranın ardındaydı. Metcalfe ortalığa saçılmış herhangi bir suç kanıtı, Wehrmacht mühürleri, boş belgeler vesaire olmadığını görünce rahatlamıştı.

Ducroix dönüp ona gülümsedi. "Ön tarafa gelmem gerekiyor galiba, değil mi? Para verecek müşterilerimiz mi var?"

"Gestapo," diye fısıldadı Metcalfe. "Əki kişi. Ortalıkta bir şeyin varsa sakla. Hemen!"

Ducroix bir an için şaşkınlıkla ona baktı.

Metcalfe devam etti. "Buranın bir arka kapısı filan var mı?" Daima kaçış yerini belirle: Corky'nin Əlk Talimatı.

Yine de Metcalfe atlamıştı.

Hazırlıksızdı.

"Ama sana dış kapağı vermeyi unuttum!" diye itiraz etti Ducroix. "Racine'inkini!" Sıranın üzerinden kumaş

kaplı bir kutu alıp Metcalfe'e

doğru döndü.

"Kahretsin, buna vaktimiz yok!" diye dişlerini gıcırdattı Metcalfe. O arada çıkış kapısı bulabilmek için gözleriyle odayı tarıyordu. "Anlamıyor' sun: Gestapo burda! Benim burdan çıkmam lazım ve sen, senin de..."

94

Tristan Dhaneti

"Benim de görevimi yapmam lazım," diye lafını kesti Ducroix, sesi tuhaf bir şekilde düz çıkıyordu.

Elindeki kutu yere düştü ve ortaya Metcalfe'in göğsüne nişan alınmış, koca bir Luger çıktı.

Ducroix dirseklerini tekerlekli sandalyenin kollarına dayamış, iki eliyle, dümdüz tutuyordu dev gibi tabancayı.

Metcalfe bir an tabancanın namlusuna baktı ve kendi silahını çekmek için tek elini aşağı uzatırken, Ducroix'nın haykırışı duyuldu. "Kıpırdama! Yoksa ateş ederim!"

Metcalfe'in ardında bir yerlerden ayak sesleri geliyordu. Dönüp bakınca, iki Gestapo'nun da silahlarını ona doğrultmuş olarak içeri girdiklerini gördü.

Metcalfe, "Alain," diye bağırdı. "Ne halt ettiğini sanıyorsun?"

"Ani hareketler yapma," dedi Ducroix. "Yaparsan seni öldürmekten çekinmeyiz. Bu beyler sadece seninle konuşmak istiyorlar ve ben de onlarla işbirliği yapacağını umuyorum. Görüyorsun, bu tabanca doğruca yedinci omuruna odaklı. Hareket edersen, ben de ateş ederim ve... voilâ! Tıpkı benim gibi bir ömür boyu tekerlekli iskemle. Yaşarsan olacağı bu. Belden aşağıda hiçbir yer tutmaz, monfrere. Bu da zihnin harika bir şekilde konsantre olmasına yarar. Kadınların ardından koşmak da biter. Ellerinle kurduğun her şeyini de yitirirsin... Dnan bana dostum, öleyim diye dua edersin."

"Mükemmel iş," diyen bir ses duyuldu Metcalfe'in arkasından. "Amacım zevk almak," diye omuz silkti Ducroix, ama sanki hâlâ askerlik günlerindeymişçesine bütün bu süre boyunca silahı dümdüz, titremeden tutmuştu.

Adrenalini yükseldikçe Metcalfe'in zihninde düşünceler dörtnala koşmaya başlamıştı. Tuzağa düşürülmüştü.

Kımıldamadan yavaşça arkasına baktı. Düzgün giyimli iki Gestapo, silahlarını ona doğrultmuşlardı.

Aralarındaki mesafe üç buçuk metre kadar Almıştı ve giderek yaklaşıyorlardı. Ona dönük üç silah vardı.

Kurtuluşu yoktu. Ani bir hareket yaptığı an ölüdü. Bundan emindi.

95

Robert Ludlum

Bunların nasıl ve niçin olduğunu anlayamıyordu. Hayret vericiydi: Ducroix, ona ihanet etmişti! Ducroix vücudunun her bir hücresiyle Almanlardan nefret ettiğini iddia eden adam, bir sebepten dolayı Gestapo ile birlik olup ona cephe almıştı. Hayret verici olmaktan da öte, anlaşılabilir bir durumdu bu. Ducroix'ın üzerinde ne tür bir baskı vardı? Veya ne gibi korkular? Ya da ne çeşit bir rüşvet teklif etmiş olabilirlerdi?

Yoksa eskiden beri mi Ducroix Nazilerden yanaydı? Metcalfe bir yandan bunları düşünürken, beyninin diğer yarısı da Ducroix'ya mazeret bulmaya çalıştığı için öfkeyle doluyordu... Sonuçta öyle ya da böyle, onu elde etmişlerdi.

Ama ne için? Kendisi hakkında ne biliyorlardı ki? Gizli kimliği bir biçimde açığa mı çıkmıştı? Ya da sadece Ducroix, onun sahte belgeler istediğini mi ihbar etmişti... böyle bir şey söylemekle Ducroix kendisini de zor duruma düşürmüş olmaz mıydı?

"Meine Herren," diye keyifli bir ses tonuyla söze başladı Metcalfe. "Durumu biraz abartmıyor musunuz?"

"Ellerini yanda tut," diye öteki Gestapo emir verdi. Metcalfe yavaşça ellerini yana indirdi. Yüzünde üzüntülü bir ifadeyle, ağır ağır başını salladı. "En azından sorabilir miyim beyler, bütün bunlar ne demek oluyor?"

"Herr Eigen sonra konuşacağız. Bu iş için hazırlanmış bir sorgu odamız var. Şimdilik, bizimle gelecek ve ani bir hareket yapmaya kalkışmayacaksınız, aksi halde sizi vurmamız emredildi."

Emredilmiş; demek ki bunlar yukarıdan, daha üst rütbeli subaylardan aldıkları emirle hareket eden adamlardı. Bunlar alt seviyede sokak ajanlarıydı ve bu iyi diye düşündü Metcalfe. Kendi inisiyatifleriyle hareket etmiyorlardı. Yukarıya bağlıydılar.

Metcalfe gülümseyerek Ducroix'ya baktı. Ama Fransızın gözleri çelik gibi donuktu, elleri ateş etmeye hazır, Luger ona doğru tutmaya devai» ediyordu. Tutumunda bir sempati, daha önceki dostluklarını anımsatan btf hava yoktu. Tamamen başka biri olmuştu... katı ve merhametsiz.

96

Tristan Dhaneti

"Beyler," dedi Metcalfe. "En azından beni neden götürdüğünüzü söylemenize de izin yok mu?"

O sırada kitapçı dükkânının kapısının açılıp çanların öttüğünü duydu.

Đlk Alman, "Đönün lütfen," dedi. "Kapıya doğru yürüyün. Kollarınız jji yanınızda kalsın."

"Hayır, arka taraftan lütfen!" diye atıldı Ducroix. "Onu, benim dükkânımdan çıkarken kimse görmemeli!"

Silahıyla, Metcalfe'in de o an fark ettiği başka bir kapıyı gösteriyordu. Muhtemelen arka sokağa açılıyordu.

"Belgelerle mi ilgili?" diye ısrar etti Metcalfe. "Kâğıtlar?" Sesini yükseltti. "Gerhard Mauntner'e konyağını, sigaralarını, havyarını temin edebilmek için kullandığım dokümanlar yüzünden mi yani? Bayan Maunter'in ipek çoraplarını, parfümünü? Beyler, gerçekten... ciddi olamazsınız." Ara sıra iş yaptığı müşterilerinden biri olan, Paris Gestapo şefinin adını vererek en güçlü kozunu oynamaya gayret ediyordu Metcalfe. Sokak ajanları, üstlerine itaat etmesi gereken bu tür insanlar Mauntner kadar yüksek mevkide bulunan birinin isteklerine karşı gelmeye cesaret edemezlerdi.

"Ah, emin olun ki gayet ciddiyiz," dedi ikinci Alman soğukkanlılıkla. Ses tonunda meşum bir mutluluk tınısı olduğu seziliyordu. "Ne de olsa, tutuklama emrinizde Gerhard Mauntner'in imzası bulunuyor. Şu anda Gruppenführer Mauntner'in kişisel olarak verdiği acil emri uyguluyoruz. Devam edin, lütfen."

Blöfünü görmüşlerdi! Söyledikleri bir işe yaramamıştı. Şimdilik ajanlarla birlikte gitmekten başka yapacak bir şey yoktu. Ducroix'ya yeniden baktı, hâlâ gevşememişti ama alnında ter damlacıkları belirmeye başlamıştı.

Kalpazanın dudaklarında zayıf bir tebessüm oynaşır gibi oldu. Şiir meraklısı durumun tadını çıkarıyordu, kendi kurduğu tuzağa düşerek yakalanan muhteşem bir adamın gülünç manzarası.

"Eh," dedi Metcalfe. "Belli ki korkunç bir hata yapılmış, ama bunu artık Saussaies Sokağı'nda düzeltiriz."

Büyük, çelik linotip makinesinin yanından geçerek, odanın arka kısmına doğru yürüdü. Ajanlardan biri dirseğinden tutmuş, yanında yürüyor-97

F:7

Robert Ludlum

du. Öteki elinde ise ona doğrulttuğu Walther vardı. Đkinci ajan da hemen arkalarından gelmekteydi.

Metcalfe son görebildiğinde Ducroix nihayet silahını indirmiş ve dükkâna doğru tekerlekli sandalyesini sürmekteydi. Hiç kuşkusuz, kriz yaşanırken dükkâna girmiş olan müşteriyle ilgilenmeye gidiyordu. Şimdi sadece iki Gestapo ajanı ve kendisi kalmıştı ama o hâlâ silahsız ve çaresiz durumdaydı.

Yürümeye devam ederken, utançla başını öne eğdi ve gözle görülür bir korkuyla titreyerek büzüldü. "Ah Tanrım," diye mırıldandı. "Bu dehşet verici. Çok uzun süredir bunun olmasından korkuyordum..."

Sonra dizleri büküldü ve dudaklarından kopan bir dehşet çığlığıyla birlikte yere yıkıldı. Korkudan şok geçiriyordu. Yere düşerken, ağırlığı nedeniyle, yanında yürüyen ajanın kolunu tutan elinden

kurtulmuştu.

Metcalf'e düşerken Almanı da kendisiyle birlikte aşağı çekti, sonra döndü ve adamın kafasını, ışık hızıyla taş

yere çarptı. Gestapo'nun başını yere çarpışıyla çıkan ses kötüydü, kafatası kırılmış olmalıydı. Gözleri yuvalarında döndü ve sadece akları kaldı.

Metcalf'e elinde bilincini yitirmiş adamın Walther'ıyla bir anda ayağa fırladı. Sağdaki çelik makineye doğru atılırken de öteki Alman'a ateş etti.

Alman, "Silahı at yoksa öleceksin!" diye haykırdı. Yüzündeki soğukkanlı ifade, şimdi yerini korkuya bırakmıştı. O da Metcalf'e ateş etti ama kurşun, Linotip makinesinden sekti. Metcalf'e demir ve çelikten yapılmış makinenin gerisinde, kendisini kurşunlardan korumaya çalışarak, bulunduğu bir aralıktan dikkatle nişan aldı. Gestapo ise ateşi sürdürerek ona doğru koşuyordu, attığı kurşunlar metale çarpıp sekiyordu.

Metcalf'e birden bacağında keskin bir acıyla birlikte, pantolonunun ve etinin yarıldığını hissetti. Dişlerini sıkıp bir kez daha ateş etti ve bu sefer Almanı boynundan vurdu. Adam düşerken acıyla bağırdı. Eliyle kanlar fişkıran yarasını tutuyordu. Sağ eli, yüksek beton tavana yönelmiş silahının tetiğinde titredi ve son kez ateş

etti. Düştüğü yerde bir hayvan gibi acıyla böğürdü. Makinenin yanından bakan Metcalf'e, adamın ölümcül bir 98

Tristan Dhaneti

yara almış olduğunu gördü. Henüz ölmemişti ama hareket etmiyor ve hızla bilincini yitiriyordu. Çılgılığı hafif bir ağlamaya dönüşmüştü.

Metcalf'e dönerek arka kapıya doğru koştu ve sağ bacağı acıyla kasıldı. Bir sürünme sesi duyarak başını çevirip baktığında, bunun daha önce bayılmış olan ilk Gestapo'dan geldiğini fark etti, adam yattığı yerde eliyle silahını bulmaya çalışıyordu. Silahının Metcalf'e'in elinde olduğundan habersizdi.

Metcalf'e yeniden ateş ederek adamı midesinden vurdu. Alman bir kez daha yere yığıldı. Bu kez eğer ölmemişse bile ciddi olarak yaralanmıştı.

Böylece sonunda bir adam öldürmüş oldum, diye düşündü katı bir tutumla, bir yandan da rahatlamamanın verdiği duyguyla içini çekmişti. Birden başka bir silahtan ateş edilmeye başlandı. Kendisini hemen duvarın karşısındaki uzun, tahta bir makine sandığının arkasına attı.

Dükkan'dan gelen ışıkta görünen siluet Ducroix ve tekerlekli sandalyesine aitti. Fransız kararlı ve hedefi şaşmaz bir biçimde Metcalf'e'ye ateş ediyordu. Arka arkaya yağın kurşunlar, Metcalf'e'in başının birkaç santim üstündeki tahta rafa saplanıyordu. Kurşun harflerle dolu bir çekmece parçalanıp yere saçıldı.

Metcalf'e de ateş açtı. Kurşunlardan biri tekerlekli iskemlenin metaline, biri tekerleğe çarptı ve

üçüncüsü de Ducroix'nın alnına isabet etti.

Görüntü korkunçtu. Ducroix'nın alnının ortasında açılan delikten kan fişkiyordu ve adam sandalyesine yığılıp kalmıştı.

Metcalf sersemlemiş vaziyette bir an durdu, sonra kendisini hareket etmeye zorladı. Hızla Gestapo ajanlarının yanına gidip ceplerini karıştırmaya başladı. Bütün belgeleri, rozetleri ve kimlik kartlarını aldı.

Hepsi de bir gün işe yarayabilecek şeylerdi.

Sonra arka kapıya doğru koştu. Kapının tokmağını çevirince açıldı ve kendisini çöplerle dolu arka sokakta buldu.

99

Robert Ludlum

9. BÖLÜM

Gidebileceği tek yer vardı.

Güvenli ev. Mağara. Corky ile bağlantıya geçmeli ve olanlar hakkında, Ducroix'nın ihaneti ve yaşanan felaket konusunda uarmalıydı onu. Corcoran, Metcalfe'in kendini tehlikeye atmasına öfkelenenecekti, buna hiç şüphe yoktu, ama bu çatlağı ona bildirmek zorundaydı. Belki de kalpazanın böyle beklenmedik biçimde dönmesi... ya da daha ziyade döndürülmesi konusunda bildiği bir şeyler vardı.

Metcalf'e'in Corcoran'a hemen ulaşması gerekiyordu ve bunu yapmanın tek yolu Mağara'daki bağlantıları kullanmaktı; Corcoran güvenliği korumak için böyle bir yöntemin kullanılmasını istiyordu.

Koşmaya başladı ama uyluğundaki yaranın zonklamasıyla yavaşladı ve kararlı adımlarla yürümeye devam etti. Sadece yaradan dolayı böyle yapmamıştı, Derek Compton-Jones, Mağara'daki telsiz görevlisi ilk yardım konusunda eğitimliydi ve yaraya gereken müdahaleyi yapabilirdi. Hayır, önemli olan telaşlı görünmemektir, o ciddi işler yapan, ciddi ve masum bir adamdı. Eğer herhangi bir nedenle biri onu durduracak olursa, ölü Gestapo ajanlarından birine ait belgeleri kullanabilirdi. Tamam fotoğraflara hiç benzemiyordu, ama gerektiğinde bu konuyu da bir şekilde hallederdi.

Hemen hemen akşamüzeri olmuştu ve Parisliler caddelerde koşturuyorlardı. Geride bıraktığı kanlı olayın etkisiyle hâlâ titriyordu. Daha önce böyle şeyler yaşamamıştı ve şu anda üç kişiyi öldürmüş durumdaydı.

Onları öldürmese kendisinin aynı durumda yerde yatıyor olacağını bilmesine ORHAN KEMAL  L HALK K T PHANES 

Tristan Dhaneti

rağmen, o kanlı sahnelerin anısıyla hâlâ sersemlemiş ve dehşete düşmüş bir haldeydi.

Bodrum katında Mağara'nın ve onun altında da üs istasyonunun bulunduğu, harap, tuğla binaya ulaştığında uyluğundaki acı bir nedenle hafiflemiş ve topallaması azalmıştı. Barın basamaklarını indi, kapıdaki zili üç kez çaldı ve barmen Pasquale'ın göz deliğini açıp kimliğini saptamak üzere kendisini incelemesini beklemeye başladı.

Tam bir dakika bekledikten sonra, zili yeniden üç kez çaldı. Normalde insanları içeri almak için acele eden Pasquale'ın meşgul olduğunu düşündü. Ama henüz akşamüzeriydi ve bu saatte fazla müşteri olmazdı, sadece gerçek alkolikler, hiç durmadan içenler bulunurdu barda.

Bir dakika daha geçti ama hâlâ gelen giden olmamıştı.

Bir daha denedi. Garip, diye düşündü. Barın kapalı olması mümkün müydü? İstasyona ulaşabilmek için Metcalfe'in bildiği daha karmaşık bir yol daha vardı. Bunun için yandaki binanın giriş katından asansörle bodruma inmek ve sürgülü çelik yangın kapısını açarak bu binanın arkasına ulaşmak gerekiyordu. Ama o giriş sadece acil durumlar içindi çünkü çok güvenli değildi. Yan binada oturanlar içeri gireni görebilir ve kuşkulanabilirlerdi.

Metcalfe kapı tokmağını çevirmeyi denedi ve kapı açılıverdi. Oysa kilitli olması gerekiyordu.

Đçeride hiç ışık olmaması çok tuhaftı. Ayrıca kimse de yoktu. Kapı açık olduğuna göre bu çok mantıksızdı!

Gözleri karanlığa alışıp da, uzun, ahşap bar gibi nesnelere ve gölgelere seçilebilir hale gelince Metcalfe donup kalmasına neden olan bir şey gördü.

Bar taburelerinin çoğu devrilmişti. Barın üstündeki şarap ve kokteyl kadehleriyle şişelerin de birçoğu kırılmıştı. Burada bir şeyler, bir arbede yaşanmış olmalıydı.

Bar tezgâhının arkasına geçince, loş ortamda Pasquale'ın antika para ^sasının da açık ve boş olduğunu gördü.

Bir soygun mu olmuştu?

101

Robert Ludlum

Almanların polis gücüne rağmen, Paris'te halen hırsızlıklar, soygunlar oluyordu. Ama bu karmaşa, hırsızlıktan daha fazlasını göstermekteydi. Bir boğuşmanın izleri vardı.

Ve hiç kimse yoktu ortada Pasquale, müşterileri... hepsi gitmişti.

Ne olmuş olabilirdi ki?

Us istasyonu!

Metcalfe devrilen taburelerin ve kırık camların üzerlerinden atlayarak bar boyunca koştu. Merdivenlerden inerek bodruma indi, karanlıkta duyularının yardımıyla temizlik dolabının kapısına ulaştı.

Kolu yakalayıp saatin aksi yönünde çevirdi. Üssün gizli kapısı ardına kadar açıldı. Kendini siyaha boyalı çelik kapının önünde bulmuştu. Yüreği çarparak kapı ziline önce iki kez, sonra bir kez daha bastı.

Lütfen Tanrım, diye düşündü, lütfen içeride olsunlar!

Korkunç gelen sessizlik içinde durup bekledi. Ne olduğunu anlamıştı. Naziler bir biçimde -ya Gestapo ya da SD- istasyonun gizli yerini öğrenmişlerdi. Birisi konuşmuştu. Barmen Pasquale mı acaba? Bu olabilir miydi?

Ya da Corky'nin adamlarından biri, Gestapo tarafından tutuklandığını söylediği ajan mıydı? Ama bu adamın gizli kimliği nasıl ortaya çıkmıştı ki? Teşkilatta bir yerlerde bir sızıntı olmalıydı!

Ah, Tanrım, hayır. O ne yapacaktı şimdi? Ya üsteki bütün adamlar korkunç bir hamleyle ele geçirildilerse?

Metcalfe, Corky'ye ulaşmadan, sahada yalnız başına kalmış olacaktı.

Hayır, mutlaka bir yol olmalıydı! Kıyafetlerinin etiketlerinin arkalarına şifreli olarak basılmış acil durum direktifleri vardı. Her zaman bir B planı olurdu, Corky mutlaka yapardı bunu.

Zile bir daha aynı şifreyle bastı, iki kısa çalış ve sonra bir uzun. Ama yine cevap yoktu.

Artık emindi, onlar da gitmişlerdi. Tutuklanmış olmalıydı. Bütün zincir ölüm tehlikesi altındaydı.

102

Tristan Dhaneti

Ama eğer tutuklanmışlarsa... Almanlar, üsle temas kurmaya çalışacak ajanlar için bir tuzak kurmazlar mıydı?

Şu ana kadar böyle bir tuzağın izine rastlamamıştı ama artık dikkatli olacaktı.

Cebinden anahtarlığını çıkarttı. Anahtarlık kısmı yuvarlak bir deri parçasından oluşuyordu. Deriye iki yanından bastınca üstten iki yana açıldı ve içinden, bu kapıyı açan küçük çelik bir anahtar çıktı.

Anahtarla kapıdaki üç ayn kilidi açtı. Üçüncü kilidin de açılmasının ardından kapı, bir tıslama sesi çıkartarak açıldı.

İçeride bekleyen birilerinin olması ihtimali nedeniyle hiçbir şey söylemedi.

Alıcılardan yansıyan yeşilimsi ışığı görebiliyordu. Aletler buradaydı ve bu da iyiye işaretti: Naziler Mağara'nın yerini öğrenmiş olsalar ve burayı bassalar, bu kıymetli cihazlara da hemen el koyarlardı.

Đyi de, ekip neredeydi? Neden makinelerin başında kimse yoktu?

Metcalf'e konsollardan birinin önünde oturan birini fark etti. Arkadan onun Johnny Betts, yani Amerikalı radyo telgraf uzmanı olduğunu anlamıştı. "Johnny! Duymadın mı..." diye seslendi.

Sonra Johnny'nin başındaki kulaklığı gördü, bu da onun zili neden duymamış olduğunu açıklıyordu. Yaklaşıp Johnny'nin omzuna vurdu.

Johnny birden yana doğru yıkıldı. Gözlerinin ferisi sönmüştü. Yüzü morarmış, dili garip bir şekilde dışarı sarkmıştı.

Metcalf'e neye uğradığını bilemedi. Olduğu yerde sallanırken korkunç bir çığlık attı. "Tanrım! Hayır!" İlk bakışta Johnny'nin gırtlığı kesilmiş gibi görünüyordu ama sonra Metcalf'e boğazındaki yaranın etrafında bir ip izi olduğunu fark etti.

Betts ince bir kablo ya da telle boğulmuştu.

Johnny Betts öldürülmüştü.

Metcalf'e diğerlerini -Cyrill Langhorne'u, Derek Compton-Jones'u-bulmak için etrafa bakındı. Başka birini göremedi. Çabucak iç odanın kapısını açıp oraya da baktı ama burası da boştu. Diğerleri neredeydiler?

103

Robert Ludlum

Hemen yan binaya açılan kapının önündeki hole koştu ve orada, hafif aralık duran çelik kapının önünde Cyrill Langhorne'un alnında bir kurşun deliği ile kıvrılmış cesedini buldu.

Đstasyona acil giriş yoluyla ulaşıldığını biliyordu artık Metcalf'e. Langhorne çelik kapıya gitmiş ve muhtemelen susturucu takılmış bir silahla anında vurulmuştu. Betts'in başında kulaklık takılıydı ve mesaj alıyordu, o yüzden bir şey duymamıştı. Bir nedenle -belki ses çıkmasını diye- ona ateş edilmemiş, boğularak öldürülmüştü. Birisi arkasından sokulmuş -kesinlikle birden fazla kişi gelmişti- ve teli ya da kordonu aniden boynuna dolayarak Amerikalının hayatına son vermişti.

Yüce Đsa, bunlar nasıl olmuştu?

Ve Derek neredeydi? Buranın sürekli personelinden bir tek o yoktu ortalıkta. Çıkmış mıydı, evde miydi, uyuyor muydu? Belki... lütfen Tanrım.. Derek'in programı hayatını kurtarmıştı.

Bir ses. Önce lastiklerden gelen tiz ve yüksek bir ses, ardından da fren sesi gelmişti dışarıdan. Caddeden.

Bu ses geçirmez odadan normal trafik sesi duyulmazdı. Ama çelik kapı açık olduğu için yukarıdaki caddeden gelen sesler duyuluyordu şu anda.

Bu kadar gürültüyle gelenler ancak Naziler olabilirdi. Bir çeşit artçı baskın mı? Arkayı toplayacak

bir grup mu?

Yoksa buraya onun için mi gelmişlerdi?

Metcalf'e, Langhorne'un cesedinin üstünden atlayıp aralık duran yangın kapısından geçerek, yandaki apartmanın bodrum merdivenlerini tırmanmaya başladı. Çıkarken bodrum pencerelerinden dışarıya bir göz atma fırsatı bulabilmiş ve arka arkaya duran üç siyah Citroen'i görmüştü. Bu kesin olarak Gestapo'ydu.

Bu kez kaçış yolunu biliyordu.

Binanın damına çıkıp bir süre çatıdan çatıya atlayarak arka sokağa indi.

104

Tristan Dhaneti

Tıkanmıştı koşmaktan ama adrenaline birlikte artan kan basıncı yüzünden durup düşünecek hali yoktu.

Koşmaya devam etti. Derek Comp-ton-Jonus'un evine gidip onu istasyona gitmemesi için uyarmalıydı... aynı zamanda belki Derek'ten neler olup bittiğini de öğrenebilirdi, belki o bir şeyler duymuştu.

Tabi eğer Derek kaçmayı başarabilmişse.

Ama en azından orada değildi herhalde, cesedini hiçbir yerde bulamamıştı. Compton-Jones geceleri çalışır, gündüz uyurdu, o yüzden gündüz nöbetlerini diğerleri devralırdı. Belki her şeye rağmen Derek hayattaydı.

Ve acaba Corky'nin bu kâbustan haberi olmuş muydu?

Derek'in dairesinin bulunduğu binaya yaklaşırken yavaşlayabildi ancak. Corky'nin bu tür bilgileri gizli tutmayı sağlayan bölümlendirme yöntemlerine rağmen Derek'in yaşadığı yeri biliyordu. Paris'teki istasyonları küçük bir yerdi ve sonuçta hepsi arkadaşlıklar. Şu anda apartmanın karşısındaki bir kırtasiyecinin önünde durmuş, vitrin camından apartman girişini gözlüyordu. Birkaç dakika izleyip girişte herhangi bir kuşkulu hareket olmadığından emin oldu, park etmiş bekleyen arabalar, aylak aylak dolaşan yayalar yoktu ortalıkta. Hızla karşıya geçti, binaya girdi ve Derek'in dairesine çıkmaya başladı.

Dairenin kapısına gelince biraz durup içeriyi dinledikten sonra, kapıyı vurdu.

Cevap yoktu.

"Derek," diye seslenerek bir daha vurdu. Eğer Derek içerideyse ve kapıyı açmaya korkuyorsa, Metcalf'e'in sesini duyunca açabilirdi. Ama birkaç dakika daha geçti ve hiçbir hareket olmadı.

Öki yanına bakındı, kimsecikler yoktu. Cüzdanından uzun, ince, ucu kıvrık bir metal çubuk çıkarttı. Bu

basit bir maymuncuktu ve nasıl kullanacağını öğretmişlerdi. Çubuğu kilide sokup ileri, geri, aşağı, yukarı oynatarak sağa doğru büktü. Çok geçmeden kilit açılmıştı. Bu eski tip Fransız kilitlerinin pek karmaşık olmadığını fark etmek Metcalfe'yi rahatlatmıştı. Kapı açıldı ve Metcalfe dikkatle içeri girdi.

105

Robert Ludlum

Compton-Jones'u birkaç kez ziyaret etmişti daha önce. Metcalfe, De-rek'e sahadan ve üstü kapalı olarak yatak odasından hikâyeler anlatırken, bir şişe viskiyi keyifle paylaşmışlardı. Genç İngiliz şifre memuru için Metcalfe bu yeraltı savaşının heyecanlı kısmını yaşayan kişiydi ve onun sayesinde Derek de bu heyecandan payına düşeni alabiliyordu.

Derek'in hâlâ burada bir yerde, uyuyor olma ihtimaline karşı Metcalfe çabucak etrafa göz gezdirdi. Sonra kapalı duran yatak odası kapısına vurdu. Cevap gelmeyince kapıyı açtı.

Ölk algıladığı keskin, metalik kan kokusu oldu, sanki insanın ağzında, dilinin üzerinde metal bir para varmış

gibi bir his yaratıyordu. Kalp atışları hızlanmıştı. Birkaç saniye sonra Compton-Jones'un cesedini gördü ve inlemesine engel olamadı.

Derek gardırobun yanında, yerde sırtüstü yatıyordu. Yüzü bir süre önce çürümüş bir yara gibi, kırmızımsı mor bir renk almıştı. Gözleri tıpkı Johnny'ninkiler gibi korkunç biçimde dışarı fırlamış ve donup kalmıştı. Ağız hafifçe aralıktı. Gırtlığındaki yara izinin etrafında ince, derin bir çizgi şeklinde kan pıhtısı oluşmuştu. O da boğularak öldürülmüştü.

Metcalfe ürperdi. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Yere çöküp Derek'in boynuna dokunarak nabzını baktı, ama hiçbir şey hissetmedi. Derek de ölmüştü.

"Bunu kim yaptı?" dedi alçak, acı ve vahşi bir sesle. "Hangi cehennem zebanisi yaptı bunu size? Allah kahretsin, kim yaptı bunu?"

Belki bazı cinayetlerin diğerlerine göre daha vahşi olduklarını düşünmek aptalca bir şeydi -cinayet cinayetti sonuçta- ama Metcalfe bu boğma biçiminde, fazladan bir vahşet, kişisel bir özellik olduğuna inanıyordu.

Tamam bu şekilde adam öldürmenin bazı taktik avantajları olduğunu kabul ediyordu. Öldürmenin en dikkat çekmeyen yollardan biri, hatta birinci-siydi kuşkusuz. Ama bunu yapabilecek biriyseniz. Kurbanın ses çıkarma ihtimalini ortadan kaldırıyor aynı zamanda beynine kan gitmesini önleyordu-

106

Tristan ihaneti

nuz. Ama yine de birçok insan bu yöntemi kullanmaktan kaçınırdı. Bu katil sadece yetenekli değil, aynı zamanda kafaca hasta bir adam olmalıydı.

Ve bu boğma yöntemi onun imzasıydı.

Metcalfe bir şekilde yeniden ayağa kalkmayı başarabildi. Başını dönerek, bayılmanın eşiğinde bir halde evin kapısına gitti ve tam o anda kapı açıldı.

Đçeriye bir Alman girmişti. Gestapo üniforması içinde, orta yaşta bir adam. Üniformasındaki işaretlerden bir Standartenführer olduğu anlaşılıyordu.

Albayın Walther'ı elindeydi ve Metcalfe'in göğsüne nişan alarak, "Kıpırdama!" diye bağırdı.

Metcalfe bileğindeki silaha doğru uzanırken, "Lütfen silah çekmeye kalkmayın," dedi Alman. "Aksi halde âteş

etmekten başka çarem kalmaz."

Metcalfe yine de silahını çekebilirdi ama Standartenführer ona göre daha avantajlı durumdaydı. Harekete geçmek intihar etmek olacaktı, belli ki Gestapo albayı ciddiye ve ateş etmekten çekinmeyecekti. Pek fazla seçeneği yoktu.

Metcalfe, Almanya tepeden bakarak, ağır ağır kollanını kavuşturdu.

"Ellerinizi yanda dursun," dedi Alman.

Metcalfe itaat etti ama sessizliğini korudu. Dik dik bakmaya da devam ediyordu.

Sonunda akıcı bir Almancayla konuşmaya başladı. "Bitti mi Standartenführer? Yeterince eğlendiniz mi?"

Gözleri buz gibi bakıyordu, tepeden bakan, amir pozisyonunu da bozmamıştı. Metcalfe'in çocukluğunda öğrenmiş olduğu Almancası kusursuzdu ve aksanlı konuşmak istediğinde, Đsviçre'deki okulda Almanca hocası olan aristokratın kullandığı Hochdeutch aksanıyla konuşurdu. Almanların sınıf bilincine çok düşkün olduklarını biliyordu ve Gestapo ajanının da kendini bu etkiye kapıtacağını tahmin etmişti.

"Efendim?" dedi Gestapo albayı, ses tonunda belirgin bir değişiklik °lmıştı soruyu sorarken.

107

Robert Ludlum

"Dummkopf!" diye gürledi Metcalfe. "Đngilizin öldürülmesini emreden kimdi? Sen miydin?"

"Ama?"

"Bu kesinlikle hoş görülemez. Đngilizin canlı olarak ele geçirilmesini ve sorgulanmasını emretmiştim. Seni beceriksiz budala! Bana kimliğini göster geri zekâlı. Bir soruşturma açtıracam. Her şeyi berbat ettiniz."

Gestapo albayının yüzünden bir dizi ifade geçiyordu. Kafası karışmış ve korkmaya başlamıştı. Atılıp cüzdanını çıkardı ve Gestapo kimlik kartını uzattı.

"Zimmerman," diye, sanki hatırlıyormuş gibi karttan okudu Metcalfe. "Sen, Herr Standartenführer Zimmerman, bütün bu beceriksizlikten sen sorumlu tutulacaksın! Bu İngiliz ajanının öldürülmesi için sen mi emir verdin?"

"Hayır efendim, ben vermedim," diye cevap verdi Gestapo, Metcalfe'in saldırısından sinmiş bir halde. "Bana sadece Amerikalının burda görüldüğü söylendi, efendim ve ben de, yanlışlıkla, sizi o zannettim. Bu anlaşılabilir bir tahmin."

"Rezalet! Peki buraya gelmen neden bu kadar uzun sürdü? On beş dakikadır burda bekliyorum. Bu kesinlikle kabul edilebilir bir şey değil."

Metcalfe cebine el attı ve kitapçıdayken Gestapo ajanlarından almış olduğu sigara paketlerinden birini çıkarttı. Bu Nazilerin çok içtiği Ast-ras'tı. Bir tane sigara aldı -belirgin bir biçimde albaya ikram etmemişti- ve rüzgârda sönmeyen Sturmstreichhölzer marka kibritle sigarasını yaktı. Sözsüz mesajlarla kendisinin üst düzey bir Alman subayı olduğunu ifade ediyordu.

Sert sigaradan çektiği dumanlan burun deliklerinden salarak, "Şimdi bu cesedi bir an önce çıkartın burdan,"

dedi. Almanın silahına önem verme tenezzülünde bulunmadan, tiksintiyle başını sallayarak kapıya doğru yöneldi.

Alman, "Affedersiniz," dedi aniden. Ses tonunda bu kez başka bir ifade vardı ve bu Metcalfe'i endişelendirmişti.

108

Tristan Dhaneti

Metcalfe sessiz bir öfkeyle dönünce Gestapo'nun yüzünde meraklı bir ifade olduğunu gördü. Adam, Metcalfe'in sağ bacağını işaret ediyordu.

Eğilip bakınca adamın neyi gösterdiğini anladı. Pantolonu kan revan içindeydi. Daha önce almış olduğu yaradan olmalıydı. Küçük bir yaraydı, ama yine de epeyce kanamıştı.

Metcalfe'in bir an boş bulunması albayı kuşkulandırmıştı. Gestapo'nun yüzündeki ifadeden burda tuhaf bir şeyler dönüyor, diye düşünmeye başladığı belli oluyordu.

"Efendim, sizin belgelerinizi istemeye de hakkım var ve sizin gerçekten de..."

Bu kez Metcalfe beklemedi. Hızla silahını çekip ateş etti. Kurşun adamın göğsüne isabet etti ve Gestapo yere yıkıldı. Metcalfe bir kez daha, aynı noktaya ateş etti. Artık Almanın öldüğünden emindi.

Adam ölmüştü ama şimdi her şey değişmişti. Gestapo albayı, gerçek âdını bilmese de, onu anyordu. Bu da tren istasyonunda görülme riskini alamayacağı anlamına geliyordu. Paris'ten trene binmesi ve Corky'nin önceden hazırlanmış planlarına göre hareket etmesi artık çok tehlikeliydi. Planlar değiştirilmeli ve Corky durumdan haberdar edilmeliydi.

Metcalfe kimliğinin açığa çıktığını biliyordu. Artık caddelerde ulu orta dolaşamazdı.

Yavaşça Almanya yaklaşıp nabzını yokladı. Atmıyordu. Göğsünde iki tane küçük kurşun deliği olduğunu gördü. Kurşunlar ceketi delip geçmişti ama yine de delikler saklanabilecek kadar ufaktı.

Hızla Gestapo albayının üniformasını çıkarttı. Cüzdanını, belgeleri, anahtarları ve pasaportunu Gestapo'nun üniformasına aktarıp soyundu. Çı-kardıklarını katlayıp bir dolabın içine koydu ve Gestapo üniformasını giydi.

Beden olarak uygun sayılırdı ama bir tuhaftı, fazla kolalı, sert ve kaşın-dırıcıydı. Siyah kravatı da takip albayın kravat iğnesi yerine kullandığı Na-Zi rozetiyle delikleri örtecek biçimde tutturdu.

109

Robert Ludlum

Adamın belgelerini ve silahını da aldı, belki lazım olabilirdi. De-rek'in ilaç dolabında bulduğu gazlı bez ve yapışkan bantı kullanarak yarasını sardıktan sonra, onu Paris'ten çabucak çıkarabilecek adamı bulmak üzere hızla binadan ayrıldı.

"Her şeye gücü yeten İsa!" diye bağırda Chip Nolan. "Hepsi ölmüş mü?"

"Sadece... senin James olarak tanıdığın adam dışında hepsi," diye cevap verdi Corky, yüzünde donuk bir ifade vardı. Sekizinci Bölge'de, Büro'nun kiraladığı güvenli evlerden biri olan mütevazı daireye az önce girmişti.

"Tanrım!" diye haykırdı Nolan, sesi zayıflamıştı. "Kimdi o? Bunu hangi alçak yaptı?"

Corcoran pencereye yaklaştı, endişeyle caddeye bakıyordu. "Ben de senden bu konuda yardım istiyorum.

Biri vurulmuştu ama diğer ikisi telle boğularak öldürülmüş."

"Telle boğularak mı?"

"Tıpkı geçen hafta öldürülen Belçikalı kütüphaneci gibi, o da benim organizasyonumun bir parçasıydı.

Bundan Sicherheitsdienst'in sorumlu olduğundan kuşkulaniyorum ve belli bir suikastçının işi. Ama bunun doğrulanması lazım, tam bir adli tıp çalışması gerekiyor, Büro'nun yapabileceği türden."

Nolan başını salladı. "Riskli ama senin için yaparım. Orospu çocukları."

Corcoran başını ağır ağır sallayarak pencereden döndü. "Bu bizim çalışmalarımıza çok büyük bir darbe vurdu."

"Darbe mi? Tanrım, Corky, bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Sanki dünya büyük bir oyun alanıymış

gibi davranıyorsun. Tann aşkına, burda insanlardan söz ediyoruz! Anneleri, babalan, kardeşleri olan insanlardan.

Onlann birer adı var. İnsan yaşamlannın senin için hiçbir değeri yok mu?"

110

Tristan Dhaneti

"Kesinlikle var," diye sert bir biçimde konuştu Corcoran. "Bütün Avrupa'da ve Amerika'da yaşanmakta olan insani kayıplar, bana oturup bütün tehlikeleri bilerek sözleşme imzalamış bir avuç insan için üzölmeye zaman bırakmıyor. Ben bu gezegendeki özgürlüğü kurtarma çabası içindeyim. Bireyler daima daha büyük amaçlar için feda edilmek zorunda kalırlar."

"Bu sözleri Joe Stalin'den almış olmalısın," dedi Nolan. "Diktatörler böyle konuşurlar. Oğlum sen gerçekten de buzlu su işiyorsun, değil mi? Gerçekten kalpsiz birisin."

"Sadece işim öyle gerektirdiği zaman."

"Yani ne zaman?"

"Daima sevgili dostum, daima."

111

Robert Ludlum

10. BÖLÜM

İspanyol diplomat öfkelenmişti.

Jose Felix Antonio Mana di Liguori y Ortiz, yani, İspanya'nın Generalissimo'su Francisco Franco'nun askeri junta hükümetinin Dışişleri Bakanı, Fransız Vichy Hükümeti Genel Kurmay Başkanı Amiral Jean-François Darlan'la bir dizi gizli toplantılar yapmak üzere Paris'e gelmişti. Özel uçağının uçuş programı yanm saat sonra Orly Havaalanı'ndan kalkacak biçimde düzenlenmişti, ama o hâlâ yolun yansmdaydı, Orly ile d'Orleans Kapısı arasındaki Güney Otoban'nda. sıkışmış, limuzininin içinde bekliyordu.

Üstelik anayolda da değil, bir tünelin ortasında kalmışlardı. Parlak siyah Citroen Traction Avant UN model limuzin, kaput açık, motor bloku çalışır halde öylece duruyordu. Şoför motorun üzerine eğilmiş, onu tekrar hayata döndürmeye çalışıyordu.

Bakan saatine bir göz atıp aşın biçimde kıvınlmış ve balmumu sürölmüş bıyıklarıyla oynadı. "Madre de Dios!"

diye bağırdı daha sonra. "Ca-ray! Neler oluyor?" diye devam etti.

"Özür dilerim ekselansları!" diye seslendi şoförü. "Şanzımanda sorun var sammm. Elimden gelen her şeyi yapıyorum!"

"Uçağımın on beş dakika sonra havalanması gerekiyor!" diye sert bir yanıt verdi Dspanyol. "Çabuk ol!"

"Evet efendim, elbette," dedi şoför. Daha alçak bir sesle de, Fransızca olarak mınıldandı. "Tann'nın cezası uçak onu almadan gitmez herhalde, Dsa aşkına." Dspanyolun delegasyonunda üç kişi daha vardı ve onlar da hemen arkadaki arabada bekliyorlardı. Yani hepsi birden geç kalmışlardı.

112

Tristan Dhaneti

Adı Henri Corbier olan şoför, gülünç bıyıklı, buyurgan Dspanyol faşistine sövüp sayıyordu. Ortiz Paris'te bulunduğu son iki gündür herkese emirler yağdınıp durmuştu. Gerçekten çekilmez biriydi.

Bugün, Ortiz Vichy Hükümeti'ndeki bazı yalakalara ve bazı Nazi ge-neralleriyle toplantı yaparken, o kahrolası hükümet binasının önünde, tam sekiz saat boyunca soğukta beklemişti. Dspanyol bir kafeye gitmesine bile izin vermemişti. Hayır, soğukta orada oturup beklemesi gerekiyordu. Yalat da çok sınırlı olduğu için motoru çalıştınp ısınamamıştı.

O yüzden de, Bochelere ve Paris'e yaptıklarına duyduğu nefreti paylaşan arkadaşlarından biri Henri'den, hiç aklında olmayan küçük bir iyilik yapmasını isteyince çok memnun olmuştu. Arkadaşı, "Yasadışı bir şey yapmayacaksın," diye güvence vermişti. "Sadece limuzini bir süre yolda bekleteceksin. Kahrolası Dspanyol faşistinın uçağının geç kalkmasını sağlayacaksın. Böylece Orly'deki arkadaşlarımız da faşistin Junkers Ju-52'sinde yapmaları gereken şeyleri yapabilecekler. Senin bir şey bilmen gerekmiyor, görmezden gelmek en iyisi senin açısından. Hiç kimse arabada gerçekten bir anza olup olmadığını kanıtlayamaz."

Henri bunu para karşılığında yapmayı düşünmemişti ama bu vatanseverliği için kendisine kocaman, güzel bir Noel jambonu vereceklerini duyunca da havalara uçmuştu. Bedavaya yapmaya razı olduğu bir iş için böyle değerli bir mal -nadir bulunan jambon- alınca kim sevinmezdi ki?

"Bu kadar uzun süren nedir?" diye bağırdı yine bakan.

Henri silindirlerden birini yerine takıyormuş gibi yaparak motorla oynadı. "Az kaldı," diye bağırdı o da.

"Sammm yaptım sonunda." Sonra dişlerinin arasından, "Putain de merde!" diye homurdandı.

Eski model Renault, Orly Bölgesi'nin girişindeki nöbetçi kulübesinin önünde sert bir frenle durdu. Dki Alman askeri polisi, ilgilenmek üzere ko-Şarak geldiler.

113

F:8

Robert Ludlum

Halen Gestapo üniforması içindeki Metcalfe camını indirip, "Heil Hitler!" diye bağırdı, Gestapo

rozetini bir anlığına gösterirken, yüzünde otoriter bir ifade vardı.

Askeri polisler de, "Heil Hitler!" diye bağıırıp ellerini cama doğru uzatarak selam verdiler.

Metcalf'e'in beklediği gibi olmuştu. Yakasındaki rozeti incelememişler, soru sormamışlardı. Hiçbir askeri polis, görevde olduğu açıkça anlaşılan üst düzey bir Gestapo subayını rahatsız ederek işini ya da kellesini tehlikeye atmak istemezdi.

"Bravo," dedi araçtaki diğer adam, aynı zamanda arabanın sahibiydi. Roger "Kepçe" Martin, kızıl kıvrıkcık saçlı, vaktinden önce yaşlanmış -yirmi sekiz yaşındaydı, yani Metcalf'e'den birkaç yaş büyüktü- cildi aşın solgun, yanaklarında sivilce izleri bulunan, sevimli bir adamdı. Daha önce RAF pilotu olan Martin, şu sıralar ÖOU'ya, Churchill tarafından yeni birkaç ay önce oluşturulmuş olan Özel Operasyonlar Uygulama Birimi'ne atanmıştı. Bu birim sabotaj ve yıkıcı faaliyetler yapmak üzere kurulmuştu. Martin Paris'te yaşıyordu. Le Foyer du Soldat adına çalışan bir sağlık uzmanı kimliğine bürünmüştü. Savaş esirlerinin beslenmesi ve tedavileriyle ilgileniyor, hastanelerdeki yaralıları ziyaret ediyordu. Bu görevi sayesinde, özel bir araba kullanmasına izin verilen nadir Parislilerden biriydi.

"Bu işin kolay yanıydı," dedi Metcalf'e. Gözleriyle asfalt kaplı park alanını tarıyordu. Naziler Fransa'yı işgal edince, Orly Bölgesi'ni de ticari bir havaalanından, askeri bir üsse çevirmişlerdi. Artık Orly'den sadece askeri uçuşlar ya da üst düzey hükümet yetkililerinin uçuşları yapılıyordu. Wehrmacht askerleri ellerinde MG-34

hafif makineli tüfekleriyle, Schme-isser 9 mm. tabancalarla veya MP-38 makineliyle devriye geziyorlardı.

Bölge, nakliye araçlarıyla, Skoda ve Steyr kamyonlarla, üç tonluk Opel Blitz kamyonlarla doluydu.

"Orda işte," dedi Roger, parmağıyla pistleri ve uçak hangarlarını çevreleyen demir çitin ortasındaki kapıyı gösteriyordu.

114

Tristan Dhaneti

Metcalf'e direksiyonu çevirirken başını salladı. "Benim için yaptıklarından dolayı teşekkür ederim, Kepçe,"

dedi.

"Sanki başka şansım varmış gibi," diye homurdandı Martin. "Corco-n gjj- Frank'e bir telefon ediyor ve ben kendimi Tann'nın cezası Silez-ya'ya uçarken buluyorum."

"Tabi sen bunu benim için yapardın zaten," dedi Metcalf'e hafif bir tebessümle. Roger, Alfred Corcoran'a Mağara'da yapılan korkunç katliamı haber vermek ve planlarda değişiklik yapması gerektiğini iletmek için ÖOU kanallarını kullanmıştı. Corky'nin Moskova'da fazladan bir ziyaretçi için daha hazırlık yapması gerekiyordu.

"Arkadaşlığın da bir sınırı var," diye cevap verdi pilot somurtkan bir yüzle.

Metcalf'e, arkadaşının bu soğuk şaka anlayışını iyi bilirdi. Roger Martin durmadan kendisini feda etmekten şikâyet ederdi, ama bunlar hep lafta kalırdı. Aslında Roger olabilecek en sadık dostlardan biriydi ve yaptığı işi de seviyordu. Pokeri de böyle oynardı, floş ruayel olmadıkça elindeki kâğıtları atar tutardı.

Roger Fransız bir anneyle İrlandalı bir babanın oğlu olarak Cognac bölgesinde doğup büyümüşü ve ataları on sekizinci yüzyılda yaşamış olan konyak üreticisi Fransızlara dek uzanıyordu. Çifte vatandaşı, anadili gibi Fransızca konuşmasına rağmen, kendisini İngiliz sayardı. Nord-Pas-de-Calais semalarında süzülen çift pervaneli bir uçağı ilk gördüğü andan itibaren uçmayı düşlemişti. Aile işleriyle hiç ilgilenmeyerek, Air France pilotu olmuştu. Sonra da, Suriye'de Fransız Hava Kuvvetleri için çalışmıştı. Burada, Nazilerin Fransa'yı işgalinin ardından İngiliz Kraliyet Hava Kuvvetleri'nin yedeklerine katılmış ve bir kurs gördükten sonra da Kraliyet Hava Kuvvetleri "Ay Filosu"nun Özel Görev pilotlarından biri olmuştu. Dunkirk bozgunu sırasında, İngiltere'nin güney kıyılarında bulunan Tangmere üssünden, "Lizzie" denilen hafif, tek motorlu Westland Lysander'lerle uçarak, Calais'yi savunurken kuşatma altında kalmış olan birliklere havadan malime indirmişti.

Bu operasyon sırasında Lysander'lerin çoğu kaybedilmiş-

115

Robert Ludlum

ti, ama Kepçe'ninki değil. Avrupa'daki gizli görevler için binlerce saat tehlikeli gece uçuşları yapmaktan perişan olmuş, İngiliz ajanlarına malzeme götürüp getirmişti. Düşmanın burnunun dibinde, sadece meşalelerle aydınlatılmış, bozuk, çamur içindeki Fransız tarlalanna Roger Martin'den başarıyla inip kalkabilecek bir pilot daha yoktu. Ama Kepçe bu meşhur becerilerini de alçakgönüllülikle karşılardı. "Herhangi bir lanet geri zekâlı da Joe'ları Fransa'ya paraşütle indirebilir," demişti bir keresinde Metcalf'e. "Belki sadece onları oradan kepçeleyip toplamanın biraz zor olduğu söylenebilir." Roger en tehlikeli bölgelerden, en olanaksız görünene biçimde insan kurtarmasıyla ünlüydü. Filo komutanı, ona bu yüzden "Kepçe" adını vermişti ve bu isim tutulmuş, kalmıştı.

"Bunu burdan çıkartmak için nasıl bir kahrolası planın olduğunu bilmiyorum," diye homurdandı Kepçe Renault'dan inerlerken. Arabanın üzerindeki Le Foyer du Soldat yazısını ve Kıızıl Haç amblemini gösteriyordu.

"Tek yapman gereken çeneni kapalı tutmak," dedi Metcalf'e. "Bunu becerebilirsin değil mi mon vieux?"

Kepçe yine homurdandı.

"Sen sadece benim pilotumsun. Geri kalanım ben hallederim."

Bir sonraki kontrol noktasına yanaştılar, kapının yanında duran askeri polis dikkatle onlara bakıyordu.

Metcalfe'i fark edince selam verdi, Metcalfe hızla rozetini gösterince de başını sallayarak, geçmeleri için kapıyı açtı.

"Hani hangara gideceğiz?" diye alçak sesle sordu Metcalfe dudakla-nnı oynatmadan.

"Biliyorsam kahrolayım," diye cevap verdi Kepçe. "Uçağın kuyruk numarasını, kalkış saatini biliyoruz o kadar." Başka bir kontrol noktasına yaklaştıkları için susmuştu yine. Bu kez Metcalfe sadece sert bir selam verdi ve oradaki askeri polis de aynı biçimde karşılık vererek geçmeleri için yana çekildi.

Noktadan geçip otlarla kaplı bölgeden asfalt piste doğru yürürlerken Kepçe konuşmaya devam etti. "Sanırım ilk ulaştığımız hangarda durup

116

Tristan ihaneti

ormamız gerekiyor. Herkesin de bildiği gibi, ben görevin rapor verme kısmında kötü tanınan bir pilotum."

Sigara içerek, neşeyle kahkahalar atan bir grup Alman subayının yanından geçerken sesini alçaltmıştı.

Hayran hayran, yuvarlak yüzlü bir SS Gruppenführer'inin tombul elinde yelpaze gibi tuttuğu Fransız kartpostallarına bakıyorlardı. Metcalfe SS'i tanıyınca dondu. Bu onun Nazi tanıdıklarından biri olan şişman Tuğgeneral Johannes Koller'di.

Hemen başını yana çevirip Kepçe'yle fısıldaşarak ciddi bir şekilde konuşuyorlarmış gibi yaptı. Tanıdık biriyle karşılaşmanın an meselesi olduğunu biliyordu ama... şimdi değil, burada değil!

Kepçe, Metcalfe'in gerginliğini fark etmişti. Merakla yüzüne baktı ama bir şey söylemedi.

Kartlarına dalmış olan Gruppenführer, Metcalfe'i fark etmemiş görünüyordu. Metcalfe'in yüzüne şöyle bir bakıyorsa bile, üzerindeki Gestapo üniforması kafasını kaşıtırmış olmalıydı, bu yüzden de sesini çıkartmamıştı.

Nihayet son kontrol noktasına da ulaştılar, bu asfaltın hemen kenan-na konumlandırılmış, açık bir kulübeydi ve iki askeri polis vardı. Bunu da geçebilirlerse, tek yapacakları iş hangan bulmak olacaktı. Metcalfe gergindi. Askeri polisler çalıntı rozetini ya da belgelerini incelemeye kalkacak olurlarsa her şey biterdi. Ölü Gestapo ajanının resimleri hiç de Metcalfe'e benzemiyordu.

Ancak, o an görevli olan askeri polis sadece selam vermekle yetindi ve geçmelerine izni verdi. Metcalfe gözucuyla bir hareket fark ettiğinde, tuttuğu nefesini sessizce bırakmakla meşguldü. Hareket eden ise, ona doğru, arkasında öteki subaylarla birlikte yürümekte olan Koller'di.

Metcalfe yürüyüşünü hızlandırırken, Kepçe'ye de, "Hadi," diye fısıldadı.

"Ne?"

"Koşmaya başla. Sen, görevli olduğun uçuşa geç kalmış bir pilotsun.

koşamam... şüphe uyandırır."

117

Robert Ludlum

"Delirdin mi..."

"Sana ne diyorsam onu yap. Ben sana yetişirim."

Kepçe aldırılmaz bir tavırla omuz silkip geç kalmış bir adamın yarı yürür, yarı koşar adımlarıyla ilerlemeye başladı. Bu arada Metcalfe yine kararlı ve soğuk bir ifadeye bürünmüştü.

"Pardon! Pardon!"

Metcalfe dönüp az önce kendilerine geçmeleri için el eden muhafıza baktı. Yanında Koller durmuş Metcalfe'yi işaret ediyordu.

Metcalfe omuz silkip anlamamış göründü ve hiç kıpırdamadı. Cebinde bir şeyler aranmış gibi başını öne eğmişti. Yüzümü olabildiğince giz-temeliyim, diye düşünüyordu. Omzunun üzerinden ileriye bir göz atınca Kepçe'nin hangarlardan birine girdiğini ama hemen çıkıp koşarak yoluna devam ettiğini gördü. Ama ne önemi vardı ki? Ne olursa olsun, artık çok geçti. Koller ve askeri polis, ona doğru gelmeye başlamışlardı.

"Ben bu adamı tanıyorum!" dedi Gruppenführer. "O bir sahtekâr!"

"Efendim," dedi askeri polis. "Lütfen buraya gelin, belgelerinizi görebilir miyim?"

"Ne bu, bir tür şaka mı?" diye yüksek, güçlü bir sesle cevap verdi Metcalfe. "Kendine gel. Benim önemli bir işim var."

O sırada iki adam yanına varmışlardı. "Evet, bu Eigen! Daniel Eigen! O olduğunu biliyordum."

"Belgeleriniz efendim," diye tekrarladı askeri polis.

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun Eigen?" dedi Koller gözlerini ona dikip. "Dışlediğin suçlar..."

"Kes sesini aptal herif!" diye kükredi Metcalfe. Uzanıp Gruppenführer'm ceketinin iç cebinden müstehcen kartpostalları aldı ve havaya fırlattı. Sonra hırsıyla burnundan soluyarak Almanlara doğru eğilip, "Zaman geçirdiği şu pisliklere bak!" diye bağırdı. "Bir de nefesini kokla... sarhoş bu." Bunu askeri polise hitaben, Gruppenführer'i kast ederek söylemişti.

Koller'in yüzü mosmor oldu. "Sen ne cesaretle..."

118

Tristan Dhaneti

"Kaynağının haline bakılacak olursa, bu ya bir eşek şakası ya da bir abotaj! Ayyaş bir pislik Reich'ın işlerine engel oluyor." Dşaret parmağını Koller'in burnuna doğru uzatarak, "Sen, kimsin ve hangi art niyetle hareket ediyorsun bilmiyorum ama çok acil ve önemli işlere burnunu sokmaya kalkma sakın! Führer'imizin de dediği gibi, gelecek tedbirli ve uyanık duranların olacak." Tiksintiyle başını salladı. "Gott im Himmel!"(>) Bunları söyledikten sonra topuklarının üzerinde dönüp Kepçe'nin girdiğini görmüş olduğu hangara doğru sert adımlarla yürümeye başladı. Bir yandan da kulağı tetikte, oyununu yutmadıklarını gösteren silah sesleri veya arkasından koşan ayak sesleri duymayı bekliyordu. Johannes Koller'in hâlâ muhafızla tartışmakta olduğunu duyabiliyordu, hırsından sesi incelmmişti.

Metcalf'e'in karşı saldırısı işe yaramıştı ama bu ona ancak bir ya da iki dakika kazandırmış olabilirdi. Yine de hiç yoktan iyiydi. Başarmakla başaramamak arasında birkaç saniye bile çok önemli bir rol oynayabilirdi.

Metcalf'e tam hız koşmaya başladı. Hemen ilerisindeki hangar, yarım fiçıya benzer, betonarme bir binaydı.

Önceleri başka amaçlarla kullanılan hangarda şimdi, aralarında, Dspanyol dışişleri bakanının kalkış zamanı çok yaklaşmış olan uçağı da bulunan Ju-52/3m'ler burada duruyordu.

Ama El Ministro kaçınılmaz bir biçimde gecikmişti ve Metcalf'e şu anda, beton duvann önüne yığılmış olan, siyah saçlı, deri ceketli pilotunu görebiliyordu. Kepçe ne yapmıştı ki, bu adama? Öldürmüş müydü? Kepçe bir ajan değildi, pilotu ama birinin canını alması gerekirse bunu da yapardı.

Metcalf'e yaklaşırken, uçağın güçlü üç adet motorundan gelen sesi duydu. Çirkin taş suratlı uçak aynı anda ileri atılmıştı. Kokpitin pleksiglas camından görünen Kepçe acele etmesi için çılgınca el sallıyordu. Kepçe bir yandan da bağınıyordu ama uçağın sesinden ne söylediği anlaşılmıyordu.

(* Sen hepimizin yüz karasıdır.

119

Robert Ludlum

Uçak yaklaşık on sekiz, yirmi metre uzunluğunda ve altı metre yt^ sekliğindeydi. Oluklu hafif alaşım metal gövdesinde IBERIA-LINEAS AERe. AS ESPANOLAS yazısı okunuyordu. Bu, Dspanyol Havayollarının hizmeti-ne verilmiş Alman malı bir uçaktı. Muhtemelen Dspanyol Dç Savaşı zamanından kalmaydı.

Çılgınlıktı bu! Herhalde Kepçe ondan hareket halindeki bir uçağı atlamasını bekliyordu. Başka şansı da yoktu, birkaç muhafızın koşarak kendisine doğru geldiklerini ve silahlarını doğrultmakta olduklarını görebiliyordu. Dev gibi keskin pervanelerden kaçınarak kanatların altından geçti ve açık bırakılmış olan kabin kapısını yakaladı. Rampa yoktu, ama gerekmiyordu da zaten. Uçak asfalta çıkarken, kendini çekip kabine atmış ve kapıyı arkasından kapatıp kilitlemişti.

Uçağın gövdesine çarpan kurşunların sesini duyabiliyordu. Gövde, ağır silahlara değilse bile, vasat

silahlardan gelecek atışlara dayanacak kapasitede, hafif zırh kaplıydı. Motorların uğultusu artmış, hızlanmışlardı. Küçük pleksiglas camlardan uçacakları pisti görebiliyordu. Kabinin içinde bir düzine kadar koltuk vardı ve Junkers uçaklarına göre neredeyse lüks döşenmişti. Metcalfe öne doğru koşmaya başladı, ama ani bir sarsıntıyla kendisini yerde buldu. Yolun kalanı boyunca sürünerek ilerledi ve sonunda kokpite ulaşmayı başardı.

Kendini yardımcı pilot koltuğuna atarken, Kepçe'nin, "Kemerini tak," diye bağırdığını duydu. Başka bir ateş

salvosu daha duyuldu. Neyse ki pilot kabini, ateş hizasından yukarıda kalıyordu. Kokpit camından bakınca, otuz metre kadar ileride, üç dört askeri polislin makineli tüfeklerle ateş etmekte olduklarını gördü.

Metcalfe birden doğruca muhafızların üstüne gitmekte olduklarını kavradı. Belli Kepçe onları devre dışı bırakmayı hedefliyordu! Uçak ileri doğru atılırken, adamlar iki yana kaçışıp kendilerini yere attılar. Belli ki, tonlarca ağırlığı olan uçağın altında ezilme riskini göze alacak kadar aptal değildiler.

120

Tristan Dhaneti

Metcalfe kemerini bağlarken Kepçe'nin telsizle konuştuğunu duya-hliyordu, ama ne dediğini anlayamıyordu.

Uçak ilerledikçe motorlardan gelen homurtu artıyordu, motorlar artık tam güç çalışmaktaydı. O anda Kepçe levveyi biraz kaldırarak bütün flapları kalkış konumuna geçirmiş ve kalkış için uçağın burnunu kaldırmıştı.

Gövdeye çarpan kurşunların sesleri yine duyulmaya başlamışken, uçak havalandı.

Motorlardan gelen ses bir biçimde azalmıştı. "Her şeye gücü yeten İsa, Metcalfe, beni ne tür bir cehennemden içine attın?" dedi Kepçe.

"Ben yapmadım, sen yaptın Kepçe."

"Eh zor oldu."

"Ama yaptın. Bu arada, kalkış izniniz tamam mı bari?"

Kepçe omuz silkti. "Uçuş rotamız açık, ama erken kalkmak zorunda kaldım. Neyse, bir süre için rahatsız edilmeyiz sanırım."

"Ne demek bir süre?"

"Lufhvaffe hava trafik kontrolünün bizi düşürmeleri için emir vereceğini sanmıyorum. Çok fazla belirsizlik var.

Kalkışı tamamlayan bir İspanyol uçağı, raporlar kafa karıştıracaktır..."

"Sanmıyorsun ha?"

"Metcalf'e hoşlansan da hoşlanmasan da bir savaşın ortasındayız. Neyse ki sivil işaretleri olan bir uğaktayız ve bizim RAF'taki ęocuklar saldırmazlar. Beni endişelendiren kahrolası Naziler. Tann'nın cezası bir ęalıntı uğakla Nazi kontrolündeki hava sahasında uğuyoruz. Bunun ne anlama gelebileceğini biliyorsun."

Metcalf'e uyanyı duymazdan gelmeyi tercih etti, hoş duysa da ne ya-Pabilirdi ki bu noktada? Tek yapabilecekleri şanslarının yaver gitmesini ummak ve Kepçe'nin olağanüstü yeteneklerine güvenmekti.

"Daha önce bunlardan biriyle uğmuş muydun?"

"Ah, tabi. Ju Teyze. Oluklu tabut. Hayır, aslında uğmamıştım ama yeterince tanıyorum."

"Tanrım," diye inledi Metcalf'e. "Bu bizi nereye kadar götürebilir?"

121

Robert Ludlum

Kepçe bir süre cevap vermedi. Hâlâ tırmanmaya devam ediyorlardı. "Yedek tankları da hesaba katarsan, sekiz yüz mil kadar."

"Yani ancak Silezya'ya kadar mı?"

"Hemen hemen."

"Demek ki oraya sağ salim vardığımızı ve yeniden yakıt aldığımızı varsaysak bile, yine de işimiz biraz şansa kalacak."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bir sekiz yüz mil kadar daha yolumuz olduğundan."

"Bir sekiz yüz mil daha mı? Nereye? Ben Silezya'nın son durak olduğunu sanıyordum."

"Hayır," dedi Metcalf'e. "Benim bir randevum var. Eski bir kız arkadaşımle."

"Sen benimle kafa mı buluyorsun Metcalf'e?"

"Hayır. Bizi Moskova'ya götürüyorsun."

122

KENDİ KISIM

Tristan Dhaneti

Moskova, Ağustos 1991

Büyükelçi Stephen Metcalfe titreyerek telefon ahizesini kaldırdı.

Moskova saatiyle gece yansıma geçmişti. Moskova'daki Amerikan büyükelçisinin ikamet ettiği Spaso House'm ikinci katındaki güvenli bir odada oturuyordu. Bu, Kremlin'in bir mil kadar batısında yer alan, gösterişli, macun sarısı rengi bir malikâneydi. 60'larda dört yıl boyunca burada oturmuş olduğu için binayı gayet iyi biliyordu. Metcalfe'in bir arkadaşı olan şimdiki büyükelçi, efsanevi Stephen Metcalfe'in güvenli hatlardan birini kullanması için gerekli ayarlamaları memnuniyetle yerine getirmişti.

Başkan'ın milli güvenlik danışmanı az önce Moskova'da giderek büyüyen krizle ilgili son alınan istihbarat bilgilerini iletmişti ve durum kötü görünüyordu.

Kırım'da deniz kenarındaki başkanlık köşkünde ailesiyle birlikte tatil yapmakta olan Sovyet Başkanı Mikhail Gorbaçov tutsak alınmıştı. Komplocular -KGB başkanı, savunma bakanı, politbüro şefi, başbakan ve hatta Gorbaçov'un kendi personel müdürü bile-sıkıyönetim ilan etmişlerdi. Yanlış bilgi vererek, Gorbaçov'un hastalandığını ve hükümeti yönetemeyecek durumda olduğunu açıklamışlardı. Pskov'daki bir fabrikaya 250.000 adet kelepçe sipariş

125

Robert Ludlum

etmişler ve 300.000 adet tutuklama formu bastırmışlardı. Düşmanlarını hapsedebilmek için Moskova'daki Lefortovo Hapishane'sinin iki katını tamamen boşaltmışlardı.

ZDL marka limuzin Spaso House'ın kapısında kendisini beklemekteydi. Metcalfe dostu olan üç yıldızlı generalin yanına bindi. Kod adı Kurvvenal olan general üniformasını çıkarıp sivil kıyafetler giymişti. Başını sallayarak şoföre işaret verdi ve araba hızla tanklarla dolu caddelerde ilerlemeye başladı.

General bir giriş yapmadan doğrudan konuya girdi, sesi bütün gerilimini yansıtıyordu. "Gorbaçov'un dış

dünyayla temas kurmasına imkân yok. Bütün telefon hatları, hatta özel başkumandan hattı bile kesilmiş."

"Daha da kötüsü var," dedi Metcalfe. "Şimdi öğrendiğime göre komplocular artık nükleer oyunu da kontrol altına almışlar."

General gözlerini kapattı. Çok gizli Sovyet nükleer şifrelerinin olduğu çanta, cuntacılara istedikleri an Rusya'nın bütün nükleer silahlarına erişme imkânı veriyordu. Böylesine bir gücün, birtakım çılgınların eline geçtiğini düşünmek insanın nefesini kesiyordu.

"Gorbaçov yaşıyor mu?"

"Öyle görünüyor," diye cevapladı Metcalfe.

"Darbeciler değişiklik istiyorlar," dedi general. "Eh, değişikliği görecekler. Sadece bu onların hayal

ettikleri değişiklik olmayacak. Eğer..."

Metcalf bekledi. Sonra, "Eğer ne?" diye sordu.

"Eğer Dirizhor olaya karışırrsa. Bu karmaşayı durdurabilecek tek kişi o."

"Onu dinlerler mi?"

126

Tristan Đhaneti

"Daha da ötesi. Ülkemdeki bütün endüstriyel ve askeri güçlerin lideri olarak, kendine taktığı adla Dirizhor'un elinde sınırsız güç var."

Metcalf arkasına yaslandı. "Tuhaf, biliyorsun," dedi. "Sen ve ben sadece olağanüstü krizler sırasında birbirimizle konuşuyoruz. Dünya nükleer bir savaşın eşiğinde olduğu zamanlarda. Berlin Duvarı krizinde, Küba füzeleri krizinde..."

"Khrushchev'in füzelerini asla fırlatmayacağını söylerken haksız mıydım?"

"Ne sen, ne de ben asla kendi ülkelerimizi tehlikeye atmadık. Sanırım her ikimiz de sanki... şey gibi..."

"Devre kesici anahtarlar gibi, diye düşünmüşümdür ben hep. Biz ev yanmasın diye gayret ediyorduk."

"Ama artık yaşlandı, ikimiz de. Geçmişlerimizle, yaşlarımızla, 'bilgelik' iddiamızla saygı görüyoruz, hoş ben bilgeliğin bir sürü hatanın bileşkesi olduğuna inanıyorum ya."

"Ve de o hatalardan ders almanın," diye ekledi general.

"Belki. Yine de ben artık yaş haddinden emekli olmuş durumdayım. VWashington'la neredeyse hiç bağıym kalmadı. Param da olmasa Beyaz Saray'daki davetlere çağrılacağımdan dahi kuşkuluyum."

"Dirizhor, senin emekli olmanla ya da bağlarının kopuk olmasıyla hiç ilgilenmeyecektir."

"Ben geçmişe aitim. Tarihim artık." "Rusya'da geçmiş asla geçmiş olarak kalmaz ve tarih de asla sadece tarih değildir."

Ama Metcalf cevap veremeden araba ani bir frenle sarsıldı. Önlerinde trafik konileri, siren lambaları ve bir dizi üniformalı asker tarafından oluşturulmuş bir bariyer vardı. "Alfa Grubu," dedi general.

127

Robert Ludlum

"Yolu açmalarını emret," dedi Metcalf. "Sen onların üst amirisin."

"Onlar benim ordum değiller. KGB'denler. Afganistan ve Lit-vanya'da kullanılan seçkin komando

grubu. Ve esef dolu bir sesle ekledi. "Şimdi de Moskova'dalar."

Arabanın etrafını sarmış olan adamlar makineli tüfeklerini doğrultmuşlardı. "Arabadan çıkın," diye emretti birlik komutanı. "Sen... şoför. Arkadaki yaşlı beyler. Hemen!"

"Sevgili Tanrım..." diye içini çekti general. "Bunlar öldürme emri almış adamlar."

128

Tristan Dhaneti

11. BÖLÜM

Moskova, Kasım 1940

Metcalf'e'in son gelişinden bu yana Moskova çok değişmişti, ama bir bakıma da hiç değişmemişti. Burası hem yokluklar ve ihtişamlar hem de ümitsizlikler ve gurur kentiydi. Metropole Otel'in lobisinden, Kuznetsky Most'a kadar, gittiği her yerde, zihninde Rusya ile birlikte yer eden, ucuz Rus sigarası makhorka'nın kötü kokusu vardı. Ve yine bir Moskova kokusu olarak anımsadığı iğrenç, ekşimtirak koyun postu kokusu.

Her şey aynıydı, ama yine de her şey çok değişmişti. Eski tek katlı, iki katlı binalar yıkılmış, yerlerine Stalin'in kişisel zevkine uygun ve Sta-linist Gotik denilen tarzda, düğün pastasına benzer, şatafatlı gökdelenler dikilmişti. Her yerde bir inşaat ve kazı çılgınlığı yaşanıyordu. Moskova kendisini totaliter bir imparatorluk merkezine dönüştürmekle meşguldü.

Atlı arabalar kalmamıştı. Parke taşı caddeler genişletilmiş ve üzerleri asfalt kaplanmıştı. Böylece Moskova kendisini otomobil çağına uydurmuştu. Caddelerde çok çeşitli model arabalara rastlanmıyordu. Birkaç hırpani, eski Renault vardı ama daha çok, 1933 model Ford'dan kopyaladıkları ve Rusların Emka dediği GAZ M-1 'lere rastlanıyordu. Kahverengi sevimsiz tramvaylar yine kendi yollarında gitmeye ve Moskovalılar da bunların açık kapılarından salkım saçak sarkarak yolculuk etmeye devam ediyorlardı ama tramvaylar Metcalf'e'in geçen gelişinde olduğu kadar kalabalık görünmüyorlardı. Artık Moskova'da dolaşabilmenin başka yolları da vardı, bunlardan biri de son yıllarda yapılmış olan metroydu.

Hava kirliliği her zamankinden daha fazlaydı, çünkü fabrika dumanlarına araba ve trenlerinki de eklenmişti.

Eski, dik Tverskaya Caddesi, bu

129

F:9

Robert Ludlum

yaşlı yol, devrimin büyük savunucularından biri olan yazarın anısına, artık Gorky Caddesi olarak anılıyordu.

Küçük dükkânların çoğu, devasa devlet mağazalarına dönüşmüştü, ama şık vitrinlerine rağmen mağazalar boş, rafları çıplaktı. Yiyecek kıttı ama propaganda boldu. Metcalfe yürüdüğü her yerde Stalin'in portrelerini veya Stalin'le Lenin'in birlikte yer aldığı dev gibi afişler görüyordu. Binalar, "Beş Yıllık Plan kotalarını aşacağız" ve "Komünizm = Sovyet Gücü + Tüm Ülkenin Elektriğe Kavuşması!" yazılı, kırmızı, dev gibi bez afişlerle donatılmıştı.

Yine de, bu Komünist görünümün altında, Rus Ortodoks kiliselerinin güneşte parlayan, soğan biçimi çatıları, Kızıl Meydan'daki St. Basil Ka-tedrali'nin göz kamaştıran renkleri, yamalı, yırtık pırtık giysileri içindeki işçileri, hantal paltoları ve başlarında kalpaklarıyla ellerindeki fileleri taşıyarak veya ev yapımı tahta bavullarını sürükleyerek oradan oraya koşuşturan köylüleriyle eski, ölümsüz Moskova yaşamaya devam ediyordu.

Ancak yüz ifadeleri değişikti, Metcalfe'in altı yıl önce görmüş olduğundan daha derin, daha ürkütücü, daha büyük bir korku seziliyordu bu yüzlerde. Rusların üzerine bir sis örtüsü gibi çöktüğü görülen dehşet duygusu, paranoyak bir ifade vardı artık bu yüzlerde. En korkunç değişim de buydu zaten. Otuzlu yıllarda, Metcalfe'in Moskova'dan ayrılışının hemen ardından başlamış olan temizlik hareketinin yarattığı dehşet duygusu, en basit köylüden en yüksek memura kadar herkesin yüzüne adeta kazımişti izlerini.

Metcalfe bugün Dış Ticaret Halk Komiserliği'ndeki bitmek bilmez, ama Moskova'da oluşunun bahanesi olan toplantı boyunca da okumuştur insanların yüzlerinde bu korkuyu. Delegasyonun bazı üyeleri eskiden tanıdığı kişilerdi ama neredeyse tanınamayacak hale gelmişlerdi. Neşeli, güler yüzlü Litvikov, ezilmiş bir böcek, ürkek bir av hayvanı gibiydi artık. Eskiden, bu büyük Amerikan kapitalistine yardımcı olmak için canla başla uğraşan adam, şimdi soğuk ve uzaktı. Yine de Metcalfe'le ilgilenmişlerdi. Yaklaşımlarında hem imrenme, hem de korku seziliyordu. Evet, o imtiyazlı biriydi, ama aynı zamanda da bulaşıcı bir hastalık gibiydi, onunla fazla

130

Tristan Dhaneti

yakın olurlarsa amirlerinin gözünde lekeli insanlar olurlardı. Her an kapitalist bir ajanla işbirliği yapmakla, casusluk etmekle suçlanabilirler, tutuklanıp idam edilebilirlerdi. İnsanlar fazla soruşturulmadan kurşuna diziliyordu.

Metcalfe toplantıyı hatırlayınca başını salladı. Aşırı sıcak bir odada, yuvarlak bir masanın etrafına dolmuş

bir sürü insanla, imalar ve içi boş vaatlerle dolu, karmaşık konuşmalarla ustalıkla dans etmesi gerekmişti.

Ailesinin politik bağlantılarını, araya Başkan Franklin Roosevelt'in ve onun çevresindeki güvenilir, güçlü senatörlerin adlarını da sıkıştırarak, üstü kapalı biçimde hatırlatmıştı. Başkanın, kamuoyu önünde Rusya'yı eleştiren tutumuna rağmen aslında Sovyetler Birliği ile ticari ilişkileri güçlendirmek istediğini ima etmiş ve kulaklarını diktiklerini görebilmişti. Aslında hepsi boş laflardan ibaretti, ama işe yaramış gibi görünüyordu.

Teatralnaya Meydanı'na doğru yürürken, Bolşoy Tiyatrosu'nun, sekiz muhteşem sütunu ve üzerinde dört bronz ata koşulu iki tekerlekli savaş arabasına binmiş Apollo heykeliyle, pırıltılı, klasik cephesini görebiliyordu. Metcalfe kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

Bir militsiyoner'in, yani polis memurunun önünden geçti, adam ihtiyatla onu, kıyafetini inceliyordu. Üzerinde ağır, siyah, kaşmir bir palto ve zarif deri eldivenler vardı. Ne de olsa bu, Metcalfe Endüstrileri'nin veliah-tına yaraşır bir kıyafetti.

Göz önünde saklan diye her zaman kulağını çekerdi Corky, çıplaklık en iyi kamuflajdır.

Bir keresinde bu konuşmalara kulak misafiri olan eski dostu Derek Compton-Jones dalga geçmişti. "Stephen için alt tarafının çıplak olması bir sorun teşkil etmez."

Bunları anımsamak Metcalfe'in kendini kötü hissetmesine neden oldu. Paris istasyonundaki bütün arkadaşları ölmüştü. Bu cesur ve iyi adamlar gündüz vakti katledilmişlerdi, ama nasıl? Ve niçin?

Eski bir Rus atasözü gelmişti aklına -burada geçirdiği süre içinde bunlardan onlarcasını, yüzlercesini duymuştu- şöyle diyordu atasözü: "Geç-

131

Robert Ludlum

miste yaşarsan bir gözünü yitirirsin, geçmişini unutursan iki gözünü de yitirmiş olursun."

Geçmişini unutmayacaktı. Hayır, bunu yapamazdı. Burada, Moskova'da geçmişle çevriliydi, geçmişe dönüyordu ve geçmişte Svetlana adında bir balerin vardı.

Tiyatronun dışında, içeri girmeyi bekleyen bir kalabalık vardı. Bu geceki gösteri, tüm biletleri satılmış olan The Red Poppy'âi ve Metcalfe'in bileti yoktu, ama her zaman birtakım çareler bulunurdu. Moskova'da yabancı nakit para -Amerikan Dolan, İngiliz Sterlini, Fransız Frangı- hemen hemen her şeyi satın alabilirdi.

Sadece yabancılara satış yapmak üzere açılmış mağazalardan gıda maddeleri alabilmek için çaresizlikle, valuta dedikleri yabancı paralann peşinde koşan Moskovalılar daima olurdu. Bu yüzden değerli Bolşoy biletlerini bile satabilecek kadar çaresizdiler. Çaresizlik: bu duyguyu Moskova'da hissetmemek mümkün değil.

Tiyatronun önündeki insanlar, genel olarak sokaktaki insanlardan daha iyi giyimliydi ve bu onu pek şaşırtmamıştı. Bolşoy biletlerini sadece biat, dedikleri arkası sağlam, önemli bağlantılan olan kişiler alabilirdi.

Önemli birini tanımanız, önemli biri olmanız, parti üyesi ya da bir yabancı olmanız gerekirdi. Kalabalığın arasında, kırmızı apoletleriyle pek çok asker üniforması da göze çarpıyordu. Metcalfe apoletlerin de yeni bir durum olduğunu hatırladı. 1938 yılında, Nazi Almanyası'yla işbirliği yaparak vatana ihanet ettikleri suçlamalarıyla pek çok askeri liderin tasfiye edilmesi nedeniyle sarsılan Kızıl Ordu'ya moral vermesi için Stalin'in son zamanlarda geliştirdiği bir uygulamaydı bu.

Ancak Kızıl Ordu subaylarında Metcalfe'i asıl çarpan şey ne kırmızı apoletleri, ne de bu apoletlerin üzerine taktıkları süslü gümüş yıldızlar olmuştu, ona asıl çarpıcı gelen Prusya tarzı, kısa saç traşlıydı. O kadar ki, iyice Nazi meslektaşlarına benzemişlerdi. Göğüslerinde altın ve bronz madalyalar, bellerindeki Sam Browne kemerlerden sarkan, pınl pınl deri kılıflarda tabancalar vardı.

132

Tristan Dhaneti

Diye düşününce artık Moskova'nın Nazilerle müttefik olduğunu anımsadı. Rusya, Almanya ile, o büyük düşmanıya bir saldırmazlık antlaşması imzalamıştı. Avrupa'nın bu iki büyük askeri gücü şimdi ortaklardı.

Faşistlerle komünistler el eleydi. Hatta Ruslar Nazilere savaş malzemesi temin ediyordu. Özgür güçler hem Nazi Almanyası, hem de Sovyetler Birliği ile başa çıkmayı nasıl ümit edebilirlerdi ki? Bu çılgınlıktı!

Metcalfe havada tanıdık bir koku olduğunu fark etti. Koku ucuz gece elbiseleri giymiş bazı Rus kadımlardan geliyordu: iğrenç Rus parfümü Red Poppy(<) kokuşuydu bu -geceki gösteriye de ne kadar uyuyordu!- ve o kadar berbat bir kokuydu ki yabancılar buna, "Stalin'in nefesi," diyorlardı.

Yaşlı bir adamla göz göze geldiler, adam yaklaşıp fısıldadı. "Bilyen? Vyi khotitye bilyeti?"

Adamın kıyafeti perişandı ama belli ki gün görmüş biriydi. Eldivenlerinin parmakları delinmiş ve sicimle dikilmişti. Bu, bir zamanlar zengin olan, ama şimdi umutsuzluğun pençesinde kıvranan biriydi. Konuşması da iyi yetişmiş biri olduğunu gösteriyordu. İnsanın yüreğini parçalıyordu.

Metcalfe başını sallayarak, "Sadece bir tane," dedi.

"Bende iki tane var," dedi yaşlı adam. "Biri sizin için, biri de eşiniz için efendim."

Metcalfe yine başını salladı. "Sadece bir tane. Ama size iki bilet parası vereceğim." Cebinden bir tomar dolar çıkartıp adama gerçek değerinin çok üzerinde bir para ödedi. Biletini uzatırken adamın gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

"Teşekkür ederim efendim. Çok teşekkür ederim!"

Yaşlı Rus gülümseyince Metcalfe, onun ağzındaki altın kaplamaların 'Şiltısını gördü. Bu adam bir zamanlar lüks şeyler almaya gücü yeten biriydi.

(* Kızıl Gelincik. (** Bilet ister misiniz?

133

Robert Ludlum

Bugünlerde Rusya'da pek çok şeyin sıkıntısının çekildiğini düşündü Metcalfe. Yiyecek, yakıt, giyecek... ama en zor bulunan şey saygınlık ve itibardı.

Zorunlu olduğu için o da herkes gibi paltosunu vestiyere bıraktı. Beyaz saçlı, yüzü kırış kırış yaşlı bir kadın paltosunu alıp hayranlıkla okşayarak vestiyerdeki diğer eski püskü, şekilsiz paltoların arasına astı.

Uyarı zili duyuldu ve Metcalfe de yerlerine oturmak için ilerleyen kalabalığın içine karıştı. Đçeri girince tiyatronun ihtişamından etkilendi. Buranın ne kadar güzel bir yer olduğunu unutmuştu. Moskova'nın kasvetli gri atmosferinin tam ortasında, çarlık dönemi görkeminin bir adası gibiydi. Klasik resimlerle süslü yüksek tavanda dev gibi bir kristal avize asılıydı. Çarın locasının yerini almış olan altı özel locanın cepheleri, üzerlerinde altın yaldızlı orak ve çekiçler olan, kırmızı drapeli kumaşlarla süslenmişti. Sahne perdesi altın ipliklerle dokunmuştu ve üzerine Rus Komünist Partisi'nin başharfleri olan CCCP harfleri ile Sovyet komünist tarihinin önemli günlerini gösteren rakamlar işlenmişti.

Yeri mükemmeldi. Etrafına bakınca tam arkasında oturan genç Rus subayını gördü. Rus, Metcalfe'e gülümsedi.

"Çok güzel bir tiyatro, değil mi?" dedi, Rus.

Metcalfe de ona gülümsedi. "Muhteşem." Çok şaşırılmış, sarsılmıştı, çünkü adam onunla Rusça değil, İngilizce konuşmuştu.

Neden? Nasıl bilebilirdi?...

Kıyafetinden olmalıydı herhalde. Tabi canım. Bir Rus, bir yabancıyı kolayca ayırt edebilirdi.

Ama İngilizce konuşmayı nasıl öğrenmişti peki?

"Bu geceki çok özel bir gösteri olacak," dedi subay. Çok çarpıcı kızıl saçları, iri bir burnu ve dolgun, zalim dudakları vardı. Gliere'nin The Red Poppy'si... hikâyesini biliyorsunuzdur, değil mi? Zalim alçak bir kapitalistin eziyetleriyle bunalan bir dansçı kızı anlatıyor." Yüzünde imalı bir sırıtış belirmişti.

134

Tristan Đhaneti

Metcalfe kibarca gülümseyerek başını salladı. Birden kızıl saçlı ordu mensubu ile ilgili bir şeyi fark etmişti: bu rasgele bir Kızıl Ordu mensubu değildi- Yeşil tuniği ve altın apoletleri ile bu Rus, Glavnoye Razvedyvatel-noye Upravlenie, yani GRU'nun üst düzey bir yetkilisiydi. Sovyet Askeri Haber Alma Teşkilatı'nın. Askeri haber alma, yani bir casustu.

"Hikâyeyi biliyorum," dedi, Metcalfe. "Biz kapitalistler sizin propagandalarınıza uygun kötülükler yapıyoruz."

GRU yetkilisi başıyla onayladı. "Başrolde, yani Tao-Hoa rolünde Bolşoy'un primadonnası var. Adı Svetlana Baranova." Kaşlarını çatmıştı ama duruşunu bozmamıştı. "O gerçekten olağanüstüdür."

"Sahi mi?" diye sordu Metcalfe. "Gözlerimi ondan ayırmayayım o zaman."

"Evet," dedi Rus. "Ben hep öyle yaparım. Onun gösterilerini asla kaçırmam."

Metcalf'e tekrar gülümseyip önüne döndü. Her şeyi anlamıştı. GRU'nun adamı kim olduğunu biliyordu. Öyle olmalıydı! Yüzünden belli oluyordu ve bunu da bilerek yapmıştı. Bundan hiç kuşkusu yoktu.

Böyle düşününce, GRU ajanının tam arkasında oturuyor olmasının da bir tesadüf olmadığını fark etti. Bu nasıl ayarlanmış olabilirdi? Yıldırım hızıyla düşünüyordu. Kesinlikle ayarlamışlardı, bu "rastlantı" aslında bir rastlantı değildi.

Đyi de nasıl? Metcalf'e son dakikalarda olanları yeniden düşündü. Yerine otururken, önündeki ve arkasındaki koltuklar doluydu. Üniformalı GRU ajanının da şimdiki yerinde oturuyor olduğunu hatırlamıştı Metcalf'e. Evet, yerine oturmadan önce o şaşırtıcı kızıl saçlarını, kibirli, zalim yüzünü görmüştü, bu bir şekilde bilincine yerleşmişti. GRU'nun adamı kendisinden sonra gelmiş olamazdı!

Peki o zaman bu düzenlemeyi nasıl yapmışlardı? Yaşadığı paranoya yüzünden sırtında bir ürperti hissetti.

Son dakikada Bolşoy'un önünde bir karaborsacıdan almış olduğu bilet, nasıl olmuş da onu doğruca, Lana Baranova ile ilişkisini bilen bir GRU ajanının tam önünde oturtmayı başarmıştı?

135

Robert Ludlum

Metcalf'e birden gerçeği anlayarak titredi. Ona bileti satan yaşlı adam,' bir zamanlar varlıklı olup da, şimdi çaresiz olan. Kendisine emredilecek her şeyi yapacak kadar çaresizdi.

Bu bir kurguydu, değil mi?

Bolşoy'a gideceğini biliyorlardı, yani onu izleyenler, yani Sovyet otoriteleri, yani bu olayda seçkin GRU ajanı ve ona bunu bildiklerini, onların haberi olmadan hiçbir şey yapamayacağını anlatmak istemişlerdi. Ya da paranoyaklaşmış mıydı acaba?

Hayır. Bu tesadüf değildi. Belki Bolşoy'a kadar takip edilmişti. Eğer takip edildiyse bu son derece ustalıkla yapılmıştı. Çünkü takip edildiğine dair en küçük bir iz bile yoktu. Bu da işin en tehlikeli ve kötü tarafıydı.

Normalde izlendiğini hemen fark ederdi çünkü bu konuda çok ustaydı, böyle eğitilmişti. Ve Sovyet takipçiler bu işi hantalca yapma eğiliminde olurlardı, açık... ve arkalarında bir sürü iz bırakarak.

Fakat böyle bir şeyi son dakikada nasıl ayarlayabilirlerdi. Bir yabancının yapması gereken Turist Ofisi kanalıyla bilet almaktı. Ama o özellikle böyle yapmamıştı. Nasıl olsa karaborsa bilet bulabileceğini bildiği için bilet alma işini son dakikaya bırakmıştı.

Teatralnaya Meydanı'na girinceye kadar arkasındakilerin Bolşoy'a gitmekte olduğunu bilmelerine imkân yoktu. Bu da sadece birkaç dakikalık bir süreydi ve kısa zamanda böyle bir düzenleme yapılamazdı.

Sonra birden anladı: Moskova'ya tamamen açık olarak, kendi adıyla ve günler önceden haberli olarak gelmişti ve buraya gelişi yetkililere bildirilmişti. Onun hakkında bir dosya tutuyor olmalıydı, bundan emindi.

Muhtemelen neden geldiğini bilmiyorlardı. Ama Lana ile geçmişte yaşananları bildikleri kesindi. Onun Bolşoy'a gelip eski aşkını sahnede izlemek isteyeceğini tahmin etmek de çok zor olmamıştı herhalde. Evet, yapabileceklerini önceden tahmin ederek arkasına birini takmışlardı.

Kim olduğunu bilen kişiler tarafından yakından izleniyordu. Verdikleri mesaj da bunu anlatmak içindi.

136

Tristan Dhaneti

Ama neden GRU? Neden Sovyet Askeri Haber Alma Teşkilatı'ndan bir ajan? Kendisini yakından izlemekle en çok ilgilenecek birim NKVD olmalıydı.

Lobiden son ikaz ziline sesi duyuldu, ışıklar yavaş yavaş kararınca salondaki gürültüler de kesildi. Orkestra çalmaya başladı, perde kalktı.

Ve sonra, birkaç dakika içinde Tao-Hoa sahneye çıktı ve Metcalfe, Lana'yı gördü.

Onu altı yıl sonra ilk kez görüyordu ve güzelliğinin, zarafetinin, esnekliğinin etkisiyle olduğu yere mihlandı.

Işık saçan yüzü adeta şeffaftı ve neşeyle parlıyordu, müzikle bütünleşmiş gibiydi. Yüzünde meleksi bir ifade vardı. Milyonlarca mil uzaktan bile onun ilahi bir varlık olduğu, bu dünyaya ait olmadığı anlaşılıyordu. ., Diğer dansçılar onun yanında sönük kalıyorlardı. Sahnedeki varlığı büyüleyici, hareketli akıcı ve güçlüydü.

Đnsana hareketleri sihirliymiş gibi geliyordu, sanki yerçekimine tabi değilmiş gibi süzülüyordu. Müzik dışarıdan değil, onun içinden geliyormuş gibiydi.

Ve bir an için, Metcalfe yüreğinin ona doğru akmasına izin verdi. Onu ilk gördüğü günün, Tristan ve holde gösteriminin ilk ve son kez sergilendiği günü hatırladı. Igor Moiseyev'in Alman müziğine bir bale uyarlama aptallığı yüzündendi. Kültür Komiserliği, kendi yöntemlerini kullanarak hatasını kısa zamanda göstermişti ona. Metcalfe ile Lana'nın birlikteliği de aynı biçimde kısa sürmüştü. Onunla geçirmiş olduğu kısa ama ateşli zamanların anısı Metcalfe'i kuşatmıştı. Gitmesine nasıl izin verebilmişti? Ama nasıl sürebilirdi ki? Kısacık bir yaklaşımdı, o kadar, parlayan bir alev. Ne kendisi Moskova'da kalabilirdi, ne de o Moskova'dan ayrılabilirdi.

Ve şimdi, ona ne olduğunu düşünerek acı çekiyordu. Bu geçen altı yıl •Cinde ne olmuştu, nasıl birine dönüşmüştü? Yine o aynı kırılğan, duyarlı insan mıydı?

Peki kendisi onu nelere sürüklemek üzereydi?

137

Robert Ludlum

Birden alkış sesleri yükseldi ve perde indi. Metcalfe dalmış olduğu düşüncelerden sıyrıldı. Ara verilmişti. O

ise bütün bu süre boyunca, Lana ile ilgili anılarının içinde kaybolmuştu. Gözlerinde yaşlar olduğunu fark etti.

Sonra hemen arkasından gelen sesi duydu. "Gözlerinizi ondan ayırmak zor, değil mi? Ben hiç ayırmam."

Metcalfe dönünce, arkasında oturan GRU ajanının şiddetle alkışlamakta olduğunu gördü. Ellerin ve kollarının hareketi yüzünden tuniği sıyrılmıştı ve belinde duran tabanca kılıfından silahının ucu görünüyordu.

Parlak nikel kaplı bir 7.62'lik Tokarev.

Ben hiç ayırmam.

Ne demek istiyordu?

"O müthiş biri," diye adama katıldı Metcalfe de.

"Evet, onun gösterilerini asla kaçırmam," dedi GRU yetkilisi. "Yıllardır izliyorum onu." Ses tonu bir sır veriyor, bir şeyler ima ettiriyor ve tehdit ediyor gibiydi; gerçek kötülüğün sesiydi sanki.

Işıklar yandı ve seyirciler çıkmaya başladılar. Çoğu Rus tiyatrosunda olduğu gibi, Bolşoy'da da antrakt sırasında mutlaka açık büfe olurdu. Büfede votka, şampanya, kırmızı ve beyaz şarap bulunurdu, ayrıca füme somon, jambon, salam, kızarmış soğuk tavuk da ikram edilirdi. Bugünlerde Moskovalıların ne kadar az beslendiği, herkesin sadece vesikayla alışveriş edebildiği göz önüne alınca, büfenin önündeki aşın yığılmaya şaşırılmamak gerekiyordu.

Metcalfe yerinden kalkar kalkmaz GRU ajanı da kalktı ve hemen arkasından takip etmeye niyetlendi. Ama yoğun kalabalık ve telaş sayesinde Metcalfe, Rusu epeyce geride bırakmayı başarabildi. Rusun gerçek niyeti neydi acaba? Metcalfe bunu merak ediyordu. Yakından takip edildiğinden kuşku kalmamıştı. Belli ki bu adam kendisini gizlemeye gerek duymuyordu. Arka planda kalmaya çalışmamıştı.

GRU ajanı, Metcalfe'in kalabalığın içinde dirsekleriyle kendisine yol açmaya çalıştığını görebilmişti. Dtip kaktığı insanlar bağıırıp çağırarak pro-138

Tristan Dhaneti

testo ediyorlardı. Molodoi chelovyek! Ne nado lyst bez' ocheredi! Yaşlı, ciddi bir hanım kaşlarını çatarak adamı azarladı. "Genç adam, önüme geçmeye çalışma." Bu klasik bir tepkiydi: Ruslar özellikle de yaşlı hanımlar, daima nasıl davranmaları gerektiğini söyleyerek, yabancıları terbiye etmeye çalışıyorlardı. Soğuk bir havada şapkasız geziyorsunuz, diye size bağıra-bilirlerdi. Sizin işiniz onların işiydi.

"Prostitute," diye cevap verdi Metcalfe rahat ve nazik bir tavırla.

Lobiye ulaştınca, daha da yoğun bir kalabalığın içine dalarak, en azından bir süre için takipçisinin gözünden kaçmayı başardı.

Nereye gittiğini biliyordu. Bolşoy'a defalarca gelip Lana'yı ziyaret etmişti. Tiyatro binasının içini buraya en çok gelen seyircilerden bile daha iyi tanıyordu.

Üzerindeki ciddi kıyafet ve yüzündeki ciddi ifade sayesinde, üzerinde Kiril Alfabeti'yle

GÖREVLİLERDEN
BAŞKASI GÖREMEZ yazan bej rengi bir kapıya kadar, engellenmeden gelebildi. Her zamanki gibi kilitli değildi. Ancak, kapının hemen dibinde dezhurny, yani güvenlik görevlisi oturuyordu. Bu esmer, yüzü çiçekbozuğu bir adamdı, mavi bir üniforma giymişti ve önünde de küçük bir masa bulunuyordu. Tipik bir küçük Sovyet memuruydu ve çarlık dönemindeki küçük memurlardan hiç farkı yoktu: işiyle pek ilgisi olmayan, ama birisi otoritesini zorlamaya kalkıştığında şiddetle kabalaşan küçük bir memur.

"Balerin Miss Baranova için bir hediye," dedi Metcalfe bir İngiliz gibi aksanlı bir Rusça ile konuşarak. "İngiliz büyükelçisinden sayın bayım."

Adam kuşkuyla bakıp elini uzattı. "Sen buraya giremezsin. Bana ver, ben kendisine iletirim."

Metcalfe güldü. "Ah, korkarım Sir Stafford Cripps bunu asla onaylamaz, dostum. Üstelik bu çok kıymetli bir armağan ve başına bir şey gelecek olursa... eh, doğabilecek uluslararası sorunları, açılacak soruşturmalara-n düşünmek bile istemem doğrusu..." Durup bir miktar ruble çıkardı ve (*) Affedersiniz.

139

Robert Ludlum

adamın eline tutuşturdu. Adamın gözleri büyümüştü. Muhtemelen bir ayda kazandığından daha fazlaydı bu para.

"Sana sorun çıkardığım için çok özür dilerim," diye devam etti Metcalfe. "Fakat gerçekten bunu sadece Miss Baranova'ya vermem söylendi."

Görevli rüşveti ceketinin cebine indirirken bir yandan da sağa sola bakmıyordu. "Eh, daha ne bekliyorsun?"

dedi Metcalfe'i işgüzar bir biçimde azarlayarak, adama yol vermesi için eliyle işaret etti. "Git. Hadi. Çabuk ol."

Sahne arkasında tam bir karmaşa yaşanıyordu. Bir yanda, Çin'deki Kuomintang Limanı'nın silueti ve portakal rengi gökyüzü önünde dev bir Sovyet gemisinin burnunu gösteren çok büyük bir pano da dahil olmak üzere, ellerindeki dev sahne dekorlarını taşıyarak koşturan görevliler, bir yanda kimi Rus denizciler kimi de Çinli sokak serserileri kıyafetlerine bürünmüş, ortalıkta dolanarak sigara tüttüren

erkek dansçılar vardı. Çinli görünümü kazanmak için yüzlerine ağır bir makyaj yapılmış olan balerinler, tütüleri ve bale pabuçlarıyla telaşla oradan oraya gidiyorlardı. Metcalfe sahne makyajının parfümlü kokusunu algılayabilmişti.

Balerinlerden biri kapısında kırmızı ve altın rengi bir yıldız bulunan odayı gösterdi. Bir anlık bir duraksamadan sonra kapıyı vurdu.

"Da?" diye boğuk bir kadın sesi duyuldu içeriden.

"Lana," dedi.

Kapı aniden açıldı ve Lana görüldü. İpeksi siyah saçları sıkıca toplanmıştı, kocaman, berrak kahverengi gözleri Çin makyajının altından pırıl pırıl parlıyordu, küçük burnu kalemle oyulmuş gibi, zarif ve kalkık, dolgun dudakları kıpkırmızı boyalıydı. Bir güzellik abidesiydi adeta. Sanki içinden ışık vuruyormuş gibi parlıyordu.

Narin balerin, ziyaretçinin kim olduğuna bakmadan, tepeden bakan bir tavırla, "Shto vyi khotite?" dedi.

"Lana," dedi tekrar Metcalfe, yumuşak bir sesle.

(* Ne istiyorsun?

140

Tristan Dhaneti

Dönüp baktı ve gözlerinde adamı tanıdığını gösteren bir ifade belirdi. Bir an için tavrı yumuşar gibi oldu, ama sonra daha da kibirli bir havaya büründü. O bir anlık kırılma, yerini soğuk bir alaycılığa bırakarak geçip gitmişti.

"Hayret, olabilir mi?" dedi, sesi kadife gibiydi. "Gerçekten olabilir mi Stiva, benim eski, sevgili dostum?"

Stiva, Metcalfe'e taktığı eski addı. Altı yıl önce bu ismi söylerken sesi yumuşacık, ipeksi bir tonda, neredeyse bir mırıltı gibi çıkardı, oysa şimdi üst perdeden, hemen hemen -bu mümkün müydü?- hakir gören bir tınıyla söylemişti. Kibarca gülümsedi, primadonna bir iltifat lütfetmişti.

Metcalfe, ona doğru yürüyüp sarılmaktan kendini alamadı, öpmek için dudaklarına uzandığında Lana başını-

yana çevirerek pudra kaplı yanağını uzattı. Metcalfe'i geriye itti, ince kollarının gücü şaşırtıcıydı. Sanki eski dostuna daha iyi bakmak ister gibi davranmıştı, ama hareketi daha çok kasten, bu yakınlığı önlemek için yapılmış gibi görünüyordu.

"Lana," dedi Metcalfe. "Bu davetsiz gelişim için beni bağışla, dush-ka." Dushka ya da sevgilim: eski günlerde ona sevgisini anlatmak için sık kullandığı bir hitaptı bu. "Dış için Moskova'dayım ve bu gece senin başrol oynadığını duyunca..."

"Seni görmek ne güzel. Uğraman büyük nezaket." Sesinde dalga geçer bir hal vardı ve aşın derecede resmiydi.

Metcalf'e cebinden siyah kadife bir kutu çıkardı ve ona uzattı.

Kadın kutuyu almadı. "Bana mı? Ne kadar hoş. Ama şimdi, izin verersen, makyajımı bitirmeliyim. Bugünlerde Bolşoy'da skandal denecek kadar personel sıkıntısı var." Eliyle küçük, paravanlı soyunma bölümünü, üç parçalı aynayı, üzeri makyaj malzemeleri, fırçalar, makyaj çıkancılar ve üzerine kocaman B ve A harfleri -

Bolşoy Artistleri- işlenmiş beyaz, pamuklu havlular duran tuvalet masasını işaret etmişti. Metcalf'e bütün bu ayrıntıları tek tek inceledi, aşın derecede duyarlıydı o sıra. "Bu gece makyaj için bana yardım edecek kimse yok, korkunç bir şey bu."

141

Robert Ludlum

Metcalf'e kutuyu açıp siyah kadifenin üzerinde parlayan elmas kolyeyi çıkarttı. Kadınların çoğu gibi o da mücevher severdi. Ama alışılmadık bir biçimde, mücevherin maddi değerinden ya da taşların büyüklüğünden çok, sanatsal yanıyla, tasarımıyla ilgilenirdi. Kolyeyi ona doğru uzattı, kadın ilgisizce, çabucak bir bakış fırlattı sadece.

Birden yüksek ve ahenkli bir sesle güldü. "Tam da ihtiyacım olan şey," dedi. "Boynuma yeni bir zincir."

Kutuyu Metcalf'e doğru fırlattı. Şaşırmış olan Metcalf'e kolyeyi yakalarken "Lana..." diye söze başladı.

"Ah, Stiva, Stiva. Hep aynı tipik, kapitalist yabancısın, değişmedin değil mi? Bize zorla zincirler ve kelepçeler takarsınız, sonra da sırf bunlar altın ve elmastan yapılmış diye, asıl amaçlarını anlamayacağımızı sanırsınız." "Lana," diye itiraz etti Metcalf'e. "Bu sadece küçük bir armağan." "Armağan?" diye dudak büktü.

"Senden başka armağan istemiyorum ben. Bana armağanımı çoktan vermiştin, sevgili Stiva. Sinmiş, esir edilmiş, köle yapılmış bir sürü armağan var ve büyüyen armağanlar var." "Büyüyen mi?" dedi Metcalf'e şaşkınlıkla.

"Evet, sevgili Stiva, büyüyen. Tıpkı bir kolektif çiftlikte gururla büyüyen buğday sapları gibi. Tıpkı bizim müthiş Sovyet ekonomimiz gibi." Metcalf'e, kadına bakakaldı. Şaka yaparmış gibi bir hali yoktu. Bütün o kolektif çiftlikler ve kapitalist kölelikler hakkındaki nutukları... bunlar altı yıl önceki Svetlana Baranova'nın konuşmalarına hiç benzemiyordu. O zamanlar Stalinci sloganlarla dalga geçer, Komünist zevksizliklerine, tam anlamıyla İngilizceye çevrilemeyen ama aşağı yukarı "Kötü tat" anlamına gelen Poshlost diyerek takılırdı. Ne olmuştu ona bu geçen zaman içinde? Sistemin yaratıklarından birine mi dönüşmüştü? Nasıl böyle bir şakşakçı haline gelebilmişti? Söylediklerine gerçekten inanıyor muydu?"

"Ve sanırım büyük lideriniz Stalin de mükemmel erkek idolü?" diye mırıldandı Metcalfe.

142

Tristan Dhaneti

Bir an için yüzünde bir korku ifadesi belirdi ama çabucak geçti. Metcalfe yaptığı gafın, onu içine düşürdüğü tehlikeli durumun farkına vardı. Giyinme odasının kapısında duruyordu ve kapının önünden insanlar gelip geçiyordu. Devlet aleyhine söylenecek tek bir hece dahi, bir yabancı ziyaretçinin ağzından çıkmış olsa bile, onu otomatik olarak tehlikeye atardı.

"Evet," diye cevap verdi kadın. "Bizim Stalin'imiz Rus halkının ihtiyaçlarını anlayabiliyor. O Rus halkını seviyor, Rus halkı da onu seviyor. Siz Amerikalılar kirli paranızla her şeyi satın alabileceğinizi sanıyorsunuz ama Sovyet ruhunu satın alamazsınız."

Metcalfe giyinme odasına bir adım atıp çabuk çabuk konuşarak, "Dushka," dedi. "Anlıyorum ki, ben hayatındaki belli bir adam kadar çekici değilim. Yani Nazi dostun Herr von..."

"Sen neden söz ettiğini bilmiyorsun," diye tısladı kadın.

"Ortalıkta söylentiler dolaşıyor Lana. Hatta yabancı elçiliklerde bile. Birçok kişi biliyorum..."

"Hayır!" dedi. Sesi titriyordu ve bu seste korkudan daha güçlü bir şey, gerçekler saklıydı. "Sen hiçbir şey bilmiyorsun! Şimdi bir an önce git burdan!"

143

Robert Ludlum

12. BÖLÜM

"Bu gece ne kadar muhteşemdin," dedi Rudolf von Schüssler, Svetla-na Baranova'nın saçlarını okşayarak.

"Benim biricik Kırmızı Gelincik'im."

Elini porselen gibi ensesine değdirince kadın ürperdi, o kadar ani ve açık bir ürpertiydi ki, adam bunun sevinçten mi yoksa tiksintiden mi -bu mümkün müydü?- olduğunu merak etti. Ama sonra, kadının dudaklarının en tatlı tebessümle kıvrılmış olduğunu görünce, emin oldu.

Ona Münih'ten almış olduğu, incecik, pembe ipekliden, süslü sabahlığı giymişti. Sabahlığın tam olarak gizleyemediği göğüslerinin kabarıklığı, incecik beli, yumuşacık ama adaleli uyluklarının cinsel çekiciliği adamı son derece heyecanlandırıyordu. Bu kadın, hayatta tatma fırsatı bulduğu en iştah açıcı şeydi ve von Schüssler en nefis yemekleri tatma lüksüne sahip olmuş, zevkleri çok gelişmiş biriydi. Bazıları onu hantal bulabilirdi ama o kendini iyi yaşamayı bilen, iyi beslenmiş bir gastronom olarak tanımlardı.

Moskova'da iyi yaşamak kolay olmasa da, imkânsız da sayılmazdı. Burada, insanın Alman elçiliğiyle

bağlantısı olsa bile elde edebileceği yiyecekler, standartların altındaydı. Eskiden Kızıl Ordu'nun üst düzey subaylarından birinin kullandığı, ama adam, temizlik harekâtı sırasında kurşuna dizilmiş olduğu için kendisine verilmiş olan daire yeterince genişti. Ve özellikle de Moskova yakınlarındaki Kuntsevo'da bulunan ve hafta sonu evi olarak kullandığı daça oldukça hoştu. Bu evi elde tutabilmek için Ruslara el altından çok para ödemesi gerekiyordu. Kendisi kadar şanslı olup da, aileden gelme zengin olmayan ve dolayısıyla Rus Hükümeti'yle bu tür an-144

Tristan Dhaneti

laşmalar yapamayan meslektaşlarının alayları yüzünden acı çekiyordu ama yine de değerdi.

Sahip olduğu en iyi mobilyaları yurtdışından getirtmek zorunda kalmışta partiler için çalışacak doğru düzgün adam bulmak mümkün değildi ve bu kasvetli şehrin diplomatik çıkmazlarından da yorulmuştu uzun zamandır. Herkes sadece savaştan söz ediyordu. Ve şimdi de Rusların Berlin'le imzalamış olduğu saldırılmazlık antlaşması nedeniyle, herkesin konuştuğu tek konu bu olmuştu. Bu Kırmızı Gelincik'i bulmamış

olsa, can sıkıntısından ölebilirdi.

Nasıl da her şey yolunda gitmiş görünüyordu. Bu şans değildi, hayır, sadece babasının her zaman söylemiş

olduğu şeyin doğrulanmasıydı: kan-bağları her şeydi. Yani insanın soyu... başka bir şey değil! Kendi soyuyla, yüz yıldan uzun bir zamandır ailesine ait olan Berlin yakınlarındaki malikâne ve kayzerlere, başbakanlara hizmet etmiş soylu atalarıyla, gözle görülür derecede gurur duyardı. Ve tabi ki bir de, IV.

Frederick William'ın Prusya Kralı olduğu dönemde, ordunun başında, liberallerin ayaklanmasını bastıran büyük, Prusyalı General Ludwig von Schüssler vardı. Von Schüssler, taşıdığı ismin saygınlığının farkındaydı.

Ne yazık ki, bulunduğu yerlere sadece ismi sayesinde gelmiş olduğunu düşünenler de vardı. Aslında von Schüssler kendini sık sık, yeteneklerinin anlaşılmamış olmasından ötürü dış gıcırdatırken bulurdu. Gayet parlak ve çok güzel düzenlenmiş yazılar yazar, bunları Goethe'yi hatırlatan cümlelerle süslerdi, ama pek işe yaramazdı.

Yine de, bir insanda akıl, zekâ, yetenek ve beceri olmasa, Moskova gibi önemli bir yerde Alman elçiliğinin ikinci kâtibi olamazdı. Evet, bu görevi eski bir aile dostu olan Kont Friedrich Werner von der Schulenberg'e, Moskova'daki diplomatik ilişkilerin duayeni olan buradaki Alman büyükelçisine borçlu olduğu doğrudur. Ama Tanrı aşkına, zaten Alman Dışişleri Bakanlığı aristokratlardan oluşmuyor muydu? Mesela Dışişleri Bakanı, Joachim von Ribbentrop ya da Ribbentrop'un Vekili Ernst von Weizacker veya eski Dışişleri Bakanı Freiherr Konstatin von Neurath...ve liste böyle-145

F: 10

Robert Ludlum

ce gidiyordu. Zaten Alman kültürünün -dünyaya Beethoven, Wagner, Goethe ve Schiller'i kazandırmış olan bu kültürün- kendine has büyüklüğünü başka kim takdir edebilirdi ki? Dünyayı uygarlaştırmış olan bu uygarlığı?

Adolf Hitler'de olması gereken kanbağları yoktu ama en azından bir vizyona sahipti. Taze kan için söylenebilecek bir şeyler vardı. Führer son derece kendini beğenmiş ve sıkıcı biriydi, ama hiç olmazsa Alman halkının büyüklüğünü takdir ediyordu. Ve ayrıca, kitleleri coşturan bütün o konuşma becerisine rağmen, Üçüncü Reich, ancak von Schüssler gibi aristokratlar tarafından bağışlanabilecek olan meşruiyeti elde etmeyi çok istiyordu.

Đşte bu yüzden von Schüssler bütün hafta sonlarının Kuntsevo'daki evinde anılarını yazarak geçiriyordu.

Şerefli atası Ludvvig von Schüssler, anılarını yazma zahmetine girmeyi göze almış ve bu suretle tarihteki yerini pekiştirmişti. Rudolph, onun anılarını altı, yedi kez okumuştı ve kendi anılarının çok daha önemli olduğundan emindi. Ne de olsa, kendi yaşadığı çağ çok daha önemli, çok daha ilginçti.

Eh, Moskova sıkıcıydı, bu gerçeği kabul etmek lazımdı, ama Mosko-va'daki bu görevi elde etmiş olmak da bir başarıydı ve bunu sık sık kendisine hatırlatması gerekiyordu. Kısa zamanda Almanya savaşı kazanacak, bu kaçınılmazdı: Almanya ile başa çıkabilecek güce sahip tek ülke Rusya'ydı ve Stalin gayet yumuşak ve makul davranıyordu. Ardından von Schüssler, hükümetine hizmet etmiş olmanın gururuyla schloss'una dönecek, Almanya'nın kırsal bölgelerinde sevgili Lippizanners'ine binebilecekti... Anılarını da yayımlandıktan sonra adını duymayan kalmayacaktı.

Mücevherini, Kırmızı Gelincik'ini, kasvetli Moskova'yı aydınlatan biricik sevgilisini de yanına alacaktı. Bu konuda, sevgili, eski dostu Dr. Hermann Behrends'e daima minnettar kalacaktı. Behrends -şimdi terfi etmiş

ve SS Untersturmführer der Reserve (Waffen SS) rütbesine ulaşmıştı- ile Marburg Üniversitesi'nde birlikte okumuşlardı. Birlikte hukuk doktoralarını tamamlamışlar ve yine birlikte eskrim dersleri almışlardı. Her zaman von Schüssler'den daha hevesli bir eskrimci olan Behrends yara izlerini gururla taşırdı, bunlar yanaklarındaki derin eskrim kılıcı yaralarıydı. Üni-146

Tristan Đhaneti

versiteden sonra farklı yollar izlemişlerdi; von Schüssler dışişlerine girerken, Behrends de SS'e katılmıştı.

Ancak ilişkilerini sürdürmüşler ve von Schüssler'in Berlin'den ayrılmasından hemen önce Behrends, onu kendi güvencesi altına almıştı. Bir dost olarak, ona bilmesi gereken bir sim anlatmıştı. Eski okul arkadaşının yararlanacağını umduğu bir sırdu bu.

Behrends, ona Mikhail Baranov'un, Rusya Devrimi'nin Kahramanı'nın sırrını anlatmıştı.

Ve von Schüssler Moskova'ya geldikten az sonra, Alman elçiliğindeki bir partide yaşlı adamın kızına rastlayınca... Eh, eski Alman atasözünün dediği gibi, den gerechten hilft gott.1'1 Kökler, işe yararlılıklarını bir kez daha kanıtlamışlardı ve bu kez söz konusu olan sadece von Schüssler'in

kökleri değildi. Şahane güzel balerinin kökleri de işe karışmıştı. Yani babasının sim. "Babaların günahını çocuklar çeker," derlerdi, ne kadar da doğru bir sözdü.

Ona şantaj yapmamıştı... hayır, hayır, böyle bakmak doğru değildi. Bu sadece iletişim kurmanın, onun dikkatini çekmenin bir yoluydu. Elçilikteki partide sessiz bir köşeye çekip babası hakkında bildiklerini söylediğinde nasıl da rengi solmuştu, hâlâ hatırlıyordu.. Ama bunlar artık geçmişte kalmıştı. Kendi babasının ona söylemiş oldukları çok doğrudu: Mars öffnet das Tor der Venüs. Der erste Kuss kommt mit Gewalt. Der zweite mit Leidenschaft."¹

"Bu gece sessiz görünüyorsun sevgilim," dedi adam.

"Sadece yorgunum," diye cevapladı muhteşem kadın. "Zor bir gösteriydi biliyorsun Rudi."

"Ama her zaman böyle olmazsın," diye ısrar etti. Göğüslerini okşa-yıp, meme başlarını sıkıştırıyordu bir yandan. Kadın bir anda korku ve nefretle irkilmiş gibi bir hareket yaptı, ama von Schüssler bu hareketi hemen ' zevkten titreme olarak yorumladı. Öteki eliyle daha aşağılarda gezinmeye

'*) İyi şeyler iyi insanların başına gelir.

(**) Mars, Venüs'e kapıyı açar. İlk öpücüğünü zorla alırsın. Ve ikincisi tutkudan kaynaklanır.

147

Robert Ludlum

başladı. Orada tepki vermiyor gibiydi ama bu da normaldi: bu, ardından koşulması gereken bir kadın, fethedilmesi gereken bir kaleydi. Kesinlikle birlikte olduğu en arzulu kadın olduğu söylenemezdi, ama her kadın farklıydı. Bunun ısıtılması da biraz zaman alıyordu.

Kadın, ona için için yanan gözlerle baktı, bir başkası olsa bu bakışları yanlış yorumlayabilir, birikmiş kinden kaynaklandığını zannedebilirdi, ama kendisi, bunların ihtiras göstergesi olduğunu biliyordu. Evet, bu tutkunun ateşiydi. O küçük ateşli bir kısraktı.

Alman çikolatalarıyla dolu kutuya uzanıp bir tane aldı -Rus çikolatalarının sözünü etmek bile mümkün değildi- ve kadının dudaklarının arasına yerleştirdi. Kadın başını salladı. Adamsa çikolatayı ağzına doğru iterek omuz silkti. "Sanırım sensiz çıldırırım," dedi adam. "Can sıkıntısından ölürüm. Can sıkıntısından daha kötü bir şey yoktur, haksız mıyım?"

Ama Lana gözlerini kaçırdı. Hâlâ soğuk ve mesafeli duruyordu. Yüzünde garip bir tebessüm vardı. Onun ne düşündüğünü asla kestiremiyordu adam. Ama bundan memnundu, kadınlarda derinlik severdi.

Bütün bu tatsızlıklar bittiğinde Berlin'e götürülecek muhteşem bir ödül olacaktı bu kadın.

Washington

Başkan, kendisinin ve konuklarının içkilerini daima kendi eliyle hazırlamakta ısrar ederdi. Bu geceki içki bir çeşit üzüm suyu, cin, rom karışımıydı ve berbattı ama Alfred Corcoran hoşlanmış

gibi davrandı.

Beyaz Saray'da Başkan'm en çok sevdiği odada oturuyorlardı, bu, ikinci katta maun Akaju ağacından kitap rafları, rahat deri divanlar, gemi modelleri ve denizcilikle ilgili tablolarla süslü bir çalışma odasıydı. Burası onun okuduğu, pul koleksiyonu ile ilgilendiği, poker oynadığı ve en önemli konuklarını kabul ettiği yerdı.

Roosevelt yüksek arkalıklı, kırmızı deri koltuğunda oturmaktaydı. Corcoran eski dostunu her görüşünde onun

148

Tristan Dhaneti

ne kadar güçlü bir yapıya sahip olduğuna şaşardı, güreşçi gibi kollan, aşırı geniş omuzlarıyla, çocuk felcinden ötürü sakatlanmış bacaklarını görmeyen biri Başkan'ı olduğundan da iri sanabilirdi.

Başkan içkisinden bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. "Kahrolası şeyin bu kadar berbat olduğunu ne diye söylemedin ki bana?"

"Ben pek iyi bir rom içicisi sayılmam," dedi Corcoran kibarca.

"Daima kartlarını kapalı tutarsın Corky, yaşlı kurt. Şimdi, Paris'te neler oldu?"

"Çok iyi bazı ajanlar yakıldı."

"Öldürüldü demek istiyorsun yani. Gestapo mu?"

"Nazi Sicherheitsdienst'in işi olduğuna inanıyoruz. Bir sızıntı olduğu belli."

"Şu paçasını kurtaran dostumuz... onu niye Moskova'ya yolladığını biliyor mu?"

"Tabi ki hayır. Gerçek daima azar azar verilmelidir. Tıpkı iyi bir kırmızı Porto şarabı gibi, asla zamanından önce servis yapılmaması gerekir."

"Bilseydi gitmeyi reddedeceğini mi düşünüyorsun?"

"Tam değil. Yapılması gerekenleri yapmayacağını, özellikle de gerektiği kadar etkili olamayacağını düşünüyorum."

"Ama onun bu işi başaracağından eminsin?"

Corcoran duraksadı. "Emin miyim? Hayır Sayın Başkan. Emin değilim."

Roosevelt dönüp doğruca Corcoran'a baktı. Delici mavi gözleri vardı. "Onun bu iş için en uygun adam olmadığını mı söylüyorsun?"

"Bu iş için yegâne adam."

"Bu ajana çok fazla yük biniyor. Çok çok fazla hatta." Başkan sedef ağızlığını dudaklarının arasına

yerleştirip bir kibrit aktı. "Đngiltere çok tehlikeli bir durumda. Bu Nazi bombardımanlarına daha ne kadar dayanabileceklerini bilmiyorum. Avam Kamarası yıkıldı yıkılacak, Coventry ve Birmingham dümdüz edildi.

şimdiye kadar Luftwaffe ile başa ıkabildiler,

149

Robert Ludlum

ama daha ne kadar dayanabileceklerini kim bilir. Bu arada, iflasın da eşiğindeler -bize ısmarladıkları savaş

malzemelerinin parasını ödeyecek durumda değiller, oysa Nazilerle savaşabilmek için bunlara çok ihtiyaçları var. Kongre onlara ödünç para verme fikrini kabule asla yanaşmayacaktır. Ve başımızda bir de ülkeyi karmaşaya srklediğimi iddia eden kudurmuş Amerikancılar var." Sigara ağızlığından bir nefes çekti, sigaranın ucu batan bir güneş gibi parlayıp söndü.

"Savaşa girebilecek halde değiliz," diye sorunu dile getirdi Corcoran.

Roosevelt büyük bir ciddiyetle başını salladı. "Tanrı biliyor ki doğru. Yeniden silahlanınca başlamadık. Ama basit gerçek şu ki, bizim yardımımız olmadan Đngiltere birkaç ay sonra çöker. Ve eğer Hitler Đngilizleri de safdışı bırakacak olursa, namlunun ucunda bizler olacağız. Ve başka bir şey daha var." Başkan yanındaki masadan bir dosya alıp uzattı.

Corcoran ayağa kalkıp dosyayı aldı ve yerine otururken açtı. Gz gezdirdike başını sallıyordu.

"On altı numaralı talimat," dedi Başkan. "Hitler tarafından imzalanmış. Naziler buna Deniz Aslanı Operasyonu diyorlar -iki yüz elli bin Alman askeriyle Đngiltere'nin işgal edilmesinin planı. Paraştler, sonra amfibi birlikleri, piyadeler ve panzerler... Đngiltere'nin buna dayanabileceğini sanmıyorum. Eğer Almanlar bunu da yaparsa bütün Avrupa nc Reich olacak. Bunun olmasına izin veremeyiz. Anlıyor musun Corky eğer senin ajanın bunu halledemezse, hepimiz yanarız? Sana tekrar soruyorum, adamın gereken becerilere sahip mi?"

Corcoran bir avurt dolusu Chesterfield dumanını içine çekerken gözlerini kıstı. "Büyük bir risk olduğunu kabul ediyorum," dedi. Sesi boğuk çıkmıştı. "Ama hiçbir şey yapmamak kadar riskli değil. Đnsanođlu tarihin akışını değiştirmek istediğinde, işler son derece yanlış yerlere de gidebilir."

"Corky... eğer bu planın tek bir kelimesi bile dışarı sızarsa, her şey hayal bile edemeyeceğimiz kadar kötü bir biçimde tersine dönebilir."

150

Tristan ihaneti

Corcoran sigara izmaritini ezdi ve kuru kuru ksrd. "Genç adamın artık bir işe yaramayacağı zaman da gelecektir. Bazen gemi su alır ve güvertedeki safrayı denize atmak gerekir."

"Sen hep inatçı ve aksi biri oldun."

"Bunu en iyi duygularınızla söylediğinizi var sayıyorum."

Başkan acı bir tebessümle baktı.

Corcoran omuz silkti. "Aslında, zaten bu yolculukta hayatta kalmayı başarabileceğini sanmıyorum. Başarırsa ve kurban edilmesi gerekirse, edilir."

"Tanrım, Corky, senin damarlarında kan mı yoksa buz mu dolaşıyor?"

"Benim yaşımda Sayın Başkan, aradaki farkı kim söyleyebilir?"

151

Robert Ludlum

13. BOLUM

Metcalfe gece iyi uyuyamadı, kendini oradan oraya atarak dönüp durdu. Bu sadece yatağın rahatsız, çarşafların katı ve kaba oluşundan ya da odaya yabancılik çekmesinden kaynaklanmamıştı, ama bütün bunların da etkisi olmuştu. Vücudundaki gerilim yüzünden düşünceler zihninde dolaşıp durmuş, yüreği fazlaca çarpmıştı. Lana'yı yeniden görmüş olmanın yarattığı gerilimdi bu, ondan sonra hayatına bir sürü kadın girmiş olmasına ve yıllarca, Lana'nın artık onun için bir şey ifade etmediğine inanmış gibi davranmasına rağmen, onu ne kadar derinden sevmiş olduğunu anlamanın getirdiği bir gerginlikti. Ayrıca, onun dün geceki tepkisinden de kaynaklanıyordu... belli bir soğukluk, bir tepeden bakış ve küçümseme. Artık kendisinden nefret mi ediyordu? Öyle görünüyordu, ama bir yandan da o da hâlâ Metcalfe'den etkileniyormuş gibiydi. Acaba hayal gücü fazla mı çalışıyordu, ona mı öyle gelmişti? Metcalfe gerçekçi olmakla, gözlemlerinde yanılmamakla övünürdü, ama iş Svetlana Mikhailovna'ya gelince tarafsız olma yeteneğini kaybediyordu. Onu başka bir gözle görüyordu.

Ancak emin olduğu tek şey, şimdi ondan başka türlü etkilendiği idi. Lana artık o kırılgan, narin genç kız değildi; bir kadın olmuştu, kendine güvenen, güçlü, diğerlerinin üzerinde bıraktığı etkinin tamamen farkında olan bir diva, güzelliğinin ve ününün gücünü bilen bir kadın. Her zamankinden daha da güzeldi ve bir biçimde daha sertti. Yumuşaklığı, kırılganlığı -bir an için ensesindeki çukuru düşündü, öpmekten çok hoşlandığı, porselen gibi pürüzsüz tenini- gitmişti. Katı ve sert bir kabuk oluşturmuştu. Bu kabuk onu koruyordu hiç kuşkusuz, ama aynı zamanda da daha uzak, daha erişil-

Tristan Dhaneti

mez yapıyordu. Bu kalpsizlik nereden gelmişti? Stalin'in Rusya'sında yaşama kâbusundan mı? Yoksa sadece büyümüş olmaktan mı?

Ve merak ediyordu: Görünürdeki bu sertliğin ne kadarı gerçekti? Svetlana sadece olağanüstü bir balerin değil, aynı zamanda çok iyi bir oyuncuydu da. Bu kabuk onun takip çıkarabildiği bir maske miydi?

Sonra bir de şu Alman sevgilisi von Schüssler meselesi vardı. Bu adam Nazi Dışişleri Bakanlığı'nın üst düzey bir memuruydu. Nasıl olup da böyle birine âşık olabilmişti? Lana'yla Metcalfe hiçbir zaman politikadan konuşmazlardı ve son kez bir arada olduklarında Naziler Almanya'da daha yeni iktidara gelmişlerdi. O

yüzden Naziler hakkında ne hissettiğini hiç bilmiyordu, ama babası Sovyet Dhtilali'nin kahramanlarından biriydi ve Naziler de komünistlerin baş düşmanlandı. Acaba babası, bu büyük Rus vatanseveri, kızının bu garip ilişkisini biliyor muydu?

Corky'nin ona vermiş olduğu görevi -Lana kanalıyla von Schüssler'e erişerek onun Almanya'ya sadakatini değerlendirmek- başarması artık imkânsız görünüyordu. Lana asla Metcalfe ile işbirliği yapmayacaktı, özellikle de ona niçin yaklaştığını anlarsa. Kendisini kullanmasına izin vermeyecekti.

Ama yine de vazgeçemezdi. Çok fazla yol almıştı.

Kapıya yüksek sesle vurulmasıyla tamamen ayıldı. "Da?" diye seslendi. Kapı tekrar vuruldu -iki, iki

ve bir- bu Roger Martin ile kararlaştırmış oldukları şifreydi.

"Dobroye utro," '*' dedi kaba bir ses, bozuk bir Rus şivesiyle. Roger'ın ta kendisiydi.

Metcalf'e kapıyı açar açmaz Roger içeri daldı. Tuhaf bir şekilde giyinmişti, yırtık pırtık, kapitone, denizci mavisini bir köylü ceketi, eski çizmeler ve kürk bir kalpak. Onun Roger olduğunu bilmese, rahatça bir Rus köylüsü ya da işçisi olduğuna inanabilirdi.

"Tanrım, Kepçe, berbat kokuyorsun," dedi Metcalf'e.

(*). Günaydın.

153

Robert Ludlum

"Burda yeni kıyafet almanın kolay olduğunu mu sanıyorsun? Bunları satmaktan ötürü aşın mutlu görünen bir sokak satıcısından aldım hepsini."

"Eh, oldukça otantik görüldüğünü itiraf etmeliyim. Sanki doğruca bir kolkhoz' dan geliyormuş gibisin."

Metcalf'e gülüyordu.

Roger eski çizmelerini gösterdi. "Bu valenki' ler çok sıcak tutuyor. Rus ordularının Napolyon karşısında nasıl dayanmış olduklarını anladım. Şimdi, neden bana kahrolası tuvalet kâğıtlarından getirmemi söylemedin buraya?" Elinde ağır bir evrak çantası vardı ve yere bıraktı. Bunda radyo vericisi bulunduğunu Metcalf'e biliyordu, Metropole'e kayıt yaptırdıklarından beri Roger'da duruyordu. Otel odasında bırakamazdı ve Metcalf'e'in onu Ticaret Bakanlığı ile olan toplantısına ya da Bolşoy'a götüremeyeceği de açıktı.

"Bir Moskof gibi giyinmeyi başardığına göre, tuvalet kağıtsız yaşamayı da başarabilirsin," dedi Metcalf'e.

"Pravda veya Izvestiya'mn sayfalarını kullan."

Roger yüzünü buruşturdu. "Rusların neden bu kadar haksızlığa uğramış gibi göründüklerini de anladım.

Ayrıca, tıraş suyumun lavabodan boşalması on dakika sürdü... sen daha tıraş olmayı denemedin mi?

Tamamen tıkalı."

"Hey, burda kendi banyona sahip olabilmek bile önemli bir ayrıcalıktır Kepçe."

"Ne ayrıcalık ama. Gece nasıldı?"

Metcalf'e, Roger'a uyarıcı bir bakış atıp işaret parmağıyla, odada gizlenmiş çeşitli dinleme aygıtları olabileceğini anlatmak için tavanı gösterdi. Roger gözlerini devirerek bir masa lambasına doğru

yürüdü ve lambanın içine konuşmaya başladı. "Burda kapitalistlerin akıllara durgunluk veren buluşu tuvalet kâğıdından söz ediyoruz ve dilerim Tanrı'dan Ruslar bu teknolojiyi bizden çalmazlar."

Metcalf, Roger'ın ne yaptığını anlamıştı: Bütün bu şakaları, takılmaları içindeki korkuyu gizlemek için yaptığı böbürlenmelerdi. Brötonya'lı Metcalf'in tanıdığı en cesur adamlardan biriydi ve gizli çalışma-154

Tristan Dhaneti

lara aşınaydı ama burada, Moskova'da her şey çok farklıydı. Çok az yabancı vardı ve bunlar da dikkatle izleniyordu. Burada normal halkın arasında Dcaybolabilmek Fransa'dakinden çok daha zordu. Roger orada bir Fransıza dönüşmeyi çok kolay beceriyordu, buradaysa yapabileceği fazla bir şey yoktu. Fransa'da ajan olmak tehlikeliyse, bunu Rusya'da yapmak en az on nıslı tehlikeliydi.

Metcalf çabucak giyindi ve konuşmak için ikisi birlikte lobiye indiler. Sabahın erken saatleriydi ve koltuklarda, kanepelerde oturmuş gazete okur gibi yapan, Rus malı koyu mavi, kötü takım elbiseler giymiş, iriyarı birkaç adamdan başka kimsecikler yoktu. Metcalf ve Roger lobinin en uzak ucundaki bitişik koltuklara oturdular. Buradan NKVD'nin adamları konuşmalarına kulak misafiri olamazlardı.

Roger alçak sesle, hızlı hızlı konuşuyordu. "Senin verici iç mekânda çalışmıyor... açık bir alana ihtiyacımız var, tercihen tecrit edilmiş bir yere. Mümkün olan en kısa zamanda gizlenebilmeli. Bana bugünkü programını söyle de bir plan yapayım."

"Moskova'nın güneybatısındaki Amerikan elçiliği daçasında bir parti var," dedi Metcalf. "Corky, bana, Moskova'daki adamının bir davetiye ayarlayacağını söylemişti."

"Mükemmel. Oraya gideriz. Ancak bu lanet şehirde arabasız nasıl dolaşacağım? Ortalıkta hiç taksi de yok ve benim Rusçam da pek iyi değil, toplu taşıma araçları için. Yani, Dsa aşkına, senin şoförünüm güya, ama bize bir araba bile vermediler."

"Araba verecekler," dedi Metcalf.

"Bir araba ve de bir şoför. O aynı zamanda hem takipçi, hem hatırla-ücü, hem de gardiyan olacak, hepsi bir arada."

"Dngiliz elçiliğini denemedin mi henüz?"

Roger başını salladı. "Hiç şansımız yok. O adamların kendi arabaları bile yok."

"Ben Amerikan elçiliğini deneyeceğim."

155

f

Robert Ludlum

"Bastırabildiğin kadar bastır. Bu arada, antika bir Harley-Davidson almayı becerdim. Rusçam

korkunç ama İngiliz sterlini burda harikalar yaratabiliyor. Ayrıca kar ayakkabıları ve bir de pusula temin ettim. Şimdi iş

biraz uçak yakıtı bulmaya kaldı. Buralarda korkunç kıt, her şey vesikayla."

"Eminim stratejik bir rüşvet olayı meseleyi çözer."

"Önce rüşveti kime vereceğini bulman gerekir," dedi Roger. "Bunun için de havaalanına kadar uzanmam gerekecek. Sendeki Moskova haritasına ihtiyacım var... kendi işimi kendim halletmeliyim. Senden ne haber?"

"Dün gece temas kurabildin mi?"

"Ah, temas kurdum," dedi Metcalfe hüzünlü bir sesle. Sonra yavaşça ekledi, "Ama benim de kendi işimi kendim halletmem gerekiyor."

Roger gider gitmez Metcalfe kahvaltılık üzere otelin restoranına gitti. Küçük masada onu tombul, cin içmekten çenesinde ve burnunda kızarıklıklar oluşmuş, kel kafalı bir adamın yanına oturtmuşlardı. Cart renkli tüvit ekose bir takım giymiş olan adam Metcalfe'e elini uzatıp, "Ted Bis-hop," dedi İngilizce olarak, belli ki Metcalfe'in bir Batılı olduğunu hemen anlamıştı. "Manchester Guardian'm Moskova sorumlusu." İngilizceyi Cockney aksanıyla konuşuyordu Bishop.

Metcalfe de kendisini gerçek adıyla tanıttı. Az aydınlatılmış restoranda bir sürü boş masa olduğu dikkatini çekmişti, ama Sovyet otellerinde işler böyle yürürdü. Yabancı konuklarını daima bir arada oturturlardı, özellikle de aynı dili konuşanları. Muhtemelen onları bir arada tutunca izlemek daha kolay oluyordu.

"Siz de gazeteci misiniz?" diye sordu Bishop.

Metcalfe başını salladı. "Ben iş için burdayım."

Bishop bir fincan sıcak çaya şeker atmış karıştırırken, yavaşça kafasını salladı. Bir şey hatırlamış gibi, davranışı değişmişti birden. "Metcalfe Endüstrileri," dedi. "Bir ilginiz var mı?"

Metcalfe etkilenmişti. Onları çok bilinen bir isim değildi. "Tam üzerine bastınız."

156

Tristan ihaneti Bishop'un kaşları çatılmıştı.

"Ama bana bir iyilik yapın," dedi Metcalfe. "Bu ziyaretimi gerçekten mümkün olduğunca sessiz biçimde sürdürmek istiyorum, o yüzden de eğer benim adımları raporlarınızda geçirmezsenez..."

"Elbette." Bishop'un gözleri saklaması gereken bir sırta sahip olmanın zevkiyle parlamıştı. Metcalfe yine de bir gazetecinin yanında dikkatli olması gerektiğini biliyordu, ama bu adam aynı zamanda yararlı da olabilirdi, arkadaşlığı ilerletmekte fayda vardı.

"Şimdi, umarım çok aç değilsinizdir," dedi Bishop. "Açlıktan ölüyorum, neden?"

"Farkındaysanız çayımdaki şeker erimedi. Çünkü o kadar uzun süredir bekliyorum ki buz gibi oldu. Her sabah durum aynı. Servis o kadar ağır ki, yumurtaları almaya kümeşe gittiler sanıyor insan. En sonunda da iki dilim kara ekmek, tereyağı ve yağlı bir yumurta geliyor. Ve yumurtayı kendi sevdiğiniz biçimde ısmarlamanızın da hiçbir yaran yok. Ne söylerseniz söyleyin onlar kendi sevdikleri biçimde getiriyorlar, mutfaktaki Olga o gün hangi kahrolası biçimde hazırlamak istiyorsa, öyle." "Yani kendimi talaş yemeye hazırlamam gerekiyor." "Hiç şüpheniz olmasın," dedi Bishop gülmekten kınılarak. Bütün göbeği titriyor, çift çenesi oynuyordu. "Püre yapılmış bir şey de yemeyin, sizi uyandırırım. İçine talaş tozu koymaya bayılıyorlar.

Size söylüyorum, bu Bolşevikler'in püre haline getirdiği ya da sosis şeklinde verdiği herhangi bir şeyi açlıktan ölen akkanncalar bile yemez." Sesini alçalttı. "Bu arada, böceklerden söz etmişken, gittiğiniz her yerde sizi dinlediklerini farz etmeniz gerekir. Koyabildikleri her yere küçük mikrofonlar yerleştirirler. Yemin ederim ki, memurlarının kışlarına da birer tane koymuşlardır. Memurun yüzündeki ifade de ancak böyle açıklanabilir zaten." Metcalfe teşekkür ederek güldü.

"Rus rejimi... dünyadaki en iyi rejim, değil mi?" diye devam etti Bis-"°P- "Buraya geldiğimden bu yana en az otuz, kırk kilo vermiş olmalıyım." "Geleli ne kadar oldu?"

157

Robert Ludlum

"Dört yıl, yedi ay ve on üç gün." Saatine baktı. "Ah ve on altı saat. Ama kim sayıyor ki?"

"Moskova'yı gayet iyi biliyor olmalıyız."

Yan gözle Metcalfe'e baktı. "Bilmek istediğimden çok daha iyi, korkarım. Neyi bilmek istiyorsunuz?"

"Ah, hiçbir şeyi," dedi Metcalfe rahat bir tavırla. "Merak ettiğim özel bir şey yok." Sorulacak sorular vardı ama şimdi zamanı değildi. Bu adamla ağır git, diye düşünüyordu içinden. Ne de olsa adam bir gazeteci, gerçek hikâyeyi görmeyi bilir, yalanları anlar, kurcalar. Yine de, bu samimi İngiliz gazeteciye kanı ısınmıştı. Bu tipi bilirdi: dünyadan bezmiş, sinirleri son derece sağlam ve soğukkanlı, can sıkıntısından başka hiçbir şeyden korkmaz. Kesinlikle tüm köşebucağı biliyor olmalıydı.

"Para bozdurmayı biliyorsunuz değil mi? Elçiliğinizde bozdurun, bu oteldekinden çok daha iyi bir kurdan bozarlar."

Metcalfe başını salladı, burada bir miktar para bozdurmuştu bile. "Eğer restoran tavsiye etmemi isterseniz, size bu konuda yardımcı olabilirim. Ama ne yazık ki kısa ve hüzünlü bir liste olur. Gerçek Amerikan tarzı elmalı turta mı istiyorsunuz? Gidebileceğiniz tek yer Kafe National. Gorky Caddesi'nde, Central Telegraph'ın karşısındaki Aragvi'de nefis tavuk yemekleri bulunur. Bir de güzel Gürcü konyacı. Arbat Meydanı'nda-ki The Praga'da yiyecekler pek iyi değildir, ama iyi bir çigan orkestrası çalar ve dans edilir. Harika bir Çek caz grubu vardı ama 37'de casus oldukları iddiasıyla sepetlendiler. Eminim ki, asıl neden Rus cazcı çocukların kendilerini kötü hissetmesiydi. Bu arada casuslardan söz etmişken, buraya daha önce gelmiş miydiniz bilmiyorum Metcalfe, ama kendinize dikkat etseniz iyi edersiniz."

"Nasıl yani?" dedi Metcalfe umursamaz bir tavırla, birden heyecanlandığını belli etmemiştir.

"Eh, etrafınıza bir bakın. YMCA çocuklarını görüyorsunuz, değil mi?" Bishop tombul çenesiyle lobiye göstermişti. "YMCA?"

158

Tristan Dhaneti

"Bizim NKVD yarmalarına verdiğimiz ad. Bolşevik boğalan. Kötü aktörler. Nereye gittiğinizle pek ilgililer, o yüzden tanıştığınız kimselere dikkat edin, çünkü izleyeceklerdir."

"Eğer öyleyse canlan çok sıkılacak demektir. Çoğunlukla Ticaret Bakanlığı ile toplantılar yapıyorum."

"Ben sizin işinizle uğraştığınızdan eminim, ama bugünlerde bu yeterli olmuyor. Kızıllar görüşmeler iyi gitmediği takdirde siz kapitalistleri içeri atmanın yollarını arıyorlar. Şu İngiliz mühendislik firması Metro-Vickers'e olanları duymuş muydunuz?"

Evet duymuştu. Metropolitan-Vickers Elektrik Limited Şirketi, Sovyetler Birliği'ne ağır elektrik makineleri pazarlıyordu. Moskova'ya ilk gelişinden bir yıl kadar önce, şirket çalışanlarından ikisi sanayi sabotajcılığı ile suçlanarak tutuklanınca bayağı diplomatik gürültü yaşanmıştı. "O iki mühendis Moskova mahkemelerinde yargılanmış ve iki yıl hapis cezası almışlardı," diye hatırladı Metcalfe. "Kurmuş oldukları birkaç türbin arıza yapmıştı. Ama diplomatik bir rezalet çıkınca onları serbest bırakmamışlar mıydı?"

"Öyle olmuştu," dedi Bishop. "Ama Bolşevikler'in onları tutuklama cesaretini bulabilmelerinin en önemli nedeni, İngiliz elçiliği ile fazla temas kurmamalarıydı, böylece Kremlin, İngiliz Hükümeti'nin onları sahiplenmeyeceğini sanıp kolay hedefler olarak seçmişti. Sizin Amerikan elçiliği ile sıkı temaslarınız var mı?"

"Özel olarak yok," diye cevap verdi Metcalfe. Gerçekten de sadece bir kişi vardı temas kuracağı. O da Corky'nin önermiş olduğu Hilliard adlı ataşeydi. Ama ataşe de Metcalfe ile ilişkisinde ihtiyatlı davranacaktı.

Metcalfe'in başına bir şey gelecek olursa -eğer Sovyetler onu tehlikeli bir pozisyonda yakalayacak olursa-elçilik herhangi bir ilişkiyi reddedecekti. Corky bu konuda Metcalfe'i özel olarak uyarıyordu.

"Eh, bence oradan en kısa zamanda dostlar edinmeye bakın," diye tav-Slyede bulundu İngiliz. "Size burdaki servis hakkında söylediklerimi hatırla-159"

Robert Ludlum

hyor musunuz?" Çayından bir yudum aldı. "Burda bir müttefike ihtiyacınız olabilir. Moskova'da asla müttefiksiz olunamaz."

"Yoksa ne olur?"

"Zayıflığı hissederler ve saldırırlar. Eğer önemli bir kurumsal desteğiniz olursa, bir gazete ya da hükümet gibi, en azından bir tür korunmanız olur. Ama bu da olmazsa, her an saldırıya açık hedef olursunuz. Sizin sorun yarattığınızı düşündükleri an yakanıza yapışmaktan çekinmezler. Dikkatli olun Metcalfe."

Dışarıda keskin bir soğuk vardı, o kadar soğuktu ki Metcalfe'in yüzü yanıyordu. Bazı Moskovalılar aralarında konuşurlarken duymuştu, son yılların en soğuk kışıydı. Gorky Caddesi üzerindeki Torgsin mağazalarından birine girdi, bunlar Ruslara yasak olan, sadece yabancıların valuta, yani nakit dövizle alışveriş yapabildiği mağazalardı. Mağazadan bir shapka -Rus malı kürk kalpak- satın aldı. Amacı gizlenmek değil, sadece ısınabilmektir. Rusların bu şapkaları giymelerinin bir nedeni vardı: başka hiçbir şey insanın başını bu kadar sıcak tutamaz, kulaklarını dondurucu Rus kışından koruyamazdı. Havanın Moskova'da ne kadar soğuk olabileceğini gayet iyi hatırlıyordu, o kadar ki, bir süre pencerenizi açık bıraksanız mürekkep şi-şesindeki mürekkep donardı. Buraya son geldiğinde, en ayrıcalıklı yapan-cıların bile buzdolabı olmadığından ağabeyi ile o, bozulabilecek gıda maddelerini filelerin içinde pencerelerin dışına asmakla görevliydi ve süt, yumurta gibi şeyler kaskatı donmuş olurdu içeri aldıklarında.

İlk kez takip edildiğini fark etmişti. Daha önce Metropole Otel'in lobisinde görmüş olduğu iriyarı NKVD

ajanlarından en az ikisi hiç sakınma-sız, açıkça peşine düşmüşlerdi. Bunu ya iyi eğitilmiş olmadıkları için böyle yapıyorlardı ya da Metcalfe'in takip edildiğini bilmesini istiyorlardı. Metcalfe ikinci şikkın doğru olduğunu düşünüyordu. Onu uyanyorlardı. Rus gizli polisini iyi tanımasa, bu konuda daha fazla tereddüdü olur, buraya sadece işi için gelmiş olduğu halde niye şüphelendiklerini merak ederdi. Ama Metcalfe buradaki gizli polisin nasıl çalıştığını biliyordu ya da en

160

Tristan Dhaneti

azından bildiğini düşünüyordu. Bütün yabancıları yakından izlerlerdi. Bekçi köpekleri gibiydiler, her yabancıya başkalarının işine burnunu sokan biriymiş gibi sürekli hırlayarak, onları daha fazla yaklaşmamaları için uyarırlardı. Bu gangsterler -aslında gangsterden çok caniler demek daha uygun olurdu-bütün yabancıları izlemek ve böylece onlara gözdağı vermek, Moskova'ya gelen her yabancıya Sovyet polisinin sıcak nefesini ensesinde hissettirmek üzere, timler halinde görevlendirilirdiler.

Yine de Metcalfe bu NKVD gorillerinin varlığını iç rahatlatıcı buluyordu. Bu NKVD'nin kendisinden klasik anlamda kuşkulandığının bir kanıtıydı. Demek ki gizli polis, onu sadece ortalıkta dolaşıp duran sıradan bir yabancı olarak algılıyordu. Başka bir şeyden kuşkulanmış olsalardı -eğer gelişinin gerçek nedenini bilselerdi-NKVD peşine bu orta sınıf takımı takmazdı. O zaman daha becerikli ajanların görevlendirirdi. Hayır, bu gangster kılıklı adamlar sıradan Rus bekçi köpekleriydi ve onun kendi yolunda gittiğinden emin olmak istiyorlardı. Evet onları rahatlatıcı buluyordu.

Ancak aynı zamanda varlıkları Metcalfe açısından sorun teşkil ediyordu. Peşinde olmalanna aldırılmayacağı, hatta memnun olacağı zamanlar vardı... Ticaret Bakanlığı'na gideceği zamanlar mesela. NKVD'nin onun işini takip etmekte olduğunu görmesini isterdi. Ama bu sabah, bunu yaptığını

belli etmeden onları ekmesi gerekiyordu. Eğer bir NVKD ajanından fazla beceriklice kurtulacak olursa, bu Lubyanka'daki, yani NKVD'nin en çok korkulan merkezindeki bütün alarm zillerinin çalmasına neden olurdu. O zaman yalnız şüpheli işler yapmakta olduğunu değil, sadece Amerikalı bir işadamı olmakla kalmadığını da anlarlardı. Bir gizli ajan olduğu ortaya çıkmış olurdu.

Bu sabah civan gezmeye çıkmış biri olmalıydı, sadece o kadar. Rusya'nın başkentindeki ilginç yerleri görmeye çıkmış bir turist. Bu durumuna uygun hareket etmeliydi: açıkça belli olacak kaçış taktikleri, ani hareketler gibi davranışlardan sakınmalıydı, ama yine de hareketleri çok da ko-°rdineliymiş hissi vermemeliydi. Sanki belli bir yere gidiyormuş gibi kararlı bir şekilde ilerlememesi, birisiyle randevusu varmış

da buluşacakmış

161

F: 11

Robert Ludlum

gibi görünmemesi gerekiyordu. Hayır, mantıklı bir biçimde tesadüfi hareketler göstermeli, tıpkı bir turist gibi arada bir durup etrafa bakınmalıydı. Ama aynı zamanda, bir şekilde takipçilerinden kurtulması da gerekiyordu.

Dleride, bir el arabasında tuhaf bir içecek satan yaşlı bir kadın vardı. Arabada limonad yazılı bir levha asılıydı.

Ruslar her çeşit karbonatlı içeceğe limonad diyorlardı. Kulak hizasında iki yandan sarkan uzantıları olan ve eşek kulakları gibi görünen kürk şapkalar giymiş el arabasının önünde Ruslardan oluşan uzun bir kuyruk vardı. Birkaç köpek verip kadının karbonatlı su ile kırmızı şurup karışımından ortak olarak kullanılan tek bir bardak yardımıyla içebilmek için koyun sabnyla bekliyorlardı. Metcalfe sanki bu kuyruğu merak etmiş gibi durup bakmaya başladı, bir yandan da takipçilerinin durumlarını saptınyordu. Bir tanesi otuz metre kadar gerisindeydi, ağır adımlarla yürüyordu. Öteki de caddenin karşı tarafında, telefon ediyormuş gibi telefon kulübesine girmişti. Takipçiler yerlerini almışlardı.

Aralarındaki uzaklığı koruyor ve izliyorlardı, böylece ona da izlendiğini bildirmiş oluyorlardı. Daha yakına gelmeleri makul olmayacak, daha uzak kalmaları ise elverişsiz olacaktı.

Metcalfe sakin adımlarla ve garip bir şehrin ilginç şeylerine takılmakta olan bir turist edasıyla, geniş caddede ilerlemeye devam etti. Keskin bir rüzgâr esiyor, zaman zaman da buz kristallerini, kar taneciklerini savurarak uluyordu. Çizmeleri -zengin bir Amerikalının parlak deri çizmeleri, eski valenki' ler değil- kar yığınlarına bastıkça çıtır çıtır sesler çıkarıyordu. Kısa bir süre sonra, tek kollu bir gazete satıcısı, Trud, hvestiya ve Pravda gazetelerini satan ihtiyar bir adam yanaşıp bir şeyler söyledi. Tek elinde küçük kırmızı kitapçıklar vardı ve onları Metcalfe'e doğru sallıyordu. "Bu şarkı kitaplan sadece yarım rubleye," dişleri de olmayan yaşlı adam, bunları ümitsizce haykırmıştı. "Bütün büyük Sovyet şarkılarımız!" Sonra yüksek ve çatlak bir sesle şarkı söylemeye başladı. "Stalin, bizim büyükbabamız, oğlumuz, Sovyet traktörümüz."

Tristan Dhaneti

Metcalfe, adama gülümsedi, başını salladı ve sonra durdu. Aklına bir fikir gelmişti. Aynı zamanda "Bol'shaya krugosvetka" olarak da bilinen Bukashka hattında giden bir tramvay geliyordu, bu hat Garden Ring Yolu boyunca devam ederdi. Tramvay yavaş yavaş kendisine doğru yaklaşıyordu. Takipçilerden biri caddenin karşısında, üzerinde OBUVIP yazan bir mağazanın vitrinini incelemiş gibi yapıyordu, oysa tabii ki mağaza vitrininin camından Metcalfe'i izliyordu. Diğerleri ise Metcalfe'in bulunduğu tarafta, aralarındaki mesafeyi koruyarak yürüyordu. Birazdan yaşlı kadının limonad satmakta olduğu standı ulaşacaktı ve eğer Metcalfe tam zamanında hareket edebilirse, takipçinin görüş alanı geçici olarak kapanmış olacaktı. Yaşlı, dişsiz gazete satıcısına doğru yaklaşmış elini de cüzdanına attı. Caddenin aşağısında bulunan takipçi, Metcalfe'in bir şarkı kitabı almak için yani en az otuz saniye sürecek bir iş için durmuş olduğunu görebilirdi. Yaşlı adam mutlaka ona başka şeyler de satmaya çalışacaktı. Böylelikle, NKVD'nin adamı, onu göremediği sırada bile, bir şey kaçırmamış olduğunu sanacaktı.

Metcalfe, yaşlı adama bir ruble uzattı.

"Ah, vot, spasibo, baryn," dedi adam, kibarca, neredeyse yerlere kapanarak, eskiden gün görmüş köylülerin kullandığı bir dille teşekkür ediyordu. Rus elindeki kitapları gazete tezgâhına bıraktı. Böylece rubleyi alabilecekti, ama Metcalfe kitapçıyı almak için beklemedi. Adamı kendine siper ederek, kaldırımın kenarına yaklaştı ve gitmekte olan tramvaya atladı. Sağ ayağını tramvayın basamağına atmış, aynı anda sağ eliyle de çelik bir tutamağı yakalamıştı, böylece kendini tramvaya çekmeyi başardı. Neyse ki tramvay kendisine zarar verebileceği bir hızla gitmiyordu. Aracın içinden birkaç çığlık sesi gelmişti, bir kadın sesi, muhtemelen strelochnitsi'lerden, yani tramvayı kullanan yaşlı kadın vatmanların birinden gelmişti.

Etrafa hızla bir göz atıp kendisini takip edenlerin bulunduğu yeri görmediklerinden emin oldu. Tramvay caddede gümbür gümbür ilerlerken

(*) Ayakkabı.

Robert Ludlum

Metcalfe ayakkabı mağazasının vitrinine yapışmış vaziyette olan takipçiyi gördü, hâlâ yerinden kıpırdamamıştı. Bir şey fark etmemişti demek ki. Öteki de hâlâ limonad kuyruğundan sıyrılmaya çalışıyordu ve yüzündeki anlamsız bakışlardan henüz bir şeyin farkına varmadığı belli oluyordu. Herhalde Amerikalı hedefinin hâlâ gazete satıcısıyla uğraştığını düşünüyordu. Sadece gazete satıcısı görmüştü, onu tramvaya atlarken, ama takipçileri ondan bunu öğreninceye kadar Metcalfe çoktan uzaklaşmış olacaktı.

Metcalfe kalabalık tramvayın içinde ilerleyerek vatmana yaklaştı ve para kutusuna bir avuç dolusu köpek bıraktı. Tahta sıraların hepsi doluydu, her yaştan kadın ayakta dururken, çoğu sırada erkeklerin

oturduğunu gördü.

Atlatmıştı, kesinlikle geçici olarak ama, takipçilerini ekmişti. Ama sadece bunu yapmış olmakla bile oyunun kurallarını değiştirmişti. Onlan ekmiş olduğunu anladıkları an, onu daha büyük bir kuşkuyla izlemeye başlayacaklardı. Artık onu bir düşmanı izler gibi izleyeceklerdi. Onlan bir daha asla böyle kolay atlatamayacaktı.

Şehir merkezindeki belli başlı caddelerden biri olan Petrovka Cadde-si'nde tramvaydan indi. Burada bir zamanlar Rusya'nın en zengin tüccar-lannın yaşadığı köşkler bulunmaktaydı. Şimdi bu binalar, otel, elçilik binası, mağaza olarak kullanılıyordu. Bazılan da apartman haline getirilmişti. Klasik ön cephesinden, dört katlı kerpiç binayı hemen tanımıştı. Burası Lana'nın yaşlanmış babasıyla yaşadıkları yerdi. Mikhail Ivanovich Bara-nov emekli bir generaldi ve şimdilerde Savunma Komiserliği'nde görev yapıyordu. Altı yıl önceki Moskova ikameti esnasında, Metcalfe bu binaya defalarca gelmiş olduğu için kolaylıkla hatırlamıştı.

Ama binanın önüne gelince durmadı. Onun yerine sanki yanm blok ötedeki Hotel Aurora'ya gidiyormuş gibi yoluna devam etti. Bir sürü dükkânın önünden geçti; bir finm, Metcalfe içeride pek bir şey olmadığından kuşkulansa da, et satan bir dükkân ve kadın kıyafetleri satan bir mağaza. Mağazanın vitrininin önünde durup arkasındaki yaya trafiğini incelemeye başladı. Onun indiği durakta başkalan da inmişti -birkaç orta yaşlı kadın,

164

Tristan ihaneti

iki çocuğu olan başka bir kadın ve bir adam- ve hiçbirinde şüphelenmiş bir görüntü yoktu. Vitrinde sergilenen şekilsiz kıyafetleri incelermiş gibi yaparak, diğer yayaların nereye gittiklerini izledi. Buraya kadar takip edilmediğinden emindi. Tam bir U dönüşü yaparak, Sochi'nin ihtişamını anlatan bir seyahat afişine bakmak istermiş gibi karşıya geçti. Bu ani hareketiyle peşinde biri varsa, onu da hızlı hareket etmeye zorlayarak ortaya çıkartmayı hedeflemişti. Ama kimseyi göremedi. Artık peşine kimseyi takmadan Lana'nın evine geldiğinden emin olabilirdi. Bir blok boyunca yürüdü, karşıya geçti ve sonra kadının apartmanının etrafından dolaştı.

Bolşoy'da Lana kendisini sakınmak zorundaydı, başka balerinler arasında o başbalerindi. Ama burada ona yaklaşmak daha kolay olabilirdi ya da en azından Metcalfe böyle umuyordu. Kafasını kaldınp dördüncü kata bir göz attı, hangi pencerelerin Svetlana'nın babasının dairesine ait olduklarını biliyordu ve bir gölge gördü.

Önce perdelerin ardından görünen silueti tanıır gibi oldu ve nefesi kesildi.

Önce bir kadın, pencerenin önünde bir elini kalçasına dayamış, çeşitli jestler yaparak dışardan görünmeyen biriyle konuşuyordu.

Bu Lana'ydı, bundan emindi.

Bu görünümüyle bile olağanüstüydü, insanın canını acıtacak kadar güzeldi. Birden, içeride, sadece elli atmış

metre ötesinde Lana dururken, burada, bu Moskova kışının dondurucu rüzgânında daha fazla durmaya dayanamayacağını fark etti. Dün gece onu küçümsemeyle başından savmıştı, ama mutlaka -bundan emindi-korku da davranışlarında etkili olmuştu. Onu şimdi görünce de aynı biçimde korkacaktı.

Neden korkuyordu ki? Bütün Ruslann sahip olduğu bir yabancıyla, bir kapitalist ziyaretçiyle birlikte görülme paranoyası mıydı sadece? Yoksa bir şekilde son ilişkisiyle, von Schüssler ile mi ilgiliydi? Uyanılmış mıy-*?

Korkusunun nedeni ne olursa olsun, bu, onunla konuşurken Metcal-'e'in dikkate alması gereken bir şeydi.

Ona kendisini anladığını gösterme-"ydi. Kafa kafaya vermelerini önererek bu korkuyu dondurmalıydı.

165

Robert Ludlum

Lana'nın apartman girişinden biraz aşağıda, başka girişlerin önünde durup cebinden katlanmış bir hvestiya gazetesi çıkartarak okurmuş gibi yapmaya başladı. Birkaç dakika boyunca dikkatini gazeteye vererek bekledi. Sonunda, etrafta kimse olmadığından emin olunca Lana'nın girişine yöneldi. Apartmana girer girmez de -üst düzey hükümet görevlilerinden kimse yaşamadığı için apartman girişinde bekçi yoktu- dördüncü kata çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı.

Dairesinin kapısı, binadaki tüm dairelerde ve Moskova'nın benzer apartmanlarının hepsindeki dairelerde olduğu gibi, yorgan gibi bir malzemeyle korunmuş ve onun üzeri de deri kaplanmıştı. Metcalfe bu yorgan benzeri dolgunun sadece soğuğu kesmekle kalmayıp içerideki konuşmaların duyulmasını önlemeye de yaradığını biliyordu. Herkesin dinleniyor olma korkusu vardı.

Zile bastı ve bekledi. Kalp atışları hızlanmış, içini korkuyla endişe kanşımı tuhaf bir duygu sarmıştı. Bir dakika kadar sonra içeriden ağır ayak seslerinin yaklaşmakta olduğunu duydu. Bunlar Lana'nın ayak sesleri değildi, belki babasıydı gelen.

Kapı yavaşça açıldı ve bir yüz belirdi, onu kuşkuyla süzmekte olan, yaşlı, keyifsiz bir kadının yüzüydü bu, küçük gözleri yüzündeki kırışıklıklardan görünmez hale gelmişti adeta. Dantel, zarif bir yakası olan, kaba yünden bir kazak giymişti, onun üzerinde de ağır, keten bir önlük bulunuyordu.

"Da? Shto vyi khotite?" n dedi.

Metcalfe aniden kadının yüzünü değil ama tipini hatırladı. Bu eski tarz bir Rus babushka' siydi, yani,

"büyükanne" denen ama aslında aileden olan herhangi bir yaşlı kadın. Babushka'lar geniş Rus ailelerinin merkezi sayılırlardı, otoriter, ama sevgi dolu, erkeklerin savaş veya alkol nedeniyle çok çabuk öldükleri toplumda ağır görevler üstlenen aile reisleriydi onlar. 0 hem anne, hem büyükanne, aynı zamanda aşçı ve temizlikçi ve her şeydi.

(* Ne istiyorsunuz?

166

Tristan Dhaneti

Ama bu kadın Lana'nın büyükannesi değildi. Daha çok bir aşçı kâhya karışımı biri olmalıydı, Sovyet seçkin sınıfında pek azına tanınan bir ayrıcalık yani.

"Günaydın babushka," dedi Metcalfe nazikçe ve Rusça olarak. "Svet-lana Mikhailovna'yı görmeye geldim."

"Peki sen kimsin?..." dedi kadın kaşlarını çatarak.

"Lütfen ona... Stiva'nın geldiğini söyle."

Babushka'nın çatık kaşları biraz daha çatılmış ve kırışık derisinden güçlkle görülen gözleri iyice kısılmıştı.

Birden kaba bir biçimde kapıyı kapattı. Metcalfe, kadının uzaklaşan ağır ayak seslerini duydu bu kez. Lana ile babasının daha önce bir kâhyaları olmadığını hatırlamıştı. Bir kâhya ya da aşçı kullanmanın bugünlerde daha da zor olduğunu biliyordu. Acaba bu ayrıcalığı Lana, Bolşoy'un başbalerîni olduğu için mi tanımışlardı onlara?

Bir dakika sonra kapı yeniden açıldı. "Burda değil," dedi yaşlı kadın, şimdi sesi daha kaba ve sinirliydi.

"Burda olduğunu biliyorum," dedi Metcalfe.

"Burda değil dedim," diye tersledi babushka.

"Peki ne zaman gelecek?" diye sordu bu kez Metcalfe de kadının oyununa uyarak.

"Asla gelmeyecek. Senin için asla. Bir daha sakın buraya gelme," dedi.

Ve kapıyı çarparak kapattı.

Lana korkmuyordu, dehşet içindeydi! Dün geceki gibi, onu bir kez daha kendisinden uzaklaştırmıştı, ama neden? Bunlar terk edilmiş, reddedilmiş bir sevgilinin ani tepkileri olamazdı. Hayır, daha karmaşık bir durum söz konusuydu. Bu bir yabancıyla bir araya gelme korkusundan da öte bir şeydi. Kâhyası onun yalnız başına geldiğini görmüştü, bu davranışı o korkuya bağlı değildi. En azından merak duygusuyla onu kabul etmeliydi Lana, neler yaptığını, neden Moskova'ya geldiğini, kendisini görmek için niye bu kadar ısrar ettiğini sormak için. O daima aşırı meraklı bir kadın ol-167

Robert Ludlum

muştı, durmadan Amerika'daki hayatıyla ilgili, yaptığı seyahatlerle ilgili sorular sorardı. Bu konuda tıpkı bir çocuk gibiydi, sorularının ardı arkası gelmezdi. Hayır, Metcalfe'in buraya geliş nedenini, onu görmek istemesinin nedenini anlama fırsatını ele geçirmişken bundan vazgeçmesi olanaksızdı. Ayrıca, onun uzun süre dargın kalacak biri olmadığını da biliyordu, öfke onun için hep ani bir duygu olmuştu, çabucak parlar aynı hızla da sönerdi. Sürekli onu kendisinden uzaklaştırmasının nedenini anlayamıyordu ve neden böyle yaptığını merak ediyordu.

Çatık kaşlı, kırışık yüzlü kâhya geldi aklına. Neden geçmişte ne babasının, ne kendisinin bir kâhyaya ihtiyacı olmamışken, şimdi bir kâhya vardı bu evde? Sadece iki kişiydiler ve Lana, dul kalmış babasına yemek yapmayı severdi.

Acaba babushka gerçekten bir kâhya mıydı? Yoksa aslında bir çeşit gardiyan, gözcü, Lana'nın emanet edildiği biri miydi? Yaşlı kadın orada Lana'yı göz hapsinde tutmak için mi bulunuyordu?

Ama bu da çok anlamlı gelmiyordu, Lana o kadar da önemli birisi değildi ki. O bir dansçıydı o kadar. Bu kâhyanın varlığının basit, makul, akılcı bir açıklaması olmalıydı. Herhalde milli gururlan olan böyle bir sanatçıya uygun görülmüş bir jestti bu. Hepsi o kadar. Peki Lana'nın kendisini görmeyi reddedişi? Kırklı yıllar otuzlardan farklıydı. Sovyet toplumu büyük kıyımlar geçireli daha çok olmamıştı, korku ve paranoya artmıştı.

Bu bakış açısı, Lana ile ilişkisinin yetkililerce biliniyor olmasını da açıklamıyor muydu? Belki de tekrar onunla görüşmemesi için uyarılmışlardı kadını. Belki hepsi bundan ibaretti.

Hepsinin bundan ibaret olmasını diledi. Çünkü aksi halde, Metcalfe'in düşünmek dahi istemediği birtakım uğursuz ihtimaller çıkacaktı ortaya. Sovyet otoriteleri onun buraya niye gelmiş olduğunu biliyor olabilirler miydi, gizli görevinin farkında mıydılar? Eğer durum buysa, elbette Lana'yı kesinlikle kendisiyle görüşmemesi konusunda uyarılmışlardı. Ve eğer durum buysa...

168

Tristan Dhaneti

Bunu düşünemiyordu. Gerçekten durum buysa Moskova'ya gelir gelmez tutuklanmış olması gerekmez miydi? Hayır, bu olamazdı.

Aşağı inerken dar koridor pencerelerinin birinden dışarıya bir göz atınca, gördüğü şey donup kalmasına neden oldu. Lana'nın apartmanının arka bahçesinde bir adam durmuş, sigara içiyordu. Bir nedenle tanıdık gelmişti adam gözüne. Tipik bir Rus yüzüne sahipti, çıkık elmacık kemikleri, kalemle oyulmuş gibi hatlar, Sibiryaya kadar soğuk bakışlar, bu sert, acımasız bir yüzdü. Donuk bakışlı, kalın telli san saçları olan bu adamı daha önce nerede görmüştü?

Birden hatırladı. Bu adamı Metropole önünde durmuş, başka bir adamla sohbet ederken görmüştü.

Aralarındaki konuşmaya o kadar dalmış görünüyordular ki, Metcalfe'e ikisi de şöyle bir gözucuyla bile bakmamışlardı. Metcalfe alışkanlıkla hemen her ikisinin de yüzünü hafızasına kaydetmişti. İkisi de Metcalfe'in farkında bile olmadıklarından, baktığının görülmesi gibi bir tehlike hissetmemişti.

Ama işte bu adam aynı adamdı, bu kesindi.

Nasıl? Metcalfe buraya kadar takip edilmediğinden emindi. Otel lobisinde gördüğü NKVD gorillerini ekmişti kesinlikle. Tramvaydan da aniden inmiş ve kendisiyle birlikte inenlerin farklı yollara gittiklerini görmüştü.

Etrafta oyalanan birileri de yoktu... bundan da emindi.

Ama yine de haşın yüzlü bu sansın adamın Metropole'ün önünde açık ve net biçimde gördüğü aynı adam olduğundan emindi.

Bu da, adamın buraya Metcalfe'i takip ederek gelmemiş olduğunu gösteriyordu. Ve kafasında alarm zilleri çalmaya başladı. Corky'nin tekrarlamaktan hoşlandığı eski sloganı hatırlamıştı: Takip edilmekten daha kötü

°lan tek şey, takip edilmemektir... çünkü o zaman nereye gideceğinizi biliyorlar demektir.

Sansın adam, Metcalfe'in nereye gideceğini biliyormuş gibi, Metro-P°le'den doğruca buraya gelmişti. Ama nasıl? Roger'a bile nereye gidece-Đmi söylememişti, o yüzden de lobide duymuş olamazdı.

169

Robert Ludlum

Belli ki sansın adam ya da onu yönetenler, Metcalfe'in Lana ile olan ilişkisini biliyorlardı. Bu adam oteldeki alt düzey goriller gibi değildi, sağlam bilgileri olan, Metcalfe'in dosyasını bilen birileri tarafından verilen talimatlara göre çalışıyordu. Sıradan görevlilerden farklı, başka, daha tehlikeli bir kategoriye ait biriydi.

Metcalfe merdiven aralığında durmuş, kendisinin görünmeyeceği bir açıdan sarışın adamı izliyordu.

Düşünceler kafasından hızla geçiyordu. Ajan, onun binaya girişini görmemişti, bundan emindi, adamı oraya kendisini tanıyan, yüzünü ve ne giydiğini bilen bir gözlemci göndermişti, bu yüzden otelin önünde oyalanıyorlardı, böylece Metcalfe'e bir göz atarak, eşkalini doğrulayacaktı.

Metcalfe, benim girişimi görmedi, diye kendine hatırlattı. Benim Lana yi görmeye çalıştığımı bilmiyor.

Ve öğrenmeyecek de, diye karar verdi. Lana'yı elinden geldiğince korumaya çalışacaktı.

Giriş katına indikten sonra, bodruma doğru inmeye devam etti. Duyduğu odun isisi kokusu giderek artıyordu.

Bunun gibi Moskova'daki daha birçok bina da kömürle değil odunla ısıtılıyordu bugünlerde, çünkü kömür sınırlıydı ama odun boldu. Delik deşik olmuş ağır bir tahta kapıdan geçerek karanlık ve toz kaplı bodruma ulaştı. Gözleri karanlığa alışsın diye bir süre bekledikten sonra dizili odun yığınlarıyla, ilkel ısıtıcıların arasından ilerlemeye başladı. Yerlerin çamurlu ve ıslak olduğu bir kısma gelince, buraya binada oturanlar için karaborsa bir duş kurulmuş olduğunu anladı. 0 sıralar sıcak banyo yapmak kanunla yasaklanmış

durumdaydı, en azından Moskova'daki birçok binada; çoğunlukla sıcak su sistemleri devre dışı bırakılmış, sobada su ısıtıp yıkanmaktan başka seçenek kalmamıştı. Böylelikle bazı büyük apartmanların bodrumlarında yasadışı bir iş kolu gelişmişti, Moskovalılar, korkunç paralar ödeyerek duştan akan birkaç damla sıcak suyun altında yıkanabiliyorlardı.

170

Bu odunların buraya bir yerden sokulmuş olması gerektiğini fark etti. Bir sluzhebnyi vlchod"1 olmalıydı.

Etrafına bakındı, sonunda ana yüklem girişini gördü. Birkaç ufak beton basamakla büyük bir kapıya çıkılıyordu. Kapıda kilit olarak bir kanca ve karşısında halkası vardı ve tabii ki içeriden açılıyordu. Sessizce kancayı yerinden kaldırdı, sonra da kapının kanatlarından birini yavaşça iterek dar bir arka sokağa açıldığını gördü. Çabucak bir göz atınca ortalıkta kimselerin bulunmadığını anladı. Sarışın adam gözetlemeye devam ediyordu mutlaka, binaya bir yabancıнын girmesini ya da çıkmasını bekliyor olmalıydı. Yerini bırakıp görevini tehlikeye atamazdı. Metcalfe sokağa çıkarak kapıyı arkasından kapattı ve kaldırım taşı döşeli sokakta hızla ilerlemeye başladı. Kısa zamanda aslında bunun bir sokak değil, daha çok mal taşımakta kullanılan iki işlek yol arasında bir pereulok, yani geçit olduğunu fark etti. Petrovka Caddesi'nde yürürken görmüş olduğu dükkânların çoğunun buraya açılan girişleri vardı. Ancak geçişi güçleştirmek için genellikle bu tür girişler kilitli olurlardı. Fırının, et satan dükkânın ve kadın kıyafetleri satan mağazanın arka girişleri boyunca koşarak ilerleyip Hotel Aurora'nın arkasına ulaşınca ağır ağır geziniyor-muş gibi yavaşladı.

Arkasına bir göz atıp takip edilmediğinden emin olunca birkaç tahta basamağı çıkıp çöp tenekelerini de geçti ve çelik kapıyı yumrukladı. Cevap yoktu. Tekrar yumrukladı, biraz daha durduktan sonra tokmağı çevirmeyi denedi ve kapı açıldı.

Girdiği yer, daha geniş bir koridora açılan, yan karanlık, sigara dumanı dolu bir aralıktı. Dtilerek açılan çift kanatlı bir kapının ardında, çok büyük bir otel mutfağı görülüyordu. Kızıl saçları dağılmış bir kadın, çö-

melmiş koca bir demir kazanda bir şeyler kanştınyordu. Orta yaşlı, mavi üniforma giymiş bir adamsa, dev gibi bir demir tavada tuhaf birtakım kotletler m kızartmakla meşguldü. Kafalarını kaldırıp merakla ona baktılar,

(* Servis girişi. (**) Pirzola.

171

Robert Ludlum

belli ki, ne yapacaklarını bilemeden, iyi giyimli bir yabancıнын burada ne aradığını anlamaya çalışıyorlardı.

"Ah affedersiniz," dedi Metcalfe İngilizce olarak. "Galiba kayboldum."

"Nyeponimayu," dedi kızıl saçlı kadın omzunu silkerek. "Anlamıyorum." Metcalfe yüzüne şaşkın ama nazik bir tebessüm kondurup aynı biçimde omuz silkti ve mutfak boyunca ilerleyip bomboş olan restorana geçti.

Şimdi de yüksek tavanlı, eskilikten dökülen lobideydi. Duvar kâğıtları sıyrılmış, yerlerdeki güzelim Doğu halıları neredeyse lime lime olmuşlardı. Duvarlardaki ahşap panolardan doldurulmuş

rengelikleri bakıyordu.

Resepsiyon bankosunun önünde işgüzar görünümlü iki genç adam durmaktaydı. O geçerken başlarını salladılar. Onu tanımadıkları kesindi ama selamlamaları doğaldı. Otelin ortasında, iyi giyimli bir yabancı beliriver-mişti. Belli ki otelde kalıyordu. Sert ama kibar bir tavırla selam verdi o da ve uzun adımlarla ön kapıya doğru yürüdü. Buradan dışarı çıkıp kolayca yoldan geçenlerin arasına karışabilir ve sansın adamı Lana'nın apartmanının önünde bırakmış olurdu.

Otelin önündeki tramvay durağına dayanmış duran kişinin görüntüsü tanıdık geldi.

Donuk bakışlı sansın adamdı bu. Gözlerini kısmış, sigara içiyordu, sanki birini bekliyormuş gibi rahat bir tavırla duruyordu.

Metcalf'e hemen bir şeye bakıyormuş gibi yüzünü öbür tarafa çevirdi. Tanrım, diye düşündü, bu adam gerçekten iyi. Her kimse, her nereden geldiyse, kesinlikle NKVD'nin alt düzey, sıradan gorillerinden farklı bir düzeydeydi. Birinci sınıf bir ajandı.

Niçin?

Peşine bu kadar becerikli bir adam takmalarının nedeni neydi? Bunun nedeni... bunun bir sürü nedeni olabilirdi. Ama bir şey giderek kesinlik kazanıyordu: Sovyet gizli servisleri Metcalf'e'in özel bir dikkatle takip edilmesi gereken biri olduğunu düşünüyordu. Sadece bir işadamı için bu kadar yetenekli birini tahsis etmezlerdi.

172

Tristan Dhaneti

Damarlarında giderek artan adrenalin miktarından yüzünden alını terlemeye başlamıştı. Maskem düştü mü acaba, diye merak ediyordu.

Buraya neden geldiğimi biliyorlar mı?

Tek çaresi ajanı yakalayıp devre dışı bırakmaktı. Adam çok iyi ve aynı zamanda çok tehlikeliydi. Ama bir ajan bir kez hedef tarafından tespit edilince, artık sahada kullanılamazdı, geri çekilmesi gerekirdi.

Metcalf'e sanki hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi, yüzüne masum ve dostça bir ifade yerleştirip ahşap durağa doğru yürümeye başladı. Kafasından söyleyeceklerinin provasını yapıyordu: Çok özür dilerim, ama yardımcı olabilir misiniz? Galiba kayboldum... Bu yüz yüze konuşma, sansın ajanın geri çekilmesini garanti edecekti.

Durağın önüne dolanınca Metcalf'e hayretle durakladı, kalbi deli gibi atıyordu. Tanm, adam gerçekten çok iyiydi. Ortadan kaybolmuştu.

173

Robert Ludlum

14. BÖLÜM

Moskova'daki Amerikan elçiliği Mokhovaya Caddesi üzerinde, National Otel'in yanındaydı ve karşısında Manege Meydanı ve Kremlin bulunuyordu. Odalar soğuk, kasvetli ve haraptı ama güvenlik çok sıkıydı. Metcalfe içeri girebilmek için pasaportunu gösterirken acı acı gülümsedi, komikti doğrusu, Amerikan elçiliğini hem Amerikalılar, hem de Ruslar koruyordu. Elçilik kapısında hem Amerikan denizcileri vardı hem de NKVD

ajanları vardı. Denizciler Rusları uzak tutmak için oradaydı, NKVD ajanları da... Rusların yollarından sapmadıklarından ve karşı tarafa geçmeye kalkışmadıklarından emin olmak için oradaydı.

Görüşmeye geldiği adam, Amos Hilliard, kendisine tahsis edilmiş küçük, sade bir odadaydı. Üçüncü sekreter ve konsolostu. Kelleşmiş kafası, donuk cildi ve kâğıt keske hayatını kaybedecekmiş gibi görünmesine neden olan yumuşacık elleriyle, küçücük, görülmeye değer bir adamdı.

Ama adamın teninin yumuşaklığı, insana sanki çeliğin üstüne yumuşak bir doku kaplanmış hissi veriyordu.

Hilliard doğruca konuya giren, son derece açık sözlü bir adamdı. Metcalfe kimseciklere güvenmeyen Corcoran'ın, bu az konuşan Iowa'lı çiftçi çocuğa, bütün kariyerini Dışişleri'nde edinmiş bu adama neden bu kadar güvendiğini çabucak kavramıştı. Amos Hilliard, Rusya uzmanı diye bir şeyin olamayacağına inanan bir Rusya uzmanıydı. "Bir Rusya uzmanı ne demek, biliyor musun?" Hilliard, Metcalfe oturur oturmaz bu soruyu sormuştu. "Rusya'da yirmi yıl ya da iki hafta yaşamış kişi. Ve ben bu iki kategoriye de girmiyorum. Kahretsin, bu alanda uzmanlık yoktur. Sadece görmezden gelmenin çeşitli dereceleri vardır."

174

Tristan Dhaneti

Hilliard, Corcoran'ın güvendiği çok az bürokrattan biri değildi yalnızca. Gizli olarak Corky'nin ajanıydı aynı zamanda. Corcoran'ın iki ajanını karşılaştırması çok az rastlanan bir durumdu: bu onun bölümlendirme ilkelerine tamamen aykırıydı. "Bu durumda başka şansım yok," demişti Corky, Metcalfe'e Paris'teyken.

"Moskova'daki diğer elçilik görevlilerine güvenemiyorum. Hilliard çok az sayıdaki güvenilir insandan biridir."

Sonra buz gibi bir sesle eklemiştir. "Tabi bir insana ne kadar güvenilebilir, bu ayrı bir tartışma konusu."

"Size de mi?" diye sormuştu Metcalfe bastıramadığı bir öfkeyle.

Ancak Corcoran, Metcalfe'in alaylı sorusunu ciddiye almış ve, "Her zaman en büyük hatalarımızı kendimize fazla güvenmek yüzünden yapmıyor muyuz?" demişti. Yaşlı adamın gözlerinde bir sitem, mutlaka üzerinde konuşulması gereken bir suçlama vardı*Kendine aşırı güvenme Stepnen... zannettiğin kadar iyi olmayabilirsin.

"Mutluluk vadisine hoş geldiniz," dedi Hilliard, bir Camel sigarası yakarken. "Ortak... dostumuz sizi çok düşünüyor olmalı."

Metcalf'e omuz silkti.

"Size de tam anlamıyla güveniyor."

"Ve size. Böyle bir buluşmaya izin verilmesi çok ender karşılaşılan bir durum."

Hilliard sanki içini boşaltmak istermiş gibi başını salladı ve gülümsedi. "Dostumuza hava nasıl diye sorsanız, oturup bunu bilmenize gerçekten gerek var mı, diye düşünür."

"Belli ki Moskova çok özel, bir istisna."

"Doğru. Sadece bu binaya gelmiş olmanız, bile birçok meslektaşımın ilgisini çekecektir. Tabi ki siz ziyarete gelmiş Amerikalı bir işadamından başka bir şey değilsiniz, ama benimle görüşüyor olmanız birçok kişinin kafasında soru işaretleri oluşturacaktır."

"Nasıl oluyor bu?"

"Sizin düşündüğünüz gibi değil. Ben sadece işini yapan bir diploma-urn, başımı eğer işimi yaparım, ama kendi özel ajandaları olan çeşitli hi-175

Robert Ludlum

ziplerden birine bağlı değilim, dolayısıyla da otomatik olarak kuşku duyulan biriyim. Sizi uyardım gerekir -

eminim size bu tür uyanlarda bulunmak gerekmiyordur ama lütfen izin verin- bu binadaki başka hiç kimseyle konuşmayın. Kimse güvenilir olamaz. Burası bir sıçan yuvası."

"Çift yanlı sadakat mi yani?"

"Çift mi," diye dalga geçti Hilliard. "Yani iki mi demek istiyorsun? Çık çık daha çık dostum. Moskova elçiliğimiz, 1930'lar ya da 40'lardaki İstanbul'a veya Ankara'ya benzedi. Farklı ajandaları ve farklı sadakat anlayışları olan ajanlarla kaynıyor. Tıpkı çürümekte olan bir ağaç gövdesi gibi, düzinelerce böcek tarafından kemiriliyor, ama işlerini bitirmeden onları göremiyorsun. Bundan kendi hükümetimizi suçlu buluyorum."

Roosevelt'in Beyaz Saray'ını. Orası da yanlış yolda ilerliyor. Rusya ile ilgili düşünceleri durmadan değişiyor ve kendi kafalarnı düzeltemedikleri için bizim gibi sahada bulunan ajanlara karmakanşık mesajlar iletiyorlar."

"Siz de Başkan Roosevelt'in bir çeşit Kızıl olduğunu düşünenlerden değilsiniz, değil mi?" diye kuşkuyla sordu Metcalf'e.

"Şimdi değilim. Ancak yıllarca, ofisine yerleştiğinden bu yana, Moskova'ya pembe gözlüklerle baktı... buna şüphe yok. Yapmayı ilk düşündüğü şeylerden biri, ki Bolşevikler Çar'ı bertaraf

ettiklerinden beri hiçbir Amerikan Başkanı bunu yapmamıştır, Sovyet Hükümeti'ni resmen tanımaktı. Nitekim bunu yaptı da. Ve başdanışmanı, güvendiği canyoldaşı Harry Hop-kins de, her zaman bizi, 'Rusya uzmanlarını' kötüleyerek, iyi kalpli Joe Stalin Amca'ya çok sert davrandığımızı söyledi. Sürekli olarak, 'Çocuklar neden biraz da bu adamların iyi taraflarını görmüyorsunuz?' diye sorardı. Yani, Tann aşkına, Roosevelt'in buraya son gönderdiği büyükelçiye bakın!"

Metcalf başını salladı. Son büyükelçi Stalin'e dalkavukluk etmesiyle, onun kanlı temizlik hareketlerini savunmasıyla ün yapmıştı. "Yani bur-daki bazı meslektaşlarımızın Ruslara karşı biraz yumuşak, biraz pembe tavırlar içinde olduğunu mu söylüyorsunuz? Yoksa onların düpedüz Kremlin tarafından buraya yerleştirilmiş

ajanlar olduklarını mı?"

176

Tristan Dhaneti

Hilliard rahatsız görünüyordu. Bir bebeğinki gibi şeftali tüyleriyle Đcaph kafasını tombul eliyle sinirli bir şekilde sıvazladı. "Bir ajanla bir casus arasında etkileri bakımından fark vardır. Ben, iki sütunlu muhasebe defteri tutmaya inanan adamları kastediyorum. Yani bir yandan Kızıl Mey-dan'daki dostlarımıza çeşitli iyilikler yaparken, bir yandan bizim için de çalışabileceğine inananlardan, Amerikan dış politikasının anlamını biraz daha genişletip tüyolar verenlerden, telefon konuşmaları yapanlardan söz ediyorum, ne diyeceğiz onlara, Moskova'ya yumuşak davrananlar mı?"

"Siz ne isterseniz diyebilirsiniz ama ben böyle kişilere sadece hain derim," diye cevap verdi Metcalfe.

Hilliard bıkkınlıkla omuz silkti. "Keşke bu kadar basit olsaydı. Bu tür adamlar, baştakiler nasıl davranıyorsa öyle davranma eğilimindedirler. Ve eğer Harry Hopkins ve Roosevelt, Nazilere karşı bir siper olarak güçlü Sovyet-Amerikan ilişkileri oluşturmaya çalışıyorlarsa -ki iki ay önce Stalin ile Hitler el sıkıştıncaya kadar niyetleri buydu- bunlarda da NKVD' deki ya da Kremlin'deki dostlarına doğru sızmak gibi tuhaf bir duygu oluşuyor, öyle değil mi? Sonuçta, davaya hizmet ediyorlar. Dışardan. En tehlikeli hainler sevgi adına hareket edenlerdir, daima kendilerinin gerçek vatanseverler olduğuna inanırlar." Hilliard, ona delici bir bakış fırlattı.

Ne söylemeye çalışıyordu bu adam? Metcalfe merak ediyordu. "Kendi meslektaşlarınıza güvenemeyeceğiniz bir Amerika Birleşik Devletleri Hükümeti elçiliği anlatıyorsunuz. Kimin Stalin için çalıştığının belli olmadığı bir elçiliği?"

"Söylediğim gibi, bu hiziplerden sadece biri. Elementlerden sadece biri. Roosevelt, Joe Stalin Amca'nın belki de iyi bir insan olmadığını daha yeni itiraf etmeye başladı. Bolşeviklerle ilgili bazı acı gerçekleri yeni yeni öğreniyor. Sesini alçaktı. "Büyükelçi diye yolladığı son kuklaya bakın. Bir çanak yalayıcı, Rusya hakkında hiçbir şey bilmeyen, Rusya'dan bizden bile daha çok nefret eden, kurnaz, kaypak bir New York'lu avukat.

Rusya'yı hor görüyor ama bir şey bilmeden. Sadece küçük görmeye dayanan bir fanatizm kadar kötü

bir şey daha yoktur. Ve kendi yandaşları da var,

177

F: 12

Robert Ludlum

Rusya'dan nefret edenler korusu. Bu çocuklar Bolşevizm virüsünden öyle çok korkuyorlar ki Kremlin'le ilişkilerimizi sabote edebilmek için ellerinden gelen her türlü kahrolası şeyi yapmaktan çekinmiyorlar.

Mümkün olsa Berlin'e de yardım edecekler. Nazileri, komünizmin dünyaya yayılmasını durdurabilecek yegâne umut olarak görüyorlar."

"Ciddi olarak Hitler için çalışan insanların varlığından mı bahsediyorsunuz?"

"Aynı iki girişli yöntemle, evet. Ya da daha da beteri. Sorun şu ki, kimin ne yaptığını bilemiyorsunuz! Burası bu Tanrı'nın cezası yılanların yuvası."

"Uyanlarınızı anladım."

"Ama buraya bunun için gelmediniz. Şifreli mesajlarımı doğru oku-duysam, benden somut bilgiler istiyorsunuz. Nazi-Sovyet ittifakı hakkında -eğer bu doğruysa- bildiklerimizi öğrenmek istiyorsunuz. Ya da her iki taraf açısından birer taktik olup olmadığını?"

"Bunlar, peşinde olduğum şeyin bir parçasını oluşturuyor."

"Aynı zamanda da büyük bir bilinmezi oluşturuyor. Sfenksin esrarı gibi. Hepimizin bilmek istediği şey. Ancak, sizin bilmek isteme nedeniniz ilgimi uyandırıyor."

"Korkarım ilginizi uyandırmaya devam edecek."

"Bölümlendirme," dedi Hilliard bir baş hareketiyle. "Parçalara ayırma. Eh, size bir şey söyleyeyim mi, bir buçuk yılı aşkın bir süredir Was-hington'a, Stalin'in Hitler ile bir saldırmazlık antlaşması imzalayacağına dair uyanlar yollayıp duruyordum, sonunda elime ne geçti? Tamamen ve mutlak biçimde inanmazlık. Đnkâr. Geri zekâlılar, 'Yok, böyle bir şey asla olmaz,' diye cevaplar gönderip durdular. Marksist bir hükümet asla ideolojik düşmanı ile anlaşma yapmazmış. Washington, Stalin'in tek düşüncesinin Sovyet sistemini korumak ve yürütmek olduğunu bir türlü anlayamıyor, görünüşe bakılırsa. Đdeolojinin bununla hiçbir ilgisi yok. Bu şimdi kendini koruma davası."

"Siz antlaşma imzalayacaklarını biliyor muydunuz yani?"

178

Tristan Đhaneti

"Kaynaklarım vardı."

"Kremlin'de mi?"

Hillard başını sallayarak gizemli bir şekilde gülümsedi. "Berlin ile Moskova arasında görüşmeler olduğunu herkes biliyordu, ama gerçekten bir antlaşma imzalanıp imzalanmayacağını Ruslar bile bilmiyordu. Bunu nasıl bilebiliriz ki? Size bir hikâye anlatayım. Alman Dışişleri Bakanı von Ribbentrop, Stalin'le antlaşma imzalamak üzere Moskova'ya geldiğinde, Rusların elinde havaalanındaki karşılama töreni için kullanabilecekleri Nazi bayrakları bile yoktu. Her tarafı araştırdılar ama bulamadılar. Son altı yılı Nazilere saldırmakla geçirmişlerdi; tabii ki Nazi bayrakları olmazdı. Sonunda, Moskova'da Nazi aleyhtan filmler yapan bir film stüdyosuna gittiler, ama tabii onlar da lime limeydi."

"Ama biliyordunuz," diye ısrar etti Metcalfe. "Bir antlaşmanın imzalanacağını biliyordunuz." Bu da Amos Hilliard'ın Alman elçiliğinde bir kaynağı olduğu anlamına gelir, diye düşünüyordu Metcalfe.

"Burada, Moskova'daki küçük başanın sırn," dedi diplomat. "Stalin gibi düşünebilmeyi becermemdir. Pek hoş bir süreç olmadığını itiraf etmeliyim. Ama o aşın derecede pragmatik bir adamdır. Kendisiyle tanışmıştım; onu değerlendirme olanağına sahiptim. O acımasız bir adam, ama aynı zamanda acımasızca pratik biri. Onun nasıl düşündüğünü biliyorum. Fransa'nın düştüğünü görüyor, İngilizlerin kendi can derdine düştüklerini ve Avrupa'da yalnız kaldıklarını görüyor. Londra'nın Avrupa'da hiçbir müttefikinin olmadığını da görüyor! Ve Stalin elinde oynayacak başka kart kalmadığını da biliyor. Antlaşmaların güçsüzlerle değil, güçlü adamlarla yapıldığını da biliyor. Alman panzerlerini Sovyet sınırlarından uzak tutmanın başka yolu yok."

"Hatta Führer Polonya'nın yansını, Baltık ülkelerini ve Besarabya'yı da bırakırsa, daha da iyi."

"Kesinlikle. Ve Hitler de iki cephede savaşmaktan kaçınıyor. Bu onu mahveder. Bir yandan İngilizlerle savaşırken aynı zamanda Rusya'ya saldırmak tam bir delilik olur. Ordusu bölünür, kaynakları bölünür ve kısa za-179

Robert Ludlum

manda her şeyi kaybeder. Ve Hitler, her şey olabilir, ama aptal değil. Bu da bizi yine Sfenks'in esrarına, cevap verilemeyen sorulara geri döndürüyor. Hitler ile Stalin arasındaki ittifak gerçek mi? Eh, sizin için bu soruyu yanıtlayayım. Kahretsin ki evet, gerçek. Savaş kadar gerçek. Bencillik kadar gerçek."

Metcalfe başını salladı, düşünceliydi. Aklına bir fikir gelmişti, tam olarak çıkaramıyordu, ama zihninin gerilerinde bir şey şekillenmişti... "Ama bu ittifak gerçekse, hepimiz yandık demektir," dedi. "Avrupa kıtasının iki büyük imparatorluğu arasındaki silahlı bir ittifak, milyonlarca asker ve büyük bir silah gücü anlamına gelmez mi? Ganimetleri paylaşır, Avrupa'yı ve sonra da dünyanın geri kalanını aralarında bölüşürler, haritaları yeniden çizerler ve buna engel olmak için yapabileceğimiz hiçbir şey kalmaz!"

"Ortak dostumuzun size niye güvendiğini şimdi anlıyorum. Stratejik düşünen birisiniz."

"Von Ribbentrop'la yapılan görüşmeleri Stalin bizzat idare etti, değil mi?"

Hilliard başıyla onayladı.

"Bunu yürütmeyi gerçekten istemese böyle yapmazdı."

"Ve antlaşma tamamlandığında, Joe Amca, Hitler'in şerefine kadeh kaldırıp ona bir molodyetz dedi."

"Đyi bir adam."

"Rusça biliyorsunuz."

"Biraz," diye yalan söyledi Metcalfe. "Söylenenleri anlayacak kadar."

"Ve şimdi de Sovyetler Almanlardan milyonlarca mark değerinde türbinler, silah parçaları, tezgâhlar ve hava savunma silahları satın alıyorlar. Böyle bir şey ilk kez oluyor. Sizce, Almanya, Rusya ile birlikte savaşacaklarını düşünüyor olmasa, onlara bu tür şeyler satar mıydı? Ben sanmıyorum. Zor bir noktaya geldik Metcalfe. Washington'un bu savaşa katılmak istediğini düşünüyor musunuz? Sizce Roosevelt hem Sovyetler Birliği, hem de Nazi Almanyası ile çarpışmak istiyor mu?"

"Tek umudumuz hırsızların arasında bir anlaşmazlık çıkması."

180

Tristan Đhaneti

"Siz karanlıkta ıslık çalyorsunuz Metcalfe. Rüya görüyorsunuz. Bu diktatörler müttefik olarak ne kadar daha güçlü olduklarını biliyorlar -birlikte dünyanın canına nasıl okuyacaklarını. Ve burdaki Đngiliz dostlarımdan-Churchill'in bizzat kendisinden olmamakla beraber, hükümetinin yüksek mevkilerindeki dostlarımdan, Almanya ile, Sovyetlere karşı aynı bir barış yapma uğraşlarına dair bir şeyler duyuyorum."

Metcalfe bir süre alt dudağını çiğneyerek düşündü. "Burdaki Alman elçiliği personelini ne kadar tanıyorsunuz?"

Hilliard temkinli yaklaşarak, "Oldukça iyi. Bilmek istediğiniz ne?" dedi.

"Alman elçiliğinde ikinci sekreter olan von Schüssler adında biri var."

Diplomat başını salladı. "Vasat biri. Bir aristokrat, soylu, eski bir Alman ailesinden geliyor, Alman Dışişleri Bakanlığı'nda olmasının tek nedeni de bu. Hiçbir etkisi, önemi yok. Onun hakkında ne bilmek istiyorsunuz?"

"Onun gerçek politik düşünceleri hakkında bir bilginiz var mı?"

"Ah," dedi Hilliard anlayarak, "Burdaki Alman elçiliğinde gerçekten de, nasıl diyelim, Nazileri ciddiye almayan birileri var. Almanya'yı seven ama Nazilerden nefret eden, Hitler'i devirmek için ellerinden gelen her şeyi yapabilecek, sadık Alman yurtseverleri. Nazi karşıtı direnişin yeraltı üyeleri. Ama von Schüssler? Zor.

Ekmeğinin nereden geldiğini biliyor. Bu adamın bir ideolojiye sahip olduğunu hiç sanmıyorum.

Kendisine ne söylenirse onu yapan biri. Değerlendirebildiğim kadıyla -ve bu adamla da birkaç kere karşılaştım, ne de olsa burası küçük bir şehir- kendisini büyük Prusya asaletinin mirasçısı olarak görmek gibi, kendini aldatmaya yönelik, acıklı bir inanca sahip. Şan şeref ve itibar istiyor, buna hiç şüphe yok. Ama cesur değil.

Zayıf, boş bir kibirden başka bir şeyi olmayan bir adam. Von Schüssler sadece kendisine emredilenleri yapıyor. Sadece kalesine göğsünde madalyalarla dönebilmeyi istiyor. Ve de duyduğuma göre anılanı yazıyormuş, Tanrım."

"Anlıyorum," dedi Metcalfe. Hilliard'ın yargılanna güveniyordu. Zayıf, boş bir adam. Bir kahraman değil, cesur bir harekette bulunacak ya

181

Robert Ludlum

da gizli Nazi karşıtı örgütün bir üyesi olacak biri değil. Yani, görüldüğü kadarıyla döndürülebilecek biri değil.

Elbette bunlar sadece bir kişinin değerlendirmeleriydi, ama eğer Hilliard haklıysa von Schüssler, Corky'nin amacına uyacak bir hedef değildi. Cesur değildi. Bu anlatılanlar, iki taraflı ajan olacak birinin tanımına uymuyordu. Yine de Corcoran, onu buraya Almanı potansiyel bir değer olarak gördüğü için yollamıştı. Corky bu kadar yanılmış olabilir miydi? Moskova'da bir kaynağı vardı, Amos Hilliard, ona boş yere uğraşmamasını söyleyebilirdi. Metcalfe şaşkındı.

"Bakın buraya ne için geldiğinizi bilmiyorum ama eğer bu adamla yüz yüze görüşmek ilginizi çekiyorsa, bana bu gece onun ve Rus balerin kız arkadaşının daçaya gelecekleri söylendi."

Rus balerin kız arkadaşı, diye düşündü Metcalfe. Lana!

"Diplomatik çevrelerin sosyal tantanasının merkezine. Ya, bu mutluluk vadisinde, sürüp giden kahrolası bir eğlence anlayışımız da var."

"Orda olacağım," dedi Metcalfe, Hilliard'la aynı anda ayağa kalkarken. Diplomat masanın etrafını dolaşarak yanına geldi ve Metcalfe tokalaşmak için elini uzattı. Ufak tefek adamın el sıkışmak yerine, sıcak bir biçimde sarılıp onu kucaklaması karşısında çok şaşırdı. Aynı anda Hilliard kulağına bir şeyler fısıldayınca, amacını anladı. "Arkanı kolla, duyuyor musun? Kendine -ve bana- bir iyilik yap Metcalfe. Buraya asla bir daha gelme."

Tristan ihaneti

182

15. BÖLÜM

Metcalfe odasının anahtarını, odanın olduğu katta bir masaya oturmuş, tüm geliş gidişleri izlemekte olan yaşlıca kadından, dezhurnaya'dan teslim aldı. Bütün Sovyet otellerinde olduğu gibi, Metropole'de de odanızın anahtarını dezhurnaya'ya veriyor, tekrar ondan alıyordunuz. Genellikle,

buradaki gibi yaşlı kadınlar yapıyordu bu işi ve bütün gün o masalarda oturuyorlardı. Gece olunca da, başını masanın üzerine koyacağı yastığa dayayıp biraz kestirecekti. Güya bu arkaik sistem, otelde kalanların kendilerini güvende hissetmeleri, anahtarların sadece sahiplerine verilmesini sağlamak içindi ama, tabii ki asıl neden, güvenlik gerekçesiyle otel müşterilerini yakından izlemektir. Moskova'daki her şey güvenlik gerekçesiyle yapılıyordu... devletin güvenliği.

Odasının kapısını açar açmaz ilk fark ettiği şey, hizmetçinin henüz odayı temizleyip toplamamış olmasıydı.

Tuhaf bir durumdu, neredeyse akşamüzeri olacaktı.

Gözleri odadaki loşluğa alışınca, ikinci olarak da -ki bu keşfi, yıldırımla çarpılmış gibi hissetmesine yol açmıştı- odasının aranmış olduğunu anladı. Teorik olarak bu çok şaşırtıcı bir şey değildi, Ruslar yabancı ziyaretçilerin odalarını genellikle ararlardı. Ama odasını alenen, açıkça, gösteriş yaparcasına aramışlardı.

Aradıklarım gösterecek kanıtlar bırakmışlardı kasten.

Odası tamamen altüst olmuş durumdaydı. Bu sabah çıkmadan önce kilitlemiş olduğu bavulu açıktı, kilit kırılmıştı, Paris'ten ayrılırken alelacele katlamış olduğu şeyler yatağın üzerine, yerlere atılmış durumdaydı.

Bütünüyle bir kaostu bu, delilikti!

183

Robert Ludlum

Özenle dolaba asmış olduğu birkaç takım elbise, yere atılmakla kalmamış, sanki gizli bir cep aranmış gibi yırtılmışlardı. Aynı biçimde ayakkabı tabanları, bel kemerleri de yırtılmıştı. Bavulunun astarlarını bile kabaca parçalamışlardı. Araştırmayı gizlemek zahmetine hiç kalkışmamışlar-dı ve davranışlarındaki saldırgan tutum Metcalfe'i şok etmişti.

Odanın diğer tarafına yürüyüp Hermes valizini kaldırdı ve pirinç kenarlarını kontrol etti. Bu köşebentlerin içlerindeki boşluklarda, gerekli olduğunda kullanacağı, minyatür bir radyo vericisinin parçalanmış gizlenmişti.

Görebildiği kadarıyla vericinin en önemli parçaları yerinde gibiydi, onlar olmadan verici çalışmazdı. Neyse ki bunları bulamamışlardı, çok iyi saklanmıştı. Elbette bunlar vericinin sâdece minyatür parçalarıydı, aletin geri kalanı Roger tarafından, Amerikan elçiliğine ait daçanın yakınlarında bir yerde Moskova çam ormanlarının içine saklanmıştı.

Sonra, üzerinde taşıyabileceği Webley tabancasını hatırladı, onu da dikkatle yatağın çerçevesine tutturmuştu. Dizlerinin üzerine çöktü ve eğilip yatağın altına baktı. İçine tabancayı koyup tekrar yatağa yapıştırdığı ağ da delinmişti.

Tabancasını da almışlardı.

Kalbi çarparak bir iskemleye oturdu. Neden bu odaya saldırıp böyle hunharca ve böyle aleni bir arama yapmışlardı? Bu ne anlama geliyordu? Onu uyanyorlarmış gibi görünüyordu -Sovyet gizli servislerinden biri ama hangisi olduğunu kestiremiyordu- ondan kuşkulandıklarını net ve kesin bir dille ifade ediyorlardı. Attığı her adımı izlediklerini göstererek daha ileri gitmesine engel olmaya çalışıyorlardı.

Ancak bu tür bir uyan yapabilmek için gizli servislerin tepesinden ya da tepeye yakın bir yerlerden izin almış

olmaları gerekirdi. Özel bir nedenle ona karşı özel bir muamele uygulanmaktaydı. Yüksek mevkilerde birilerinin elinde, buraya sadece bir işadamı olarak gelmediği kuşkusunu uyandıracak bir şeyler olmalıydı en azından. Bu bir sızıntının işareti miydi acaba?

184

Tristan Dhaneti

Corky'le temas kurması ve ona durumu iletmesi gerekiyordu. Normalde, Corky düzeyinde bir karar gerekmedikçe onunla iletişim kurmayacaktı, saha güvenliği bir ajanın komuta merkezinden olabildiğince uzak durmasını gerektirirdi. Ancak bu saldırının yapısı -o her ne ise- bir güvenlik ihlalinin kanıtı olabilirdi ve Corky'nin bundan bir an evvel haberi olması gerekirdi. Bu gece Metcalfe Moskova dışındaki Amerikan daçasına gidecekti. Gözden kaybolma fırsatı bulur bulmaz, Roger'ın onun için önceden kararlaştırılmış

işaretler bıraktığı ormana yürüyecekti. Vericiyi bulup valizinin köşebentlerindeki kristali ve diğer parçaları yerlerine takacak ve Corky'le temas kurmaya çalışacaktı.

Ancak daçaya takip edilmeden ulaşması gerekiyordu. Bu, işin en zor kısmıydı. Otel lobisinde bekleyen sıradan goriller peşine düşeceklerdi ama önemli olan bu değildi. O donuk bakışlı adam her kimse, onu atlatması gerekiyordu. Amos Hilliard dışında, bu geceki partiye katılacağını bilen yoktu ve o da kimseye söylemezdi, belki sadece büyükelçiye bilgi verirdi. Öte yandan, eğer Lana'nın da orada olacağı NKVD

tarafından biliniyorsa -ve elbette Lana'yla Bolşoy'daki soyunma odasında bulunduğu da biliniyordu- peşindekiler kolaylıkla oraya gideceğini tahmin edebilirlerdi. Yine de, kılık değiştirmek filan gibi bazı önlemler alarak peşindekilerden kurtulmak zorundaydı. Aynaya bakarak tıraş olurken kafasında bir plan geliştirmeye başladı. O sırada kapı vuruldu. Metcalfe otelin kaba havlusuyla yüzünü kurulaya-rak kapıya gidip, açtı.

Kapının önünde Ted Bishop, İngiliz gazeteci durmaktaydı. Kravatı bir yana kaymış, gömleğinin etek uçları pantolonunun dışına taşmış, yüzü kızarmıştı. Elinde bir şişe Skoç viski vardı.

"Tann'nm belası dezhumaya, senin kardeşim olduğunu söylemeden bana kahrolası oda numaranı vermeye yanaşmadı! Ne hayal gücü ama! Senin gibi uzun boylu, yakışıklı bir Amerikalı ile benim gibi yuvarlak bir İngiliz cücesini kardeş sanmak!" Dili dolaşıyordu, kafayı bulmuş olduğu illiydi. "Evlat edinildiğimizi sandı herhalde biz... kardeşler!"

Robert Ludlum

Bishop, Metcalfe'in odasındaki enkaza bakıyordu. "Sana hakikaten iyi hizmet vermiyorlar galiba? Yani, Metropole'deki temizlikçilerin pek iyi j olmadıklarını biliyorum ama, bu kadarı, Tanrım!"

Metcalfe, adamı içeri çekip kapıyı kapattı. "Bugünlerde bütün yabancıların odalarını arıyorlar mı?" diye sordu. "Hatta iş için buraya gelmiş işadamlarının odalarını bile? Amerika ile Rusya arasındaki ticaretin bu kadar az olmasına şaşmamak lazım."

"Bunu onlar mı yaptı?" diye haykırdı Bishop, eliyle odanın halini göstererek, sandalyelerden birine çökmüştü.

"Vay anasını!... Pasaportunu da almışlar mı?"

"Hayır," dedi Metcalfe. "O resepsiyondaki kasada kilitli."

"Yani nasıl açacaklarını bilmedikleri bir yerde... bütün o Amerikan pasaportlarını artık göremezler. Ne yaptın, peşine takılan o hamamböcek-lerinden birini mi ektin?"

Metcalfe başını salladı.

"Bundan hoşlanmazlar. Bu onları kızgın eşekanlanna döndürür. Bütün yabancı konukların nereye gittiğini bilmek isterler. Buralarda bir ya da hayır, iki bardağın var mı?" Boğazından tuttuğu Viski şişesini sallamaktaydı.

"Tabi," dedi Metcalfe, masanın üzerinden tozlu bir bardak alıp gazeteciye uzattı.

"Başka yok mu?"

"Korkarım bana verdikleri bu."

Bishop bardağa ağzına kadar içki koydu. "Şanslısın o zaman." Bardağı kaldırıp kafasına dikti. "Bu aslında Skoç bile değil. Kahrolası votka. Renk versin, diye bir miktar kör olası karamel ekliyorlar ve viski diye satıp gayet güzel döviz kazanıyorlar. Sulandınp eski Johnnie Walker şişelerine dolduruyorlar. Tabi ki üstünde mühür olmuyor."

"Ben istemiyorum, teşekkür ederim," dedi Metcalfe hiç gerekmediği halde. Zaten Bishop ikram etmemişti.

Tristan Dhaneti

"Lanet kahverengi votka," dedi Bishop. "Buna Skoç viskisi diyorlar. Bundan üzücü bir şey olabilir mi? Eğer metafor gibi kelimeler kullanabilecek biri olsaydım, lanet rejimin bir metaforu derdim bu duruma. Bu gece dışan mı çıkıyorsun? Programın mı var?"

"Bazı arkadaşlarımla buluşacağım."

"Anlıyorum." Bishop bardağının üzerinden onu süzdü. "Sanırım işadamları arkadaşlarla?"

"Onun gibi bir şey."

"Onlara halat satanlarla mı?"

"Efendim?"

"Halat. Ruslara halat satmak. Bunu hiç duymadın mı?"

"Korkarım duymadım."

Bishop kan çanağına dönmüş boncuk gibi gözlerini ona dikti. "Bunu Lenin söylemişti. 'Kapitalistler bize onları asacağımız halatları satacaklar.'"

Dikkat, diye düşündü Metcalfe birden. İngiliz gazeteci bir ayyaştı, ama alkol dumanlarının arasında Sovyet rejimine karşı derin bir kin ve nefret taşıyordu. Hilliard'ın sözlerini hatırlamıştı: ...Rusya'dan nefret edenler korosu... ellerinden gelse Berlin'e yardım edecekler... Komünizmin dünyaya yayılmasına karşı tek umudun Naziler olduğunu düşünüyorlar... Acaba Ted Bishop da bu, Rusya'dan nefret edenler korosundan mıydı?

Gazeteci yıllardır Moskova'daydı, bu da bilgi alabileceği iyi kaynakları olduğu anlamına geliyordu... ama bu iş

iki yanlı da olamaz mıydı? O da bu sağlam kaynaklara bilgi sağlıyor olabilirdi. Belki bu bağlantıları Sovyet Hükümeti 'nde değil de, buradaki başka yabancı kolonilerdendi?

Moskova 'daki herkesin kendi gizli ajandası varmış gibi görünüyordu. Burası bir labirentti. Geçen yıl İngiliz başbakanı ne demişti? "Rusya'nın ne yapacağını önceden bilemem. Bu bir muammanın içindeki gizemle sarmalanmış bir bilmece." Daha da şaşırtıcı ve esrarengiz olan, Hilliard'ın buradaki Rusya gözlemcilerini çingiraklı yılanlara benzetmiş olmasıydı. Hilliard arkasını kollayıp diye uyarılmıştı onu.

187

Robert Ludlum

Bishop kendini kaptırmış, çılgınca el kol hareketleri yaparak atıp tutuyordu. "Sen ve işadamları dostların sadece para kazanmak için çalıştığınızı söyleyebilirsiniz, ama aslında bu Sovyet savaş makinesine yardım etmiş olmuyor musunuz? Kahrolsun, Douglas Şirketi'nin Ruslar için uçak yapmasını sağlıyorsunuz ve eğer bu kuşların gidip Londra'nın tepesine bomba yağdıracağını düşünmüyorsanız ben de Canterbury Piskoposu'yum. United Engineering ve Foundry'nin Moskova yakınlarında Stupino alüminyum fabrikasını, siz Amerikalıların sahip olmayı hayal dahi edemeyeceği bu dünyanın en ileri alüminyum fabrikasını kurmasına ve o bomba makinelerini üretmesine neden oluyorsunuz. General Electric'iniz komünistlere türbinler satıyor, anahtar teslim elektrik santralleri kuruyor ve lanet olası maden eritme ocakları ve siz Yanki'lerin Gary, Indiana'daki fabrikalarınızdan

bile daha büyük çelik fabrikaları kuruyorsunuz... Ah, neden bahsettiğimi bile bilmiyorum Metcalfe. Sen işine bak."

Bishop çılgınlar gibi bağırp çağırırken, Metcalfe odada dolanıp giysilerini topluyor, sağlam kalanları ayırıyordu. Eğer bu gece Amerikan elçiliğinin o partisine katılacaksa elini çabuk tutması gerekiyordu, bunun için de bu sarhoş İngilizli buradan yollaması gerekiyordu.

Bishop "kahverengi votka"sından büyük bir yudum daha aldı. Sesini fısıltı düzeyine indirip, "Belki sana bunlan söylememem gerekirdi Metcalfe, ama bu bilgiler mükemmel bir kaynaktan, 'temizlik evi'nden biri için çalışan bir kuştan..."

"Ne?" dedi Metcalfe, birden söyledikleri ilgisini çekmişti.

"Bu benim taktığım isim, 'temizlik evi'..." diye devam etti Bishop. "Neyse, onlar bana diyorlar ki Stalin'in adamı Molotov sabah Berlin'e gidiyormuş. Yani sabah büyük bir heyetle birlikte Byelorusskaya Dstasyonu'ndan hareket edecekmiş."

"Bu doğru mu?" diye sordu Metcalfe yumuşak bir tavırla. Eğer doğruysa önemli bir haber var arkasında demekti. Eğer Stalin Dışişleri bakanını Almanya'ya yolluyorsa Nazilerle ilişkilerini pekiştirmek istiyordu...

"İngilizler Sovyetleri hafife alıyor," dedi Bishop iki yana sallanarak.

188

Tristan Dhaneti

"Ve bunu anladıklarında iş işten geçmiş olacak. Londra, Rusların Krauts ile uyduruk bir kâğıt parçası imzalamış olabileceğini söyleyip duruyor, ama içten içe onlardan nefret ediyor, değil mi? Bu sana tarafsız gibi mi geliyor Met..."

"Bu doğru mu?"

Bishop titreyen parmağını Metcalfe'e doğru salladı. Gözlerini kısmış sağa sola, öne arkaya sallanıyordu.

"Mükemmel bir kaynak dedim sana." Birden Bishop parmağını indirdi, geri çekti, dudaklarını sarkıttı. "Beni sıkıştırma şimdi."

"Endişelenmene gerek yok Ted."

"Endişeleniyorum ve dokuz doğuruyorum, hani derler ya," diye adeta kükredi. Sonra yine sesini alçaltıp devam etti. "Sen casus değilsin değil mi? Hani şu işadamı kılığına girenlerden, bilirsin bu klasik bir kılıftır."

Metcalfe donmuştu. Yüzünde tebessümle itiraz etmeye hazırlandı, ama tam o anda İngiliz yüksek sesle, kahkahalar atmaya başladı, sonra da boğulur gibi oldu ve birden fırlayarak banyoya girip kapıyı arkasından çarptı. Metcalfe öğürtülerini, inlemelerini duyabiliyordu.

"Đyi misin?" diye seslendi banyoya doğru ama Bishop'un cevabı, giderek artan inilti ve kusma sesleri oldu.

Metcalfe başını salladı ve hızla giyinmeye başladı. Ted Bishop'un gizli bağlantıları ne olursa olsun, o bir ayyaştı, sade ve basit, bu da onu tehlikeli olmaktan çok bir baş belası yapıyordu. Birkaç dakika sonra sifonun çekildiğini, ardından da musluktan gelen su sesini duydu, sonra koyun gibi bakmakta olan Bishop ortaya çıktı. "Şey, Metcalfe," dedi, Moskova'dan ayrılırken diş macununla tıraş kemini bana bırakabilir misin?

Biliyorsun, bu lanet şeyleri burda bulmaya imkân yok."

Roger henüz Metropole'e dönmemişti. Yapılması gereken, fark edilmeden elçilik daçasına ulaşmaktı.

Kurallara göre, Intourist kanalıyla bir ^ba ve bir şoför ayarlayabilir veya ortalıkta bulabilirse bir taksiye bine-189

Robert Ludlum

bilirdi. Resepsiyonda duran iki genç adamdan, daha sevimli olanı yaklaşırken Metcalfe'e gülümsedi.

"Bir sürüşe ihtiyacım var," dedi Metcalfe. Rusça konuşmuştu ama kasten kötü bir aksanla ve duraklayarak.

Ruşanız çok akıcı olduğu takdirde dikkat çekerdiniz. Zavallı bir turist gibi görünmek en iyisiydi.

"Bir... sürüş mü?"

"Yani bir araba."

"Intourist'i arayabilirim," dedi memur, telefona uzanırken.

"Hayır," dedi Metcalfe sırıtarak. "Resmi olmamalı. Ben... şey, bu sadece aramızda çocuklar, tamam mı? Bu şahsi bir şey, anlarsınız ya?"

Memur yavaşça çenesini dikti, gözlerini kısmıştı, dudaklarında anlayışlı bir tebessüm belirmeye başlamıştı.

"Şahsi," diye tekrarladı.

Metcalfe ses tonunu iyice alçaltarak, "Bir kadınla ilgili, anlıyor musun? Güzel bir kız. Ochi chorniye" diye ekledi. Kara gözler: eski bir Rus halk şarkısı. "Intourist'te çalışan bir tur rehberi ve patronları bir şey anlayacak diye çok korkuyor... anlıyor musun?"

Rus anlamıştı. "Intourist'tekiler bilmesin istiyorsunuz," dedi başını sallayarak. "Ama bu en zor iş, efendim.

Intourist bütün yabancılarla ilgili düzenlemeleri yapan resmi kuruluşumuzdur." Ümitsizce omuz silkti.

"Moskova, Londra veya New York değil efendim. Intourist yabancıarrt kullanabileceği tek resmi

ulaşım sistemidir."

"Elbette," dedi Metcalfe. O arada, bankonun üzerine, bir Metropole antetli kâğıdına hafifçe gizlenmiş koca bir tomar ruble uzatmıştı. "Çok güç bir durum olduğu kesin. Bulabileceğiniz herhangi bir çare - beni ochi chorniye'ne götürecektir herhangi bir gayri resmi yol- şey, çok işime yarayacak."

"Ah, evet efendim," dedi memur, birden heveslenmişti. "Aşk her zaman yolunu bulmak zorunda."

Resepsiyonun arkasındaki ofise girip kaybolduktan bir iki dakika sonra geri döndü. Resepsiyonun öteki ucunda bir grup Bulgarla ilgilenmekte olan diğer memurun bir şey duymadığından emin olmak için, o tarafa bir göz attı. "Kesin olarak bir şey söylemek zor

190

Tristan Dhaneti

efendim, ama bir ihtimal olabilir." Kaşlarını kaldırdı. "Bu benim açımdan bazı sorunlar yaratabilir."

Metcalfe başını salladı. Bu kez elinde daha da kalın bir deste tutarak, jnemurla tokalaştı ve elindeki parayı ona verdi. "Ne yapabilirsiniz."

"Ah efendim, belki yardımcı olabilirim. Eğer benimle gelirsiniz?..." Genç Rus resepsiyon bankosunun arkasından çıktı ve hızla otelin ön kapısına doğru yürümeye başladı, Metcalfe de hemen ardından onu takip ediyordu. Birkaç dakika sonra, memur, yanlarında MOLOKO: süt yazan geniş bir minibüsü durdurdu.

Koşarak minibüs şoförünün yanına gitti ve aceleyle bir şeyler anlattı. Sonra Metcalfe'in yanına geldi. "Bu bey, bana yakıtın çok sınırlı ve pahalı olduğunu söylüyor."

Metcalfe yine başını salladı ve memura bir deste daha ruble verdi. Rus tekrar şoförün yanına koşup parayı verdikten sonra, Metcalfe'e yaklaşp, "Burdan efendim," diye kapıyı açarak Metcalfe'i minibüsün arka bölümüne çağırdı. Metcalfe içeri tırmandı. Birkaç kasa süt, tuhaf bir tezat oluşturan leş gibi kokan bir kasa dolusu soğan dışında, minibüsün içi bomboştı. Kapı kapanınca Metcalfe karanlığın içinde bir sürgü sesi duydu. Şoför mahalli ile aracın kasesini ayıran sürgü açılmıştı. Şoför, "Nereye gidiyorsun?" diye soruyordu.

Metcalfe çabucak tarif etti. Elçilik daçasından söz etmekten kaçınmış, sadece yerini tarif etmişti. Açılan dar aralıktan şoförün eski köylü ceketini ve kürk kalpağını görebiliyordu. "Soğanlarıma dokunmanı istemiyorum,"

dedi şoför, vitesi yükseltirken. Araç ileri doğru atılmıştı. "Kilosu on ruble ve bulabildiğim için de şanslıyım.

Karım çok sevinecek, bundan eminim." Şoför bu saçma sapan gevezeliğine devam ederken Metcalfe'in gözleri karanlığa alışmıştı ve aracın arkasında, takip eden olup olmadığını görebileceği küçük, tozlu bir cam keşfetmişti.

Kimse yoktu. Şoför, Metcalfe'in tarif ettiği dolambaçlı yolu izliyor, gevezelik etmeye de devam

ediyordu.

Zaman zaman Metcalfe de, dinlediğini belirtecek sesler çıkartmaktaydı. Sonunda minibüs Nemchinovka'ya ulaşır Mozaik Müzesi'nin önünden elçilik daçasına giden üç şeritli yola 191

Robert Ludlum

doğru dönünce, Metcalfe takip edilmediklerinden kesinlikle emin olmuştu. Fark edilmeden buraya gelmeyi başarabilmişti. Küçük de olsa, sonunda bir zafer kazanmıştı. Bir an için, kendini başarısının keyfine kaptırdı.

"Tamam, burası iyi," dedi Metcalfe. Viteslerden yükselen gıcırtilarla minibüs durmayı başarabilirdi. Metcalfe kapıyı açtı ve dışarı atladı. Karanlıktı, Moskova'da yılın bu zamanında hava erken kararıyordu. Görünen tek ışık, elli atmış metre ötedeki daçadan geliyordu. Gramofondan yükselen müzik sesi de duyulabiliyordu.

Acaba Lana ve Alman sevgilisi de partiye katıldılar mı diye merak etti.

Metcalfe bir tomar daha ruble çıkarıp minibüsün şoförüne uzatmaya hazırlandı. Ama adam ani bir hareketle, tozu dumana katıp motoru zorlayarak oradan uzaklaştı. Neden böyle birdenbire, ekstra bahşişini bile almadan gittiğini anlayamamıştı Metcalfe. Minibüsün arkasından şaşkın şaşkın bakarken, birden dikiz aynasından şoförün yüzünü gördü araç gözden kaybolurken. Yüreği küt küt atmaya başlamıştı. Onu otelden, buraya, elçilik daçasına getiren adam.. o adam, uzak durmak, görünmemek için uğraştığı adamdı. Donuk bakışlı, sarışın adam.

192

Tristan Dhaneti

16. BÖLÜM

Deş berbat olmuştu, gizlice buraya gelme çabalan, açık açık gelmesinden bile daha kötü sonuçlanmıştı.

Metcalfe Endüstrileri'nin Moskova'da bulunan bir temsilcisi olarak, Amerikan elçiliğindeki bir partiye katılmasında hiçbir anormallik yoktu. Bu tamamen doğal karşılanacak bir durumdu. Bu davranışlarından dolayı sanki bir şeyler gizliyor izlenimi yaratmıştı. Bu hiç iyi olmamıştı. Hiç kuşkusuz, bazı sonuçlan olacaktı, hem de otelde bıraktığı eşyalanna zarar verilmesinden daha vahim sonuçlar. Daha sonra yüzleşmek zorunda kalacağı sonuçlar.

Amerikan elçiliği tarafından kiralanmış olan daça, Moskova'nın güneyindeki ormanların bulunduğu vadiyi gören bir dağ sırtında, kütüklerden inşa edilmiş, iki katlı, mütevazı bir kır eviydi. Burası, Moskova'daki yabancı diplomat topluluğunun sosyal hayatının merkeziydi; büyükelçilerin, konsolosların, ataşelerin ve diğer personelin dedikodu ve bilgi alışverişi yaptıkları, birbirlerinden bilgi sızdırabilmek için bin takla attıkları bir yerdi. Yıl boyunca Amerika'dan, İngiltere'den, İtalya'dan, Türkiye'den, Yunanistan'dan ve Sırbistan'dan gelen diplomatlar burada bir araya gelirdi. Metcalfe burada elçilik binalarından daha fazla iş yürütüldüğünü biliyordu, buradaki rahat ve samimi ortam, güvenilir, sağlam ilişkiler kurulmasına ve önemli bilgilerin değiş

tokuş edilmesine yardımcı oluyordu. Amerikalılar ve Almanlar sık sık birlikte atla dolaşmaya çıkarlardı, atlar İngilizlerle Amerikalıların ortak malıydı. Bazen de diplomatlar ormanda uzun yürüyüşler yaparlardı. Bu sosyal toplantılarda, verandada ya da ak-Şam yemeğinde içilen içkilerde, arka taraftaki kortlarda yapılan tenis kar-193

F: 13

Robert Ludlum

şlaşmalarında veya tenis kortlarının kullanılmadığı uzun kış ayları boyunca buz pateni yaparak resmîyetten uzak hoşça vakit geçirilirdi. Ama bütün bu sosyal eğlenceler arasında, esas yürütülen şey siyasetti.

Amerikan daça-sında geçerli olan asıl şey buydu. Buradaki her şey siyasiydi.

Metcalf birbiriyle uyumlu olmayan kalabalığın şöminede gürül gürül yanan ateşin önünde toplanmış olduğu, büyük, ana salona girdi. Bazı yüzleri hemen tanıdı: İngiliz Büyükelçisi Sir Stafford Cripps, sol eğilimli ama kurnaz ve açgözlü Yunan büyükelçisi, Kont von der Schulenberg, uzun boylu, gri saçlı, saygın görünümlü bir centilmen, uzun tecrübelerinden ötürü güç sahibi olan ve buradaki diplomatik camianın başı sayılan adam.

Tanıdık görünen başkaları da vardı. Amos Hilliard'ı da görmüştü, adam başını başka yöne çevirmeden önce, belli belirsiz bir göz hareketiyle onu gördüğünü ima etmişti. Köşede duran gramofonda How High the Moon çalıyor, gramofon büyük, şık borusuyla, eski model bir Victrola idi.

Giriş kapısının yanında duran kadına, Amerikan büyükelçisinin eşine kendini tanıttı.

"Davetsiz konuk mı?" dedi kadın. "Sen? Saçmalama, sen Charlie Metcalfe'in oğlusun değil mi? Ah biliyorsun baban ve ben..." Ve uzun yıllar önce, New York'taki Union League Kulüp'te geçen bir sürü lüzumsuz olayı anlatmaya başladı. Metcalfe ne zaman sosyetenin eski tarz üyelerinden biriyle karşılaşsa aynı şey olurdu.

Metcalf adı sadece iyi tanınmakla kalmıyor, bu tür insanlar arasında bile özel bir anlam taşıyordu, çünkü Metcalfe'in babası, zenginliğinin yanı sıra, oğullarının hiç ilgisini çekmeyen sosyal bir üne de sahipti.

Stephen seçmiş olduğu bu mesleğe rağmen -ülkesi adına casusluk yapan, kişisiz görünmesi ve rol yapması gereken, gerçek kimliğini belli etmek istemeyen biri olmasına rağmen- sık sık böyle durumlarla karşı karşıya kalır, babasının sosyal çevresine yakalandığında sıkıntı çekerdi.

Şimdi de, bayan büyükelçi paltosunu alırken merakla yırtık astarına -NKVD'nin otelde yaptığı işin sonucuna-bakmıştı. Daha sonra da iki elini birden yakalamış ve alçak bir sesle, sır verircesine, partiye gelen konuk-194

Tristan Dhaneti

larla ilgili bir şeyler anlatmaya başlamıştı. "Surdaki ufak tefek adam İtalyan Büyükelçisi Augusto Rosso ve yanındaki de Amerikalı eşi Frances. Aslında ondan hoşlanmamız gerekiyor ama hoşlanıyoruz, evet hoşlanıyoruz çünkü gerçekten çok eğlenceli biri, üstü açık arabasıyla bizi Moskova'da gezdiriyor, bütün gece poker oynamayı seviyor ve Pumpkin adında çok tatlı harika bir siyah spaniel köpeği var. Ah, bir bakalım, evet, ilerideki adamlar Türkiye, Yunanistan ve Sırbistan'dan bazı bakanlar aralarından su sızmaz, her sabah kahve içmek için Stafford Cripps'in oturma odasında toplanırlar. Surdaki Romen dostumuz var ya aslında sana söylememem gerekir ama, bel soğukluğu tedavisi görüyor ve sana bir şey diyeyim, Moskova bu tür hastalıkların tedavisi için pek uygun bir yer değil, o da her hafta Stockholm'e uçmak zorunda kalıyor. Eh, Stephen, umarım canın siyaset konuşmak istiyordur, çünkü burda tek yaptıkları şey bu, insan sıkıntıdan ölüyor. Umarım bununla başa..."

Metcalf onun uzattığı içki kadehini -gerçek bir Skoç- aldı ve zamanını daha fazla almaması gerektiğini söyleyerek izin istedi. Gelişi hemen duyulmuştu. Buradaki önemli ve ünlü insanlar arasında bile Metcalf'in de bir ünü vardı. En azından merak uyandırıyordu. Özel bir aile işi için gelmiş bir işadamı, iyi bir aileden gelen genç ve yakışıklı bir bekârdı. Taze kandı ya da bir kafesin içinde açlıktan ölen aslanların önüne atılmış

taze etti; herkes onunla konuşmak istiyordu, kimi ülkedeki son dedikoduları duymak için kimi de kızlarıyla ya da kız kardeşleriyle tanıştırmak için.

Çeki su gibi akmaktaydı ve yiyecekler boldu: havyar, kara ekmek ve tereyağı, fûme balık. Kalabalık bir çeşit gergin ihtişamla, sahte bir lükse boğulmuş durumdaydı. Burada, yokluklar içindeki Rusya'da konuklar her şeyin en iyisinin tadını çıkarmakla meşguldüler. Metcalf burada bir yabancıydı ama oyunu nasıl oynaması gerektiğini biliyordu. Ergenlik döneminin sonuna kadar, hazır cevap ve nükteli konuşmalar, kalkan kaşlar, Groton, Exeter, Princeton ve Yale'e el altından göndermeler yapılan sohbetler üzerinde uzmanlaşmasına yetecek sayıda Grosse Pointe, Watch Hill ve Bar Harbour'daki parıltılı partiye katılmıştı.

195

Robert Ludlum

Etrafında sürüp giden tüm konuşmalar, büyükelçinin eşinin de söylediği gibi, siyasetle ilgiliydi. Her yerde savaş ve Amerika'nın savaşa girip girmeyeceğinden söz edilmekteydi. Sohbetlerin çoğu Almanya üzerine odaklanmıştı. Ted Bishop'un daha önce vermiş olduğu Rus Dışişleri Bakanı Molotov'un Berlin ziyaretine dair ilginç haber, partinin en sıcak dedikodu konusuydu. Bu ne anlama geliyordu? Diplomatlar çok merak ediyorlardı. Rusya, Almanlarla birlikte İngiltere'ye karşı savaşa katılmak üzere miydi? Eğer öyleyse, bu bir kâbustu.

Metcalf tüm konuşmalara kulak kabartmaya çalışıyordu. "Ama von Ribbentrop on yıllık bir saldırmazlık antlaşmasına imza attı!" diyordu Amerikan ataşesi bir İngilize.

"Siz Almanların sözlerinde durmak niyetinde olduklarına gerçekten inanıyor musunuz? Hadi canım, ciddi olun biraz."

"Durmak zorundalar. Almanlar iki cephede birden savaşamazlar!" "Hitler'in imzaladığı herhangi bir antlaşma, bir kâğıt parçasından fazla bir şey değildir. Ve adam komünizmi hor görüyor!"

"Hitler geri zekâlı değil. Rusya'ya asla saldırmayacaktır. Bu çılgınlık olur... onun sonu olur! Adamları Rusya'nın ne kadar güçlü olduğunu bilirler ve Kızıl Ordu..."

"Kızıl Ordu mu? Đşte mesele de bu zaten. Stalin, Kızıl Ordu komutanlarından yüzde doksanını son birkaç yılda öldürttü ve Hitler de bunu biliyor!"

Metcalf'e Amerikan büyükelçisiyle kısa bir süre sohbet etti. Büyükelçi, belli ki çok anlatıla anlatıla iyice oturmuş olan bir öykü anlattı: Büyükelçilik köşkü olan Spaso House'daki tuvalet donmuş ve tamir edecek kimse bulunamamıştı. Sonunda, büyükelçi santraldan Dışişleri Komiser Vekili Andrei Vyschinsky'yi arayıp tuvalet bir saat içinde tamir olmadığı takdirde, büyükelçinin Komiserlik binasındaki Vyschinsky'nin tuvaletini kullanacağım söylemesini istemişti.

Büyükelçi, Metcalfe'yi Amos Hilliard'a tanıştırdı. "Bir gün elçiliğe öğle yemeğine gelmelisin," dedi büyükelçi sonra da.

196

Tristan Đhaneti

"Evet," diye mırıldandı Hilliard, büyükelçi ilerlerken. "Süt tozuyla yapılmış konserve domates çorbası ve tatlı olarak da ananas konservesi. Bulabileceğin her tür konserve gıda." Sesini alçaktı. "Şimdi, bir bakayım, Alman ileri gelenlerinin çoğu burda. Daçadaki partileri kaçılmazlar. Askeri Ataşe General Köstring burda ve herkesin Johnny dediği Hans Heinrich Hervvarth von Bittenfeld de burda... en yararlı kaynak ve Nazi destekçisi değil, ama bu entre nous. Ve bir de..."

Ama Metcalfe birden kopmuştu konuşmadan. Orada, odanın ucunda, çift çeneli, şişman ve tıknaz bir adamın kolunda duran kadın Lana'ydı.

Beyaz ve altın sarısı renklerinde bir gece elbisesi giymişti. Sıradan Rus kadınlarından çok daha farklı görünüyordu. Sevgilisinin anlattığı bir şeye gülümsüyordu ama bu hüznü, çekingen bir tebessümdü. Elinde bir şampanya kadehi vardı, ama pek içiyormuş gibi görünmüyordu. Lana'nın etrafı üniformalı ve sivil giyimli, Alman oldukları dış görünümüne bir biçimde yansımış -çerçevesiz gözlükler, Hitler bıyıkları, semiz, iyi beslenmiş, kibirli çehreler- adamlarla çevriliydi. Hayranlarının ortasında, umutsuz ve sıkıntılı bir biçimde duruyordu.

"...eğer bunu halletmek istiyorsan," diye sözünü sürdürmekteydi Hilliard. "Đkinizin tanışmaması için hiçbir neden yok, sonuçta sen Amerikalı bir işadamısın, nerde olsa çabucak para kazanmanın yoluna bakarsın daima; bunu kiminle yaptığına pek aldırılmazsın. Öyle değil mi?"

"Özür dilerim," dedi Metcalfe, ışığın çekimine yakalanmış bir pervane gibi, gözlerini kadından alamıyordu.

Kalabalığa dönmek üzereyken, kadın aniden döndü ve göz göze geldiler. Nefesini tuttu. Bakışlarında kıvılcımlar çakıyormuş gibiydi Lana'nın, için için yanan bir öfke parlıyordu, ama yine de belli bir

açından bakılırsa bu bakışta ilgi... hatta tutku olduğu da düşünülebilirdi, yani altı yıl önce ona bakışlarında olduğu gibi. Ama, hayal gücü ne derse desin, Metcalfe gerçeği görebiliyordu. Kadın, ona öfkeliydi, öfkesi azalmamıştı.

Kalabalıkta yolunu açarak ilerlemeye çalışırken -daha kaç kahrolası kokteyl partide acı çekmem gerekiyor acaba,- diye düşündü. Zihninden ha-197

Robert Ludlum

zırda tuttuğu şakaları, esprileri bulmaya çalışıyordu. Acaba onun peşinde olduğunu mu düşünecekti genç kadın? Böyle düşünmesinde bir sakınca yoktu, kadınlar peşlerine düşülmesinden hoşlanırlardı. Yine de emin olamayacaktı tabi, ne de olsa bu, onun gibi bir erkeğin doğal olarak katılması beklenen türde bir partiydi.

Bunun sahiden bir tesadüf olup olmadığını merak edecekti.

"Stepnen!" Bu yine büyükelçinin eşi, bir elini adamın göğsüne dayayarak yolunu kesmişti. "Burdaki hoş, genç hanımlardan herhangi biriyle konuştuğunu görmüyorum ve bence bu korkunç bir kayıp! Biliyorsun ki erkeklerle arkadaşlık edebilmek için can atıyorlar. Senin için bu bir vatanseverlik görevi."

"Bütün gücümü buna adayacağım," diye cevap verdi Metcalfe bir yandan da Lana'nın yanına doğru gitmeye çalışıyordu yan yan yürüyerek.

"Ah, o kadar abartmana gerek yok," diye kıkırdadı büyükelçinin eşi. "Sen Yale'deyken olanları duymuştum biliyorsun. Hakkında çok tehlikeli olduğunu gösteren hikâyeler anlatılıyordu."

"Benim vicdanım temiz," dedi Metcalfe sakın bir tavırla. Şimdi Lana'nın hafif parfüm kokusunu duyabiliyor, çıplak kollarından yansıyan sıcaklığı hissedebiliyordu. Kalbi o kadar yüksek sesle atıyordu ki, etraftan duyulabileceğinden korktu.

Lana birden dönerek gözlerinin içine baktı. "Temiz bir vicdan," dedi dümdüz bir sesle. "Genellikle kötü bir hafızanın belirtisidir."

Metcalfe, ona, suç üstünde yakalanmış gibi bakarak, "Bunu, bu gece gösteriniz olmayışına yoruyorum,"

dedi.

Kadın gülümsedi buna karşılık. Sadece onu çok iyi tanıyan biri, bu tebessümün gerçek olmadığını anlayabilirdi. "Bensiz de gayet iyi idare ediyormuş gibi görünüyorlar."

"Ben bundan emin değilim. Acaba... arkadaşınızla tanışabilir miyim?" Metcalfe'in yüzünde son derece masum bir ifade vardı bu soruyu sorarken ama kadın, onu iyi tanıyordu. Gözlerinde bir an için bir uyan ışığı belirip

Tristan ihaneti

kayboldu, fakat sonra kibar bir baş eğmesiyle teklifi kabullendi. "Elbette. Rudi, sana tanıdığım birini takdim etmek istiyorum."

Rudolf von Schüssler, Metcalfe'i kayıtsız bir biçimde selamladı. Nemli, tombul elini uzatıp belli belirsiz tokalaştı. Boncuk gibi gözleri olan, asabi bakışlı, uzun, iri hatlı bir adamdı. İkinci bir çene gibi uzanan, çatallı keçi sakalı, hayvan postuna bürünmüş gibi bir ifade veriyordu.

Metcalfe İngilizce olarak, "Sizinle tanıştırmak benim için bir zevk," dedi. "Böylesine kusursuz bir seçim yapmış bir erkekle tanışmaktan özel olarak onur duydum."

Svetlana bir anda kızardı. Von Schüssler ise ne cevap vereceğini bi-lemezmış gibi şaşkınlıkla baktı.

"Bana sizin Moskova'daki en hassas diplomatik misyonun bir üyesi olduğunuz söylenmişti," diye devam etti Metcalfe.

"Ve siz de buraya?..." diye sordu von Schüssler. Ses tonu yüksek ama yumuşaktı, neredeyse kadınsı bir hava vardı sesinde.

Partiye neden katıldığını mı soruyordu, yoksa Moskova'ya niçin gelmiş olduğunu mu? Metcalfe, Moskova'yı sormuş olduğuna karar verdi. "Dşim gereği çok seyahat ederim," Yavaşça dönüp von Schüssler'i de birlikte dönmeye zorlamış, böylece onu konuşmakta olduğu Almanlardan uzaklaştırmıştı. Diğerleri üçüne baş başa konuşma imkânı tanıyarak kendi aralarındaki sohbeta kaldıkları yerden devam ettiler.

"Dşinizin-ne olduğunu öğrenebilir miyim?"

"Metcalfe Endüstrileri benim aileme ait. Belki duymuşsunuzdur."

"Amerikan şirketlerini pek iyi tanımam."

"Gerçekten mi? Ama eminim ki, en büyük Amerikan şirketlerimizden bazılarının rejiminizin gelişimine katkıda bulunmuş olduğunu biliyorsunuzdur. Mesela, Ford Motor Şirketi Wehrmacht için toplu taşıma araçla-n üretti.

Askerlerinizi Fransa ve Polonya'ya taşıyan kamyonlar da General Motors tarafından üretildiler, ki bu kamyonlar, Alman ordu nakil sisteminin bel kemiğini oluşturuyor." Durup Almanın tepkisini izledi. Ama von Schüssler sadece canı sıkılmış gibi görünüyordu. "Ve elbette Führer'iniz, 199

Robert Ludlum

Henry Ford'a Nazilerin sivillere verdiği en büyük nişanı olan Alman Kartalı Büyük Haçı'nı verdi, hatırlarsınız belki." Omuz silkti. "Bana söylenene göre, Hitler, Bay Ford'un büyük bir portresini masasının yanına asmış."

"Bildiğim kadarıyla, 'Amerika'nın işi, iş yapmaktır,' diyen bir Amerikan Başkanı'ydı.ya/'" dedi von Schüssler ve uzanıp bir kanepe aldı. Bir an için Metcalfe Almanın kendisini görmezden gelmeye

çalıştığını sandı, ama sonra bunu sadece kanepe için yaptığını anladı.

"Amerikan iş dünyasında bazılarımız," diye dikkatle devam etti Metcalfe. "Uluslararası ticaretin, siyasetin yolunu açtığına inanırız. Bir yandan... açıkça destekleyemeyeceğimiz tarihsel kökleri güçlendirirken, bir yandan da para kazanmak her zaman hoşumuza gider, bilmem ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Metcalfe yemi sarkıtmıştı ama bakalım Alman ısıracak mıydı onu? Von Schüssler, Metcalfe'in neyi ima ettiğini... Nazileri gizlice destekleyen başka bir sanayiciden söz ettiğini kesinlikle anlamış olmalıydı. Yemi yutarsa, von Schüssler kendi özel eğilimini bir parça ortaya çıkarmış olacaktı. Ama eğer Nazi rejiminin gizli bir karşıtıysa, o zaman kendi tavrını ve duruşunu gösteren ve Metcalfe'in alarm durumunda kalmasına neden ola-, cak bazı ince belirtiler gösterecekti.

"Eminim ki, para da, tıpkı aşk gibi, daima bir yol bulur," dedi von Schüssler ılımlı bir tavırla.

"Bütün meslektaşlarım benim gibi düşünmüyorlar," dedi Metcalfe ihtiyatla. "Nazilerin ilerlemesini istemeyen işadamları da var. Onlar sizi barbar olarak nitelendiriyorlar."

Von Schüssler'in tüyleri kabarmıştı. "Dostlarınıza bizim barbar olmadığımızı söylemelisiniz. Alman halkı -

gerçek Alman halkı- daima güzelliğe ve güce aynı ölçüde değer vermiştir. Biz sadece medeniyeti yeniden canlandırmakla ve düzenle ilgileniriz. Führer'in liderliği altında birleşmiş bir Avrupa, bansın, sevginin ve düzenin hüküm süreceği bir yer olacaktır. Ve düzen de iyi bir iştir, değil mi?"

II

ORHAN KEMAL  L HALK K T PHANES 

200

Tristan  haneti

Metcalfe, adamın tavrını yakından inceliyordu. Acaba söyledikleriy-je düşünceleri arasında bir farklılık olduğunu düşündürecek bir titreşim, bir şüphe, bir anlık tereddüt, bir ironi var mıydı?

Yoktu. Von Schüssler'in yüzü bir şeyi açığa vurmuyordu, belirttiği duygular sadece kalabalık bir yerde, kendisine söyleyebilecek türden şeylerdi. Sanki, zor öğrenen bir öğrenciye sürüngenlerle memeliler arasındaki farkı açıklarmış gibiydi. Fare rengi saçlı, çerçevesiz gözlükler takmış ufak tefek bir adam, Von Schüssler'i kenara çekerek, Almanca, bir şeyler anlatmaya başladı.

Sonunda Metcalfe ve Lana yalnız kalmışlardı ve Lana, Metcalfe'e fısıldayarak, "Bir daha asla evime gelme, duyuyor musun? Asla!"

"Tamam Lana,  z r dilerim," dedi Metcalfe, anlayışla. "Farkına varmamıştım ben..."

"Hayır, farkına varmamıştın," derken biraz yumuşamış gibiydi, siniri azalıyordu. "Farkına varmadığın öyle çok şey var ki."

"Bunu görmeye başlıyorum," dedi, çok şey diye düşünürken. Örneğin, hâlâ onu ne kadar çok sevdiğini fark etmemişti. "Bitmemiş bir işimiz var, seninle benim."

"Dış, evet," dedi kadın başını hüzünle sallayarak. "Senin için her şey bir iş. Rudi'yle nasıl konuştuğunu duydum, bu insanlarla iş yapmayı nasıl istediğini. Eh, doların her şeye gücü yetiyor."

"Belki senin fark etmediğin bir şeyler de vardır," diye karşılık verdi Metcalfe yumuşak bir sesle.

"Sen bir işadamısın. Dışadamı. Sana verilenleri, sana miras kalanları reddedebilirsin. Ama yaran olmaz. Leke hiç çıkmaz."

"Leke mi?"

"Kapitalizmin lekesi. Dışçilerin kanıyla para kazanmanın lekesi."

"Anlıyorum," dedi Metcalfe. Eski tasasız, apolitik Lana gibi konuşmuyordu artık; şimdi, sanki bir zamanlar alay ettiği bütün o Komünist Par-ll Propagandalarnı bir biçimde içine sindirmiş bir Konsomol eğitmeni gi-201

Robert Ludlum

bi konuşuyordu. "Eğer girişimcilik bir lekeyse, Rusya'nın son yıllarda yaptığı... tasfiye... ile temizlendi."

"Bizim büyük liderimiz," dedi kadın ciddi bir ifadeyle ve vurgulayarak. "Tavuk çiftliğini yakmadan omlet yapılamayacağını söyler. Tıpkı sloganımız gibi, komünizm eşittir Sovyet gücü ve bütün ülkenin elektriklen-dirilmesi."

Ne demek istiyordu bu kadın? Bilerek mi yanlış konuşuyordu? Yüzünde şaka yapıyormuş gibi bir ifade yoktu.

"Stalin'in meseleye tam olarak böyle baktığını sanmıyorum. Bence kanlı tasfiyesini, yumurtaları kırmadan omlet yapamazsın, diyerek savunuyordun"

Lana kızardı. "Stalin yaratmaya çalıştığımız şeyin daima düşmanları olacağını Rus halkından çok önce anlamıştı."

"Öyle mi? Peki 'sizin' yaratmaya çalıştığımız şey nedir?"

"Yeni bir sosyalist devlet kuruyoruz Stephen. Her şey kolektifleştire-lecek. Ve sadece çiftlikler değil. Her şey.

Fabrikalar, aileler, hatta yakında şiir bile kolektif hale gelecek! Bunu başarmış bir toplumu düşünebiliyor musun?"

Boş sloganları papağan gibi tekrarlayarak, anlamsız bir konuşma yapmıştı. Ama eğer bunu, yapılan propagandalarla dalga geçmek için yapıyorsa, bu çok aşırı, çok gülünç bir tarzı. Acaba mümkün müydü?

Yine de, gerçekten komünist propagandanın kötü diliyle alay etmek için yapıyorsa, bunu çok belirsizce, kendisinin -ya da Lana'nın- kolayca fark edebileceği kuru bir espri anlayışıyla yapıyordu. Ciddi düşüncelerden uzak balerine, tatlı, sade Lana'ya neler olmuştu?

"Lana," dedi sakın, alçak bir sesle. "Konuşmamız gerek."

"Konuşuyoruz ya işte Stiva."

"Yalnız."

Zihninde bir şeyleri tartar gibi durdu. "Dışarıları hiç görmüş müy-dün? Arazi gerçekten çok güzeldir. Dstersen küçük bir tur atalım?" Bunları

202

Tristan Dhaneti

rasgele, oyun oynarmış gibi söylemişti ama Metcalfe onun ne yaptığını biliyordu. İlk kez işbirliği yapıyor, onunla konuşmak istiyordu. "Çok iyi olur," dedi.

Dışarıları çok soğuktu. Daçanın arkasındaki çayırlarda dolaşmak bile çok zordu. Lana mink olduğu belli olan, uzun bir kürk palto ve paltoya uygun bir şapka giymişti. Bu kıyafetin, Moskova'da aşın bir savurganlık sayılabileceğini biliyordu Metcalfe. Acaba Alman sevgilisinin hediyesi mi diye merak etmişti. "Bu insanlar,"

derken Nazileri aşağılayarak konuşmuştu. Bu ne anlama geliyordu? Von Schüssler ve onun temsil ettiklerinden nefret mi ediyordu? Eğer öyleyse, neden onunla birlikteydi? Metcalfe'in bildiği kadıyla Lana, ruhsuz bir maddiyat düşkünü değildi; bir adamla asla ona satın alabileceği şeyler yüzündeji birlikte olmazdı.

Ama artık Lana, onun için tam anlamıyla bir bilmece haline gelmişti. Şimdi o nasıl biriydi artık? Neden o Almanla beraberdi? Stalin rejimi hakkında aslında ne düşünüyordu? Artık o kimdi?

"Buraya sahiden iş için mi geldin Stephen?" dedi Lana öyle amaçsız yürürlerken, ayaklarının altında buzlar çıtırdıyordu. Metcalfe, kadının aralarında belli bir mesafeyi koruduğunu fark etmişti, sanki bunu yaparak ona

-ve onları izleyebilecek herhangi birine- sadece arkadaş olduklarını veya von Schüssler'e belirttiği gibi, tanıdık olduklarını göstermek ister gibiydi. Biraz ileride, sağlam gibi görünen bir müştemilat binası vardı.

"Elbette. Yaptığım bu. Biliyorsun."

"Ben, senin ne yaptığını bilmiyorum Stephen. Ne zamandır Moskova'dasın?"

"Sadece birkaç gündür. Lana..." "Bu partiye burda olacağımı bildiğin için mi geldin?" "Evet," diye itiraf etti.

"Geçmiş geçmiştir Stephen. Đkimiz de büyüdük ve kendi yollarımızda ilerledik. Bizimki çok eskilerde kalan kısa bir aşk hikayesiydi ve bitti." "Almana âşık mısın?"

203

Robert Ludlum

"Beni eğlendiriyor. Nasıl diyorsunuz, o, çekici biri." Bunu alçak sesle söylemişti ve pek inandırıcı değildi.

"Çekici, von Schüssler düşünülünce ilk akla gelecek kelime değil aslında, sıkıcı denebilir belki."

"Stepnen," dedi uyarıcı bir tonla. "Kalbin içindeki sırları araştırmak sana göre bir iş değil," dedi.

"Hayır değil. Ama tabi gerçekten kalpten söz ediyorsak. Ve başka bir şeyden bahsetmiyorsak."

"Tam olarak ne mesela?" diye terslenerek sordu Lena.

"Eh, Moskova'da mink bulmak pek kolay olmasa gerek."

"Artık çok yüksek bir maaş alıyorum. Ayda altı bin ruble."

"Devletin hazinesindeki bütün rubleleri de versen, satın alınamayacak bir şeyi satın alamazsın."

Kadının dudaklarının kenarında bir tebessüm dolandı. "Bu bir hediye. Yine de senin verdiğinle karşılaştırılmaz."

"Bunu daha önce de söyledin... sana vermiş olduğum bir hediye ile ilgili bir şeyler. Hangi hediye Lana?"

"Rudi, bana iyi davranıyor," dedi onun sorusunu duymazdan gelerek. "Eli açık bir adam. Bana hediyeler veriyor, evet, ne var bunda?"

"Sen öyle biri değilsin."

"Nasıl biri değilim?"

"Sana mink ve mücevher alıyor diye bir adamla birlikte olacak biri."

Bu kez de imayı duymazdan geldi. "Bu, onun sevgisini gösterme biçimi."

"Sevgisini mi?"

"Delice aşkı, diyelim."

"Evet ama nedense senin ona... delice âşık olduğumu sanmıyorum, âşık mısın?"

"Stepnen," dedi büyük bir kızgınlıkla. "Artık benim üzerimde bir hak iddia edemezsin."

204

Tristan Dhaneti

"Bunu biliyorum. Anlıyorum. Ama buluşmamız gerekiyor; konuşmamız gerekiyor. Bu önemli."

"Konuşmak?" dedi dalga geçerek. "Ben senin nasıl konuştuğunu bilirim."

"Senin yardımına ihtiyacım var. Bir buluşma ayarlamalıyız. Benimle yarın öğleden sonra buluşabilir misin... o saatlerde Moskova'ya dönmüş olacak mısın?"

"Moskova'da olacağım ama buluşmak için bir sebep göremiyorum."

"Sokolniki Parkı. Her zamanki yerimiz, hani..."

"Stiva," diye sözünü kesti. "Sus." Yürüdüklerine yere pek de uzak olmayan verandada beliren bir adamı göstermişti başıyla. Metcalfe dönüp baktı ve adamı tanıdı. Bu Bolşoy'da arkasında oturan GRU yetkilisiydi, onunla Lana hakkında konuşmuş olan adam.

"Onu daha önce de görmüştüm," dedi Metcalfe alçak bir sesle.

"GRU'dan teğmen Kundrov," dedi Lana fısıltıyla. "Benim bakıcım."

"Bakıcın... mı?"

"Birinci sınıf bir görev sayılıyorum herhalde, o bu iş için alışılmıştan çok daha kıdemli biri. Geçen yıl ve ondan önceki yılın son yansı boyunca benim gölgem haline geldi. Başlarda gülünçtü. Nereye gitsem peşimdeydi. Bir lokantada arkadaşlarımla buluşuyordum, o da orda, yan masada oluyordu. Alışveriş

yapıyordum, kuyrukta tam arkamda oluyordu. Bolşoy'da-ki her gösterimde hazır bulunuyordu ve hep aynı koltukta. Sonunda onu çaya davet ettim. Bolşoy'da verilen özel partilerden birinde, sürekli gelen izleyicilerin önünde, açıkça davet ettiğim için bundan kaçamadı."

"Neden?"

"Gardiyanımı tanımam gerektiğini düşündüm. Belki bir gün gelecek benim idam emrimi verecekti. Belki günün birinde beni kendi elleriyle öldürecekti. Benim kaderimi kendi işi olarak kabul eden kişiyi tanımayı tercih ettim."

"Ama niçin? Niye sana bir bakıcı tayin ettiler ki?"

205

Robert Ludlum

Omuz silkti. "Sanırım statüme ilgili bir şey, başbalerin olmamla." Dalga geçer bir tonla ekledi. "Önemli bir insan olmuştum ve bu yüzden yakından takip edilmem gerekiyordu. Dansçılardan biri bir yabancıyla -

kapısından ayrılmayan kapitalist bir Johnny ile- fazla samimi olursa Sibiryaya gönderilir. Bizler kafesteki kuşlarız."

"Eh böylece bir yardımcı bulmuş oldun," dedi Metcalfe İngilizce olarak.

"Yardımcı," diye tekrarladı kadın. "Bu kelimeyi seviyorum. Nasıl yazılıyor?"

insanın gardiyan kılığında bir yardımcı bulmuş olması da Rusya'ya özgü bir tür özellik olmalı, diye düşünüyordu Metcalfe. Tam kelimenin nasıl yazıldığını söylerken, GRU yetkilisi Teğmen Kundrov'un çayırıktan kendilerine doğru gelmekte olduğunu fark etti.

"Svetlana Mikhailovna," dedi Rus güçlü bir bariton sesle. "Đyi geceler. Dışarsı çok soğuk. Hasta olacaksınız."

"Đyi geceler Ivan Sergeevich," dedi Lana da nazik bir sesle. "Size ülkemizi ziyaret eden bir işadamını tanıtmama izin verin..."

"Stepnen Metcalfe," dedi Kundrov. "Evet, kendisiyle Bolşoy'da tanışmıştık."

El sıkıştılar. "Siz bir bale seversiniz, anladığım kadarıyla," dedi Metcalfe.

"Ben Svetlana Mikhailovna'nın bir hayranıyım."

"Tıpkı benim gibi, ama korkarım bizim gibi pek çok kişi var."

"Çok doğru," diye cevap verdi Rus. "Svetlana Mikhailovna geceyi burda mı geçireceksiniz? Büyükelçinin bir konuğu olarak?"

Lana'nın yüzünden bir tedirginlik ifadesi mi gelip geçmişti aniden? "Hakkımda her şeyi biliyorsunuz," dedi Lana gülerek. "Evet, biraz buz pateni yapıp ata filan bineceğiz. Siz?"

"Hayır, korkarım ben gece kalmak için davet edilmedim."

"Çok yazık," dedi Lana.

206

Tristan Đhaneti

Kundrov, Metcalfe'e döndü. "Umarım buraya gelmekte fazla sıkıntı çekmemişsinizdir? Bugünlerde taksi bulmak imkânsız. Herhalde Intourist size bir araba ve şoför ayarlamıştır."

Metcalfe'in takip edilmekten kurtulmaya çalıştığını pekâlâ da biliyordu. Metcalfe bu fırsatı kullanıp olanları biraz tamir etmeye karar verdi. "Đşin aslı, buraya geldiğimi kimse bilsin istemedim. Aldığım önlemlere inanamazsınız."

"Fakat neden? Burası Sovyet cenneti," dedi GRU görevlisi sakın bir edayla. "Burda sırlar yoktur. Bizim tarafımızda yani."

Metcalfe de aptal gibi görünmeye devam etti. "Bütün sorun da bu zaten."

"Anladığımdan emin değilim."

"Siz beyler -yani GRU, NKVD her neyse- hepimiz gevezesiniz. Dedikoduya bayılıyorsunuz. Söylentiler kulaktan kulağa gidiyor, sonra da başım derde giriyor."

"Söylentiler... kimin kulağına gidiyor?"

Metcalfe gözlerini devirdi. "Kimin olacak, ağabeyimin? Ona yemin ettim buraya gelirken, sadece ve sadece işle ilgileneceğim diye. Partilere, hiçbirine, katılmayacağıma söz verdim. Geçen gelişimde yeterince başım derde girmişti... şeyden... Bakın, ağabeyim ailedeki en ciddi kişidir ve benim değişmem gerektiğine inanıyor."

Ve benim, içkiyi bıraktığımı sanıyor. Bırakın öyle sansın. Tekrar eskisi gibi yaşamaya başlarsam beni aile işimizden uzaklaştıracağına dair yemin etti."

"Ne kadar ilginç," diye karşılık verdi Kundrov. Yüzündeki mekanik tebessüm, söylediklerinin tek kelimesine bile inanmadığını gösteriyordu. Oradaki insanları kastederek daçaya doğru elini salladı. "Ve bütün bu insanlar, hiçbiri sizin... eski yolunuza saptığınızı fark etmeyecekler mi? Hiçbiri konuşmayacak mı?"

"Onlardan yana korkum yok. Tann'nın cezası şoför. Ağabeyimin yanıma kattığı şu İngiliz, adam bekçi köpeği gibi dibimden ayrılmıyor, bütün

207

Robert Ludlum

I

toplantılara götürüp getiriyor. Ama aslında pranga benim için. Atlatmaya çalıştığım kişi o."

"Ha, öyle mi? Eh, beni de ağız sıkılardan sayabilirsiniz." "Teşekkür ederim," dedi Metcalfe. "Đçimi rahatlattınız." Lana hafifçe öksürdü. "Beyler, beni bağışlayın içeriye, Rudi'nin yanına dönmem gerek. Onu terk ettiğimi sanacak."

Bir saat sonra Metcalfe İngiliz elçiliğinden bir ikinci kâtibin kullandığı bir Bentley'e binmekteydi, arabada Moskova'ya dönen başka konuklar da vardı. Aracın içi çok gürültülüydü, yüksek sesle yapılan şakalar alkolün etkisiyle giderek de artıyordu. Araba uzun, karanlık, tozlu yolun sonuna gelip de anayola sapmak için dönerken, Metcalfe birden bağırdı. "Kahretsin! Evrak çantamı orda unuttum."

Çeşitli kahkahalar yükseldi. Birisi, "Geri dönmeye gerek yok... NKVD'li çocukların çantayı çoktan bulup içindekileri yürüttüklerinden emin olabilirsiniz," diye kıkırdadı.

"Burda durabilir misiniz lütfen?" dedi Metcalfe.

"Yürüyerek geri dönmeyi düşünmüyorsunuz, değil mi?" diye bir kadın hayretle sordu.

"Açık hava iyi gelebilir," diye yanıtladı Metcalfe. "Bir sonraki arabayla dönerim Moskova'ya."

Arabadan inip daçaya doğru ağır ağır yürümeye başladı Bentley gözden kaybolana kadar. Sonra durup gözetlenip gözetlenmediğini anlamak için etrafına bakındı.

Sonra birden fırladı ve yoğun ormanın içine daldı. Gözetlenmediğinden emindi. Ne gri gözlü takipçi, ne de Lana'nın bekçisi Kundrov, onu görmemişti.

Eğer yanılıyorsa -eğer gerçekten takip edildiyse- sonuçlan çok kötü olurdu.

Bundan daha dikkatli olamazdı.

208

Tristan Dhaneti

17. BÖLÜM

Yerdeki dallar ve çam iğneleri ayaklarının altında eziliyordu. Ormanın içinde, tozlu yoldan görülmeyeceği ya da yoldan geçen bir aracın farlarına yakalanmayacağı kadar gittiğinden emin olunca bir fener ve ordu tipi bir pusula çıkardı. Feneri pusulanın göstergesine tutarak, okun kuzeyi göstermesini bekledi.

Bölgenin bir haritasını ele geçirmek mümkün olmadığı için Roger pusula koordinatlarıyla bulunacak bir sistem geliştirmişti. Metcalfe, Ro-ger'ın vericiyi buralarda bir yerde toprağa gömeceğini ve nerede olduğunu gösteren basit işaretler bırakacağını biliyordu. Fenerin ışığı ile kavisler çizerek, bir ağaç gövdesine bırakılmış

kırmızı bir iz aramaya koyuldu. Etrafında kabuklan soyulmuş, yaşlı huş ağaçları ve uzun, ince çam ağaçlarından oluşmuş yoğun bir orman vardı. Fenerin ince ışığı dışında kalan her yer yoğun bir karanlıkla çevriliydi. Gökyüzü de karanlıktı, kalın bulut ta-bakalan ayı kapatmıştı. Saatine bir göz attı. Radyum ekranda hemen hemen sabahın ikisi olduğunu gördü. Orman tam anlamıyla sessiz sayılmazdı, zaten ormanlar tamamen sessiz olmazlardı hiçbir zaman. Zaman zaman şiddetlenen rüzgâr huş ağaçlarının yapraklarını hışırdatıyor ve dalların kırılmasına neden oluyordu; etraftan küçük orman hayvanlarının sesleri geliyordu.

Metcalfe adımlarını dikkatle atarak, sessiz yürümeye çalışıyordu, ama yine de ayak seslerini gizleyemiyordu.

Bir yandan da kulağı kırışte, ortama uygun olmayan bir ses duymaya çalışıyordu. Halen, Amerikan el-Çiliğine ait bir daçanın yakınında olduğu için ortalıkta dolaşan NKVD'ye 209

F: 14

Robert Ludlum

bağlı devriyelerle karşılaşma ihtimali bulunuyordu. Belki gecenin bu saatinde dolaşmazlardı, ama

insan bundan asla emin olamazdı.

Neredeydi şu işaretli ağaç? Tabii, Roger'ın yakalanıp işareti bırakama-mış olma ihtimali de vardı. Daha akla yakın bir açıklama da, ikisinin miktatlarının uyumlu olmaması ihtimaliydi. Bu aletler ne kadar dikkatle ayarlanmış olsa da, bazen otuz, kırk metrelik sapmalar görülebiliyordu. Böyle büyük bir arazide, pusula yardımıyla nokta tespiti yapmak mümkün değildi.

Sonunda, üzerinde taze kırmızı boya izi bulunan bir huş ağacının önüne geldi, boya hâlâ yapışkandı. Bu, Roger'ın bırakmış olduğu en dış sınır işaretiydi, yani aynı biçimde işaretlenmiş olan üç ağacın ilki. İşaretler onun ağır radyo vericisini gömmüş olduğu yeri gösterecekti. Metcalfe pusulayı okuduktan sonra yeniden ayarladı ve altmış derece batıya yönelerek ikinci kırmızı işareti de buldu.

O sırada yaklaşık kırk beş, elli metre kadar öteden bir ses yankılandı. Metcalfe anında durup feneri kapattı ve dinlemeye başladı. Bir dakika kadar sonra, bunun insanlardan gelen bir ses değil, ormanın doğal seslerinden olduğuna ikna olmuştu. Fenerini tekrar yakarak, soldan sağa doğru ilerleyip sekiz metre ileride, kuzey-kuzeybatı yönünde sonuncu kırmızı işaretli ağacı da buldu.

Tamamdı, bu son işareti.

Metcalfe ve Roger vericinin nasıl gizleneceği konusunda önceden anlaşmışlardı. Tek sorun, Roger'ın bölgeye gelmeden bunu nasıl yapabileceğini bilmemesiydi. Yeri görmeden asla bilemezsiniz; bazı şeylere o an karar verilmesi gerekirdi. Örneğin ağaçlarda uygun oyuklar olacak mıydı? Ya da uygun bir bina, bir kulübe veya baraka?

Sorunun cevabını, Roger'ın harf ve sayı karışımı bir şifre olarak, üçüncü ve son ağacın üzerine çakıyla kazımış olması gerekiyordu. Metcalfe büyük harflerle, ama minicik yazılmış şifreyi de buldu: C/8/N. Bu ona, aygıtın, ağacın kuzeyine, tam iki buçuk metre öteye yerleştirildiğini gösteriyordu. C harfi altı olası durumdan, üçüncüsünün ifadesiydi: toprağa gömülmüş ve üzeri etrafta bulunabilecek doğal malzemelerle örtülmüştü.

Metcal-

210

Tristan Dhaneti

fe iki buçuk metre ilerledi ve anında büyük, düz taşı fark etti; taşın çoğu çalılıkların arasına gizlenmiş, görünmüyordu. Oradan geçen herhangi biri hiçbir şey fark etmezdi. Metcalfe yere çöküp çam iğnelerini, ince dallan ve dökülen yaprakları elleriyle temizlemeye başladı, sonra da taşı kaldırdı. Taşın hemen altında, yeşil kumaşı, Roger'ın deri çantanın üzerine sarmış olduğu branda bezini gördü, belli ki gündüz burayı kazmış ve bu çukuru oluşturmuştu. Metcalfe epeyce zorlanarak çantayı çekti -çukura sıkı sıkı oturtulmuştu- ve üzerindeki tozları, pislikleri temizledikten sonra, çantayı açtı. Vericinin nasıl çalıştığını çok iyi bildiği için işini karanlıkta da görebilecekti.

On dört, on beş kilo kadar gelen çantanın içinde on iki voltluk bir araba aküsü ve güç kaynağı, bir kulaklıkla anten ve de vericinin kendisi bulunuyordu: yaklaşık otuz santimetre karelik, siyaha boyalı, çelik bir kutu. Bu bir BP-3'tü, yani, şimdiye kadar yapılmış en gelişmiş gizli iletişim aracı. Bir grup

Polonyalı mülteci tarafından, büyük bir gizlilik altında, Londra'nın otuz mil kuzeyindeki Letchworth'de yapılmıştı. Bu Polonyalılar, İngiliz gizli servisi tarafından istihdam edilmiş, çok yetenekli, sivil teknisyenlerdi. Nazi işgali nedeniyle ülkelerinden kaçmadan önce Almanlar tarafından eğitilmişlerdi. Onlardan, eski, taşınması güç Mark XV'i geliştirmeleri istenmişti. Bu aygıt o kadar büyüktü ki, ancak iki valizle taşınabiliyordu. Oysa onlar, derli toplu ama yine de küçültülmüş parçalarının eklenmesiyle hem alıcı, hem verici olarak görev yapabilen bu küçük, güçlü cihazı geliştirmişlerdi işte. Alıcısı mükemmeldi. Çıkışı otuz wattı buluyordu. Çok güçlü olduğu için uluslararası iletişimde kullanılabilirdi. Dışçılık harikaydı. Corky Paris'te Pigalle'deki bir kilisede bu çantayı Metcalfe'e verdiğiğinde, bu kadar ileri bir prototipi, MI-6'dan bile önce eline geçirmiş olmaktan ötürü en küçük bir sevinç duymamıştı. Bu alet her şeyi geride bıraktı demişti Corky. Bütün öteki cihazlar müzeliğe oldu artık. Ama lütfen, canın pahasına da olsa bu aleti koru. Senin yerine birini bulabilirim ama korkarım ki bunun yerine başkasını koyamam.

Aletin kullanma talimatları çelik gövdesinin altındaki bir kapağın içine yapıştırılmıştı, ama Metcalfe bu bilgileri ezberlemişti zaten. Ormanda-211

Robert Ludlum

ki sesleri dinleyerek yine bekledi bir süre. Ağaçların hışırtısını, uzaklardaki bir kuşun ötüşünü duyabiliyordu.

Ama başka hiç ses yoktu. Dizleri karlardan ıslanmış, ayakları da uyuşmaya başlamıştı. Çok rahatsız bir işlemdi - elbette bunu kapalı bir mekânda yapabilse çok daha rahat ederdi, ama imkânsızdı böyle bir şey-ama olduğundan da daha rahatsız hale sokmanın âlemi yoktu. Çantanın sarılmış olduğu yeşil brandayı açıp toprağa serdi. Hiç olmazsa kuru bir şeyin üzerinde oturmuş olacaktı. Ormanda yapması gereken bu iş için çok uygun giyinmiş olduğu söylenemezdi, takım elbisesinin üzerinde siyah, kaşmir paltosu vardı. Üstü başı ormanda ilerlerken kirlenip yırtıldığı gibi, kaçması gerekirse kıyafeti kaçmasını da engelleyecekti. Belli ki Moskova civarındaki ormanlarda hırsız gibi dolanmakta olan, iyi giyimli bir yabancıydı. Bu da ona başka bir açıklama yapma şansı bırakmayacak, doğrudan kuşku uyandıracaktı. Yerel bir avcı ya da sporcu olduğunu iddia edemeyecekti. Rusçayı aksanlı konuşuyordu ama Sovyetler Birliği 'nin çeşitli bölgelerinden gelen yurttaşları da farklı aksanlarla konuştukları için bu yönden şüphe çekmezdi. Sorun giysilerindeydi.

Metcalfe zihninin gerisinden, gerekirse durumu açıklayacak olası bir senaryo düşünüyordu. Burayı ziyaret eden bir Amerikalı gibi görüldüğüne göre, o da öyle olmalıydı. Elçilik daçasında kalan bir konuk -Lana, von Schüssler ile birlikte geceyi daçada geçireceklerini söylemişti, demek ki bu akla yakın bir durumdu- ve gece yürüyüşe çıkıp kaybolmuştu. Ya da belki ormandaki bir randevudan dönmekte olduğunu söyleyebilirdi. Bir kadın vardı... evli bir kadın, elçilik ataşelerinden birinin karısı. Baş başa kalmak istemişlerdi, o yüzden de ormana gitmişlerdi, kadın ondan önce geri dönmüştü... Ateşli zihni bir sürü senaryo uydurmaya devam ediyor, sonra onları mantık süzgecinden geçirmeye çalışıyordu.

Ve aynı zamanda elindeki acil işi yapıyordu. Pantolonunun ön ceplerinin birinden, ucunda iki çıkıntısı olan, siyah, küçük bir dikdörtgen nesne çıkartmıştı: bu, vericinin kristaliydi ve büyük bir ustalıkla valizinin kilit mekanizmasına gizlenmişti. Kristal şifreli olarak, mesaj gönderip alacağı frekansları

Tristan Dhaneti

lıydı, valiz keşfedilirse operasyon güvenliği de çok büyük tehlikeye atılmış olurdu. Anahtarla kilidi aynı yerde tutmak akıllıca bir hareket değildi. Önce kristali, cihazın alt tarafındaki Q sokete yerleştirdi, sonra kulaklığın fişini taktı ve kulaklığı başına geçirdi.

Sonra da feneri yakıp ışığı etraftan fark edilmemesi için alçak bir yere yerleştirdi. Hızlı çalışmak zorundaydı: karanlık bir ormanın içinde parlak bir ışık adacığının ortasındaydı, şu an birkaç yüz metre öteden bile görülebilirdi. Ve böyle bir durumdayken yakalanacak olursa, inkâr edecek hali de kalmazdı. Doğruca tutuklanır ve kesinlikle Lubyanka zindanlarında idam edilirdi.

Göğüs cebinden bir paket Lucky Strikes sigarası ve bir dolmakalem çıkardı. Sigara paketinde gizlenmiş

kâğıt yapraklar bulunuyordu, onlardan birini çekti. Bu özel nitratlı, pirinç kâğıda basılmış, yalnızca bir kez kullanılan bir malzemeydi. Özelliği çabucak yakılıp yok edilebilmesi veya sıcak suda eritilebilmesi, hatta mecbur kalındığında yutulabilmesiydi. Dolmakalemin gövdesini çevirerek açtı. Bunun da içinde sıkıca bastırılarak konulmuş, on santime yirmi üç santim ölçülerinde ipek bir mendil vardı. Mendili tutup çektikten sonra, örtünün üzerine yayıp düzeltti. Mendilin üzeri tamamen küçük gruplar halinde ve ızgara biçiminde yerleştirilmiş harflerle kaplıydı.

Bu iki parça -mendil ve tek kullanımlık pirinç kâğıt- bir araya getirildiklerinde, bugüne kadar yapılabilen en gelişmiş şifre çözücüyü oluşturuyorlardı. Vigenere tablosu diye bilinen bu sistem, yakın zamanda, Londra'da Churchill'in Özel Operasyonlar Uygulama Birimi'nde sahadaki ajanlar için geliştirilmişti. Kod ve şifre konularında İngilizler Amerikalılardan çok daha ileriydiler, Corky sık sık, onların casusluk gereksinimini daha fazla ciddiye alıyor olmalarından şikâyet ederdi. Sistemin olağanüstülüğü sadece aptalların bile kullanabileceği kadar basit olmasından kaynaklanmıyordu, aynı zamanda, en güçlü kod çözme makineleri tarafından bile kod sistemi Çözülememekteydi. İngiliz Alfabetesi'ndeki her harfin yerine, tümüyle rastlantısal kaşık serilerden bir harf geliyordu. Kodun fark edilmesine bile

213

Robert Ludlum

imkân yoktu, sinyaller yakalansa bile şifrenin düşman tarafından çözülme ihtimali bulunmuyordu. Her anahtar bir kez kullanılıp imha ediliyordu, herhangi bir kopyalama işlemi ancak ana istasyonda yapılabilirdi ve hiçbir anahtar birbirinin aynısı değildi. Bu çok alfabeli, bir şeyi geçici olarak başka bir şeyin yerine koyan şifre sistemi, resmi olarak, "Sonsuz tutarsız anahtar," olarak tanınıyordu. Corky ise sık sık en temel silah derdi bu sisteme.

Metcalf sistemi çalıştırdı ve istasyon ayarına getirdi. Bir düğmeyi kaldırdı, başka birini de, neon tüpün ışığı yanana kadar ok yönünde çevirdi. Sonra iletme düğmesini ayarlamak için, ayar göstergesi en parlak halini alana dek uğraştı. Bu en güçlü sinyalin alındığı frekansı bulmak için yaptığı bir

işlemli. Artık verici işleme hazır durumdaydı.

Tabi ki mesajını önceden hazırlamış ve şifrelemişti. Bu Corky'ye iletilmesi gereken acil bir mesajdı.

Moskova'da olanlar hakkında, GRU'nun Svetlana'nın, peşine takmış olduğu, "Bekçi," Kundrov hakkında bilgi veriyor, adamın geçmişi hakkında da bilgi istiyordu. Ayrıca kendisini takip etme konusunda nasıl aşın derecede alarmda olduklarını ve bu peşindeki kalitesi hakkında da açıklama yapıyordu Corky'ye. Ve gizli kimliğinin bir biçimde deşifre olup olmadığını soruyordu. Son olarak da, von Schüssler ile ilgili, Amos Hilliard'ınkilerle paralel olan ilk değerlendirmelerini iletliyordu... Alman düşündükleri işe uygun biri değildi.

Ancak, standart ve diğer uygun görülmüş kısaltmalar kullanılarak, her şeyin özet haline getirilip sıkıştırılması, mümkün olan en az yer tutacak hale getirilmesi gerekmişti elbette. Dpekli örnek anahtanın üzerine basılmış

olanlar ise, bu şifreleme sistemine ek olarak geliştirilmiş ve sahadaki bir ajan tarafından kullanılması gerekebilecek bazı standart cümleleri ifade etmek için hazırlanmış çeşitli kod gruplarıydı; örneğin "Sağ salim vardım", "Güvenli ev hazır" gibi. Corky bunlarla da yetinmemiş, karmaşık düşüncelerin veya uzun tariflerin de aktarılabilceği, aşırı kısaltılmış başka bir sistem daha temin etmişti.

Daha da ötesi, Metcalfe'in sesle değil Mors Alfabeti'yle iletişim kurması gerekiyordu. Başka seçeneği yoktu.

Her ne kadar çok önemli bir fak-

214

Tristan Dhaneti

tör olsa da, sadece gönderinin güvenliği için değildi bu önlem. Daha önemlisi, ses sinyallerini birkaç yüz milden öteye iletilebilmek bu teknoloji ile mümkün değildi. Sürekli-dalga yayınlar -yani Mors sinyalleri- ise beş

kat daha uzağa iletilebiliyordu.

Feneri daha yakına getirerek Lucky Strikes paketinden çıkarmış olduğu kâğıda yazdığı şifreleri okumaya başladı. Bu uzun karmaşık harf dizinleri, rasgele biri için hiçbir anlam ifade etmezdi, ama onu düşündürenler de rasgele okuyucular değildi. Lana'nın gözlemcisi gibi, NKVD'nin sansın adamı gibi iyi yetiştirilmiş, becerikli ajanlardı; bunlar, şifreyi asla çözemeyecek olsalar da, görür görmez yazılanların bir tür şifreli mesaj olduğunu anlardı. Üzeri aranacak olsa, bu kâğıt parçası, geri kalanların bulunduğu tek kullanımlık bloknot ve ipek anahtar aşın derecede tehlikeli kanıtlar olacaktı.

Hadi gönder artık şunu, dedi kendi kendine, burada, karanlık ormanın ortalık yerinde, kahrolası bir ışık kümesinin içinde oturuyorsun Moskova gibi bir kentte. Geçen her dakika keşfedilme riskini artırıyor.

Vericinin sağ alt köşesine yerleştirilmiş olan telgraf düğmesine vurmaya başladı. Ağır ilerleyen bir

işti bu: tecrübesi yoktu, Paris'teyken bu tür bir açık alan vericisi kullanmamıştı ve ışığın az oluşu da her şeyi daha da zorlaştınyordu. Yine de, bütün iletiyi bir dakika gibi kısa bir zamanda göndermeyi başardı. Ana istasyon 23-C'ye göndermişti mesajı, bu da otomatik olarak Corcoran'a iletilmesi demektir. Mesaj, şifresi çözülmüş

olarak, güvenli kanallardan ona aktarılacaktı. Metcalfe mesajın alındığını ve kabul edildiğini gösteren sinyali alır almaz kafasındaki kulaklığı çıkarttı ve vericiyi kapattı.

Aynı hızla ışığı kapattı, makinenin ek parçalarını sökerek, kristali de Çıkarttı, sonra da her şeyi yine çantaya yerleştirip çantayı da örtüye sardı. O şekilde tekrar Roger'ın açmış olduğu çukura yerleştirip üzerine de kayayı koydu ve ardından etraftan bulabildiği doğal malzemelerle kapatarak hayayı yine eskisi gibi dikkat çekmeyecek hale getirdi. Bir dal çıtırtısı duydu.

215

Robert Ludlum

Hiç kıpırdamadan durup dinlemeye başladı. Bu sesin bir sincaptan ya da benzer bir hayvandan gelmediğine hiç şüphesi yoktu, ama yine de en iyisi beklemektir.

Başka bir çıtırtı, ardından da ormandaki çalılıklardan gelen hışırtı duyuldu. Ve bir daha.

Bu bir hayvan değildi. Bir insandı. Ormanın sık bitki örtüsü içinde birisi güçlkle ilerliyordu ve adımları giderek yaklaşmaktaydı.

Artık kesinlikle emindi. Yanılmıyordu.

Birisi geliyordu.

Metcalfe elinden geldiği kadar sessizce hareket ederek birkaç adım solundaki çam ağacının arkasına gizlendi. Kalbi ağzından çıkacak gibiydi. Henüz gömmüş olduğu verici birkaç adım ötesindeydi. Ama aceleden, makinenin herhangi bir yerinin dışarıdan görünüp görünmediğini kontrol edememişti. Feneri ne kadar süre boyunca açık tuttuğunu düşünmeye çalıştı. Acaba her kimse yaklaşmakta olan kişiyi o mu buraya çekmişti?

Eğer burada yakalanacak olursa, vericinin de kısa sürede bulunacağını fark etti. Burada ne aradığını merak edecekler ve araştırma yapacaklardı.

Kaçması gerekiyordu, bulunma riskini göze alamazdı. Sadece, daha yeni kullanılmış olduğunu gösterecek biçimde, tüpleri soğumamış, gelişkin bir casusluk aletinin iki adım ötesinde durmakla kalmıyordu; bir de üstünde suçlu olduğunu gösteren kanıtlar vardı. Üzerinde basılı şifreler bulunan ipek mendili katlayıp ceketinin cebine tıkmıştı; pirinç kâğıtlı, tek kullanımlık bloknot da oradaydı. Ayrıca bir de kristal vardı. Bunlar, hiç kuşkuyla yer bırakmayacak kanıtlardı. Yakalanırsam, kısa zamanda öteki dünyaya giderim kesinlikle.

Bunları fırlatıp atmalı mıydı? Ama sonra ne olacaktı? Koşmaya başlar başlamaz peşine düşeceklerdi ve attığı şeyler de bulunacaktı. Onları kaçarken atması da daha fazla dikkatlerini çekmesine neden

olurdu.

Üstelik, işin gerçeği, bu hayati parçalanı yitirmek de istemiyordu. Kristal yerine yenisi konabilecek bir şey değildi. O olmadan da ana istasyonla bağlantı ku-216

Tristan Dhaneti

ramazdı. Kâğıtlar ve mendil olmadan da şifreleme yapamazdı. Corcoran ile hiçbir biçimde temas kuramadan Moskova'da kalakalırdı.

Başka seçme şansı olmadığı ortadaydı. Kaçmalıydı, ama o kaçmaya başlar başlamaz takip de başlayacaktı.

Bir an kararsız kaldı, seçeneklerini gözden geçirip hangisinin en mantıklı olduğunu bulmaya çalışıyordu.

Karanlığa sığınarak gelenin kim olduğunu anlamaya çalıştı. Acaba, nereye giderse gitsin onu bulmaya kararlı görünen, o kahrolası donuk bakışlı, sansın jsjKVD ajanı mıydı? Yoksa, Lana'mn gözcüsü, GRU

Teğmeni Kundrov mu?

Hayır. Dkisi de değildi. Şimdi gözleri yaklaşan kişiyi seçmeye başlamıştı azıcık. Arazi şapkası ve üzerinde yıldız bulunan kabaniyla önce onu bir ordu mensubu sandı. Ancak sonra NKVD'den olduğunu fark etti.

Apoletlerini ve kepindeki işaretleri görebilmişti. Kesinlikle Sovyet gizli servi-sindendi ve muhtemelen de NKDV'nin jnuhafız birliğindendi, yani, milli sınırlan ve yasak bölgeleri korumakla görevli subayların olduğu birlik.

NKVD'nin Amerikan elçilik daçasının etrafındaki bölgede devriye gezen bir müfreze görevlendirmiş olması mantıklıydı. NKVD bütün ya-bancılan, özellikle de Amerikalılan yakın takip altında tutmaktan hoşlanırdı ve kırlık bölgedeki bir eve özel dikkat gösterirdi. Güvenlik organları bütün diplomatların gizlice casusluk yaptığından şüphelenirdi... ne de olsa, Sovyet diplomatlarının çoğu dış görevlere casus olarak gönderiliyorlardı, öyleyse neden diğer ülkeler de aynı şeyi yapmasınlardı ki? Böylece de elçilik arazilerinin çevresini devriye güçleriyle kordon altına almak hayati bir milli güvenlik sorunu haline geliyordu. Ayrıca bu ormanda bazı gizli üsler olması da mümkündü, Moskova civanndaki ormanlara serpiştirilmiş, Kızıl Ordu veya GRU ya da NKVD'ye ait bir sürü üs ve birim bulunmaktaydı.

Ancak, gecenin bu saatinde devriyeye çıkacaklarını beklemiyordu. Hem, tek başına dolaşan bir devriye olması mümkün müydü? Hayır, bu mantıksız geliyordu. Devriyeler üçer üçer ya da en azından ikişer ikişer dola-Ştflardı. Metcalfe şu ana kadar başka herhangi bir hareket görüp işitmediğine göre, zaten bu saatlerde pek dolaşmıyorlardı demek ki.

Ancak, eğer bir asker varsa başkaları da olmalıydı.

Devriye yaklaşmaya devam etti. Yirmi yaşında gösteriyor olması onu deneyimsiz yapmazdı. Karanlıkta, hiç ışık olmadan ilerleyebildiğine göre, geceleri bu ormanda rahatça yolunu bulabilecek eğitim ve tecrübeye sahip olmalıydı. Rus, Metcalfe'den daha avantajlı durumdaydı. Zaman ilerliyordu, burada, bir ağaç gövdesinin ardına sinmiş olarak daha fazla kalamazdı. Devriye biraz daha yaklaşacak olursa, kendisini fark edebilirdi.

Birden bir kibrit çakıldı! Sonra, aynı hızla söndürüldü.

NKVD askeri kibrit yakmıştı, ama aydınlanmak ya da sigarasını yakmak için değil, bu bir işaretti, diğerlerine verilmiş bir işaret! Biraz ileriden bir patırtı geldi: toprağı döven çizme sesleri. Metcalfe şimdi seslerini duyabiliyordu, kısa emirler verilmekteydi, ses tonlarından bunların acil emirler olduğu anlaşılıyordu. Kibrit aleviyle uyarılan öteki tim üyeleri hareketlerini gizleme ihtiyacı duymadan, koşarak, ağaçlara çarparak geliyorlardı. Onu hedef almışlardı.

Metcalfe dönüp iki ağacın arasındaki açıklığa daldı, o arada dallara çarparak yüksek ama engellemesine de imkân olmayan sesler çıkartmıştı. Çılgınca koşuyordu. Ağaçların arasındaki açıklıkların birinden ötekine zikzaklar çizerek gidiyor, kendine bir çıkış yolu, patika bulmaya çalışıyordu. Ama etraf çok karanlıktı, görüş

alanı sınırlıydı. On beş metreden ilerisini göremiyordu.

Arkasından Ruslardan üst rütbeli olanların astlarına yağdırdıkları emirleri duyuyordu. Dönüp arkasına bakmaya cesaret edemiyordu, ama çıkan seslerden, askerlerin birbirlerinden ayrılıp her biri farklı bir yoldan giderek, peşine düşülen avı yakalama şanslarını artırmak istediklerini anlayabilmişti.

Yine de ortalıkta hiç fener ışığı yoktu. Belki de adamlar ormanı çok iyi tanıdıkları için ışığa ihtiyaç duymuyorlardı. Ya da belki fener yakmakla bile vakit kaybetmek istememişlerdi. Sebep ne olursa olsun, bu Metcalfe açısından iyiydi, karanlık onun için en iyi örtüydü.

218

Tristan Dhaneti

Sadece Lana ile yaptıkları kısa tur ve yarım kalan Moskova'ya dönüş yolculuğu sırasında görebilmiş olsa da, arazinin yapısını az çok hatırlıyordu. Ormandan sonra bir vadi vardı, bunu daçanm verandasından görmüştü ve yanılmıyorsa, vadiye doğru gitmekteydi. Arazinin giderek inişe geçen eğimi de bu düşüncesini doğrulamaktaydı.

Deneyimli bir devriye timinden kaçmak zor olacaktı.

Belki de kaçamayacaktı. Ama yine de denemek zorundaydı. Diğer seçeneklerini düşünmek bile istemiyordu.

Eğer onu ele geçirmeyi başanp Lubyanka'ya götürürlerse, hapse girecek ve ne Corky'nin, ne de Amerikan Hükümeti'ndeki herhangi birinin kendisi için yapabileceği bir şey kalmayacaktı. Sovyet Rusya'da yakalanmış

bir Amerikan casusunun sonu hapis veya Sibiry'a'daki -oranın dehşet verici olduğunu duymuştu-toplama kampları ya da daha büyük bir ihtimalle idafn edilmek olurdu.

Dehşet duygusunun verdiği güçle hayatında hiç koşmadığı kadar hızlı koşmaktaydı. Dalların arasından geçiyor, sonra bir düzlüğe ulaşıyor, ardından eğri büğrü bir patikaya sapıyor, arkasındakileri atlatmaya çalışıyordu.

Birden ateş edildi!

Bir patlama sesi. Ardından bir buçuk metre ötesindeki bir ağacın gövdesine saplanan bir kurşun. Ve sonra...

bir tane daha! Bu seferki kurşun bir adım ötesindeki huş ağacına isabet etmişti. Şimdi orman şiddetli silah sesleriyle dolmuştu, etrafında kurşunlar vızıldıyordu, bir tanesi başının o kadar yakınından geçmişti ki, çıkardığı rüzgâr sesini duymuştu kulağının dibinde. Onlan şaşırabilmek için birden kendini yere atıp ellerinin ve dizlerinin üzerinde kaçmaya devam etti, sonra yine ayağa kalkarak, başı önde, bir o yana, bir bu yana, karmakarışık bir yol izleyerek koşmaya başladı. Corky korkmuş bir adam daima önceden tahmin edilebilen bir yoldan ka-Çar, derdi. En kolay yolu, iki nokta arasındaki en kısa mesafeyi seçer. O yüzden, bu doğal davranış biçimine aykırı hareket etmek zorundaydı.

Silahlar bir kez daha çalıştı, biri fazlasıyla yakınından ateş ediyordu. "Ç ayrı noktadan geliyorlarmış gibiydi.

Böylece ona isabet ettirme şansla-ⁿⁿ< artırmak istiyorlardı belli ki. Metcalfe az ileride, küçük bir tepeliğin 219

Robert Ludlum

üzerinde, iri kayaların oluşturduğu bir çıkıntı görmüştü. Kayaların arkası-na saklanarak, geçici de olsa kurşunlardan korunabileceğini düşündü ve oraya yöneldi. Kayaya doğru zıplamasıyla kendini boşlukta uçarken bulması bir oldu ve sonra da, acıyla sert bir zemine düştü. Dnleyerek etrafına bakınırken, donuk ay ışığında buzların parladığını gördü. Derin, dar bir nehrin sırtındaydı, ama nehir donmuşa benziyordu, iki yakasında da kar ve buz birikmişti.

Bulunduğu yerin yüksekliği aşağı yukarı altı metre kadardı. Buradan atlamanın iyi bir fikir olmadığını, ama geri dönemeyeceğini biliyordu. Yeniden açılan ateşle kayalardan seken kurşunlar toprağa saplandı.

Kurşunların hedeften bu kadar sapması peşindekilerle arasında biraz mesafe olduğunu gösteriyordu. Demek ki, avantajlı yerlerde konuşlanmış olmalarına rağmen, kendisini vuramayacak kadar uzaklaşabilmişti.

Hatta onu gö-remiyorlardı bile; bu da mümkündü. Eline küçük bir kaya parçası alıp geriye, sağ tarafa

doğru, atabildiği kadar uzağa attı. Kaya büyük bir gürültüyle düştü attığı yere.

Hemen ardından kayanın bulunduğu yere ateş açıldı ve oradaki ağaçlar tarandı, galiba onları yanılmayı başarabilmişti.

Sonra, kendine fazla düşünme fırsatı tanımadan -sadece kendini koruma içgüdüsüyle hareket ederek kendini boşluğa bıraktı; nehrin kenarındaki sert, buzlu yüzeye şiddetle çarparken, çarpmanın etkisini azaltabilmek için bacakları gövdesine doğru iyice bükülmüş durumda ydı. arpmayla birlikte bütün vücuduna bıçak gibi bir acı saplanmıştı. Zorlukla yerinden kalkıp donmuş nehrin yüzeyini ayağıyla kontrol etti. Yüzey sağlam görünüyordu, buzun kalınlığı en az yedi, sekiz santim vardı. Buradan karşıya geçebilecekti. Büyük bir dikkatle önce bir adımı, sonra diğerini attı ve anında buzun kırılmasıyla birlikte kendisini soğuk suyun içinde, dizlerine kadar batmış buldu. Nefesi kesilmişti. Su o kadar aşın derecede soğuktu ki, dere yatağından tekrar buzun üstüne çıkmaya çalışırken ayakları tamamen hissizleşmişti.

220

Tristan Đhaneti

Arkasından yine silah sesleri duyuldu demek ki peşindekileri yanıl-P yanlış tarafa yönlendirmeyi başarabilmişti. Ama içlerinden biri tepeciğe tırmanıp da dere yatağına bakacak olursa işi biterdi.

Burada nehrin üzerindeki buz inceydi, dondurucu soğuk suyun içinde ileri doğru hareket etmeye alıştıa kınılıyordu. Tam karşı yakaya yakıştığında, artık donmuş, neredeyse cansız bir nesne haline gelmiş olan sağ

ayağı bir şeye takıldı ve yüzüstü kapaklandı. Neyse ki, karşı yakanın buzlu, kayalık kıyısına ulaşmıştı.

stndekiler buz gibi suda tamamen ıslanmıştı, ayağa kalkmaya çalışırken soğuktan titriyordu. Donmuş

durumdaki ayaklarını hareket ettirmekte zorlanıyordu. Hareket kabiliyetlerini yitirmiş, cansız uzantılardı sanki. Kafasını çevirince, biraz ileride, nehrin bu yakasındaki yamacın dibinde, muhtemelen fırtınanın etkisiyle kopup sürüklenmiş buzlu dallar ve yapraklardan oluşan bir küme gördü. Yerde sürünerek kümenin önüne geldi ve vücudunda kalan son güçle kendini kümenin içine çekti. Kınılgan, gevrek dallar kolayca yol verdi ve kümenin dibine kadar giderek gizlendi. Bacakları tir tir titriyordu yorgunluktan, bir adım daha atacak hali kalmamıştı. Dinlenmeye ihtiyaı vardı. Eğer şimdi yine koşmaya çalışırsa kısa zamanda yakalanırdı.

Gücü azalmış olduğu için tepkileri de ağırlaşmıştı. Etrafını dallarla, dökülmüş yapraklarla ve karlı toprakla iyice besleyerek, kendisini iyice gizledi.

Sadece bir ya da iki dakika kadar sonra koşan ayak sesleri giderek yaklaşan bağırtılar da duyuluyordu.

Metcalf ne taraftan geldiklerini tam olarak bilmiyordu: devriye ekibi, yukanda, sırtta da olabilirdi, nehir yatağına inmiş de. Nehir yatağındaysalar nehirdeki buzların kınılmış olduğunu görecekler

demekti. Bu da onlara saklandığı yeri belli ederdi. Titreyerek daha doğrusu, bütün vücudu şiddetle sarsılarak saklandığı yeri.

O anda bir haykış duyuldu. Ne kadar uzaktan geldiğini kestireme-mişti. "Orda işte... onu görüyorum!" Bu grubun en gencine, onu ormanda * görmüş olan askere benziyordu. Belli ki kırsal kesim çocuğuydu, köy-"i gibi konuşması onu ele veriyordu.

"Neden bahsediyorsun?"

221

Robert Ludlum

"Orda! Vasya, seni avanak, orda işte!"

"Tüfek ahmak! Tabanca değil."

Onu bulmuşlar mıydı? Dalların arasından görünüyor muydu? Korkuyla iyice sinip büzüldü. Ne yapabilirdi?

Eğer yanılıyor ve yanlış tarafa bakıyorlarsa, yapacağı en kötü şey hareket edip dikkatlerini çekmek olurdu.

Ama eğer yanılmıyorlarsa -biri onu gerçekten görmüş ve tüfeğini ateşlemek için hazırlanıyorsa-ölmüş

sayılırdı. Tüfekte, iyi nişan alınarak yapılacak tek bir atış işini görürdü.

"Tamam," dedi genç olan ses.

Metcalf dindar bir adam değildi, ama kendini bir anda Tanrı'ya kendisini vuramayacakları kadar uzakta olmaları için dua ederken buldu. Gözlerini sıkı sıkı yumarak, hiçbir şey düşünmemeye çalıştı. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi.

Ve silah ormanda yankılar yaparak patladı.

Ona veya yakınlarına isabet eden bir şey olmamıştı. Her nereye ateş edildiyse, ondan uzak bir yer olmalıydı, çünkü kurşunun düşüşüyle ilgili hiçbir ses de duymamıştı. Başka yöne doğru ateş edilmiş olmalıydı.

"Iskaladın," dedi daha yaşlı bir ses.

"Gördüm onu!" Bu yine genç olandı. "Siluetini görebiliyordum, çok netti!"

"Geri zekâlı!" diye kükredi başka bir ses. "O bir geyikti!"

"Hayır, geyik değildi!"

Ekibin üçüncü üyesinin sesi duyuldu. "Artyem haklı. Geyikti o. Aslında erkek geyikti sanıyorum. Ama

kaçırdın."

"Ben erkek geyiğin neye benzediğini bilirim!" diye itiraz etti en genç olan. "Çocukken bir sürü avladım."

"Sen hâlâ çocuksun ve sadece bir erkek geyiğe ateş ettin, üstelik de ıskaladın," dedi daha yaşlı olanlardan biri.

"Eh, tamam, belki de geyikti," diye genç olan kabullendi. "Ama ben birini gördüğümünden eminim. Bir adamla bir geyik arasındaki farkı biliyorum." İtiraz edince diğerleri tekrar alay etmeye başladılar.

222

Tristan Dhaneti

Genç askerin titreyen sesiyle yaptığı itirazlardan ve yoldaşlarının alay-cl sözlerinden, devriyelerin, ağaçlar arasında kaçan bir adam olduğuna artık inanmadıkları anlaşılıyordu.

"Bu küçük av gösterin hoşuna gitti mi Sasha? Bizi bu lanet ormanda yirmi kilometre sürükledikten sonra? Bu gecelik bu kadar spor yeter bence. Hava çok soğuk ve bizim nöbetimiz de bitmek üzere."

"Hava soğuk," diye başka bir devriye tekrarladı. "Stalin, Yoldaş Shu-bentsov'u, kulak'* arkadaşlarının rejime karşı direnişine rağmen yürüttüğü bu cesur iz sürme operasyonundan ve devrimleri tehdit eden kabadayıları tasfiye etmesinden ötürü ödüllendirecektir. Hadi, şimdi gidelim."

Metcalf'e bulunduğu yerden, kar, dal parçalan ve yaprakların arasından uzun bir süre -en azından yarım saat, zaman kavramını da yitirmişti o arada- çıkmaya cesaret edemedi. NKVD timinin, yüksek sesle konuşarak ayrılışlarını dinledi. Kendisini ilk görmüş olan genç çocuğa yaptıkları şakalar bitmek bilmiyordu.

Bu genç adamın aslında bir erkek geyik görmüş olduğuna ve ona ateş ettiğine inanmaları Metcalf'e işine geliyordu. Böylece ormanda koşan bir adam aranmayacaktı artık. Aslında uzaktan ve siluet halinde de olsa, gerçekten Metcalf'e'i görmüş olan genç devriyeye kimse inanmayacaktı. Yine de devriyelerden kimse kalmadığına tamamen emin olana dek bekledi. Onların yerine başkaları da gelmiş değildi, hiçbir ses duyulmuyordu.

Kol ve bacakları kaskatı kesilmiş ağrıyordu, ama yine de ayaklan biraz hissetmeye başlamıştı. Bu kısa dinlenme iyi gelmişti. Epeyce ter dökerek ayağa kalkmayıp üstündeki buzlan, karlan, yapraklan temizlemeyi ba-Şardı. Üşümüş ve tükenmişti, ama buradan gitmek zorundaydı. Neyse ki, bulutlar dağılmış, gökyüzü biraz açılmıştı. Şimdi nerede olduğunu anlamasına yetecek kadar ay ışığı vardı. Fenerin ve pusulanın da yardımıyla, or-

) Rusya'da 1920-1930 arası kolektif tarıma karşı olan zengin toprak sahiplerinin yananda çalıştırdıkları köylülere verilen isim.

223

Robert Ludlum

manın içinden daçaya doğru ilerlemeye başladı. Devriyelere karşı sürekli tetikteydi. Moskova'ya dönmek için bir şeyler uydurması gerekiyordu ve daça bunu yapabileceği en uygun yerdi. Orada gerekirse çalabileceği araçlar veya Moskova'ya gitmek üzere olan birilerini bulabilirdi. Partilerde içki âlemleriyle tanınan biri olması, üstünün başının perişanlığını açıklamak için yararlı olabilirdi: çok fazla içmişti, düşmüş ve kendinden geçmişti... Bu tür bir hikâyeye uydurabilir ve de inandırıcı olabilirdi. Özellikle büyükelçinin eşi oradaysa, ki hafta sonu için konuklan olduğuna göre orada olması gerekirdi, kendisiyle ilgili her çeşit garipliğe inanmaya hazırdı. Evet onu ayrılırken görmüştü ama yolda bir kadınla karşılaştığını duysa, hikâyenin gerisi onu şaşırtmazdı...

Ama sonra, tam daçaya yaklaşmışken, verandadan görmüş olduğu ahin fark etti. Elçilik atlan burada tutuyordu. Ve kendisi de kimseye bir şey açıklamak zorunda kalmadan, sabaha kadar burada uyuyabilirdi.

Đçerideki hayvanlan uyandırmamaya çalışarak, sessizce ahıra girdi.

Ama içeri girer girmez atlann homurtulanyla karşılaştı. Đçeride, herhalde atlar için bırakılmış bir gaz sobası yanıyordu. Titrek san bir ışık yayılıyordu sobadan. On bölme olmasına karşın sadece üç at vardı. Harikulade üç Arap atı, ikisi siyah, biri kestane rengi. Đçlerinden biri hafifçe kiş-nedi. Bunlar çok güzel, ama asabi hayvanlardı ve onlan sakinleştirmezse iyice sinirlenip yakındaki evde uyuyan misafirleri uyandıracak kadar gürültü çıkarabilirdi.

Atlar birer birer şaha kalkmaya, boyunlarını geri atarak burunlarından hafif soluklar üflemeye başladılar. Bir yandan da kulaklarını dikmiş, dinliyorlardı. Metcalfe en yakınındaki ata yaklaştı, ama tehlikeli bulduğu için tam arkasına geçmedi, hafif bir açı ile yandan yanaştı. Yumuşak, ya' tıstıncı bir sesle konuşmaya başladı.

Bir yandan da usul usul hayvanın boynunu, pınl pınl böğrünü hafif vuruşlarla sevip okşuyordu. Sonunda at da alçak sesle son kez homurdandıktan sonra sakinleşti. Kulaklan önüne düştü ve alt dudağı sarktı. Diğerleri de yatışmaya başlamışlardı. Nefes alış" lan normale dönmüş, neredeyse duyulmaz olmuştu.

224

Tristan Đhaneti

Kendisini saman balyalanndan birinin üstüne atan Metcalfe gaz sobasından da gelen sıcaklıkla anında uykuya daldı. Derin uykusu garip ve karmaşık rüyalarla doluydu.

Parlak güneş ışığının gözüne gelmesiyle uyandı. Henüz erken bir saatti ve sadece dört saat kadar uyuyabilmişti fakat harekete geçmesi gerekiyordu. Her tarafı ağrıyordu, saman yatağı, gece ormandaki düşüşü sırasında oluşan berelerinin, burkulmalannın daha da kötü hale gelmesine neden olmuştu. Her tarafı samana bulanmıştı. Ayağa kalktı, yüzündeki samanları temizleyip yorgun gözlerini ovuşturdu.

O sırada paslı menteşeleri gıcırdayarak ahının kapısı açılmış ve içerisi aydınlanmıştı. Metcalfe hemen kendisini boş bölmelerden birine attı ve duvara yapıştı. Arap atları keyifle kişnediler, sanki geleni selamlıyor gibiydiler. Herhalde onu tanıyorlardı.

Metcalf'e de tanıyordu.

Binicilik kıyafetleri ve başında eşarbıyla gelen kişi Lana'ydı.

225

F:15

Robert Ludlum

18. BÖLÜM

"Lana," dedi hafif bir sesle.

Genç kadın gözlerini kırıştırdı, onu gördüğüne şaşırılmış gibiydi ama nedense çok fazla da tepki vermemişti.

Yüzüne onaylamaz bir ifade yer-leştirinceye kadar, Metcalf'e bir memnuniyet belirtisinin gelip geçtiğini fark etti.

"Stiva?" Belli ki azarlar gibi soğuk bir sesle konuşmaya çalışıyordu. "Ama... anlaşmıştık, yarın alacakaranlıkta, Sokolniki Parkı'ndaydı."

"Sanırım bekleyemedim."

Başını salladı ve kendini tutamayıp güldü. "Haline bir bak! Moskova'nın en iyi giyinen adamına ne olmuş

böyle?"

Gerçekten de hali berbattı, biliyordu. Saçlarının arası, üstü başı saman içindeydi ve at kokuyordu. "Beni ne hale düşürdüğünü görüyor musun, dusya?"

"Ben ata bineceğim. Bugünlerde zevk aldığım pek az şeyden biri bu."

"Ve beyefendi neredeler?"

Kaşlarını çattı. "O öğleden önce pek kalkmaz. Gitsem bile farkına varmaz. Aslında evde herkes uyuyor."

"O zaman sana katılmamda bir sakınca görmezsin sanırım?"

Başını öne eğip, "Görmem," dedi.

Ustalıkla atını eyerledi, Metcalf'e de ondan geri kalmamıştı. Annesinin atlara olan merakı yüzünden yürümeye başladığından beri onlara alışkındı ve binmeyi de hemen hemen o yaşlarda öğrenmişti. Ama Lana'nın atlarla bu kadar yakından ilgilendiğini bilmiyordu. Bu onu çok şaşırtmıştı. Her-226

Tristan Dhaneti

halde son yıllarda gelişmişti bu merakı. Zaten ona ne olduysa bu son yıllarda olmuş, diye düşündü.

Atla dolaşmak için, ormana doğru giden bir gezinti yolu vardı, bunu daha önce fark etmemişti. Yol herhalde bir süredir pek temizlenmemişti, atların üstünde ilerlerken dallar sık sık yollarını kesiyordu. Metcalfe gidiş

hızlarını ayarlamayı Lana'ya bırakmıştı. Yol bir biçimde biraz genişleyince, Lana öne doğru eğilip dilini şaklattı ve bacaklarıyla atını sıkıştırdı. Bindiği kestane rengi Arap atı hızlanarak eşkin gitmeye başladı. Lana sanki bütün hayatı boyunca ata binmiş gibi gidiyordu. Yol biraz daha genişlemiş, ikisinin yan yana gidebilecekleri hale gelmişti, ama sonra tekrar daraldığında Lana öne geçti. Metcalfe yüzünü yumuşak sabah güneşine doğru kaldırdı. Bu onu ısıtıp gevşetmişti. Sessizlik içinde ilerlerken, atların çıkardığı ritmik dörtlül seslerini dinleyerek huzur bulmuştu. Korku, dehşet, kuşku gibi duyguların hepsi geride kalmıştı.

Kadının kıvrak görüntüsüne baktı, atla uyum içinde görünüyordu. Eşarpla çevrilmiş yüzünün kusursuz hatları, sükûnet duygusunun etkisiyle daha da güzelleşmişti. Üzerine sinmiş hüzünlü hava kaybolmuştu.

Tanrım, onu ne çok seviyordun!

Bir süre sonra bölge tanıdık gelmeye başladı. Lana'ya seslenerek onu daldığı hayallerden uyandırdı. Ona bir gece önce kaçtığı yoğun ağaçlı bölgeyi işaret etti. Sadece dört ya da beş saat geçmişti aradan, ama sanki daha çokmuş gibi geliyordu. Kadın şaşırmış görünüyordu ama yine de onun peşine takıldı. Ağaçlık alana gelince yavaşladılar.

Birkaç dakika geçtikten sonra Lana, "Burda yol yok ki," dedi.

"Biliyorum."

"Pek kolay olmayabilir. Patıkaya dönsek daha iyi olacak."

"Bir şey bulmam gerekiyor. Uzun sürmez."

Kısa bir süre sonra kırmızı boya ile işaretlenmiş ağacı bulmuş ve ne-rede olduğunu anlamıştı. "Burda bir dakika bekle." Atından inerek, gece vericiyi gömüp üzerini dallarla, otlarla kapattığı yeri bulmak üzere ilerle-

"• Ve birden gördüğü manzara karşısında donup kaldı.

227

Robert Ludlum

Aleti gömdüğü yer tertemizdi, sadece toprak vardı. Roger'ın işaret olarak kullanıp altını oymuş olduğu koca kaya gitmişti yerinden. Çukurun içi de boştu. Vericiyi almışlardı.

Metcalfe neler olduğunu tahmin etmiş ve dehşete kapılmıştı. Genç devriye ayak izlerini takip ederek geri dönmüştü. Böyle olmuştu mutlaka. Belki diğerlerinin alaycı tavrı onu harekete geçirmiş ve

gördüğünün bir erkek geyik olmadığını kanıtlamak için delil aramıştı. Verici iyi gizlenmişti ama o, kendisini ilk görmüş olduğu yeri dikkatle aramak niyetiyle gelmiş ve bir şekilde bulmuştu işte. Haklı olduğunu kanıtlamak için alıp yoldaşlarına götürmüştü. Ve -eğer gerçekten böyle olmuşsa- artık NKVD devriyeleri, gece ormanda ellerinden kaçırdıkları şeyin bir geyik ya da davetsiz misafir değil, bir... casus olduğunu biliyorlar demektir.

Gerçek bir casus, bu onların terfi etmesine ve haberin NKVD'nin Lubyanka'daki karargâhına bomba gibi düşmesine neden olacak bir şeydi. İngiliz yapımı, gelişmiş bir verici! Moskova'da casusların operasyon yapmakta olduklarının kanıtı! Lubyanka'da bütün gece ışıklar sönmeyecekti; acil toplantılar yapılacak, telaşlı telefon görüşmeleri, çılgın koşuşturmalar yaşanacaktı.

Her şey bir anda değişmişti. NKVD bütün gücüyle bir casus ya da bir casus teşkilatı aramaya başlayacak karafatmalar gibi her yere iyice yayılacaklardı.

Burada, aletin bulunmuş olduğu yerde kalmak güvenli değildi. Casusun döneceği düşünülerek, gözcüler yerleştireceklerdi mutlaka, bir suçlunun daima suç mahalline döndüğü söylenirdi ne de olsa.

Buradan bir an önce ayrılması gerekiyordu!

Metcalf'e hızla Lana ile atların bulunduğu noktaya döndü. Eyere tırmanırken Lana yüzündeki ifadeyi görmüş

olmalıydı. "Sevgilim, sorun ne?"

"Hiçbir şey," dedi gergin bir sesle. Atının dizginlerini çekerek tekrar patika tarafına döndürdü. Birkaç saniye sonra da, "Her şey," dedi.

Lana, ona baktı, sonra anlamış gibi başını salladı. Katı, ama anlayış'lı bir tebessümle, "Sovyetler Birliği'ne hoş geldin," dedi.

228

Tristan Dhaneti

Yola tekrar çıkınca daçaya doğru gitmeye başladılar, bu kez öne Metcalf'e geçmişti. Ahırın önüne gelince ikisi de atlanndan inip onları içeri soktular. Lana elle çalışan bir pompayla bir kap su getirdi, atı kana kana içti suyu. Bir kez daha doldurup bu kez Metcalf'e'in bindiği ata verdi, o da aynı biçimde susamıştı. Onu tanıyor, güveniyorlardı. Atının eyerini çözdü, yerine kaldırmadan önce silkeledi, sonra atın gemini çıkardı, onu da pompadan çektiği suyla güzelce yıkayıp astı. Bütün bunlan çabucak, alışkın hareketlerle yapmıştı, bir yandan da atıyla tatlı tatlı konuşuyor, onu seviyordu. Kancaya asılı bir havlu alıp atı yumuşak hareketlerle daireler çizerek kurulamaya başladı. Sonra da yumuşak bir fırçayla fırçaladı. Metcalf'e de aynı işlemleri kendi atına yapıyordu. Konuşmadan çalışıyorlardı, ama bu gergin bir sessizlik değildi. Arkadaşça, birbirini çok iyi tanıdığı için konuşma ihtiyacı duymayan insanlarınkine benzer bir sessizlikti. Lana atının ayağına takılmış

taşları da süpürdüktan sonra, bölmesine geri götürdü.

Metcalfe bölmenin kapısını kapatırken, Lana'nın bir şey söylemek istermiş gibi kendisine doğru geldiğini gördü.

"Lana," diye söze başladı, ama kadın bir elini dudaklarının üstüne koydu çabucak, susmasını istiyordu.

Yüzünü ona doğru kaldırmıştı, gözleri yaşlıydı. Bu kez iki elini de uzatarak adamın yüzünü avuçlarının arasına aldı. Metcalfe de kollarını ona dolamıştı. Kadının dudakları onun dudaklarıyla birleşince hafifçe aralandı. Metcalfe yüzünde onun gözyaşlarının sıcaklığını hissedebiliyordu. Kadın ürperiyordu. Lana'nın ellerini tutup arkasına götürdü, şaşırtıcı bir telaşla öpüşürlerken kadına sarılmıştı. Dıyice kendine çekti. Bir elini kadının sırtında gezdirirken öbür eliyle de göğüslerini okşamaya başladı. Lana birden dudaklarını onunkilerden ayırdı. "Ah Tanrım, Stiva," dedi kederli bir sesle. "Al beni. Lütfen. Sev beni!"

Yataklan, üzerine at battaniyesi örttükleri birkaç saman balyasından ibaretti. Yamru yumru ve rahatsızdı ama ihtiraslarından kaynaklanan telaşla bunu ikisi de fark etmiyordu bile. Tamamen soyunmadan, konuşmadan, 229

Robert Ludlum

aceleyle seviştiler. Ve aynı hızla giyinirlerken, her ikisi de korku içindeydi. Bir şey söylemeye gerek yoktu, her an yakalanmış olabiliyorlardı. Lana giyinmesini bitirince bir şarkı mırıldanmaya başladı.

"Bu ne?" dedi Metcalfe.

"Ne ne?"

"Bu şarkı. Tanıdık geliyor."

Kadın güldü. "Cdrnme Us etaientforts tes bras qui m embrassaient. Beni saran kolların ne kadar güçlüydü."

Bir nedenle aklıma gelen bir şarkı işte."

"Güzelmiş. Yine de yarın buluşuyor muyuz?"

"Evet tabi ki, neden olmasın?"

"Rudolf... o şüphelenmez mi?"

"Lütfen," dedi korkuyla. "Çok çok uzun bir zamandır ilk kez kendimi mutlu hissediyorum. Neden bu ismi hatırlatıyorsun?"

"Onunla ne yapıyorsun? Sevmediğini biliyorum. Anlayamıyorum."

"Anlamadığın öyle çok şey var ki Stiva."

"Anlat o zaman," dedi, ellerini ellerinin üzerine koyarak.

Lana alt dudağını ısırıldı. "Başka şansım yoktu."

"Yok muydu? Senin her zaman seçme şansın vardır, milenki."

Üzgün bir halle ağır ağır başını salladı ve gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. "Bir mahkûmsan seçme şansın yoktur, dorogoi moi. Bir esirsen, yoktur."

"Neler söylüyorsun. Böyle bir şey nasıl..."

"Babam. Babamı ne kadar çok sevdiğimi, onu korumak için her şeyi yapabileceğimi biliyor."

"Von Schüssler, babamı tehdit mi ediyor?"

"Hayır, bu kadar açık değil. Onun... onun elinde bir belge var. Babamı idam ettirecek ve benim tutuklanmama neden olacak bir şey."

"Lana nedir bu kahrolası..."

230

Tristan Dhaneti

"Beni dinle. Lütfen, sadece dinle!" Adamın ellerini sıkıca tuttu. Sen ünlü Kızıl Ordu generali, devrimin büyük Kahramanı Mikhail Nikolaye-vich Tukhachevsky adını biliyorsun değil mi?" "Bu ismi duymuştum, evet."

"1918 yılında Moskova'yı savundu. 1920'de Sibiry'a'yı ele geçirdi. Büyük, sadık bir asker. Sovyet ordusunun başkomutanı. Ve o, babamın eski bir dostuydu. Birkaç kez ailesiyle yemek yemiştik. Babam, onu taparcasına severdi. Piyanonun üzerinde ikisinin birlikte çekilmiş bir fotoğrafı dururdu." Durup derin bir nefes aldı. "Bir mayıs gecesi -bundan üç yıl önceydi, 1937'de- kapının ziliyle uyandım. Sokak serserilerinin yaptığı bir eşek şakası, diye düşünüp yorganı kafama çekip tekrar uyumaya çalıştım. Ama zil susmuyordu. Saate baktım. Gece ^yarısını geçmişti. Sonunda zilin sesi kesildi ve tekrar uykuya dalabildim. Bir gece sonra büyük bir gösterim vardı, Uyuyan Güzel'i oynuyorduk.

"Aradan bir saat kadar geçmişti ki, yeniden uyandım, bu kez evin içinden bağışmalar geliyordu. Babamın sesiydi. Yataktan kalkıp dinlemeye başladım. Sesler babamın çalışma odasından geliyordu. Biriyle kavga etmekteydi. Hemen odasına koştum, ama tam kapının önüne gelince durdum. Babam ordaydı, üzerinde pijaması sinirli bir şekilde Tukhachevsky ile konuşuyordu. Önce Marshal Tukhachevsky'nin bir nedenle babama bağırdığını sanmış ve çok kızmışım. Orda dikilip dinlemeye başladım. Hemen anladım ki, babam kesinlikle ona bağırmıyordu... kızmıştı, daha önce hiç görmediğim kadar öfkeliydi, ama arkadaşı Mikhail Nikolayevich'e değil. Stalin'e öfkelenmişti. Buna karşılık Tukhachevsky kızgın görünmüyordu. Daha çok üzgün, bıkkın, kaderine razı, kederli bir hali vardı.

"Köşeden eğilip içeri baktım ve Tukhachevsky'nin saçlarının ağarmış olduğunu görünce şok geçirdim. Onu en son iki hafta önce görmüştüm ve saçları oldukça koyu renkti. Belli ki başına korkunç bir

şeyler gelmişti.

Görülmemeye gayret ederek geri çekildim. Benim orda durup dinlediğimi hissederlerse, konuşmayı keseceklerini biliyordum. Ve konuştuklan konu her

231

Robert Ludlum

I

neyse çok ciddi, çok tehlikeli bir şey olduğunu, babamın bana asla söylemeyeceğini anlamıştım, Biliyorsun, beni her zaman korumaya çalışmıştır." "Sana saygı duymadığı için değil, dusya. Seni sevdiği için." "Evet.

Şimdi bunu anlıyorum, ama yıllarca, bana çocuk gibi davranıyor, diye çok kızdım. Neyse, Tuhachevsky'nin babama, Stalin'in ve onun NKVD'sinin ordunun içinde büyük bir entrika çevirdiklerini anlattığını duydum.

Söylediğine göre, doğruca Stalin'den gelen emirle, NKVD, onu izliyordu. Söylentilere göre Stalin'in elinde, ordusundaki yüksek rütbeli subayların gizli bir harekete giriştiklerini gösteren ciddi kanıtlar vardı. Alman Yüksek Komutanlığı üyeleriyle işbirliği içinde, Stalin'e karşı bir askeri darbe yapacaklardı. Ve bu entrikacıların arasında... Tuhachevsky de vardı!"

"Bu delilik."

"Öyle mi? Ben gerçeği bilmiyorum. Tek bildiğim, babamla ikisi Stalin'in tehlikeli bir adam olduğuna karar verdikleri." Lana şimdi fısıldayarak konuşuyordu. "Babam, Stalin'den iğreniyor. Bunu biliyorum. Evimizde Stalin'in adının geçmesine izin vermez. Ah, herkesin yanında o da genel sekreter şerefine kadeh kaldırıyor.

Başkaları duyuyorsa onu methediyor. Aptal değil. Ama adamdan nefret ediyor. Ve Tuhachevsky de ediyordu." "Peki Stalin'in elindeki 'güçlü kanıt' neymiş? Bu açığa çıkmadı mı?" "Tam olarak hayır. Ama çeşitli söylentiler vardı. Görünüşe göre Çek gizli servisi Prag'da bir dosya ele geçirmiş ve NKVD'ye vermiş.

Dosyada, bu Sovyet subaylan tarafından Alman işbirlikçilerine yazılmış mektuplar bulunuyormuş ve Stalin'i yıkmak için yapabilecekleri desteği bildirmeleri isteniyormuş. İmzalar, mühürler her şey tamammış. Hatta mektuplardan birinde bizzat Tuhachevsky'nin imzası varmış." "Yani böyle bir mektup mu yazmış?"

"Tabi ki inkâr ediyordu. Ama bunun bir şeyi değiştirmeyeceğini söylüyordu. Ötekilerle birlikte tutuklanmak üzere olduğuna inanıyordu." "Peki babanı uyarmaya mı gelmişti?"

232

Tristan Dhaneti

"Gelişinin bir sebebi de bu olabilir. Babam, ona Stalin'e bir mektup yazıp bu yanlış anlaşılmayı düzeltmesini söyledi. Tukhachevsky ise bunu çoktan yapmış olduğunu ama bir cevap alamadığını belirtti. Söylediğine göre günleri sayılıydı ve sadece kendi hayatı için değil, ailesi için de korkuyordu. Ümitsizdi.

"Ertesi sabah babama gece gelenin kim olduğunu sordum. Tabi ki bana söylemeyi reddetti. Benim üstüme vazife olmadığını söyledi. Ama piyanonun üstündeki Tukhachevsky ile çekilmiş resmini kaldırdığını fark etmiştim. Sonradan onu bir gazeteye sanılmış çekmecelerden birinin dibine tıkılmış olarak buldum. Ve birkaç gün sonra, Tukhachevsky ve diğer yedi üst rütbeli subay tutuklandılar. Gizlice yargılandılar -mahkemeleri sadece üç saat sürmüştü- anavatana ihanet ve casusluktan suçlu bulundular."

Metcalf'e'in ellerini o kadar sıkıyordu ki, acıtmaya başlamıştı. Ama Metcalfe sadece arada başını sallayarak dinlemeye devam etti.

"Hepsi itiraf etmişlerdi," dedi. "Ama itiraflar sahteydi. Sonradan öğrendiğimize göre işkence görmüşlerdi ve sonra hayatta kalabilmek için -ve daha önemlisi, ailelerinin hayatta kalabilmesi için- Almanlarla gizli işler çevirdiklerini belirten itirafnamelerini imzalamışlardı. Lubyanka'da idam edilmişler. Ama bodrumda bile değil, arka bahçede, gündüz. NKVD'nin kamyonları idamlar sırasında silah seslerini motor gürültüleriyle bastırmak için oraya getirilmiş." Uzunca bir süre sustu ve Metcalfe de bir şey söylemedi. Tek duyulan ses atların muntazam nefes alışlarıydı. "Ölürken," diye tekrar söze başladı sonunda, sesi boğuktu. " 'Çok yaşa Stalin,'

diye bağın-yorlarmış."

Metcalf'e yine başını salladı. Bir kolunu kadının omzuna dolayıp sıkıca sardı.

"Ve tabi ki," diye devam etti Lana. "Bunlar dökülen kanların sonu değil başlangıcı oldu. Otuz binden fazla subay tasfiye edildi. Generaller, ma-|"eşaller, yüzlerce komutan, donanmadaki amirallerin hepsi."

"Lana peki bu korkunç hikâyenin seninle ilgisi ne?"

233

Robert Ludlum

"Babam," diye fısıldadı. "Tutuklanmayan bir avuç generalden biriydi."

"Çünkü karışmamıştı."

Lana gözlerini yumdu. Yüzü acıyla buruşmuştu. "Çünkü yakalanma-mıştı. Ya da belki şanslıydı. Böyle şeyler de olur."

"Yakalanmamış mıydı? Yani babanın da mı Stalin'e karşı bir... bir komplocu olduğunu söylüyorsun?"

"Pek inanılır gibi görünmüyor. Ve yine de sık sık bana, Stalin'den öğrendiğini söylüyor. Dnanmaktan başka çarem yok."

"Ama sana hiçbir zaman gizli bir işe karıştığımı söylemedi, değil mi?"

"Asla da söylemezdi zaten. Sana söyledim, bana karşı aşın korumacıdır. Eğer onun da suçlu olduğunu gösteren tek kelime olsaydı, sonuç idamı olurdu. Stalin kimseye kuşkulu olma hakkı tanımaz."

"Peki seni bu duruma getiren ne?"

Birden onun kallannın arasından sıyrıldı. Ayağa kalkıp kestane rengi atın yanına gitti ve dalgın dalgın atın böğrünü okşamaya başladı. Belli ki, çok acı veren bir şeylerden kaçmaya çalışıyordu. Birkaç dakika sonra, Metcalfe'e bakmadan konuşmaya başladı.

"Bundan birkaç ay önce Alman elçiliğindeki bir partiye davet edilmişim. Aşırı abartılı bir etkinlikti, Almanların her zaman yaptıkları gibi ve elbette daima Moskova sosyetesinin kaymak tabakasını istiyorlardı, bu da ünlü aktörler, şarkıcılar ve balerinler anlamına geliyordu. Açık konuşmam gerekirse, ben bu tür yerlere sadece yemek için gidiyorum. Aslında! Bunu söylemekten utanıyorum ama doğru.

"Sonra, bir Alman diplomat yanıma gelip ünlü general Mikhail Bara-nov'un kızı olup olmadığını sordu." "Von Schüssler."

Kadın başıyla onayladı. "Neden bilmek istediğini merak etmişim. Babam şimdi Savunma Komiserliği'nde çalışıyor ve işi çok sıkıcı, çok bürokratik olsa da, kiminle konuştuğuma çok dikkat etmem gerekiyor, bize her tarafın casuslarla dolu olduğu söyleniyor. Babamın askeri kariyeri üe 234

Tristan Dhaneti

İlgili her şeyi bilmek istermiş gibi görünüyordu, hatta benim bilmediğim şeyleri bile. Benimle özel olarak görüşmek istediğini çünkü çok ilginç bulabileceğim bazı şeyler göstereceğini söyledi. Tahmin ettiği gibi, merakım artmıştı. Döğkilerimizi alıp odanın bir köşesine çekildik ve herkesten uzak bir yere oturduk. Von Schüssler kesinlikle kültürlü bir adamdı, tanıdığım pek çok görgüsüz Nazi'den farklıydı. Aslında ona pek dikkat etmemişim, kibirli ve kendini beğenmiş birine benziyordu, çekici denebilecek biri asla değildi. Fakat rahat bir tavırla, rasgele konuşuyormuş gibi anlatmaya başladı ve ben de dinledim. Eski bir okul arkadaşımın şu an SS subayı olduğunu ve kendisine çok ilginç, çok gizli bir dosya gösterdiğini, bu dosyada da Sovyet ordusunun üst düzey kişilerinden gelen mektuplar bulunduğunu söyledi. Bunların bazıları zaten Stalin'in eline geçmişti ama geçmeyenler de vardı."

"Ah Tanrım. Lana, dorogaya. Ne kadar çok korkmuş olmalısın." "Herhalde o da benim yüzümdeki korkuyu görmüş olmalı. Elimde değildi, kolay kızarıyorum zaten, duygulanımı pek gizleyemem. Hiçbir şey söylemeyip neden bahsettiğini anlamıyormuş gibi yaptım, ama içine düştüğüm dehşeti hissetmişti. Bozhe moi, Stiva!

Tanrım. Dosyada Stalin'in asla bilmemesi gereken başka isimler de olduğunu söyledi. SS yani arkadaşı, bu dosyaları elinde bir çeşit koz olarak kullanmak üzere saklıyormuş." "Namussuz seni tehdit etmiş."

"Ama öyle kabaca değil, Stiva. Belli belirsiz. Saman altından. Von Schüssler, 'Bu dosyanın NKVD'nin eline geçmesinin ne yaran olur ki?' dedi. Geçmiş geçmişte kalmıştır diyordu. Ama ben

bunlan ilginç bulmamış

mıydım? Büyük bir rahatlıkla bunu soruyordu?"

"Ne kadar el altından da olsa, açıkça şantaj yapmış." "Ah, ama anlarsın, benimle sadece akşam yemeklerine çıkmak istediğini söylüyordu. Beni çok ilginç buluyormuş ve daha yakından tanımak istermiş."

235

Robert Ludlum

"Alçak herif." Elbette! Şimdi her şey yerine oturmuştu. Metcalfe anlamış ve bu onu hasta etmişti.

"Doğal olarak onunla akşam yemeğine çıktım. Sonra, ertesi gece bir daha."

"Başka şansın yokmuş ki," dedi Metcalfe yumuşacık bir sesle. "Onu geri çeviremezdin."

Kadın omuz silkti. "Babamı koruyabilmek için her şeyi yapardım. Tıpkı babamın benim için yapacağı gibi. Ve eğer bu, gecelerimi can sıkıcı ve tiksindirici bulduğum bir adamla geçirmemi gerektiriyorsa, eh, Rusya'da pek çok insan sevdiklerini koruyabilmek için bundan çok daha kötü şeylere katlanıyor. İnsanlar yalan söylüyor, ihanet ediyor ve en yakın dostlarına sırt çeviriyor NKVD karşısında. İnsanlar gulag'a götürülüp enselerine birer kurşun sıkılarak idam ediliyor. Bütün bunların yanında, benim Rudolf von Schüssler'le yatmam hiçbir şey sayılır. Babamı korumak için, gerekirse daha kötü şeylere de katlanırım."

"Bolşoy'da sahne arkasına seni görmeye geldiğimde... korkmuştun, değil mi?"

Lana, ona baktı ve Metcalfe gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğü-nü gördü. "Her yerde muhbirler ve dedikodu var. Eğer Amerikalı sevgilimin Moskova'ya geri geldiğini duyacak olursa... kıskançlığı gazaba dönüşebilir ve tehditlerini yerine getirir diye korktum. Babamı NKVD'nin kurtlarına atabilirdi. Oh, Stiva, seni canım kadar çok seviyorum. Hep de sevdim, bunu biliyorsun. Ama olmaz. Yapamayız."

Metcalfe, onun söylediklerini zor duyuyordu. Kafasının içi dönüp duruyor, düşünceleri tıpkı bir kaleydoskopun biri gidip biri gelen zeminleri gibi değişiyordu. Lana'nın babası, Sovyet ordusunun gözde bir generali, şimdi ordudaki aktif görevinden ayrılmıştı gerçi ama hâlâ Savunma Komiserliği'nde görevliydi.

Onun Alman karşıtı, von der Schulenberg'e Nazi büyükelçisine yakın bir adam. Doğrusu olağanüstü bir bağlantılar zinciri-236

Tristan Dhaneti

di, halkalar birbirlerine hırs, baskı ve güçle bağlanmıştı. Sevgili Lana'yı boğan bir zincirdi bu, ama aynı zamanda kullanabileceği yararlı bir zincir olamaz mıydı?

Bu tam da Corky'nin yapmak istediği şey değil miydi?

Metcalfe'in kalbi bir süre küt küt attı. Sonra kalktı, kadının yanına gitti, ona sarılarak rahatlatmaya çalıştı.

Lana da Metcalfe'e sanki içine girmek istermişçesine sarılmıştı, vücudu derin hıçkırıklarla sarsılmaktaydı.

Dakikalar geçti. Lana, ona sarılarak ağladı. O anda Lana'yı kollarında tutmaktan daha fazla istediği hiçbir şey yoktu ve işin doğrusu, o an için zaten yapabileceği tek şey de buydu; bu kadının da tek istediği şeydi.

Sonra hâlâ birbirlerine sarılmış dururlarken, Lana sessizliği bozdu. "Ben de Rus halkı gibiyim, biliyorsun moi lyubimL Benim için de yapılabilecek bir şey yok."

"Belki öyle değildir," dedi Metcalfe, düşünmeye devam ediyordu. "Belki öyle değildir."

Çeşitli, farklı kokuların oluşturduğu senfoni, adeta kemancının başını döndürmüştü, zaten iç mekânlarda, özellikle de bilmediği yerlerde, hep böyle olurdu. Bu küçük memurun, muhtemelen tıraş kremi niyetine kullanmış olduğu Nivea cilt kreminin, adamın Obel marka pipo tütününün, güya kel kalmaktan kurtulmak için ümitsiz ve zavallı bir çaba ile sürdüğü biberiydi saç toniğinin kokularını alabiliyordu. Konsolosluk memurunun kullandığı, Erdal marka boyalan hatırlatan, çizme boyasının kokusunu da duyuyordu; bu da ona çocukluğunu ve babasını anımsatmıştı. Babası katı ve düzen meraklısı bir adamdı, ayakkabıları, çizmeleri daima pırıl pırıl bo-yah olurdu. Her zaman, teneke kutular içinde satılan Erdal marka boya kullanırdı, bunların yanında da koleksiyon yapmak üzere, üzerlerinde zep-"&, planör veya kendisinin en çok sevdiği, tarih öncesi dönemlere ait hayvanların resimleri olurdu. O ilginç hayvanları, tarih öncesi dönemin bataak-237

1

Robert Ludlum

lıklandı oynayıp zıplarken gösteren resimlerin canlı, güzel renklerini bugün bile olduğu gibi hatırlıyordu.

Bunlar çocukluğunun çok az sayıdaki mutlu anlarıydı.

Bu kadar zevk vermese de -aslında, duyarlı koku alma dokulanna hücum eden kokuların çoğu, ne yazık ki, hoş olmaktan çok uzaktı- korku içindeki bürokratın öğle yemeğinin kokusunu da alabiliyordu, sindirimi henüz tamamlanmamıştı. Adam lahana turşusu yemişti ve belli ki, kemancının gelmesinden az önce gaz çıkartmıştı. Koku henüz tam çıkmamıştı odadan.

"Bu ne kadar uzun bir liste olabilir ki?" diye sordu Kleist. "Sadece son yedi gün içinde Moskova'ya gelmiş

olan, İngiliz ya da Amerikalı erkeklerin isimlerini soruyorum. Böyle kaç kişi olabilir ki?" Kemancı, aslında son günler içinde Moskova'ya Daniel Eigen adında birinin gelip gelmediğini öğrenmek istiyordu.

Tabi ki, Eigen'in başka bir isimle giriş yapmış olma ihtimali -yüksek bir ihtimal- de vardı. Ancak, casus ülkeye girmişti ve bir listeyi tarayarak başlamak iyi olurdu. Kleist'i otel otel dolaşıp son günlerde giriş yapanları, öğrenmek ve bu adamların tariflerini almakla zaman harcamaktan kurtarırdı.

Aslında bu adamla da kıymetli zamanını harcamış oluyordu. Ama, gerçekte buluşması gereken askeri ataşe General Ernst Köstring gün boyu dışarıda olacağından, kendisini bu kılıkuyruk memura havale etmişti.

Bürokrat ardı ardına mazeretler ileri sürüp duruyordu. Adam, Alman Dışişleri'nin geleneksel becerilerinde uzmanlık yapmış gibiydi: Sürüncemede bırakma, ağırdan alma, geciktirme. Son on dakikadır neyi neden yapamayacağını anlatıp duruyordu. Kleist Dışişleri'nde bu tutumla sık sık karşılaşır, özellikle de, küçümsedikleri ve korktukları Sicherheitsdienst'le iş yaparken.

Kleist, onların SD'yi hor görmesine hiç aldırmazdı. Bu SD'deh korktuklarının göstergesiydi ve bir anlamda yararlıydı. Aynı şey, küçük masa-238

Tristan Dhaneti

sında biberiydi saç toniği ve gaz kokuları içinde oturmuş poz yapan bu adam için de geçerliydi. Beni küçük görüyor ama aslında benden korkuyor. Bu masa başı adamları, gevşek kıçları ve gevşek ruhlarıyla onu tiksindiriyorlardı. Bunlar gerçekte kemancı gibilerine üstünlük taslamaya kalkan, korkak, ödlele adamlardı, aslında bir kartalın kanatlarının rüzgârıyla sürüklenen serçelerden, aslan inine girmiş farelerden farkları yoktu. Bu tel zimba ve ataç virtüözleri o kadar sıradan, o kadar içi geçmiş insanlardı ki. Kleist'in ve yol göstericisi, Reinhard Tristan Eugen Hydrich'in bildiği şeyi bilmiyorlardı ve asla da bilemeyeceklerdi: Dinleyenleri ağlatacak kadar güzel bir müzikle kendinden geçmek ne kadar üstün, ne kadar sınırları aşan bir deneyimdi. Ya da bir insanın canını almanın yarattığı kendinden geçiş, ki o da bir çeşit müzikti: Ölçülü, ritmik, kontrollü, sadece yeteneği değil, içgüdüyü de işin içine katan bir sanattı.

Adam asabi bir şekilde yutkunup bunun neden imkânsız olduğunu, NKVD'den böyle bir listeyi nasıl işleyemeyeceklerini, Sovyet gizli servisiyle nasıl işbirliği yapmayacaklarını, yapamayacaklarını, sonuçta onların kendilerine karşı olduğunu, kendilerinden kuşkulandıklarını, resmi politikaların bir anlam taşımadığını... anlatıp dururken, Kleist gözlerini onun boğazından alamıyordu. Adamın inip çıkan gırtlak kemiklerini, oynayan kaslarını, dokularını, kıkırdaklarını izliyordu. Ne kadar çıplak, ne kadar kırılığandı. Bir an için bu etli gırtlığa soğuk, gergin bir keman telini dola-yıp, sıkıvermenin, bu bitmek bilmez pislikleri anlatmasını birden durduru-vermenin nasıl olacağını hayal etti! Kleist, adamın masasında duran, sivri uçlu kâğıt açacağını fark edince, onu bu gevezenin gözbebeklerine ve beyninin yumuşak dokusuna saplamanın nasıl bir his uyandıracığını da merak etmişti.

Bu şiddet içeren düşüncelerinin, bu, küçük, vahşi gündüz düşlerinin bir yansımasının bürokrat üzerinde ani bir etkisi olmuş olmalıydı, çünkü Kleist, adamın gözbebeklerinin kısıldığını, gözlerini hızlı hızlı kırıştırdı-8'mı ve birden uysal ve yumuşak başlı bir havaya büründüğünü görmüştü.

"...Tabi bütün bunlar bizim burda, Moskova'da kendi bağlantılarımız olmadığı anlamına gelmez," dedi adam alelacele. "Yetkililere ya da Sovyet Dışışleri Bakanlığı'ndakilere rüşvet verilebilir. Onlar ülkeye giren herkesin listesini tutarlar."

"Mükemmel," dedi Kleist. "Ne zaman alabilirim bu listeyi?"

Bürokrat yutkundu, korkusunu gizleyip rahatmış gibi davranmaya çalışıyordu. "Sanırım bu hafta sonuna dek almış,olabiliriz biz..."

"Bugün. Bana bugün lazım o liste."

Adamın yüzünden kanı çekildi. "Ama elbette Herr Hauptsturmführer. Elimden geleni yapacağım."

"Ve çok zahmet olmayacaksa, beklerken keman çalabileceğim bir oda bulmama da yardımcı olur muydunuz?"

"Tabi ki Herr Hauptsturmführer. Neden benim odamda çalışmıyorsunuz?"

Tristan Dhaneti

240

19. BOLUM

"Yüce İsa aşkına, ne oldu sana böyle?" diye bağırdı Ted Bishop, Met-calfe, Metropole'ün lobisine girince.

"Ben kendimi ne kadar kötü hissediyorsam sen de o kadar kötü görünüyorsun. Hatta YMCA'nın çocukların odanı soktuğu halden bile kötü!"

Metcalfe, ona bir göz kırpıp asansöre doğru yürümeye devam etti. "Haklıymışsın... Rus kızları bayağı vahşi olabiliyorlarmış."

"Böyle bir şey söylediğimi hiç sanmıyorum." Bishop'un kafası karışmış görünüyordu. "Benim böyle bir tecrübe yaşamış olmam mümkün değil ki." Yanına yaklaşıp kan çanağına dönmüş gözlerini ışıktan korumak için eliyle gölge yaparak, fısıldadı. "Artık uluslararası bir takibe alınmışsın."

"Nerden çıktı bu?"

"Sadece NKVD'nin, son zamanlarda Neşeli Oğlanlar denen gorilleri değil peşinde olan. Artık Kraut'lar da arkayı kokluyorlar."

"Almanlar mı?"

"Bu sabah bir Alman beyefendi geldi, resepsiyon memurlarına son bir hafta içinde gelmiş olan yabancı konukları sordu."

Metcalfe olduğu yerde durup geri döndü ve soğukkanlılığını korumaya çalıştı. "Oğlum, demek Naziler Moskova'nın da boyunun ölçüsünü almaya başladılar, ha?" diye şakalaşmaya çalıştı. "Zaten burası fazla rahat gelmeye başladı demiyor muydun sen?"

241

F: 16

Robert Ludlum

Bishop omuz silkti. "Görünüşüne bakılacak olursa SD'dendi. Yani Sicherheitsdienst, SS gizli polisi, o entel tiplerden. Ama resepsiyon memurundan pek bir şey öğrenemedi. Dil sorunlarını, bilirsin. Bir de tabii, Ruslar, kendileri sormadıkça sorulardan pek hoşlanmazlar."

"Peki ona istediği şeyi verdiler mi?" Son zamanlarda giriş yapan yabancı konuklar? Belki de bir tesadüftü, ama Metcalfe emin değildi bundan. Neden bir Alman, diye merak ediyordu.

"Arkadaşı bir kenara çekip küçük, hoş bir sohbet yaptım kendisiyle. Bilirsin, yeni haberler için ölürüz... ayrıca Almanların neyin peşinde olduklarına dair bir şeyler biliyor olabilirdi, dedikodu, söylenti, kullanabileceğim herhangi bir şey işte. Hiç olmazsa bir sonraki raporuma koymama degecek bir, iki satır bir şey. Hani:

'Kuşatma altındaki bu şehre gelen bir Alman konuğa göre...' filan gibilerinden. İnsanlar böyle

zırvalan severler. Bütün röportaj becerilerimi kullandım. Güzel, uzun bir konuşma oldu."

"Neyle ilgili?"

"Dostumuz müzikle ilgili gerçekten çok şey biliyor. Walter Giese-king'i şahsen tanıyor. Elisabeth Schwarzkopf'u da."

"Sana da konukların adlarını sordu mu?"

"Elbette. Sürekli konuyu oraya getiriyordu."

"Sen ne yaptın peki, yardımcı oldun mu bari?" Metcalfe ses tonunun sakin olmasına gayret ediyordu.

"Söylediğine göre, eski bir arkadaşı birine bakmasını istemiş. Tam olarak adını hatırlayamıyormuş. Paris'ten gelen biriymiş."

"Eh, bu da beni konu dışı bırakıyor."

"Sen yine de bırakmıyormuş gibi düşün. Bildiğin gibi bilgi vermekten çok almakta iyiyimdir. Meslek hastalığı."

Bu hikâyeden kötü kokular geliyor burnuma, bunu söylemem lazım. Tam adını hatırlayamıyormuş? Lütfen!

Bunu yutmadım, başka bir tane dene!"

242

Tristan Dhaneti

Metcalfe kapısını vurduğunda Roger Martin henüz uyanmamıştı. "Bir yürüyüşe çıkacak gibi hissediyor musun kendini?" dedi Metcalfe.

"Çok da istediğim söylenemez," diye inledi Roger.

"Đyi. Gidelim o zaman."

Bu kez peşlerine değişik bir NKVD ekibi takılmıştı, Metcalfe artık standart NKVD takip tekniklerini tanır olmuştu. Bir tanesi biraz arkadan gelirken, diğeri de caddenin öteki yakasında, paralel olarak yürüyordu.

Amatör değillerdi ama iyi de değillerdi. Acaba etrafta henüz keşfedemediği başka birileri de var mıydı, mesela bu alelade adamlarla kıyaslandığında bir Houdini sayılabilecek sansın ajan gibi? Bu kesinlikle mümkündü. Ama Metcalfe peşindekileri kuşkulandıracak ya da alarma geçirecek herhangi bir hareket yapmamaya kararlıydı. Roger'la ikisinin sadece oteldeki mikrofonlardan uzakta, açık havada konuşmaya ihtiyaçları vardı. Normal davranmaya dikkat edebiliyorlardı.

Đzleyenler açısından Metcalfe, kendisini canlandırmak için bir sabah gezintisine çıkmış, rahat rahat etrafa göz gezdiren bir işadamı olacaktı; ama sesi pek de normal değildi. Olupbitenleri çabucak

aktardı Roger'a, odasında yapılan alışılmadık derecede saldırgan aramadan başlamış, peşine takılan usta, başarılı ajandan, vericinin tehlikeli biçimde ortadan kayboluşuna kadar her şeyi anlatmıştı.

Roger soğukkanlılığını hiç yitirmeden onu dinlemişti, sadece vericinin çalındığını duyunca yüzünü buruşturmuştu. "O lanet şeyi gömmek için harcadığım onca zahmete yazık," demişti, "Hem de görülmeden."

"Gerekli parçaları bir yerlerden bulabilir misin? Kristal bende, muhtemelen Mors anahtarı ve öteki parçaları da kısa dalga vericilerden temin..."

"Sence bu uygulanabilecek bir öneri mi?" diye sözünü kesti Roger.

"Galiba değil," diye itirafta bulundu Metcalfe de.

"Yani sahiden bunun yapılacağını düşünmüyorsun artık, öyle mi?"

"Sanırım düşünmüyorum."

243

Robert Ludlum

"Tamam. Öyleyse bu konuda anlaştık."

"Anlaştık. Benim bunu önermem acayipti zaten. Yapılamaz. Ama yapılabilecek bir şeyler..."

"O zaman yaparım."

Metcalfe gülümsedi. "Yapacağını biliyordum Kepçe."

"Bana bir gün zaman tanı, belki iki."

"Tabi. Yine de, bu arada Corky'ye ulaşmam gerekiyor."

Corky'ye kaybolan vericiyi bildirmek gerekiyordu, yoksa mesajlarına cevap alamayınca Metcalfe'in başına bir şey geldiğini zannederdi.

"Đyi de nasıl? Ben bir verici uydurana kadar irtibatımız kesik demektir, o da uydurabilirsem tabi. Bunu da söylemek zorundayım."

Metcalfe uzun bir süre boyunca sessiz kaldı ve sonunda konuştu. "Corky'nin bana anlatmış olduğu bir yol var. Bunu sadece başka çare bulamazsam kullanmamı söylemişti."

"Diplomatik kuryeyi kastetmiyorsun herhalde? Çok yavaş... en azından birkaç gün sürer. Diplomatik iletişimde kullanılan en seri ve güvenli yol telgraf. Ticari hatlardan gidiyor ama şifreli olarak."

"Ve güvenli değil."

"Güvenli değil mi? Var olan en güvenli kanal! Tanrı aşkına, büyükelçi Başkan'la iletişim kurmak için bu yolu kullanıyor!"

"Evet, Ruslara karşı güvenli. Ama bizim kendi insanlarımıza karşı güvenli değil. İçerde de dışardakiler kadar tehlikeli görünen düşmanlar var."

"Yüce İsa," dedi Roger. "Peki Corky'nin söylediği neydi?"

"Anlaşılan, burda, elçiliktekilerin çoğundan bile gizlenmiş, güvenli bir telefonik hat var. Estonya'da bulunan, güçlendirilmiş bir verici kanalıyla şifreli yayın yapabiliyor, sinyaller yeraltındaki telefon aktarma hatları üzerinden gidiyor."

244

Tristan Dhaneti

"Kara kanal," diye fısıldadı Roger büyük bir şaşkınlıkla. "Tanrım, nUnla ilgili söylentiler duymuştum ama pek inanmamıştım."

"Belli ki çok nadir kullanılıyor. Sık kullanılırsa Sovyetlerin dikkatini çekebilir, o yüzden de sadece çok acil durumlar için saklanıyor."

"Corky'nin burdaki adamı biliyor mu?"

Metcalf'e başını salladı.

"Peki aciliyeti nedir?"

"Ortada tuhaf bir durum var. Corky'nin bana burası için verdiği görev olacak şey değil. Von Schüssler çift taraflı ajan olmaktan, neredeyse senin kadar uzak biri, ama Corky'nin de bunu biliyor olması gerekirdi! Onun kaynakları benimkilerden bin kat iyidir."

Roger düşünceli görünüyordu. ".Yani sence burda başka şeyler mi dönüyor?"

"Öyle olmalı. Yoksa Corky, beni buraya bir aptalın yapacağı işler için göndermiş olur ki, bu onun tarzı değildir. Adamlarını düşman bir bölgeye göndermeden önce o bütün taşları sıraya dizer. Beni böyle spekülasyon bir maceraya atmak için Paris'ten çekmezdi... bu mantıklı değil!"

"Hayır," dedi Roger da. "Sanırım haklısın. Bu anlaşılır bir durum değil, okunmuyor."

Metcalf'e yolda Roger'dan ayrıldı ve Amerikan elçiliğine doğru döndü. Yolunun üzerinde, bir pirinç levhada Alman elçiliği yazan klasik, taş bir bina vardı. Binaya bir göz attı ve von Schüssler'i düşündü. Diplomata olarak topladığı bütün bilgiler ve Amerikan elçiliği daçasında kendisiyle yapmış olduğu kısa fikir alışverişi, tutarlı bir kariyer adamı portresi Çıkartmıştı ortaya. Adam ne cesurdu, ne zeki, tıpkı ateşli bir Nazi ya da Na-

fi karşıtı bir eylemci olmadığı gibi.

Öyleyse Corky neyin peşindeydi? Hangi lanet nedenle onu buraya yollamıştı?

245

Alman elçiliğinin açık bir penceresinden dışarıya müzik sesi geliyordu. Dışarıda dondurucu bir soğuk vardı, içerideki açık hava manyaklarından olmalı, diye düşündü Metcalfe. Aslında müzik çok güzeldi: nefis bir keman sesi geliyordu, belli ki, çok yetenekli biriydi çalan. Parçayı hatırlamaya çalıştı. Birden hatırladı:

"Totentanz." Ölüm dansı. Almanlara ne kadar da yakışan bir parçaydı, kültür ve katliamın garip kötü karışımı.

Amerikan elçiliğine yaklaşırken arkasında bir anlık bir hareketlenme hissetti. Dönüp bakınca, kürk bir kalpaktan taşan o aşına san saç buklesini ve Sibiryaya tipi çıkık elmacık kemiklerini gördü. Lana'nın evinde onu takip eden ve gece de daçadaki partiye götüren NKVD ajanıydı bu. Şimdi de gökten inmiş gibi ortaya çıkmıştı aniden elçiliğin önünde, sanki Metcalfe'in orada olacağını önceden biliyormuşçasına. Metcalfe'i otelden itibaren takip etme işini ikinci sınıf meslektaşlarına bırakıyordu sanki; o bunun üstünde, ötesinde biriydi. Avını nerede bulacağını biliyordu.

Metcalfe birden dönüp NKVD ajanına doğru atıldı, ama adam gitmişti. Pekâlâ, diye düşündü. Bu adamda Metcalfe'in yapacaklarını önceden tahmin etme hususunda doğüstü bir yetenek var diyelim, ne vardı bunda, yani sonuç olarak ne öğrenmişti ki? Amerikalı bir işadamının kendi ülkesinin elçiliğine gitmesinden daha normal ne olabilirdi? Eğer bu sadece psikolojik bir oyun ve baskı yöntemiye, buyursunlar buna inansınlar istedikleri kadar. Nasıl olsa işe yaramayacaktı.

Amos Hilliard büyükelçiliğin küçük kabul bölümüne geldiğinde canı sıkılmış görünüyordu. Belli ki Metcalfe'i görmekten pek hoşlanmamıştı.

Metcalfe geliş nedenini açıkladı. Hilliard gönülsüzce kabul etti. "Bu güvenli oda," dedi. "Kale gibidir. Çok iyi korunur, yakından izlenir. Ben de çok seyrek olarak kullanırım. Önce meslektaşlarıma anlatacak bir bahane bulmam gerekecek."

"Sağ ol," dedi Metcalfe.

246

i

Tristan Dhaneti

"Corky'ye söyle, bir terfi hak ettim," diye yanıtladı diplomat.

On beş dakika sonra Hilliard, Metcalfe'i, sonunda çelik bir kapı bulunan, daracık, fare deliği gibi, kilitli koridorlardan geçiriyordu. Yürürken, buranın elçiliğin en güvenli bölümü olduğunu anlatıyordu. Kapıya gelince, diplomat kocaman, siyah kilidin şifresini sistematik bir biçimde çevirmeye başladı. Hilliard'ın kapıyı açması dört, beş dakika sürmüştü, gerçekten de bu bölgeye çok sık gelmediği belliydi.

Güvenli koridora girince Hilliard, üzerinde ELEKTRİK DOLABI yazan bir kapıyı işaret etti. Kara

kanalı çalıştıran birleştirme kutularının yerleştirildiği yerdi bu, dışardan telefon ve teleks kablolan geliyordu. Sonra üzerinde üç kilit bulunan, işaretli bir kapının önünde durdu, kilitlerin üçü de çok karmaşık görünüyordu.

İçerisi ilk başta bir telefon kulübesinin içini andırıyordu; yalnız bunun duvarları çeliklendi. Havasız, daracık bir mekândı. İçin aslı, tam bir tabuta benziyordu. Bir tane metal sandalye vardı ortada. Duvara monte edilmiş

çelik bir rafta da sıradan görünümlü bir telefon bulunmaktaydı, telefonun gövdesi çok büyüktü ve çiçek soğanına benziyordu.

Hilliard'ın Kale dediği bu mekân, güvenli konuşma modülüydü. En gelişmiş yöntemler kullanılarak, akustik düzeni iyi tasarlanmış, ses geçirmez bir kutu gibiydi. Ses dalgalan odadan dışarı çıkmıyordu. Metcalfe oturunca Hilliard ağır kapıyı üstüne kapattı ve dışarıdan kilitleti.

Metcalfe duyduğu klostrrofobi ve paniği bastırmakta zorlanıyordu. Kapıda küçük bir pleksiglas mazgal vardı, oradan Hilliard'ın doğrudan operasyonu izleyebileceği, her şeyin yolunda gidip gitmediğini kontrol edeceği odaya geçtiğini görebiliyordu.

Kalenin içindeki hava boğucuuydu. Havalandırma yoktu -belli ki ses yalıtımı nedeniyle yoktu- bekledikçe Metcalfe giderek bunalıyordu. Hilliard en yüksek öncelikle şifreli bir telgraf göndererek kara kanalla temas 247

Robert Ludlum

sürecini başlatmıştı, şimdi ara istasyonlar devreye girip yerlerini alıyorlar, di ve bu da birkaç dakika sürerdi, sonra da aranmayı bekleyeceklerdi.

Metcalfe'in yüzü terden ıslanmıştı. Birden hayatında hiç duymamış olduğu kadar yüksek bir telefon ziliyle yerinden sıçradı ve hemen ahizeye kapıldı.

"Stepnen, oğlum," Corky'nin kuş gibi öten, kimseyle kanıştınlamaya-cak sesiydi bu. Güvenli hatta bile Metcalfe'in soyadını kullanmayacak kadar ihtiyatlıydı. Aradan sadece birkaç gün geçmiş olmasına rağmen, sonsuzluk kadar uzun gelen bir süreden sonra Corky'nin sesini tekrar duymak, inanılmaz rahatlatıcıydı.

"Anladığım kadarıyla orda acil bir durum var, bense tam nefis bir öğle yemeğinin tadını çıkarıyordum."

Bağlantıda acayip bir boşluk hissi, metalik bir yankılanma vardı.

"Özür dilerim," dedi Metcalfe gergin bir sesle.

"Balerininle olmaktan mutlu musun?"

"Temas kurduğumu belirten mesajımı aldınız mı?"

"Evet, ama Almandan ne haber?"

"Kısa bir temas oldu."

"Bir değerlendirme yapmaya yeter mi?"

"Bence yeter."

"Sence dönebilir mi? Potansiyel bir ikili ajan sayılır mı?"

"Bence hayır. Ve sizin de bunu zaten bildiğinizi söyleyebilirim."

Corky birkaç saniye sessiz kaldı. Tek duyulan tuhaf bir hışırtıydı. "Đki nokta arasındaki en kısa yol her zaman düz bir çizgi değildir," diye cevap verdi yaşlı adam.

"Neden burdayım?" Gerginlikten Metcalfe'in ses tonu yükselmişti. "Tann aşkına, Corky, beni buraya, bunca riski göze alarak bu aptalla konuşayım diye göndermiş olduğunu sanmıyorum. Pekâlâ, eski bir kız arka'

daşım tamamen sıradan bir Alman diplomatla çıkıyor... ne var bunda? Ba-248

Tristan Đhaneti

sakın von Schüssler'den yüz kat daha iyi bir sürü adayın olduğunu söyleme- Burda ne haltlar oluyor Corky?"

"Sakin ol Stepnen," dedi Corky buz gibi bir ifadeyle. Senin de belirttiğin gibi 'eski kız arkadaşınla' ilişki kurmanı istiyorum ve bunu da yaptın. Birinci bölüm tamamlandı."

"Neyin birinci bölümü? Ben kukla değilim Corky. Đplerimi çekip oynatacağımı düşünmemelisin. Hangi lanet nedenle burdayım ben?" Alnını ve boynunu bir mendille kuruluyordu.

"Stepnen, sana gerektiği zaman, gerektiği kadarı söylenecek."

"Bu yeterli değil Corky. Ben burda sahadayım, kellemi ortaya..."

"Sen bir gönüllüsün Stephen. Zorla yapmıyorsun bu işi. Ne zaman eve dönmek istersen, memnuniyetle dönüş işlemlerini ayarlarım. Ama benim ekibimde olduğun sürece, esas olan operasyonun güvenliğidir.

Hepimiz çok tehlikeli bir oyunun içindeyiz. Paris istasyonunda yaşanan kâbus bunu hatırlatacak bir..."

"Gelecek bölüm nedir, senin deyimle?" diye sözünü kesti bu kez Metcalfe.

Yine uzun, metalik bir hışırdama sesi. Saniyeler geçiyordu. Corky cevap verdiğiğinde, Metcalfe acaba hat mı kesildi diye merak etmeye başlamıştı. "Rudolf von Schüssler, Alman elçiliğindeki bütün meslektaşları gibi, Moskova'da Rusların neye hazırlandığı ile ilgili bilgi toplamak için bulunuyor. Hitler, Sovyetler açısından kuşku uyandırmamak için onlara aktif casusluğu yasaklamış. Bu da, tabii ki, işlerini nerdeyse olanaksız hale getiriyor. Naziler Sovyetlerle ilgili gizli bilgiler için çıldırıyorlar ama bunu elde edemiyorlar. Diyebilirim ki biz onlara bunu vereceğiz."

"Nasıl yani?"

"Kısa süre içinde sana birtakım belgeler içeren bir paket ulaşacak. Svetlana'yı bunları Alman âşığına iletmesi için ikna etmelisin."

Metcalf neredeyse telefonu düşürüyordu.

249 . - *A 'i X it\;i- i <

Đ

Robert Ludlum

"Ona iletmesi için mi?"

"Burda birkaç faktör söz konusu," dedi Corky. "Svetlana'nın babası önemli bir emekli general, bir devrim kahramanı ve şu an Savunma Komi. serliği'nde çalışıyor."

"Ordaki görevi önemsiz," diye itiraz etti Metcalfe. "Emekli bir üst rütbeli subaya verilen kolay ve bol maaşlı bir iş. Tamamen bürokratik. Lana, bana..."

"Geliştir oğlum. Bundan daha iyisini yapabilirsin. Ona bir terfi imkânı ver."

"Benden Lana'yı kullanmamı istiyorsun. Beni buraya yollamanın asıl sebebi bu değil mi?" Bunu tahmin ediyordu ama Corky'den duymak istiyordu.

"Ben olsam öyle söylemezdim. Onun yardımını sağlamamı istiyorum. Senin von Schüssler'i kullanmamı istiyorum. Bir bağlantı olarak, Obenvehr-macht'a bilgi iletme kanalı olarak. Stratejik ve taktik bilgiler, verecekleri kararları değiştirmelerine neden olabilecek bilgiler."

"Tanrım, Gorky, Lana'yı büyük bir tehlikeye atmamı istiyorsun benden. Yani, o bir dansçı, bir balerin, Tann aşığına! Eğitilmiş bir ajan değil. Casus değil o... o bir sanatçı."

"O bir gösteri sanatçısı Stephen. En iyi ajanlarımdan bazıları tiyatrodan gelmiştir."

"Ve hata yaparsa ona ne olacağını düşünüyorsun?"

"Stephen," dedi Corcoran sabırla. "Sana, onun zaten içinde bulunduğu durumu hatırlatmama gerek var mı?"

Herhangi bir yabancıyla ilişkisi olan Rus vatandaşları hain sayılıyorlar bugünlerde. Hem de o sıradan bir Rus değil. Ünlü bir balerin, üstüne üstlük babası bir general ve o bir Alman diplomatla yatıyor. Hitler-Stalin antlaşmasını bir yana bırak, Sovyet gizli servisleri onu fazlasıyla yakından izliyorlardır."

ORHAN KEMAL ĐL HALK KÜTÜPHANESĐ

Tristan Dhaneti

Metcalf'e bir anda Kundrov'u anımsadı. Hatta senin sandığından bi-1 daha yakından, diye düşündü. Ama von Schüssler, Lana'ya casusluk maçıyla yanaşmamıştı, bundan emindi. Yaklaşımının babasının pozisyo-uyla bir ilgisi olsa Lana bunca zaman içinde bunu anlardı, hayır Almanın amacı tamamen cinsel arzularının tatmini idi. Lana inanılmayacak kadar güzel bir kadındı ve adamın ilgisinin tek nedeni buydu. Daha da ötesi, bir başbalerindi ve bu da adamın ödülünü ikiye katlıyordu. Von Schüssler gibi kendine güveni olmayan adamlar, eksikliklerini gidermek için kadınları kullanma eğiliminde olurlardı. Lana'ya bir kez Mikhail Baranov'un adının, onu bir anda idama götürecek bir dosyada olduğunu söyleyerek şantaj yaptıktan sonra, bir daha adamın adını anmamıştı.

"Peki ya babası?" diye ısrar etti' Metcalf'e. "Onu da tehlikeye atmış olacağım."

"Babası -bunu kibarca nasıl ifade edebilirim- zaten bu dünyada uzun süre kalıcı değil. Onun da diğer üst rütbeli Kızıl Ordu mensubu yoldaşlar gibi tutuklanması meselesi."

"Şimdiye kadar bir şey olmadı ama."

"Onun adı da bir listede var. Bunu biliyoruz. NKVD bu listeye Kni-ga Smerty- Ölüm Kitabı diyor. Tutuklamalar sırayla yapılıyor. Ona da birkaç hafta içinde sıra gelecek. Adam tutuklandıktan sonra da, Lana yanlış bilgi iletmek için işe yaramaz hale gelecek, o yüzden zaman kısıtlı. Ne olursa olsun, NKVD'nin çoktan onu tehlikeli bulmaya başladığını anlamıyor musun? O kendini çoktan ateşe atmış durumda."

"Ama bu isteyerek yapılmış bir şey değil," dedi Metcalf'e, sırılsıklam °lan alnını kurulayarak. "Başka şansı yoktu."

"Lütfen. Ve sana Nazilerin giderek bütün Avrupa'yı yutmakta olduk-lanını hatırlatmama da izin ver. Üstelik azar azar da değil, aslında... kocaman lokmalar halinde yutuyorlar. Tann'nın cezası Nazi savaş makinesi yıldırım I dünyanın tamamını yutacak. Fransa bozguna uğradı; Hitler'in 251

Robert Ludlum

Avrupa'da düşmanı kalmadı; İngiltere bununla başa çıkamaz. Eğer burm durdurmak için bir şansımız varsa, o şans kullanmak zorundayız. Sen de hu yüzden ordasın. Bundan daha önemli hiçbir şey yok. Ve ben burda bir şey. ler yapma şansının kucağıımıza düştüğüne inanıyorum. Bunu değerlendir-memek delilik olur.

Delilikten de öte hatta, ihmal ederek büyük bir suç işie. miş oluruz." Corky durdu, Metcalf'e sessizdi. "Orda mısın Stepnen?"

"Ve bütün bunlar onun von Schüssler'e iletmesini istediğiniz belge-ler sayesinde mi olacak?"

"Bu belgeler YKK'nın gözünde bir resim canlandırarak, yani Hitler ve Yüksek Komuta Konseyi 'nin."

"Ne tür bir resim?"

"Bazı ressamın suluboya, bazıları ise yağlıboya kullanır. Biz de sayılan kullanacağız. Güzelce

dizilmiş

rakam sütunlarını. Birliklerin gücü, kesin sayılan, teçhizatları, bölümleri, adamları, silah depolarının yerleri.

Wehrmacht'in ve sonunda bizzat Hitler'in gözlerinde, Kızıl Ordu'yu bir van Gogh resmi gibi parlak renklerle canlandıracak bir veri yığını haline getireceğiz.

"Ne tür bir resim?"

"Bir ayı resmi, Stephen. Ama sevimli bir ayı. Tırnakları sökülmiş bir ayı yavrusu."

"Yani onun, von Schüssler üzerinden, Rusya'nın askeri gücünün ne kadar zayıf olduğunu gösterecek sahte belgeler göndermesini mi istiyorsunuz?"

"Bunlar kusursuz sahte belgeler, inan bana. Stalin'in kendisi bile gerçeğinden ayırt edemez."

"Bundan hiç kuşku yok."

Tanrım, diye düşündü Metcalfe hayretle: bu çok parlak ve şeytani bir şeydi; bu tam Cory'den beklenebilecek şeydi. "Eğer Hitler, Rusya'yı işga etmenin çocuk oyuncağı olduğuna inanırsa, anında harekete geçecek, ka'

pıya bir tekme sallayıp içeri dalacak," dedi sonra.

252

Tristan Dhaneti

"Söyle söyle," dedi Corky, hattaki tuhaflığa rağmen sesindeki istihza jissedilebiliyordu.

"Aman Tanm, Corky, sen Hitler'i Sovyetler Birliği'ne savaş açması için kandırmaya çalışıyorsun!"

Yine uzun bir sessizlik oldu. Garip yankılar, çınlamalar devam ediyordu hatta, sanki ayan bozuk bir radyodan gelir gibiydi sesler. "Stephen, sana Peloponnes Savaşları'ndan söz etmiştim değil mi?"

"Evet," diye ters bir şekilde söylendi Metcalfe. "Düşmanları birbirleriyle dalaşmaya başlayınca Atinalılar kurtulmuştu."

"Düşmanları arasındaki uyuşmazlık tohumlarını Atinalılar ekmişlerdi. İki tarafı karşı karşıya getirmişlerdi.

Önemli olan nokta burası."

"Ama belgelerin Hitler'e kadar "ulaşıp ulaşamayacağı hakkında hiçbir fikriniz yok değil mi? Aradaki zincirde ne kadar çok halka olduğu, Nazi bürokrasisindeki kuşkucuların bunları eleme ihtimalinin ne kadar yüksek olduğu hakkında?"

"Tabi ki var Stephen, ama sadece kesin olarak emin olduğumuz şeyleri yapıyor olsak, pek fazla bir

şey de yapamazdık, öyle değil mi?" "Kesinlikle."

"Şunu biliyoruz: Hitler günde sekiz saatini gizli raporları, istihbarat raporlarını okumaya harcıyor. O bir istihbarat hastası. Büyük kararları kendi başına veriyor ve bunu yaparken de elindeki bilgiye güveniyor. Ve ciddiye aldığı bilgiler sadece gizli servislerinden gelen bilgiler. Casuslarına güveniyor. Şimdi, von Schüssler casus değil, ama çok üstün bağlantılan olan bir adam. Yüksek mevkilerde dostları var."

Metcalf'e'in zihni büyük bir hızla çalışıyordu. Mendili artık sırılsıklam olmuş, işe yaramaz hale gelmişti. Başka bir tane aradı ama bulamadı üstünde. "Sadece bir şartla yapacağım istediğinizi." "Efendim?" dedi Corky kulaklarına inanamayarak.

253

Robert Ludlum

"Eğer Lana'ya bir şey olursa -eğer başımın deritte olduğuna inanırsa tutuklanmak üzereyse- bana, onu Moskova'dan çıkartacağınızı garanti etmenizi istiyorum." Artık alnından sızan terleri avuçlarıyla siliyordu. Bu kahrolası yer çok bunaltıcıydı ve daha ne kadar kalabileceğini bilmiyordu.

"Stepnen, çok iyi bilirsin ki biz bu tür şeyler yapmayız."

"Çok iyi bilirim ki yaparız. Fransa'da yaptık, Almanya'da da yaptık."

"Sıradışı durumlarda..."

"Bu da son derece sıradışı bir durum Corky. Garanti olmadan onu bu işe sokmayacağım."

"Eh, tabii ki onu tehlikeye atmamak için elimizden geleni yapacağız Stephen, ama..."

"Anlaşma bu," dedi Metcalfe. "Tartışma yok. Dster kabul et, ister etme."

Amos Hilliard salonun dibinde, bir teletip terminalinin önünde oturmuş, acilen ilgilenilmesi gereken bir mesaj gelebilir, diye tetikte bekliyordu. Kara kanal yeni kurulmuş bir sistemdi ve bütün yeni teknolojiler gibi tam anlamıyla güvenilir değildi. Karmaşık, bir arada idaresi zor uluslararası bağlantılardan, her biri savaş

nedeniyle her an zarar görebilecek durumdaki halkalardan oluşan bir zincirdi. Yolunda gitmeme ihtimali olan pek çok şey vardı. Dletişimin düzgün gittiğini gösteren en önemli parça, önünde oturduğu konsola yerleştirilmiş olan sinyal ölçerdi. Bunun gösterge çubukları fazla oynamıyor, mümkün olduğunca sabit duruyorsa, sinyallerin gönderilmesinde ve alınmasında bir sorun yok demektir. Ama ibrelerden biri düşecek olursa sinyal alıp vermede bir sorun var demektir ve Hilliard böyle bir durumda hemen müdahale edip bağlantıyı yeniden sağlayabilmek için hazır bekliyordu.

Metcalf'e'in görüşmesi Hilliard'ın beklediğinden uzun sürmüştü. Corcoran ile her ne konuşuyorlarsa ilginç ve karışık bir konu olmalıydı-Hilliard, genç adamın Moskova'ya niye geldiğini ancak tahmin edebilirdi-254

Bunu soramazdı; Corky'nin bölümlendirme politikası engeldi bunu yapmasına, ama merak etmekten de kendini alamıyordu. Genç Metcalfe'in, Corky'nin çocuklarından biri olabilecek kadar ciddi görünmeyen, zengin birplayboy olduğunu ve Bolşoy'daki balerinden söz edildiğini duymuştu, paçadaki partide ikisini birlikte dışarı çıkarken görmüştü. Aralarında bir şeyler olduğunu anlamak için roket âlimi olmaya gerek yoktu.

Ve bir de şu von Schüssler hakkında sorulmuş onca soru vardı. Belli ki Metcalfe Almanla ilgili bir değerlendirme yapmaya çalışıyordu. Belki de Nazilere ulaşabilmek için kadını kullanmaya çalışacaktı. Belki Corky'nin bu kadar toy birini buraya yollamış olmasının nedeni buydu. Belki Metcalfe'in saha tecrübesi değil yatak odası tecrübesi önemliydi.

Hilliard göstergeye bir göz attı .ye işe koyuldu. Her iki iğne de birden düşmeye başlamıştı. Bir nedenle sinyal gücü düşmüştü. Terminalin önünden fırlayıp salonu geçti, ayak sesleri koridorda yankılanıyordu. Kale'nin çelik kapısındaki pleksiglas pencereden bakınca Metcalfe'in sakin sakin konuşmaya devam ettiğini gördü.

Konuşmasını sürdürdüğüne göre, hat kesilmemiş demektir.

Peki o zaman sinyal gücünün azalmasına sebep olan neydi? Birden buz gibi oldu. Sakın?...

Küçük pencereyi yumruklamaya başladı, Metcalfe sonunda dönüp şaşkınlıkla ona baktı. Hilliard çılgınca bir telaşla işaret parmağı ile boğazını kesiyormuş gibi yaparak, görüşmeyi kesmesini anlatmaya çalıştı. Metcalfe birkaç kelime daha edip hızla ahizeyi yerine koydu.

Hilliard kapının kilidini açtığına, Metcalfe kanter içinde ayakta durmaktaydı. "Ne halt etmeye?..." diye söze başladı.

"Hatta birileri var," diye sözünü kesti Hilliard. "Konuşmanın son yir-mi otuz saniyesi... çok önemli miydi? Bu bölüm dinlenmiş olabilir."

"Dinlenmiş mi? Hayır, hassas bölümleri daha önce bitirmiştik. Ama "u nasıl mümkün olabilir... nasıl dinlenebilir bu hat?"

255

Robert Ludlum

Hilliard cevap verme zahmetine katlanmadı. Dönüp koridora doğru koşmaya başladı. Yer döşemesi ayak seslerinin gürültüyle yankılanmasına neden oluyordu. Aklına başka bir şey gelmişti. Bütün telefon kablolarının toplandığı, girişin hemen dibindeki elektrik dolabı henüz mühürlenip g(j_ vance altına alınmamıştı. Birden koridorun sonundaki dolabın kapağının açık olduğunu fark etti. Bir an için birinin gölgesini de görmüştü, ama gölge koridorun sonundaki kapıdan çıkıp kaybolmuştu. Hilliard, adamı tanıyabilmişti yine de, aslında kime hizmet ettiğini tam olarak anlayamadığı, alt düzey elçilik kâtiplerinden biriydi.

Ancak, Şu anda adamın grŐmeysi dinlemiş olduğundan emindi.

Ama kimin adına?

Hilliard elektrik dolabının önüne gelip kapısını sonuna kadar açtı. Adamın son anda yere fırlatmıŐ olduğu kulaklık oradaydı. Gerekmese de, haklı olduğunu gösteren başka bir kanıtı bu.

Metcalfede gelmiş yanında duruyordu, o da yerdeki nesneyi görmüş, ne olduğunu anlamıştı.

"Yapacak bir Şey yok," dedi Hilliard. "Hatlar kirli."

"Ama bu kara kanalın güvenli olduğu ısrarla söylenmişti."

"Kara kanal dışarıya karşı güvenli, Sovyetlere karşı. Đerdeki bu tür olaylara karşı değil."

"Kimdi o?"

"Dışışleri'nden bir ikinci kâtip. Elçilik hiyerarŐisinde önemli biri değil ancak..."

"Kimin emriyle yaptı bunu?"

"Bilmiyorum. Ve kısa bir zamanda öğrenebileceğimi de sanmıyorum. Bütün bildiğim Metcalfede, bu oyunda çok fazla oyuncunun bulunduğu. Çok fazla oyuncu olunca da, birileri oyuna kurban gidiyor demektir. Kara kanalı bir daha kullanmak istediğinde, bunun yerine Moskova Radyosu'nu da 256

Tristan Đhaneti

deneyebilirsin. Lütfen kendine -ve bana- bir iyilik yap Metcalfede. Arka taraftaki servis kapısından ık git. Ve bir daha gelme Metcalfede, lfen, gelme."

Kemancı bir park sırasına oturmuş Amerikan elçiliğini izliyordu. Kafasının içinden Schubert kuartetinin ana teması Der Tod und das Mdchen'i geçiriyordu zevkle. Bu melodinin öfke ve karmaŐayla baŐlayıp sonra majrden minre geçerek yumuŐayıŐını, sakinleŐmesini çok seviyordu. Elçilik binasının ana kapısından girip çıkanları izlerken, pek baŐaramasa da, Moskova'nın mide bulandıran kokusunu duymazdan gelmeye çalışıyordu. Kokuların kaynağını zmŐt bile, erkek terinin ekşi kokusu, votka kokusu, temiz olmayan kadınlardan gelen kokular, soğan kokan nefesler, ucuz tütün, her yerde, her an duyulan lahana kokulan.

Fransızlardan daha iğrenç kokan kimse olamaz sanıyordu ama yanılmıŐtı; Ruslar daha da kötüydü. Bu kokular sayesinde Đngiliz veya Amerikalıları daha kolay ayırt edebilir hale gelmişti. Müller'in, Sicherheitsdienst'deki amirinin, Paris'te operasyonlar yürüten gizli bir casusluk rgt yesi olan Daniel Eigen'in Moskova'ya gitmiş olduğuna dair ciddi kuŐkuları vardı. Ve bizzat Reinhard Heydrich'in kendisi de bu Eigen'in soruŐturulması gereken önemli bir görevi olduğuna inanıyordu. Eigen'i herkes temizleyebilirdi, ama onu hem sorgulayacak, hem de gerektiğinde anında öldürebilecek fazla SD ajanı yoktu.

Almanların kontrolünde de olsa, Fransız sınırlan delinebiliyordu. Đnsanların çeşitli yöntemlerle kaabilmeleri mümkündü ve bunu yapıyorlardı. Paris'te yaşayan birçok Đngiliz ve Amerikalı

belgeleri olmadan, kaçak yaşıyorlardı ve o yüzden de son zamanlarda kimin kaçmış olabileceğini bulmak imkânsız hale geliyordu.

Ancak Moskova çok daha kolaydı bu açıdan. Evet, dünyanın her yerine olduğu gibi buraya da sahte pasaportla gelinebilirdi ama, yine de Rusya'da bu işler daha zordu, çünkü kontroller çok daha fazlaydı.

Üstelik Rusya'ya çok fazla sayıda yabancı da gelmiyordu. "Uğün eline geçecek listenin fazla uzun olmayacağından emindi. Bu da

257

F: 17

Robert Ludlum

işine geliyordu, böylece kuşkulular ve sorgulanacaklar listesi de kısa olacaktı.

İngiliz elçiliğinin karşısına da birini yerleştirmişti. İkisinden birinin hedeflerini yakalama şansı çok yüksekti. Ne de olsa sonuçta ülkesinin elçiliğine gelme ihtimali vardı, bunu hepsi yapardı.

Kahverengi paltolu bir adam elçilikten çıkmış, uzun adımlarla yürüyordu. Bu o olabilir miydi?

Kleist ayağa kalktı, karşıya geçti ve adama yetişti. "Affedersiniz," dedi, yüzüne dostça bir ifade yerleştirmişti.

"Tanışıyoruz galiba, değil mi?"

Ama daha adam ağzını açmadan, kemancı onun aradığı adam olmadığını anlamıştı. Kleist hayvansal yağların özel kokusunu algılayabiliyordu ve bu adamın tenine domuz ve kaz yağının karışımı bir koku sinmişti ve bir de kırmızı toz biber kokusu. Bu bir Macardı ve aksanı da tahminini doğruluyordu.

"Hayır, sanmıyorum," dedi adam. "Kusura bakmayın."

"Ah ben özür dilerim," dedi kemancı. "Sizi birine benzettim."

Tristan Dhaneti

20. BÖLÜM

258

İlk başta Metcalfe bile Sverdlov Sarayı'nın bahçesindeki bir sırada oturan, şişman, babuşka şapkalı kadını tanıyamamıştı. Çok iyi kılık değiştirmişti doğrusu. Belli ki bu kıyafetleri Bolşoy'dan temin etmiş, narin, ince bedeninin çeşitli yerlerini de bir şeyler sararak dolgunlaştırmış ve orta yaş-lı tipik bir Rus köylü kadınına benzemişti.

Banka iyice yaklaşınca kadar da onun Lana olduğundan emin olamamıştı. Lana ise kendisiyle ilgilenmemiş, kafasını kaldırıp bakmamıştı bile.

Metcalfe pekâlâ da gözleniyor olabileceğini fark etti, gerçi peşinde kimseleri görmemişti ama, donuk gri gözlü, sansın NKVD ajanı buralarda bir yerde onu izliyor olabilirdi. Belki de her hareketi izlenmiyordu, ama bugüne kadar olanlar yüzünden öyle varsayması gerekiyordu.

Ahırdaki buluşmaları sırasında, kadına bu randevu ile ilgili ayrıntılı talimatlar vermişti. Lana'ya, o andan itibaren her karşılaşmalarında gerekli teknikleri kullanacaklarını söylemişti... bunu anlatırken, aslında

"Sanatın incelikleri" anlamına gelen Rusça terimi kullanmıştı: Po vsem pravilam iskusstva.

Lana bunu duyunca hem korkmuş, hem de rahatlamıştı. Gizlilik onu dehşete düşürüyordu, ama Metcalfe'in kendisini ve babasını korumak için gösterdiği düşünceli tavırdan ötürü de minnettardı. Yine de, Metcalfe kullanacakları yöntemleri açıklarken, aklına aniden bir şey geldi ve, "Bu tür Şeyleri nasıl bu kadar iyi bilebiliyorsun, Stepnen?" diye sordu. "Bütün bun-259

Robert Ludlum

lan, bu... pravily iskusstva"yi? Ben senin bir işadamı olduğumu sanıyordum ama bir işadamı böyle casus gibi davranmayı nerden bilebilir ki?"

Omuz silkip ikna edici olacağını umduğu rahat bir tavırla cevap vermişti. "Bir sürü Hollywood filmi seyretmiştim, dusya, biliyorsun."

Lana'nın oturduğu bankı otuz, kırk metre kadar geçtikten sonra, sanki nereye gideceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi yavaşladı. Belli etmeden Lana'ya bakıyordu bir yandan da ve onun sadece kılık değiştirmekle kalmayıp yürüyüş şeklini de değiştirmiş olduğunu fark etti. Hızlı yürüyordu, ama bir bacağı sanki gut hastalığına yakalanmış veya kalça sorunu varmış gibi aksıyordu.

Dar geçitte yanından geçerken, Lana, "Vasiliyevsky Sokağı, Pushkin Caddesi'nin bitiminde," diye fısıldadı.

Ve hızla yoluna devam etti. Metcalfe de parka, sanki yönünü bulmak istermişçesine bir baktıktan sonra kararlı adımlarla yeniden yürümeye başladı. Lana'nın otuz metre kadar gerisinde kalmaya dikkat ediyordu.

Onun nasıl değişik göründüğünü, nasıl başarıyla sabırsız, yaşlı bir kadın gibi yürüdüğünü görünce hayran olmuştu. Parktan çıkıp trafiğe dalmış ve Pushkin Caddesi'nden karşıya yine yaşlı bir kadının sinirli aceleciliğiyle geçmişti.

Uygulamakta oldukları bu yönteme, Corky ve öğrencilerinin dilinde, "Kuru temizleme" yapmak denirdi. Amaç, kimsenin izlenmediğinden, peşine bir kuyruk takmadığından emin olmaktı. Kadının dar Vasiliyevsky Sokağı'na girdiğini gördü ve biraz sonra o da arkasından gitti. Bir apartmanın giriş kapısına benzer, tahta bir kapıya yanaşmıştı kadın. Kapının sol tarafında, üzerlerinde küçük bir çatı bulunan ziller vardı, her birinin yanında da, küçük pirinç çerçevelerin içinde elle yazılmış isimlikler bulunuyordu. Bina eski ve harap görünüşlüydü, girişte lobi yoktu, sadece merdiven sahanlığı vardı. Binanın içi haşlanmış et ve makhorka tütününü kokmaktaydı. Kadının ardından o da gıcırtilı basamaklardan iki kat çıkıp lime lime bir halıyla kaplanmış daire kapısının önüne geldi.

Tristan ihaneti

Karanlık, dar ve küf kokulu daireye girip kapıyı ardından kapattı. Lana birden boynuna atılmıştı. Sargılarla dolu bedeni ellerine garip ve yabancı geliyordu, ama yüzü yine her zamanki gibi güzeldi, sıcak ve davetkâr dudakları onu aniden uyarmıştı.

Sonra Lana kollarını boynundan çözüp, uzaklaştı. "Burda emniyetteyiz, sevgilim."

"Kim yaşıyor burda?"

"Bir dansçı. Daha doğrusu eski bir dansçı. Yönetmenin tekliflerini reddettiği için şimdi, annesi gibi o da TASS'da*' temizlikçi olarak çalışıyor. Masha'nın artık bulabileceği tek iş bu."

"Her ikisi de işte mi?"

Lana başını salladı. "Ona biriyle... buluşmam gerektiğini söyledim. Benim de onun için aynı şeyi yapacağımı bilir, yani özel bir yere ihtiyacı olsa, bir..."

"Aşk yuvasına, sanırım böyle denir."

"Evet, Stiva," diye dalga geçti. "Tabi ki bilirsin sen ne deneceğini." Genç adam sıkıntıyla gülümsedi. "Von Schüssler'le de gelmiş miydin buraya hiç?"

"Ah, tabi ki hayır! O böyle bir yere asla gelmez! Beni Moskova'da-ki dairesine götürür, sadece oraya."

"Başka bir yeri daha mı var?"

"Taşrada, zengin bir tüccardan aldığı kocaman bir evi daha var. Almanlar bugünlerde çok hoş tutuluyorlar.

Stalin, Hitler'e aralarındaki iyi ilişkileri ispatlamaya çok hevesli herhalde."

"Oraya da gittin mi hiç? Yani von Schüssler'in kır evine demek istiyorum?"

"Stiva sana söyledim... onun benim için hiçbir anlamı yok! Ondan nefret ediyorum."

(* Eski Sovyet Rusya için haber toplayan ajans.

Robert Ludlum

"Bunun kıskançlıkla ilgisi yok Lana. Đkinizin nerde buluştuğunu bilmem gerekiyor."

Lana gözlerini kıstı. "Neden?"

"Planlamam gereken şeyler var. Anlatacağım."

"Beni sadece Moskova'daki dairesine götürür. Kuntsevo'daki ev bana kapalı."

"Niçin?"

"Orası bir sürü personeli olan, kocaman bir ev. O insanlar kansını tanıyorlar. Tedbirli olmayı tercih ediyor."

Hoşnutsuz bir ifadeyle ekledi. "Evli bir adam o, biliyorsun. Berlin'de bir karısı ve çocukları var. Belli ki beni utanılacak bir sır olarak saklıyor. Orda hafta sonları anılarını yazıyor, sanki söyleyecek bir şeyi varmış gibi, sanki bir karafatmadan başka bir şeymiş gibi! Ama bana niye bu soruları soruyorsun Stiva? O hayvandan bu kadar söz etmek yeter! Bu gece onunla buluşmak zorundayım ve o ana dek adını bile anmak istemiyorum."

"Çünkü bir fikrim var Lana. Sana yardım etmek için." Kendi sözlerini duymak Metcalfe'in midasını bulandırmıştı. Ona yalan söylüyor, onu kullanıyordu. Daha doğrusu onu parmağında oynatıyordu. Ve bu onu öldürüyordu. "Baban hakkında bir şey soruyor mu?"

"Çok az. Sadece bana, babam hakkında bildiklerini hatırlatacak kadar. Gücünü. Sanki bana hatırlatmasına gerek varmış gibi! Gerçekten unu-tabileceğimi mi sanıyor acaba? Onunla birlikte olduğum her saniye boyunca başka bir şey düşünemediğimi anlayamıyor mu?" Tükürür gibi konuşuyordu. "Onun kollanma sürüklendiğimi unutacağımı mı zannediyor?"

"Öyleyse ona, babanın Komiserlik'te yeni bir göreve getirildiğini söylersen garip kaçmaz demek ki. Kızıl Ordu ile ilgili çok geniş bilgiler içeren belgelere ulaşma imkânı veren bir göreve?"

"Ben, ona niye böyle bir şey söyleyeyim ki?"

"Aklına bir fikir sokmak için."

"Ah, evet," dedi Lana alay ederek. "Sonra o da benden bu belgeleri babamdan çalmamı istesin, değil mi?"

262

Tristan Dhaneti

"Kesinlikle."

"Ve sonra da... ona bu devlet sırlarını vereceğim, bu mu parlak fikrin, Stiva?"

"Doğru bildin. Çok gizli Sovyet askeri planlarını içeren belgeleri."

Küçük bir çocukmuş gibi Metcalfe'in yüzünü avuçlarının içine aldı ve gülmeye başladı. "Harika bir fikir, sevgili Stiva'm. Ve daha sonra da Kızıl Meydan'ın ortasında durup elimde bir megafonla bütün Moskova'ya Sta-lin'i düşündüğümü mü ilan edeceğim? Bana katılmak ister miydin sen de?"

Metcalfe, onun alaylarına aldırmayıp devam etti. "Belgeler sahte olacak tabii ki."

"Ah, peki ben nerden bulacağım bu sahte belgeleri?"

"Benden. Ben sağlayacağım onları."

Lana birden Metcalfe'i itti, gözlerini ona dikmişti. "Ve kendisini küçük düşürecek," dedi yavaşça, artık alaylı konuşmuyordu. "Bu sahte belgeleri Berlin'e iletmekle."

"Sonunda evet, kendisini küçük düşürmüş olacak," diye Metcalfe itiraf etti.

"Ve sonra da Berlin'e geri çağılacak ve ben de ondan kurtulmuş olacağım."

"Zamanla. Ama ondan önce, kendi ülkeni korumak için onu kullanıyor olacaksın."

"Rusya'yı korumak? Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

Metcalfe, onunla tehlikeli, alçakça bir oyun oynamakta olduğunun farkındaydı ve bunu yapmaktan nefret ediyordu. Ona sadece duymasını istediği kadanni söylüyor, kısacası onu kullanıyordu.

"Đmzaladıđı hiçbir antlaşmanın, hiçbir kâğit parçasının Hitler'i Naziler için en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapmaktan alıkoyamayacağını biliyorsun değil mi? Bütün dünyayı ele geçirmeye kararlı... ilk günlerinde sürekli bunu ilan ediyordu. Kavgam adlı kitabında, bütün nutuklarında, bütün konuşmalarında bu var. Bu düşüncesini bir sır olarak saklamıyor. Onu

263

Robert Ludlum

tehdit eden her ülkeye saldırıacak... ve önce o saldırıacak. Buna Sovyetler Birliği de dahil."

"Bu delilik! Stalin Nazi Almanyası'nı asla tehdit etmez."

"Eminim haklısındır. Ama Hitler'in de buna inandığından emin olmanın tek yolu onu bilgiyle, istihbaratla beslemek, ancak böyle ikna olur. Başka hiçbir şeye inanmaz. Anlıyor musun? Sen, von Schüssler'i kullanarak Hitler'i, Sovyetler Birliği'nin onun için bir tehlike oluşturmadığına, Almanya için bir risk taşımadığına ikna edeceksin. Hitler, kendini tehlikede hissetmedikçe saldırgan davranma ihtimali de azalacaktır."

"Stiva, bana söylediklerinin ne kadarı doğru diye hep merak etmişimdir. Đşadamı olduğunu söylüyorsun, Rusçayı çok iyi konuşuyorsun, annenin Rus olduğundan söz ediyorsun..."

"Ve Rus zaten. Bu kadar doğru işte. Ve ben bir işadamıyım... bir çeşit. Eh, ailemin işindeyim... buraya ilk gelişimin nedeni de buydu."

"Ama bu kez değil?"

"Tam anlamıyla değil, hayır. Buraya bazı dostlarıma yardım etmek için geldim."

"Đstihbarat işindeki bazı dostlarına mı?"

"Onun gibi bir şey."

"O zaman Pravda'da. yabancılar için yazılanlar doğru. Hepiniz casusunuz gerçekten."

"Hayır, o propaganda. Çoğu değildir." Durakladı. "Ben casus değilim Lana."

"Öyleyse bunları aşk yüzünden yapıyorsun."

Yine alay mı ediyordu? Ona dikkatle baktı. "Rusya aşkı için," dedi. "Ve senin aşkın için."

"Rusya Ana senin damarlarına girmiş, benim gibi. Sen de onu benim kadar seviyorsun."

"Bazı bakımlardan evet. Sovyetler Birliği'ni değil. Ama Rusya, Rus halkı, dili, kültürü, sanatı, evet bunları seviyorum. Ve seni."

264

Tristan Dhaneti

"Pek çok sevgin olduğunu düşünüyorum," dedi Lana.

Yüzünden bir an için farklı bir anlam mı gelip geçmişti? Evin loş ışığında oluşan gölgeler yüzünden bunu kesin olarak bilmesine imkân yoktu.

"Evet," dedi ona doğru eğilirken. Dhtiras ve suçluluk duyguları arasında sıkışmıştı. "Pek çok sevgi. Ve bir sevgi." Gerçeğin ancak bu kadarını söyleyebilirdi ona.

Bir yabancıya ait kasvetli ve hüzünlü evdeki dar bir yatakta uzanmışlardı. Laiîa'nın kolu Metcalfe'in göğsünün üzerindeydi, her ikisi de terden sıırılsıklam olmuşlardı, solukları düzene giriyordu yavaş yavaş.

Genç kadın yüzünü yastığa gömmüştü, adamsa plastik badanalı tavandaki çatlaklara bakıyordu. Sevişmeleri onu fiziksel olarak rahatlatmıştı ama duygusal olarak rahatlamamıştı. Hâlâ gergindi, hatta belki daha da fazla ve suçluluk duygusu göğsünü sıkıştırıyor, midesini bulandırıyor, boğazını acıtıyordu. Lana her zamanki gibi kendini vererek sevişmişti, gözleri kapalı, başı geriye atılmış olarak. Acaba, en azından birkaç dakikalığına da olsa, onu yaşamıyla ilgili korkunç endişelerden uzaklaştırabilmiş miydi sevişmeleri? Belki yaşadığı huzurlu anları bozanm korkusuyla, bir şey söylemeye, bir şey yapmaya çekiniyordu. Onu aldatmakla zaten yapabileceği en büyük kötülüğü yapmış oluyordu.

Birkaç dakika sonra, Lana yüzünü ona çevirdi. Hâlâ gergin olduğunu gördü Metcalfe, rahatlamamıştı.

"Benim... bakıcım dediğim adamı anlıyor musun?"

"Daçada gördüğüm adamı mı? Hani her yerde seni takip eden?"

Başıyla onayladı.

"Onunla bayağı rahat görünüyorsun. Benim anlamadığım bir şeyler mi var ortada?"

"Evet, rahat görünüyorum, ama aslında ondan ödüm patlıyor, onun bana yapabileceklerinden. Onun

Robert Ludlum

musun, onların neler yapabileceklerini? Eğer bir Amerikan ajanıyla buluş, tuğumu anlayacak olurlarsa?"

"Elbette," dedi Metcalfe, parmak uçlarıyla kızarmış yüzünü, ipeksi tenini okşayarak.

"Merak ettim de. Moskova artık bizim ilk tanıştığımızdakinden çok farklı bir yer. Şu son yıllarda yaşanmış

olan katliamı hayal dahi edemezsin. O kâbusa kimse inanamaz! Burda olmayan, bir Rus olarak onları yaşamayan kimse, hatta biz bile inanmamıştık olanlara."

"Hâlâ da bitmiş değil, değil mi?"

"Kimse bilmiyor. Şimdi iki yıl öncekine göre daha az ama yine de kimse bilmiyor. En kötüsü de buydu, bilmemek. Ne zaman kapı çalınıp NKVD'nin gelip seni alacağını bilmemek. Ne zaman telefonun çalıp korkunç haberler alacağını bilmemek. İnsanlar ortadan kayboluyordu, hiçbir açıklama yapılmadan ve aileleri de korkudan kimseye bir şey söyleyemi-yorlardı. Eğer birisi evden alınıp kamplara gönderilmişse veya idam edil-misse... ailesinden uzak durmak gerekiyordu. Sanki kurbanların ailelerinde bulaşıcı bir hastalık vardı ve onlardan sana da geçebilirdi bu hastalık! Aileden birinin tutuklanması tifo gibi, cüzzam gibi bir hastalıktı sanki ve uzak durmak gerekiyordu! Ve sonra bize sürekli olarak yabancılardan kaçınmamız söyleniyordu, çünkü kapitalistlerin hepsi de casustu. Sana bir yabancıyla yakınlaşan dansçı arkadaşımın söz etmişim. Şimdi ne yaptığını söylüyorlar biliyor musun, o güzelim, yetenekli kızın? Tomsk'da bir kamptaymış ve her gün küsküyle donmuş tuvaletlerdeki pislikleri kazıyormuş."

"Masum olmak yetmiyor."

"Ne diyorlar biliyor musun? Yetkililer, tabi seninle konuşacak birini bulabilirsen. Diyorlar ki, tabi ki masum kurbanlar da olacaktır, ne yapalım? Kurunun yanında yaş da yanar."

(*) Rusya'da Ob Nehri'nin doğusunda bir şehir.

Tristan Dhaneti

Metcalfe gözlerini kapayıp dudaklarını genç kadının dudaklarına bastırdı.

"Komşularımızdan biri -kansı hamile olan bir adam- tutuklanmıştı. Kimse nedenini bilmiyordu. Onu Butyrki Hapishanesi'ne götürmüşler ve devlete karşı suç işlediğini ileri sürerek sahte bir itiraf imzalamaya zorlamışlar. Ama reddetmiş. Masum olduğunu söylemiş. Bunun üzerine karısını, hamile karısını alıp getirmişler sorgu odasına. Eki adam kadını yere fırlatırken, iki adam da yerde tutmuş

kadını ve dövme, tekmelemeye başlamışlar, kadın çılgık çılgığa bağmyormuş ve adam da durmaları için yalvarmış ama durmamışlar." Yutkundu, yanaklarından süzülen yaşlar yastığı ıslatıyordu. "Ve bebeğini doğurmuş kadın, orda, yerde. Ölü doğmuş. Ölü." "Tanrım, Lana," dedi Metcalfe. "Lütfen."

"O yüzden Stiva'm, neden değiştiğimi, neden üzgün göründüğümü merak ediyorsan, bunları bilmen lazım.

Sen dünyayı gezip kadınlarla buluşurken, benim yaşadığım dünya da buydu işte. İşte bu yüzden çok dikkatli olmak zorundayım."

"Seni koruyacağım," dedi Metcalfe. "Sana yardım edeceğim." Ve içinden ona ne yapıyorum, diye sordu kendisine.

267

Robert Ludlum

21. BÖLÜM

"Ah benim gelinciğim," dedi von Schüssler. "Beni dinlemiyormuş gibisin."

Her zamanki gibi hiç susmadan saçma sapan konuşuyordu. Dış yerindeki küçük dertlerinden, parlak fikirlerini ciddiye almayan meslektaşlarından, iki apartman ötede oturduğu halde Moskova'daki ulaşım sıkıntısı yüzünden olduğunu ileri sürüp her sabah işe geç gelen sekreterden söz ediyordu. Şikâyetleri hep aynı tekdüzelikteydi, hepsinin ortak teması, bu küçük insanlardan hiçbirinin onun büyüklüğünü takdir edemiyor oluşuydu. Von Schüssler sırlar ifşa eden biri değildi. Lana'nın ilk başta düşündüğünden daha açığız olsa ya da öyle görünse de, kendi büyüklüğü ile ilgisi olmayan hiçbir konuyla ilgilenmiyordu gerçekten.

"Sanırım bugün biraz dalgınım," dedi Lana. İki de von Schüssler'in üzeri kürk kaplı dev gibi yatağında uzanmışlardı, bunu da Berlin'den getirtmek zorunda kalmıştı. Von Schüssler konyasını yudumlıyor ve bir şeyler atıştırıyordu. Üzerinde ipek bir sabahlık vardı ve (ne yazık ki Lana'nın birkaç kez gözüne takılmıştı) içinde de başka bir şey yoktu. Vücut kokusu. -Alman kişisel temizlik hususunda pek titiz sayılmazdı- iğrençti.

Ne zaman onunla birlikte olsa genç kadının midesine kramplar girerdi ama bu gece durum daha da kötüydü.

Sabahlığını çıkarıp -ki bunu birazdan yapacaktı gibiydi- seks eylemine başlayacağı anı korkuyla bekliyordu. Gerçekten de, eylem, diye düşündü. Ama bu gece yapmak üzere olduğu şey yüzünden Lana'nın gerginliği ve endişesi her zamankinden de fazlaydı.

268

Tristan Dhaneti

"Herhalde zihninden koreografinin provasını yapıyorsundur," dedi von Schüssler, o arada köpek sever gibi saçlarını okşuyordu. "Ama işini iş yerinde bırakmalısın gelincik. Yatağımız kutsal bir yer.

Dşle ilgili dertlerimizle onu kirletmemeliyiz."

Bir an içinden kendisinin niye aynı şeyi yapmadığını sormak geçti, ama kendini tuttu. "Babam," dedi. "Onun için çok endişeleniyorum."

"Schatzi," dedi von Schüssler şefkatle. "Lütfen benim küçük gelinciğim. Dosyanın tek kelimesi bile burdaki yetkililerin kulağına gitmeyecek! Sana bunun için söz vermedim mi?"

Lana başını salladı. "Hayır sorun o değil. Atadıkları yeni görev." "Ah," dedi von Schüssler, yumuşak yastıklara sırtını dayarken, ilgisini yitirmişti bile. "Peki o zaman." Lanajnın konuyu kapatmasını bekliyor-muş

gibiydi, böylece ya tekrar elçilikteki küçük insanlardan veya başka bir şeylerden şikâyet etmeye başlayabilecek ya da sabahlığının kuşağını çözecekti.

"Onu yeni bir pozisyona atamışlar," diye ısrar etti Lana. "Savunma Bakanlığı Komiserliği'nde çok daha önemli bir göreve."

Von Schüssler konyağından bir yudum daha içip çerezlere uzandı. "Sende ister misin canım?"

Genç kadın başını salladı. "Babam şimdi bütün Kızıl Ordu'nun harcamalarını incelemekle yükümlü.

Komiserlik'te bütün masrafları yeniden gözden geçirmesini istiyorlar, bu da bütün birliklere yapılmış tahsisleri, silah harcamalarını... her şeyi incelemek zorunda olması demek."

Von Schüssler sadece sıkıntılı bir homurtu çıkardı.

"Bu imkânsız bir iş! Nerdeyse Kızıl Ordu'nun tüm askeri stratejisini okuması gerekir."

Sonunda von Schüssler'in sulu, mavi gözlerinde bir anlayış pınlıtısı belirir gibi olmuştu. Acaba bu aynı zamanda açgözlü bir hırs belirtisi miydi? "Sahi mi? O zaman bu çok önemli bir görev, değil mi? Bu terfiden ötü-^ Çok mutlu olmalı."

269

Robert Ludlum

Lana derin bir iç çekti. "Bütün o belgeleri eve getiriyor, gece geç vakitlere kadar o kâğıtları okumak zorunda kalıyor! Sütunlar dolusu rakamlar... kaç tane tank ve uçak var, kaç gemi var, kaç silah var, kaç adam var..."

Zavallı babam, onu öldürmeye çalışıyorlar!"

"O belgeleri sen de görüyor musun?"

"Görmek mi? Bütün evi kaplıyorlar nerdeyse... üzerlerinden atlıyo. rum! Sevgili babacığım, o bir asker, muhasebeci değil ki; neden bu işi ona verdiler?"

"Yani hiçbirini okudun mu demek istiyorum?" Von Schüssler normal davranmaya çalışıyordu, ama pek başarılı olamıyordu. "Anlıyor musun, şey, o belgelerde yazılanları yani?"

"Rudi yazılar o kadar küçük ki gözümü acıtıyorlar! Zavallı babam... gözlükle okumak zorunda kalıyor ve bu da başını ağrıtıyor."

"Etraf kâğıt dolu ha?" diye düşünceli bir sesle mırıldandı von Schüssler. "Neyin nerde olduğunu şaşırır insan, değil mi? Baban düzenli bir adam mıdır?"

"Düzenli mi? Babam mı?" Lana güldü. "Birliklerinin başına geçtiğinde ondan düzenli kimse olamaz. Ama masa başı işi dedin mi, korkunçtur! Durmadan şu belgeyi, bu kâğıdı bulamadığı için sızlanıyor, nereye koyduğunu gördüm mü diye bana soruyor..."

"O zaman kâğıtları kaybetse haberi olmayacak yani." Lana, von Schüssler'in zihnindeki çarkların ağır ağır dönmeye başladığını neredeyse gözüyle görüyormuş gibiydi. "Çok ilginç gelinciğim, çok ilginç." Fikir -artık onun fikri haline gelmişti, en önemli olan da buydu zaten- Almanın beynindeki kurak topraklarda yer edinmişti sonunda. Birkaç saniye sonra planlarını oluşturmuş gibi görünüyordu. Lana'yı şimdi zorlamayacaktı. Önce sevişmelerini bekleyecekti. Hiç kuşkusuz sevişince kadının kendisine daha büyük bir şevkle atılacağını hesaplıyordu. Ve sonra da ona cüretkâr teklifini yapacaktı. Bir eliyle kuşağının ucunu tuttu, kuşağının düğümü iri göbeğinin üzerinde, uçları iki yana açılmış, hediye paketi gibi duruyordu. Kuşa-270

Tristan Dhaneti

ğını ucundan tutup açınca ortaya çıkan görüntü karşısında genç kadının midesi kasılmıştı. Göbeğinin altındaki karanlık bölgede, küçük organı kasık tüylerinin arasına gizlenmiş duruyordu.

Tombul elini, yine saçlarını okşayacakmış gibi başına koymuştu ama bu kez başını yumuşak, teşvik edici bir tarzda aşağı doğru bastırıyordu. "Benim güzel Kırmızı Gelincik'im," dedi. "Benim güzel Schatzi'm."

Birkaç saniye onun ne istediğini anlamamış gibi yaptı ve sonra, kaçınılmaz olana boyun eğmeye hazırladı kendisini. Şu anda kendinden daha önemli bir misyonu olduğunu aklından çıkarmamalıydı. Bütün önemli misyonlar gibi bu da, zaman zaman istemediği şeyleri yapmasını gerektirebilirdi. Başını von Schüssler'in kasıklarına doğru eğdi ve o arada da istekli ve mutlu görünebilmek için zorladı kendini, böylelikle adamın, duyduğu o müthiş tiksintiyi anlamayacağını umuyordu.

Kemancı Alman konsolosluğunun Leont'yevskiy Sokağı, 10 numaradaki binasına girdi ve adını verdi. Oturup askeri ataşeyi beklerken, resepsiyondaki kadın da ona kur yapıyordu. Orta yaşlı, peroksitle saçlarını sarartmış bir Almandı, saç diplerinden boyasız, koyu renk saçlar görünüyordu. Belli ki adamı çekici bulmuştu ve kendisini de çekici buluyordu, ama onun çekiciliği yirmi, otuz yıl kadar gerilerde kalmış gibiydi. Kleist de kadına tebessüm etti.

Sovyetler Birliği'ndeki Alman askeri ataşesi Korgeneral Ernst Köst-ring, Moskova'daki bütün Alman istihbarat faaliyetlerinden, en azından ismen sorumlu olan kişiydi.

Alman askeri ataşesi, Sovyetler Birliği'ne karşı yürütülen yerel istihbarat faaliyetlerinden

sorumluydu. En azından görünüşte Abwehr'deki bazı üstlerine bağlıydı, ama sonuçta onun patronu Amiral Wilhelm Franz Canaris, yani Abwehr komutanıydı.

Ama Köstring'e bir casus yöneticisi denmesi kemancı açısından bir Şakaydı. Rusya ile ilgili meselelerde uzmandı, Moskova'da doğup büyü-

271

Robert Ludlum

müştü ve çok güzel Rusça konuşurdu. Ama onda Zivükourage eksikti. Ra. porları anlamsızlıklarıyla ünlüydü.

Yıllardır Ruslarla ilgili bilgi alamadığından, ülkeyi yanında NKVD personeli olmadan gezmesine izin verilmediğinden yakınıyordu. Raporlarında Sovyet ordusu ile ilgili gazetelerde okuyamayacağınız veya Kızıl Meydan'da yapılan 1 Mayıs gösterilerinden kendi gözlerinizle göremeyeceğiniz hiçbir şey olmazdı. Zaten, Abwehr'ın Sicherheitsdienst'e, gerçek casusluk örgütüne içerlediği de bilinen bir şeydi. Abwehr SD'nin tehdidi altındaydı ve Hitler'in gözünde pek bir önemi olmadığını da farkındaydı.

Ancak Köstring dünyanın nasıl döndüğünü biliyordu. Kemancının Moskova'ya bizzat SS Gruppenführer'ı Heydrich'in desteğiyle gelmiş olduğunun farkındaydı; insanın Heydrich gibi birinin düşmanlığını kazanmasının nelere mal olacağını da anlıyordu. Reinhard Heydrich parlak ve acımasız bir adamdı. Hitler, onu bir kez, "Demir yürekli adam," olarak tanımlamıştı, bu da Führer'den gelebilecek en büyük iltifattı kuşkusuz. SD rekabetçi bir teşkilattı, ama Köstring işbirliği yapması gerektiğini, yoksa başına dert alacağını biliyordu. Askeri ataşeye bir toplantı yapmayı istemekle kemancı en büyük kartını oynamış oluyordu. Dstedığı istihbaratı alacaktı. Daha önce görüştüğü küçük memurun cehennemine dibine kadar yolu vardı. Kleist'in böyle ödle, mazeret beyan eden, osuruklu yaratıklarla kaybedecek zamanı yoktu.

Askeri ataşe Kleist'i nazik bir biçimde kabul etti. Önce, saygın görünümlü, atmışlarının başında bir adamdı.

Meşgul bir adamdı ve lüzumsuz sohbetlerle zaman kaybetmemişti.

"Moskova'ya gelişinizi duymaktan pek hoşnut değilim," diye başladı Köstring. "Bildiğiniz gibi, geçen yılın ağustos ayından beri Hitler Abwehr'in Rusya'ya karşı düşmanca hareketler yapmasını yasaklamış bulunuyor."

"Benim böyle bir niyetim yok," diye terslendi Kleist. Konuşmanın başlama tarzını hiç beğenmemişti.

272

Tristan Dhaneti

"Amiral Canaris kesin bir talimat yayınladı: Rusları darıltacak hiçbir şey yapılmayacak. Amiral

Führer'in emirlerine itaat etmektedir, keza ben de öyle yapmak zorundayım. Alman ajanları burda operasyon yapamazlar, gu kadar basit."

Kleist daha önce görüştüğü o riyakâr bürokratin neden o kadar korktuğunu şimdi anlamıştı. Gizli faaliyetlerde bulunmak resmi elçilik politikasına aykırıydı. Ne korkaklık!

"Goethe'nin dediği gibi, bilgi eksikliği tehlikeli bir şey olabilir," dedi Kleist. "Böyle bir yasağı alt etmenin bazı yollar vardır mutlaka. Özellikle de sizin gibi zeki bir adam için."

"Bilakis. Ben emirlere uyarım. Söylenenlerden anladığım kadarıyla yetkiniz bizzat der Ziege'den geliyormuş."

Dudaklarında cılız bir tebessüm oluşmasına izin verdi. Der Ziege, yani Keçi, Heydrich'in arkasından kullanılan takma ismiydi. Casus yöneticisine bu isim yüksek perdeden çıkan sesi yüzünden takılmıştı.

Üniversite yıllarında üzerine yapışan bu isimden hâlâ kurtulamamıştı ve ne zaman duysa küplere biniyordu.

Kliest gülümsemedi. Halinden memnun değildi ve bunun gözlerinden anlaşılmasını istiyordu.

Ataşe bir hata yaptığını anlamıştı. Bu söylediği belli ki Heydrich'e iletilecekti. Aceleyle hatasını telafi etmeye girişti. "Hitler'in kendisinden gelmedikçe, bundan daha güvenilir olamazdı bu görev ve yetkiniz."

Kemancı başını salladı.

"Benim patronumla sizinki iyi dostturlar, bilirsiniz. Canaris ve Heydrich komşular, birlikte kriket oynarlar.

Hatta Heydrich, Canaris'in kızına keman çalmayı öğretmişti. Bana söylendiğine göre birlikte çalarlarmış."

Kleist'in sessiz kalmasıyla güveni sarsılan Köstring devam etti. "Galiba he-Piniz müzisyensiniz, bütün SD

ekibi."

"Amatörce," dedi kemancı. "Ve sadece bazılarımız. Liste lütfen."

Köstring masasındaki çekmecelerden birini açıp bir kâğıt çıkararak Kleist'e uzattı. Kâğıdın üzerine, Kiril Alfabeti'yle yazmaya alışık biri ta-273

F: 18

Robert Ludlum

rafından tuhaf Romen harfleriyle yaklaşık yirmi kadar isim yazılmıştı, Amerika'daki Komünist Parti'den gelen bazı görevliler, zenci bir şarkıcı da dahil olmak üzere birkaç tane solcu sanatçı ve bir de önemsiz bir tiyatro yönetmeni vardı. İngiltere'den Fabian Topluluğu'ndan gelenler de bulunuyordu

listede, bunlar iş amaçlı gelmişlerdi. Dsimlerin yanlarında geliş tarihleri, gidecekleri tarihler, pasaport numaralan ve kaldıkları otellerin isim ve adresleri yer alıyordu. Bu insanlardan bazıları Moskova'ya sahte isimlerle gelmiş ajanlar olabilirlerdi veya hepsi gördükleri gibi, yasalara uyan kişiler de olabilir. Önemli değildi: Otelleri dolaşacak ve bilgi toplayacaktı. En azından bu iyi bir başlangıç noktasıydı.

Kleist ayağa kalktı. "Yardımaınıza teşekkür ederim," dedi sadece.

"Bir şey var," dedi ataşe, işaret parmağını uzatmıştı. "Bu kesin olarak uyduğumuz bir kural. Biz Rusları öldürmeyiz."

Kemancı'nın bakışları ve tebessümü buz gibiydi. "Benim herhangi bir Rusu öldürmeye niyetim yok," dedi.

Metcalf otelin lobisine girer girmez resepsiyon memurlarından birinin seslendiğini duydu. "Efendim? Bay Metcalfe? Çok özür dilerim ama acil bir mesajınız var."

Metcalf memurun uzattığı katlı kâğıt parçasını aldı. Roger' dan mıydı acaba? Yoksa Hilliard' dan mı? Ama ikisi de kesinlikle ona acil bir mesaj iletmek için resepsiyon memurunu kullanmazlardı.

Hayır. Bu resepsiyonda bulunan kâğıtlardan değildi, kalın bir kâğıttı, "SSCB Dış Ticaret Halk Komiserliği,"

antetli bir kâğıttı. Mesaj daktiloda yazılmış birkaç satırdan ibaretti: Saygıdeğer Bay Metcalfe!

Komiser Litvikov ile acil bir müzakere yapmak üzere Dış Ticaret Halk Komiserliği' ne beklenmektedir.

Şoförünüze gerekli talimatlar verilmiştir.

274

Tristan Dhaneti

Notun altında Litvikov'un başyardımcısına ait, kalın uçlu dolmakalemle atılmış, gösterişli bir imza bulunuyordu. Dış Ticaret Komiseri Litvikov ise, daha önce toplantı yapmış olduğu, Moskova ziyaretine kefil olan

kişiydi-

Metcalf saatine baktı. Normal çalışma saatleri geçmişti, ama Sovyet memurlarının garip saatlerde çalıştıklarını biliyordu. Bir şey olmuştu, önemli bir şey. Her ne ise, bundan kaçınmanın yolu yoktu.

Litvikov'un şoförü otelin lobisinde bekliyordu. Metcalfe yanına gitti. "Seryozha," dedi. "Hadi gidip şu işi halledelim."

Litvikov'un masasının üzerinde karmakarışık bir vaziyette renk renk telefonlar vardı. Sovyet bürokratik yapısında, masanızın üzerinde ne kadar çok telefon varsa o kadar önemli bir insansınız

demektir. Metcalfe acaba bu telefonlardan biri doğrudan genel sekretere bağlanabiliyor mu, diye merak etti, Litvikov'un bu kadar gücü var mıydı? Adamın arkasında iki büyük portre asılıydı, biri Lenin'in diğeri de Stalin'in.

Metcalfe başyardımcısının eşliğinde odaya girince, böcek suratlı Litvikov masasının ardında ayağa kalkmıştı. Litvikov uzun boylu, hafif kambur duran, katran karası saçlarıyla tezat, hayalet gibi soluk tenli bir adamdı. Son on yılda Metcalfe, Litvikov'un bölümde yükselişine ve mutlu bir dalkavuktan, asabi, endişeli bir yapıya geçişine tanık olmuştu. Ama şimdi Litvikov'da yeni bir şeyler vardı: öfke, kızgınlık, korkuyla karışık bir glad-yatörünkine benzer bir tür özgüven, bu durum da Metcalfe'i endişelendiriyordu.

Litvikov, onu uzun toplantı masasına götürdü, masa yeşil keçe kaplıydı ve komiserin hiçbir zaman ikram etmeye niyetli görünmediği soda şişe-leriyle donatılmıştı. Kendisi masanın başına geçti, yardımcıasını sağına, Metcalfe'i de soluna oturttu.

"Bir sorunumuz var Bay Metcalfe," dedi Oxford aksanlı İngilizcesiy-le.

275

Robert Ludlum

"Bakır madeni," diye hemen atıldı Metcalfe. "Tamamen aynı fikirdeyim. Bu ağabeyimle tartıştığımız bir konu..."

"Hayır Bay Metcalfe. Bakır madeni değil. Bundan çok daha ciddi bir konu. Sizin tarafınızda bazı istikrarsızlıklar olduğuna dair raporlar aldım."

Metcalfe'in kalp atışları hızlanmıştı. Başını salladı. "Aleksandr Dmit-rovich," dedi neşeli bir sesle. "Eğer mesele benim aşk hayatımla ilgilenen gizli polislerinizle ilgiliyse, acaba yapacak yeteri kadar işleri yok mu, diye merak ediyorum doğrusu."

"Hayır efendim." Önünde duran san kâğıt tomarını göstermişti. Üzerlerinde kırmızı, GDZLD damgası vardı.

Đzleme raporları olmalıydı. "Bu raporlar başka açıklamalar olduğunu gösteriyor Bay Metcalfe. Moskova'da gerçekten ne yapmakta olduğunuza ilişkin ciddi kuşkular uyandırıyor. Sizi çok yakından takip ediyoruz."

"Bu belli zaten. Ancak NKVD'niz benim yüzümden gereksiz yere adamlarını meşgul ediyor. Saklayacak bir şeyi olmayan masum bir adam için."

"Yine de sanki saklayacak çok şeyiniz varmış gibi davranıyorsunuz."

"Sıkı ağızlı olmakla saklamak arasında bir fark var Aleksandr Dmit-rovich."

"Sıkı ağızlı mı?" dedi komiser, kaşlarını havaya kaldırmıştı, yorgun gözlerinden korku okunuyordu.

Metcalfe izleme raporlarını gösterdi. "Eminim ki, bütün bu yorucu çabalardan sonra ortaya çıkan,

bazen playboy olarak da adlandırılan bir tipin portresidir. Bazı şeylere aşırı düşkün, hevesli bir tipin portresi. Ben ünümü biliyorum bayım. Bu, benim hep üzerimde taşıdığım, bazen de kurtulmaya çalıştığım bir şey."

Ama Rus bu laflara hiç itibar etmemişti. "Bütün bunların sizin... ortalıkta kedi gibi diyebileceğim bir biçimde dolanıp durmanızla hiç ilgisi yok Bay Metcalfe. Dnanın..."

276

Tristan Dhaneti

"Siz nasıl adlandırırırsanız adlandırın, ama benim gibi bir yabancı, ka-oitalist bir ülkeden gelen, Moskova'da bir Rus kadınla ilişki kurarsa, bütün riskler kadına yüklenir. Bunu siz biliyorsunuz, ben de biliyorum. Ben asla öpüşen ve konuşan bir adam olmadım bayım ve bir kadının itibarını korumaya daima özen gösteririm.

Ama burda, bir kadının üstlendiği risk adının kirlenmesinden çok daha fazla. O yüzden eğer benim aldığım önlemler NKVD'ye kuşkulu görünüyorsa, bunun benimle bir ilgisi yok. Ben yaptıklarımla gurur duyuyorum açıkçası. Buyursunlar, gittiğim her yerde beni izlesinler." Lana'nın gözcüsü Kundrov'un söylemiş olduğu bir şeyi hatırladı ve ekledi. "Bana Sovyet cennetinde sırlar olmadığı söylenmişti."

Litvikov birden söze girip, "Almanlarla çalışıyor musunuz?" dedi.

Demek buydu! Kundrov kendisini von Schüssler ile konuşurken görmüştü daçada.

"Ya siz?" dedi Metcalfe karşı atağa geçerek.

Litvikov'un soluk yüzü kızarmıştı. Gözlerini masaya dikmiş, elindeki dolmakalemle oynuyordu, ama bir şey yazmıyordu. Uzun bir sessizlikten sonra, "Böyle mi düşünüyorsunuz?" dedi. "Ticari bağlarımızı Almanlara kaydıracağımızı mı?"

"Neden bana bunu sorma ihtiyacı duydunuz? Bana her şeyi gördüğünüzü, her şeyi bildiğinizi söylememiş

miydiniz?"

Litvikov birkaç saniye yine sessiz kaldı. Sonunda yardımcısına dönüp, "Izvinitye!" diye hırladı ve adamı dışarı gönderdi.

Yardımcı odadan çıkınca Litvikov konuşmaya başladı.

"Sana şimdi söyleyeceğim şeyler Metcalfe, beni tutuklatmaya, hatta idam ettirmeye yeter. Size bu silahı bana karşı kullanmayacağınızı umarak uzatıyorum. Ama benim durumumu -bizim durumumuzu-anlamanızı istiyorum. Ve belki bu sefer anlarsınız, daha işbirlikçi davranırsınız. Ağabeyinize uzun zamandır güvenirim; sizi onun kadar iyi tanımıyorum, ama tek yapabileceğim sizin de onun kadar güvenilir... sizin deyiminizle, ağzı sıkı olduğunuzu dilemek. Çünkü artık işin içinde sadece ticaret yok, ailemin de 277

hayatları söz konusu. Ben ailesi olan bir adamım Bay Metcalfe. Bir karısı bir oğlu ve bir kızı olan bir adam.

Anlıyor musunuz?"

Metcalfe başını sallayarak, "Söz veriyorum," dedi.

Litvikov dolmakalemını yine mürekkep hokkasına daldırdı ve bu kez önündeki kâğıda bir şeyler karalamaya başladı. "Geçen ağustos ayında, bir yıldan biraz fazla zaman önce, hükümetim Almanya ile bir barış

antlaşması imzaladı, biliyorsunuz. Antlaşmanın ilan edilmesinden bir gün önce Prav-da gazetesi Almanya'daki Polonyalıların katledilmesiyle ilgili, Nazi karşıtı bir makale yayınlamıştı. Yıllarca Stalin ve bütün öteki liderlerimiz Hit-ler'e ve Nazilere karşı konuşmalar yapmışlardı. Basınımız, Nazilerin ne kadar korkunç olduklarını gösteren hikâyelerle doluydu. Sonra birdenbire, bir ağustos günü hepsi bitiverdi! Nazi karşıtı makaleler yoktu artık. Nazi karşıtı nutuklar da. Tam bir U dönüşü. Artık basında Nazizm kelimesini bile bulamazdınız. Pravda ve hvestiya Hitler'in nutuklarından alıntı yapıp zevkle basıyordu! Völkischer Beobachter'den alıntılar yapıyorlardı." Litvikov'un karalamaları artık zikzaklar çiziyor, giderek kararıyor ve kocaman bir mürekkep lekesine dönüşüyordu. "Bu bizim için kolay mıydı sanıyorsunuz, Rus halkı için?

Okumuş olduklarımızı, Nazilerin canavarlıkları hakkında duymuş olduklarımızı unutabilir miydik sizce?"

Metcalfe içinden geçirdiklerini söylemedi. Ya Stalin'in canavarlıkları? Ya tasfiyeler sırasında sınırdışı edilen, işkence gören, öldürülen milyonlarca insan? "Tabi ki hayır," dedi Metcalfe. "Ama bu bir ölüm kalım meselesiydi değil mi?"

"Bir tavşan, boa yılanından kaçabilir mi?"

"Ve tavşan da Sovyetler Birliği mi oluyor?"

"Yanlış anlamayın beni, Bay Metcalfe. Saldırıya uğrasaydık ölümüne savaşırdık ve ölen de sadece biz olmazdık. Đşgale uğrasaydık, dünyanın daha önce hiç görmediği bir şiddetle çarpışırdık. Ama biz başka ülkeleri ĐŞ-gal etmekle ilgilenmiyorduk."

"Bunu Polonyalılara söyleyin," dedi Metcalfe. "Almanya ile antlaşma-imzaladığınızın ertesi günü Polonya'yı işgal ettiniz, yanılıyor muyum? Ya da Finlandyalılara söyleyin."

"Bu konuda seçme şansımız yoktu," dedi Rus kızgınlıkla. "O bir savunma meselesiydi."

"Anlıyorum," dedi Metcalfe, üstüne basarak.

"Benim ülkemin dostu yok Metcalfe. Bunu anlayın. Biz izole olmuş durumdayız. Almanlarla antlaşma imzalamamızdan hemen sonra İngiltere'nin kendini nasıl ihanete uğramış hissettiğini duymaya başladık!

İngiltere bizi davet ettiğini, onlarla birlikte Nazi Almanyası'na karşı savaşmaya çağırdığını iddia ediyordu.

Ama bizi nasıl davet etmişlerdi? Bizimle nasıl flört etmişlerdi? Fransızlarla birlikte Leningrad'a alt düzeyde bir heyet -emekli bir İngiliz amirali ve titrek bir Fransız generali- yollamışlardı ağır bir gemiye koyup! Buraya ulaşmaları iki hafta sürmüştü. Dışişleri bakanları değil, emekli, eski ordu mensupları. Bu, bütün Rusya'nın suratında patlamış bir tokattı. Bu bir müttefikle ciddi bir tartışma girişimi değildi. Winston Churchill Sovyet rejiminden nefret ediyor ve bunu da gizlemiyor. Ve buraya, Washington'dan sonra en önemli yabancı misyonuna elçisi olarak yolladığı kişi kim? Sir Stafford Cripps... bir solcu karın ağrısı, İngiliz Hükümeti ile anlaşamayan bir sosyalist. Ne yapacaktık buna karşı? Hayır Bay Metcalfe, İngiltere'den gelen mesajlar gayet açıktı. Rusya ile müttefik olmakla hiç ilgilenmiyorlardı." Hırsla yaptığı karalamalar artık tamamen berbat bir hal almıştı. Kalem bıraktı.

"Evet," dedi Metcalfe anlayışla. "Kremlin'in gerçekten başka şansı yoktu. Yani Hitler'le yapılmış bu antlaşmanın... gerçek bir ortaklık olmadığını mı söylüyorsunuz? Sadece bir tokalaşma mı düşmanı zor durumda bırakmak için?"

Litvikov omuz silkti. "Ben Politbüro üyesiyim ama bu en yüksek sedyelerde verilen kararların sırdaşı olduğum anlamına gelmiyor."

"Yani bilmiyorsunuz."

279

Robert Ludlum

"Sorduğunuz sorular pek öyle playboy bir işadamından beklenecek sorular değil."

"Bence bir işadamı politik gelişmeleri çok iyi bilmek durumundadır Özellikle de bugünlerde."

"Bakın size bir şey söyleyeyim ve kendi sonuçlarını çıkarmanıza da izin vereceğim. Geçen ay, Naziler sessizce Romanya'nın bir kısmını Macaristan'a katıverdiler. Biz bunu ancak her şey olup bittikten sonra duyduk."

"Hitler'le Stalin'in aralan mı açıldı?" diye bir araştırma girişiminde bulundu Metcalfe.

"Aralan açılmış değil," dedi Rus alelacele. "Biz karanlıkta ıslık çalıyoruz Bay Metcalfe. Bunun ne anlama geldiğini kim bilebilir? Benim tek bildiğim Stalin'in Hitler'le yapılan bu antlaşmanın uzun süreli olmasını beklediği."

"Bekliyor mu, yoksa... umuyor mu?"

Litvikov ilk kez gülümsedi. Tebessümü ürkek birinin cesaret edebildiği, bir sıntmaydı. "İngilizcem

bazen yeterince hassas olamayabiliyor. Belki de umuyor kelimesi, söylemek istediğim şeye daha uygundur."

"Samimiyetinize teşekkür ederim. Benden laf çıkmayacağına güvenebilirsiniz."

Kremlin hakkında açık ve hatta oldukça eleştirel konuşmasıyla Litvikov kendini tehlikeye atmıştı.

Litvikov'un gülümsemesi soldu. "Şu meseleyle bir şey eklememe izin verin. Bunu dostça bir uyarı olarak kabul edebilirsiniz."

" 'Dostça'yı mı yoksa 'uyan'yı mı vurguluyorsunuz? "

"Kararı size bırakıyorum. Bazı meslektaşlarının Metcalfe Endüstrileri hakkında uzun zamandır tereddütleri var. Bazılan da onun sadece kapitalist bir kartel olmakla kalmayıp -ki o kadan bile bizim tarafımızda endişelenmek için başlı başına bir neden teşkil eder- daha da kötü olduğuna inanıyor. Başka şeyleri örtmek için bir paravan olduğuna." Bakışlan deliciydi-280

Tristan Dhaneti

"Sizin bu konuyu daha doğru değerlendirdiğinizi farz ediyorum." Met-lfc bunu söylerken adamın bakışlarına aynı yoğunlukta karşılık veriyor-du gözleriyle.

"Benim bildiğim doğru, sizin ve ailenizin Washington'la sıkı bağlan olduğu ve kapitalist çevre içinde-önder konumunda bulunduğu. Bundan daha fazlasını bilmiyorum. Ağabeyinizi gerektiği takdirde burda sahip olduklarınızın iadesi hakkında şimdiden uyardığımı biliyor olmalısınız."

"Dade mi?" Metcalfe aslında adamın neyi kastettiğini biliyordu ama olayın tam adı konulsun istemişti ki mücadele edilebilsin.

"Bütün Metcalfe tesislerine el konması yani, sizin de gayet iyi anlamış olduğunuz gibi."

Metcalfe gözlerini kırptı ama tepki göstermedi.

"Bu size önemli gelmeyebilir ama sizi temin ederim, birkaç saat önce kendisiyle konuştuğumda ağabeyiniz bu olasılığı pek sevinçle karşılamadı. James Mellors adını biliyor musunuz?"

"Hayır. Bilmem mi gerekiyordu?"

"Ya Harold Delaware? Veya Milton Eisenberg?"

"Kusura bakmayın ama onları da bilmiyorum."

"Siz de kusura bakmayın Bay Metcalfe. Hepsi de Amerikan yurttaşlarıydı. Ve hepsi de casusluktan dolayı Sovyet yetkililerince idam edildi. Serbest bırakılmadılar ya da ülkelerine iade edilmediler. Ve hükümetinizin bu konuda yaygara kopardığını zannederseniz yanılmış olursunuz. Hiçbir şey yapmadılar. Daha büyük konular hâkim oldu. Uluslararası ilişkiler ağır bastı. Birleşik Devletler Hükümeti bu adamların suçlu olduğunu biliyordu. Elimizdeki yazılı itiraflarla iddialarımızı kanıtlayacak durumda olduğumuzu biliyorlardı. Devlet teşkilatınızdaki hiç kimse bu itirafları gün

Işığında görmek istemedi, o yüzden de hiçbir şey söylenmedi.

Yoldaş Stalin bu durumdan bir şeyler öğrendi. Artık aşın bölgecilik yoktu. Yoldaş Stalin ay-nea, Birleşik Devletler'e yardım eli uzatmanın sadece kudunmuş köpekle-nın Çenelerini cezbettiğini de öğrendi. O yüzden artık uzatılan eller de ol-281

Robert Ludlum

mayacaktı. O el artık bir yumruk olmuştu." Litvikov sağ elini sımsıkı yürüt) ruk yapmıştı o arada. "Beş parmak tek bir yumrukta birleştirilmişti. Lenjn kolektifin, bireyin ortadan kalkması anlamına geldiğine inanırdı."

"Evet," dedi Metcalfe, kalp atışlarını normale döndürmeye çalışarak "Ve çok, pek çok bireyin ortadan kalkması işini yöneten de Stalin'di."

Litvikov öfkeyle titreyerek ayağa kalktı. "Sizin yerinizde olsam," dedi. "Onlardan biri olmamaya bakardım."

Kemancı, Metropole'ün karşı tarafındaki küçük bir parkta oturmuş, elinde hafif, katlanabilir, Zeiss 8x60

dürbünle otelin girişini izliyordu. Resepsiyon memurlarını tatminkâr olmayan, kısa bir sorgudan geçirdikten sonra, nöbetlerin ne zaman değiştiğini öğrenmişti. Konuşmuş olduğu memurların ne zaman gideceklerini, onu tanımayan memurların ne zaman geleceklerini doğrulama imkânı da olmuştu şimdi.

Dürbünü katlayıp kaldırdı ve karşıya geçerek otele girdi. Resepsiyona uğramadan doğruca halıyla kaplı merdivenlere yönelmişti, gideceği yer belliydi: o da restorana giden yabancı konuklardan biriydi. Ne girişte, ne de lobide kimse onu durdurmaya kalkmadı; sonuçta yabancıya benziyordu ve belli ki akşam yemeğine gelmişti. Zaten otel restoranının devamlı müşterilerinin çoğu yabancıları.

Ana yemek salonuna girdi, şatafatlı bir Art Nouveau stilinde döşenmiş salonda altın yapraklar ve sütunlar, buzlu camdan bir tavan ve bir fiskiye vardı. Sanki akşam yemeği için arkadaşını ararmışçasına etrafına bakındı. Başgarsona lütfen başını sallayarak tebessüm ettikten sonra, Rus yanından ayrılana dek bir daha ilgi göstermedi. Sonra, vazgeçmiş, arkadaşım bulamamış gibi yaparak salondan çıktı ve doğruca merdivenlere gitti. Otelin konuklarından dördü askeri ataşenin vermiş olduğu listede yer alıyordu. Artık resepsiyon memurlarının yardımına ihtiyacı yoktu. Oda numaralarını almıştı.

282

Tristan Dhaneti

22. BÖLÜM

Aragvi Restoran Gorky Caddesi'nde, Central Telegraph'dan birkaç adım ötedeydi. Moskova'da pek az sayıda bulunan eli yüzü düzgün restoranlardan biriydi ve Metcalfe'le Kepçe Martin adamakıllı bir şeyler yiyebilmek için yanıp tutuşuyorlardı. Saat on dokuzda, restoranın önünde buluşmak üzere

anlaşmışlardı.

Ama Metcalfe'in Aragvi'de akşam yemeği yemek istemesinin başka bir sebebi daha vardı, çok daha önemli bir sebebi. Amos Hilliard saat tam yirmide, erkekler tuvaletinde Metcalfe ile buluşacaktı. Hilliard artık elçilikte buluşmalarının mümkün olmayacağını söylemişti. Üstelik Aragvi'yi gizli bir buluşma için uygun yapan belli özellikleri vardı. Restoran her zaman kalabalık ve gürültülüydü ve pek çok yabancı müşteri olurdu içeride.

Ayrıca Hilliard'ın söylediğine göre birçok girişi vardı ve diplomat gözlenmeden içeri girebilirdi. Daha da ötesi, Hilliard restoranın müdürünü tanıyordu. "Oraya ne kadar para gömdüğümün hesabını dahi bilemiyorum ve yemek faturalarından söz etmiyorum. Bir sürü açık avucu doyurdum. Moskova'da adam gibi hizmet alabilmenin tek yolu budur."

Ancak Roger geç kalmıştı. Genelde dakik bir insandı ama Mosko-

Va da yolunu bulmakta, işleri halletmekte zorlanıyordu. Burada iş yapmak Fransa'dan bile kötü diye inliyordu. Hiç olmazsa onların dilini biliyordu.

O yüzden de bir süredir Kepçe'den haber alamamış olması Metcalfe'i eidişelendiriyordu. Yalnız bu arada, restoranın önündeki yılankavi kuyruk I

283

Robert Ludlum

giderek uzuyordu. O dışarıda durmuş, peşinde kimse var mı diye incele mekle meşguldü ama henüz kimseyi görmemişti.

Metcalfe daha fazla beklemenin bir anlamı olmadığına karar verdi Hilliard'la randevusunu kaçırmaması gerekiyordu. Roger başının çaresine bakardı, geldiğinde Metcalfe'i içeride bulacaktı. Restoranın kapısına doğ. ru yürüyüp uzun bir kuyrukta bekleyen Rusların yanından geçti, kılık kıyafetinden yabancı olduğu belli olduğu için kuyruğu ihlal edip en öne geçmesine ses çıkarmamışlardı. Restorandan bir adam kafasını uzatıp adını bile sormadan girmesi için Metcalfe'e el salladı. Metcalfe girişte pasaportunu gösterme zahmetine katlanmadı, sadece başgarsonun avucuna yirmi dolarlık bir banknot sıkıştırması gerekmişti. Tuhaf görünüşlü, uzun saçlı bir adamdı; uzun, örgü bir palto ve sivri burunlu pabuçlar giymişti. Boynundaki siyah kurdeleye bir rozet iliştirilmişti.

Başgarson, Metcalfe'i salona yukarıdan bakan bir balkondaki iki kişilik masaya götürdü. Aşağıda bir orkestra Gürcü aşk şarkıları çalıyordu. Sıcak köy ekmeği, güzel bir tereyağı ve gri havyar getirmişlerdi. Metcalfe tıka basa yedi ve bol bol da Borzhomi, maden suyu içti. Bu çok kabarcıklı, tuhaf sülfür tadı veren bir sodaydı.

Geçen zaman içinde tuhaf görünümlü başgarson siparişlerini almak için üç, dört kez yanına gelmişti...

cömertçe ve üstelik işe yaramaz rublelerle değil dolarla bahşış veren bu Amerikalıya özel bir itina gösteriyordu. Son gelişinde Metcalfe, Roger ve kendisi için sipariş vermeye karar verdi. Belli ki gecikmesine neden olacak önemli bir şeyler vardı. En azından geldiğinde, ki mutlaka gelecekti, bir de

sipariş verme derdi olmazdı, masada yiyecek bir şeyler bulunurdu. Metcalfe muhtemelen yiyebileceklerinden çok daha fazla şey ısmarlamıştı: satst-vi, şaşlık, biftek ve sülün.

Orkestra bir Gürcü şarkısı olan Suliko'yü çalmaya başlamıştı, f' parçayı önceki Moskova ziyaretinden hatırlıyordu Metcalfe. Moskova ı|c ilgili bağlan daha çok Lana'ya dayandığı için parçayı da Lana ile ilişkilendiriyordu. Zihni onun anılarıyla, onunla ilgili düşüncelerle doluydu, bu'10'

284

Tırıstan Dhaneti

nuda kendine engel olamıyordu. Ve onu, kendini kötü hissetmeden, suçluluk duygusuyla kıvranmadan hatırlayamaz olmuştu. Onu açıkça şu an yapmakta olduğu şeye itmişti. Corky nefes kesen cüretkâr bir plan yapmıştı ve bu planın tek bağlantı noktası da ancak Lana olabilirdi. Planı başanya ulaşırsa savaşın gidişi değişebilirdi. Daha da ötesi, tarihin akışı değişecekti. Dünyanın kaderi ile kıyaslandığında bir insanın kaderinin ne önemi vardı Ed? Ama Metcalfe böyle düşünemiyordu; bu düşünce tarzı despotluğu, zorbalığı getirirdi. Bu, Hitler ve Stalin'in inandıkları şeydi: bireylerin haklarıyla karşılaştırıldığında kitlelerin kaderi ağır basar.

Ve onu seviyordu. Basit, düz gerçek buydu. Bu kadını seviyordu, onun durumuna, kaderin ona oynadığı oyuna çok üzülyordu. Planının başanya ulaşacağına, genç kadının ve babasının-da kurtulacaklarına inanmayı istiyordu. Ama risklerin çok büyük olduğunun farkındaydı. Bir sürü şey ters gidebilirdi. Lana yakalanabilirdi ve eğer yakalanırsa idam edilebilirdi ve bu olasılığı düşününce dehşete kapılıyordu.

Saatine yeniden bakıp da on dokuz elli sekiz olduğunu görünce şaşırılmıştı. Hemen yerinden kalkıp erkekler tuvaletine yöneldi.

Metcalfe içeri girdiğinde Amos Hilliard oradaydı. Bir lavabonun önünde eğilmiş yüzünü yıkıyordu.

Hilliard işaret parmağını dudağına götürüp sonra da kapalı bölmelerden birini gösterdiğinde Metcalfe konuşmak üzereydi. Bakınca, kapalı kapının açık alt kısmından Rus ayakkabılan ve indirilmiş bir Rus pantolonu gördü. Bir an Metcalfe ne yapacağını bilemedi; bu durumda ne yapacaklarını konuşmamışlardı.

Psiuvarlardan birine gidip rahatladı. Hilliard da ellerini yıkıyor ve aynadan, kapalı olan bölme kapısını gözlüyordu.

Metcalfe işini bitirip sifonu çekti. Ama Rus adam hâlâ tuvaletten çık-mamıştı. Bu bir tesadüf müydü?

Herhalde öyleydi. Hilliard'ın hâlâ elleri-nı sabunlamakta olduğu lavabonun yanına gitti ve aynada göz göze gelince soran bakışlarla ona baktı.

285

Robert Ludlum]

Hilliard omuz silkti. Sessizce ellerini yıkadılar. Bekledikçe Metcalfe'in kalp atışları hızlanıyordu.

Eğer Hilliard'la birlikte şu anda tutuklanırlarsa, başları ciddi derde girecek demektir.

Corky'nin teknik uzmanları tarafından hazırlanıp diplomatik kurye ile Moskova'ya ulaştırılacak olan ilk belgeleri alacağı kişinin Hilliard olacağını biliyordu. Eğer belgeler ikisinden birinin üzerinde bulunacak olursa ikisi de dehlizlerde yitip giderlerdi, tabii idam edilmezlerse. Hilliard'ın bitkin ve öfkeli görünmesine şaşmamak gerekirdi. Aldıkları riskleri o da biliyordu.

¶ Sonunda bir sifon sesi duyuldu ve tuvaletin kapısında bir Rus belirdi. Metcalfe ve Hilliard'ın işgal etmiş

oldukları iki lavaboya baktı ve dışarı çıkarken her iki adama da ters ters baktı. Hilliard ellerinden sular damlayarak koşup kapıyı kilitledi.

Çabucak paltosunun cebinden sıkıca sarılı bir paket çıkarıp Metcalfe'e uzattı.

"Bu sadece ilk takım," diye fısıldadı Hilliard. "Gerisi de gelecek."

"Teşekkürler," dedi Metcalfe.

"Normalde terbiyem gereği sana 'Sözü bile olmaz' veya 'Benim için zevkti' ya da 'Bir şey değil' demem gerekirdi ama bunların hepsi de yalan olurdu," dedi Hilliard. "Buraya sadece Corky emrettiği için geldim, biliyorsun. Eğer başka biri bunu yapmamı istese, uçarak uzaklaşmasını söyledim. Bu belgelerin ne olduğunu bilmiyorum -üstünde gizli mührü var-ama Moskova'dan gittiğin zaman çok mutlu olacağım."

"Ben de."

"Tamam, dinle şimdi, sidik torbası patlamak üzere olan başka bir sarhoş Rus gelmeden bitirelim. Bu son yüz yüze gelişimiz. Bundan sonra posta kutusu sistemimizi kullanacağız."

"Dyi," dedi Metcalfe. En azından daha güvenliydi.

"Corky, senin müthiş bir hafızan olduğunu söylüyor. Onu kullan. Söylediklerimin hiçbirini sakın yazayım deme, anlıyor musun?"

286

Tristan Dhaneti

"Seni dinliyorum."

Korku ve kızgınlık Hilliard'ı değiştirmiş görünüyordu. Dışardan bakıldığında aynı minik, gevşek etli, kel, komik görünümlü adamdı ama konuşmasındaki sevimli, canayakın, sözünü sakınmaz tavır değişmiş, sertleşmişti. Öfkeliydi ve çok korkuyordu, bu değişimi izlemek Metcalfe'i daha da korkutuyordu.

"Pushkin Caddesi ile Proyezd Khudozhestvennovo Teatra'nın kesiştikleri köşede hemen hemen birbirlerine bitişik iki mağaza var, tamam mı? Birinin numarası 19, üzerinde Myaso ya da 'Et'

yazıyor."

"Teşekkürler," dedi Metcalfe alay ettiğinin belli olmasını amaçlıyordu. Hilliard'ın mutlaka Rusça konuştuğunu biliyor olmalıydı.

"Öteki ise Zhenskaya Obuv." Kadın ayakkabıları. Bu kez Hilliard tercüme etmemiştii, Metcalfe başını salladı.

"Bu iki mağazanın arasındaki binanın bekçisi yok, yirmi dört saat açık. Dçeri girince sağında duvara metal ayaklarla tutturulmuş bir radyatör göreceksin. Bunun arkasında birkaç santimetrelik bir oyuk var. Bundan sonraki takımı ordan alacaksın."

"Dyi fikir değil," dedi Metcalfe. "Radyatörler ısınınca belgeler aşın sıcığa maruz kalacak."

Hilliard kaşlarını çattı. "Tanrı aşkına, burası Moskova. Radyatörlerin çoğu bozuk ve bu da o bozuk olanlardan. Dnan bana. Ve burası Moskova olduğu için de önümüzdeki beş yıl içinde tamir edilmeyeceği de kesin."

Metcalfe başını salladı. "Haberleşme?"

"Eğer ofisteysem ki, her zaman olmayacağım, bana telefon edip pasaportunu kaybettiğini söyleyeceksin.

Ben de sana yanlış bölümü aradığını söyleyeceğim. Eğer posta kutusuna bir şey bırakmışsam, sana tekrar arabamı ve konsolosluk bölümünü istemeni söyleyeceğim. Bırakmamışsam, "unu söylemeden kapatacağım."

"Peki ofiste değilsen?"

287

Robert Ludlum

"Sonraki haberleşme yeri Kozitski Pereulok Numara 2, Korpus 8, giriş numarası 7'deki bir telefon olacak. Bu da Gorky ve Pushkin caddelerinin arasında. Anladın mı?"

Metcalfe yine başını salladı. "Kozitski Geçiti 2, Korpus 8, giriş 7. Burası Yeliseyevsky'nin gastronomi oldukça yakın."

"Moskova'ya geldiklerinde Baedeker topluluğunu izlemeni öneririm," dedi Hilliard dudaklarını büzerek. "Giriş

7,18 numaradaki poliklinik ile tabelasında 'Ovoshchifruky' yazan mağazanın arasında. Meyve, sebze anlamına gelen bu Rusça sözcüğü de tercüme etmemiştii. "Bu arada ikinci posta kutusu dört blok ötede.

Binaya girdiğinde sol tarafında tahta bir rafa monte edilmiş bir telefon göreceksin. Rafın alt sağ köşesinde, kaplamanın kırılmış olduğu yerde telefonu kullananların çeşitli karalamalar, işaretler

yapmış oldukları küçük bir kısım var. Böylece senin ve benim bırakacağımız işaretler dikkat çekmeyecektir. Ben kutuya bir şey bıraktığımda kırmızı kalemle bir daire çizeceğim. Kırmızı kalemle, tamam mı?"

"Tamam."

"Sen kutudakini alınca bu dairenin içine düşey bir çizgi çizeceksin.

Net ve açık mı?"

"Kesinlikle. Telefonun bulunduğu bina da yirmi dört saat açık oluyor mu?"

"Evet."

"Peki herhangi bir sahte işaret konusunda da bir şeyler düşündün mü?" Metcalfe onları izleyebilecek herhangi birinin sahte işaretler bırakması ihtimalini kastediyordu.

"Benim görevim bu."

"Operasyonun güvenliği benim de görevim."

Hilliard sert sert baktı.

"Acil durum, uyan sinyali var mı?"

Hilliard aynı biçimde bakmaya devam ediyordu.

288

Tristan Dhaneti

"Beni uyaracak... kanalların kirlendiğini, senin açığa çıktığımı, yakalandığımı gösterecek bir şey?"

"Ben yakalanacak olursam hiçbir işaret alamayacaksın. Benden bir daha haber de alamayacaksın. Corky ya da Iowa veya Washington'daki dostlarım da alamayacaklar, çünkü ben Sibiry'a da taş kırıyor olacağım sonsuza kadar. Ya da enseme bir kurşun yemiş olacağım. Anlaşıldı mı? O yüzden ikimize de bir iyilik yap.

Kendi kendini temiz tut. Yakalanma."

Döndü ve tek kelime daha etmeden kapının kilidini açıp gitti.

Metcalfe masaya döndüğünde yemeği -yemekleri- gelmişti ama Ro-ger hâlâ ortada yoktu. Masada tepeleme kuzu şaşlık, dana chashushuli, khin-kali denen bir tür köfte, chakhokhbili denen köylü yahnisi ile dolu servis tabakları vardı. Ayrıca saman rengi, güzel bir Gürcü şarabı olan Tsinandali şişeleri bulunuyordu. Borzhomi maden suyu şişelerinin yerine de yenileri gelmişti. Ama birden Metcalfe'in iştahı kapanmıştı. Tabanın altına bir tomar para sıkıştırdı ve restorandan çıktı. O arada bir hata mı var diye anlamak isteyen başgarsonu da yatıştırması gerekmişti. Avucuna bir yirmi dolar daha sı-kıştınrken, "Baştan ekmeği fazla kaçırmışım," diye özür diledi.

Aragvi'den Metropole'e dönerken tabi ki takip edilmişti. Bu kez takipçileri tanııyordu, nöbet değişmiş

olmalıydı ve sansın, donuk bakışlı uzmanı da aralannda göremedi. Belki de adam görölmek istememişti, ne de olsa uzaktan da izliyor olabilirdi. Evraklar, hâlâ selofan ambalajlannda, takım elbisesinin göğüs cebindeydi. Sanki göğsünü parçalıyorlarmış gibi hissediyordu. Durdurulup aranır ve üzerinde bu evraklarla yakalanırsa neler olabileceğini düşünmemeye çalışıyordu. Sahte Sovyet askeri belgeleri... böyle bir şeye makul bir açıklama bulmak imkânsızdı.

Otel resepsiyonundan kimse onu durdurmaya çalışmadı; Roger onlara bir mesaj bırakmamıştı demek ki.

Onu merak etmekten kendini alamıyordu ama yine de Roger'la ilgili endişeleri diğerlerinin yanında hafif ka-l'yordu. Ne de olsa o bir profesyoneldi, başının çaresine bakabilirdi. Yok-289

F: 19

Robert Ludlum

luğunun bir açıklaması vardı mutlaka. Lana ise profesyonel değildi; başına her şey gelmiş olabilirdi.

Odasının bulunduğu kattaki dezhurnaya, daha önce görmemiş olduğu bir gorildi bu kez. Kadın, diğerleri gibi hastalıklı bir keyifle selamladı Metcalfe'i. Ama odasının anahtarını vermeyi reddetti.

"Siz daha önce aldınız," dedi suçlayıcı bir ifadeyle.

"Hayır," diye cevap verdi Metcalfe. "Bir çeşit yanlışlık olmalı." Acaba Roger mı almıştı odasının anahtarını, belki odasına bir mesaj filan bırakmak için ya da... bir verici! Bütün gün eksik parçaları temin etmeye çalışmış olması gerekiyordu ve eğer Kepçe'yi yanlış tanııyorsa, herhalde yeni vericiyi hazırlamış, sürpriz yapmak üzere odasında Metcalfe'i bekliyordu. Vericiyi otel odasında bırakıp çıkacak hali yoktu elbette.

Ama odası kilitliydi ve defalarca kapıyı vurmasına rağmen cevap alamamıştı. Roger'ın odasından da ses gelmiyordu. Tekrar dezhurnaya'nın yanına döndü. "Odam kilitli," dedi sert bir sesle. Bu aksi tavırlı kat görevlisi bayanlarla ancak böyle başa çıkılabılırdi: buyurganlıklanna buyurgan-lıkla karşılık vererek.

"Anahtarı istiyorum ve eğer onu yanlış birine verdiy-sen, seni burdan attıracağım." Pasaportunu çıkardı.

"Benim oda anahtarımı başkasına mı verdin?"

Kadın pasaportu görünce çok şaşırdı ve sessiz kaldı. Bu kadın Sovyet tarzı düzene uymaya alışmış biriydi.

Đşleri düzgün yapmanın bir usulü vardı ve yanlış kişiye anahtar vermek kuralları, düzeni bozmak demektir.

Kaçlarını çatarak Metcalfe'e anahtarı uzattı, arkasından da, "Ama geri getirin!" diye seslendi.

Anahtarı herkes almış olabilirdi elbette: NKVD mesela, gerçi onlarda ana anahtar olması ihtimali daha yüksekti ama ya da Amerikan elçisi" . ğinden birileri. Ted Bishop'un sözlerini ancak ikinci kez oda kapısının önüne geldiğinde hatırladı.

Bir Alman beyefendi... Bir arkadaşı birine bakmasını istemiş. Tam adını hatırlayamıyormuş. Paris'ten henüz gelmiş biriymiş... Bu hikâye kötü kokuyor.

290

Tristan Dhaneti

Alman beyefendisi. Bir Nazi. Görünüşüne göre bir SD.

Paris'ten gelmiş birini aramaya gelen bir adam.

Mağara'nın, Corky'nin Paris istasyonunun yıkımı sadece başlangıçtı. Corky'nin teşkilatının çöküşü devam ediyordu. Bir şekilde Moskova'da izini bulmuşlardı.

Paris istasyonundaki dostlarının başına gelenler kolayca onun da başına gelebilirdi.

Odada onu bekleyen biri vardı. Metcalfe bundan emindi. Corky'nin teşkilatının işini bitirmek üzere bekliyordu.

Kendisini öldürmek üzere bekliyordu.

Bunun bir tuzak olduğunu anlamıştı Metcalfe ve bu tuzağa düşmeyecekti. Silahı yoktu ve odaya girmesi söz konusu bile olamazdı. Dezhurnaya ya görünmeden ve ona açıklama yapmakla vakit kaybetmeden lobiye inebileceği başka yollar da vardı. Servis merdivenlerine koşup basamakları ikişer ikişer inmeye başladı.

Lobiye geçerken resepsiyona yanaştı, yüzüne sıkıntılı bir ifade oturtmuştu.

"Bu lanet anahtar!" diye bağırdı, anahtarı uzatarak. "Kapıyı açmıyor "Doğru anahtar olduğundan emin misiniz efendim?" diye sordu memur. Anahtarı alarak kontrol etti. Anahtarlıktaki oda numarası gün gibi aşikârdı. Bir yanlışlık yoktu.

"Sola doğru çevireceksiniz efendim, saatin aksi yönüne." "Bunu biliyorum. Kaç gündür burda kalıyorum?"

Açmıyor işte. Şimdi lütfen kapıyı açması için benimle birini yollar mısınız yukan, acelem var."

Memur küçük zili çaldı ve arkasındaki bagaj odasından bir uşak çıktı. Ruslarda işleri başkalarının üstüne yıkmaya eğilimi vardı. Ve henüz yirmi yaşında bile olmayan uşak sıkıntılı bir ifadeyle gelip anahtarı aldı. O

önde Metcalfe arkada asansöre gittiler. Dördüncü kata gelince inip onları izleyen ama bir şey söylemeyen dezhurnaya'nın önünden geçerek Metcalfe'in odasına giden koridorda yürümeye

başladılar.

291

Robert Ludlum

"Odanız burası mı efendim?" diye sordu vale çocuk. "Kilidi bir de sen dene bakalım. Ben açamadım."

Konuşurken Met-calfe valenin arkasına geçmişti. Eğer isimsiz Alman odada bekliyorsa, genç valenin sesini duyunca ateş etmekten vazgeçecekti... tabi niyeti Met-calfe'i silahla temizlemekse. İçeride gerçekten de bir Nazi suikastçı varsa, bir masumun canına kıymamak için ateş etmekten vazgeçmeyecekti, bunu daha çok pratik nedenlerle yapacaktı. Profesyonel bir katil için, gereksiz yere kan dökmek daha çok sorun yaratacak bir bela olurdu. Genç vale, Metcalfe'in kalkanı olacaktı.

Vale anahtan kilitte döndürürken, odada bulunacak kişinin atış mesafesinden çıkmak için biraz daha geri çekildi. Atış başlarsa hemen kaçmaya hazır olacak şekilde adalelerini gerdi.

Ama vale kilitli kapıyı kolayca açmıştı, Metcalfe'e şaşkın şaşkın bakarak ağır kapıyı sonuna kadar çekip açtı.

Metcalfe kalp atışlarının normale dönmeye başladığını hissediyordu.

"Tamam mı efendim?" diye sordu vale. Çekinerek odaya bir göz attı ve sonra da Metcalfe'e baktı. Resmi politika bu tür kapitalist ahlaksızlıklara karşı olsa da, belli ki bir bahşiş bekliyordu.

"Çok teşekkür ederim," dedi Metcalfe. "Ben niye açamadım bilmiyorum." Beş dolarlık bir banknot çıkardı ve genç adamın arkasına yaklaşıp neşeli bir tavırla elini omzuna koyarak, odaya bir göz attı. Boştu. Kimse yoktu içeride. Banyo.

Banyo kapısı aralık duruyordu. Oysa kendisi tamamen açık bırakıp çıkmıştı. Tabi bunun bir anlamı olmayabilirdi de çünkü o yokken odası temizlenmişti ve kat hizmetçisi banyo kapısını aralık bırakmış olabilirdi.

"Dinle, hazır buraya kadar gelmişken," dedi valeyeye. "Ağır bir şeyi kaldırmama da yardım eder misin? Sırt ağrılarım beni öldürüyor." Vale tabi, neden olmasın, der gibilerinden omuz silkti.

292

I

Tristan Dhaneti

"Kahrolası bavulum banyoda, onu buraya getirebilersen sana bunlardan bir tane daha var." O arada banknotu genç adama uzatmıştı. Vale için bu çok büyük bir bahşişti, başka bir beş dolar kazanma fikri ise karşı koyabileceği bir şey değildi. Hemen banyoya gitti. Metcalfe yine ateşten korunacak biçimde pozisyon almıştı arkasında.

Vale banyo kapısını itti, içeri baktı ve, "Efendim ben burda bir bavul göremiyorum..." dedi.

"Sahi mi? Hizmetçi kaldırdı herhalde o zaman. Kusura bakma." Ama genç adam gözleri dehşetle irileşmiş

vaziyette donup kalmıştı birden. Banyoya doğru bir adım attı ve haykırmaya başladı: "Bozhe moi! Bozhe moi!"

Metcalf de banyoya doğru atıldı ve valenin baktığı şeyi gördü, gencin çılgınlıkları daha da artmıştı o arada.

Banyo küvetinden sarkan yüz, morarmıştı, gözleri dışarı fırlamış, morarmış dili ağzından dışarı sarkmıştı.

Metcalf neredeyse bu yüzü tanıya-mayacaktı.

Küvete koşup Roger Martin'in yüzüne dokunurken acı bir şekilde bağırdı. Dokunduğu yüzün soğukluğu Roger'm kesin olarak öldüğünü ve en az birkaç saattir burda yatmakta olduğunu gösteriyordu. Roger'm gırtlakındaki pürtüklü iz korkunç bir biçimde tanıdık geliyordu.

Metcalf daha birkaç gün önce Paris'te tanık olduğu boğulma şekliyle yüz yüzeydi yine.

293

Robert Ludlum

23. BOLUM

Vale sarhoş gibi sallanarak banyodan çıktı, ne yapacağını bilemez gibiydi. Artık bağırmıyordu ama yüzündeki panik ifadesi hâlâ silinmemişti.

Metcalf'e etrafındakileri görebilecek durumda değildi. Şoka girmişti. "Tanrım," diye fısıldadı. Dnanamadığı bu dehşet verici görüntülere dayanması çok güçlü.

Paris'te olanları tekrar yaşıyormuş gibiydi.

Kepçe'yi öldürmüşlerdi.

Artık başka çaresi kalmamıştı, ne yapılması gerektiği belliydi. Vale yardım çağırmadan, Sovyet yetkililer -

yani NKVD- gelip onu sorgulamak için kilit altına almadan önce buradan gitmesi gerekiyordu. O an duyduğu büyük acıya ve şaşkınlığa rağmen böyle bir durumun getireceği sonuçları görebiliyordu. Ne yaparsa yapsın, ne kadar saklamaya çalışırsa çalışsın sahte evraklar üzerinde bulunduğu takdirde yapacağı hiçbir açıklama yeterli olmayacaktı.

Ancak kendisini tatmin edecek bir açıklama da yoktu.

Ama açıklamalar, şiddetin nedenini anlama çabalan bekleyebilirdi. Birkaç kat kıyafeti çabucak önceki gün almış olduğu mukavva kapaklı, ucuz valize doldurdu ve koşarak odadan çıktı.

Verici olmadan Corcoran'a da ulaşmasına imkân yoktu, en azından kısa zaman içinde. Meşhur kara kanal bile güvenli değildi. Diplomatik

294

Tırıstan Dhaneti

kurye de güvenli olmayabilirdi. Corky'le temas kurmak için geriye sadece Hilliard kalıyordu. Mümkün olan en güvenli kod sistemiyle bir mesaj yazıp şifreli telgraf olarak iletebilirdi. Gönülsüz de olsa Hilliard'ın bunu yapacağını biliyordu.

Hangi yolla olursa olsun Corky'ye ulaşması şarttı. Şebekeyle ilgili kovalamaca şimdi Moskova'ya kadar uzanmıştı ve bu da, çatlağın tehlikeli biçimde derin olduğunu gösteriyordu.

Aniden aklına gelen bir düşünceyle sarsıldı. Eski ve yakın bir dostunun öldürülmüş olmasının verdiği üzüntüyle bu ihtimali yok saymıştı. Ama midesine kramplar girmeye başlamıştı ve o ihtimali daha fazla yok sayamıyordu.

Amos Hilliard? *

Corky'nin Moskova'daki adamının bozulmuş olması mümkün müydü? Zihnine Hilliard'ın kendi sözleri geliyordu: Hiç kimseye güvenilemez. Acaba bu durum Amos Hilliard için de geçerli miydi? Sonuçta, Metcalfe'in Moskova'da ne yaptığını ondan başka kim biliyordu ki? Eğer Hilliard da, kendisinin

anlattığı bazı meslektaşları gibi iki taraflı veya daha çok taraflı oynuyorsa, tek yapması gereken iki kelimeyle bunu...

Ancak Metcalfe bu düşünceden vazgeçerek başını salladı. Saçmaydı bu; her yerde dalavere döndüğüne inanmaya başlamıştı. İnsan böyle düşünmeye başladığı anda her şeyden şüphelenmeye başlardı.

Yine de dehşet verici gerçek ortada duruyordu: Kepçe Martin'in onu Moskova'ya uçurmasını kendisi istemişti ve böylece onu adeta kendi eliyle öldürmüştü. Roger'ın Metcalfe'in odasında öldürülmüş olması gerçeği, asıl hedefin Metcalfe olduğunu gösteriyordu. Aslında Metcalfe'i öldürmeyi planlamışlardı. Onun oda numarasını almışlar ve odadaki kişinin Metcalfe olduğunu varsaymışlardı. Roger'ın neden bu odada bulunduğu ise başka bir bilinmeyendi. Eğer vericiyi tamamlamak ve Metcalfe'e sürpriz yapmak ya da onun odasına gizlemek gibi bir niyeti varsa... peki verici neredeydi o zaman?

295

Robert Ludlum

Eğer Corky'nin teşkilatına sızdılsa ve ajanlar tek tek safdışı bırakıl-maya çalışılıyorsa, o zaman tehlikede olan tek kişi Metcalfe olmamalıydı. Lana da tehlikede idi.

Metcalfe'in karşısına çıkmasıyla birlikte Lana daha fazla hedef haline gelmişti. Ve üzerinde taşıdığı sahte belgeleri ona teslim ettiği anda, o ana kadar fark edilmemiş olsa bile, Lana da Corky'nin bir adamı olarak ortaya çıkmış olacaktı. Artık o da Paris istasyonundaki adamlar veya Roger gibi potansiyel bir kurban durumundaydı.

Onu kullanmam yeterince kötü zaten, diye düşündü. Ama bir de bu biçimde tehlikeye atmak? Bu onun bilerek kabul ettiği bir durum değil. Ben bu işe başıma gelebilecekleri bilerek, gönüllü olarak girdim, ama Lana'mın hiçbir şeyden haberi yok.

Yine de birçok sebepten dolayı geri dönülemezdi. Lana, von Schüss-ler üzerinde çalışmaya başlamıştı bile.

Onunla birlikte görünmekten kaçınarak Lana'yı koruması gerekiyordu. Böylece Moskova'da onları birlikte görmüş olanlar, bunu sadece zengin bir playboyun eski aşkına olan merakı olarak yorumlayabilirlerdi.

Ayrıca, arkadaşının dairesine girerken birlikte görünmemek için öncekinden daha da tedbirli olmaları gerekiyordu.

Ancak şu anda takip edilmediğinden emin olmak için bildiği bütün yöntemleri kullanması gerekiyordu.

Metropole'den çıkmak için, daha önce hiç kullanmadığı servis kapısını kullanmıştı. Böylece kendisini otelin lobisinde bekleyen parazitlerden ve ikinci sınıf takipçilerden kurtulmuştu. Ama başkaları da vardı mutlaka, özellikle de her an her yerden bitiveren sansın NKVD ajanı. Ekstra önlemler almak

zorundaydı. Takip edilmemesi gerekiyordu.

Bundan kesinlikle emin olmalıydı.

296

Tristan Đhaneti

Uçsuz bucaksız Kızıl Meydan'ın doğu tarafı, yüzlerce metre uzunluğunda, cephesi mermer ve granit kaplı, süslü bir binayla komşuydu. Bu, Moskova'daki en büyük aynı zamanda da devletin olan alışveriş merkezi GUM'du. Đçerisi, üç kat yüksekliğindeki tavanlarıyla Londra veya Paris'teki tren istasyonlarına benziyordu ve yüzlerce dükkânın önünde gruplar halinde dolanan insanlarla doluydu. Raflardaki malların seyrekliği binanın şatafatlı mimarisıyla bir tezat oluşturmaktaydı.

Bir yandan aşın kalabalık, bir yandan da binanın içindeki sayısız girinti çıkıntılar, Metcalfe'e olası takipçilerini atlatabilmek için ideal bir ortam yaratıyordu. Mukavva kaplı valizi elinde bir sürü mağazanın önünde durup oyalanarak, fonograf" kayıtlarını, parfümleri, kötü tasarlanmış mücevherleri, köylü işi sallan inceleyerek izlenmesini olanaksız hale getiriyordu. Sonuçta Amerikalı bir işadammın Moskova'nın bu ünlü alışveriş

merkezini ziyaret etmesinde kuşkulu ya da tuhaf bir yan yoktu, elindeki küçük valizde de işle ilgili dosyalarını taşıyor olabilirdi. Kalabalık bir grubun içine dalıp demir merdivenlere ilerledi ve birinci kattaki balkondan aşağıyı kontrol etti. Kimseyi görmemişti.

Çift girişi olan bir köşe dükkâna girdi. Büyük bir hayranlıkla tahta oyuncaklar ve iç içe geçmiş matruşka bebeklerin sergilendiği camekânı izledi. Bebeklerden birini eline aldı, tahta bebeğin üst yarısını çevirerek açınca, ortaya aynı bebeğin bir boy küçüğü çıkmıştı. Đç içe yerleştirilmiş altı bebek vardı. Bu Rus halk sanatının çok güzel bir örneğiydi ve Lana'nın beğeneceğini düşündü. Ayrıca bir şey satın almasının burada bulunuşunu açıklayacağını düşündü. Önce parayı ödemek için kuyruğa girdi, sonra da bebeği alabilmek için, Sovyet bürokrasisi Moskova'daki dükkânlar bile ele geçirmişti! Beklerken alışkanlık gereği etrafını incelemeye başladı. Đzlendiğine dair herhangi bir belirti ya da iz göremedi.

(* Önceden özel bir madde üzerine tespit edilmiş sesleri istendiğinde tekrarlayan cihaz, ses yazar.

297

Robert Ludlum

Paketini ve fişini alınca dükkânın diğer kapısından çıktı ve çabucak bir U dönüşü yaparak, ilgisini çeken bir hareket olup olmadığını kontrol etti. Sonra kalabalığı dirsekleriyle yararak başka bir merdivenden yukarı çıkmaya başladı. Üçüncü kat daha boştu. Hızla bir otuz metre kadar ilerledikten sonra yine farklı bir merdivenden ikinci kata indi. Bu kez erkekler tuvaletine girdi. Birkaç adam ayakta psiuvarların önünde duruyorlardı, iki tanesi sarhoşa benziyordu. Bölmelerden birine girdi, kapıyı kilitledi ve sonra Corky'nin temin etmiş olduğu Rus kıyafetlerini giydi. Köylü ceketinin astarında bir delik açılmıştı, ama dışardan belli olmuyordu. Ayakkabılar, pantolon, gömlek ve ceket hem otantik Rus tarzıydı, hem de gayet güzel eskitilmişlerdi. Yeni gibi durmuyorlardı.

Duyduğu seslerden sarhoş adamların gittiklerini, başkalarının geldiğini anladı. Bu iyiydi. Açık kahverengi peruğunu da başına geçirdi, her şey tamdı. Sonra çenesine, dudaklarının üstüne ve kaşlarına alkollü yapışkan sürdü. Yapışkanlar kuruyunca önce gür keçi sakalını ve bıyığı yapıştırdı büyük bir dikkatle. Tabii ki bunları klozet kapağının üzerinde oturarak değil, ayna karşısında yapabilse daha rahat olacaktı, ama en azından her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol edebileceği bir el aynası getirmeyi akıl edebilmişti.

Sıra gür, dağınık kaşlara gelmişti. Gözlerine de koyu bir makyaj uyguladı, böylece göz altlarındaki çukurlar derinleşmiş, yüzü oldukça yaşlanmıştı. Artık, kırk yaşlarında, bol bol sigara ve alkol tüketen, çoğu Rus köylüsü gibi zor bir hayat yaşamış bir köylüye benziyordu.

Aynada görünüşünü kontrol etti. Ne kadar değişmiş olduğunu görünce şaşırıldı. Ama işi hiçbir şekilde şansa bırakmak istemiyordu, daha fazlasını da yapabiliyordu ve yaptı da. Her iki yanağının içine, üst dişlerinin yanlarına pamuk tıkaçlar yerleştirdi, yüzü iyice değişmişti. Son olarak da burun deliklerine, özel olarak imal edilmiş metal yuvarlaklar soktu. Üzerlerinde hava almasını sağlayacak minik delikler bulunuyordu. İlk başta soğuk ve rahatsız edici geldiler, ama burnunun biçimi tamamen değişmişti, şimdi tipik bir Rus köylüsüne daha çok benziyordu.

298

Tristan ihaneti

Tekrar aynaya baktığında kendini tanımakta güçlük çekti. Bölmenin kapısındaki çatlaklardan dışarıyı gözetleyince, ilk girdiğinde içeride bulunanlardan kimse kalmadığını gördü. Amerikan eşyalarının çabucak valize doldurup bölmeden çıktı ve lavaboya gitti. Valizini de lavabonun altına koymuştu o sırada. Birkaç dakika boyunca ellerini yıkamakla uğraştı sonra valizi almadan dışarı çıktı. Muhtemelen birazdan şanslı bir Rus valizi bulup yürütmeye karar verecek ve içinde güzel bir takım elbise bulunca da şaşırıp sevinecekti.

Asık bir yüzle, ağır ağır ikinci katın sonuna kadar yürüdü. Yürüyüşünü de değiştirmişti, sanki bir bacağı diğerinden biraz kısalmış gibi hafifçe aksayarak yürüyordu. Birinci kata geldiğinde arkasında kimsenin olmadığından emindi. Moskova'da milyonlarcası bulunan orta yaşlı bir Rusa benzeyerek, önemsiz biri haline gelmişti.

Von Schüssler rahatsız edildiği için sinirlenmişti. Asık suratlı, ciddi tavırlı Sicherheitsdienst subayı ofisine yerleşmiş, von Schüssler'in son günlerde Moskova'da karşılaşmış olabileceği, İngilizce konuşan bir yabancı hakkında birtakım sorular soruyordu. Von Schüssler'in bir polis tarafından sorguya çekilmekten daha iyi işleri vardı yapacak. Ama büyükelçi, ona zaman ayırmasını söylemişti, eh elbette o da ayırmıştı. Von der Schulenberg'le iyi geçinmek gerektiğini biliyordu.

"Bu yabancılardan birinin," diye devam etti Sicherheitsdienst'ten gelen adam. "Çok tehlikeli bir casus olma ihtimali var."

Subayın tüm anlattıklarını büyük bir ciddiyetle dinledi. Söyledikleri ne kadar saçma gelse de tüm sorularını cevaplandırdı. "Bu kentte çok fazla Amerikalı ve İngiliz var," dedi gururlu bir edayla. "Bana sorarsanız haddinden fazla. Geçenlerde aptal aptal sırttan bir tanesiyle konuştum, havalı bir

züppe ve kendimi tutamayıp..."

299

Robert Ludlum

"Adı neydi?" diyerek kabaca sözünü kesti SD, soğuk, gri gözlerini von Schüssler'e dikmişti.

Von Schüssler gözlerini kısarak baktı ve yavaşça başını salladı. "Şu an hatırlayamıyorum. Ama eğer o tehlikeli bir casussa ben de şapkamı yerim."

SD, kötücül bir havayla sırıttı. "Ve o adam gerçekten casus çıkarsa, ben de bu sözünüzü yerine getirmenizi isteyebilirim sizden."

Ne bayağılık, diye düşündü von Schüssler. Ne küstahlık! Von Schüssler, adamı genel olarak iğrenç ve aşağılık bulmuştu. Fakat nedenini anlayamadığı bir sebepten dolayı adamda onu rahatsız eden bir taraf vardı. Aşına olduğu bir duygu değildi bu, ama tam olarak bilmediği bir şey de değildi. Von Schüssler daha önce ne zaman böyle hissetmiş olduğunu hatırlamaya çalıştı ve aklına çocukken ailesinin Berlin dışındaki malikânelerinin bahçesindeki kulübede yaşadığı bir olay geldi. Evet, o zamandı: Kulübenin içi karanlıktı, her tarafta gölgeler vardı ve bir halat kangalını ararken birdenbire donup kalmış, içgüdüsel bir uyan hissiyle sarsılmıştı. Neredeyse o karanlıkta halat kangalı diye elini atmak üzere olduğu şey bir yilandı. Kıvrılmış, dev gibi bir yılan.

Đşte Sicherheitsdienst'ten gelen adamın ona anımsattığı şey buydu.

Zehirli bir yılan.

Metcalf, Lana'nın arkadaşının evine yarım saat erken gelmişti. Lana ise yirmi dakika geç gelmişti. Metcalf, onu beklerken getirdiği evrakları çıkarıp incelemişti. Mükemmeldiler. Kâğıtlar kabaydı ve tam beyaz değillerdi, ayrıca Batı'da bulunan kâğıtlara hiç benzemiyorlardı. Muhtemelen Savunma Komiserliği'ndekilerin benzeri olan, gerçek bir Sovyet daktilosunda yazılmışlardı. Hepsi, uzun yıllardır kullanılıyor olmanın gerçekçi izlerini taşıyan, daima kullandıkları mor mürekkepli, resmi Komiserlik damgasıyla mühürlenmişlerdi.

Kâğıtların hepsinde saat ve gün damgası vardı. Birkaç hafta önceki tarihten bugüne kadar gelmekteydi.

ORHAH Ü

300

Tristan Đhaneti

Hatta bazıları bizzat Sovyet savunma komiseri tarafından imzalanmışlardı. Birçoğunun üzerinde de ÇOK

GĐZLD damgası bulunuyordu. Met-calfe'in bunların dikkatle inceleneceklerinden ve Berlin'de uygulanabilecek her tür testi geçeceklerinden emindi.

Belgelerin sahte olduklarının anlaşılması halinde Lana'yı öldürebilecekleri düşüncesi onu derinden etkiliyordu. Ve üstelik NKVD tarafından da değil, Naziler tarafından.

O yüzden de, belgelerin kalitesi sadece Corky'nin planının başarıya ulaşabilmesi açısından önemli değildi.

Lana'nın hayatta kalabilmesi için de önemliydi. En üstteki sayfa, büyük bir olasılıkla içindekiler görünmesin diye boş bırakılmıştı. Metcalfe belgeleri incelerken ne kadar gerçekçi, hatasız, ayrıntılı ve makul göründüklerini fark edince şaşırılmıştı. Corky birkaç hafta önce ona Sovyet ordusu ile ilgili bilgiler vermişti, o zamanlar Metcalfe, onun bunu neden yaptığını anlayamamıştı.

"Rusya bir dev," demişti Corky. "Almanlar bunu anlamıyorlar." "Ah, hadi canım," diye Metcalfe alay etmişti.

"Almanlar bunu bilmez olur mu hiç? Yoksa Hitler niye Stalin'le antlaşma yapsın? Führer sadece güce saygı duyar. Zayıf biriyle antlaşma yapmazsınız."

Corky gülümsemişti. "Doğru. Ama Almanların ne düşündükleri ile ne bildiklerini birbirine karıştırma."

Şimdi Metcalfe belgeleri okudukça, Corky'nin, bu büyük illüzyonis-tin ne yarattığını daha iyi anlıyordu. Bu tıpkı Georges Seurat'ın noktalama tekniği ile yaptığı La Grande Jatte tablosuna bakmaya benziyordu. Çok yakından bakınca sadece fırçanın yarattığı minik, düzgün boya darbelerini görüyordunuz. Bütün resmi kavrayabilmek için uzaktan bakmanız gerekiyordu.

Bu belgeleri okuyan herhangi biri Kızıl Ordu'nun ne kadar zayıf durumda olduğunu çabucak anlayabilirdi. Bu, ayrıntıları nedeniyle çok ikna

301

Robert Ludlum

edici bir portreydi. Aralarında envanterler, Savunma Halk Komiseri Mareşal S. K. Timoshenko ile Genel Kurmay Başkanı K. A. Meretskov arasında yapılmış yazışmalar, daha küçük rütbeli subayların çeşitli değerlendirmeleri ve hepsinin eklerinde de listeler, talepler... bir devin kilde bıraktığı ayak izlerinin hikâyesini anlatan bir sürü çalışmanın belgesi vardı.

Bu sahte belgelere göre Kızıl Ordu'nun sadece yirmi süvari birliği, yirmi iki mekanize tümeni vardı, bu da Almanların tahminlerinden çok daha hafif bir güçtü. Ünlü Sovyet stratejik ikinci kademesi, özellikle de On Altıncı ve On Dokuzuncu ordularla bunlara ait mekanize birliklerin durumu kısaca felaketti, orta ve ağır seviyeli tanklar yoktu. Sovyet hava kuvvetleri modası geçmiş, eski uçaklardan oluşuyordu. Silah ve mühimmat durumu kötüydü, ordunun sahip olduğu teçhizat eskimişti. Yedek parça bulmak neredeyse imkânsızdı, tankların ve diğer silahlı birimlerin ancak yüzde on beşi silahlandırılabilirdi. Ordunun merkezi haber alma sistemleri yoktu, bir savaş durumunda Kızıl Ordu, kurye ve telgraf gibi, on dokuzuncu yüzyıldan kalma metotlar kullanmak zorunda kalacaktı. Sonuçta, bütün bu belgeler, her ne pahasına olursa olsun gizli tutulması gereken tehlikeli bir yetersizlik hikâyesi anlatmaktaydı.

Bu doğru değildi.

Metcalf bu sahte belgelerle ortaya konmuş makul resmin hiçbir gerçek temele dayanmadığını görmesine yetecek kadarını biliyordu. Evet Kızıl Ordu çok büyük ve hızlı kayıplara uğramıştı ama, burada sözü edilenden çok daha güçlü, çok daha modern ve çok daha donanımlıydı.

"Zayıflık provakatifdir," derdi Corky. Ve şimdi de masanın üzerine, ikna edici ayrıntılarıyla zayıf bir milletin manzarasını sermişti. Hitler'in generalleri bu zayıflığı ve fırsatı görecek, bu pirinç yüzüğü ele geçirmek isteyeceklerdi. Nazi Almanyası için Rusya'ı işgal etmeye karar vereceklerdi, başka yolu yoktu.

Bu çok parlak bir hileydi.

302

Tristan ihaneti

. Metcalf evrakları dikkatle yeniden toparlarken, en üstteki beyaz kâğıda ilişti yine gözü. Garip bu pek ötekilere benzemiyordu, çok kaliteli, jcrem rengi bir kâğıttı. Corky'nin hoşlandığı İngiliz kırtasiye ürünlerini andırıyordu. Yakından inceledi. Filigran bir yazı vardı: Smythson of Bond Street, bu Corky'nin en beğendiği kırtasiyeciydi. Kâğıttan ayrıca belli belirsiz bir kimyasal ürün ve nane kokusu geliyordu. Pep-O-Mint nane şekerlerinin kokusu. Corky bu kâğıda diğerlerinden daha fazla dokunmuştu.

Kimyasal koku tamamen başka bir şeye işaret ediyordu. Metcalf minyatür bir şişe kristalize potasyum ferrosiyonür çıkardı, sahada çalışırken yanında daima bulundururdu. Mutfaktan aldığı seramik bir kâsenin içine şişenin arkasına hafif hafif vurarak bir miktar kimyasal madde döktü ve biraz suyla karıştırdı. Sonra da boş kâğıdı bu solüsyona batırdı. Birkaç saniye içinde boş kâğıdın üzerinde örümcek gibi görünen mavi bir yazı belirdi. Corky'nin kendine özgü el yazısı.

Islak kâğıdı alıp mutfak tezgâhının üzerine koyarak okumaya başladı.

S-

Neden aynalar sağla solu ters gösterir de altla üstü karıştırmazlar? Karsı konulmaz bir güç, hareketsiz bir nesneyle karşılaşınca ne olur? Ama böyle sorular sormak çocukça bir oyun oğlum ve şimdi çocuksu şeyleri geride bırakmanın zamanı geldi. Tahmin edebileceğinden de kısa bir süre sonra sorular da, cevaplar da daha zorlaşacak. Medeniyeti korumak medeni olmayan bir kovalamacaya dönüşebilir. Ama sonunda birilerinin karanlık sanatları da icra etmesi gerekir ki, elma yanaklı yurttaşlarımız ışığı görerek sevinirler. Bu her zaman böyledir. Unutma: Roma gün ışığında inşa edilmedi. Gece karanlığında inşa edildi...

Ekte WOLFSFALLE Operasyonu nun malzemeleri var.

Unutma, gerçek tuzla buz olmuş bir aynadır. Kırıklara basarak bir yerini kesme. -A 303

Robert Ludlum

Metcalfe bir bakışta anlamıştı. Corky'nin bilmecelerine alışıkta. Aynalar neden sağla solu ters çevirir de altla üstü çevirmez? Aslında hiçbir şeyi ters çevirmezlerdi. Corky hep buna dikkat çekiyordu: sadece önlerinde duran şeyi gösterirlerdi. Karışıklık bakanın kafasında yatıyordu.

Karşı konulamaz bir güç hareketsiz bir nesneyle karşılaşırsa ne olur? Metcalfe karşı konulamaz gücün Nazi savaş makinesi olduğunu biliyordu. Hareketsiz nesne ise Rus ayışığıydı. İkisi karşılaştığında ne olacaktı?

Birbirlerini yok edeceklerdi.

Ve Corky'nin kullanmış olduğu tabir: "WOLFSALLE Operasyonu."

Die Wolfsfalle.

Kurt kapanı.

Metcalfe, Corky'nin seçmiş olduğu kod adın önemini ilk kez fark etmişti. Kurt, Adolf Hitler demektir.

Hitler ilk zamanlarında Kurt adını çok kullanmıştı. Bu onun takma adı, nom de guerre'iydi çünkü muhtemelen

"Kurt" takıntısı vardı. Darbe girişimi nedeniyle hapse girdikten sonra serbest bırakılmasının üzerinden fazla geçmeden, 1924 yılında, Bavyera'daki Moritz in Obersalzberg Pansiyonu'nda Bay Kurt adıyla bir oda kiralamıştı.

Ayrıca, Hitler'in sevgilisi olduğu varsayılan Eva Braun'ın da ona kurt diye hitap ettiği söyleniyordu. Hatta kabinesindeki vekillerden biri olan Rudolf Hess, Hitler'in onuruna oğlunun adını Kurt koymuştu. Ve sonra da geçen haziran ayında, Hitler karargâhını pastoral bir Belçika köyü olan Brtilyde-Pesche'a taşımış ve oranın adını hemen Wolfsschucht ya da Kurt Geçiti yapmıştı. Burası Hitler'in Fransa'nın bozguna uğrayışını izlediği kumanda merkezi olmuştu. Fransa'nın teslim olduğunu öğrendiği zaman sevinçten zıp zıp zıpladığı yer burasıydı. Son yapılan istihbaratlara göre, Hitler'in adamları Doğu Prusya'da, Rastenburg'da son derece muhkem, beton bir kompleks inşa ediyorlardı, burası kumanda merkezi, Hitler'in Führerhauptquartier'ı olacaktı.

304

Tristan Dhaneti

Ve buraya da Kurt ini, Wolfsschanze adını vermişti. Dolayısıyla da Die Wolfesfalle -Kurt kapanı- adı çok uygundu.

Lana içeri girip onu görünce bir çığlık attı. Ancak onun kim olduğunu anlayınca hüznle de olsa gülmeyi başardı. "Bozhe moi! Tanrım, Stiva, seni tanıyamadım! Neden böyle giyindin?" Sonra daha o cevap vermeden anladı ve başını sallayarak sorduğu sorunun cevabını kendisi verdi. "Tabi ki önlem alıyorsun.

Buna sevindim."

Adam, genç kadına sarıldı ve öptü, kadın ürperdi."Ah bu sakal... sanki Rudolf'u öpüyormuşum gibi hissediyorum ve bu korkunç bir his. Lütfen bu pis şeyi bir an önce çıkar."

Adam sadece gülümsedi. Onun kalabildiği süre boyunca birlikte olmayı çok istemesine rağmen bunun kısa bir buluşma olmak zorunda olduğunu biliyordu. Burada çok kalmaları daha çok tehlikeye atılmak olurdu. Kılık değiştirmesinin yararlı olabilmesi için bir an önce gitmesi gerekiyordu. Kadına matruşka bebeği verdi. Lana hediyeye çok sevindi ama sevinci uzun sürmedi.

"Korkuyorum Stiva."

Bunu onun yüzünden de okuyabiliyordu. "Anlat bana."

"Yaptığımız şey yüzünden."

Suçluluk duygusunun yarattığı acıyı zorlukla bastırarak, "O zaman yapmamalısın. Eğer korkuyorsan von Schüssler'e bu belgeleri vermeni istemiyorum."

"Hayır, yanlış anladın. Benden yapmamı istediğin şey cesur olmak demek. Hem babam, hem de Rusya için bir şeyler yapmak demek. Tıpkı babamın Rusya için cesaretle savaşması gibi. Sen, bana da cesur olmak için bir şans vermiş oldun. Bana bir amaç verdin."

"Peki o zaman seni korkutan ne?"

305

F:20

Robert Ludlum

"Sana yeniden âşık olamam. Sen bana aşkının armağanını verdin benim Stiva'm. Ama bizim için hiç umut yok. Bizim ortak bir geleceğimiz yok. Tıpkı Giselle balesi gibi."

"Nasıl?"

"Giselle, kılık değiştirmiş, olduğundan başka biri gibi davranan soylu bir adama âşık, bir köylü kızı. Sonra kız gerçeği öğreniyor, onunla asla evlenemeyeceğini anlıyor ve aklını kaçırmak için ölüyor."

"Ben olduğumdan başka biri gibi mi davranıyorum?"

"Kendine bir bak!"

Metcalf'e kıkırdadı. "Bu konuda haklısın. Ama sen aklını kaçırmayacaksın, değil mi?"

"Hayır," dedi genç kadın. "Kaçıraramam. Bana armağan ettiğin sevgi için yaşamam gerekiyordu."

"Ama bir armağan değil Lana."

Genç kadın evrak tomarına dikmişti gözünü, belli ki aklı başka yerdeydi. Sonunda, "Evet haklısın," dedi. "Biz Giselle değiliz. Biz Tristan ve Isolde'yiz."

"Đki efsanevi âşık."

"Kötü kadere mahkûm olan âşıklar Stiva, bunu unutma. Ölüm dışında hiçbir zaman bir araya gelemediler."

"Güzel. Sen ateşli ve güzel Isolde'sin, büyücü ve iyileştirici. Ve ben de Tristan'ım, seni seven şövalye."

Garip bir şekilde gülümsedi kadın. "Tristan aslında, amcası olan kral için çalışır. Đhanet eder, Stiva. Sahte bir isimle seyahat eder -Tantris adıyla, yani Tristan'm harflerinin yer değiştirmesiyle elde edilmiş bir adla- ama kadın onu yine de sever."

"Ama adam sevgilisine ihanet etmez, değil mi? Ona âşıktır ve sadece görevini yapmaktadır."

"Evet. Aşk her zaman ihanetin ve ölümün üzerindedir, öyle değil mi?"

306

Tristan Đhaneti

"Sadece tiyatroda, gerçek hayatta değil.

Kadının gözleri yaşlıydı. "Tristan'daki aşk iksiri, zehirden daha tehlikeliydi, Stiva." Kâğıt tomarını alıp adama doğru kaldırdı. "Şimdi söyle bana şövalyem: Aşkına sadık mısın... yoksa kralına mı sadıksın?"

Metcalfé çok kötü olmuştu, nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. Sonunda düşünmeden konuştu. "Seni sevdiğimi biliyorsun."

Kadın, ona kederli gözlerle baktı. "Beni en çok da bu korkutuyor," dedi.

307

Robert Ludlum

24. BOLUM

i

Dükkân karışık ve pisti. Tıka basa dolu mahfazalarda gümüşler, mücevherler ve kristaller sergileniyordu.

Duvarlardaki raflarda eski tabaklar, servis tabakları ve Lenin'in eski büstleri vardı. Burası ne bir antikacı, ne de bir tefeci dükkânıydı, ikisinin arasında bir şeydi, yani bir komissiony, Moskova'nın en eski sokaklarından biri olan Arbat'ta bulunan ve ikinci el eşyalar satan bir dükkândı. Dükkânın sıkışık raf aralanna doluşan insanlar, buraya ya iyi bir pazarlıkla bir şeyler almaya ya da çaresizce ihtiyaç duydukları parayı temin edebilmek için annelerinin hazine değerindeki gümüş çaydanlığını satmaya gelmişlerdi.

Bu bağış ve karmaşanın arasında dikkat çekmeyen iki adam yan yana durmuş aynı ikonayı inceliyorlardı.

Biri otuz yaşlarında bir Rus rençpere benziyordu; öteki ise yabancı tarzı bir palto ve Rus tipi kürk kalpak giyen, daha yaşlıca bir adamdı.

"Nerdeyse seni tanıyamayacaktım," dedi Hilliard dişlerinin arasından. "Pekâlâ, hiç konuşmadan beni takip et."

Hilliard çabucak dükkândan çıktı, Metcalfe de arkasından gitti. Smo-lensk Meydanı'na doğru Arbat'ta yürürlerken iki adam yan yana geldiler.

"Ne bu rezalet?" diye tısladı Hilliard. "Eğer ikinci grup belgenin peşindeysen, sana böyle acil durumlar için ne yapacağımızı söylemiştim, üstelik kurye geç saatlerde gelir ancak. Ayrıca sana bir daha karşı karşıya gelmeyeceğimizi de söylemiştim!"

"Bugün bir arkadaşım öldürüldü."

308

Tristan Đhaneti

Hilliard, Metcalfe'e çabucak bir göz attı, sonra bakışlarını çevirdi. «Nerde?"

"Metropole Otel'de."

"Metropole mü? Tanrım. Nerde peki, odasında mı?" "Benim odamda. Öldürmek niyetinde oldukları kişi bendim." Hilliard ağır ağır nefesini bırakırken Metcalfe, Roger'ın kim olduğunu, kendisiyle bağlantısını, neden Moskova'da bulunduğunu anlattı. "Peki ne istiyorsun?" diye sordu Hilliard, sesi yumuşamıştı. "Đki şey.

Birincisi, Corky ile hemen temas kurmam lazım." "Ama kara kanalın güvenli olmadığını gördün, Metcalfe..."

"Corky'ye ulaşma yöntemlerin olduğunu biliyorum. Bu bir arka kapı mıdır, dumanla mı işaret verirsiniz yoksa kahrolası bir şişeyle mesaj mı yollarsınız bilmiyorum, ama sizin gibi adamların daima bir haberleşme yolu vardır. Kurallan benim kadar sen de biliyorsun... eğer Corky'nin teşkilatından biri haklanırsa bundan en kısa zamanda haberdar edilmek ister."

"Tekrar elçiliğe gelip iletişim kanallanımızı kullanmana izin veremem Metcalfe."

"Benim yapmama gerek yok... benim yerime bunu sen yapabilirsin. Ona Kepçe Martin'in Paris istasyonundaki adamlarla aynı biçimde öldürüldüğünü söyle. Aynı şekilde, boğularak. Ve telgrafın bir an önce gönderilmesini istiyorum."

"Tamam halledeceğim."

Sonra Metcalfe, Hilliard hakkındaki kuşkularını anımsayıp ekledi. "Ve bir teyit istiyorum. Corky'nin mesajımı almış olduğuna dair bir kanıt."

"Nasıl?"

Metcalfe bir an düşündü. "Bir kelime. Listede bulunan bir sonraki kelime." Corky sahadaki bütün ajanlar için yaptığı gibi Metcalfe ile de, yalnızca ikisinin bildiği bir kelime listesi oluşturmuştu. Bu kelimeler Corky tarafından rasgele seçilmişlerdi, ama Metcalfe bu sözcüklerin o ka-309

Robert Ludlum

dar da rasgele olmadıklarına inanıyordu. Corky'nin bilmece merakını ve her fırsatta anlamlı sözcükler kullanma eğilimini biliyordu.

"Ona da tamam," dedi Hilliard. "İkinci isteğin ne? İki şey demiştin."

"Bir silah."

Metcalfe paralı bir telefonda Metropole'ü aradı ve müşterilerinden Roger Martin adına bir mesaj olup olmadığını sordu.

Alacağı tepki ona çok şey söyleyecekti. Tabi ki Roger'ın cesedi şimdiye kadar bulunmuş ve bütün otel personelinin durumdan haberi olmuştu. Büyük bir olasılıkla polise ve NKVD'ye de haber verilmişti. Ancak görevli resepsiyon memurunun tepkisi, yaşanan alarm ve kuşkunun düzeyini anlamak için iyi bir gösterge olacaktı... kendisinin peşinde olup olmadıklarını, tuzak kurmaya çalışıp çalışmadıklarını anlamasına yardım edecekti.

Memurun sesi tereddütlüydü, gergindi. Adam hemen buz gibi bir resmi ifadeye bürünmüş ve, "Aradığımız müşteri... artık otelde değil, üzgünüm. Daha fazla yardımcı olamayacağım," dedi.

"Anlıyorum," dedi Metcalfe. "Ne zaman çıkış, yaptığını biliyor musunuz?"

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi memur. "Hiç. Size daha fazla yardımcı olamayacağım." Ve telefon kapandı.

Metcalfe kafası karışmış bir şekilde telefon kulübesinin duvarlarına baktı bir süre. Ne cevap vereceğini bilemeyen otel görevlisinin gerçek, korku dolu tepkisi karıştırmıştı kafasını. Bu Metcalfe'e bir şeyler anlatmıştı: Memura bir şey öğretilmemişti. Eğer otel kordon altına alınmış olsaydı, bir tuzak olsaydı -ya da Metcalfe sadece Roger'ın cinayeti ile ilgili sorular sorulmak üzere aranıyor olsaydı- memura başka türlü yanıt vermesi için talimat verilmiş olurdu. Bir şeyler yakalayabilmek için arayanı sorgulamaya çalışması istenirdi.

Tam bir bilmeceydi. Doğrusu Metcalfe bunu beklememişti.

310

»Tristan Đhaneti Otel, Bolşoy Tiyatrosu yakınlarındaki Teatralnaya Meydanı'ndaydı, önünde de içinde sıralar bulunan bir park vardı. Metcalfe oteli gözetlemek istiyordu, ama saklanabileceği fazla yer yoktu civarda. Bir süre parkta yürüdü, çok göz önündeydi. Buradan dürbünle otele bakıp önünde olupbiten-leri izlemesine imkân yoktu, dürbünle bakan bir adamdan kuşkulanan bir sürü insan gelip geçiyordu. Sonunda Bolşoy'un sütunlu cephesine yerleşti. Henüz çok erkendi, tiyatronun ana kapısından giren çıkan yoktu. Gölgeler arasında göze çarpmadan oturup dürbünle Metropole'ü inceleyebilirdi.

Beklediği şey otelin etrafının NKVD ajanları tarafından sarılmış olması gibi açıkça görülebilecek bir hareket değildi. Daha çok, normal trafik akışında ufak bir değişiklik, sıradışı bir şeyler olduğunu belli edecek, küçük, fark edilmesi zor işaretler anyordu. Otelde normal polisinya da NKVD'nin varlığı, bir havuzun durgun yüzeyine taş atılınca oluşan küçük dalgalar gibi, normal akışı değiştirirdi. Otelin önünde fazlaca oyalanan bir yaya, aşırı hızlı ya da programlı hareketler bir anlam ifade edebilirdi.

Ama görünürde bu tür işaretlerin hiçbiri yoktu. Her şey normal görünmekteydi.

Tuhaf. Sanki hiçbir şey olmamış gibiydi ve bu durum da çok can sıkıcıydı.

Parkın arkasından dolaşarak otelin daha önce de kullanmış olduğu servis kapısının önüne geldi. Bir an için tereddüt ettikten sonra içeri girdi. Mutfaktan geçti, mutfağın çift kanatlı, itilerek açılan kapıları, akşam yemeği için kasalarla yiyecek taşıyanlar, tepsilerle tabakları getirip götüreren garsonlar tarafından sürekli açılıp kapatılıyordu.

Buraya kadar olağanüstü bir durum yoktu. Buraya nöbetçi dikmemişlerdi.

Arka merdivenlere doğru ilerledi, burada da nöbetçi yoktu ve dördüncü kata tırmandı. Koridorun sonundan kata girince, karanlık ve boş olduğunu gördü. Masasında oturan dezturnaya'yi da görebiliyordu.

311

Robert Ludlum

Gelen giden hiçkimse yoktu. Hiçbir yerde ne resmi, ne de sivil gj_ yimli nöbetçiler vardı.

Koridor tamamen boştu.

Onu yakalamak üzere dönüşünü bekleyen birilerinin olmaması çok şaşırtıcı bir durumdu. Sanki bir suç işlenmemiş gibi ortalıkta bir polisin bile olmaması ne anlama geliyordu?

Ağır, oda anahtarı cebindeydi. Odadan kaçarken hiç düşünmeden onu da almıştı. Şimdi bunu yaptığı için memnundu; böylece masasında oturan kadını ve dolayısıyla bütün otel personelinin ayağa kaldırmadan odaya girebilecekti.

Tabi odası açıksa, içeride polis veya NKVD bekliyorsa anahtara ihtiyacı olmayacaktı.

Gizlenerek koridor boyunca ilerledi ve durdu. Şimdi odası ile arasında otuz metre kadar mesafe kalmıştı.

Odanın kapısı kapalıydı.

Bu da hiç beklemediği başka bir şeydi. Vale, Roger'ın cesedini görmüştü; Rusya'da, Amerika'da veya başka herhangi bir yerde, bu durumda uygulanacak yöntem, suç delillerini toplamak üzere görevlilerin gelip odayı incelemesi olurdu.

Sakınarak kapıya yanaştı, içeriyi dinledi.

Sessizdi.

Anladığı kadarıyla içeriden hiçbir ses gelmiyordu.

Tabi ki bu bir riskti. Anahtarı kilide sokup çevirdi ve kapıyı çekip açtı. İçeride biri olduğu takdirde fırlayıp kaçmaya hazırdı.

Oda karanlık ve boştu. Burada da kimse yoktu.

Etrafa dikkatlice bakınarak açık duran banyo kapısına doğru ilerledi, aklında Roger'ın cesedinin kötü görünümünü vardı.

Ama ortada ceset filan da yoktu.

Ceset olmadığı gibi, cesede ait bir iz de yoktu. Banyo pırıl pırıl temizlenmişti. Bundan birkaç saat önce burada bir ceset bulunduğunu gösteren en küçük bir iz bile yoktu.

312

Tristan Dhaneti

Sanki birkaç saat önce burada bir ceset yokmuş gibiydi. Cesedi alıp götürmüşler ve odanın temizlenmesini emretmişlerdi, işlenen suçun izleri silinmişti, ama niçin?

Burada neler oluyordu?

Otelin biraz ötesindeki paralı telefon kulübesine girip elçiliği aradı ve HilHard'ı istedi.

Hilliard telefona bizzat cevap verdi, sesi ters, adeta hırlar gibiydi.

"Roberts," dedi Metcalfe, aralarında belirlemiş oldukları ismi söylemişti, elçilik telefonunun dinlenmesi ihtimaline karşı bir önlemdi bu.

On, on beş saniye süren bir sessizlik oldu. Sonra Hilliard yeniden konuştu. Tek bir kelime söylemişti: "Sır."-

"Tekrar et," dedi Metcalfe.

"Sır. Giz anlamında değil, ayna sırrı." Ve telefonu yüzüne kapattı Metcalfe'in.

Sır. Corky'nin kendisine vermiş olduğu listede bir sonraki sözcüktü bu. Hilliard'ın gerçekten Corky ile konuşup haberi ilettiğini doğruluyordu.

Aynanın arkasındaki metali anlatan bu sözcük Fransızca kökenliydi ve çok sık kullanılmazdı.

Böyle bir kelimeyi seçmek bile klasik Corcoran'dı işte, o böyle çift anlamlı sözcüklere ve deyimlere bayılırdı.

Aynanın arkası. Corky'nin çok sevdiği o eski sözü çağırıyordu: Neden aynalar sağ ile solu ters çevirir de alt ile üstü çevirmez?

Ve bir başkası: Gerçek tuzla buz olmuş bir aynadır. Kırıklara basıp kendini parçalama, yani bir uyarı.

Seçtiği doğrulama sözcükleriyle bile Corky sürekli olarak onu uyarıyordu sanki. Metcalfe aynalar dünyasına girmişti, tehlikelerle dolu bir dünyaya.

Ama Corky, Corky bile ne kadar tehlikelerle dolu olduğunu bilemezdi.

313

Robert Ludlum

Rudolf von Schüssler kâğıtlara yeniden göz gezdirdi. Hayret vericiydi! Çok hayret verici! Parlak zekâsının meyveleri... belki böyle bir şeyi insanın kendi kendine söylemesi ayıptı, ama fırsatları fark etmek üstün bir zekânın işaretiydi, bunu bizzat Führer'in kendisi söylemişti ya. Fırsatı hemen fark etmişti işte... sevgili Kırmızı Gelincik'inin en yüksek, en ayrıcalıklı belgelere erişebildiği gerçeğini. Ve sevgisini kanıtlamak için bunları ona vermek zorunda olduğu gerçeğini. Sevgili Lana'sı çaresizdi, ona vurgundu, kendini ona adamıştı, evet güçlü balerin vücuduna rağmen o kırılğan bir yaratıktı. Her haliyle Ewig Weiblich'ini... Sonsuz Dişilik'ini açığa vuruyordu. Onun doğasında vermek vardı, nasıl ki erkeklerin doğasında almak varsa. Ve yakında Herr Hitler hakkı olan imparatorluğa kavuşacaktı.

Bu da von Schüssler'e itibar kazandıracaktı. Hayır, daha da iyisi,/ar& edilmesini sağlayacaktı. Yolunu açacak bir fark edilme. Gerçekte kim olduğunun, ne olduğunun fark edilmesi. Mavi donanma tuniğinin üzerine takılı Şövalye Haçı nişanını görür gibi oluyordu. Tıpkı Ludwig von Schüssler gibi, torun da aynı ussal yeteneklere sahip biri olarak, belki daha yumuşak görünümlü ama kesinlikle aynı güçlü ve gözüpek kalıtım özellikleriyle o da bu nişanı taşıyacaktı.

Büyükelçi von der Schulenberg'in büronun bulunduğu daireye doğru koridorda ilerlerken kalbi güm

güm atıyordu. Yolda karşılaştığı meslektaşlarına başıyla sert ve kısa selamlar veriyor, onları bezgin bakışlarla süzüp derhal başını çevirerek, Moskova'ya gelmeden önce Dışişleri Bakanlığı-ğ'nda çalışan diğerlerinden duymuş olduğu gibi, sözde alçakgönüllülük gösteriyordu. Şimdi ona farklı bakıyorlardı. Bilgi insana savaşı kazandırır! Bu daima böyle olmuştu... kendini tanımak, düşmanı tanımak. Ve ayrıntılı bilgi en değerli olanıydı. Gözleri en üst sayfadaki yüzlerce rakamı taradı, kolonlar dolusu rakamı. Çok yakında YKK

Sovyetler'in askeri gücünü, kapasitesini tahmin edebilecek, belirleyebilecekti. Artık bunu öğreneceklerdi.

"Korkarım ki Graf von der Schulenberg şu an meşgul," dedi büyükelçinin özel işlerine bakan tombul gerdanlı Alman kadın. Werner her ne ka-314

Tristan Dhaneti

fax biraz himaye eder tarzda olsa da ona karşı daima içten davranırdı... ama çevresindeki bazıları her zaman kibirli, kabalığın eşiğinde, resmi durumun gerektirdiği nezaketi bile göstermeyen bir tutum içindeydiler. İnsan kendini aptal konumuna düşürmeden bir ses tonu, çabucak yapılan bir göz devirme hareketi, belli belirsiz bir horlama hakkında şikâyetçi olamazdı. Ama von Schüssler bunları görmezden de gelemiyordu. O pek çok şey görmekteydi. Gözlem yapma ve sonuç çıkarma yeteneği işte bunu -bunu.- şu ana dek Reich'in elde etmiş olduğu en değerli istihbaratı sağlamıştı.

"Ah, meşgul mü?" diye cevap verdi von Schüssler ses tonunda büyük bir özgüven vardı. Meşgul: kadın, ona daima bu açıklamayı yapardı. Bunun hiçbir anlamı yoktu ki. Neydi yani, toplantıda mıydı, kendi başına oturmuş bir kadeh içki mi yuvarlıyordu? Ne demekti yani, "Meşgul" kadın bir biçimde onu neredeyse kabaca durdurma hakkı görüyordu kendisinde. Eh, yakında her şey değişecekti.

Tombul gerdanlı kadının yüzünde ani bir tebessüm belirip yok oldu. "Meşgul. Özür dilerim efendim.

Uğradığımızı kendisine iletteceğim."

"Meşgul olsa da olmasa da beni görmek isteyecektir," dedi von Schüssler. Gidip büyükelçinin kapısına kendisi vurdu ve kapının parlak pirinç tokmağını çevirip içeri girdi. Büyükelçinin ofisi geniş ve görkemliydi, duvarlar ahşap panellerle kaplıydı, yerlere ise en güzel Şark halıları serilmiş' ti. Çok yakında von Schüssler'in de kendi ofisini böyle döşeme şansı olacaktı. Şu ana kadar bu bir hayaldi. Ama bugünden sonra, uygun, saygın bir dekor gerekecekti.

Kont Werner von der Schulenberg masasındaydı, önünde yığılı evrakların ardından kızarmış ve sık sık gözlerle ona bakıyordu. Masanın üzerinde bir konyak kadehi bulunuyordu. "Rudi," dedi pek memnun olmamış bir ses tonuyla. "Ne işin var burada?"

"Sana bir şey getirdim," diye cevap verdi von Schüssler, yüzü bir te-mle kırmıştı. "İlgini çekecek bir şey.

Aslında, bizzat Führer'in ilgisini çekecek bir şey."

ÜÇÜNCÜ KISIM

Tristan Dhaneti

Moskova, Ağustos 1991

Büyükelçi Stepnen Metcalfe, kendilerine durmalarını emretmiş olan KGB Alfa Grubu komandolarının liderine yaklaştı. Cadde karanlık ve boştu, şehrin bu eski bölgesindeki binaların gölgeleri meşum birer hayalet gibi yükseliyordu çevrelerinde.

"Yetkili sen misin?" diye buyurgan bir ifadeyle sordu.

Komandoların lideri Rusça konuşmaya başlayınca Metcalfe de onun gibi yaparak Rusça devam etti. Yarım yüzyıl sonra bile Alfred Corcoran'ın bir numaralı kuralını unutmamıştı: Bir otoriteyle karşı karşıya kaldığında, daima daha büyük bir otoriteyi temsil ettiğin iddiasında olmalısın. "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye bağırdı. "Elinde plaka numaramız, adlarımız olmalı. Kahretsin, biz bizzat KGB Başkanı Vladimir Kryuckhov tarafından çağırıldık! Yollardaki bütün barikat noktalarına haber verilmiş olması gerekiyordu!"

Komandonun kafası karışmış, vahşi ve sert tutumu yumuşar gibi olmuştu. Amerikalının kesin tavrı, ağırbaşlı havasıyla birleşince bu eğitilmiş katili bile etkilemişti.

Metcalfe devam etti. "Ve neden şu lanet motosikletli eskort bir türlü gelmiyor?"

319

Robert Ludlum

"Bana motosikletli eskort ile ilgili bir şey söylenmedi!" diye savunmaya geçti komando.

Metcalfe kriz nedeniyle çoğu yerle irtibatın kesik olduğunu biliyordu. KGB'ye ulaşım oradaki yetkililerden durumu kontrol etmelerine imkân yoktu. Ve Metcalfe'in iddiaları kesinlikle gözardı edilemeyecek kadar ciddiye.

Bir süre sonra Metcalfe ve Rus dostu limuzine geri döndüler ve önlerinde onlara yol açacak bir motosiklet vardı.

"Tarzını kaybetmemişsin," dedi general. "Elli yıl geçti. Yarım yüzyıl." Elini uzatıp Metcalfe'in göğüs cebine dokundu, tabanca yüzünden orada büyük bir kabarıklık vardı. "Bunun için de hazır mısın?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Metcalfe dürüstçe.

"Eski Rus özdeyişini hatırla," dedi general, hışırtılı bir sesle. "Kader et ve kanın taleplerini karşılar. Ve onun en çok talep ettiği nedir? Et ve kan."

320

Tristan Dhaneti

25. BÖLÜM

Berçtesgaden, Bavyera Alpleri) Kasım 1940

Ufak tefek, beyaz saçlı adam Mercedes'ten indi ve şoförüne kısaca el salladı. Delici mavi gözleri, pembe teni ve nazik bir tebessümü vardı. Donanma mavisini, çift yakalı, pirinç düğmeli bir üniforma giymiş, sırmalı bir şapka takmıştı.

Bu adam Amiral Wilhelm Canaris'ti. Alman Askeri İstihbaratı'nın başkanı olarak, bütün Nazi casusluk faaliyetlerinin sorumlusuydu. Hitler'in inziva köşesi olan Berçtesgaden'deki Berghof'a, az önce eline geçen müthiş çarpıcı istihbarat bilgilerini sunmak üzere gelmişti.

Görevliler eşliğinde Führer'in dairesine gitti. Bu vitray camlı, çok geniş bir odaydı, mobilyalar aşın büyük olduğu halde ortada epeyce boşluk bulunmaktaydı. Canaris duvara dayalı büyük büfede Hitler'in en sevdiği gramofon plaklarının durduğunu biliyordu. Çoğu Wagner'in plaklarıydı. Zaten büfenin üzerinde de Wagner'in bir büstü duruyordu. Duvarda çok büyük ve çok çirkin bir saat vardı. Saatin tepesinde ise sert bakışlı, bronz bir kartal bulunmaktaydı. Duvardaki iki büyük goblen panodan biri bir sinema projektörünü, diğeri de bir sinema ekranını örtüyordu.

Dev gibi taş şöminenin önündeki kırmızı maroken kaplı koltuklarda dört tane adam oturuyordu, ikisi Führer'in bir tarafına, üçüncüsü de öbür tarafına geçmişti. Kendilerini heyecanlı, hararetle bir tartışmaya kaptırmışlardı.

321

F:21

Robert Ludlum

Adamlardan biri Alman Ordusu Başkomutanı Topçu Mareşal Walther von Brauchitsch'di. Diğeri de von Brauchitsch Personel Başkanı General Franz Halder'di. Canaris her ikisinin de fanatik olmayan, makul adamlar olduklarını biliyordu. Askeri komuta zincirinin en tepesinde olmamalarına rağmen Hitler, en gizli planlarından birini onlarla tartışacak kadar ikisine de güvenirdi. Bu plan Rusya'nın işgaliydi, generallerinin çoğunun karşı çıktığı ve bir yıldır uygulamaya koymakta tereddüt ettiği bir plandı bu. Führer'in, Fransa teslim olur olmaz, Rusya saldırısının ön hazırlık planlarını oluşturmalarını istediği ve düşüncelerine itimat ettiği adamlardı bunlar.

Hitler'in sağında oturan ise daha alt düzeydeydi ama belki de daha güçlüydü. Bu Albay Rudolf Schmundt'di ve Hitler'in Wehrmacht'taki ko-mutanlarındandı.

Canaris uzun ve insanı rahatsız edecek kadar alçak kanepeye otururken hepsi başlarıyla selam

verdiler, başka oturacak yer kalmamıştı. Canaris neyle ilgili olduğunu anlamak için tartışmayı dinlemeye başladı.

Kimse Hitler'le tartışamazdı ama Hitler için bir tartışma yapılabilir veya Hitler'in önünde tartışılabilirdi.

Canaris'in, Hitler'in alt benliği olarak değerlendirdiği Schmudt, büyük bir öfke birikimiyle konuşmaktaydı.

"Churchill barış tekliflerimizi reddetti," diye bağıyordu tükürükler saçarak. "Şimdi de Stalin yüzünüzce Balkanlar'a doğru iniyor. Belli ki Churchill bütün umutlarını Amerika ile Rusya'nın da savaşa dahil olmalarına bağlamış."

"Doğru," diye araya girdi von Brauchitsch.

"Bu yüzden de Sovyetler Birliği'ni gücümüzle ezmeliyiz," diye devam etti Schmudt. "Ve böylece Rusya'nın İngiltere'nin yanında savaşa girme umutlarını yok etmeliyiz. Almanya'yı Avrupa'nın tek hâkimi haline getirmeliyiz. Rusya'yı ne kadar çabuk mahvedersek o kadar iyi."

"Ciddi olamazsınız," diye itiraz etti von Brauchitsch. "En son ne zaman tarih okumuştunuz? Napolyon'un hatalarını tekrarlamamızı ve Rusya'nın dondurucu steplerinde savaşı kaybetmemizi mi istiyorsunuz? Na-322

Tristan Dhaneti

polyc-n da İngiltere Adaları'nı işgal etme hatasına düşmüştü. Eğer Rusya'ya saldırırsak biz kaybederiz."

"Geçen savaşta Çarlık Rusyası'nı yendiğimizi unuttunuz mu?" diye karşı atışla cevap verdi Schmudt.

Hitler ilk kez söze kanştı, alçak, neredeyse zor duyulur bir sesle konuşuyordu. Daha önce dinlemiş ve düşünmüştü. Adamlar onu duyabilmek için öne eğildiler. "Ve sonra da Lenin'i, bir veba basili gibi, mühürlü bir trene koyup Rusya'ya postalamıştık."

Adamlar kibarca gülüştüler. "Ama o kadardı," dedi Hitler'in kopyası Schmudt. "Vebanın yayılmasını önlemek gerek. Balkan Yanmadası'nın Bolşevikleştirilmesine izin veremeyiz. Sovyetler'in Romanya'daki topraklanımıza uzanmasına da..."

"Sizin önerdiğiniz şey delilik,"^ diye sözünü kesti Brauchitsch. "Bu iki cephede birden savaşmak anlamına gelir ve ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmak gerekir. Hiçbirimiz bunu istemiyoruz. Bizim Britanya'yı izole etmemiz gerekiyor ve bu da Sovyetler Birliği ile işbirliği yapmamızı gerektiriyor."

"Bu tek cepheli bir savaş! Britanya bir tehdit değil, o sadece bir baş belası o kadar," dedi Schmudt.

"Britanya çoktan çöktü... tek yapmamız gereken ona bunu itiraf ettirmek. Rusya'yı ezersek İngiltere de pes edecektir, bunu gözden kaçırmayın!"

" 'Rusya'yı ezmekten' sanki çocuk oyuncağıymışçasına söz ediyorsunuz," dedi Halden "Oysa Kızıl Ordu muazzam bir güç."

" O 'muazzam' Rus ordusu," dedi Schmudt küçümsemeyle. "Bir domuzun sidik torbasından ibaret, bir iğne batırırsanız patlar."

"Rusya'ya saldırmak yapılabilecek en büyük delilik olur," dedi Hal-der. "Đntihar etmek olur. Aramızdaki sözde dostluk antlaşmasını güçlendirmekten başka seçeneğimiz yok."

Canaris gırtlığını temizleyerek söze girdi. "Geçerli bazı bilgiler sunabilir miyim?"

323

Robert Ludlum 1

Sessizlik olunca sözüne devam etti. "Abwehr Moskova'dan bazı değerli bilgiler ele geçirdi." Gösterişli bir hareketle, evrak çantasından daktiloyle yazılmış, klasör kalınlığında bir kâğıt tomarı çıkardı ve Führer'den başlayarak herkese dağıttı.

Hitler okuma gözlüklerini taktı. Adamlar dosyaları dikkatle incelemeye başladılar.

Bir süre sonra Hitler başını kaldırdı. "Bunlar gerçek mi?" diye haykırdı.

"Kullanılan kâğıtlara, mürekkebe, mühürlere, imzalara ve benzer şeylere bakarak belge uzmanlarım bunu doğruladılar," diye cevap verdi Canaris.

"Mein Gott in Himmel!" dedi Schmudt. "Kızıl Ordu iskambil kâğıtlarından yapılmış bir kule!"

"Kaynağı nedir?" diye kuşkuyla sordu Brauchitsch. "Moskova'daki ajanlarımızdan biri mi?"

Canaris başını salladı. "Moskova'da casusluk yapmak şeytana külahını ters giydirmek kadar zor. Bir Arabın maşlahının eteklerini savurarak Berlin'de fark edilmeden dolaşma ihtimali ne kadarsa, yabancı bir ajanın Rusya'da faaliyet gösterebilme şansı da o kadar. Hayır, kaynak, general, Savunma Bakanlığı Komiserliği."

"Bir dönme mi söz konusu?" diye sordu Halder. "Bir hain mi?"

"Aksine," diye cevap verdi Canaris. "Sadık bir general, hep sadık kalmış biri. Bizim, nasıl denir, generale yakın bir kaynağımız var."

"Kaynağımız güvenilir mi?"

"Kaynağımız" dedi Canaris. "En güvenilir türden bir kaynak. Profesyonel değil, bir sivil. Casusluk oyunları ile hiç işi olmayan basit biri."

"Bir sekreter o zaman," dedi Halder.

"Aslında, adamın kızı."

Schmundt belgelerden kafasını kaldırdı. "Bolşevik ordusu tasfiyelerden bu yana harap olmuş," dedi. "Ama yeniden silahlanırlar... hızla."

324

Tristan Dhaneti

"Đki yıl içinde," dedi Canaris. "Yine eskisi kadar güçlü olacaklar." "En çabuk ne zaman saldırabiliriz?" diye sordu Hitler, Schmudt'a dönüp.

Kopyası ona zafer dolu bir tebessümle baktı. "Kış biter bitmez. Gelecek yıl bahar başında. En geç haziran ayında tam anlamıyla hazır oluruz."

Hitler ayağa kalkınca hemen diğerleri de fırladılar. "Kader bize bir fırsat verdi," dedi. "Ama çabuk harekete geçmeliyiz. Bu muhteşem orduyu öylece çürüsün diye yaratmadım. Savaş kendi kendine bitmez. Sovyetler Birliği'ne bir an önce yapılacak bir yıldırım taarruzunun ön çalışmalarını istiyorum."

325

Robert Ludlum

26. BÖLÜM

Moskova, Kasım 1940

Posta kutusunun yeri Metcalfe için hiç uygun değildi. Fazla gözönün-de, fazla açıktaydı; sadece tek girişi vardı. Kendisine kalsa burayı seçmezdi, ama başka şansı yoktu; bu kez kontrol Amos Hilliard'ın elindeydi ve burayı o seçmişti.

Yine de bu posta kutusunun da iyi bir tarafı vardı, Metcalfe etrafı gözlemleyebilecekti. Yaya trafiğini, kadın ayakkabıları ve et satan mağazalara kimlerin girip çıktığını, kimin lüzumsuz yere oyalandığını görebilecekti.

Köylü kılığı, telogreika'sı ve içinde çeşitli aletler bulunan sırt çantasıyla bir işçiye benzemişti, hiç dikkat çekmiyordu.

Uzun bir süre dalgın dalgın baktı, Lana'yı düşünüyordu. Şimdiye kadar her şey plana uygun gitmişti ve genç kadının ilk başta duyduğu korkular yoktu. Von Schüssler'e ilk parti belgeleri vermişti. Adama bunları babasının evrak çantasından ve evdeki çalışma odasından rasgele topladığını söylemişti. Bunların kendisine hiçbir şey ifade etmediğini de belirtmişti. Ona göre bunlar sadece anlaşılmaz, sıkıcı rakamlardan ibaretti.

Ama Lana, adamın bunları hiç de can sıkıcı bulmadığını anlatmıştı. Çok heyecanlanmıştı, Lana, onu daha önce hiç böyle görmemişti.

Von Schüssler, Lana'ya izleyeceği yöntemi de açıklamıştı, ne de olsa bu operasyonu kendisinin yürüttüğüne inanıyordu. Belgeleri Alman elçiliğine götürecekti, orada her sayfanın fotoğrafı çekilecek

Tristan Dhaneti

yeliydi, burası çok önemliydi, o yüzden de Lana'nın çok dikkatli olması gerekiyordu. Belgeleri sadece geceleri, babası uyurken alacak ve aldığını von Schüssler'e telefonla haber verecekti. Sonra von Schüssler'in dairesinde buluşacaklar, von Schüssler belgeleri alıp kopyalarını çıkartmak üzere elçiliğe gidecekti. Mümkün olduğunca çabuk geri dönüp orijinalleri Lana'ya geri verecekti ve genç kadın da hemen evine gidip babası uyanmadan belgeleri yerine koyacaktı. Elbette planda değişiklik yapılmasını gerektirecek birçok faktör de vardı. Svetlana çoğu geceler Bolşoy'da sahne alıyordu ve belgeleri aşırma şansı kalmıyordu. Ama gösterisinin olmadığı gecelerde babasının evinde olması ve yeni bir şeyler getirip getirmediğine bakması gerekiyordu, bu çok önemliydi.

Von Schüssler, Lana'yı yaptığının iyi bir şey olduğuna ikna etmek için de çabalıyordu. Lana, onun bu amaçla söylediklerini hatırladıkça gülüyordu. "Ülkelerimiz birbirlerini ne kadar iyi tanırrsa," demişti. "Aramızdaki barış

o kadar kalıcı olur. Sen harika bir şey yapıyorsun, sadece benim ülkem için değil, kendi ülken için de."

Bir saatlik izleme ve düşünme döneminden sonra Metcalfe izlenmeden posta kutusuna ulaşabileceğine ikna olmuştu. Çabucak iki mağazanın arasındaki gösterişsiz binanın girişine doğru yürüdü. Kapıda bekçi yoktu, küçük lobi karanlık ve bomboştu, sağ tarafta Hilliard'ın tarif etmiş olduğu, yeşil boyalı, duvara monte edilmiş

radyatör vardı. Radyatörün arkasına uzandı -Hilliard'ın söylediği gibi soğuktu radyatör- ve parmakları bir şeye değdi. Çekip aldı, kalın, yeşil bir zarftı bu, zarfın rengi de iyi bir kamuflaj sağlamıştı doğrusu.

Metcalfe zarfın içinde, Corcoran'ın uzmanları tarafından hazırlanıp diplomatik kurye ile gönderilmiş ikinci parti belgelerin bulunduğunu biliyordu. Zarfı telogreika 'sının içine yerleştirdi ve kuşku uyandırmayacak bir hızla dışarı çıktı. Birkaç blok ötedeki işaretleşme yerine gidip kırmızı kalemle postayı aldığını belirtecek bir işaret bırakması gerekiyordu şimdi.

327

Robert Ludlum

Ancak binadan çıkar çıkmaz caddenin karşı tarafında ani, beklenmedik bir hareket ilişti gözüne. Metcalfe dönüp bakınca tanıdık bir yüz gördü. Emin olmak için bir daha baktı.

Bu donuk bakışlı, sansın NKVD ajanıydı ve hızla kendisine doğru geliyordu, aralanında belli bir mesafe bırakma kuralını bile bozmuştu. Sanki Metcalfe'in az önce posta kutusundan, suçlu olduğunu kanıtlayacak belgeler aldığını biliyormuş gibiydi!

Şu anda yakalanamazdı. Üzerinde bu belgelerle tutuklanamazdı. Bunun sonucu mahkemeye bile gerek kalmadan idam olurdu. Her şey ortaya çıkar operasyon iptal edilirdi. Svetlana'da idam edilebilirdi.

Metcalfe'in kalbi deli gibi çarpıyordu ve ter içinde kalmıştı. Sonuçlan hayal bile edemiyordu! Pushkin Caddesi'ne doğru sola döndü ve bir vitrin camından sansın adamın ardından koşmaya başladığını gördü.

Metcalfe aniden durup ters yöne döndü ve meydanda zikzaklar çizerek koşmaya başladı. Sansın adam da Metcalfe'in hareketlerini izleyerek peşinden koşuyordu, o da önüne çıkan yayalan önemsemeden, ona buna çarpa çarpa gitmekteydi.

NKVD ajanı peşindeydi. Bu kez adamın niyeti izlemek değildi, artık açıkça Metcalfe'i yakalamak istiyordu.

Güzel Tanım, hayır! Buna izin vermemeliydi.

Metcalfe bir kez daha yön değiştirip eski, yıkık iki tuğla binanın arasındaki dar geçite daldı, hızla koşmaya başlamıştı artık.

Sarışın adamı atlatamamıştı, o da Metcalfe'in peşinden geçite girdi, ama tuhaftır, adımları yavaşlamıştı.

NKVD'nin adamı yorulmuş muydu? Bu nasıl olabilirdi ki? Metcalfe omzunun üstünden geriye baktı, adam sı-

ntıyordu. Niye acaba?

Geçit birden sağa doğru kıvrılmıştı, Metcalfe hızlanarak köşeyi döndü ve birden adamın niye sırtıttığını anladı.

Burası bir çıkmaz sokaktı.

J biçimi geçit burada bitmişti.

328

Tristan Đhaneti

Tuzağa düşmüştü.

Donmuş kalmıştı, arkasına dönüp baktığında sarışın adamın silahı elinde, yavaş yavaş yaklaşmakta olduğunu gördü.

"Stoi!" diye bağırdı adam, derin sesi geçitte yankılanmıştı: Dur!

"Eller yukarı lütfen." Sansın adam bunu İngilizce olarak söylemişti.

Daha aralannda seksen, doksan metre vardı, bu mesafeden isabet ettiremezdi... hem gerçekten ateş edecek miydi ki? Pek öyle görünmüyordu. İnsan böyle bir avı öldürmek için kovalamazdı. Sorular sormak isterdi, tam anlamıyla her şeyi soruşturmak isterdi. Metcalfe bundan emindi.

Ani bir hareketle Metcalfe de Hilliard'ın vermiş olduğu silahı çekip NKVD ajanına doğrulttu ama adam gülümsüyordu. "Pek iyi bir fikir değil yoldaş Metcalfe. Kaçamazsınız." „, "Ah, sahi mi?"

"Bu sizin şehriniz değil. Ben bu sokakları sizden çok daha iyi bilirim. Neyi bilmediğinizi bilmek çok önemlidir."

"Bunu aklımda tutanm."

"Dışbirliği yaparsanız çok daha kolay olur. Konuşacağız."

"Beni neden tutuklayacaksınız? Moskova'da bir yabancı olarak bulunmak suçunu işlediğim için mi?"

"Sizin hakkınızda tahmin ettiğinizden çok daha fazlasını biliyoruz," dedi adam.

Metcalfe ümitsizce etrafına bakındı. Sokağın bittiği yer, yıkık dökük bir binanın arka avlusuydu ve binanın yangın merdivenleri yoktu. Paris'te olduğu gibi tutunup yukan çıkabileceği demir basamak veya ona benzer bir şeyler de bulunmuyordu.

Yine de sahte belgelerle ele geçmesi düşünülemezdi.

Onlardan kurtulmalıydı ama nasıl? Nereye atabilirdi? Bu kahrolası şansın adamın onları bulamayacağı hiçbir delik yoktu civarda.

Eski binanın tepesinden aşağı inen bakır bir yağmur suyu borusu vardı, pek sağlam görünmüyordu ama görünürdeki tek şey oydu.

|| 329

Robert Ludlum

"Pekâlâ," dedi Metcalfe, silahı hâlâ adama dönüktü. "Orda dur bakalım. Belki o zaman bir anlaşma yapabiliriz."

Adam durdu ama o da iki eliyle tuttuğu silahının pozisyonunu değiştirmemişti. Başını salladı.

Birden Metcalfe, adamın omzuna ateş etti. Adam da, darbenin etkisiyle sarsılırken içgüdüsel olarak ateş

etmiş ama Metcalfe'i üç, dört metre kadar ıskalamıştı. Bile bile ıskalamıştı.

Bir an sonra, Metcalfe kısa süreli kaostan yararlanıp tabancasını kemerine sıkıştırarak yağmur oluşuna atıldı. İki eliyle boruya sanılmış, hızla kendini yukarı çekiyordu. "Eğer benim hakkımda bir şey buseydin," diye bağırdı. "Yakalanmayacağımı da bilirdin." Aslında bakır boru eğreti duruyordu ve Metcalfe'in ağırlığı biner binmez tuğla duvardan ayrılmıştı. Ama tepedeki ve binanın cephesindeki bazı bağlantıları hâlâ duruyordu.

Ayaklarını tuğla duvardaki boşluklara dayaya dayaya, kendisini iki katlı binanın üçte iki yüksekliğine kadar çekebilmişti.

NKVD ajanı aşağıdan ateş ediyordu ve kurşunlar Metcalfe'in etrafında sekiyordu "Kaçacak yerin yok!" diye bağırdı Rus. "Bundan sonraki kurşun sana isabet edecek. Eğer hemen durup aşağı inmezsen seni vuracağım!" Metcalfe tırmanırken birden ateş kesildi. Rusun kurşunu bitmişti. Yere çarpan metal sesiyle, adamın boşalan fişekliği yere attığını anladı ve silahına yenisini koyduğunu duydu. O arada Metcalfe binanın tepesine ulaşmış ve saçak silmesine tutunmuştu ama eski sıvalar elinde parçalanıver-mişti. Daha sağlam görünen bakır oluğa el attı ve ona tutunarak kendini çatıya çekti, tam o anda ateş yeniden başlamış ve çatı korkuluklarına kurşun yağmıştı. Artık Rus kendisine ateş ediyordu! Bunlar uyarı ateşi değildi.

Çatının eni altı metre kadardı. Katran ve moloz kaplıydı, etrafta şekilsiz borular vardı. Hemen öbür uca koştu, buzla kaplı çatıda ayak izleri kalıyordu ve ayağı kaydığı için neredeyse aşağı düşecekti. Aşağıda birbirini kesen tramvay hatlarının bulunduğu dar bir cadde vardı ve binanın bu cephesinde yangın merdiveni de bulunuyordu. Arkadan NKVD ajanının

330

Tristan Dhaneti

geriye doğru koşarken yankılanan ayak sesleri duyulmaktaydı. Belli ki Rus, jyletcalfe'in tek kaçış yolunu tahmin etmiş, dar geçitten Pushkin Caddesi'ne, oradan da aşağıda görülen dar caddeye yetişebilmek için koşuyordu. Arna neden tek başınaydı bu ajan? Bu adamlar mutlaka takım halinde çalışırlardı ve buraya bir takım olarak gelmiş olsalar durum şimdikinden çok daha farklı olurdu; o zaman Metcalfe'i kolayca tuzağa düşürebilirlerdi. Doğrusu kafası karışmış olsa da, kendisini takip etmekle görevlendirilmiş bu yetenekli ajana, yalnız bir kurt olarak hareket ettiği için teşekkür borçluydu. Birden anladı: Hayır, NKVD ajanı yalnız başına hareket etmiyordu. Sadece o timinden öndeydi. Ötekiler de ona katılacaklardı.

Metcalfe paslı yangın merdiveninin üst platformuna atladı ve hızla demir basamaklardan inmeye başladı.

Birkaç saniye sonra caddeye inmiş, tramvay hatları boyunca çılgınca koşmaya başlamıştı bile. Yüz metre kadar sonra koştuğu cadde, daha geniş bir caddeyle birleşiyordu. Arkasından koşarak gelen ayak seslerini dinlerken, bir yandan da deli gibi her yana bakıp en iyi kaçış yolunu kestirmeye çalışıyordu.

Hemen az ilerisinde bir yeraltı geçitinin girişi vardı. Oraya doğru koştu. Moskova'da otomobillerin sayısının artmasıyla birlikte, yayaların emniyeti için yapılmış altgeçitlendendi bu da, caddenin altından geçen bir yaya yoluydu. Basamakları ikişer ikişer atlayarak kalabalığa karıştı ve sonra metronun girişini gördü.

Moskova metrosuna hiç binmemişti, geçen gelişinde yoktu zaten, ama eğer bu da Paris metrosu gibi çeşitli kollara ayrıyorsa, peşindeki adamı atlabileceğini biliyordu. Şu anda her şey gibi o da riskliydi. Fakat üstünde sahte evraklarla yakalanmaktan daha iyidir. Turnikelerin bulunduğu, süslü, mermer duvarlı girişe gelince, elindeki paketi atabileceği çöp kutularına bakındı; ama hiç yoktu.

Turnikelerin yanındaki kulübenin önünde uzun bir kuyruk vardı. Başka bir kuyrukta da insanlar

turnikeden geçmek için beklemekteydiler. Acaba ötekiler jeton mu alıyorlardı? Đçeri neyle girildiği hakkında hiçbir fikri 331

Robert Ludlum

yoktu, jeton mu, bilet mi, neyle biniliyordu acaba metroya burada? Etrafına bakındı, sadece iki tane kadın memur vardı üniformalı ve şansını denemeye karar verdi. Kuyrukları geçip turnikelerin üzerinden öteki yana atladı, arkasından bağnşmalar, düdük sesleri geldiğini duymuştu. NKVD ajanının da peşinde olduğundan emindi ama dönüp bakmak için vakit harcayamazdı.

Mermer sütunlann, mozaik duvarların önünden geçti, tavanda kristal avizeler asılıydı, doğrusu içerisi insanı şaşkırtan, hiç beklenmedik bir güzellikeydi. Stalin metroya Halkın Saraylan diyordu ve Metcalfe şimdi bunun nedenini anlamıştı. Bir kalabalığın kaynaştığı kemerli bir geçite girdi. Yukarı doğru çıkan yürüyen merdivenin girişıydi bu, merdivene atlayıp öfkeli protestolara aldırış etmeden, ters yönde, şaşılacak kadar dik ve hızlı hareket eden çelik basamaklardan kendine yol açma inmeye başladı. Merdiven aşın kalabalıktı ve hareket etmek çok zordu, ama zor da olsa dönüp arkasına bakmayı başardı... NKVD ajanı görünürlerde yoktu. Yine kalabalığı yarararak, tikiş tikiş merdivenden aşağı inmeye çalıştı, ona göre çok yavaş ilerliyordu merdivenler!

Koşan ayak sesleri ve çalınan düdüklardan peşindekilerin fazla uzakta olmadıklarını anlayabiliyordu. Artık bir kişi yoktu ardında, ötekiler de sansın adama katılmışlardı. Üstüne doğru gelen aşırı kalabalıkta ilerlemesine imkân olmadığı halde, iki yanındaki merdiven tırabzanlarını görmüşü, enleri yaklaşık atmış santim kadardı.

Acaba tırabzana oturup aşağı ka-yamaz mıydı? Ama tırabzanlann üstünde aşağı yukarı her bir metrede bir silindir biçimi, süslü lambalar vardı, karanlık tüneli bunlar aydınlatmaktaydı.

Seçeneği yoktu. Kendini çelik tırabzanın üstüne attı ve cam lambaya çarparak parçalanmasına neden oldu.

Her yerden çığılıklar yükselmişti. Tırabzanın eğimi çok dikti; ayak basacak yer de yoktu. Lambalara çarpa çarpa aşağı doğru kaymaya devam etti. Sonunda tavanın kemer yapıp alçaldı-đı bir noktada tavana tutunarak yengeç gibi yan yan inmeyi başardı ama yine de lambalan kırmaya devam ediyordu.

332

Tristan ihaneti

Nihayet yere atladı ve kendisinin gelişini görünce yerinden kalkıp durması için bağırmaaya başlayan mavi üniformalı güvenlik görevlisinin elinden kıl payı kurtulmayı da başardı. Metcalfe yarattığı çılginca karmaşayı neredeyse unutmuş, koşuyordu.

Kalabalık bir insan topluluğunun inmiş olduğu tren hâlâ oradaydı. Mikrofonlardan peş peşe yankılanan dört zil sesi, trenin kalkmak üzere olduğunu belirtiyordu. Tam kapılar kapanırken en yakınındaki vagona yetişip kendini içeri attı.

Yolculann şaşkın bakışlarına aldırmadan yere çöktü. Yaşlı bir adam ve muhtemelen torunu olan küçük

bir çocuk kaçıştılar, adam kollarıyla çocuğu korumaya çalışıyordu.

Ama başarmıştı. Tren hızla harekete geçti. NKVD ajanının istasyonda kaldığını düşünüyordu. Yine de, acil durum önlemleri olabileceğini hesaba katmak zorundaydı. İstasyonlar arasında telefon veya telsiz bağlantısı olabilirdi; kendi başına hareket etmesi mümkün olmayan NKVD ajanı, bağlantı kurup bir sonraki durakta başkalarının bulunmasını ayarlayabilirdi.

Ama ayağa kalkınca sansın adamın hâlâ kendisini takip ediyor olduğunu gördü.

Orada, bir sonraki vagondaydı ve iki vagon arasındaki kapıyı zorla açmaya çalışıyordu, bu da ancak acil durumlarda açıldığını gösteriyordu. Tanrım! Sanki bu lanet ajan ona iple bağlanmış gibiydi. Metcalfe, adamın geri döndüğünü ve vagonun öbür ucuna doğru koştuğunu görebiliyordu. Belli ki bir görevli... bir kondüktör veya bir militsiyoner bulmaya gidiyordu. Acaba var mıydı o vagona öyle biri? Yoksa başka birine mi binmişti?

Birdenbire tren sarsılarak ve havayı yararak bir tünelin ortasında durdu. İki tarafta da siyah duvarlar görünüyordu.

NKVD ajanı, Metcalfe'i kıştırabilmek için treni durduracak birilerini bulmuş olmalıydı. Ya da sadece imdat kolunu çekmişti?

Ama Metcalfe'in onlann işini kolaylaştırmaya niyeti yoktu. Kapıya koşup parmaklarını kauçuk kenar bantlarına geçirdi ve iki yana açmaya ça-333

Robert Ludlum

lıştı. Ama kıpırdamadılar bile. Kapı açma mekanizması, istasyonlar dışında kapıları açmıyordu; ne kadar zorlarsa zorlasın açılacak gibi görünmüyorlardı. Büyükbabasının kollar arasından onu izleyen küçük çocuk çığlık atmaya başlamıştı. Başka bir adam da elini kolunu sallayarak ona bağırmağa başladı.

Bu kez camlara yöneldi ve daha şanslı olduğunu gördü. Açıktılar, birini yana doğru sürerek sonuna kadar açmayı başardı. Deri koltuğa tırmanıp pencerenin kenanna ulaştı. Sonra tavana tutturulmuş kayışları kavrayıp kendini yukarı çekti ve bacaklarını camdan dışarı uzatarak atladı. Mesafe tahmin ettiğinden fazlaydı. Dengede kalmayı başarmıştı fakat yere atlayınca canının çok yandığını hissetti.

Ama trenden çıkmayı başarmıştı. Ve şimdi... şimdi ne olacaktı?

Bağrıışmalar devam ediyordu, o duvarın dibinden ilerlerken kreşen-doya dönüşmüştü. Tek ışık trenin içindeki lambalardan yansıyor ama muhtemelen metro işçilerinin kendilerini geçen trenlerden korumak için yaptıkları, yaklaşık birer metre derinliğindeki nişler görülebiliyordu.

Arka cebindeki feneri hatırlamıştı, onu çıkarıp eline aldı. Feneri yak-masıyla birlikte bir patlama sesi duyuldu.

Metcalfe sağına soluna mermiler isabet ederken karanlığın içine dalmıştı, sesler tünelin duvarlarında yankılanmaktaydı. Dönüp bakınca sansın adamın Tokarev'ini camdan çıkarıp ateş etmekte olduğunu

gördü.

NKVD ajanı belli ki, Metcalfe'i canlı yakalamaktan umudu kesmiş, onu öldürmeye çalışıyordu. Metcalfe'in kaçmasına izin vermeyecekti. Her iki tarafta da korunacak yer yoktu. Durmakta olan trenle duvarlar arasındaki ara yaklaşık altmış santim kadardı. Tek yapabildiği eğilmektir. Ama tabanca ateşi ritmik olarak, hiç kesilmeden sürüyordu. Sonunda Metcalfe belindeki tabancasını alıp sol elini sağ eline destek yaparak karşı ateşe başladı. Əki mermisi de hedefe ulaşmamıştı, ama sansın adam vagonun içine doğru çekilmişti.

Başka bir ses duyuldu, trenin makineleri çalışmaya başlamıştı. Tren yeniden harekete geçti. Metcalfe sırtını duvara dayayıp ayaklarını iyice ge-334

Tristan Đhaneti

j-j çekerek trenin tekerleklerinden korunmaya çalıştı. Yüzünün dibinden giderek hızlanarak geçen trenin rüzgârını hissediyordu. Sırtını duvara yapıştırmış, hareketsiz, kolay bir hedef haline gelmişti. Sağ eliyle kavramış olduğu silahını ve zorlukla nişan almaya çalıştı. Ama zamanında davranmamıştı. Tünelde titreşen ışıklar altında, peşindeki adamın donuk gri gözlerini ve öldürmek niyetiyle yüzüne çevrili tabancasını az ötesinde, camın ardında gördü. Buraya kadardı, kendi kendine, kıpırdayamıyorum, kendimi koruyamıyorum.

Ama yine de buna izin veremem, diye düşündü. Ve birden olduğu yerde, sırtı duvara dayalı olarak çömeldi, omuzlarını geriye vererek trenin altında düşmekten kurtulmuştu. Her şey birkaç saniye içinde olup bitmişti.

Çömelirken bir an için sansın adamın gülüşünü ve tek gözünü kısarak ateş edişini görmüş ve namlunun ucundaki turuncu, beyaz ışıkla beraber de omzuna saplanan merminin verdiği acıyı hissetmişti.

Bir anda olmuştu ne olduysa. Tren geçip gitmişti ve kendisi yere, rayların üzerine çökmüştü. Yarasına dokundu, kalın köylü ceketinin altından kanın yapışkanlığını hissedebiliyordu. Kurşun omzuna saplanmış

gibi geliyordu, yarası çok acıyordu ve kanaması çoktu, ama ölümcül değildi yine de. Önemli olan hâlâ hayatta olmasıydı. Ceketinin cebini yokladı, selofan ambalajın hışırtısına bakılırsa paket yerinde duruyordu.

Şimdi bir şekilde kaçması gerekiyordu, ama nasıl? Moskova metrosunun durakları arasındaki mesafe iki kilometre kadar olabilirdi, duyduğu acıya rağmen bir sonraki durağa kadar olan yolu yürüyebilirdi, ama bunun bir hata olacağını biliyordu. Takipçisi Metcalfe'in vurulduğunu görmüştü ama muhtemelen ölmediğini de tahmin edecekti. Şimdiye kadar yaptıklarına bakılacak olursa bu adam böyle bir yanlıya düşmeyecek kadar usta biriydi. Adam pekâlâ onu bir sonraki durakta bekleyebilir ya da tünelde bir arama başlatabilirdi.

Böyle bir arama yapmak için trenlerin gidiş gelişini bir süre durdurmak gerekirdi, ama NKVD'nin kesinlikle bu yetkisi vardı. Hayır, Metcalfe ne önceki, ne de sonraki durağa gidemezdi, muhtemelen

her ikisinde de kendisini anyor olacaktı.

335

Robert Ludlum

Tuzağa düşmüştü.

Ama burada da kalamazdı. Mutlaka başka bir çıkış yolu olmalıydı. Dar yoldan yürümeye başladı, başka bir tren sesi duymak için kulaklarını dikmişti, bir yandan da fenerini duvarlarda, tavanda gezdirerek bir havalandırma deliği ya da herhangi bir şey arıyordu. Tünel sağa doğru kıvrıldı ve rayların kollara ayrıldığını gördü. Hayır, tam olarak öyle değildi, iyice yaklaşıncaya ana hattan ayrılan yeni döşenmiş bir hat olduğunu görmüştü. Henüz çalıştırılmayan bir makas. Dönemeci dönünce başka bir tünele giden, ikinci bir dizi ray olduğunu anlamıştı, ama bu bölümün inşaatı devam ediyordu henüz. Duvarlar tam olarak örülmemişti, yer döşemeleri tamamlanmamış, yer yer toprak görülmekteydi, tavan çelik putrellerle desteklenmiş durumdaydı.

Bu aslında bir umuttu. İnşaatı devam eden bir tünelde, işçilerin kullandığı bir giriş olma ihtimali vardı.

Bitmemiş tünele doğru döndü ve birden burnuna pis bir sülfür kokusu geldi. Yakınlarda bir yerde bir lağım bağlantısı olmalıydı. Yere atılmış birkaç votka şişesi gördü. Bunları işçiler bırakmış olamazdı, geçici olarak tünelde yaşayan evsizler mi vardı acaba? Eğer öyleyse, gerçekten de başka bir çıkış yolu var demektir.

Yarım saat kadar yürümüş olmalıydı, omzundaki acı yüzünden adımları yavaşlamıştı. Kan kaybı onu güçten düşürmüştü. Tıbbi yardım alması gerekiyordu, ama nereden? Bir Sovyet hastanesine gidemeyeceği açıktı, orada sorular sorulacak, raporlar tutulacaktı. Roger bir miktar tıp eğitimi almıştı ama Roger, büyük bir acıyla onun öldüğünü hatırladı. Sadece Lana kalmıştı. Belki ona belgeleri verirken bir doktorun yardımını sağlayabilirdi. Tünelde ilerledikçe bu kısımların nispeten tamamlanmış olduğunu fark etmişti. Belli ki tüneli dışarıdan içeri doğru yapıyorlardı. Burada duvarlar tamamen örülmüş, raylar döşenmişti. Dışların düzgünlüğü şaşırtıcıydı, ama ne de olsa Sovyetler'de çoğu şey böyle yapılıyordu.

336

Tristan Dhaneti

Fakat tünel yüksek çelik kapıların önünde birden bitiverdi. Yüzey düzdü, girinti çıkıntı bulunmuyordu, ne bir kol, ne bir kulp vardı, kapıyı açmanın hiç yolu yoktu. Belli ki kaçak olarak geçecekleri durdurmak için yapılmıştı, sadece açmanın yolunu bilenler tarafından kullanılabilirdi. Kapıyla en azından bir beş dakika uğraştı, ama ümitsizdi. Buradan çıkış yoktu.

Hüsrana uğramış, bezgin, yorgun ve acılar içinde geri dönüp yürümeye başladı. Şimdi daha da fazla kapana kısılmıştı, artık onu bekledikleri iki istasyondan birine gitmekten başka çaresi kalmamıştı. Yaralanmamış

olsaydı, muhtemelen etrafta gizlenerek saatlerce, hatta günlerce gitmelerini beklemeyi deneyebilirdi. Ama kan kaybetmeye devam ediyordu ve bu soğukta daha fazla dayanması imkânsızdı.

Bir plan yapmalıydı, lanet olsun», ama ne?

Bir an kulağına sesler geldiğini sandı ve durup dinlemeye başladı. Evet, gerçekten de sesler geliyordu. Ama nereden?

Ana tünelden hâlâ yüzlerce metre uzaktaydı. Acaba onu bu kör geçitte kısıtırmak üzere aramaya mı başlamışlardı?

Ama hayır! Sesler o taraftan gelmiyordu ki, sağ tarafından bir yerlerden geliyordu. Peki bu nasıl olabilirdi?

Sağda tuğla duvardan başka ve bir de...

Ve başka bir çelik kapı seti fark etti, ambar ağzı gibi, aslında tuğla duvara gömülü. İlk geçişinde fark etmemişti, çünkü ambar ağzı kapağı alçaktaydı, kamufle edilmişti, etrafındaki duvarla aynı renge boyanmıştı ve putrellerin arkasında kalmıştı. Metcalfe kapağın yanına gidip yere diz çöktü ve kulağını çeliğe dayayarak dinlemeye başladı.

Kesinlikle insan sesleri duyuluyordu.

Ama bağırılmalar, yüksek sesle verilen emirler, bir arama ekibinden gelebilecek sesler yoktu. Normal bir konuşmaya ait mırıltılar geliyordu. Bu ambar kapağının ardında ne vardı? Belki de bir çıkış yolu olduğunu düşündü Metcalfe, bu tek şansı olabilirdi.

337

F:22

Robert Ludlum

Sonra kapağın aslında boyalı olmadığını, pasla kaplı olduğunu fark etti. Çünkü demirdendi, bir kanadında kolu ve mandalı vardı. Belli ki etrafındaki tuğlalardan daha eskiydi. Dikkatle mandalı çevirdi ve yavaşça kendine doğru çekerek açtı. Paslı bir gıcırta olunca durdu. Sonra daha da yavaş ve dikkatlice yeniden açmaya başladı, bu kez ses çıkmadı ve içeriği görebileceği kadar aralamayı başardı. Sıcak havayı hissetmişti.

Gördükleri onu hayretler içinde bırakmıştı.

Bir ateşin titrek ışığında kocaman, duvarları ve yerleri yeşil mermerden, karmakarışık bir yerdi burası.

Önünde durduğu giriş yaklaşık yerden üç metre kadar yüksekteydi ve aşağı demir bir merdiven uzanıyordu.

İçerisi yaklaşık yüz metre kare kadar vardı, tavan da hemen hemen altı metre yüksekliğindeydi.

Karşı duvardaki yüksek bir rafın üzerinde Joseph Stalin'in kocaman, beyaz mermerden bir büstü vardı. Odanın ortasında bir ateş yanmaktaydı. Ateşin etrafında da, üstü başı yırtık pırtık, pejmürde üç adam birbirlerine sokularak oturuyorlardı. Az ötelerinde yere battaniyeler serilmişti.

Evsiz miydi bu insanlar? Burada ne arıyorlardı? Ve daha da önemlisi bu heybetli, kocaman yer de neresiydi?

Adamlardan biri onu gördü ve parmağıyla işaret ederek, "Seryozha!" diye haykırdı.

Birden Metcalfe'in arkasından ensesine bir şeyle vuruldu. Metcalfe dönüp kendisine saldırmış olan çılgın bakışlı, sakallı adamı gördü, adamın elinde bir levye vardı. Bütün gücüyle adama saldırıp bir yumrukta yere serdi ve elindeki levveyi kaptı. Adam korkunç bir feryat kopardı. Metcalfe bir dizini adamın karnına gömüp nefesini kesti.

"Sen de kimsin?" dedi Metcalfe. "Pek NKVD'ye benzemediğin ortada."

Sakallı adam inledi. "NKVD mi? Ben senin gibi kahrolası bir Çekist<#> değilim! Yoksa sen baş belası bir polis misin?"

(* 1917-1922 yıllarında Rusya'da gizli polis örgütü elemanı.

338

Tristan Dhaneti

Demir merdivenlerden gelen ayak seslerini duyunca dönüp baktı ve pejmürde görünüşlü evsizlerden birinin, on dokuzuncu yüzyıldan kalma, eski, küçük bir tabancayı, bir Galand'ı kendisine doğrultmuş olduğunu gördü. "Onu rahat bırak Çekist yoksa kafanı uçururum!" diye gürledi kılıksız adam.

Metcalfe kendi Smith & Wesson'unu çekip soğukkanlılığını hiç yitirmeden gözlerini adama dikti. "O külüstürü yerine koy," dedi adama. "Aksi halde gözünü patlatacağımdan emin olabilirsiniz."

Adam hâlâ merdivende elinde silahla duruyordu ama eli titremekteydi. "Serbest bırak Seryozha'yı," dedi ağlamaklı bir sesle.

"Bırakacağım, önce sen şu oyuncağı bırak da konuşalım. Sizin yardımınıza ihtiyacım var. Ben Çekist değilim ve silahım da Tokarev değil, Smith & Wesson. Omzumdaki kahrolası kanamayı da görebilirsiniz."

Metcalfe, adamın elindeki silahın sallandığını görebiliyordu. Devam etti. "Lanet olası militsiyöneri'den saklanmaya çalışıyorum ve bana öyle geliyor ki sizin burda bir kişilik daha yeriniz var." "Đyi de sen kimsin?"

Birkaç dakika sonra Metcalfe dört Rusla birlikte ateşin başında oturmaktaydı. Adı Seryozha olanın alnında berbat bir bere vardı.

Metcalfe kabarık ceketini çıkarıp omzundaki yaraya bastırmış, üstüne de, daha önce kendisine silah çekmiş

olan bu karışık grubun lideri gibi görünen adamın verdiği kirli bir çarşaf parçasını dolamıştı. Metcalfe onlara Ukrayna'dan geldiğini söylemiş ve başarısız bir soygun girişiminin ardından polisle çatıştığı ve kaçarken buralara geldiği masalını anlatmıştı.

"Peki siz?" diye sordu. "Ne zamandır burda yaşıyorsunuz? Ve de burası ne böyle?"

"Bu bir bomba sığınağı," dedi ilk adam, adının Arkady olduğunu belirtmişti.

Metcalfe hayretler içinde adama baktı. "Yani böyle mermer mi?"

339

Robert Ludlum

"Liderler niye acı çeksin ki?" Arkady bir sigara yakmıştı. Bir tane de Metcalfe'e uzattı ama o kabul etmedi.

"Bu Metro 2 kompleksinin bir parçası" dedi. "Spetztunnel."

"Sadece parti ileri gelenleri için düşünülmüş özel tren," dedi Metcalfe başını sallayarak. Bu konuda söylentiler duymuş, şüpheli istihbarat raporları görmüştü. Kremlin liderlerini elli mil ötede bir yeraltı şehrine götürecek olan gizli bir metro sistemi yapılmaktaydı.

"Sınıfsız toplumlarda bazıları diğerlerinden daha eşittir," dedi Arkady acı bir tebessümle.

"Burda böyle başka sığınaklar var mı?"

Adamların hepsi güldü. "İnsan şaşırıyor nasıl oluyor da inşaa ettikleri bütün o yüksek binalar yerin dibine gömülmüyor diye," dedi gri sakallı, lime lime siyah bir palto giymiş olan, profesör tavırlı adam. "Yerin dibini kazıp duruyorlar çünkü. Belki on iki kat inmiş durumdalar aşağı doğru, metro tünellerinin de altında, yüzlerce metre derinliğindeki bir yerlere doğru. Stalin ve çetesi için kat kat gizli tüneller. Ve bütün bunları da köle işçiler yapıyor elbette!"

"Ben Komsomol Gönüllüleri tarafından yapıldığını sanıyordum," dedi başka biri, kuru bir sesle.

Daha da çok güldüler. "Komsomol Gönüllüleri sadece gazete fotoğrafları içindi," dedi profesör. "Tüneller aslında mahkûmlara yaptırıldı, donmuş toprakları kazma, küreklerle oyduklar."

"Hadi, çarlar da yüz yıllardır şehrin altını kazıp duruyorlardı," dedi Arkady. "Korkunç Ivan Kremlin'in altında bir işkence odası yaptırmıştı ve sonra da oranın varlığını gizli tutmak için kazıncıları öldürmüştü. Onun büyükbabasının bile yeraltında paha biçilmez bir kütüphanesi vardı. Ortaçağa ait İbrani ve Bizans parşömenlerini, korumak için buralarda bir yerlere yaptırdığı Mısır tarzı lahitlere gömmüştü, hâlâ da bulunamadılar."

"Korkunç Ivan'ın ünlü Kayıp Kütüphanesi, böyle diyorlar," dedi profesör. "Çünkü onu Korkunç Ivan bulmuştu ve sonra yeniden saklamıştı. Ve

340

Tristan Dhaneti

şimdi de bizim Korkunç Ivan'ımız Stalin'in... Moskova'nın altında çok büyük gömülü yerleri olduğu söyleniyor.

Ne de olsa öldürdüğü o milyonlarca insanı bir yere koyması gerekiyordu."

"Ama Stalin'in inşa ettirdiği bomba sığınakları," dedi Metcalfe. "Onları ne kadar zaman önce yaptırmış olabilir ki?"

"1929'da başlamıştı," diye cevapladı Arkady. "Ve hâlâ da devam ediyor."

"Stalin Moskova'ya saldırılacağını mı düşünüyor?"

"Tabi ki."

"Ama Nazi Almanyası ile yaptığı şu anlaşma?..."

"Stalin her zaman bir savaş bekler! Daima bir saldırı olacağını düşünür. Kapitalistlerin kenti kuşatacağından, Bolşevik bebeği beşiğinde boğa-caklanndan söz eder."

"Yani eğer Almanlar saldırırsa..."

"Hazır olacaktır," dedi Arkady. "Stalin hakkında şunu bil: O daima savaşa hazırdır. Müttefiklerine asla güvenmez. Sadece kendine güvenir. İyi de sen niye soruyorsun bunları? Sen ne tip bir hırsızsın böyle, savaşla, saldırılarla ilgilenen?"

Metcalfe soruya soruyla karşılık vererek konuyu değiştirdi. "Peki siz kimsiniz? Yani kusuruma bakmayın ama sizler pek öyle... yani hepiniz fazla düzgün konuşuyorsunuz, şey olamayacak kadar..."

"Serseri? Evsiz?" dedi Arkady. "Ama biz serseriyiz gördüğün gibi. Bu toplumda iş bulamayız, apartmanlarda yaşayamayız. Bizler kaçağız."

"Neden kaçıyorsunuz?"

"NKVD'den. Dördümüz de -ki bizim gibi böyle yeraltı sığınaklarında saklanan daha düzinelerce insan var-zulümden kaçıyoruz. Gizli polisten."

"Onlann elinden mi kurtuldunuz?"

"Onlara yakalanmadan önce kaçtık. Lubyanka'ya gönderilecektik, tutuklamaya geldiklerini birileri haber verince kaçtık."

341

Robert Ludlum

"Niçin tutuklayacaklardı?"

"Niçin?" diye alay etti Seryozha. Metcalfe'e saldırdığından beri ilk kez konuşuyordu. "Şimdilerde

insanları rasgele tutukluyorlar. Hiçbir neden olmadan veya olabilecek en saçma, en ufak nedenle. Sen Ukrayna'dan geldiğini söylüyorsun. Yani orda durum farklı mı?"

"Hayır, hayır," dedi Metcalfe çabucak. "Aynı. Ama yardımınıza ihtiyacım var. Yakalanmadan burdan çıkmam lazım. Bir yol olmalı! Ben de NKVD'den kaçıyorum."

"Sen de politik sığınmacı mısın?" diye sordu profesör. "Bir kaçak yani?"

"Bazı bakımlardan," diye belirsiz bir cevap verdi Metcalfe. Sonra biraz durup düşündü. "Evet. Ben de bir kaçağım."

Tristan ihaneti

27. BÖLÜM

342

Moskova'nın güneybatısında yer alan beton arka avlu, etrafını çevreleyen tüm binaların bir özeti gibi bakımsız ve harap durumdaydı. Etrafa atılmış eski gazeteler, çöp yığınları vardı. Kimsenin burayı temizlemediği, hatta bakmaya bile zahmet etmediği belliydi. Arka avlu lafi bile, tam ortasında dökme demirden bir lağım kapağı olan bu zavallı beton parçasını tarif etmek için fazlaydı aslında.

Kapağın döndüğünü kimse görmedi, kapağın yükseldiğini kimse görmedi ve kapağı iterek aşağıdaki kanalizasyon kanalından yeryüzüne çıkan adamı da kimse görmedi doğal olarak. Adam kapağı tekrar yerine yerleştirdi ve bir dakika içinde ortadan kayboldu.

Onun yeryüzüne çıkışını kimse görmemişti. Dışarı sınıftan insanların koşuşturduğu caddede gözden kayboluşunu da gören olmadı.

Yaklaşık doksan dakika sonra, odun yüklü bir kamyon, Moskova'nın çok daha gösterişli bir semtinde başka bir arka avluya yükünü boşaltıyordu. Pis kokular saçan, hurda haline gelmiş, GAZ-42 model bir kamyonu bu, Petrovka Caddesi'ndeki güzel taş evin arkasına yükü boşaltılırken, olduğu yerde sallanıp büyük bir gürültüyle homurdanmaktaydı.

Şoför ve yanındaki yardımcısı şoför mahallinden inmiş ve odunları kucaklayıp evin bodrumundaki depoya gelişigüzel atmaya başlamışlardı. Bugün için odun teslimatı programlanmamıştı aslında, ama bu öldürücü Moskova kışında, program dışı odun alınmasını kimse yadırgamazdı. Kam-343

Robert Ludlum

yondan inandırıcı bir miktarda odun boşaltılınca, ikinci adam, yani yardımcı yükleme girişini kullanarak binanın bodrumuna girdi ve odunları düzgünce istiflemeye başladı. Şoför de dolaşıp bodrum girişinden gelmişti, hafif hafif öksürüyordu. Bunun üzerine yolcusu bir tomar ruble çıkarıp şoföre uzattı. Verdiği para odunlara karşılık çok fazlaydı, ama şoförün program dışı duruşundan ötürü sorun çıkarmasına engel olmaya ancak yetiyordu.

Seyreden biri olsaydı -yoktu- şoförün, yardımcısını orada, bodrumda sıkıntılı bir şekilde çalışır durumda bırakarak kamyonu atlayıp gitmesine çok şaşırırdı.

Đki dakika sonra Metcalfe bodrumdan çıktı ve birkaç kat merdiveni çıkıp o bildiği deri örtülü, kaplamalı kapının önüne geldi ve zili çalıp beklemeye başladı. Lana'nın evine her gelişinde olduğu gibi, yine kalp atışları hızlanmıştı. Ama bu kez heyecandan çok korku duyuyordu. Seryozha sayesinde, buraya kadar görülmeden gelebilmişti. Metro tüneline yakalamış olduğu Seryozha ve onun kamyoncu arkadaşı sayesinde başarmıştı bunu. Ama yine de buraya gelmesi riskliydi. Ayrıca Lana'yla buraya asla gelmemesi hakkında yapmış oldukları anlaşmayı da bozmuştu.

Ağır ayak seslerini duymuştu ve kapı açıldığında karşısında kâhya kadının buruşuk yüzünü görünce şaşırmamıştı.

"Evet? Kimi arıyorsunuz?"

"Ben... Lana."

Yaşlı babushka'mn kısık gözleri tanımış gibi bakıyordu ama davranışında bir yakınlık yoktu. Aksine, kapıyı yüzüne kapatıp evin içinde gözden kaybolmuştu.

Bir dakika sonra kapı yeniden açıldı ve bu kez gelen Lana'ydi. Gözleri öfke, korku ve daha yumuşak bir ifade

-belki sevecenlik?- ile çakmak çakmak bakıyordu. "Đçeri gel, içeri gel!" diye fısıldadı.

Kapıyı arkasından kapatır kapatmaz, "Neden Stiva? Neden geldin? Hani bana söz..."

344

I

Tristan Đhaneti

"Vuruldu," dedi sakın bir şekilde. Genç kadının gözleri korkuyla irileşmişti, ama Metcalfe sakın bir sesle konuşmaya devam etti. "Büyük bir şey değil fakat bakılması gerekiyor. Şimdiden enfeksiyon kapmış gibi ve daha da kötüye gidiyor."

Aslında yarası çok fena zonkluyor, hareketlerini bir ölçüde sınırlıyordu. Tıbbi yardım alması söz konusu olmadığı gibi, gereksizdi de belki. La-na'da bir ilkyardım seti vardı, söylediğine göre onunla kendisi ilgilenebilirdi. "Vuruldun Stiva? Nasıl?"

"Anlatacağım. Endişe edecek bir şey yok."

Kadın inanmazlıkla başını salladı. "Vurulmak!" diye tekrarladı bir kez daha. "Peki sevgilim, elimizi çabuk tutmalıyız. Babam kırk beş dakika sonra işten eve gelmiş olur." Çalışan kadına izin verdi öğleden sonrası için. Sonra da Metcalfe'i rahat tarzda döşenmiş bir odaya götürdü. Odanın her tarafı kitaplarla doluydu ve yerde on sekizinci yüzyıldan kalma, nefis bir Türkmenistan halısı seriliydi. "Elimizde pek az kalan aile hatıralarından biri," dedi Lana.

"Buraya mutfağa geçelim de yarana bakayım," dedi sonra. Mutfak küçüktü ve gaz kokuyordu. Ocağın üzerine bir çaydanlık su koydu ve suyun kaynamasını beklerken önce adamın kirli telogreika'sim

çıkarttı, sonra da büyük bir dikkatle gömleğini sıyırdı, gömlek kurumuş kanla yapışmıştı. Giysileri çıkartılırken Metcalfe acıyla irkilmişti. "Pek iyi görünmüyor," dedi Lana. Bu arada koyu siyah çay hazırlamış, tatlandırmak için de içine normal şeker yerine, çam sakızı topraklan atıp karıştırmıştı. "Şimdi ben yaran için gerekli şeyleri toparlarken sen de bunu iç. Aç mısın hayatım?"

"Hem de çok."

"Biraz etli piroşki, biraz lahana çorbası ve az bir şey de tuzlu balık var. Yeter mi?"

"Mükemmel."

Lana mutfakta dolanırken, ocağın üzerindeki bir tencereden kâseye kepçeyle çorba koyarken, pencerenin dışına asılmış file torbalardan çeşit-345

Robert Ludlum

li yiyecekler çıkarırken onu izledi. Bu Lana'nın daha önce hiç görmemiş olduğu, evcimen, anaç taraftıydı ve o ateşli divadan, güzel dans sanatçısından çok farklıydı bu Lana. Bütün bu özelliklerin aynı kişide toplanması hem biraz tuhaf, hem de çok güzeldi.

"Bu ev sana çok küçük geliyordur herhalde," dedi Lana.

"Hiç de değil. Çok güzel bir ev."

"Bana nasıl büyüdüğünü anlatmıştın. O zenginlik, bir sürü ev, hizmetçiler. Sana göre burası küçük, zavallı bir yer olmalı."

"Sıcak ve rahat bir yer."

"Biliyorsun kendi dairemiz olduğu için çok şanslıyız. Sadece iki kişiyiz, babam ve ben. Bizi de o iğrenç komünal apartmanlardan birine yerleştirebilirlerdi. Annem ölünce bunu yapacaklarından korkmuştuk. Ancak babamın askeri geçmişi nedeniyle -bir kahraman oluşu- bize bu ayrıcalığı tanıdılar. Bir gaz sobamız ve banyoda da gazlı bir su ısıtıcımız var... arkadaşlarımdan çoğu gibi hamama gitmek zorunda kalmıyoruz."

"O bir Sovyetler Birliği kahramanı, değil mi?"

"Eki kez. Bir de Zafer Nişanı var."

"O büyük generallerden biriydi." Çorbasından bir kaşık aldı, sıcacık, ve nefisti.

"Evet. En ünlülerinden biri değil, Mareşal Zhukov ya da eski dostu Tukhachevsky gibi değil. Ama Tukhachevsky'e bağlı görev yaparken Sibirya'nın Kolchak'tan geri alınmasında büyük faydası olmuştu.

1920'de, Kırım'da General Denikin'in yenilmesinde de."

Metcalfe, Lana'nın babasının bir fotoğrafına bakarken, birden konuşmaya başladığını fark etti. "Biliyorsun, Moskova'da dostlarım var... eski dostlar, çeşitli bakanlıklarda yüksek mevkilerde

bulunan, bana bazı şeyleri duyuran kimseler. Bana söylediklerine göre NKVD'nin elinde knigo smerty... ölüm kitabı denen bir şey varmış. Bir tür idam edilecekler listesi gibi bir şey..."

"Ve babam da o listede," diye sözünü kesti Lana.

346

Tristan ihaneti

"Lana, sana söylemeli miyim, nasıl söylemeliyim, bilemiyorum." "Sen, benim bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Öfkelenmişti. "Bunu beklemediğimi, hatta kendisinin de beklemediğini mi düşünüyorsun? Onun seviyesindeki bütün adamlar, bütün generaller, hepsi kapılarının çahnma-sını bekliyorlar. Bugün değilse yann. Yarın değilse gelecek hafta veya gelecek ay."

"Ama von Schüssler'in şantajı..."

"Zamanı gelince gelmiş olacak. Ben bunu çabuklaştırmak istemiyorum. Ama o buna boyun eğmiş durumda Stiva. Kapının çalınacağı günü bekliyor. Sonunda o gün geldiğinde rahatlayacak sanırım. Her sabah, onu son kez görüyormuş gibi veda ediyorum babama." Yarayı suyla temizlemeye başladı. Sonra iyotla sildi ve pamukla temizledi. "Eh, neyse ki dikiş gerekmiyor, çok şükür, çünkü çoraplarımı bile zor dikiyorum! Sana dikiş atmak istemezdim sevgilim. Gerçekten çok komik değil mi?" "Nasıl yani?"

"Ya da çok uygun. Yine Tristan ve Isolde'yi düşünmeden edemiyorum. Bir tanem, hatırlarsan Tristan yaralı olarak Isolde'sinin kollarına düşer. Isolde, ona bakıp iyileştirmek zorundadır."

Metcalf, Lana yarayı sararken dişlerini sıkmişti. "O da senin gibi bir büyücü doktordu." Koyu çayından bir yudum aldı. "Ne yazık ki, eğer yanlış hatırlamıyorsam, Tristan'ın yarası ölümcül bir yaraydı, değil mi?"

"O iki kez yaralanmıştı Stiva. Önce Isolde'nin nişanlısı ile yaptığı Çarpışmada yaralanmıştı, öteki adam ölmüştü, ama kendi yarası da çok ağırdı. Yalnızca büyücü doktor Isolde, onu iyileştirebilirdi, o yüzden de Isolde 'nin peşine düşmüştü. Tristan'ın nişanlısını öldürdüğünü anlayınca, Isolde ondan intikam almaya kalkmıştı, ama göz göze geldikleri anda silah elinden düşmüştü."

"Tıpkı gerçek hayat gibi ha?" diye sert bir karşılık verdi Metcalf a'aycı bir tavırla. "Sonra Tristan bir daha yaralandı, başka bir düelloda, ama

347

Robert Ludlum

bu kez Isolde, onu kurtaramadı ve sonra da birlikte öldüler, neşe içinde ebediyete karıştılar. Galiba bale ve opera dünyasında buna mutlu son deniyor." "Elbette! Çünkü artık hiç ayrılamayacaklardı, budala! Artık aşkları

ölümsüzdü."

"Eğer mutlu son buysa trajedi nedir acaba?" dedi piroşkiden biraz alırken. "Çok güzel."

"Teşekkür ederim. Trajedi bizim her gün burda yaşadığımız şey," dedi, Lana. "Trajedi Rusya'da sıradan bir olay."

Metcalf'e başını sallayarak gülümsedi. "Senin görüşün?"

Lana abartılı bir teatral tavrıyla kirpiklerini kırıştırdı. "Benim bir görüşüm yok Tristan, pardon Stephen."

Sadece Tristan'ın esas yarası daha derinlerde, içindeydi... onun o kanlı suçluluk duygusuydu. O yara asla iyileşemezdi."

"Şimdi eminim ki bana bir şeyler anlatmaya çalışıyorsun," dedi Metcalf'e. Şakacı bir sesle konuşmuştu ama duyduğu azabın yanında kurşun yarası hiç kalırdı.

"Rusya'da suçluluk ve masumiyet, ihanet ve sadakat gibi iç içe geçmiş durumda. Suçlular var ve suçluluk duyma yeteneği olanlar var... ve bu ikisi aynı şey değil."

Metcalf'e güçlkle yutkunarak merakla Lana'ya baktı. Onda daha yeni yeni anlamaya başladığı derinlikler vardı.

Lana küçük, hüzünlü bir tebessümle gülümsedi. "İnsan ruhunun karanlık bir orman olduğu söylenir, bilirsin."

Bazılarının ki diğerlerinden daha karanlık olur."

"Bu fazla Rus," dedi Metcalf'e. "Fazla trajik."

"Ve siz Amerikalılar kendinizi aldatmayı seversiniz. Ne yaparsanız yapın, bundan bir iyilik doğacağına inanırsınız."

"Tıpkı siz trajik Rusların ne yaparsanız yapın bundan bir iyilik doğmayacağına inandığınız gibi."

"Hayır," dedi Lana sertçe. "Benim kesin olarak bildiğim tek şey, hiç' bir şeyin planlandığı gibi gitmediği, hiçbir şeyin."

348

Tristan Dhaneti

"Umarım bu konuda haksız çıkarsın."

"Bana başka belgeler de getirdin değil mi?" dedi Lana, ceket cebinden çıkarıp mutfak masasının üzerine bıraktığı paketi fark etmişti. "Son parti," diye cevap verdi Metcalf'e.

"Son mu? Kaynağın neden kurduğunu merak etmeyecek mi?" "Edebilir. Belki de bunları ona azar azar versen daha iyi olur." "Evet. Öylesi daha inandırıcı olur sanırım. Ama tamamen bitince ne diyeceğim?"

"Şaşırmış görürsün. Babanın neden artık belgelerini eve getirmediğini bilmediğini ve tabii ki bunu ona sormadığını söylersin. Belki güvenlik önlemleri artmıştır ve artık bu tür belgeleri bürodan çıkarmasına izin verilmiyordur gibi tahminler yürütürsün."

Başını salladı. "Olduğundan daha iyi bir yalancı olmam gerekiyor." "Bazen bu gerekli bir beceridir. Korkunç ama doğru." "Eski bir Rus deyimidir, eğer ejderle çok uzun süre boğuşursan sen de ona benzersin, der."

"Eski bir Amerikan deyimini de şöyle der, her aptal doğruyu söyleyebilir; iyi bir yalan söylemek yetenek ister."

Mutfaktan çıkarken Lana başını salladı. "Tiyatroya gitmek için hazırlanmam lazım."

Metcalf'e çıkışını çıkarıp paketin ambalajını açmaya başladı. Bu kez Corky'den gelen bir mesaj yoktu.

Belgelere hızlı hızlı göz gezdirirken, acaba Lana, von Schüssler'e vermeden önce bunlara bakıyor mu, diye merak ediyordu. Lana, onun sandığından daha zeki ve sezgi sahibiydi.

Ya onları dikkatle okursa? Gördüğü şey ne olacaktı? Metcalf'e, onu bütün bu yazıların ve gizli bilgilerin, Nazilere Rusya'nın ne kadar zayıf -dolayısıyla da ne kadar tehlikesiz- olduğunu göstereceğini söylemişti.

Bunla-n okursa, kendisine söylediklerini görmüş olacaktı değil mi?

Aslında ters anlamlı bir mesaj iletilmekte olduğunu kavrayacak poli-'k zekâsı var mıydı? Yani asıl mesajın: Rusya savunmasız ve dolayısıyla

349

laH jl

Robert Ludlum

Alman istilasına açık bir hedeftir, olduğunu anlayacak mıydı? Bundan endişe ediyordu. Yine de aldatılmakta olduğunu hissettiğini gösteren bir şey yapmamıştı henüz. Corky'nin oynamasını istediği bu oyun riskli bir oyundu, her bakımdan riskliydi.

Sayfalan çabuk çabuk karıştırmaya devam etti ve birden gözü bir şeye takıldı. Bu, anlamsız harf ve sayı dizileriyle dolu, saçma sapan görünen bir sayfaydı. İlk kez gördüğü bir şifre. Yakından bakınca beşli sayı gruplarını ve şifreyi çevirmeye yarayan belirleyici işaretleri ayırt edebildi ve şifreyi tanıdı.

Bu özel bir Sovyet şifresi olan SUVOROV koduydu, adını on sekizinci yüzyılda yaşamış büyük bir Rus generalinden almıştı. Bu şifrenin Almanlar tarafından kırılmış olduğunu biliyordu Metcalf'e. Fin birlikleri, Pet-samo'daki Sovyet elçiliğinde yarı yanmış bir Rus şifre kitabı bulup Nazilere teslim etmişlerdi. Alman trafiğini izleyen İngilizler, Nazilerin şifreyi kırdığını doğrulamışlardı. Ancak Rus ordusunun bundan haberi yoktu.

Metcalfe WOLFSFALLE belgelerinin çoğunun neden SUVOROV koduyla yazıldığını anlamıştı. Bu da mükemmel Corky çözümlerinden biriydi. Şifreli belgeler otomatik olarak daha çok ilgi çekecek ve Naziler açısından bir biçimde daha değerli kabul edilecekti, şifreli oluşları içinde yazarların ciddiyetini biraz daha vurgulamış olacaktı.

Bu yüzden Metcalfe kâğıtların çoğunu okuyamamıştı. Ama düz yazıyla yazılmış olanları gözden geçirdi ve bu partide bazı şeylerin farklı olduğunu hemen anladı. Geçen partide gelen belgelerde Kızıl Ordu, şaşılacak kadar güçsüz ve saldırıya açık ama bir yandan da yeniden silahlanmaya çalışır durumda gösteriliyordu.

Bu ikinci partide ise, silahsızlanmadan vazgeçilmesi için ciddi bir neden "ortaya çıkmaktaydı." Burada Sovyet ordusunun yeniden silahlanma planlarının ayrıntıları veriliyordu ve bu ayrıntılar da, tehlikeli bir gidişatın şok edici ayrıntılarını içeriyordu.

ORMAN KEMAL ĐL HALK KÜTÜPHANESĐ

350

Tristan Đhaneti

Belgeler arasında, acilen üretilmesi istenen on binlerce çok gelişmiş tankın sipariş emirleri bulunuyordu, bunlar, Almanların sahip oldukları-yan daha ağır ve daha güçlü ve hatta saatte yüz kilometre hız yapabilen js[azi Panzer IV'lerden bile daha güçlü tanklardı. Ve belirtilen özelliklerine göre, sadece arazide değil, Almanya ve Batı Avrupa'daki asfalt yollarda da seyir yapabiliyorlardı. Bu tanklardan yirmi beş bin adedinin gelecek haziranda bitirilmesi planlanmıştı.

Ayrıca başka sipariş emirleri -Corky'nin uzmanları tarafından yapılmış sahte sipariş emirleri- de vardı.

Uçaklar, roketler ve bombalar da dahil olmak üzere en ileri saldırı silahları isteniyordu. Hava saldırılarında kullanılacak planörler isteniyordu. Bunlar Rusya'nın saldırılara karşı kendisini korumak için kullanacağı türden silahlar değildi. Hepsi saldırı silahlarıydı. Ve üstelik bunlar da gelecek haziranda hazır olacaklardı.

Tarih konusunda emirler kesindi.

Ve dahası da vardı. Yüksek mevkilerdeki iki Kızıl Ordu generali, General A. M. Vasilevsky ve General Georgi Zhukov arasında, Groza - Yıldırım Operasyonu olarak anılan bir konuyla ilgili yazışma örnekleri konmuştu belgelerin arasına. Groza Operasyonu, okuduklarına göre, Stalin ve öteki Politbüro üyelerine eylül ayında, yani birkaç ay önce, çok büyük bir gizlilik içinde sunulmuştu.

Metcalfe bu kurgusal Groza Operasyonu'nun ayrıntılarını, tıpkı Nazi gizli servislerinin de yapacağını tahmin ettiği gibi, yazışma yazışma, belge belge bir araya getirdi. Plana göre, gelecek haziran ayının başından itibaren Kızıl Ordu yirmi beş bin tankını batı sınırına dizecekti.

Yani Nazi Almanyası ile olan sınır boyuna.

Sonraki birkaç ay içinde de gizlilik içinde muazzam Kızıl Ordu birlikleri nakledilecekti aynı yere. Diğer emirlere göre de, Almanya'daki düşman hatlarının gerisine saldıracak hava saldırı birlikleri - neredeyse bir mil-y°n paraşütçü- eğitilecekti.

351

Robert Ludlum

Groza Operasyonu, Rusya'nın savunmasına yönelik değildi. Nazi Almanyası'na yapılacak saldırının planıydı.

Ve bu plana göre de 1942 yılının temmuz ayında Nazi Almanyası'na saldıracaklardı.

Belgelerden anlaşıldığına göre, Stalin en üst ordu makamlarına bunu bir hafta önce yaptığı bir konuşmada açıklamış. Konuşma metninin kopyalan ordunun üst rütbeli subaylarına dağıtılmıştı.

Metcalf sürekli olarak kendine bu belgelerin sahte olduklarını hatırlamak zorunda kalıyordu.

Stalin'in konuşma metninin bir kopyası da konmuştu belgeler arasına ve o kadar gerçeğe benziyordu ki Metcalf, acaba gerçek olabilir mi, diye merak etti.

Yoldaşlar, diye başlıyordu.

Groza Operasyonu onaylanmıştır. Savaş planımız hazır. On sekiz ay içinde, 1942 yazında faşistlere karşı yıldırım harekâtımız başlayacak. Ancak bu sadece başlangıç olacak yoldaşlar, kapitalizmin tüm Avrupa'dan silinmesinin ve Sovyetler Birliği'nin liderliği altında komünizmin zaferinin başlangıcı!

Avrupa'nın her yerinde hüküm süren kapitalist iktidarlar, kendi aralarında yaptıkları savaşların yıkıcı etkileri sonunda güçsüz düşmüş durumdadır ve sosyalizmin bütün Avrupa'ya ve dünyaya hâkim olacak şerefli yükselişini engelleyebilecek halde değiller. Dünya halklarını özgürleştirmek bizim onurlu görevimizdir!

Metcalf metni giderek artan şaşkınlık ve öfke karışımı duygularla okudu. Bu tamamen çılgınlıktı, ama aynı zamanda dâhiceydi. Bütünüyle kurgusal, bütünüyle uydurmaydı ama aynı zamanda son derece akla yakındı.

Ve gerekmeseydi de, Corky'nin çevirdiği dolapların başka bir kanıtıydı' Sadece Hitler'e karşı değil, Metcalf'e karşı da. Bu belgeler bir resmi ortaya çıkaracak, demişti Corky.

352

Tristan Dhaneti

Ne tür bir resmi?

Bir ayının resmi Stephen. Ama kucağına alıp okşamak isteyeceğin türden bir ayı. Tırnakları sökülmüş bir ayı yavrusu hatta.

Corky tıpkı Metcalf'e Moskova'ya gönderiş sebebinde olduğu gibi, sahte belgelerin içeriği

konusunda da yalan söylemişti ona. Görevinin Von Schüssler'i potansiyel bir hedef olarak değerlendirmek olduğunu söylemişti ama asıl görevi tamamen başkaydı; bu sahte belgeleri von Schüssler'e iletmek için Lana'yı kullanmaktı. Sonra da Corky WOLFSFALLE belgelerinin gerçek niyetini saklayarak, utanmadan onu bir kez daha aldatmıştı. Bu belgelerin sevimli bir ayı yavrusuyla uzaktan yakından alakası yoktu. Nazi Almanyası'na gizli saldırı planlayan, hızla silahlanan bir ordu portresi çiziyorlardı.

Büyük bir ustalıkla hazırlanmış birkaç takım sahte belge, bir Kızıl Ordu generalinin eliyle hırslı bir Nazi diplomata ulaştırılmıştı. Nazileri Sovyetler Birliği'nin üzerine saldırtmak için bundan daha fazlası yapılamazdı... ve bu saldırı da kesinlikle Nazi Almanyası'nın sonu olurdu.

Metcalf'e in uğramış olduğu haksızlığa duyduğu öfke, endişeye dönüşmüştü: Eğer Lana bu belgeleri okuduysa, ona karşı dürüst davranmadığını anlamamış olabilir miydi? O, Almanlara Rusya'nın sadece banş

istediğini kanıtlayacak belgeler ilettiğini sanıyordu. Ama belgeler tam aksini göstermekteydi. Önce Moskova'nın Almanya'ya saldırı niyetinde olduğunu kanıtlıyorlardı.

Peki ne yapacaktı... yani belgeleri okuduysa eğer? Bunları von Schüssler'e vermeyi ret mi edecekti?

Eh, bu da bir riskti. Şu anda Metcalf'e in başka seçeneği yoktu. Corky, onu kandırmıştı. Kendisi de Lana'yı kandırmak zorundaydı. Tek umudu kadının bunları okumaya vakit bulamamış olmasıydı, okumaya çok da meraklı görünmüyordu.

Bunları sadece Almanya iletmekle yetineceğini umdu. "Stiva," diye seslendi Lana.

353

F:23

Robert Ludlum

Siyah bir dansçı mayosunun üzerine, bol, geniş, beyaz bir önlük giy. misti. Makyajını da yapmış, rujunu tazelemişti. "Muhteşem görünüyorsun," dedi Metcalf'e.

"Sen de gülünç," dedi başını arkaya atarken.

"Sadece muhteşem görünmüyorsun, gerçekten muhteşemsin. Olağanüstü bir kadınsın."

"Lütfen," diye azarladı. "Bana hak ettiğinden daha fazla değer veriyorsun." Belgeleri almak üzere uzanmıştı.

"Onları ellememeye dikkat et," dedi Metcalf'e. "Mümkün olduğunca az dokun."

"Niye?"

Niye, diye düşündü. Çünkü onları ellemezsen, belki onları okumazsın. Ve onları okumazsan, belki sana ne kadar çok yalan söylendiğini anlamazsın. Hayır, sana yalan söylendiğini değil... benim sana

ne kadar çok yalan söylediğimi. Seni nasıl kullandığımı, sana nasıl ihanet ettiğimi.

Ama bunlan söylemedi. "Öyle görünüyor ki sahte belgeleri yapan sihirbazlar, ayrıca bir şekilde bunların üzerine parmak izleri de koymayı becermişler. En üst mevkilerdeki Sovyet liderlerinin parmak izlerini.

Böylece olur da, Naziler parmak izi analizi yaparsa, belgeler sınavı geçebilecek, sahici görünecekler."

Metcalf'e bunu tamamen uydurmuştu, ama mantıklı geliyordu. Yalanlan inandırmacıydı ama bunları Lana'ya söylüyor olmak acı veriyordu.

"Ah," dedi Lana. "Ne kadar zekice."

"Lana dinle. Çok cesur davrandın. Yaptıkların... ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ama her şeyin sebebi var.

Birçok şey senin yaptıklarına bağlı. Birçok şeyin dengede kalması."

"Bu belgeler öyle gizemli kelimelerle, şekillerle dolu ki, kimsenin bunlan okuyamayacağım düşünürsün."

"Evet."

354

Tristan Dhaneti

"Ama yine de her birinin bir gücü var. Tıpkı Isolde'nin hizmetçisinin hazırladığı formül gibi değil mi?"

"Tam anlamıyla değil," dedi güçlkle.

"Yani bu belgeler bizim korkusuz liderimizle Üçüncü Reich'in liderleri arasında derin, güçlü bir sevgi oluşturmak için hazırlanmadı mı? Von Ribbentrop, Heydrich ile Himmler ve Hitler'in kalplerinde Rusya için mest edici duygular uyandırmayacaklar mı?"

Metcalf'e, ona dikkatle bakıp güçlkle yutkundu. Evet gerçekten de onda yeni fark ettiği derinlikler vardı.

"Belgeler hakkında bir şey bilmediğini söylüyorsun. Ama sanki 'hiçbir şey'den fazlasını biliyor gibisin, benim dusya'm."

"Teşekkür ederim, sevgilim. Ve sen de... ikimiz de hiçbir şeyden bi-raz fazlasını biliyoruz. Ama 'az bilmekle'

ilgili bir uyanda bulunan bir İngiliz şiiri yok muydu? Bazen az şey bilmek, hiçbir şey bilmemekten daha mı tehlikelidir, diye merak ediyorum. Neyse ki hemen hemen hiçbir şey bilmiyorum."

Tebessümü gizemliydi. "Gel sevgilim. Şimdi benim, sana göstereceğim bir şey var."

"Bu hoşuma gitti," diye cevap verdi Metcalfe. Kadının peşinden oturma odasına gitti ve köşede bir Noel ağacı görünce çok şaşırıldı, ağaç el işi süsler ve meyvelerle donatılmıştı. "Noel ağacı ha?" dedi ağacı göstererek, "Bu Tann'sız cennette yasak değil mi? Stalin Noel'i yasaklamadı mı?"

Kadın gülererek omuz silkti. "Bu Noel ağacı değil, bu bir yolka. Tepeye bir kırmızı yıldız koyuyoruz ve artık ona Noel ağacı denmiyor. Sonuçta köknar ağaçlarının süslenmesi bir Pagan geleneği. Hıristiyanlar el koymuş

sadece. Bizim Noel Baba'mız da yok zaten, bizim Dyed Moroz'umuz var, Don Baba yani."

"Peki bu?" diyerek masanın üzerindeki vernikli, tahta kutuyu gösterdi Metcalfe. Kutunun içi yeşil bir astarla kaplıydı ve astarın üzerine iki ta-

. 355

Robert Ludlum

ne birbirinin eşi, çok güzel düello tabancası konmuştu. Ceviz ağacından yarım kundaklarının üzerine yaprak desenleri kakılmıştı, silahların kabzaları da oldukça süslüydü. "Bunlar yüz yıllık olmalı," dedi Metcalfe.

"Daha eski. Bunlar babamın en büyük hazinesi... Pushkin tarafından kullanılmış oldukları söyleniyor bu düello silahlarının."

"Olağanüstü."

"Görüyorsun, liderlerimiz bize, tarihin etkilerinden, eski kötü alışkanlıklardan ve soylulukla ilgili yozlaşmalardan arınmış Yeni Sovyet Erkeği'ni yarattıklarını söylüyorlar. Ama işte aile kökleri yerinde duruyor. Onlar hâlâ bizimle. Nesilden nesile geçen küçük küçük şeyler. Bunlar bize kim olduğumuzu gösteriyor şiirsel bir kelime vardı..."

Metcalfe güldü.

"Ata yadigârı mı?"

"Evet."

"Kelimeyi sen şiirsel yaptın."

Lana sanki kırılğan bir antikayı elinde tutuyormuş gibi, yavaşça, "Ata yadigârı," dedi. "Babamda bu tür çok...

ata yadigân var, bu onun gurur duyduğu gizli hazinesi. Onları maddi değerleri olduğu için değil, manevi değerlerinden dolayı önemsiyor, kendinden öncekiler tarafından özenle korunup ona aktarıldıkları için. Tıpkı bu Palekh müzik kutusu gibi." Üzerinde çok canlı renklere bir kuş resmi olan siyah lake kutuyu gösterdi.

"Ya da Yeniden Biçimlenmeyi gösteren, on beşinci yüzyıldan kalma şu ikona gibi. Yüksekliği on santim kadar, boyalı ahşap bir panoydu. Əki havarisinin önünde beyaz giysiler içinde Əsa'nın ruhsal ışığa dönüşümünü gösteriyordu.

"Ve bir gün bütün bunlar senin olacak."

Lana düşünceli bir ifadeyle ona baktı. "Böyle değerler asla gerçekten bizim olmazlar. Sadece onları korumamız için bizde dururlar."

"Ama sana ait hiçbir şey göremiyorum Lana. Hayranlarından bir sürü hediye alıyorsundur. Onları nerde saklıyorsun?"

356

i I Tristan Əhaneti

"Büyükanneler bu işler içindir. Uzakta yaşayan büyükanneler. Yash-juno'da yaşayan büyükanneler."

"Yashkino nerde?"

"Kuznetsk havzasında küçük bir köy. Burdan trenle saatler sürer. Kendilerine 'doğan, üreyen ve üreten taşralılar' derler ve bunu övünmek için söylerler, utandıkları için değil."

"Ruslar söz konusu olunca aradaki farkı anlamak güç oluyor bazen. Ama demek ki en azından kendi mirasını koruyacak, güvenli bir yerin var."

"Sen galiba Alaaddin'in Mağarası'nı hayal ediyorsun. Benim hazinemde sadece tek bir özel hayranımdan aldığım, tek bir özel hediye var, ama bu bütün hazinelere üstün bir şey."

"Yine uzaklara gittin Lana... şimdi söyle bana, o övünülecek bir şey mi, yoksa utanılacak bir şey mi?"

"Bunun bir önemi var mı?"

"Sadece beni kıskandırmaya başladın."

"Kıskanma. Senin aşkın benim için her şeyden daha değerli." Met-calfe'i kendine doğru çekti. "Benim Stivam, ilk karşılaşmamızdan beri bana vermiş oldukların, benim için senin anlayabileceğinden çok daha değerli. Asla bilemeyeceğin kadar."

"Lana, ben..."

Telefon çalmaya başlamıştı. Lana irkilmişti. Açmaya karar vermeden önce telefon epeyce çaldı.

"Alo?... Evet, ben Lana." Yüzü kızardı. Dinledikçe yüzü şekilden şekle giriyordu. Birkaç saniye sonra arayana teşekkür etti ve telefonu kapadı.

"Arkadaşım Ilya'ydı, sahne görevlisi," dedi. Heyecanlanıp şaşırmış, hatta korkmuş gibi bir hali vardı.

"Önceden belirlemiş olduğumuz bir şifreyle konuştu. Söylediğine göre Kundrov, bakıcım, bugün

Bolşoy'daymış, benim hakkımda bir sürü sorular sormuş. Ve de arkadaşım olan Amerikalı hakkında."

357

Robert Ludlum

"Başka?"

"Ayrıca başkaları da varmış. NKVD'den. Hepsi seni anyorlarmış. Casus kelimesini kullanmışlar."

"Evet," dedi Metcalfe asabi bir tavrıyla. "Bütün Amerikalılar casustur."

"Hayır, bu kez farklı. Senin bulunman ve yakalanman için emir verilmiş."

"Tehditler," dedi Metcalfe. "Boş tehditler," onu yatıştırabilmek için.

"Niçin Stiva? Bunu... bütün bunları biliyorlar mı?" daha sonra buluştuğlarında von Schüssler'e vermek üzere yanına aldığı evrakları göstermişti.

"Hayır bilmiyorlar."

"Beni aldatmazsın değil mi Stiva?"

Ona sarıldı. Daha fazla yalan söylemeye gücü yoktu. "Gitmem gerekiyor," dedi. "Baban her an gelebilir."

'1

358

Tristan Dhaneti

28. BÖLÜM

"Ted?"

"Evet?"

"Sesimi tanıdın mı?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Evet tanıdım sanırım. Kahretsin, neler oluyor be adam?" Ted Bishop'un sesi farklı geliyordu... durgun, gergin. Korkmuş bir adamın sesiydi bu. Metcalfe, Lana'nın babasının Petrovka'daki apartmanının birkaç blok ötesindeki bir telefon kulübesinden anyordu.

"Sonra," dedi Metcalfe çabucak. "Yardıma ihtiyacım var."

"Bana mı söylüyorsun? Burası YMCA oğlanlarıyla kaynıyor."

"Odamdan bir şeyler alman gerekiyor. Odaya girebilirsin, değil mi? Personel, seni yıllardır tanıyor, içeri girmene izin verirler."

"Beni yıllardır tanıyor olmalan benden hoşlandıkları anlamına gelmiyor. Yıllar geçtikçe alışkanlık oluyor hepsi bu. Ama ne yapabilirim bir bakayım."

"Minnettar kalınm. Seni birkaç saat sonra arayıp buluşacağımız yeri söylesem sana uygun olur mu?"

"Telefon konuşmalandı söz etmişken, seni acil olarak arayıp duran biri var... bana bile haber verdiler, olur da seni görürsem söyleyeyim diye. Bay Jenkins diye biri? Adam ümitsiz görünüyor."

"Ha evet Bay Jenkins," ...bu Hilliard'dı. "Anladım, teşekkürler," dedi Metcalfe.

"Tamam... ha dinle, kendine bir iyilik yap ve sakın buraya geri geleyim deme. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Robert Ludlum

Metcalfe telefonu kapadı ve hemen Amerikan elçiliğinden Hilliard'ı aradı. Kendini Bay Roberts olarak tanıttı, ama daha pasaportunu kaybettiğini söylemeye fırsat bulamadan Hilliard atılıp sözünü kesti.

"Yüce İsa, ne cehennemdeydin?" dedi Hilliard, titreyen, alçak bir sesle. Sesinde hem öfke, hem korku hissediliyordu. "Ne halılar karıştırıyorsun? Sen bittin, haberin var mı?" "Evet."

"Artık gözlerini kan bürüdü, anlıyor musun? Bu lanet yerden gitmek zorundasın. İdam fermanının imzalandı artık. Oyun dışı kaldın."

Metcalfe donmuştu. Moskova'dan, Sovyetler Birliği'nden bir an önce gitmesi gerekiyordu. Açığa çıkmıştı ya tutuklanacak ya da hemen öldürülecekti. Corky hemen ülke dışına çıkarılması için emir vermişti.

"Yardıma ihtiyacım var." Sahte kimlikleri, vizeleri, uçak biletlerini kastediyordu. Bunları ancak Corky sağlayabilirdi.

"Tabi ki. Efendi bunları temin etti, ama senin çabuk hareket etmeni istiyor, mesela dün gitmiş olman gerekiyordu, anlıyor musun?"

"Anladım." Hilliard'ın Corky'den söz ediş biçimi başka zaman olsa ilginç gelebilirdi, ama şimdi değil.

"Ve ben de bir satsivi için büyük bir arzu duyduğumu hissediyorum. Yarım saat kadar sonra." Bunu söyledikten sonra Hilliard telefonu kapamıştı.

Metcalfe alelacele çıktı telefon kulübesinden.

Kemancı Amerikan elçiliğinin ana kapısından çıkan, ufak tefek, kel, gülünç görünümlü adamı izliyordu. Bu adamın elçilikte önemsiz bir üçüncü kâtip olduğunu biliyordu. Kendisine sağlanan bilgilere göre, aynı zamanda da Amerikan gizli servisinin bir ajanıydı.

Amerikalının peşine takıldığı sırada rüzgâr birden döndü ve burnuna Barbasol losyonunun kokusu

geldi.

Adamın yeni tıraş olduğu belliydi ve yüzüne Amerikan malı tıraş kremi sürmüştü.

Evet. Bu adam, onu hedefine götürecekti. Bundan emindi.

360

Tristan Đhaneti

Amos Hilliard'ın paltosunun altındaki silah ağırlık yapıyordu. Silah taşımaya alışık değildi ve yapmak üzere olduğu şeyden nefret ediyordu. Ama yapılması şarttı. Corky bu konuda son derece katı ve kararlıydı. Şifreli mesaj çok açıktı.

Metcalf'e görev için bir risk teşkil ediyor, dolayısıyla özgür dünyanın kaderi açısından da bir risk oluşturuyor.

Üzücü olsa da elimine edilmesi gerekiyor.

Genç ajan emirleri yerine getirmişti. Ama harcanacaktı. Moskova, adamı yakalamak üzere olan Tann'ın cezası NKVD ve GRU ajanlarıyla doluydu. Aslında onu yakalamaları sadece bir an meselesiydi. Corky'nin onu kaçırarak zamanı yoktu. Onu yakaladıkları zaman, sadece Rusların yapabileceği biçimde sorguya çekecekler ve Metcalf'e de çökecekti, bundan hiç şüphesi yoktu. Bütün operasyon tehlikeye düşecekti, Corky buna izin veremezdi... vermeyecekti. Kaybedecek çok şey vardı. Tek bir adam için bütün bunlar tehlikeye atılamazdı.

Hilliard zaman zaman bu işe gerçekten uygun olup olmadığını merak ediyordu. Bu tür şeyler görevinin en kötü yanıydı. Bir anlamda Metcalfe'den hoşlanmıştı ama önemli olan bu değildi. Metcalf'e'in iyi adamlardan hatta en iyilerinden biri olduğunu biliyordu. Genç adam bir hain değildi. Ama Corky emri vermişti ve Hilliard'ın başka çaresi yoktu. Yapması gereken bir işi vardı.

Metcalf'e, Aragvi Restoran'a buluşma saatinden yedi dakika erken gelmişti. "Yarım saat" tam otuz dakika demekti. Hilliard dakik biri olduğu kadar, dil hususunda da özenliydi. Restoranın önünde bu kez o uzun kuyruk yoktu, çünkü henüz akşam yemeği saati gelmemişti; bu da Metcalf'e'in gelip gidenleri izlemesini kolaylaştırıyordu. Gorky Caddesi'ndeki Central Telegraph'ın merdivenlerinden, restoranın hem ön, hem de yan girişlerini görebiliyordu. Tam o anda Ted Bishop'u arayıp buluşma yerini söylemesi gerektiğini hatırladı.

Ama önce buradaki buluşma işini halletmesi gereki-

361

Robert Ludlum

yordu, diğeri bekleyecekti. Omzundaki acı azalmıştı, ama yine de hafif bir zonklama hissediyordu.

Amos Hilliard, Aragvi'ye arka merdivenlerden girmişti, burada fark edilmeyeceğini biliyordu. Doğruca erkekler tuvaletinin yolunu tuttu.

Đçeride birinin olduğunu görünce şaşırılmış ve biraz gerilmişti. Adamın biri lavabonun önünde durmuş, büyük bir enerjiyle ellerini sabunlu-yordu. Eh, sorun değildi. Hilliard bekleyebilirdi. Adam gittikten sonra Smith & Wesson tabancasını çıkarıp susturucusunu takacaktı. Emin olmak için tabancanın dolu olup olmadığını iki kez kontrol edecekti.

Stephen Metcalfe sahte kimlikleri ve Rusya'yı gizlice nasıl terk edeceğine dair talimatları almak üzere gelecekti. Hilliard'ın onu vurabileceği aklına gelebilecek en son şeydi.

Hilliard bunu yapmak zorunda kalmış olmaktan nefret ediyordu, ama gerçekten başka şansı yoktu.

Hâlâ lavaboda büyük bir ciddiyetle ellerini yıkamakta olan adama bakınca huzursuz oldu. O berbat Sovyet sabunlarıyla ellerini öyle köpürtebilmiş olmasına imkân yoktu.

Aristokratik yüz hatları olan, boş bakışlı, uzun ve zarif parmaklı bu adam rahatsız edici bir şekilde tanıdık gelmişti. Adamın yüzünü daha önce bir yerlerde görüp görmediğini merak ediyordu. Hem de daha yeni, diye düşündü; olabilir miydi? Ama hayır. Sadece gergin olduğu için böyle düşünüyordu.

Sonra adam da dönüp ona baktı ve göz göze geldiler ve birden Amos Hilliard tepeden tırnağa ürperdi.

Belirlenen randevu saatinden tam bir dakika önce Metcalfe Gorky Caddesi'nden karşıya geçti ve restoranın servis girişine yöneldi. Doğal olarak kilitli değildi, gerekli malzemeler buradan içeri almıyordu; kimseye görünmeden buradan girebilir ve bomboş restorandan geçerek, birkaç gün önce Hilliard'la buluşmuş

oldukları erkekler tuvaletine gidebilirdi.

362

Tristan Đhaneti

Erkekler bölümüne girdiğinde içeride kimse yoktu, geçen sefer Hilliard'ın yaptığı gibi kapıyı kilitlesem mi, diye tereddüt etti. Kilitlememenin daha iyi olacağına karar verdi; Hilliard gecikmişti. Hızla yürüyüp bölmeleri kontrol etmeye başladı ve sonuncu bölmede Hilliard'ı gördü.

Hilliard'ın ayakkabılarını ve pantolonunu başkasınıninkiyle karıştırmasına imkân yoktu. Bu tüvit pantolon ve kahverengi deri pabuçlar belli ki bir Rusa değil, Amos Hilliard gibi bir elçilik görevlisine aitti.

Tuhaf, diye düşündü. Neden Hilliard geçen seferki gibi lavaboların önünde beklemeyip tuvalete girmişti ki?

"Amos," diye seslendi ama cevap gelmedi. Tekrar seslendi. "Amos," daha da meraklanmıştı artık.

Bölme kapısını çekip açtı, kapı kolayca açılmıştı. Yüce Đsa! Gördükleri onu şok etmişti. Hayır, yine aynı şey olamaz! Amos Hilliard klozetin üzerinde oturuyordu, başı geriye düşmüştü, kan çanağına dönmüş gözleri tavana dikilmişti ve ağzından burnundan kanlı bir sıvı geliyordu. Boğazı hemen hemen gırtlığının tam altından kesilmişti. Đp izi jilet gibi ince, kırmızı ve belirgindi; belli ki ince ve

güçlü bir tel kullanılmıştı. Diplomat da Kepçe Martın ve Paris istasyonundakilerle aynı biçimde telle boğularak öldürülmüştü.

Hayır! Hilliard henüz öldürülmüş olmalıydı, birkaç dakika önce... daha fazla olamazdı. Beş dakika? Belki de daha az?

Metcalf, Hilliard'ın kızarmış yüzüne dokundu. Henüz normal vücut ısısındaydı.

Katil buralarda bir yerlerde olmalıydı.

Metcalf kapıya doğru koştu ama sonra durakladı. Katil kapının dışında onu bekliyor olmalıydı, boş restoran ona geçici olarak saklanacak bir yer sağlamıştı, orada bekleyip saldırabilirdi.

Metcalf iki yana doğru da açılabilen yaylı kapıya bir tekme attı ve tapının pervazına çömelip gölgelerin içinden elinde boğma teliyle fırlayan biri var mı, diye baktı. Ama kimse çıkmadı. Duvar diplerine sinerek kori-363

Robert Ludlum

dorda ilerlemeye başladı, saldırmaya hazırdı. Ama ortada kimse yoktu. Yine de katil bir iki dakikalık mesafeden uzağa gitmiş olamazdı.

En yakın merdivene koşup basamakları ikişer üçer atlayarak inmeye başladı, neredeyse elinde tepsiyle gelen bir garsonla çarpışıyorlardı. Met-calf, adamın narin vücuduna bakınca onun katil olamayacağını düşündü. Koridordaki soğuk hava dalgası, ona caddeye bakan kapının az önce açılmış olduğunu düşündürmüştü. Ya biri girmiş ya da biri çıkmıştı. Metcal-fe bu kapıdan girmemişti. Katil. Mümkündü. Acaba bu kapıdan mı çıkmıştı? Ses çıkarmamaya dikkat ederek çelik kapıyı itip araladı. Eğer katil bu kapıdan çıkmış yürüyorsa -caddede şüphe çekmemek için yürümeyi tercih etmiş olmalıydı- fazla uzaklaşmamış

olması gerekirdi. Hâlâ buralarda olması gerekiyordu. Metcalf eğer bir şaşırtma yapma imkânı varsa bunu korumak istiyordu. Aralıktan dışarı süzüldü, kapıyı yavaşça arkasından kapadı, hiç ses çıkartmamıştı.

Binanın arka tarafındaydı. Koca çelik çöp bidonları ağızlarına kadar doluydu. Etrafına bakındı ama kimsecikler yoktu.

Amos Hilliard'ı her kim öldürdüyse kayıplara karışmıştı. Metcalf bir an önce gitmesi gerektiğini biliyordu, ama nereye? Met-ropole'e dönemezdi. Her şey bitmişti. Gizli posta kutusunda iş yaparken izlenmişti, NKVD

gizli işler çevirdiğini biliyordu. Moskova cehenneminden bir an evvel kurtulması gerekiyordu. Ama bunu söylemek yapmaktan kolaydı. Herkesin izlendiği, sınırların sıkı bir şekilde korunduğu bu totaliter devletten çıkmak da girmek kadar zordu. Metropole'deki evraklarının arasında birkaç takım sahte pasaport ve belgesi vardı, ama şu ana kadar onlar da NKVD'nin eline geçmiş olmalıydı. En doğru, en mantıklı yol Corky ile temas kurmak ve Hilliard'ın söz ettiği kaçıışı sağlamasını istemektir.

Bunu doğru biçimde yapmak için koordinasyon gerekiyordu, yüksek mevkilerde at koşturmak gerekiyordu. Yani, gizemli yollardan iş bitiren Corky'nin uzmanı olduğu Şeyleri yapmak için. Böyle bir kaçış yalnız bir ajanın üstesinden gelebileceği bir Şey değildi.

Tristan Dhaneti

Lana'nın yanında olmasını istiyordu. Artık o da burada güvende değildi, o da işin içine girmişti. Onu koruyacağına söz vermişti. Şimdi onu <ja götürmesi gerekiyordu.

Đşe yarar bir plan oluşturmak için Corky ile temas kurmalıydı ve şimdilik Corky'ye ulaşmanın en iyi yolu da Ted Bishop'dan geçiyor gibiydi. Sonuçta, Metcalfe otel dışında hiçbir yerden uluslararası bir telefon konuşması yapamazdı ve otele dönmesi de söz konusu bile değildi. Moskova'da telefon kulübelerinden deniz aşın telefon konuşması yapılamıyordu. Amos Hilliard ölmüştü. Elinde verici yoktu.

Geriye bir tek Ted Bishop kalıyordu. Bishop ne de olsa yabancı bir gazeteciydi, düzenli olarak uluslararası konuşmalar yapması normal karşılanırdı, hatta belki de her gün ya otelinden ya da Central Telegraph'daki.

odasından. Demek ki Bishop, onun yerine bir telefon edebilirdi, Londra ya da New York'taki acil numaralardan birini arayabilirdi. Telefona cevap verecek kişiye söyleyeceği birkaç anlamsız görünen sözle Bishop, Corky'yi uyarmış olurdu, hem de ne yaptığı ya da kiminle konuştuğu hakkında hiçbir şey bilmeden.

Eğer bir nedenle telefon edemese bile yine de yardım etmek için yapabileceği bir şeyler vardı Bishop'un.

Metcalfe bu fikri, Paris'te dinlediği BBC radyosu yayınları vermişti. Her akşam BBC haberleri sırasında, özel selam mesajları kılıfı altında şifreli mesajlar yayınlanırdı... sadece ajanların anlayabildiği, sahadaki ajanları uyaran mesajlardı bunlar. Neden aynı yöntem haber raporlarına da uygulanmasın, diye düşünüyordu Metcalfe. Bishop da gazetesine, yani Manchester Guardian 'a masum görünümlü bir haber ra-poru yollayabilirdi pekâlâ. Bu örneğin bir konser, bir gösteri... hatta bir bale eleştirisi olabilirdi. Satır aralarına, dikkat çekmeyecek biçimde -Corky'nin geliştirmiş olduğu kod sistemi kullanılarak- acil durum mesajları serpişti-nlebilirdi ve bunlar Sovyet gözlemciler tarafından fark edilmezdi. Ama Corky'ye ulaşp onun dikkatini çeker, olup bitenler ve yapılması gereken-fer hakkında uyarırdı. Tabi bu yöntem, Londra ya da Washington'da önce-365

Robert Ludlum ""

den ayarlanmış numaralara edilecek bir telefon kadar hızla devreye giremezdi, dolayısıyla da telefonu tercih ederdi.

Elbette Metcalfe, Ted Bishop'la yakınlaşıp gazeteciye gerçek kimliğini ve Moskova'da ne yaptığını anlatamazdı. Ona, zengin bir işadami olduğu için, Sovyet yetkililerinin bütün yabancıları casus olarak değerlendirme kampanyası çerçevesinde peşine düştüklerine ve tutuklamaya çalıştıklarına dair makul bir yalan hazırlamıştı. Ted Bishop'a tek söylemesi gereken buydu. İngilizin uyandırdığı Sovyet karşıtı imaj herhalde söylediklerini kabul etmesini sağlardı.

Ne de olsa, kendisi için Bishop'tan çok daha önemli olan, derinden sevdiği -hayır, âşık olduğu- birine çok daha kötü yalanlar söylemişti. Artık çok kolay yalan söyler olmuştu.

Yine de İngiliz gazeteci hakkında kafasında bir soru işareti vardı Metcalfe'in, onun kime hizmet ettiğinden tam olarak emin değildi. Şu an kimseye güvenemiyordu. Bishop'a karşı da son derece temkinli hareket etmesi gerekiyordu.

Sessiz ve uzun adımlarla Aragvi'nin etrafından polislere görünmeden dolandı. Biraz ileride, cephesindeki eski püskü bir tabelada Moskova Merkez Kliniği, 22 numara yazan bir binanın önünde telefon kulübesi bulmuştu. Klinik kapalı ve karanlıktı, kimse onu izlemiyordu. Metropole'ü aradı ve Ted Bishop'u istedi.

Gorky Caddesi 7 numarada, Merkez Postanesi'nin görkemli, binası yer alıyordu, 1929 yılında, Sovyet mimari tarzının önemli örneklerinden biri olarak inşa edilmişti. Binanın içi de aynı derecede görkemliydi; bir bankanın ya da en azından önemli bir devlet kuruluşunun havasını yansıtacak biçimde tasarlanmıştı ve bu havayı da veriyordu. Burada Moskovalılar uzun kuyruklarda bekledikten sonra Sovyetler Birliği'nin uzak bölgelerinde yaşayan dostlarına, akrabalarına telgraf veya koliler yolluyorlar, posta pulu satın alıyorlar ya da havasız kulübelere uluslararası telefon ko-366

Tristan Dhaneti

nuşmalan yapıyorlardı. Yine de, bütün o inanılmaz yükseklikteki tavanlara, sütunlara ve granitlere rağmen, duvarlardaki olağanüstü büyüklükte SSCB orak çekiç amblemlerine rağmen, her yerde Sovyet bürokrasisinin o karanlık, kasvetli, hüznü havası hissediliyordu.

Kulübelere birine girmiş konuşan orta yaşlı adamı seyrederken, telefon konuşmalarının ne kadar yakından izlendiğini de görmüş oldu. Pasaportunuzu ya da en azından kimlik kartınızı göstermeniz, sonra bir form doldurmanız ve ön ödeme yapmanız gerekiyordu. Sonra da kesinlikle dinleneceğinizden emin olabildiniz.

Bir an için gidip o uluslararası konuşma yapılan kulübelerin birinden Corky'yi aramayı düşünüp hemen vazgeçti. Sahte Rus kimlik belgeleri ile konuşma iznini alamazdı, üstelik de çok riskliydi, Daniel Eigen pasaportunun da aynı biçimde tehlikeli olacağını düşünüyordu. Hayır, Ted Bishop, onun yerine telefon edebilirdi. Onun yapması fazla dikkat çekmezdi.

Sonunda, tam zamanında tumbul gazeteci elinde Metcalfe'in deri çantasıyla kocaman kapıdan içeri girmiş, endişeyle etrafına bakmıyordu. Metcalfe kendini geri çekerek, Bishop'un takip edilmediğinden emin olmaya çalıştı. Bishop etrafa baka baka, kubbeli koca binanın ortasına gelinceye kadar, Metcalfe arkasına sindiği loş

girintiden ayrılmadı. Gazetecinin ardından gelen birileri olmadığından emin olmak için ön kapıyı gözlüyordu.

Bishop'u izleyen ya da onunla birlikte çalışan birileri.

Metcalfe bir dakika daha bekledi. Bishop kaşlarını çatmış, bir ileri bir geri turluyordu. Nihayet, Bishop gitmek üzereymiş gibi görününce Metcalfe yavaşça gizlendiği yerden çıktı.

Ama onu henüz görmemiş olan Bishop birine işaret verir gibi işaret parmağını sallıyordu. Metcalfe olduğu yerde donup kalmıştı, sadece bakıyordu.

Evet, Bishop kesinlikle birine işaret veriyordu. Ama kime? Ve sonra Metcalfe, Bishop'un kime işaret verdiğini gördü.

367

Robert Ludlum

Lobinin öteki ucunda, gişe gibi görünen bir yerin önündeki uzun kuyruğun arkasından bir kapı açılmış ve sarışın bir adam çıkmıştı.

Donuk bakışlı sarışın bir adam. Her yerde peşine takılan NKVD'li Ted Bishop'a doğru yürüdü ve hızlı hızlı bir şeyler söylemeye başladı. Metcalfe bulunduğu yerden Rusça konuştuğunu duyabiliyordu.

Metcalfe yüreğinin buz kestiğini hissetti. Ah Tanrım! Ted Bishop da çürük çıkmıştı.

Birden midesinin bulandığını düşündü. O doymak bilmez, neşeli gazeteci merakı, araştırmacı sorular. Sovyet karşıtlığı da karanlık hizmetlerini perdelemek içindi. Bishop'un sarhoş pozlarında odasına gelip kusmak için banyoya koşması. Bu da bir oyun olmalıydı, kişisel eşyalarının arasında casusluk aletleri var mı, diye kontrol etmek için tıraş fırçasını, kremi, kimlik kâğıtlarını görmek için uydurulmuş bir bahane. Bishop herhalde kusu-yormuş gibi yaparken onlan kurcalıyordu ve Metcalfe ile ilgili gerçeği o arada keşfetmişti. Belki de odasını altüst eden NKVD ajanları, ona tüyo vermişlerdi. Belki NKVD adına ikinci bir kontrol yapmaktaydı.

Her şey mümkündü. Gazeteci yıllardır Moskova'daydı, yetkililer ona göz yummuşlardı. Anlaşmalar yapılmış

olmalıydı bu arada. Ya da daha kötüsü. NKVD pek yabancıları kullanmazdı, belki de Ted Bishop onlardan biriydi.

Corky bütün çıkışları öğren, derdi. Ama Metcalfe'in bunu yapacak zamanı olmamıştı. Üzerindeki baskılar, çok önemli tedbirleri ihmal etmesine neden olmuştu.

Yine gölgelerin içine sinerek, hızla lobinin etrafını dolaşıp ön kapıya geldi ve yüksek sesle tartışan bir çiftin arkasından, kapıdan süzülüp dışarı çıktı.

Sonra da olabildiğince hızla Gorky Caddesi'nden aşağı koşmaya başladı. Bolşoy'a, Lana'ya ulaşip onu uyarmak zorundaydı. . Geç kalmamış olmayı ümit ediyordu.

368

Tristan ihaneti

29. BÖLÜM

Bolşoy Tiyatrosu'nun cephesi ışıltı ışıltı aydınlatılmıştı, ama kimsecikler yoktu, Metcalfe oyunun başlamış

olduğunu anladı. Sahne girişine benzer bir kapının önüne gelinceye kadar binanın arkasında ilerledi.

Kapının kilitli olduğunu anlayınca yumruklamaya başladı. Sonunda uzun boylu, sırtık gibi ince, altın gözlüklü, dazlak bir bekçi açtı kapıyı. Denizci mavisî üniformasının göğsündeki yaka kartında DEVLET AKADEMİK

BOLŞOY TİYATROSU - GÜVENLİK yazıyordu. Aynı ibare, denizci mavisî kepine dikilmiş etikette de vardı.

Kapıda duran adamı görünce, bekçinin endişesi bir biçimde azalmıştı.

Adam doktorlara has, beyaz bir palto giymişti, boynunda steteskobu vardı ve elinde de siyah deriden bir doktor çantası bulunuyordu. Metcalfe Sovyet doktoru görünümüne bürünmüştü çok da inandırıcı görünüyordu. Kibirli, tepeden bakan tavrı da, edindiği bu yeni kimliği pekiştiriyordu.

Fakir görünümlü kliniğe girmesi çok zor olmamıştı. Klinikte bekçi yoktu ve kapıdaki basit kilidi açması da sadece birkaç saniye sürmüştü. Hemen üniformaların bulunduğu dolabı bulmuş ve üstündeki beyaz doktor önlüğünü almıştı, az ötedeki malzeme dolabından da steteskobu ve doktor çantasını bulması pek uzun sürmemişti. Bütün bunlar beş dakikasını almıştı.

"Evet doktor?"

"Ben Doktor Chavadze," dedi Metcalfe, seçtiği Sovyet Gürcü adının aksanını açıklayacağını umuyordu. "Bu gece gösterisi olan dansçılardan biri için acele gelmem istendi."

369

F:24

Robert Ludlum

Bekçi durakladı. "Hangisi?"

"Ben bunu nerden bileyim? Yalnız eminim önemli biridir, çünkü aksi halde beni yemeğimden kaldırıp buraya çağırmaslardı. Belli ki acil bir durum var. Şimdi, lütfen beni bir an önce soyunma odalarına götürür müsünüz?"

Bekçi kapıyı iyice açarken başım salladı. "Lütfen, burdan buyrun. Sizi oraya götürecek birini ayarlayacağım doktor."

Bıyıkları yeni terlemiş, çelimsiz görünümlü, gencecik bir sahne görevlisi Metcalfe'e Bolşoy'un sahne arkası labirentlerinde eşlik ediyordu, geçtikleri koridorlar karanlık ve leş gibiydi. Sahne görevlisi Metcalfe'e fısıldayarak, "Üç kat çıkacağız ve sahne solumuzda olacak," dedikten sonra bir daha ağzını açmamıştı; gösteri sürüyordu. Metcalfe orkestranın çaldığı Tchaikovsky bestesini duyabiliyordu; Kuğu Gölü balesinin ikinci perdesinden bir bölümdü o an çaldıkları.

Bolşoy'un halka açık kısımlarındaki ihtişama karşın, sahne gerisi insanı şaşırtacak kadar pis ve bakımsızdı.

Leş gibi kokan tuvaletlerin önünden, sıvalan dökülen, yer tahtalan eksik, alçak tavanlı koridorlardan,

paslı demir merdivenlerden geçmişlerdi. Yüzleri aşın boyalı, kostümlü dansçılar öbek öbek, birbirlerine sokulmuş

sigara içiyorlardı. Sahnenin yakınından geçerlerken, obua ve harpın baskın seslerini ve bestenin tremolo bölümünün yükselişini duydu ve gözünün önüne bu güzel melodiye eşlik eden pas de deux geldi. Sahne arkasının karanlığı, ön taraftan yansıyan, garip mavi bir ışıkla delinmişti ve Metcalfe durduğunda kendini doğruca sahneye bakan bir evin, bir bölümünde buldu.

"Bekle," dedi sahne görevlisini omzundan yakalayarak. Genç şaşkınlıkla ona baktı, doktorun oyuna bir göz atmak istemesi ona tuhaf gelmişti.

Sahne dekoru parlak ve büyüleyiciydi; ay ışığında parlayan bir göl, çevresini saran orman dekoru, birkaç tane gerçek ağaç ve hepsinin ortasında Lana. Metcalfe kendinden geçmişcesine bakıyordu.

370

Tristan Dhaneti

Lana, Odette'i canlandırıyordu, kuğu kraliçeyi, ince beline oturan, sıkı bir tütü giymişti, tütüsü tüylerle ve tüllerle süslüydü, saçları tepesinde slki bir topuz yapılmıştı ve başında da tüylerle kaplı beyaz bir başlık vardı. Tıpkı bir kuş gibi kınlgan ve narin görünüyordu. Prens Siegfried ile dans etmekteydi. Etraflarında dönerek dans eden diğer dansçılar, son bir dönüşle sahneden çıkınca Odette ve Siegfried baş başa kalmışlardı. Adam onu tüy gibi havaya kaldırdıktan sonra, yumuşak bir hareketle yere indirip kollarıyla sardı; genç kadın da ona sanılmış, zarif, kuğu boynunu adama doğru uzatmıştı. Metcalfe birden saçma bir kıskançlık duygusunun bıçak gibi böğrüne saplandığını hissetti. Bu sadece bir danstı, onun işiydi, göreviydi, prens de sadece bir iş arkadaşıydı.

"Tamam," dedi Metcalfe. "Hadi onun Soyunma odasına gidelim. Antrakta kadar orda bekleyeceğim kendisini."

Arkasından, "Korkanm burda bulunmamanız gerekiyordu aslında," diye, Rus aksanıyla İngilizce konuşan hafif bir ses duydu o anda.

Metcalfe şaşkınlıkla döndü -bu az konuşan sahne görevlisi olabilir miydi?- ve sonra konuşanı gördü. San saçları ve donuk gri gözleri hemen tanımıştı.

NKVD'nin adamıydı. Birkaç adım ötesinde durmuş, üzerine doğrulttuğu tabancayla kendisine bakıyordu.

"Evet sensin," dedi NKVD ajanı, sesi güçlkle duyuluyordu. Genç sahne görevlisi dehşetle bakıyordu. "Bir an için seni tanıyamamıştım, ama çok beceriklisin. Eh, Bayan Baranova'nın gösterisini izlemek istiyorsan sen de herkes gibi bilet almalıydın. Sahne arkasına misafir kabul edilmiyor. Benimle gel lütfen."

Metcalfe gülümsedi. "Ateş etmek istemediğin sürece silah bir işe yaramaz," dedi. "Ve tam pas de deux'ın ortasında ateş etmek istediğinden emin değilim. Bayan Baranova'nın dikkati dağılır ve seyircilerin keyfine de gölge düşer, öyle değil mi?"

Robert Ludlum

Ajan başını salladı, yüzünden duygulan belli olmuyordu. "Ateş etmemeyi tercih ederim ama senin kaçmana izin vermekle gösteriyi bozmak arasında kalırsam... eh, başka seçeneğim yok demektir."

"Her zaman başka bir seçenek vardır," dedi Metcalfe, ağır ağır geri giderek. Göğüs cebindeki tabancanın ağırlığını hissediyordu, ama o silahını çekene kadar Rus ateş ederdi. NKVD ajanının tavnından Metcalfe Rusun ateş etmekten çekinmeyeceğini anlamıştı.

"Ellerin iki yanında kalsın," diye emir verdi Rus.

Metcalfe gözlerini sola çevirmişti, ulaşabileceği bir mesafede bulunan makara sistemindeki donatımını inceliyordu göz ucuyla. Tam tepelerinde, demir halkalara bağlanmış halatlara kumanda eden bir çift makara sallanıyordu. Geriye doğru, ajandan ağır ağır uzaklaşırken ellerini de arkasına götürmüştü. "Ateş etme,"

dedi, korku ifade eden bir ses tonuyla. "Benden ne istediğini söyle."

Halat! Oradaydı, onu tutabilmişti! Bu arada Rusa fark ettirmeden yavaşça arka cebinden bıçağını çıkarıyordu. Bıçağın keskin tarafını, belli belirsiz hareketlerle gergin halata sürtmeye başladı.

NKVD ajanı küçümser bir edayla gülümsüyordu. "Bu kez beni kandıramazsın. Kaçamayacaksın, kaçacak yerin yok. Olay çıkarmadan benimle gel."

"Peki sonra ne olacak?" diye sordu Metcalfe.

Sonunda halat tamamen kesilmiş ve elinden kurtulmuştu. Dengeyi sağlayan ağırlıklar birden boşalmış, sansın adama doğru bir yay çizerek düşmeye başlamıştı. Rus havadaki yırtılma sesini duyup kafasını kaldırdı ve ağırlıklar tam tepesine inecekken yana sıçrayarak birkaç santimle kendini kurtardı. Ama pozisyonu bozulmuştu, artık silahı Metcalfe'e doğru değildi. Genç sahne görevlisi tiz bir çığlık kopanp kaçmıştı.

Metcalfe bir hamle yaptı, kaçmamış, sarışın adama doğru atılmıştı. Rusu bir yumrukta yere devirip üstüne çıktı ve dizini midesine bastırarak adamı yere yapıştırdı.

Tristan ihaneti

O sırada salonda büyük bir gürültü kopmuştu. Orkestra çalmayı durdurmuştu. Kıyamet kopuyordu! Ama Metcalfe durup ne olduğuna bakacak durumda değildi. Sansın adam mücadele ediyordu, yerden doğrulmaya çalışarak, güçlü kollarıyla Metcalfe ile boğuşmaktaydı. Ama yerden kalka-mıyordu. Birden Metcalfe kafasında şiddetli bir darbe hissetti, darbenin sertliğinden ötürü başının kanamaya başladığını algılayabiliyordu. Rus sağ elini kurtanp tabancasıyla başına vurmaya başlamıştı.

Metcalfe domuz gibi homurdanarak adamın üzerine iyice abandı, bacağına karnına daha sert biçimde

bastırdı ve elindeki silahı çekip aldı. Silahı bütün gücüyle Rusun şakağına indirdi, öyle şiddetli vurmuştu ki, önce onu öldürdüğünü sandı.

Sarışın ajanın bedeni gevşedi, kolları yere düştü ve gözlerinin akları ortaya çıktı. Bayılmıştı... ama ne kadar bir zaman için?

Artık her taraftan sesler geliyordu. Ekipteki diğer adamlar ona doğru koşuyorlardı bu davetsiz misafiri yakalamak üzere. Metcalfe sıçrayarak ayağa kalktı ve köşeye kısıtlanmış olduğunu gördü!

Sağa doğru dönüp metal bir merdivene ulaştı ve hemen yukarı tırmanmaya başladı. Merdiven doğrudan sahnenin üzerinde bulunan, metal borulardan ve tahta levhalardan yapılmış bir köprüye ulaşıyordu. Köprüye gelince merdiveni yukarı çekti ve ötekilerin yukarı gelmesini engelledi. Köprüde koşmaya başladı ve halatları kesip ağırlıkların boşalmasına neden olunca nelere yol açtığını anladı. Müziğin durmasına şaşmamak gerekiyordu. Bütün tiyatrodaki panik yaşanıyor. Ağır, siyah, yangına karşı koruyucu bir perdenin sahnenin önüne düşmesine neden olmuştu, bu da gösterinin aniden kesilmesine yol açmıştı. Dövizciler tiyatrodaki bir yerlerinde yangın çıktığını sanarak panik halinde kaçmaya çalışıyorlardı!

Köprüden başka bir dar yürüme bandına ulaşıyordu. Metcalfe dar bantta koşarak, bir tür ahşap bağlantı panosuna açılan bir kapağa erişti. Aşağıdan gelen bağışmalar giderek yükseliyor, daha çılgın bir hal alıyordu. Beyaz bir doktor paltosuyla çıkagelip Kuğu Gölü'nün ortasında yangın 373

Robert Ludlum

perdesini indiren bu davetsiz misafiri yakalamak isteyen ekibin bağışla-nydı bunlar. Panel dönerek açıldı.

Metcalfe içeri daldı ve kendini zifiri karanlığın ortasında buldu. Alçak tavanlı, dar bir tünelde... muhtemelen, bir geçitte olduğunu anlamıştı. Sesler, aşağıdaki sahneden gelen bağışmalar boğuklaşmıştı. Bir şeylere çarpmamak için ellerini öne uzatarak koşmaya devam etti.

Altından sızan ışık, başka bir kapının varlığını gösteriyordu; Metcalfe durdu, elleriyle yoklayarak kaba bir ahşap kapının kolunu buldu. Kapıyı açınca, belli belirsiz tanıdık gelen, loş bir koridora çıkmıştı. Evet! Bu koridoru geçen sefer Lana'yi görmeye geldiği zamandan hatırlıyordu. O zaman da buradan geçmişti. Bir süre yönünü tayin etmeye çalışarak durdu ve sonra koşmaya başladı. Bir köşeyi dönünce soyunma odalarının bulunduğu koridora gelmişti ve üçüncü odanın kapısında BARANOVA, S.M. yazıyordu, kapı hafif aralık duruyordu.

O yana doğru koştu, içeriden sesler geliyordu. Lana oradaydı! Beyaz, kuğu kıyafeti ve tüylü başlığı hâlâ üzerindediydi, al yanaklı, genç bir görevliyle konuşuyordu.

"Bir şey yok," diyordu adam başbalerine. "Yanlış alarm... sahne arkasındaki donanımda bir sorun olmalı, başka bir açıklaması olamaz."

"Bu çılgınlık," diye cevap verdi Lana. "Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı! Sahne amiri nerde? Birisi bir duyuru yapmalı!"

Birden onu gördü ve ağzı açık kalakaldı. "Stiva," diye bağırdı. "Sen burda ne?..."

"Çabuk Lana, beni dinle!" O arada soran bakışlarla asistana göz atmıştı.

"Tamam Stiva, bu Uya, dostumdur. Beni uyaran kişi."

"Hayır, üzgünüm ama yalnız konuşmamız gerekiyor Lana." Kapıya doğru bir işaret yapmıştı; Uya başını salladı, bozulmuş görünüyordu ve soyunma odasından çıktı.

374

Tristan Dhaneti

Lana koşup Metcalfe'e sarıldı. Yüzünde ağır bir sahne makyajı vardı, ama güzelliğinden hiçbir şey eksilmemişti. "Niye hurdasın? Kıyafetin... anladığım kadarıyla doktor kılığında gelmişsin ama buraya hiç gelmemeliydin! Stiva neler oluyor?"

"Lana her şey çok tehlikeli! Ülkeyi terk ediyorum ve senin de benimle gelmeni istiyorum."

"Ne? Neden böyle söylüyorsun?"

Ona çabucak Ted Bishop'ı, kendisini gizli posta kutusundan bir şey alırken görmüş olan NKVD ajanını anlattı. "Bağlantıları kurmuş olmalılar. Beni biliyorlar, belgeleri alırken gördüler. Seninle olan ilişkiyi de biliyorlar. Olayları birbirine bağlamaları çok sürmez ve buna izin veremem, izin vermeyeceğim!"

„

"Stiva!" diye bağırdı Lana. "Burda her şey tehlikeli, yaptığım her şey. Yaptığım şeyleri sen, beni zorladığın için yapmadım, iyi bir neden olduğuna inandığım için bundan ülkem ve babam adına iyilik doğacağına inandığım için yaptım. Ve hayır, seninle gelmeyeceğim, anlıyor musun? Şimdi, lütfen... burdan çıkman gerekiyor."

"Sen olmadan gitmek istemiyorum."

Lana korkuyla baktı. "Hayır Stiva, ben Rusya'dan ayrılamam."

"Burası güvenli değil senin için."

"Burda güvenli olduğu için yaşamıyorum. Burası benim yuvam, benim kanımda var bu."

"Lana..."

"Hayır Stiva!"

Onunla tartışmanın bir yaran yoktu; insanı çıldırtıyordu! Metcalfe doktor kıyafetini ve steteskobu çıkarıp boş

doktor çantasına tıktırdı. "Eğer benimle gelmeyeceksen, burdan görülmeden çıkmam lazım ve

korkarım Çok fazla insan yüzümü tanıdı. Beni her yerde arıyorlar. Her an buraya da gelebilirler."

375

Robert Ludlum

"Bekle," dedi. Kapıyı açıp koridorda birkaç adım ilerledi. Metcalfe onun pek de uzakta olmayan biriyle konuştuğunu duyabiliyordu. Bir dakika sonra geri döndü. "Uya, sana yardım edecek."

"Ona güveniyor musun?"

"Hayatım pahasına. Ve senin hayatın pahasına da. Buranın bütün gizli çıkışlarını bilir ve bir malzeme kamyonu kullanıyor, seni Moskova dışına çıkarabilir."

"Đyi de nereye?"

Moskova dışında bir depo var, Bolşoy fazla malzemelerini, kullanmadığı dekorlarını filan orda saklar. Orda bir nöbetçi vardır ama kolayca... ve ucuza satın alınabilir."

Metcalfe başını salladı. "Orda saklanabileceğim bir yer var mı?"

"Bir sürü yer var. En azından birkaç günlüğüne."

"O kadarına gerek yok. Sadece bir sonraki adımımı düşünebileceğim bir yere ihtiyacım var."

Kapı vuruldu ve Uya içeri girdi, Metcalfe'e büyük bir maske, kukuleta ve siyah bir giysi uzattı. "Bu Baron von Rothbart'ın maskelerinden biri," dedi. "Yedek. Bunu hiç kullanmaz."

Metcalfe uzattıklarını aldı, etkilenmişti. "Şeytanca bir fikir. Odette'i kuğu haline getiren büyücü. Đyi akıl.

Böylece rahat rahat ortalıkta dolanabilirim."

Uya minnetle gülümsüyordu. "Lana'nın dostu için her şeyi yaparım. Şimdi, Lana... Grigoriev gösterinin hemen yeniden başlamasını istiyor."

"Stiva," dedi Lana, ona doğru yaklaşıp sarılmıştı. "Orda sahnede olmaksızın seninle olmayı tercih edeceğimi söylememe gerek yok."

"Senin ait olduğun yer orası," dedi Metcalfe. "Sahne."

"Böyle söyleme!"

"Ama öyle," dedi Metcalfe. "Kötülemek için söylemiyorum. Orası yaşadığını en çok hissettiğin yer."

376

Tristan Đhaneti

"Hayır," dedi genç kadın. "Yaşadığımı en çok seninleyken hissediyorum- Ama bu..." kıyafetlerini ve

sonra da bulduklarını soyunma odasını gösterdi, "...bütün bunlar da benim bir parçam. Yakında görüşeceğiz Sti-varn.

Uya, sana iyi bakacaktır." Onu dudaklarından öptü ve koşarak odadan çıktı.

Şimdi soyunma odalarının önündeki koridor sahneye koşuşturan çeşitli kostümlere bürünmüş dansçılarla doluydu. Birisi, belli ki bir görevli, ellerini çırpıp dansçıları daha hızlı hareket etmeye yöneltiyordu. Bu kaos ortamında Uya tuhaf maskesi ve siyah kostümüyle Metcalfe ile birlikte fark edilmeden hareket edebiliyordu.

Onu gören herkes için Metcalfe o anda Baron von Rothbart adlı karakterdi; en büyük tehlike gerçek von Rothbart'ın da ortaya çıkmasıydı ama neyse ki böyle bir şey olmadı.

Sonra Metcalfe sanatçıların arasında iki tane güvenlik görevlisi olduğunu gördü. Bağırarak sorular soruyorlar, geçen sanatçıların yüzlerine bakıyorlardı. Metcalfe birinin birkaç adım ötesinden geçerken durdurulup sorulara muhatap olacağı korkusuyla nefesini tuttu, ama sanki görünmez adam olmuştu.

Bekçiler, ona dikkat bile etmediler. Yüzündeki maske onu sadece gizlemekle kalmıyordu, orada bulunuşunu da normal bir durum haline getiriyordu. Sonuçta o bir oyuncuydu ve de kimsenin onu durdurmasına gerek yoktu.

İkisi bir köşeyi dönüp Metcalfe'in daha önce hiç görmemiş olduğu, koridorun pek kullanılmayan bir bölümüne ulaştıklarında, açığa çıkma riski de azalmıştı. Buradan da çok dik arka merdivenlere gelmişlerdi. Uya bir el hareketiyle merdivenleri gösterdi ve ikisi birden karanlık merdivenlerden inmeye başladılar.

Ancak aniden karşılarında alt kattan gelen başka bir güvenlik görevlisi çıktı. Elini Metcalfe'in omzuna atıp onları durdurdu.

Metcalfe'in midesi düğümlenmiş gibiydi.

377

Robert Ludlum

"Hey, Volodya!" dedi Uya neşeli bir sesle. "Neler oluyor burda?"

Bekçi, Lana'nın asistanını tanıyordu. "Doktor kılığına girmiş davetsiz bir misafiri arıyoruz," diye cevap verdi.

"Doktor mu? Hiç görmedim, kusura bakma," dedi Uya. "Ama bu dostum otuz saniye içinde sahnede olmazsa işimi kaybedeceğim kesin." Merdivenlerden inmeye başladı tekrar, Metcalfe de hemen ardındaydı.

"Bir dakika," diye arkalarından bağırdı bekçi.

Uya arkasına döndü, Metcalfe donmuştu.

"Bana bu hafta sonu için iki bilet ayarlayacağını söylemiştin, hani ner-de onlar?" diyordu bekçi.

"Bana biraz daha müsaade et," dedi Uya. "Hadi Baron gitmemiz gerekiyor." Dnmeye devam etti, Metcalfe de peşinden.

En alta inince Uya labirente benzeyen koridorlardan ilerlemeye devam etti, sonunda çelik bir depo kapısına ulaştılar. Bir süre kapının sürgü-süyle uğraştıktan sonra, sonunda bütün gücüyle asılarak kapıyı açmayı başardı. "Canlı malzeme girişi," dedi.

"Canlı malzeme mi?"

"Atlar, ayılar, hatta bazen filler Aida sahnelenirken. Pis hayvanlar sahne girişini kullanmaz inan bana. Yoksa her yere dışkılarını bırakıverirler."

Metcalfe maskesini çıkardı. Hayvan pisliği kokan uzun tuğla bir koridorda koşmaya başladılar, beton yerler saman kaplıydı. Üstü kapalı bir yükleme alanına gelmişlerdi, park etmiş çeşitli minibüsler, kamyonetler vardı burada. Hepsinin üzerinde DEVLET AK ADEMĐK BOLŞOY TĐYATROSU yazıyordu. Uya koşarak gidip çift kanatlı çıkış kapısının kilidini açtı ve kapının kanatlarını iki yana doğru itti. Dışanda trafik akıyordu. Sonra kamyonetlerden birinin şoför mahalline atladı, Metcalfe de koşup kamyonetin arka kapısını açmış ve içeri dalmıştı. Đçeride dev boyutlu, resimli sahne dekorları vardı, onların arasına sıkıştı ve kapıyı arkasından kapattı.

Motor önce isteksiz çalışır gibi oldu ama sonra canlandı. Uya bir süre boyunca olduğu yerde gaz verdi, sonra araç hareket etti.

378

Tristan Đhaneti

Metcalfe paslı çelik zemine oturmuştu, kamyonetin harekete geçmesiyle birlikte bulunduğu bölme zangırdamaya başlamıştı, berbat bir yakıt kokusu vardı içeride.

Moskova dışına yapacakları uzun yolculuk için arkasına yaslanarak rahat etmeye çalıştı. Đçerisi zifir gibi karanlıktı, ama zihninde Lana'nın imajı pınl pırıl aydınlıktı. Onun uyanlarını reddedişini, kendisini öpüp koşarak odadan çıkışını anımsıyordu. Cesaretini, kararlılığını. Tutkusunu ve âşkını.

Ve nasıl da ülkeyi terk etme teklifini reddetmişti? Hayal kırıklığına uğramıştı, hem de çok ama aynı zamanda anlıyordu da. Babasını bırakamazdı, anayurdunu bırakamazdı. Stiva'sı için bile. Ülkesine güçlü bağlarla bağlıydı, acı gerçek buydu.

Aniden kamyonet durdu; motor sustu. Bolşoy'dan ayrılalı olsa olsa beş dakika olmuştu. Ne oluyordu acaba, Uya'nın başına bir şey mi gelmişti? Motor arıza yapmamıştı, kapatılmıştı. Trafik ışıklarında motor kapatılmazdı. Metcalfe bir şeyler duymaya çalıştı ama hiç ses gelmiyordu.

Ayağa kalkıp dekor panolarının ardına gizlendi belki kamyonet aranır diye. Đki panonun arasına sinip ayakta beklemeye başladı.

Birden kamyonetin arka kapısı açıldı ve içeriye tuhaf, sarı bir ışık doldu. Metcalfe bulunduğu yere

iyice sinerek hızlı, üstünkörü bir araştırma yapmalanı umdu. Dçeriye araştırın her kimse Bolşoy'un sahne dekorlarını görüp tatmin olabilir ve kapıyı kapatabilirdi, onlar da rahatça yollarına devam ederlerdi.

Neden, diye merak etti. Neden durdurmuşlardı onları! "Orda arkada!" dedi bir ses. Uya'nın sesiydi; Metcalfe tanımişti.

Sonra başka konuşmalar ve kamyonetin çelik zemininde yankılanan avak sesleri duydu. Donup kalmıştı.

Uya'nın sesi olması gereken sesi tek-rar duydu. "Đnanın bana, orda."

Ama bu Uya olamazdı! Ve eğer oysa, kiminle konuşuyordu?

379

f

Robert Ludlum

Tristan Đhaneti

Dekorlar aralandı ve Metcalfe ortaya çıktı. Yüzüne fener tutan jk' adam vardı. Üniformalı iki adam. Bolşoy üniformalan mı? Bunlar bekçi miydi?

Hayır. Çöreklenmiş yılan ve hançerli apoletleriyle bu üniformalan tanıyordu. Ama bir anlam veremiyordu!

Đki adam onu yakalayıp çektiler. Metcalfe mücadele etmenin bir yaran olmadığını anlamıştı, kamyonetin etrafı üniformalı adamlarla çevriliydi. Sigara içmekte olan Uya onlardan bazılarına bir şeyler anlatıyordu, görünüşündeki rahatlığa bakılırsa bir sorunu yoktu. Yakalanmış değildi. Bu insanlan tanıyordu ya da en azından onların yanında bir sorunu yoktu, işbirliği yaptığı insanlardı bunlar.

Kamyonet bir avludaydı, sadece fotoğraflanndan tanıdığı bir yerde. Bizzat göreceğini hiç düşünmediği bir yer.

Bileklerine kelepçeler takıldı, etrafında üniformalı adamlarla birlikte ileri doğru sürüklenmeye başladı.

"Uya," diye bağırdı Metcalfe. "Bunun bir yanlış anlama olduğunu söyle!"

Ama Uya çoktan kamyonetin şoför mahalline tırmanmaya başlamıştı bile. Sigarasını beton zemine attı, adamlara dostça el salladı ve motoru ça-lıştımp gitti.

Metcalfe adamlar tarafından itilip kakılarak, san tuğlalan berbat bir biçimde tanıdık gelen, kemerli bir girişe doğru ilerledi.

Burası NKVD'nin karargâhıydı.

30. BÖLÜM

Buna bir kâbus demek hata olurdu, insan kâbus görürken bile, aklının bir köşesinden bunun sadece bir rüya olduğunu, sonunda uyanıp o dehşetten kurtulacağını bilirdi. Metcalfe yaşadığı şeyin bir kâbus olmadığını biliyordu. Bu gerçektir, onun gerçeği; en kötü tarafı da hiçbir kaçış yolu olmamasıydı. Geçen yıl Alfred Corcoran'ın örgütü için çalışırken birkaç kez tehlikeli durumlara karşılaşmıştı. Yakalanmasına ramak kaldığı olmuş, çeşitli olaylarda tutuklanmaktan kıl payı kurtulmuştu. Vurulmuş, ölüme yaklaşmıştı. Ve bir sürü insanın, yürekte önemseydiği bir sürü insanın ölümüne tanık olmak zorunda kalmıştı.

Ama şimdi bütün bunlar önemsiz kalıyordu.

Çok kötü bir üne sahip olan Lubyanka hapisanesinin bir hücrede bulunuyordu; başka bir dünyadaydı, buradan kaçmak imkânsızdı, onu pek çok güç durumdan kurtarmış olan yeteneklerinin burada ona bir yararı olmazdı. Ne kadar zamandır bu hücrede olduğunu farkında değildi: On saat mi olmuştu? Yirmi mi? Zamanı izleyebilmesinin yolu yoktu, ne güneşin doğuşundan, batışından haberi vardı, ne de bir düzeni.

Yeraltındaki daracık bir hücrede tek başınaydı, hücre ısıtılmıyordu ve buz gibiydi. Demir bir zemin üzerindeki birkaç santimlik bir şiltenin altına uzanıyordu, kendinden önceki mahkûmların pis kokuları sinmişti yatağa. Boyu ancak yüz yirmi santim kadar olan, kaba, gri renkli yün tor battaniye vardı, onunla da ancak ayaklarını ve dizlerini örtebiliyordu.

Robert Ludlum

Metcalfe çok yorgun olmasına rağmen uyuyamıyordu. Tepesinde hiç sönmeyen, parlak bir ampul yanıyordu ve hücrenin demir parmaklıkla, nandan da dışarının ışığı sızıyordu. Uyumasını istemiyorlardı; fiziksel ve ruhsal açıdan yorgun olmasını tercih ediyorlardı. Neredeyse her yarım dakikada bir, kapıdaki gözetleme penceresinin metal kapağı sürülerek açılıyor ve bir göz kendisini inceliyordu. Ne zaman küçük battaniyeyle yüzünü örtse, gözetleme deliği açılıyor ve gardiyan yüzünü açması için bağıyordu. Duvara doğru döndüğü zaman da aynı biçimde, bağırp bu tarafa dönmesini istiyordu.

Hücre o kadar soğuktu ki, ağzından çıkan dumanları görebiliyordu. Titremesini durduramıyordu. Onu soyunmaya zorlamışlar, giysilerini alıp jiletle parça parça etmişlerdi. Bütün metal düğmeleri sökmüşlerdi, kemerini de almışlardı. Vücudunu da araştırmışlardı. Ona duş yapmasını emretmişlerdi ama kurulması için havlu vermemişlerdi. Parçalanmış giysilerini ıslak tenine giymek zorunda kalmıştı ve sonra da binanın başka bir tarafındaki buz gibi bir avluda parmak izlerini almışlar, önden ve yandan fotoğraflarını çekmişlerdi.

Lubyanka hakkında çok şey duymuştu, ama bunlar, kuru kitabi bilgiler, istihbarat raporları ve çeşitli

söylentilerden ibaretti. Lubyanka kompleksinin devrimden önce All-Russian Sigorta Şirketi'nin merkezi olduğunu biliyordu. İlk Sovyet gizli polis teşkilatı olan Cheka'nın, burayı bürolara, sorgu odalarına ve mahkûm hücrelerine ayırdığını da biliyordu.

Burası bir ölüm fabrikasıydı, Lubyanka binalarına bağlı, Dzerzhinsky Caddesi 1 numara bodrumlarında önemli mahkûmlar idam edilirdi. Ona anlatıldığına göre, idam edilmek üzere olan bir mahkûm, bodrumda yere branda serilmiş bir odaya getirilir ya odaya girdiğinde ya da yüzü duvara döndürüldükten sonra, ensesinden sekiz atımlı otomatik bir Tokarev tabancayla vurulurdu. Cellatlar iyi ücret alırdı, daima erkek ve genellikle de cahil kişiler olurlardı ve söylenenlere göre yaptıkları işten ötürü bu adamlar arasında alkoliklik ve intihar eğilimi çok yaygındı.

382

Tristan Dhaneti

Edam biter bitmez ceset alınıp rasgele bir mezarlığa gömülürdü. Bir kadın gelip yerleri paspaslardı. Ölüm NKVD'nin doktorlarından biri tarafından onaylanır ve kurbanın dosyasındaki son kâğıt ölüm sertifikası olurdu.

Kurban ünlü biri olmadıkça, ailesine onun on yıl boyunca görüşme yasaklı olarak hapse mahkûm olduğu söylenirdi ve ailesi bir daha ondan bir haber alamazdı.

Bütün bildiği bu kadardı. Ama bilmedikleri daha fazlaydı. Biri ona ihanet mi etmişti... yoksa sadece NKVD

artık onu içeri almanın zamanının geldiğine mi karar vermişti? Gizli posta kutusunun başında görülmüştü, otel odası araştırılmıştı, vericisi bulunmuştu. Onu tutuklamaları için bir düzine sebep vardı.

Ama neden Lana'nın dostu, asistanı ve ekip arkadaşı, Uya -Lana'nın tamamen güvendiği, onu tiyatrodaki adamlara karşı uyaran adam- onu buraya getirmişti?

Herhalde, Uya bir muhbirdi, Sovyet yaşamında birçok benzeri bulunan, alt düzey NKVD işbirlikçisinden biri.

Gizli polis birinin bir açığını yakalar -ailesinden birini tehdit eden bir durum veya utanç verici bir suçun varlığı gibi- ya da sadece düzenli bir ödeme önerirdi. Fazla zor bir şey değildi işbirliği yapmak. NKVD, Metcalfe'den kuşkulanıyordu, onun Lana'yi sürekli ziyaret ettiğini biliyorlardı, Lana'nın güvenilir asistanı ile bir tür işbirliği yapmaları ve Ilya'ya Metcalfe'i getirmesini emretmeleri mantıklıydı.

Ama acaba... Lana'nın da ona ihanet etmiş olması mümkün müydü?

Babasını korumak için her şeyi yapardı. Eğer ona baskı uygulandıysa -büyük, dayanılmaz bir baskı- çözülmüş olmasını, NKVD ile işbirliği yapmış olmasını düşünmek çok mu anlamsız olurdu?

Sonra kendisine hatırlattı: Neden Lana'nın seni aldatmış olduğuna inanmak bu kadar zor olsun ki... sen

kendin de onu aldatmışken!

Ne düşüneceğini bilmiyordu. O kadar yorgundu ki, artık doğru dürüst üşünecek hali de kalmamıştı.

383

Robert Ludlum

Bir metal sesi duyuldu ve hücrenin kapısındaki kilit açıldı. Metcalfe doğrulup kendini başına geleceklere hazırlamaya çalıştı. İçeri üç tane üniformalı gardiyan girdi, ikisi silahlarını Metcalfe'e doğrultmuşlardı "Ayağa kalk," dedi lider gibi olan.

Metcalfe ayağa kalktı, dikkatle bakıyordu adamlara. Sayıca üstündüler, hem içlerinden birinin elinden tüfeği kapıp birinin başına dayasa bile, buradan kurtulamayacağını biliyordu. Bir fırsat doğana kadar işbirliği yaparmış gibi davranmalıydı. "Saat kaç?" diye sordu. "Ellerini arkana götür," diye adam bağırdı.

Onu karanlık koridordan yürütüp ortasında küçük parmaklıkları bir bölüm olan, demir bir kapıya götürdüler. Bu ufak, ilkel bir asansördü. Yüzünü asansörün duvarına çevirdiler. Kapı gürültüyle kapandı ve asansör yükselmeye başladı.

Geldikleri yer, parke döşemelerin üzerine Şark işi yolluk serili, duvarları açık yeşile boyanmış, uzun bir koridordu. Yegâne ışık tavandan sarkan beyaz, cam gloplardan geliyordu.

"Sadece önüne bak," diye emir verdi yine aynı gardiyan. "Ellerin arkanda olsun, sağa sola bakma."

Metcalfe biri arkasında, ikisi iki yanında olan gardiyanlar eşliğinde ilerledi. Göz ucuyla yan yana bir sürü büronun önünden geçmekte olduklarını fark etmişti, bazılarının camları açıktı, içlerinde kadınlar ve erkekler çalışıyorlardı. Her yirmi adımda bir, başka bir üniformalı nöbetçi dikilmekteydi.

Metcalfe metale çarpmasından çıkan bir ses duydu ve dikilen nöbetçilerden birinin anahtarıyla kemer tokasına vurduğunu anladı. Bir çeşit işaret olmalıydı.

Birden duvara doğru, telefon kulübesi büyüklüğünde bir girintiye itildi. Önemli biri geçiyor olmalıydı ya da en azından görmesini istemedikte' ri biri.

384

Tristan Dhaneti

Sonunda büyük, koyu renk damarlı, meşe bir kapının önüne geldiler. Şef gardiyan kapıya vurdu, birkaç saniye sonra ufak tefek, hayalet gibi soluk tenli, mat saçlı bir adam kapıyı açtı. Bir tür sekreter, resepsiyon görevlisi filan olmalıydı, amirinin odasına onun odasından geçiliyordu. Masasının üzerinde bir daktilo ve çeşitli telefonlar bulunuyordu. Bazı kâğıtlar imzalandı ve bir kopyalan başgardiyana verildi. Metcalfe içinde kendisine ihanet edebilecek herhangi bir duygu, nereye götürüldüğüne dair herhangi bir endişe oluşmasına izin vermeden, sessizce izliyordu. Sekreter iç kapıya vurdu ve kapıdaki küçük bir kapağı içeri doğru itti.

"Mahkûm 08," dedi. "Gel," diye bir ses geldi içeriden.

Yardımcı kapıyı açarak Metcalfe ile başgardiyanın girmesi için tuttu. Diğerleri hazır olda bekleyerek geride kalmışlardı.

Burası yüksek mevkideki birinin geniş bürosuydu. Yerde büyük bir Şark halısı vardı, mobilyalar koyu renk ve masifti. Bir duvanın önünde kocaman bir kasa duruyordu. Yeşil kumaş kaplı çok büyük masanın üzerinde bir sürü dosya ve telefon diziliydi. Bunların ardında ince, narin görünümlü bir adam oturuyordu. Geniş, çıkık bir alını vardı, saçları seyrelmişti, gözlerinin tuhaf bir biçimde büyük görünmesine neden olan, yuvarlak, çerçevesiz gözlükler takıyordu. Kalıp gibi ütülenmiş gri bir üniforma giymişti. Masasının ardından kıpırdamadan, örümcek gibi elini uzatarak hızlı bir hareket yaptı. Gardiyan topukları üzerinde dönüp odadan çıktı. Metcalfe orada ayakta kalmıştı.

Gözlüklü adam, tekrar masasına eğilip Metcalfe orada yokmuşçasına evraklarını kanştırmaya başladı. Sonra kalın bir dosya çekip hiçbir şey söylemeden Metcalfe'e baktı.

Metcalfe bu eski sorgulama tekniğini tanıdı: sessizlik deneyimsiz kişileri rahatsız eder, endişelendirirdi.

Ama Metcalfe deneyimsiz biri değildi. Sorguyu yapacak adam bir şey demedikçe sessiz kalmaya karar vermişti.

385

F:25

Robert Ludlum

En az bir beş dakika kadar sonra gözlüklü adam gülümsedi ve kusursuz İngiliz aksanlı bir İngilizce ile konuştu. "İngilizce konuşmayı mı tercih ederdiniz?" sonra Rusçaya döndü. "Yoksa Rusça mı? Anladığım kadarıyla dilimizi gayet güzel konuşuyorsunuz."

Metcalfe gözlerini kırptı. İngilizce ona bir avantaj sağlayabilirdi. Belki NKVD'nin adamı da aksine, ana dili dışında bir dille konuşmaktan rahatsızlık duyardı. İngilizce olarak cevap verdi. "Benim için önemi yok. Açıkça ve özgürce konuşabildiğimiz sürece. Buna yetkiniz var mı, Yoldaş?... Korkarım adınızı duyamadım."

"Söylemedim de ondan. Bana Rubashov diyebilirsiniz. Ve 'Bay', 'Yoldaş' değil... ne de olsa sizinle yoldaş

değiliz Bay Metcalfe. Oturun lütfen."

Metcalfe, Rubashov'un masasının önüne yerleştirilmiş olan iki büyük, yeşil, deri koltuktan birine oturdu. O

arada Rubashov'un oturmadığını görmüştü. Adam ayakta durmaya devam etti. Arkasında üç tane çerçeveli portre asılıydı, biri Lenin'in, biri Stalin'in ve biri de "Demir Felix" Dzerzhinsky'nin, Cheka'nın kötü bir ünü olan kurucusunun. Rubashov'un başı, sanki bir galerideymişler gibi, portreler

tarafından kuşatılmış görünüyordu.

"Bir bardak çay içer miydiniz Bay Metcalfe?"

Metcalfe başını salladı.

"Gerçekten enfes bir çay. Başkanımıza Gürcistan'dan geliyor. Biraz içseniz iyi olurdu Bay Metcalfe. Ayakta kalmaya ihtiyacımız var."

"Teşekkürler ama hayır."

"Size verilen yemeği yemediğinizi söylediler. Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Ah, o yemek miydi?" Önce bir tabakta gelen sulu işkembe çorbasını hatırlamıştı, yanında da taş gibi bir parça kara ekmek vardı. Bu ne kadar zaman önce olmuştu? Ne zamandan beri o hücredeydi bilmiyordu.

"Eh, her ne kadar, kalış sürenizin bir sınırı yoksa da, burası Karadeniz sahilinde bir sağlık köyü sayılmaz, hımmmm?" Rubashov kasıtlı bir yürüyüşle masasının arkasından ayrılıp Metcalfe'in önüne dikilmişti, kolları-

386

Tristan Dhaneti

nı göğsünde kavuşturmuş Metcalfe'e bakıyordu. Uzun konçlu siyah deri çizmeleri ayna gibi parlatılmıştı.

"Çok yetenekli biri olmalısınız. Bizim ajanlarımızın elinden sizin gibi kurtulabilen çok kişi yoktur. Çok etkilendim doğrusu."

Hemen inkâra kalkışmasını bekliyordu elbette. Ama Metcalfe hiçbir şey söylemedi.

"Umarım içinde bulunduğunuz durumu anlıyorsunuzdur."

"Kesinlikle."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Benim anladığım Sovyet gizli polisine ait ajanlar tarafından yasadışı olarak kaçıldığım ve hapsedildiğim.

Tahmin edemeyeceğiniz kadar ciddi sonuçlanacak bir hesap hatası yapılmış olduğunu anladım bir de."

Rubashov ağır ağır başını sallayıp üzgün bir tavırla, "Hayır Bay Metcalfe. Hesap hatası yok. Bahsettiğiniz bütün 'Sonuçlar' da gözönüne alındı. Biz hoşgörülü bir ulusuz ama bize karşı yürütülen casusluğa hoşgörüyle bakamayız."

"Evet," dedi Metcalfe sakin bir şekilde. "Birisi bir ziyaretçinin uygun olmadığına karar verince ortaya atmaktan hoşlandığınız tanım 'Casusluk' oluyor değil mi? Birisi, mesela Dış Ticaret Komiserliği'nden birisi aileme ait şirketle yapılmış olan antlaşmanın koşullarından hoşlanmıyor ve..."

"Hayır bayım. Lütfen bu tür küçük saçmalıklarla benim vaktimi boşa harcamayın." Çöp gibi işaret parmağını uzatıp masasının üzerine yığılı olan dosyaları gösterdi. "Bütün bunlar benim liderliğimde yürütülen soruşturmalara ait. Gördüğünüz gibi çok işim var ve bunları bitirmeye gün yetmiyor. O yüzden, dedikleri gibi, bir an önce sadede gelelim Bay Metcalfe." Masasına eğilip bir kâğıt aldı ve Metcalfe'e uzattı. Adamın pipo tütünü ve ekşi ter kokusu geldi Metcalfe'in burnuna. "Đtirafınız Bay Metcalfe. Đmzalayın ve işimize bakalım."

Metcalfe kâğıda baktı ve boş olduğunu gördü. Sinsi bir tebessümle başını kaldırıp adama baktı.

387

Robert Ludlum

"Sadece altına imzanızı atın Bay Metcalfe. Biz sonra ayrıntıları yazarız."

Metcalfe gülümsedi. "Siz zeki bir adama benziyorsunuz Bay Rubas-hov. Beyaz Saray'la iyi ilişkileri olan, Amerikalı ünlü bir sanayiciyi tutuklamak gibi aptalca bir karar veren, kaba biri değilsiniz. Kontrolden çıkabilecek diplomatik bir kazanın sorumluluğunu üstlenmek isteyecek biri de."

"Nazik sözleriniz yüreğimi ısıttı," dedi sorgucu, masasına yaslanırken. "Ama diplomasi benim ilgi alanıma girmiyor. Benim işim değil. Benim işim sadece suçla ilgilenmek ve sonra da suçla ilgili kararlar vermek."

Hayal bile edemeyeceğiniz kadar çok şey biliyoruz. Ajanlarımız Moskova'ya geldiğinizden beri sizi izliyorlar."

Rubashov kalın bir dosya aldı eline. "Bir sürü ayrıntı. Ve bunlar buraya gerçekten iş yapmak amacıyla gelmiş

birinin yapacağı şeyler değil."

Metcalfe başını yana doğru eğerek kaşlarını çatı. "Ben bir erkeğim bay Rubashov. Sizin Rus kızlarınızın çekiciliğe karşı bağışıklığım yok."

"Daha önce de dediğim gibi Bay Metcalfe, lütfen benim zamanımı boşa harcamayın. Şimdi, Moskova'ya gidiş gelişleriniz çok ilgimi çekti. Ortalıkta oldukça rahat dolaşıyorsunuz, girip çıkmadığınız yer yok gibi."

"Kenti iyi bilirim."

"Pushkin Caddesi 'nde birtakım belgeleri alırken görülmüşsünüz. Orda olduğunuzu inkâr mı ediyorsunuz?"

"Belge almak mı?"

"Elimizde fotoğraflar var Bay Metcalfe."

Neyin fotoğrafları, diye merak etti. Radyatörün arkasından paketi alırken mi çekmişlerdi? Paketi paltosunun cebine sokarken mi? Ne gördüklerini tam olarak bilmeden, ne kadarını kabullenmesi gerektiğini de bilemiyordu.

"Doğrusu çok merak ettim şu fotoğrafları."

"Eminim etmişsinizdir."

388

Tristan Dhaneti

"Bütün gün belgelerle uğraşıyorum. Bütün o kırtasiye işleri benim başımın belası."

"Anlıyorum. NKVD ajanları yaklaşınca kaçmak da âdetiniz midir?" "Bence NKVD'nin geldiğini gören herkes kaçmalıdır, öyle değil mi? Bu sizin gurur duyduğunuz bir ün değil mi... masumların bile yüreğine korku salmış

olmak?"

"Evet," dedi Rus ılımlı bir tebessümle. "Ama daha ziyade suçluların." Hafif tebessümü yüzünden silindi.

"Eminim biliyorsunuzdur, bir sivilin Moskova'da silah taşınması çok ciddi bir suçtur."

"Kendimi korumak için silah taşıyabilirim," dedi Metcalfe omuz sil-kerek. "Sizin de bildiğiniz gibi burada bir suç ortamı var ve benim gibi başarılı işadamları kolayca hedef oluştururlar."

"Bu öyle basit bir konu değil, Bay Metcalfe. Sadece bu bile uzun süre hapiste kalmanızı gerektirebilir. Ve inanın, Sovyet hapishanelerinde kalmayı pek istemezsiniz." Dönüp tekrar Lenin, Stalin ve Dzerzhinsky portrelerinin önünde durdu sanki onlardan ilham alıyormuş gibi. Arkasına dönmeden, "Bay Metcalfe," dedi.

"Bu örgütte, benden çok daha üst makamlarda bulunan bazı kişiler idam edildiğinizi görmek istiyorlar."

Elimizde kanıtlar var, kanıttan da öte, haber alma çalışmaları var tahmin edebileceğiniz gibi. Ömrünüzün geri kalanı boyunca sizi mahkûm edecek kadar kanıtımız bulunuyor."

"İnsanları ortadan kaldırmak için kanıta ihtiyaç duyduğunuzu bilmiyordum."

Rubashov'un irileşmiş gözleri üzerine dikildi. "Ölmekten korkar mısınız, Bay Metcalfe?"

"Evet," diye cevap verdi Metcalfe. "Ama eğer Moskova'da yaşıyor olsaydım korkmazdım. Her neyse, madem benimle ilgili yeterince kanıt yaratmışsınız, o halde şimdi niye konuşuyorsunuz?"

"Çünkü size bir fırsat vermek istiyorum. Bir anlaşma diyelim."

"Bir anlaşma."

389

Robert Ludlum

"Evet Bay Metcalfe. Eğer bana istediğim bilgileri verirseniz -çalıştığınız örgütle ilgili çeşitli ayrıntıları, amaçlarınızı, isimleri ve buna benzer şeyleri doğrularsanız- eh, bir sonraki trenle eve giderken bulabilirsiniz kendinizi."

"Size yardım edebilmek isterdim. Ama söylenecek hiçbir şey yok. Üzgünüm."

Rubashov ellerini birleştirdi. "Tamam," dedi. "Üzgün olan benim." Masasına doğru gidip bir düğmeye bastı.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler Bay Metcalfe. Belki bir dahaki buluşmamızda konuşmaya daha istekli olursunuz."

Büronun kapısı açıldı ve üç gardiyan sıralarını bekliyorlarmış gibi içeri daldılar.

Hemen binanın başka bir bölümüne götürüldü, burada koridorun tamamı bembeyazdı ve parlak ışıklarla aydınlatılmıştı. Gardiyanlardan biri üzerinde SORGU ODASI ÜÇ yazan bir kapıya vurdu. İçerideki silahlı NKVD askerleri kapıyı açtılar, burası da bembeyaz bir odaydı, tavan dahil her yer beyaz fayans döşeliydi.

Metcalfe beş adamın ellerinde coplarla kendisini beklediklerini gördü. Kapı kapanmıştı.

Hiçbir şey söylemedi, kendisini neyin beklediğini biliyordu.

Adamların beşi de coplarıyla üstüne atıldılar. Her yerine, böbreklerine, hepsinden kötüsü midesine yediği darbelerle gözleri kararmaya başlamıştı acıdan. Sadece hayati organlarını korumaya çalışıyordu yediği acımasız darbelerden. Ama daha fazla dayanamayıp yere yıkıldı, görüşü bulanıklaştı.

Dayak devam etti, neyse ki bayıldı, acı tahammül edemeyeceği boyuta gelmişti.

Üstüne soğuk su dökerek ayıktilar ve dayanılmaz, tarifsiz acılar yeniden başladı. Sonra dövmeyle devam ettiler, yere kan tükürüyordu. Gözlerine kan dolmuş, çenesinden yere akıyordu. Artık gözleri kararmıyordu, tu-390

Tristan Dhaneti

(İaf bir biçimde kopmuştu sanki olanlardan, parça parça bir film izler gibiydi. Kahverengi bir boşluğun içinde ışıklar çakıyordu adeta. Burada ölecek miyim acaba, diye merak etti, bu pırıl pırıl beyaz fayanslı odada? Bir Sovyet doktoru ölüm belgesini imzalayacak ve genel bir mezarlığa atılacak mıydı? O sayıklama durumunda

-haşin cop darbeleri altında dayanılmaz acılarla aklını kaçırır gibi olduğu o isteri durumunda- bile

Lana'yı düşünüyordu. Onu merak ediyor, güvende mi acaba diye endişe ediyordu, yoksa onu da sorgulamaya getirmişler miydi? Acaba güven içinde kalabilecek iniydi, yoksa onun da bu beyaz fayans kaplı odaya getirilmesine, yüzünden, burnundan, gözlerinden kan fişkırmasına fazla bjr şey kalmamış mıydı?

Ona bu yardım etti: Lana'nın hayaline tutunarak yaşadıklarına dayandı. Buna izin vermeyecekti. Kendi kendine, eğer elimde bir parça güç varsa bunu onu korumak için kullanmalıyım, onu bu karabasandan uzak tutmak için, diye komut verdi.

Yaşamak zorundayım, bir şekilde hayatta kalmam gerekiyor.

Konuşmalıyım.

Perişan durumdaki ellerinden birini kaldırıp kırılmış işaret parmağını uzattı. "Durun," diye inledi.

"Konuşmak..."

Şef konumunda görünenin bir göz işareti üzerine adamlar durdu. Bir beklentiyle ona baktılar.

"Beni Rubashov'a götürün," diye zorlukla konuştu. "Konuşmak istiyorum."

Ama onu, Rubashov'un bürosuna götürmeden önce temizlemek için epeyce canını yaktılar. Belli ki adamın Şark halısını kanla kirletmek istemiyorlardı. Onu soyup bir duşun altına ittiler ve giymesi için temiz gri bir üniforma uzattılar. Kollarını güçlkle kaldırabiliyordu, her yerine bıçak gibi ağırlar saplanıyordu.

Ancak Rubashov'un onu görmek için bir acelesi varmış gibi görünmüyordu. Metcalfe bu taktiği de anlamıştı.

Sorgucunun odasının dışındaki

391

Robert Ludlum

bölümde, sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen uzunca bir süredir ayakta bekletiliyordu. Oturmayı öyle çok istiyordu ki, ayakta kalabilmek için bütün gücünü kullanması gerekiyordu. Metcalfe sorgu odasındaki dayanın diğer yöntemlerden önce, sadece bir girizgâh olduğunu biliyordu. Çoğu zaman bir mahkûmu günlerce, uyutmadan bir duvarın önünde, ayakta tutarlardı. Mahkûm kısa sürede ölümü özler hale gelirdi. Bu kez yanında sadece iki gardiyan bulunuyordu, fiziksel bir tehlike oluşturamayacak kadar bitkin ve zayıf düşmüş

olduğunu biliyorlardı.

Sonunda içeri alındı. Soluk, hayalet kılıklı asistan gitmişti, muhtemelen mesaisi sona ermişti, onun yerine daha sinsî görünümlü, genç bir adam gelmişti. Kâğıtlar imzalandı ve iç kapı açıldı, Metcalfe'i içeri soktular.

Kemancı SS Gruppenführer'i Reinhard Heydrich ile ne zaman konuşsa, böyle bir yol göstericiye sahip olmanın ne büyük bir ayrıcalık olduğunu derinden hissedirdi. Heydrich sadece büyük bir keman virtoz değil, aynı zamanda çok parlak bir strateji uzmanıydı. O yüzden de, bu görev için bizzat kendi eliyle Kleist'i seçmiş olması, suikastçının yetenekleri bakımından bir sınav gibiydi.

Bu nedenle Heydrich'i hayal kırıklığına uğratmaktan hoşlanmazdı. Karmaşık telefon bağlantısı yapılıp yapılmaz yerini aldı ve Heydrich telefonu kaldırdı.

"şu ana dek Amerikalının ne iş çevirdiğini bulamadım," dedi. Ve Amerikalının Đngiliz arkadaşını, Đngilizin büyük baskı altında bile konuşmadığını ve onu öldürmek zorunda kalışını hızlı hızlı anlatmaya başladı...

Heydrich ayrıntılara boğulmayı sevmezdi. Amos Hilliard adındaki diplomatı keşfedişini, onu Amerikalıyla olan randevusuna kadar izleyişini, ancak ne yazık ki kendisini tanımış olduğunu -belki de Corcoran'ın elindeki fotoğraflardan- ve onu da ortadan kaldırmak mecburiyetinde kaldığını da anlattı. Tabi ki ortada bir ceset olunca da randevu yerinden kaçmak zorunda kalmıştı.

392

Tristan Đhaneti

"Doğru davranmışsın," dedi Heydrich. "Diplomat senin maskeni düşürebilirdi. Daha da ötesi, o zincirden hakladığın her halka Almanya'nın başının bir dertten daha kurtulduğu anlamına geliyor."

Kemancı Alman elçiliğindeki görüşme odasında etrafını kolaçan ederken gülümsedi. "şimdi soru şu efendim, Amerikalıyı haklamanın da zamanı geldi mi?" Kleist, Amerikalının işini tam olarak bitirmesine izin verilmemesinin kendisinde yaratacağı büyük hsranı açıklamaya cesaret edememişti.

"Evet," dedi Heydrich abucak. "Artık bu casus teşkilatını krtmenin zamanı geldi, diye düşünüyorum.

Ancak şu anda gelen bir rapora göre Amerikalıyı sorgulamak üzere Lubyanka'ya götürmüşler. Onu orda kesin olarak ldrrlr, Ruslar işi bizim yerimize yapacaklar yani."

"Demek balığı başka bir balığı kapmış," dedi Kleist, hayal kırıklığı içinde. "Ve eğer onlar görevi tamamlamazlarsa?"

"O zaman iş sana düşecek. Ve başarılı olacağından da hiç kuşkum yok."

Bu kez Rubashov dev gibi masasının ardında oturuyordu, doysa yığınlarının arasından başı zor görünmekteydi. Bir şeyler yazıyormuş gibi görünüyordu, birkaç dakika sonra yazmayı bitirdi, kalemını bıraktı ve kafasını kaldırıp baktı.

"Söylemek istediğiniz bir şeyler olduğunu belirtmişsiniz Bay Metcalfe?"

"Evet," dedi Metcalfe.

"Güzel. Sizin mantıklı bir adam olduğunuzu biliyordum."

"Beni buna siz zorladınız."

Rubashov, ona baktı, irileşmiş gözleri balık gibi görünüyordu. "Biz bunun ikna etmek olduğunu düşünüyoruz ve aslında daha pek çok ikna yöntemimiz var."

Ağzında kan birikmişti, Metcalfe kanı halının üstüne tükürdü. Rubashov'un gözleri öfkeyle parlamıştı.

393

Robert Ludlum

"Utanç verici bir durum. Görüyorsunuz ya söyleyeceklerimi duymamak sizin için daha iyi olabilirdi... çok çok daha iyi." Otorite tarafından zorlandığında, daima sen daha büyük bir otorite iddiasında bulunmalısın Benden hiçbir şey öğrenmediysen, bunu öğren.

Çerçevesiz gözlüklerinin ardında Rubashov'un kaşları çatılmıştı.

"Bundan hiç kuşum yok Bay Metcalfe," dedi Rubashov kibarca. "Bana gerçeği söylememeyi tercih edeceğinizi biliyorum. Ama emin olun ki, şu anda doğruyu yapıyorsunuz. Zor elbette, ama siz cesur bir adamsınız."

"Beni yanlış anladınız Rubashov. Size söylemek üzere olduğum şey, duymamış olmayı tercih edeceğiniz bir şey. Görüyorsunuz ya benim gibi bir işadamı için Rusya'da iş yapmak hiç kolay değil. Birtakım ayarlamalar yapılması gerekiyor... en üst düzeylerde bazı ikna çalışmaları, diyelim. Büyük bir gizlilik içinde, titiz bir sessizlikle." Metcalfe güçlkle ellerini kaldırdı ve odanın ihtişamını vurgulamak istercesine avuçlarını açtı.

"Bu güzel büroda Politbüro'nun tepelerinde yaşananlardan bihaber, mutlu bir şekilde yaşıyorsunuz, eh, öyle de olması gerekiyor. En üst seviyedeki devlet sorunları daima devlet adamlarının işidir, Rubashov. Ve devlet adamları da sonuçta insandır. Arzulan, istekleri olan insanlar. Bu işçi cennetinde, para hırsları, açgözlülükleri, istekleri ve ihtiyaçları daima gizli kalmak zorunda olan insanlar. Destekleri ve ihtiyaçları sıkı ağızlı, güçlü bağlantılı olan bireyler tarafından karşılanması gereken insanlar. Ve işte bu noktada Metcalfe Endüstrileri devreye girer."

Rubashov gözünü bile kırpmadan ona bakıyordu. "Ve sizin de takdir edeceğiniz gibi... hükümetinizin en üst düzey görevlilerinin bu tür ayarlamalardaki rolleri kesinlikle ve tamamen gizli kalmak zorundadır. O yüzden size gizlice Tiflis ya da Abhazya'da bir eve yolladığımız Batı malzemelerinden söz etmeyeceğim. Bu evler amiriniz Lav-renty Pavlovich'in annesine aittir." Aralanndaki samimiyeti vurgular biçimde kullanmıştı Beria'nın adını; Beria'nın annesine Sovyet Gürcistan'da

394

Tristan Dhaneti

jjci tane ev temin ettiğini ve bunları pahalı eşyalarla döşediğini çok az kişi bilebilirdi. Ama Rubashov'un bildiği kesindi, Metcalfe'in bundan hiç şüphesi yoktu.

Rubashov ağır ağır başını salladı, tepkisini belli etmemişti. Metcalfe devam etti. "Dış kendisine gelince Lavrenty Pavlovich'iniz çok daha müsrif oluyor tabi ki. Kachalova Caddesi'ndeki kent evinin yemek salonunun duvanında asılı duran, on altıncı yüzyıldan kalma, küçük, muhteşem Tintoretto hakkında da benden hiçbir şey duyamayacaksınız." * Beria'nın nerede yaşadığını bilse bile çok az sayıda kişi bilebilirdi, ama bu konuda bilgilendirilmiş olan Metcalfe ayrıntılara girebiliyordu. "Nedense Lavrenti Pavlovich'in evine davet edilmiş olabileceğinizi pek sanmıyorum ve davet edilmiş olsaydınız bile bu küçük hazinenin zevkine varacağınızdan şüpheliyim. NKVD'nin başkanı ince zevkleri olan, rafine bir adamdır; oysa siz bir mujik'ten başka bir şey değilsiniz. Ve bu dudaklardan asla duymayacağınız başka bir şey de, Lavrenti Pavlovich'in Rus kiliselerinde bulunan sanat eserlerini, ikonalarını satarak nasıl para kazandığıdır... ve bu da büyük bir gizlilik içinde tamamen Metcalfe Endüstrileri tarafından gerçekleştirilmiş bir satışır."

Dedektif artık başını sallamaktan vazgeçmişti. Gözle görülür biçimde yüzünün rengi değişmişti. "Bay Metcalfe," diye söze başladı ama Metcalfe onu susturdu.

"Lütfen Beria'ya bunlan sorun. Hemen şimdi telefonu kaldırm ve onu arayın. Ona Moskova'daki Kurtancı Dsa Kilisesi'nden aldığımız iko-nalan da sorun. Lütfen, hadi arayın onu. Sorun bunlan."

Metcalfe de gözlerini Rubashov'un gözlerine dikmişti. Rubashov telefonlara uzandı ve sağ eliyle beyaz bir telefonun ahizesini kaldırdı.

Metcalfe arkasına yaslanıp gülümsedi. "Söyleyin lütfen Bay Rubashov, benim tutuklanmam sizin kararınız mıydı? Yoksa yukardan gelen emirlere mi uydunuz?"

395

Robert Ludlum

Rubashov ahizeyi yüzüne doğru kaldırmıştı, yüzünde belli belirsiz sinirli bir tebessüm oluştu, ama yanıt vermedi. Telefonu da çevirmemişti.

"Şimdi anlıyorum ki siz Beria aleyhine delil toplamak için araştırma yapıyorsunuz... ya da bu organizasyon içinde ona düşman olan kişiler tarafından bir alet, bir enstrüman olarak kullanılmışsınız. Hangisi?"

"Bu küstahlığınız hoş görülemez!" Rubashov patlamıştı sonunda, ahizeyi hâlâ kulağına götürmemişti. Öfkesi

-Metcalfe'e bu elde olmayan bir öfke gibi gelmişti- iyiye işaret etti.

Metcalfe sanki Rubashov hiçbir şey söylememiş gibi devam etti. "Eminim beni bir an evvel ortadan yok ederseniz sorunlarınızın da yok olacağını düşünüyorsunuzdur. Eh, korkarım beni hafife alıyorsunuz. New York'taki aile avukatlarım özellikle zararlı olabilecek bazı belgeleri bir kasada muhafaza ediyorlar, önceden belirlenen belli bir zamanda onları aramazsam belgelerdeki bilgileri kamuoyuna açıklayacaklar basın yoluyla.

Ortaya çıkacak skandalın çok zararlı etkileri olacaktır. Metcalfe Endüstrileri ile yıllardır gizlice iş

yapmakta olan bazı Moskovalı beylerin adları ki, bazıları Başka. Beria'dan da üst düzeydedirler ortaya dökülecek çünkü, sanırım bu isimlerin lekelenmesini pek de istemezsiniz. Özellikle de içlerinden biri hiç kızdırmaya gelmeyecek birisi." Metcalfe başını çevirdi ve doğrudan Stalin'in duvardaki portresine baktı. Rubashov da Metcalfe'in nereye baktığını görmek için döndü ve solgun yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi. Daha önce üst düzey bir NKVD yetkilisinin yüzünde hiç böyle bir ifade görmemişti Metcalfe.

"Bu sizin kendi ölüm fermanınızı imzalamanız demek olur," diye sürdürdü Metcalfe. Omuz silkti sonra.

"Benim için fark etmez. Ne de olsa, beni konuşmaya siz zorladınız, öyle değil mi?"

Tristan Dhaneti

Berlin

396

Amiral Wilhelm Canaris brifingini bitirdiğinde, konferans masasının etrafında oturan adamlar hayretler içinde kalmışlardı. Führer'in en sevdiği mimar olan Albert Speer tarafından inşa edilmiş yeni şansölyelik binasının toplantı salonundaydılar. Dışarıda tipi ortalığı kasıp kavuruyordu.

Duvardaki yüksek bir nişin içinde Bismarck'ın mermer bir büstü duruyordu. Odadaki adamların hiçbiri, hatta Hitler bile, bunun aslında orijinal büstün bir kopyası olduğunu bilmiyordu, orijinal büst yıllar önce eski şansölye tarafından satılmıştı. Orijinal büst yeni genel merkeze taşınırken düşmüş ve boyun kısmından kırılmıştı. Hömen gizlice heykeltıraştan aynısını yapması istenmiş ve sonradan yapılan büst çaya batılarak eski süsü verilmişti. Mimar orijinal büstün başına gelen kazayı kötü bir alamet saymıştı. Masanın etrafındaki adamlar Reich'ın en önemli liderleriydi. Burada hâlâ karar verilememiş olan Sovyetler Birliği işgalinin, olası yararlarını tartışmak üzere bulunuyorlardı. Rusya'ya saldırma konusunda hâlâ hatm sayılır bir direniş

Mareşal Friedrich von Paulus, Mareşal Wilhelm Keitel ve General Alfred Jodl gibi adamlar, kuvvetlerinin savaşın diğer sahnelerine çok fazla yayılmış olduğunu ileri sürüyorlardı.

Yine aynı eski tezler savunulmaktaydı. Bu bataklığa girmemeleri gerekirdi. Onun yerine, Rusya'yı kendi ininde tutmak, sağa sola sarkmasını önlemek üzere etkisiz hale getirmeliydiler.

Ancak Moskova'dan gelen gizli bilgiler her şeyi tümüyle değiştirmişti.

Odadaki atmosfer elektrikliydi.

Groza Operasyonu her şeyi yeniden başlatmıştı. Stalin gizlice onlara saldırmayı planlamaktaydı. Onlar önce davranmak zorundaydılar bu durumda.

397

Robert Ludlum

Đlk itiraz Reich'ın gizli servisinin başında bulunan SS Gruppenführer Reinhard Heydrich'ten gelmişti. "Bütün bu istihbaratın düzmece olmadığından nasıl emin olabiliriz ki?" diye soruyordu.

Amiral Canaris uzun boylu, kötü bakışlı, uzun, kemikli bir burnu ve timsah gibi gözleri olan güvenlik şefini izliyordu. Heydrich'i iyi tanırđı. Bir tür sosyal arkadaşlıkları da vardı. Yetenekli bir keman virtüözü olan Heydrich, Canarislerin evinde Bayan Canaris ile birlikte sık sık oda müziği yapardı. O da iyi bir kemancıydı.

Canaris kendisinden genç olan bu adamın, asla güvenilmeyecek, vahşi bir fanatik olduğunu biliyordu. Bu tür bir itirazda bulunmak tam Heydrich'ten beklenebilecek bir şeydi. Führer'in önünde casusluk konusundaki üstün bilgisini göstermeye çalışıyordu.

"Benim adamlarım belgeleri titizlikle incelediler, sizin personelinizi de aynı şeyi yapmaya davet ediyorum,"

diye cevap verdi Canaris sakin bir sesle. "Gerçek olduklarımı anlayacaksınız."

"Ben sadece NKVD'nin neden henüz bu sızıntıyı ortaya çıkaramadığını soruyorum," diye ısrar etti Heydrich.

Mareşal von Paulus, "Ama Stalin'in bir saldırıya hazırlandığını gösteren başka hiçbir kanıt görmedik. Bir seferberlik, bir yayılma hali yok ortada. Neden Ruslar bize saldırma nezaketini gösterebilirler ki?"

"Çünkü Stalin bütün Avrupa'yı ele geçirmek istiyor," dedi Jodl. "O hep bunu arzu etmiştir. Ama olmayacak.

Artık daha fazla soru sormadan Rusya'yı durduracak atağı Prâventiv-Angriff yani önleyici saldırı yapmamız gerekir. Seksen ya da yüz birlikle dört veya altı hafta içinde Rusya'yı bozguna uğratabiliriz."

Tristan Đhaneti

31. BÖLÜM

398

Caddeler karanlıktı, yeni yağın kar bütün izleri örtmüş, sesleri boğuklaştırmıştı, zaten gecenin ileri bir saatiydi ve çok az trafik vardı. Metcalfe caddede bulunan bir saate bakıp sabahın biri olduğunu görmüşü. Az ileride Krymskaya Seti ve sonra da Mpskova Nehri üzerine iki yıl önce yapılmış olan, Avrupa'nın en uzun asma köprüsü Krymsky Köprüsü uzanıyordu.

Metcalfe yaklaşınca köprünün tam ortasında, yaya yolunda tek başına duran birini fark etti. Bu palto giymiş, başına bir eşarp sarmış bir kadın siluetiydi. Lana'ydı, bundan hiç kuşkusuz yoktu. Elinde olmadan kalp atışları hızlandı. Dondurucu gece ayazında adımlarını hızlandırdı, ama koşa-mıyordu, henüz değil; bacakları ve göğüs kafesi hâlâ ağırlar içindeydi. Yediği darbelerin yarattığı acılar daha yeni yeni geçiyordu. Lime lime edilmiş giysileri yüzünden acı soğuk vücuduna bıçak gibi işliyordu.

Başmüfettiş Rubashov hemen salıverilmesini emretmişti, bütün kayıtları silinmişti. Silahı hariç bütün

eşyaları iade edilmişti. Ama Metcalfe bir zafer duygusu hissedemiyordu; tek hissettiği büyük bir boşluk ve uyuşukluktu. Moskova Nehri sakin ve dümdüzdü, dolunay nehrin yüzeyinde ışık oyunları yapıyordu. Ay ışığı köprüünün zincirlerini ve putrellerini gümüş gibi parlatıyordu. Ara sıra geçen bir araba veya kamyon bu ışıkların titreşmesine neden oluyordu.

Yürüyüş hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu; genç kadın hâlâ çok uzakta görünüyordu ve Metcalfe eklemlerini güçlkle hareket ettirebili-399 '>n*

1

Robert Ludlum

yordu. Lana'nın arkası kendisine dönüktü, sulara bakarak düşüncelere dalmış görünüyordu. Bir saat kadar önce sokaktaki bir telefon kulübesinden Bolşoy'a telefon etmişti. Onun sesini duyunca bir an için donup kalmış, sonra, "Bir tanem, sevgilim, nerelerdesin?" diye ağlamaya başlamıştı. Kısa kısa cümlelerle, şifreli konuşmuşlar ve konuşmalarını dinleyebilecek herhangi birinin anlamayacağı şekilde randevu yeri saptamışlardı.

Bir zayıflık anında, tutuklanmasında onun da payı olabileceğini düşünmüş olduğu için utanıyordu şimdi.

Böyle bir şey olamazdı. Eğer ona ihanet etmiş olsaydı dünyanın fizik yasaları da inanırlılığını kaybederdi onun için. Yerçekimine de, güneşin, ayın varlığına da inanamazdı artık.

Kadın döndü, onun köprüde güçlkle yürüdüğünü gördü ve birden ona doğru koşmaya başladı. Yüzünü görece kadar yakına geldiğinde bir çığlık attı ve koşup sarıldı genç adama.

Metcalfe inleyerek, "Hey, dikkat et lütfen," dedi.

"Sana ne yapmışlar böyle?" Kollarını çözüp ağrılar içindeki bedenine okşar gibi dokundu. Genç kadın, onu öpünce bu kez Metcalfe, onu kollarının arasına aldı, dudaklarının sıcaklığını hissederken, parfümünün kokusunu da içine çekiyordu. Garip bir biçimde güvende hissetti kendini, oysa Moskova'da sevgilisiyle birlikte hiçbir şekilde güvende olamayacağını biliyordu. "Yüzün..." derken vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu Lana'nın. "Stiva seni dövmüşler!"

"Onlar buna ikna etmek diyorlar. Bana Lubyanka'nın bir sağlık köyü olmadığını söylemişlerdi ve bunun doğru olduğunu öğrendim. Ama daha da kötüsü olabilirdi. Ve şanslıydım ki, hayatta kalmayı başardım."

"Demek Lubyanka'ydın, nereye götürüldüğünü bilmiyordum... II-ya'ya sordum; bana yolda durdurduklarını, polisın kamyoneti arayarak seni bulduğunu ve sonra da tutukladıklarını söyledi. Onlara engel olmadığını, ne yapacağını bilemediğini anlattı. Çok korkmuş görünüyordu; onun için de çok üzuldüm. Arkadaşlanm polise gidip sana ne olduğunu öğrenmeye çalıştılar. Ama polisler neden söz edildiğini bilmediklerini söylediler. Üç

ORHAN KEMAL 400 DL HALK KÜTÜPHANESİ

Tristan Dhaneti

gün sonra bir arkadaşım benim için Lefortovo Cezaevi'ne gitti, ama orada da böyle bir mahkûm bulunmadığı söylenmiş. Ancak burda herkes yalan söylediği için neye inanacağımı, gerçeği nasıl öğreneceğimi bilemiyordum, geç gündür ortalıkta yoktun! Senin bir yerlere gönderilmiş, hatta idam edilmiş olabileceğini düşünmeye başlamıştım.

"Senin asistanın bir stukach," dedi Metcalfe, muhbir demek istemişti. Lana'nın gözleri büyüdü ve uzun bir süre konuşmadı. "Böyle bir şey hiç aklıma gelmezdi, yoksa onun yanına yaklaşmasına asla izin vermezdim.

Stiva, bana inanmalısın!"

"Sana inanıyorum."

"Yıllardır kafamda oluşan bir sürü soru, bir sürü ufak tefek şey şimdi bir anlam kazanmış oldu.

Görmezden geldiğim şeyler. Bazen dışarda bilet satar, kaçak olarak, yine de bu konuda pek tedbirli davranmaz. Aslında bir sürü ipucu varmış ama ben yeterince dikkat etmemişim."

"Bilemezdin ki. Ne kadardır seninle birlikte çalışıyor?"

"Benim asistanlığımı yapmaya başlayalı birkaç ay oldu ama birbirimizi yıllardır tanırız. Her zaman çok dostça davranırdı. Bundan dört ya da beş ay önce daha çok çevremde dolanır olmuştu, bana yardım ediyor, ufak tefek iyilikler yapıyordu. Bir gün eğer ben de istersem, gösteriler esnasında asistanlığımı yapmak istediğini söyledi, tabi ben de..."

"Bu, von Schüssler ile ilişkiniz başladıktan sonra mıydı?"

"Eh, evet, hemen sonra ama... Evet, elbette, bu bir tesadüf olamazdı. Yetkililer beni yakından izlemek istiyorlardı ve bunun için de Ilya'yı yamadılar bana."

"Von Schüssler bir Alman diplomatı, önemli bir potansiyel bilgi kaynağı ve sen de doğal olarak ünlü bir sanatçısın. NKVD için böyle bir ilişkiyi başıboş bırakmak tehlikeli olurdu."

"Ama Kundrov..."

"O GRU'dan, askeri istihbarattan... yani rakip örgütten. Hepsi kendi kaynağı olsun ister, hepsi farklı yöntemlerle çalışır, NKVD daha gizli ka-401

F:26

Robert Ludlum

paklı iş görür. Ama Lana... beni dinle. Sana tekrar sormak istiyorum; bunu ciddi biçimde düşünmeni istiyorum, çok büyük bir karar olduğunu biliyorum. Benimle gelmeni istiyorum."

"Hayır, Stiva. Bunu yapamam, daha önce de konuşmuştuk. Asla yapmayacağım. Babamı bırakmayacağım, Rusya'yı terk etmeyeceğim. Yapamam! Anlamak zorundasın!"

vericiyi."

Metcalf'e buna sadece komik bir şey duymuş gibi tepki verdi, ama zihni makine gibi çalışıyordu. Rubashov vericiden hiç söz etmemişti! Eğer bilse mutlaka bahsederdi; demek ki bilmiyordu, ama neden?

"Evet," dedi gri gözlü adam. "Rubashov'a verdiğim raporda atladığım küçük bir ayrıntı. Daha sonra kullanmak üzere sakladığım bir gerçek o kış yalayıcı domuza asla güvenmem. Ama verici bizim özel teknik bölümümüzde incelendi ve sonuçları gördüm. Sahadaki ajanların iletişim kurabilmeleri için İngiliz gizli servisi tarafından üretilmiş. Dışadamların kullanacağı türden bir şey değil yani." Silahını Lana'nın göğsüne doğrultmuştu şimdi. "Ama bir Kızıl Ordu generalinin kızından elde edilecek askeri sırları iletmek için ideal bir cihaz."

"Hayır. Bu doğru değil!" diye atıldı Lana. "Bu bir yalan! Ben hükümet aleyhine casusluk yapmıyorum!"

"Birbirinizden bir adım uzaklaşın! Bu kez ikinizin de Lubyanka'dan ayrılması ancak bir tabutun içinde mümkün olacak."

Tam o anda, "Kadın benimdir," diyen başka bir ses duyuldu. Metcalf'e dönüp bakınca kızıl saçlı GRU ajanının gelmekte olduğunu görmüştü.

403

Robert Ludlum

I

"Kundrov!" diye bağırdı Lana. GRU'dan gelen bakıcısını görünce rahatlamış gibiydi. "Sen beni izliyorsun..."

beni tanıyorsun, bu canavar bana olmayacak, çılgınca suçlamalar yöneltiyor!"

"Evet," diye yanıt verdi Kundrov sakın bir biçimde, NKVD ajanına bakarak konuşmuştu. "Bu kadını tanıyorum. Onunla ilgilenmek benim görevim. Yöntemi biliyorsun Ivanov. Bu tutuklama GRU'nun sorumluluk alanına girer."

NKVD ajanı silahını tekrar Metcalf'e çevirdi, yüzündeki donuk ifade en küçük bir değişiklik bile olmamıştı.

"Kadını kendi vesayetinin altına alabilirsin," dedi. "Amerikan casusunu ben alacağım."

Kundrov da kendi silahını çekip Lana ile Metcalf'e yöneltmişti. "Ökisini birden alman daha etkili olur," dedi soğuk bir tavırla. "Raporlarda gerçeğin ortaya konması şartıyla tabii."

"Anlaştık," dedi NKVD ajanı Ivanov. "Başarının şerefi ortak olarak paylaşılacak. Ne de olsa casusluğu önlemek için her iki devlet organına da ihtiyaç var. Amerikalı bir casus NKVD'nin

sorumluluk alanına girer, ama Kızıl Ordu sırlarının ifşa edilmesi askeri istihbarat meselesi elbette."

"Bir dakika," dedi Kundrov. "Bu Amerikalı kurnaz bir şeytan, çok becerikli bir yalancı. Yasal yöntemi onun için uygulamak bir zaman kaybı sadece."

Öteki Rus bir an Kundrov'a baktı, yüzünde anlayışlı bir tebessüm belirmişti. "Doğru," dedi. "Zaman kaybı."

"Gözaltına alınmış biri kaçmaya çalışırsa ne yapılacağı belli değil mi?"

"Hayır!" diye bir çığlık attı o an Lana, Kundrov'un ne kastettiğini anlamıştı.

"Evet," dedi NKVD ajanı gülümseyerek. "Amerikalı tutuklanmaya karşı koydu, zaten daha önce de pek çok kez yapmıştı bunu."

Tokarev'ini doğrultan Kundrov'un yüzünde yapması gerekeni yapıp sonra dönüp arkasına bile bakmayacak olan bir adamın kararlı ifadesi be-404

Tristan Dhaneti

lirmişti- Silahın bakalit kabzasındaki yıldız ay ışığı altında parlıyordu. "Hadi şu baş belamızın işini bitirelim artık," dedi sakın bir sesle ve tetiği çekti.

Aynı anda Lana yine bir çığlık atmış, Metcalfe ise ona doğru atılıp genç kadını köprü'nün çelik yüzeyine yıkarak GRU ajanının atış menziline çıkarmaya çalışmıştı.

Kundrov'un silahından, art arda iki el ateş edilmişti ama ikisi de hedefi bulmamıştı! Lana'nın üzerine kapanarak onu korumaya çalışan Metcalfe şaşkınlıkla NKVD ajanının geriye doğru kaydığını ve cansız bedeninin köprü'nün kenarından aşağı uçtuğunu görmüştü. Ceset suya değince bir çarpma sesi duyuldu.

Kundrov, kendi yoldaşını vurmuştu! Onlara nişan almış ama her iki kurşunu da NKVD ajanının göğsüne saplanmıştı. Nasıl olabilirdi böyle bir şey?

Metcalfe, Kundrov'un yüzüne bakınca bir anda gerçeği kavradı: Bu bir kaza değildi! Kundrov ıskalamamıştı.

Ivanov'a ateş etmişti!

"Başka seçeneğim yoktu," dedi Kundrov silahını kılıfına yerleştirirken. "Onun raporu seni mahvedecekti Svetlana, seni ve babanı."

Bakıcısına doğru dönmüş olan Lana'nın çığlıkları azalmış, hafif inlemelerle, karışık hıçkırıklara dönüşmüştü.

"Anlayamıyorum," diye fısıldadı.

"Bir katili yok etmek bazen iyi bir şey olabilir," dedi Kundrov. "Git... hemen! Burdan bir an önce gitmen gerek Svetlana Mikhailovna, ötekiler de gelmeden ve işler daha fazla kaşmadan. Çabuk ol."

Silah sesleri yüzünden başkaları gelecektir. Evine git." Adamın sesinde hem çok büyük bir irade, hem de bir şefkat ve duyarlılık seziliyordu.

Metcalf'e ağır ağır ayağa kalktı ve Lana da onu izledi. "Ama Stiva -Stiva'm- ona ne yapacaksın?"

"O Rusya'dan gitmeli," dedi Kundrov. "Peşinde çok fazla insan var ve artık geri dönüşü yok. Beni dinle şimdi.

Git. Kaç! Burda kalamazsın!"

Lana büyük bir şaşkınlıkla Metcalf'e baktı.

I

405

Robert Ludlum

"Evet," dedi Metcalf'e. "Gitmen lazım, dusya. Lütfen!" Ona sıkıca sarıldı ve hafifçe dudaklarından öptü. Sonra itip kendinden uzaklaştırdı. "Yine görüşeceğiz. Ama burda, Moskova'da değil. Kaç sevgilim, kaç."

Sersemliğini henüz üzerinden atamamış olan Metcalf'e GRU ajanının M-1 sedanının yolcu koltuğuna oturdu.

Kentin caddelerinde arabayı kullanırken Kundrov zalim dudakları ve güçlü burnuyla küstah ve kibirli görünüyordu. Ancak ses tonu onda başka bir şeyler olduğunu gösteriyordu, adamın kültürlü ve hatta yumuşak ve nazik bir tarafı da vardı.

"Ivanov'un cesedinin Moskova nehrine düştüğünü gören olmamış olabilir," dedi. "Ama bundan emin değilim.

Dilerim onu gören kişi bir Rus gibi davranıp çenesini kapalı tutar. Yetkililere karşı duyulan korku, insanın başına beklenmedik şeyler gelmesinden duyulan korku... genellikle insanların sadece kendi işlerine bakmalarına neden oluyor."

"Niçin?" diye sözünü kesti Metcalf'e.

Kundrov, onun neyi sorduğunu anlamıştı. "Yaptığım şeyi niye mi yaptım? Belki Bayan Baranova'ya gereğinden fazla düşündüğümündür."

"Onu serbest bırakması için Ivanov'la pazarlık edebildiniz?"

"Onlar asla bırakmazlar. Bu yüzden onlara shchelkunchikm deriz. Sizi bir kez ellerine geçirdiler mi tek yapacakları giderek daha fazla sıkmaktır."

"Ama bu sizin için de söylenemez mi? Kendi insanlarınıza karşı. Bence bu yeterli bir açıklama değil."

"Neydi Şu Amerikan deyiŐi? 'Hediye atın diŐlerine bakılmaz.' Bu bir hediye at."

"Ama başka bir sÖzümüz daha var, Virgil'den alınma, 'Hediye veren Yunanlılara dikkat et'."

"Ama siz bir Truvalı değilsiniz ve ben de bir Yunanlı değilim. GRU adına çalıştığım için benim dŐŐmanınız olduğumu sanıyorsunuz."

(* Fındıkkıran.

406

Tristan Đhaneti

"Gerçek bu."

"Siz gerçeği bÖyle gÖrÖyorsunuz belki de. Moskova'da bulunan bir Amerikalı olarak olayları sadece siyah ve beyaz olarak gÖrmeniz normal."

"ĐstediĐinizi sÖyleyebilirsiniz. Siz daha iyi bilirsiniz." Metcalfe o arada tren istasyonuna yaklaşmakta olduklarını fark etmişti.

"Ben daha iyi biliyorum ve tartışmaya zamanımız yok. GRU'da çalıŐanların etraflarında olupbiteni gÖremeyecek kadar kÖr olduklarımız mı sanıyorsunuz? Dışardakiler bizden daha mı iyi gÖrÖyor her Şeyi? Bu tÖr bir kibir beni ŐaŐırtıyor... kÖr olan sizlersiniz aslında. Biz sistemin kara kalbinde çalışanlar gerçeği herkesten daha iyi biliriz. Biz işlerin nasıl yÖrÖdÖĞünü gÖrÖrüz. GÖrÖyorsunuz hayal kurmuyorum. Giyotinin bir vidasından başka bir Şey olmadığımı biliyorum. Annem, bana eski bir Rus özdeyiŐinden sÖz ederdi.

'Kader kan ve etin taleplerini yerine getirir. Ve kendisinin en çok talep ettiği Şey nedir? Kan ve et.' Đnsan bunu hiç unutmamalı. Belki bir gÖn size kendi hikâyemi anlatırım. Ama Şimdilik buna vakit yok."

Kundrov kontağı kapadı ve dÖnÖp Metcalfe'e baktı. GÖzlerinde kızıl saçlarına uyan vahşi, kızıl pırlıtlar vardı.

"GRU merkezine dÖnÖnce size kaçarken ateş edip yaraladığıma dair bir rapor dÖzenleyeceğim. Yabancılar sÖz konusu olduğunda, öldÖrmeyi son çare olarak dÖŐÖnmek anlayışla karŐılanır. Bu yÖzden siz Şimdi firarda sayılırsınız. Raporumu vermeyi birkaç saat geciktirebilirim ama ondan sonra adınız sınır muhafızlarına bildirilir. Bundan fazlasını yapamam, benim için çok bÖyÖk bir risk olur."

"Şu ana dek yapmış olduklarınız yeter zaten," dedi Metcalfe sessizce.

Kundrov saatine bir gÖz attı. "Leningrad trenine bir bilet alın. Leningrad'a vanca sıradan kÖylÖ gÖrÖnÖmlÖ bir çift size sadece Kuzen Ras-lan olup olmadığınızı soracak. Onları resmi bir biçimde selamlayıp ellerini sıkacaksınız ve sizi kamyonlarına alacaklar. Sizinle konuşmayı istemezler ve sizin de onların bu suskunluğuna sayĐı gÖstermeniz gerekir."

"Kim bu insanlar?"

Robert Ludlum

"Yeraltından birileri. Kolektif bir çiftlikte çalışan iyi insanlar, bunu yapmak için kendilerince sebepleri var."

"Tam olarak ne bu?"

"Zaman zaman ve sadece bazen, kaçakçılara arabuluculuk ederler ama mal kaçıranlara değil, insan kaçıranlara. Sovyetler Birliği'nden çabuk ve güven içinde kaçmak zorunda kalanları kaçıranlara. Sizi sınıra çok yakın bir köye kadar götürecekler, orda da diğerleri devralacak. Lütfen şunu iyi anlayın: Sizin hayatınızı kurtarmak için kendi hayatlarını tehlikeye atmış oluyorlar. Onlara kibar davranın, ağzınızı sıkı sıkı kapalı tutun ve size ne söylenirse yapın. Sorun yaratmayın.

"Bu insanları tanıyor musunuz?"

"Bazılarını tanıyorum. Uzun bir süre önce bu insanlarla karşılaşmış, yaptıklarını öğrenmiştim ve bir seçim yapmam gerekmişti. Ya milyonlarca cesedin üzerine birkaç tane daha ekleyecektim.. ya da görmezden gelip gitmelerine göz yumacak, bu cesur insani ann işlerini yapmalarına izin verecektim."

"Sistemle savaşıyor koruyorsunuz," diye kışkırttı Metcalfe.

"Ben sistemi savunmuyorum," diye karşılık verdi Kundrov. "Sovyetler Birliği'nde kahramanların sayısı çok değil ve her geçen gün giderek de azalıyorlar. Oysa daha fazlasına ihtiyacımız var. Şimdi, hemen gitmeniz gerekiyor yoksa treni kaçıracaksınız. Ve sizi kurtarmanın hiçbir yolu kalmayacak."

DÖRDÜNCÜ KIŞI

Tristan Dhaneti

Moskova, Ağustos 1991

Büyükelçi Stephen Metcalfe hayatında hiçbir toplantıdan korkmadığı kadar korkuyordu bu toplantıdan.

Ceketinin cebinde gizli tabancasını yokladı, parmakları soğuk çeliği hissetti. Bunu yaparken Rus dostunun sözlerini hatırlamıştı: Senden başka kimse ona yaklaşamaz. Benden bile daha iyi korunuyor. Ona sadece sen ulaşabilirsin.

Bir yanında eski dostu, etrafi üniformalı nöbetçilerle sarılı olarak Metcalfe karanlık koridorda ilerledi.

Kremlin'deydiler, Sovyet gücünün merkezinde, Metcalfe burayı birçok kez ziyaret etmişti. Ancak Kremlin denen kalenin ardında pek çok bina vardı ve Metcalfe şimdi buldukları bu binaya daha önce hiç gelmemişti. Yüksek Sovyet Şurası'na ev sahipliği yapan bu bina, Kremlin kompleksinin

kuzeydoğu köşesinde yer alıyordu. Stalin'in ölümünden sonra, 1953 yılında bir darbe girişiminde bulunan Sovyet Gizli Polis Başkanı Lavrenti Beria'nın tutuklanmış olduğu bina, neo klasik tarz, sütunlu bir yapıydı.

Çok uygun, diye düşündü Metcalfe.

Burada, tam da bu binada, pek çok Moskovalının Sovyetler Birliği'nin en güçlü adamı olarak, hatta Gorbaçov'dan bile -daha doğrusu, Gorbaçov'un bir zamanlar olduğundan bile- daha güçlü olarak düşündüğü adamın bürosu vardı.

411

Robert Ludlum

Alçakgönüllü tavırları olan sessiz adamın ismi Stepan Meni-lov'du. Metcalfe, onu daha önce hiç görmemiş, sadece ondan söz edildiğini duymuştu. Menilov tahtın arkasındaki adamdı. Elinde tuttuğu güçlerin varlığını bile bilmezdi çoğu kimse. Ancak o elinde çeşitli güçler bulundurmaktan fazlasını da yapıyordu; onları büyük bir kilise orgu gibi çalabildiği söyleniyordu. Gölgeler arasında kalan hükümranlılığı içinde, nüfuz batonunu kullanarak, farklı enstrümanların oluşturduğu karmaşık bir gücü bir virtüöz gibi idare ediyordu. O bir orkestra şefiydi. Dirizhor'ûu.

Menilov, Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesi Sekreteri ve KGB, Dışişleri Bakanlığı, Savunma Bakanlığı ve İçişleri Bakanlığı'nı yöneten, bütün güçleri elinde toplayan Savunma Konseyi başkan vekiliydi.

Başkan Gorbaçov'du ama şu anda o devre dışıydı, Kırım'da deniz kenarındaki villasında hapis tutuluyordu.

Şimdi Stepan Menilov işbaşındaydı.

Metcalfe'in eski dostu ona, Stepan Menilov hakkında bilgi vermişti. Elli yedi yaşındaydı, inatçı ve uzlaşmaz bir kişiliği vardı. Kuznetsk Havzası'ndaki küçük bir köyde büyük büyükannesi ve amcasıyla birlikte yaşıyordu.

Onların da yardımıyla silahlar konusunda uzman olarak yetişmişti. Sovyet endüstrisinde başarı merdivenlerini hızla tırmanarak, askeri sanayi komplekslerinden sorumlu Merkez Komite Sekreterliği'ne yükselmişti. Ülkesine yaptığı büyük hizmetlerden dolayı Lenin Ödülü'ne layık görülmüştü.

Ancak Metcalfe'in kendini hazırlamadığı başka bir şey vardı. Menilov'un büro kapısı açılıp adam ortaya çıkınca, görünüşü karşısında şok olmuştu. Uzun boylu, etkileyici, aşırı derecede yakışıklıydı... insanın sahne gerisini yöneten biri olarak görmeyi bek-412

I

Tristan Dhaneti

leyebileceği birine hiç benzemiyordu. Alışılmadık bir zarafet ve inceliği vardı, Metcalfe'in elini

samimiyetle sıktı. Generalden ofisin dışında beklemesini istemişti. Sadece Amerikalıyla konuşacaktı. Dirizhor'un geniş, oymalı, maroken koltuğunun karşısına yerleşirken, Metcalfe ilk kez söyleyecek bir şey bulamadığını hissetti.

Masanın üzerine gösterişli bir biçimde yerleştirilmiş olan siyah çantada Sovyet nükleer gücünü simgeleyen kodların bulunduğunu görmüştü.

"Evet, evet, evet," dedi Stepan Menilov. "Efsanevi Stephen Metcalfe. Beyaz Saray tarafından görevlendirilen kişi, parti politikalarının üzerinde, eleştiri oklarının üzerinde. Hiç şüphem yok ki Oval Ofis'ten bir mesaj getirmiş. Eğer gerekirse sonradan reddedilecek, bilmezden gelinecek bir mesaj, inkâr edilebilecek bir görüşme. Çok zekice... hatta öyle bir incelik düzeyinde ki, siz Amerikalıların bu kadarını becerebileceğinizi hiç sanmazdım doğrusu." Yüksek arkalıklı koltuğunda arkasına yaslanırken ellerini iki yana açmıştı. "Yine de, söylemek zorunda olduğunuz şeyleri dinleyeceğim. Ama önce sizi uyarmama izin verin: Dinlemekten başka hiçbir şey yapmayacağım."

"Benim de bütün ricam bu. Ama burda Beyaz Saray adına bulunmuyorum. Hiçbir anlamda resmi bir görevim yok. Sadece, bu çılgınlığı durduracak güce sahip tek adamla çok açık olarak ve çok özel olarak konuşmak istiyorum."

"Çılgınlık mı?" dedi Menilov aksi bir tavırla. "Moskova'da bugün gördükleriniz sonunda çılgınlığın bitmiş

olduğunun belirtileri. Dstikrara dönüşün."

"Yani reformların sonu demek istiyorsunuz. Gorbaçov'un getirdiği olağanüstü değişikliklerin sonu."

413

Robert Ludlum

"Çok tazla değişim tehlikelidir. Sadece kaos yaratmaya yarar." "Değişim gerçekten tehlikeli olabilir," dedi Metcalfe. "Ama büyük ulusunuzun durumunda, en büyük tehlike değişiklik yapmamaktır. Diktatörlüğün o eski korkunç günlerine dönmeyi asla istemezsiniz. Ben Stalin zamanını görmüştüm, dehşeti görmüştüm. Bunların geri gelmesine asla izin verilmemeli."

"Büyükelçi Metcalfe, siz kendi ülkeniz için büyük bir adamsınız. Amerika'nın aslanlarından birisiniz, sizi görmeyi kabul etmiş olmamın tek nedeni de bu. Ama bize işimizi nasıl yapacağımızı söylemeye kalkışamazsınız."

"Katılıyorum. Ama, size ve bu askeri darbeyi yöneten diğer liderlere darbenin sonuçlarının neler olacağını söyleyebilirim."

Stepan Menilov, Metcalfe'e son derece aşına gelen bir biçimde, alaycı ve meydan okur bir tavırla kaşlarını çatmıştı. "Bu bir tehdit mi Sayın Büyükelçi?"

"Kesinlikle değil. Bu bir öngörü, bir uyarı. Ülkenize zaten çok zarar vermiş olan bir silahlanma yarışına geri dönmekten söz ediyoruz. Dünyanın dörtbir tarafındaki yüz binlerce vatandaşımızın

ölümünden. Belki nükleer felaketten. Washington'un sizi durdurmak için elinden gelen her şeyi yapacağını garanti edebilirim."

"Gerçekten mi?" dedi şef soğuk bir sesle. "Gerçekten. Tecrit edileceksiniz. Çok ihtiyaç duyduğunuz dış

ticaret duracak. Hububat satışları duracak. İnsanlarınız aç kalacaklar ve Rusya hayal dahi edemeyeceğiniz bir karmaşanın içine sürüklenecek. Az önce Amerika Birleşik Devletleri Başkanı milli güvenlik danışmanı ile konuştum, o yüzden de her ne kadar bur-da resmi bir görevle bulunmuyorsam da, bilerek konuşuyorum, sizi temin ederim."

414

Tristan Dhaneti

Dirizhor öne eğildi ve ellerini masanın üzerine koydu. "Eğer Amerika, Sovyet yönetimindeki bir karışıklıktan yararlanarak bizi tehdit edebileceğini düşünüyorsa, ölümcül bir hata yapıyorsunuz demektir.

Bize karşı en küçük bir harekette bulunduğunuz an, dünyanın neresinde olursa olsun, elimizdeki bütün gücü kullanmakta tereddüt etmeyiz."

"Beni yanlış anladınız," diye sözünü kesti Metcalfe.

"Hayır, bayım, siz beni yanlış anladınız. Moskova'daki karışıklığı zayıflık olarak algılamayın." Nükleer çantaya doğru bir el hareketi yaptı. "Biz zayıf değiliz ve kendi çıkarlarımızı korumak konusunda hiçbir güç bizi durduramaz."

"Bundan hiç kuşku yok zaten ve bizim de sizin kararlılığınızı sınamak gibi bir niyetimiz yok. Ben size uçurumun kenarından dönmek için çok geç olmadığını ve bunu yalnızca sizin yapabileceğinizi söylüyorum.

Size, Sıkıyönetim Komitesi'ndeki diğer üyeleri aramanızı ve onlara cuntaya verdiğiniz desteği geri çektiğinizi söylemenizi öneriyorum. Siz olmadan planları suya düşecektir."

"Peki sonra ne olacak Büyükelçi Metcalfe? Tekrar kaosa dönüş mü?"

"Asla geri dönemezsiniz. Artık her şey değişti. Ama doğru, barışçı değişimlere önderlik edebilirsiniz. Beni dinleyin, Allah kahretsin: süngülerin üstünde duran bir tahtta oturamazsınız."

Orkestra şefi olarak bilinen adam sadece güldü. "Benim ülkemi tanıdığınızı söylüyorsunuz. Ama Rusya hakkında bilmediğiniz şey, en büyük tehlikenin kaos olduğu. Refah ve mutluluğumuzu tehdit eden yegâne şey düzensizliktir."

"Geri adım atmak büyük bir cesaret gerektiriyor," diye ısrar etti Metcalfe. "Ama bunu yaparsanız bizim desteğimize güvenebilirsiniz. Korunacağınıza dair size söz veririm."

415

"Sizin sözünüz!" diye küçümsedi Menilov. "Size niye inanayım ki? Birbirimize bir şey ifade etmiyoruz, sadece okyanusta karşılaşan iki denizaltıyı o kadar."

"Öyle gibi görünebilir. Ama bizlerin işi görüntülere aldanmak değil. Size bir hikâye anlatmama izin verin."

"Bence buraya geldiğinizden beri hikâye anlatıp duruyorsunuz zaten. Ve ben bunların hepsini daha önce de duymuştum Sayın Büyükelçi, hepsini."

"Bütün kalbimle eminim ki," dedi Metcalfe. "Bunu duymamıştınız."

416

Tristan Dhaneti

32. BÖLÜM

Bern, İsviçre, Kasım 1940

İsviçre'nin, öteki kardeşleri Zürih ve Cenevre'ye göre daha az ünlü, daha sakin ve daha az kozmopolit olan başkenti. Jeolojik doğal bir kale görevi yapan, dik bir kayalık yamacın üzerine kurulmuştu. Üç yanını da yine doğal bir hendek işlevi gören Aare Nehri çevrelemekteydi. Kentin en eski yerleşim bölgesi olan Altstadt, parke taşı döşeli caddelerin ve dar sokakların oluşturduğu bir labirent gibiydi. Altstadt'daki son yerleşim yeri Herrengasse'ydi. 23 Numara, on dördüncü yüzyıldan kalma evlerin sonun-cusuydu ve arka tarafında Aare Nehri'ne doğru teraslanmış bir şekilde inen üzüm bağları bulunan bir köşktü. Sırtını da Bemese Oberland Dağları'na vermişti.

Burası Alfred Corcoran'ın ikamet ettiği yerd. Operasyonlarını yürüttüğü yeni üssü bu köşktü, artık savaş

dönemi casusluğu yeni türden eylemlere dönüşmüştü.

Metcalfe'in Fin sınırında yaptığı yolculuk üzücü olmuştu. Leningrad tren istasyonunda yaşlıca bir çift tarafından karşılanmıştı tıpkı Kundrov'un söz verdiği gibi ve çift onu kent dışındaki ormana kadar götürmüştü. Aradan yirmi dakika geçtikten sonra bir kamyon yanaştı. Şoför daha kontağı bile kapamadan sıkı bir pazarlığa girişmişti. Kamyon Helsinki'ye götürülmek üzere yüklenmiş sıcak su kazanlarıyla doluydu, savaşta bile ticaret devam ediyordu. Kazanlardan biri zekice değiştirilmişti. Üstünde ve altında delikler açılıp önlerine hareketli paneller konularak içeri hava girmesi sağlanmıştı. Kazan Metcalfe'e bir tabut gibi görünse de, kaderini daha önce

417

F:27

hiç görmemiş olduğu ve muhtemelen bir daha da hiç görmeyeceği bir adama emanet etmişti. Daha sonra çelik kazanın içine girerek delik kaynakla kapatılmıştı.

Sovyet-Fin sınırında kamyon sıkı biçimde aranacaktı. Kısa bir süre sonra kamyon durmuş ve şoför Metcalfe'den artı bir yüz ruble daha istemişti... "Çektiğim sıkıntılar için," diye ısrar etmişti. Metcalfe de parayı vermişti.

Helsinki'deki Malmi Havaalanı'ndan Bern'e kalkan çok az uçak vardı, ama iyi bağlantıları olan ve yüksek ücret ödemeye hazır zengin bir işadama, daima bir çözüm bulabilirdi.

Şimdi Metcalfe, Bern'in Altstadt bölgesindeki Herrengasse'de, Corky' nin talimatları uyarınca, köşkün arka tarafında bulunan ve asma çardakla-nyla gizlenmiş girişe gelmişti. Ziyaretçiler bu kapıdan kimselere görünmeden girip çıkabilirlerdi.

Zili çaldı ve huzursuzca beklemeye başladı. Corky'yi son kez Paris'te gördüğünden beri sadece birkaç hafta geçmişti, ama sanki yıllar geçmiş gibi hissediyordu. Daniel Eigen kimliğiyle Moskova'ya gitmişti, sahiden...

bu kimlik onun gerçek kimliği olmuştu; adi bir kazanova, sadece kendi derdinde, savaşın yarattığı sarsıntıları hiç umursamayan biri. Ama artık Daniel Eigen yoktu. Sadece bu kimlik açığa çıkmış olduğundan değil. Artık o kişilik kendisine uymuyordu. Yakın bir dostunun öldürülüşü, sevgiliye ihanet bunlar bir erkeği kaçınılmaz olarak değiştiren şeylerdi.

Eski yol göstericisine karşı tutumu da değişmişti. Emirlerle uyumuş, Lana'yı Corky'nin planına dahil etmiş, onu tehlikeye atmıştı. Ona söylenenleri uygulamıştı. Ama artık Corcoran'ın emirlerine hiç düşünmeden, körü körüne itaat edemezdi.

Kapı açıldı, bir kâhya kadın, onu içeri aldı. Saçı sıkıca topuz yapılmış, dolgun, anaç tipli bir kadındı, her haliyle İsviçreliye benziyordu. Adını sordu, söyleyince başını salladı ve onu havadar, geniş bir oturma odasına aldı. Odanın yüksek pencereleri vardı ve iki tane de şömine göze çarpıyor-418

Tristan Dhaneti

<ju. Şöminelerden birinde ateş yanmaktaydı ve önünde de sallanan bir koltukta Corky oturuyordu.

Corcoran birkaç hafta öncesinden bile daha solgun, daha çökmüş görünüyordu. Acaba savaşın stresi ve WOLFSFALLE Operasyonu mu onu bu kadar çökertmişti? Yoksa saha ajanlarını, kendi deyimiyle tacın elmaslarını yitirmek mi? Sağlığı hakkında çıkan söylentiler bazı gerçeklere da-yanıyormuş gibiydi: Corky gerçekten de hasta görünüyordu ve birkaç hafta içinde önemli ölçüde değişmiş, yaşlanmıştı.

"Stepnen Abernathy Metcalfe," dedi Corky, sesi yüksek, çatlak ama yine de sağlamdı. "Her zaman beni şaşırtmayı başlıyorsun." Ayağa kalkarken yaşlı adamın yüzünde solgun bir tebessüm belirmişti. Yanında duran kül tablasında yanar vaziyette bir sigara vardı, dumanlan dönerek havaya yükseliyordu.

"Bunu bir övgü olarak mı kabul etmeliyim?" diye cevap verdi Metcalfe yaklaşıp Corcoran'ın elini

sıkarken.

"Ya da sitem mi?" Corky'den sigara kokusuyla birlikte O-Mint Hayat Kurtaran şekerlerinin kokusu da yansıyordu keskin biçimde.

Corky dalgın bir biçimde durdu. "Sanırım ikisi de. Buraya gelebileceğini zannetmiyordum doğrusu."

"Helsinki'den uçak bulmak kolay olmadı, bunu söylemeliyim." Şöminenin öteki tarafında bulunan brokar kaplı bir koltuğa oturdu.

"Ah, benim derdim o değildi. Moskova'dan söz ediyorum. Yolunda gitmeyen çok şey oldu." Corky yine ateşe doğru dönmüş, maşayla ateşi canlandırmaya çalışıyordu. Ateşle ilgili bir şey vardı, ilkel bir şey, doğal bir şey, Metcalfe'i rahatlatmıştı bu. Corcoran sadık bir tiyatro düşkünüydü, oyun sahnelemeye de bayılırdı; Metcalfe'in Corky'nin, şömineli, ortaçağ kiliselerine benzer mimarisi ve rahat mobilyaları olan, bu evi, babaya günah çıkarma duygusu vermek için kasıtlı olarak seçtiğinden hiç kuşkusu yoktu.

419

Robert Ludlum

"Ve bazı işler de tam planladığınız gibi gitti," dedi Metcalfe, öfkesinin arttığını hissederek. "Üstelik planın ne olduğunu bana söyleme zahmetine bile katlanmamıştınız."

"Stepnen..." diye başladı söze Corcoran, uyancı bir ton vardı sesinde. "Ölk başta Moskova'ya gitmemi neden istediğiniz konusunda bana yalan söylemek zorunda mıydınız gerçekten? Sonra da Lana'nın von Schüssler'e iletmesini istediğiniz belgeler hakkında? Ya da belki yalan söylemek de kişiliğinizin bir parçasıdır. Elinizden bir şey gelmiyordur bu konuda."

"Senin için zor olduğunu biliyorum," dedi Corcoran son derece sakindi, gözleri ateşe odaklanmıştı. "Ökiniz arasında olan şey... yeniden canlandı, değil mi? Ondaki istediklerini harfiyen yapmasını sağlayan, ama aynı zamanda senin için bunu istemeyi güçleştiren şey. Sana neden yalan söylediğimi bilmek mi istiyorsun Stephen? İşte bu yüzden. Kesinlikle sebep bu."

"Mantıklı konuşmuyorsunuz."

Corcoran içini çekti. "Eğer onu bu biçimde kullanmak zorunda kalacağını buseydin, onu asla yeniden kazanamazdın. Aşk ateşi ancak sahici bir yaklaşımla yeniden alevlenebilir. Sana yalan söyledim Stephen böylece sen ona yalan söylemek zorunda kalmadın. En azından başlangıçta."

Metcalfe bir an için sessiz kaldı, zihni eskileri tarıyordu. Ne diyeceğini bilmiyordu. Öfkesinden kurtulması gerekiyordu, çünkü öfke sağlıklı düşünmesine engel oluyordu.

"Stephen olupbitenlerin yansını bile bilmiyorsun. Her şey senin düşündüğünden çok daha tehlikeli."

"Buna inanmakta zorluk çekiyorum Corky. Ben ordaydım. Tann'nın cezası Lubyanka'da, İsa aşkına!"

"Biliyorum."

"Biliyor musunuz? Nasıl?... Bana sakın NKVD'nin içinde de kaynağınız olduğunu söylemeyin!"

420

Tristan Dhaneti

Corky, Metcalfe'e bir tomar kâğıt uzattı. Metcalfe ele geçirilmiş istihbarat raporuna benzeyen kâğıtları inceledi. Çabucak okuyunca kafası karışmıştı. Metcalfe'in Lubyanka'daki sorgulamasının ayrıntılı bir dökümüydü bu, NKVD müfettişiyle yapmış oldukları değişik tokuşun bir kısmını da içeriyordu.

"Ne... nedir bu Corky? Lubyanka'da bir kaynağınız mı var?" "Keşke olsaydı. Hayır, yazık ki, bir atımlık bir kaynağımız var." "Ne demek bu, 'bir atımlık kaynak'?"

"Biraz şakayla karışık konuşmuştum. Aslında bir Abwehr ajanının vericiyle gönderdiği mesajı ele geçirdik.

Elinde tuttuğun o belgeler işte o gün ele geçirdiklerimizin bir kısmı."

"Yani Abwehr'in Lubyanka'da bir temsilcisi mi var?" Corky başını salladı. "Belli ki oldukça becerikli biri hem de." "Tanrım!" Metcalfe birden yüzünü ateşten çevirip Corky'ye döndü. "O zaman bu Lana ile bağlantınızı da bildikleri anlamına mı geliyor?"

"Kesinlikle hayır. Tek bildikleri senin onunla olan ilişkin. Senin onunla birlikte çevirdiğin işleri bilmiyorlar.

WOLFSFALLE belgeleriyle ilgili ciddi kuşkular ortaya çıktı ama bu nedenle değil." " 'Ciddi kuşkular çıktı'

derken neyi kastediyorsunuz?" "Operasyon ortada bekliyor Stephen." Corcoran sigarasından derin bir nefes çekip ateşe daldı. "Hitler'in generalleri Rusya işgalinin yararlan konusunda bölünmüş durumdalar. Bunu yapmayı her zaman istemiş olanlar var, ama onlar azınlık durumundalar. Büyük bir kısmı WOLFSFALLE

belgelerini görünce ikna oldular. Bunlar, gelecek mayıs başlannda işgal başlasın diye zorluyorlar... yani Kızıl Ordu daha önce harekete geçmeden. Ama Nazi yüksek komuta zincirinde bir de Rusya'yı işgale kalkışmanın tamamen delilik olduğuna inanlar var. Bunlar Hitler'in çılgınlığını dizginlemeye çalışan, üst düzey generaller.

Meslektaşlarına Napolyon'un 1812'de Rusya'yı işgale kalkışmakla başına gelen felaketleri hatırlatmaya çalışıyorlar."

421

Robert Ludlum

"Ama eğer önce Stalin onlara saldırmayı planlıyorsa, yani belgeleri-mizde söylendiği gibi, hiçbir şey yapmadan beklemeyi nasıl haklı gösterebilirler ki?"

"Bunu yapılan istihbaratın güvenilir olabileceği gerçeğini hatırlatarak haklı gösteriyorlar. Bu da doğal bir tepki."

"Kuşkulanmaları için sebep var mı? Belgelerin sahte olduğunu tespit ettiler mi?"

Corcoran ağır ağır başım salladı. "Elimde bunu gösteren bir şey yok. Belgelerin de gerçekten birinci sınıf taklitler olduklarını söylemem gerek. Nazi liderlerinden hiçbirinin, en azından bildiğimiz kadarıyla, bu belgelerin Amerikalılar tarafından hazırlanmış olduğundan şüphelenmesi için bir nedeni yok. Ama bunların Moskova'da, Ruslar tarafından kotarılmış olduğunu ileri sürüyorlar."

"Bu hiç anlamlı değil! Niye yapsınlar ki? Naziler ülkelerini işgal etsin diye mi?"

"Unutma, Sovyet liderler arasında da Stalin'den nefret eden ve bir Nazi işgali olsun diye dua edenler var, bunlar Hitler'i bir kurtarıcı gibi görüyorlar. Ve bunlar özellikle Kızıl Ordu içinde güçlü kişiler."

"Stalin'den kurtulmak için kendi ülkelerini mi yıkacaklar? Delilik bu!"

"Mesele şu Stephen, WOLFSFALLE belgelerinden kuşkulanmalar için ortada gerçek nedenler var mı?"

Özellikle de birisi onlardan kuşkulanmayı istiyorsa, Rusya'yı işgal etmeye kalkışmanın bataklığa saplanma ihtimalini de taşıdığını görüyorsa, ki gerçekten bu ihtimal daha yüksek. Yani sorular artıyor. Bazı Alman askeri liderler, NKVD madem bu kadar iyi de, o halde neden bu kadını, en gizli sırları von Schüssler'e ileten bu general kızını yakalayamıyor, diye soruyorlar."

"Ama belgeler sahici gibi göründükleri sürece..." "Yine de kuşkular artıyor," diye cevap verdi Corky sesi çelik gibi sertti. "Ve bu kuşkular, Rusya'ya yapılacak ani bir saldırının mantıklı tar-422

Tristan Dhaneti

tışmalarıyla da birleşince daha anlamlı bir hal alıyorlar. Zaman aleyhimize işliyor. Bir şeyler daha yapılmazsa

-belgelerin gerçek olduğunu gösteren bir şeyler- planımız işe yaramayacak."

"Fakat daha fazla ne yapılabilir ki?"

"Kaynak mahkeme önüne çıkarılmalı," dedi Corky biraz durakladıktan sonra.

"Kaynak mı?... Kaynak bir Kızıl Ordu generalinin kızı, Nazilerin Stalin'e gizlice komplo kuran bir general olarak bildikleri adamın!"

"Stalin'e gizlice komplo kuran bir adam," diye tekrarladı Corky alaycı bir sesle. "Ama yakalanmıyor, hatta buna teşebbüs bile edilmiyor?"

"Đyi de arada von Schüssler var, eli Lana'nın üzerinde. Kanıtlar da onda."

"Casusluk işi, sevgili oğlum, aynalar dünyasında yaşar. Bunu şimdi, çok geç olmadan öğren. Aynalar başka aynaları yansıtır."

"Neden söz ediyorsunuz?"

"1937 Nisan ayında Stalin'e Prag'dan bir dosya gelmişti, içinde Genel Kurmay Başkanı Mareşal Tukhachevsky'nin kendisi gibi üst düzey bazı generallerle birlikte, Stalin'e karşı bir askeri darbe yapmak üzere Alman Yüksek Komuta Konseyi ile işbirliği yaptığını gösteren kanıtlar bulunuyordu."

"Tamam. Zaten bunun ardından da vatana ihanet davaları ve sonra da o büyük tasfiye harekâtı gelmişti."

"Evet. Otuz beş bin subay idam edildi. Kızıl Ordu'nun bütün yönetim kadroları. Tam da savaş arifesinde."

Nazilerin işine gelecek biçimde, değil mi?"

"Dışine gelmek?..."

"Herhalde sahte belge yapma becerisinin sadece bize ait olduğunu düşünmüyorsun değil mi Stephen?"

Hitler'in istihbarat başkanı Reinhard Heydrich çok güçlü bir rakiptir. Gerçekten çok zeki bir adam. Stalin'in ne kadar paranoyak olduğunu, kendi insanların ona karşı komplo kurduklara inanmaya ne kadar hevesli olduğunu biliyordu."

423

Robert Ludlum

"Yani Tukhachevsky aleyhindeki kanıtlar sahte miydi?"

"Heydrich çok ustaca bir oyun çevirmek üzere, iki yardımcısının desteğini sağlamıştı: Alfred Naujocks ve Dr.

Hermann Behrends. Sonunda elinde kendi uzmanları tarafından hazırlanmış otuz iki tane sahte belge olmuştu, bunlar Tukhachevsky ve diğer Kızıl Ordu liderleri ile Wehrmacht'daki üst düzey liderler arasında karşılıklı yazılmış sahte mektuplardı."

"Aman Tanrım!" dedi Metcalfe. "Sahte ha?"

"Heydrich belgeleri gayet güzel sürmüştü piyasaya. Dr. Behrends belgeleri Prag'a götürmüş ve satmıştı -

milyonlarca dolara- ordaki Sovyet ajanlarına."

"Yani suç Tukhachevsky'ye mi yıkılmıştı? Bunu mu söylüyorsunuz?"

"Devrim, tıpkı Satürn gibi, dönüp kendi çocuklarını yer sonunda. Heydrich de bunu biliyordu ve Stalin'i kendi ordusunu mahvedecek biçimde ustalıklarla kandırmıştı. Tukhachevsky'nin bir suçu olmadığını biliyordu ve tabii ki General Mikhail Baranov'un da bir komplocu olmadığını."

Demek ki von Schüssler'in Lana'yı elinde tutmak için kullandığı bilgiler de bir düzmecedan ibaretti! Metcalfe, Lana'ya gerçeği anlatmak için sabırsızlanıyordu şimdi. Ama biraz düşünüp bu keşfinin sonuçlarını idrak edince hevesi kursağında kaldı. "Yani Lana'nın babasının durumu da kuşkulu bu durumda," dedi.

"Her şey kuşkulu." Corky yine beyaz duman bulutları salıvermişti. "Die Wolfsfalle'in kaderi de. Tabii kendi ajanımızın başını yakmak istemediğimiz sürece. Bir kurban operasyonu kurtaracak ve çok iddialı gibi görünse de, dünyayı da kurtaracak."

Metcalfe'in yüzüne kan hücum etmişti. "Anlamıyorum," dedi.

"Bence anlıyorsun," diye cevap verdi Corky sesi zayıftı, güçlülükle duyulabiliyordu. Ateşi kurcalamayı sürdürüyordu, gözlerini Metcalfe'den kaçırır gibiydi.

Tristan ihaneti

"Siz anlatın bana," dedi Metcalfe vahşi bir sesle. "Ben biraz güç anlıyorum."

"Sen her şeyi çok çabuk kavrayan birisin Stephen, ama belli ki bazı şeyleri yüksek sesle dile getirmemi istiyorsun. Svetlana Baranova, NKVD tarafından yakalanmalı. Tutuklanması gerek. Nazilerin onun vermiş

olduğu belgelerin gerçek olduklarına inanmalarının tek yolu bu."

Metcalfe ayağa kalkıp Corky'nin önünde dikildi. Dşaret parmağını yol göstericisinin burnuna uzatıp bağırdı.

"Her şeyin bir sonu var ha Corky? Öyle mi? Eğer bir insan şöyle ya da böyle yolunuza çıkarsa, onu kurtlann önüne atmaktan çekinmezsiniz değil mi? Hatta bu bizim adımıza son derece yürekli bir biçimde davranmış, hayatını tehlikeye atmış bir kadın olsa bile..."

"Bana okul rektörüymüşün gibi ahlak dersi vermekten vazgeç. Ben burda Avrupa'nın, Amerika'nın kurtuluşundan... bu gezegenin kurtuluşundan söz ediyorum. Senden davranış ahlakı konusunda ders almaya ihtiyacım yok." Corcoran'ın gözleri ölümcül bir soğuklukla bakıyordu.

"Davranış ahlakı mı? Siz buna davranış ahlakı mı diyorsunuz?" Nutku ve nefesi kesilmişti. Metcalfe yine koltuğuna dönüp çökercesine oturdu. Gözlerini ateşe doğru dikmişti. "Onu tutuklatmak çılgınlık."

"Evet, eh, Lord Lyttaton'un dediği gibi, 'Aşk, çaresiz kalınca umuda sanılır', hımm?" Ateşin yansımaları yaşlı adamın yüzünde çizgiler oluşturuyordu.

"Siz aşk hakkında ne bilirsiniz ki?"

"Ben bir casusum Stephen. Ben çaresizliğin ne olduğunu bilirim sadece."

"Sebepler konusunda ne düşünüyorsun?"

"Onu da bilirim. Özellikle de çaresizliğin sebeplerini. Dnan bana, bu kadının çok değerli olduğunu biliyorum.

Ama ne var biliyor musun? Dünya banşı... eh, o da çok değerli. Gezegeni bu faşistlerin silahları altında yok 425

Robert Ludlum

olmaktan kurtarmak da, öyle değil mi? Gerçek bir güzelliği. Üçüncü Re. ich'in medeniyeti yutmasını önlemek?"

"Kesin şunu," dedi Metcalfe duygusuz bir sesle.

"Sözleri ağızımdan sen aldın." Corcoran gözünü kırpmıyordu.

"Asla değişmeyeceksiniz, değil mi Corky?"

Corcoran başını hafifçe yana eğdi. "Ama senin değişmiş olduğunu hissediyorum."

Metcalf'e omuz silkti. "Değişmiş miyim? Belki de dünya değiştii içindir."

"Stepnen, Stephen. Neden hâlâ anlamıyorsun? Dünya değişmedi. Dünya hiç değişmedi. Ve değişmeyecek..."

"biz değişmedikçe o değişmez."

Metcalf'e başını ellerinin arasına almıştı. Zihninin içindeki çarklar hızla dönüyordu. Bir yolu olmalıydı! Bir süre sonra yüzünü kaldırdı, yüzünde teslim olmuş bir ifade vardı. "Niyetiniz nedir?" diye sordu ifadesiz bir sesle.

"Yann öğleden sonra, Bolşoy Tiyatrosu'nun önde gelen bale sanatçıları Berlin'e varıyorlar... Moskova tarafından gönderilen dostluk elçileri. Staatsoper'da yapacaklar gösterilerini. Muhtemelen o eski, yorgun Kuğu Gölü'nü naftalinlerin arasından çıkarıp hiçbir şeyden anlamayan Almanlara sunacaklar."

"Lana da orda olacak."

"Ve Nazi sevgilisi von Schüssler de. Evden ara sıra çıkıp eski evine filan gideceğinden eminim. NKVD'nin kulağına münasip bir şekilde kar suyu kaçırılması yeterli olur. NKVD, Lana'yi tutuklar ve Almanlar da buna tanık olurlar. Ve hepsi de tüm dünyanın iyiliği için. Gerçekten çok üzgünüm Stephen."

"Ve NKVD'ye doğruyu anlatacak."

"Anlatır mı dersin?" dedi Corky ilgisizce. "O andan sonra fark etmez zaten. Ne kadar itiraz ederse etsin, bir kez Nazi Yüksek Komuta Konseyi

426

Tristan Đhaneti

onun tutuklandığını duydu mu, WOLFSFALLE planı yürürlüğe girmiş olur."

"Bu kadar basit olsun isterdiniz değil mi?" diye sordu Metcalf'e sesini kontrol etmeye çalışarak. "Hayır, benim daha iyi bir fikrim var. Beni Berlin'e sokarsınız ve ben..."

"Sen de her şeye yeniden başlayacaksın öyle mi?"

"Onun gibi bir şey."

Corcoran, Metcalf'e'i tepeden tırnağa süzdü birkaç saniye. "Onunla vedalaşmak istiyorsun değil mi?"

"Bunu yapmama izin verin," dedi Metcalf'e teslim olarak. "Ve ben de elimden geleni yapacağıma söz veriyorum."

Corcoran yavaşça kafasını salladı. "Unut bunu. Sen Bar Harbor'a geri dönüyorsun. Öğleden sonraları Cranberry Adaları'nda yelkenle, bir elinde Tom Collins'in, öteki elinde Westover'den yeni mezun olmuş

harika, sansın sevgilinle dolaşarak geçirmeye. Ve bütün bunları ardında bırakmaya."

"Kahretsin, Corky..."

"Böyle davranma. Zaten sonsuza dek sana minnettar olmamızı sağladın." Corcoran'ın yüzünden, sihirbazın hileli bir desteden bir kâğıdı gösterip yok etmesi gibi, ani bir tebessüm gelip geçti. "Ama pratik olalım. Bütün gizli kimliklerin açığa çıktı. Seni tekrar sahaya göndermek üstlenemeyeceğim bir risk."

"Ama ben üstlenirim," dedi Metcalfe.

"Anlamıyorsun, değil mi? Senin tek başına alacağın risklerden söz etmiyorum. Hepimizi ilgilendiren..."

operasyonu ilgilendiren risklerden söz ediyorum."

"Bence karar verecek kişi ben olmalıyım."

"Stephen lütfen. Hata benim. Sana pek çok şey öğrettim..."

"Bildiğim her şeyi. Bunu herkesten önce ben kabul ediyorum."

427

Robert Ludlum

"Ama çok önemli bir şeyi öğretilmedim: Alçakgönüllülük. Bunu da hayat öğretir, diye düşünmüştüm, ama belli ki yanılmışım. Hayır Stephen sen karar verecek durumda değilsin. Bu kez lokmalar senin yutamayaca-

ğın kadar büyük. Senin yapabileceklerin burada sona erdi. Evine dön. Büyük bir oyun alanı seni bekliyor.

Korkunç ve kötü şeyleri geride bırak. Ve bırak da geri kalanı büyükler halletsin."

Metcalfe uzun bir süre sessiz kaldı sonunda, "Güzel," dedi. "Beni eve yolla. Ama bunu yaparsan neler olabileceğini söylemeye izin ver. Kaynaklarının sana neler söylediğini bilemem, ama ben bu kadını tanıyorum, son zamanlarda onunla epeyce vakit geçirdim ve onda von Schüssler'e karşı bir yumuşak taraf olduğunu biliyorum."

Corky gerçekten çok şaşırılmıştı. "Bana asla böyle bir şey düşünmeme neden olacak bir bilgi vermedin!"

"Belki sen bir kadının kalbini benden iyi anlayabilirsin. Benim bütün bildiğim hissetmiş olduklarım. Bence kadın Alman için bir parça üzülüyor... hatta bundan daha derin duygular da besliyor olabilir."

"Tam olarak neyi kastediyorsun?"

"Tam olarak söylediğim şu: Lana'nın işi tehlikeye sokma ihtimali var, büyük ölçüde... yani von Schüssler'in şu tüyo meselesinde."

"Böyle bir şeyin olmasına izin verilemez," diye gürledi Corcoran. "Evet. Ve sana söz veriyorum işin yolunda gitmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım. Onu nasıl kontrol altına alacağımı biliyorum." Corcoran'a büyük bir kararlılıkla bakıyordu. Şu anda söylediklerine Corky'yi inandırması çok önemliydi. Çok şey buna bağlıydı.

Corcoran'ın bakışları X ışını gibiydi, Metcalfe'in ruhuna nüfuz etmek ister gibi görünüyordu. Bir dakika boyunca böyle baktıktan sonra "Chip Nolan Bellevue Palace'ta kalıyor. Sana gereken bütün belgeleri ayarlayabilir," dedi.

428

Tristan Dhaneti

Alfred Corcoran oturmuş ateşe bakarak sigara içiyordu. Hiç kızma-mıştı ama, Metcalfe'in hayatta olduğunu öğrenmek onu çok şaşırtmıştı. Amos Hilliard, adı Metcalfe olan güvenlik riskini ortadan kaldıramadan öldürülmüştü.

Ama Corcoran her zaman pragmatik olmakla övünen biriydi. Daima, başarılı operasyonlar yapabilmek için sürekli anlık çözümler üretilmesi gerektiğine inanırdı. Eh, o zaman bırak ne olursa olsun. Metcalfe'in Rus balerinle ilgili değerlendirmesi muhtemelen doğrudu. O zaman en iyisi Berlin'e gitmesine izin vermektir.

Böylelikle WOLFSFALLE Operasyo-nu'nun yolunda gitmesi kesinleşirdi. Belki de böylesi daha iyi olurdu.

İsviçreli kâhyası elinde gümüş bir tepsiyle içeri girdi ve ona buharları tüten, bir fincan sıcak çay doldurdu.

"Teşekkür ederim Frau Schibli," dedi. Bern'deki düzenlemeleri konusunda çok titiz ve dikkatli davranıp Chip Nolan'dan bu zavallı kâhya kadının bile geçmişini araştırmasını istemişti. Fazla dikkatten zarar gelmezdi.

Telefona uzandı ve Bellevue Palace'ı arayıp Chip Nolan'ın odasını bağlamalarını istedi.

Bellevue Palace Aare Nehri'ne bakan yüksek Kochergasse mevkiinde kurulmuştu, muhteşem bir manzarası vardı. Nolan'ın süiti de aşağı kalır değildi, Metcalfe de bu konuda FBI ajanına takılmadan edememişti. "J.

Edgar Hoover siz baylara bayağı iyi harcırah veriyor anlaşılıyor," diye ufak tefek, kırış kırış adamı iğnelemişti.

Chip, ona ihtiyatla bakmıştı, kestane rengi gözleri bulutlanmış gibiydi. "Bay Hoover büronun işlerini dünya çapında genişletmesinin önemine inanıyor... James. Adınız bu değil mi, James?"

Bir an için Metcalfe'in kafası karıştı, sonra FBI ajanının tam anlamıyla onlardan olmadığını ve Corky'nin gizlilik anlayışına göre ajanlarının gerçek isimlerinin kimse tarafından bilinmemesi gerektiğini hatırladı.

"Öyle sayılır," dedi.

429

Robert Ludlum

"Bir içki?" diye sordu Nolan bara doğru giderken. "Viski, cin? Ya da belki votkayı tercih edersiniz, ne de olsa Rusya Ana'dan geliyorsunuz, ha?"

Metcalfe, adama göz atınca bıyık altından güldüğünü gördü. "Ben içmiyorum, teşekkürler."

Nolan kendine buzlu bir Skoç hazırladı. "Oraya daha önce de gitmişsiniz, öyle mi?"

"Rusya'ya mı?" diye omuz silkti Metcalfe. "Birkaç kez."

"Tamam, şimdi hatırlamaya başladım. Rusça da konuşuyorsunuz, değil mi?"

"Biraz."

"Hoşunuza gidiyor mu?"

"Ne? Rusya mı?"

"Sosyalist ütopya. Hani bazıları diyor ya, 'Gelecekte yaşar gibi oldum ve işe yaradığımı gördüm,' filan diye?"

"Eğer gelecek böyleyse," dedi Metcalfe. "Hepimizin başı dertte demektir."

Nolan kıkırdadı, rahatlamış görünüyordu. "Siz böyle söyleyebilirsiniz. Ama Corky bazen Rusya hakkında öyle bir konuşuyor ki, onlar hakkında biraz yumuşamaya başladı sanırsınız."

"Eh, sanırım bu aralar Naziler, onu daha çok korkutuyor."

"Evet, bu tahmini korku bugünlerde birçok yurtsever Amerikalıyı Kızıl yapıyor."

"Stalin Rusyası'nı kendi gözüyle gören kimse -gerçekten görmekten söz ediyorum, sistemin insanlara neler yapmış olduğunu- bir daha hiçbir komünistin yüzüne bile bakmaz."

"Bravo," dedi Nolan yumuşakça, kadehini Metcalfe'e doğru kaldırarak. "Bunu sizin Sosyal Düzen meraklısı arkadaşlarınıza söyleyin." "Kime mesela?"

"Corky 'nin çocuklarına. Bu aralar bazılarıyla tanıştım ve hepsi de durmadan Hitler şöyle, Hitler böyle, yok Naziler, yok faşizm deyip duru-430

Tristan Dhaneti

yorlar... Sanki Joe Amca'nın yaptıklarına hiç aldırmıyormuş gibiler. Krem-lin'in canı istemezse orda ne sosyal düzen kalır, ne bir şey inanın bana. Bu salaklar da kendilerini Novosibirsk'te kırmızı turp ekerken bulurlar."

Bardağını indirdi. "Pekâlâ, Berlin'e gitmeniz gerekiyor anladığım kadarıyla, ama eski Paris kimliklerinizin hepsi açığa çıkmış durumda, öyle mi?" "Öyle sanıyorum. Ne olursa olsun onları kullanmayı göze alamam."

"Berlin ha? Artık büyük çocuklarla oynuyorsunuz." "Neden böyle dediniz?"

"NKVD'nin acımasız olduğunu düşünüyorsanız, Gestapo ile karşılaşana dek bekleyin derim. Çok daha beterler." "Onlarla Paris'teyken karşılaşmıştım."

"Paris çocuk bahçesiydi James. Paris hiçbir şey. Berlin'de Gestapo işbaşında. Size söyleyeyim, orda kıcınızı kollamanız gerekir. Orda öyle rahatça cirit atıp kadınlarla yatamazsınız."

Metcalf'e omuz silkti. "Benim görevim oldukça basit ve açık." "Ne o?" "Görevim mi?"

"Bana biraz ayrıntı vermezseniz yardımcı olamam ki." "Corky'nin gizlilik prensibini unutmayın."

"Bu gizlilik sizi öldürebilir James. Bakın geçen ay Corky'nin çocuklarından kaç tanesi toz oldu. Çünkü hepsini izole etti, bağlantısız bıraktı. Ben sürekli Berlin'e gelip gidiyorum.. size orda yardımım dokunabilir." Metcalf'e başını salladı. "Teklife çok teşekkürler ama benim sadece yeni kimlik belgelerine ihtiyacım var."

"Nasıl isterseniz." Nolan bir şifoniyerin kilidini açtı ve çekmecedan deri bir portföy çıkardı. "Sanırım her zaman basit, sade bir kimliğin arkasına gizlenmek istiyorsunuz. Tamam o zaman, Basel'de yerleşmiş

Amerikalı bir bankacısınız. William Quilligan." Metcalf'e sayfalarının köşeleri kıvrılmış bir Amerikan pasaportu uzattı. Metcalf'e açıp bakınca içinde kendi fotoğrafını gördü ve ayrıca çoğu New York ve İsviçre arasında olmak

431

Robert Ludlum

üzere, birkaç yıllık transatlantik yolculuklarına ait vizeler bulunuyordu "International Settlements Bankası adına çalışıyorsunuz, bu Almanlarla pek çok iş yapan uluslararası bir çeşit konsorsiyum. Reichsbank en büyük müşteriniz. Almanlarla altın satışları gibi şeyler de dahil olmak üzere yüklü miktarda iş

çeviriyorsunuz."

"Yani bu banka Nazi Almanyası'nın paralarını mı aklıyor?"

Nolan, Metcalf'e keskin bir bakış fırlattı. "Bütün operasyonlar yasal, İsviçre'nin tarafsızlık kanunları çerçevesinde yürütülüyor. Hey, bankanın başkam da Harvard'dan tıpkı sizin gibi."

"Aslında Yale."

"Yale, Harvard her ne ise. Neyse, adam Berlin'e oldukça sık gidiyor, Reichsbank'ın başkanıyla buluşuyor, Walther Funk'la, ama bu kez gidemediği için bu görevle onurlandırılmış bir kurye olarak siz gidiyorsunuz."

"İmzalanması gereken bazı evrakları elden götüreceğim imzalatıp yine elden alıp geri getirmek üzere."

"Böylece de Berlin'e girmiş olacağım."

"Evet, eh, size her ne olursa olsun ortalıkta dolanmamanızı öneririm. Artık bir Errol Flynn filminde değilsiniz."

Bir buçuk saat sonra Metcalfe, Bern'den Basel'e, Nazi Almanyası'na doğru giden trenin içindeydi.

Tristan Dhaneti

33. BÖLÜM

432

Berlin caddeleri kaz adımlarıyla geçen askerlerin ayak sesleriyle yankılanıyor, kabaralı çizmelerden gelen sesler çın çın çınıyordu. Her tarafta siyah üniformalı SS subayları da dolaşmaktaydı, ayrıca kahverengi üniformalı fırtına birlikleri, araya serpiştirilmiş lacivert üniformalı ve uzun çizmeli Hitler Gençliği üyeleri de göze çarpmaktaydı. Metcalfe on yıl kadar önce Berlin'den geçtiğinde burası keyifli bir kentti, neşeyle çalkalanıyordu. Şimdi Berlinliler vurdumduymaz ve tepkisiz, sağlam paltolara bürünmüş, ama renksiz görünüyorlardı. Bir zamanlar son derece güzel ve hoş olan kadınlar, şimdi pamuklu çorapları ve alçak topuklu pabuçlarıyla, makyajsızdılar, çünkü Naziler hoş karşılamıyordu öyle şeyleri.

Genel olarak aldığı izlenim karanlıktı. Bunun tek nedenini Berlin'in her zamanki kasvetli iklimi ve yılın bu zamanında günlerin kısa olması değildi. Hayır, Verdunklung yani karartma ile birleşen bunaltıcı atmosferdi.

Karanlık istasyona iki saat gecikmeli varmıştı ve titrek, döküntü bir taksi ile en az onun kadar eski ve titrek bir şoför tarafından Unter den Linden'deki Hotel Adlon'a götürülmüştü. Sokak lambaları yanmıyordu, tek ışık Unter den Linden ile Wilhelmstrasse'nin kesiştiği kavşaktaki trafik lambalarından ve yollardaki yayaların ellerinde bulunan fenerlerden geliyordu. Onlar da yere doğru çevriliydi ve ateşböcekleri gibi bir görünüşte yok oluyorlardı. Yoldan geçen tramvayların ve otobüslerin içleri de soluk bir mavi ışıkla aydınlatılmıştı ve yolcular hayalet gibi görünüyorlardı. Tek tük geçen arabaların farları da örtülmüştü. Hatta eskiden ışıltılı ve davetkar-433

F:28

Robert Ludlum

kâr görünen Adlon bile bütün girişine koyu renk perdeler asarak lobinin ışıklarını gizlemişti.

Naziler yönetime geldikten sonra kentin çehresi değişmişti, ama buna gelişme denemezdi. Herman Göring'in Wilhelmstrasse'deki Hava Bakanlığı binası, Joseph Goebbels'in Propaganda Bakanlığı... Nazi mimarisi katı, anıtsal ve göz korkutucu, yıldışıcıydı. Kentin bir sürü yerine dev gibi beton Flakturmen'ler ya da ince, uzun kuleler inşa edilmişti. Berlin bir kuşatma altındaydı, dünyanın geri kalanıyla savaş halindeydi ve kentliler liderlerinin bu savaş hevesini paylaşır gibi görünmüyorlardı.

Resepsiyon memuru, üzerinde şu kadar gram tereyağı, ekmek veya et hakkı olduğu yazılı bir tomar yiyecek vesikasını eline tutuşturunca Metcal-fe çok şaşırmıştı. Memur bunlar olmadan restoranda yemek yenemeyeceğini açıklamıştı, hem de birisi sizi öğle veya akşam yemeğine davet etmiş olsa bile. Yiyecek vesikanız olmadan Berlin'de yemek yemeniz mümkün değildi.

Metcalf'e daha sonra o akşamki Bolşoy Balesi için bilet ayarladı. Bale hemen Unter den Linden'in sonundaki Staatsoper'deydi. Oteldeki odasına yerleşirken telefon çaldı. Reichsbank'ın yetkilisi anyordu, Chip No-lan söylemişti arayacağını.

Otelin lobisinde buluştular. Orta yaşlı, obez, yoluk kaşlı bir adamdı. Parlak kel kafalı adamın adı Ernst Gerlach idi. İyi kesimli gri bir takım giymişti, yakasının Mapasında zerine kırmızı gamalı ha işlenmiş beyaz, büyük bir rozet bulunuyordu. Reichsbank'ın orta düzey görevlilerinden biriydi, ama yine de Metcalf'e -yani William Quilligan'a- tepeden bakarak, getir götür işlerine bakan bir uşak muamelesi yapmaya karar vermiş

görünüyordu. Onu karşılamak ve ağırlamak zorunda kalmaktan ötürü zorlanıyor gibiydi.

"Daha nce Berlin'de bulunmuş muydunuz Bay Quilligan?" Gerlach bunu bardaki iskemlelerine yerleşirlerken sormuştu.

434

Tristan Đhaneti

Metcalf'e cevap vermeden önce bir an düşünmek zorunda kaldı. "Ha-yır, bu ilk gelişim."

"Eh, ziyaret için en uygun zaman olduğu söylenemez. Kuşkusuz sizin de fark etmiş olduğunuz gibi, Alman halkı için büyük zorlukların yaşandığı bir dönem. Ama Führer'imizin liderliği ve bankanız gibi önemli fi-nans kuruluşlarının yardımıyla üstesinden geleceğiz. Evet, bir şeyler içelim mi?"

"Bana sadece bir fincan kahve lütfen."

"Bunu tavsiye etmem Bay Quilligan. Bugünlerde kahve ersatz. Nasyonal Sosyalist kahve çekirdeklerinden yapılıyor... yani öyle deniyor, reklam sloganlarını bilirsiniz, bize bu kahvenin sağlıklı, kuvvet verici, leziz, gerçeğinden ayırt edilemez olduğu söyleniyor. Hepsi doğru olabilir de, söylemedikleri bir şey var, bu bulamacı içmek imkânsız. Bir kadeh güzel Alman konyağına ne dersiniz?"

"Güzel olur." Metcalf'e fok derisinden bir evrak çantasını masanın üzerinden bankacıya doğru itti. Đři bir an önce halledip Staatsoper'e gitmek istiyordu. Bu sevimsiz, orta sınıf Nazi'nin gevezeliklerini dinlemekten çok daha önemli işleri vardı yapacak. "Bütün finansal enstrümanlar içinde," dedi

Metcalfe. "Tüm gerekli talimatlarla birlikte. Sizce uygun olan en kısa zaman içinde işlemlerin tamamlanıp belgelerin bana geri dönmesi gerekiyor."

Gerlach, Metcalfe'in küstahlığına inanamazmış gibi bakıyordu. Dış meselelerine ancak birtakım sosyal hoşluklar yaşandıktan sonra geçilebilirdi. Böyle birdenbire işe dalmak kabalıktı. Ama Alman kendini çabuk topladı. Tumturaklı, tepeden bakan bir tavıra bürünerek, savaş zamanı iş yapmanın güçlüklerini anlatan bir söyleve girişti. "Sadece sizin bankanız ve Swiss National Bank," dedi. "Almanya'nın sadık dostları olarak kaldılar. Ve sizi temin ederim, savaş bittiğinde bunu unutmayacağız."

Metcalfe, Gerlach'ın aslında neden söz ettiğini biliyordu: Naziler ne zaman bir ülkeyi işgal etseler - Polonya ve Çekoslovakya'dan Norveç ve

435

Robert Ludlum

Danimarka'ya kadar- hazinesini yağmalayıp altın rezervlerine el koyuyorlardı. Bu büyük soygunda onlarla işbirliği yapmayı kabul eden bankalar sadece Bank for International Settlements ve Swiss National Bank idi.

Bunun sonucunda Nazilerin binlerce tonluk çalıntı altınları Bern ve Basel'de yatıyordu. Hatta BIS Almanya'ya yağmalanmış bu altınlar üzerinden kâr payı veriyor ve el konulmuş bu altınların bir kısmını döviz almak için satarak Nazi savaş makinesine fon sağlıyordu. Naziler için BIS o kadar değerliydi ki, Basel merkezli bu banka asla kapatılamazdı. Nazilerin yağmaladıkları ganimetler İsviçre'de güven içindeydi. Orada kimse onlara dokunamazdı.

Bu büyük bir ayıp, büyük bir haksızlıktı ve o yüzden de Metcalfe, adamın tepeden bakan tavırlar içinde, kâr payları dağıtımının Reichsbank lehine yeniden programlanması, Londra'da bulunan damgalı altınların Basel'a transferi ve bunlarla ilgili akreditif mektupları ve depozit makbuzları, İsviçre'nin altınla ilgili işleri nasıl hallettiği gibi şeylerle ilgili konuşmaları giderek artan bir sıkıntıyla, tüyleri diken diken olarak dinliyordu.

Ama yine de Metcalfe üstüne düşen rolü başıyla oynadı, sabırla ve alçak gönüllülükle dinledi, Herr Gerlach'ın talimatlarını not etti, Basel'a varır varmaz bunları gerekli yerlere ulaştıracağına sözler verdi.

"Dizin verirsiniz sizi yemeğe davet etmek istiyorum bu akşam," dedi Gerlach. "Ama maalesef bugün Eintopftag - yani tek çeşit yemek günü. Ne yazık ki bu da bütün restoranlarda, hatta Berlin'in en mükemmel restoranı olan Horchers'da bile, sadece berbat bir yahni sunulacağı anlamına geliyor. Ama yemeğe yapılan bu hakareti görmezden gelmeyi göze alabilirseniz..."

"Çok hoş olurdu," dedi Metcalfe. "Ama bu gece için başka planlanmış olduğunu söylemek zorundayım. Baleyiz izleyeceğim."

"Ah, Bolşoy. Evet, haklısınız. Ruslar güzel kızlarını bizim için dans etsinler diye buraya yollamışlar, bizi böyle fethetmeyi umuyorlar." Sıttı. "Bırakalım Ruslar bizim için hoplayıp zıplasınlar. Onların da

Tristan Dhaneti

cek nasıl olsa. O vakit size engel olmayayım. Başka bir gece çıkanz daha jyi olur. Yann öğle veya akşam yemeği için müsaitseniz sizi Horcher's'a veya Savarins'e götürebilirim, ıstakozlann ve diğer ender bulunan yemeklerin tadına varabiliriz."

"Harika," diye cevap verdi Metcalfe. "Sabırsızlıkla bekleyeceğim."

Yann saat sonra, nihayet o iğrenç Nazi bankacıdan kurtulmayı başarmış olan Metcalfe, Staatsoper'den içeri giriyordu. Dünyanın en büyük opera merkezlerinden biri olan bina, on sekizinci yüzyılda Büyük Frede-rick zamanında klasik Prusya tarzında inşa edilmişti ama yine de bir Korint tapmağını andınıyordu.

Pergamonmuseum, Altes Museum ve Brandenburg Kapısı'nın sonundaki Staatsbibliothek gibi, bu bina da en büyük mimari başyapıtlar arasında yer alıyordu.

Giriş rokoko tarzıydı, antre, yerdeki siyah beyaz mermer kaplamala-nyla göz alıyordu. İzleyiciler de muhteşem görünüyorlardı ve sokak da gördüğünüz Berlinlilerden çok farklıydılar. Gösterişli gece kıyafetleri resmi olarak pek teşvik edilmiyor olsa da, opera izleyicileri son derece şıktı. Erkekler takım elbise veya üniformalar içindeydiler, kadınlarsa balo kıyafetleri, ipek çoraplar, makyaj ve mücevherleriyle göz kamaşmıyorlardı. Ortalık Je Reviens ve L'Air du Temps gibi Fransız parfümü kokusuna boğulmuş

durumdaydı. Fransa'da kıtlığı çekilen her şeyden burada bol miktarda ne de olsa savaş galibiydiler.

Metcalfe'in bu gece Lana ile bir şekilde temas kurması gerekiyordu. Buradaki güvenlik önlemleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Bolşoy grubunun nasıl korunduğundan haberi yoktu. Ama bir şekilde onunla konuşması gerekiyordu. Bakıcısı Kundrov da buralarda olmalıydı, belki de onun aracılığıyla bir şeyler yapabilirdi.

Kundrov da izleyiciler arasında olabilirdi, hatta mutlaka öyle olacaktı. Kundrov, onu bulmadan, o Kundrov'u bulsa daha iyi olurdu.

437

Robert Ludlum

"Herr Quilligan!" Yine o tepeden bakan ses. Döndü ve Reichsbarüc yetkilisi Ernst Gerlach'ı gördü. Metcalfe, onun "William Quilligan"ı izlemekle görevlendirilmiş olduğunu anlamıştı. Yabancı ziyaretçiler konusunda Naziler de en az Ruslar kadar şüpheliydiler. Quilligan akşam yemeği davetini geri çevirince, Gerlach da muhtemelen Staatsoper'e gidip onu orada gözetlemeyi tercih etmişti ya da ona böyle emir verilmişti. Bunu anlamamaya imkân yoktu, bütün polis devletlerinde olduğu gibi takip ediliyordu, ama Metcalfe'in de bankacının işini kolaylaştırmaya hiç niyeti yoktu.

Gerlach o kadar dibine sokulmuştu ki, Metcalfe, adamın nefesindeki bitkisel sindirim ilacı

Underberg'in sabuna benzer kokusunu duyabiliyordu. "Ah Herr Gerlach! Neden baleye biletiniz olduğundan söz etmediniz?"

Gerlach mantıklı bir açıklama yapmaya gayret ederken o tepeden bakan tavrı bozulmuştu. "Ah, şey, Bolşoy'u izleme zevki, korkarım, sizin arkadaşlığınızla kıyaslandığında zayıf bir teselli olacak benim için,"

dedi rahatsız bir tavırla.

"Çok nazıksiniz ama yine de tam olarak..."

"Daniel! Daniel Eigen!" Bir kadın sesi. Metcalfe ani bir şok duygusu hissetti. Daniel Eigen... Paris'teki sahte adı! Aman Tanrım, aslında Nazilerin Paris ile Berlin arasında gidip gelmelerinde ve kendisini Arjantin asıllı Parisli bir playboy olarak tanıyan birinin çıkmasında pek şaşılacak bir taraf yoktu!

Duymazdan gelinemeyecek gür ve yüksek bir ses tarafından çağrılmış olmasına rağmen Metcalfe dönüp bakmadı. Ve tam olarak Gerlach'a doğru döndü.

"Führer'imizin dediği gibi, bazen en karmaşık planlar bile anlık değişimlere uydurulmak zorundadır," diyordu Gerlach sert bir sesle, saygınlığını yeniden kazanmaya çalışarak.

Şimdi Metcalfe mümkün olduğu kadar hızla bankerden uzaklaşmak zorundaydı. Onu Daniel Eigen olarak tanıyan giderek yaklaşmaktaydı, kalabalığı yara yara ilerliyordu ve sadece birkaç adım ötedeydi. Onu daha 438

Tristan Dhaneti

fazla görmezden gelemezdi, kadın buna izin vermeyecekti. Onu gözücüyle görür görmez tanımişti.

Erminlere bürünmüş bu solgun güzel, Nazi subaylarından birinin karısının kız kardeşiydi. Adını da hatırlamıştı: Eva Hauptman. Paris'e kız kardeşini ve önemli eniştesini ziyarete geldiğinde onunla flört etmiş

ve hatta yatmıştı. Sonra enişte Berlin'e geri çağrılmış, Eva Hauptman da dahil olmak üzere bütün aileyi toplayıp dönmüştü. Metcalfe de kadını bir daha asla görmeyeceğini düşünmüştü.

Aman Tanrım! Parfüm kokulu, mücevher dolu bir kadın eli omzuna vurmaktaydı. Artık onu görmezden gelmesi imkânsızdı. Dönüp boş boş baktı. Yanında bir kadın arkadaşı vardı, Paris'te de birlikte oldukları bir Alman kadın. Kadın çekingen bir tebessümle gülümsüyordu, ama gözleri istekle parlamaktaydı, Metcalfe, Ev# Hauptman'ın, arkadaşının kulağına heyecanla, Paris'te tanıdığı olduğu Arjantinli işadamı hakkında bildiği her şeyi ve buraya niye gelmiş olabileceğini anlattığını tahmin edebiliyordu.

Metcalfe şaşırılmış gibi yaparak tekrar Gerlach'a döndü. "Neyse, sizinle yeniden karşılaştığımıza sevindim,"

dedi. "Artık yerlerimize oturmalıyız."

"Daniel Eigen!" diye erminli kadın azarladı onu, yolunu da kesmişti bu arada. "Buna nasıl... nasıl cüret edersiniz?"

Gerlach şaşkınlıkla karışık bir keyifle durumu izliyordu. "Bu kadın sizinle konuşuyor Herr... Quilligan."

Kadından kurtulamamıştı, çok ısrarlı ve kararlıydı. Ona baktı mecburen, gözlerini kısmış, kendine hâkim ve soğukkanlı bir tavır takınmıştı. "Hayır, korkarım beni başka biriyle karıştırıyorsunuz."

"Ne?" diye öfkeyle, tükürür gibi sordu kadın. "Sizi karıştırıyor muyum? Evet, belki de sizi bir centilmene benzetmişimdir, değil mi? Herr Eigen, kimse Eva Hauptman'a orta malı bir sürtük gibi davranamaz!"

"Madam," dedi Metcalfe kibarca. "Yanılıyorsunuz. Şimdi lütfen izin verin bana."

439

I

Robert Ludlum

I

Başını salladı, gözlerini devirerek bankere baktı, adam donakalmıştı adeta. "Sanırım çok rastlanan bir yüzüm var," dedi Metcalfe. "Bu durum çok sık başıma geliyor. Eh, kusura bakmazsanız tuvalete gitmem gerek. Birinci bölüm oldukça uzun."

Metcalfe sert bir hareketle döndü ve kalabalığı iterek bir an evvel tu-valete ulaşması gerekiyormuş gibi hızla ilerledi.

Arkasından öfkeli bir kadın sesi geldi. "Ve sen de kendine erkek diyorsun ha?"

Aslında en yakın çıkışa gidiyordu, kendini bir an önce buradan dışarı atması gerekmekteydi. Gerlach, Metcalfe'in itirazlarına inanmamıştı ve kesinlikle Eva Hauptman da. Ama sorun olan Gerlach'dı elbette, William Quilligan'ın söylediği kişi olmadığına dair kuşkularını rapor edecekti hemen. İlk fırsatta da Metcalfe'in maskesi düşecekti.

Acele etmeliydi. Daha ileri bir vakitte, gösteri başladıktan sonra gelebilir ve Kundrov'u bulmaya çalışabilirdi.

Dışarı doğru açılan bir kapı buldu, muhtemelen yan girişlerden biriydi ve dışarıdan kilitleniyordu. İterek açtı ve bir tür rahatlama duygusuyla dışarı, soğuğa doğru adım attı. Hemen o an yakınlardan birinin seslendiğini duydu.

Sesi, tam sol adımını sokağa atıp soğuğun etkisini sol şakağında hissettiği anda duymuştu. "Stoi!"

Rusça. Orada dur. Bir şarjörün itildiğini ve bir silahın ateşe hazır hale getirildiğini de duymuştu.

"Kıpırdama," diye devam etti Rus. "Sadece önüne bak, sağa sola bakma."

"Ne oluyor?" diye sordu Metcalfe.

"Kes sesini Metcalfe!" diye tısladı Rus. "Ya da Eigen. Adın her neyse şpionl Tam önünde bir araba var.

Arabaya kadar ağır ağır yürüyeceksin. Anladın mı?"

440

Tristan Dhaneti

Metcalfe cevap vermedi. Önüne baktı. Rus adını biliyordu. NKVD'den-di, bu kadarı Metcalfe'i ikna etmeye yetmişti.

"Cevap ver," diye emretti Rus. "Kafanı sallama."

"Evet, anladım."

"Đyi, şimdi yavaşça yürü. Silahımı ensenden ayırmayacağım. Tetiğe dokunduğum an ateş alır. Herhangi bir ani hareketinde beynin kaldırırma yapışır. Anlıyor musun beni?"

"Evet," dedi Metcalfe. Đleri doğru bakınca, yirmi, yirmi beş adım kadar ötede, kaldırımın kenarına park etmiş

siyah sedanı görmüştü. Seçeneklerini hesapladı; bir çözüm, bir kaçış yolu yok gibi görünüyordu. Rus kuru sıkı tehdit etmiyordu, gerçekten tetiğe dokunmasıyla silahı ateş alacaktı.

"Ellerini önünde tut. Midenin üzerinde kavuştur. Hemen!"

Metcalfe söyleneni yaptı. Đleri doğru bakarak ağır ağır Staatsoper'den uzaklaşıyordu. Gözucuyla etrafi taramaya çalışıyor, karanlık bir elin silahı tutmakta olduğunu hissedebiliyordu.

Arabaya eriştiklerinde Rusun elinden silahı almaya çalışabilirdi. Ya da belki Rus arabanın direksiyonuna geçince, tabi arabayı Metcalfe'in kullanmasını istemezse, başka fırsatlar doğabilirdi. Şu anda yürümeye devam edip doğabilecek kaçma fırsatlarını kollamaktan başka yapabileceği bir şey yoktu... ya da belki adamla pazarlık edebilirdi. Ne istiyorlardı ki? Soru sormak mı, sorguya çekmek mi?

Ya da kaçırıp Moskova'ya geri götürmek mi?

Tekrar Lubyanka'ya tıkmak için, hem de bu kez çıkış imkânı olmadan?

Yürümeye devam etti, silahın namlusunun baskısını ensesinde ciddi bir biçimde hissediyordu. Adım attıkça NKVD ajanının ayak sesleri de kulağında yankılanmaktaydı.

Bu kez kurtuluş yoktu.

Kaldırımında bir sürtme sesi.

Bir ayakkabı. Birden başka bir ses daha: Kaldırma düşen bir silahın sesi. Artık ensesinde namlunun baskısını hissetmiyordu! Başını çevirip bak-441

I

Robert Ludlum

maya cesaret edince kendisini kaçırmanın başı geriye kaykılmış, ağzından burnundan köpükler gelerek, kaldırımında yatmakta olduğunu gördü. Rusun gözleri kaymış, sadece akları görünüyordu, boğulur gibi garip sesler çıkartarak debelendikçe ağzından köpük fişkırmaktaydı.

Saldırgan gözlerinin önünde ölüyordu, iyi de nasıl?

Metcalf'e geri döndü, neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu.

O anda gördükleri her şeyi anlamasını sağladı.

Chip Nolan.

FBI ajanı, sağ elinde bir şırıngayla orada duruyordu. Hipodermik iğneyi çıkartmıştı. "Seni gidi ihtiyar Miki Fare," dedi. "Klor hidrat. Enseseine zerk ettim, çabuk iş görür... ve ölümcüldür. Bu komünist orospu çocuğu uyanmayacak artık. Hiç."

"Tanrım," diyerek nefesini bıraktı Metcalf'e. "Burda olduğun için Tanrı'ya şükürler olsun... aman Tanrım ne işin var Berlin'de?"

Nolan cılız bir tebessümle güldü. "Bölümlendirme, unuttun mu? Sana kendini kollamanı söylememiş miydin?"

"Sen, beni Gestapo'ya karşı uyarmıştın. NKVD hakkında bir şey söylememiştin."

"Seni bu piçler konusunda uyardımama gerek yok sanırım. Neler yapabileceklerini kendi gözleriyle görmüştün ne de olsa. Bir sürü sapık orospu çocuğu. Alman toprağına biraz Rus kanı akıtmakta bir sakınca görmüyorum. Adam öldü, gevşedi, yüzü de grileşti."

"Sana bir can borcum var," dedi Metcalf'e.

Chip utanmış gibi başını öne eğdi. "Sadece beladan uzak dur, James," dedi, şırıngayı cebine sokup yürümeye başlarken. Unter den Linden'den Brandenburg Kapısı'na mühimmat ve malzeme taşıyan askeri kamyonların gürültüsünden sesi artık güçlkle duyulabiliyordu.

Metcalf'e kurtulmanın verdiği rahatlıkla kendini toparlayıp etrafına bakındı. Sonra Rusun cesedini orada bırakarak Staatsoper binasına doğru

442

Tristan Dhaneti

koşmaya başladı, adamın cesedinden mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmasının en iyisi olacağına karar vermişti.

Tam Rusun sinsice arkasından yanaşıp ensesine silah dayadığı noktada, merdivenlerde biri duruyordu.

Metcalfé silahının kılıfını açtı.

Sonra adamı tanıdı. Bu yüzünde gizemli bir tebessümle ona bakan Kundrov'du. Metcalfé yaklaşıncaya Kundrov, "Kimdi o?" diye sordu.

"Silahlı adam mı? Ben senin bileceğini düşünmüştüm... senin vatandaşlarından biriydi."

"Hayır, shchelkunchik değil."

"O benimkilerdendi."

"Tanıdık geliyor. Yüzünü bir yerde görmüştüm. Belki fotoğraf albümlerimizden birinde. Eh, o ortaya çıkmasaydı bir haftada ikinci shchelkunc-hık'imi öldürmek zorunda kalacaktım. İyi bir ün değil doğrusu benim için. NKVD maaş giderlerini düşürme işini kendi usulleriyle halletmek ister."

"Kendi katliamlarını kendileri yapmaktan hoşlanıyorlar."

"Doğru. Yine Lana'yı görmek için geldin, değil mi? Ondan uzak kalamıyorsun. Onu tehlikeye atma pahasına bile olsa."

"Hayır öyle değil. Senin yardımına ihtiyacım var."

Rus bir sigara yaktı... Alman malı bir sigara olduğu dikkatini çekmişti Metcalfé'in. "Benden yardım isteyecek kadar mı güveniyorsun bana?" dedi Kundrov burun deliklerinden dumani salarken.

"Benim hayatımı kurtarmıştın. Ve Lana'nım."

"Bayan Baranova tamamıyla farklı bir konu."

"Bunun farkındayım. Sadece ona gerçekten âşık olup olmadığını merak ediyorum."

"Eminim şu ünlü Rus deyişini biliyorsundur: 'Aşk serdir. Sadece Şeytana, o erkek keçiye âşık olabilirsin.' "

"Lana erkek keçi değil." Rus bu konudan kaçıyordu, bırak kaçsın diye düşündü Metcalfé. Dürüstlük her zaman en iyi politika olmazdı.

"Hem de hiç değil. O olağanüstü bir kadın."

443

Robert Ludlum

"Evet, ben de onu böyle tanımlıyorum."

"Ben onun bakıcısıyım Metcalfe. Başka bir şey değil. Ona duyduğum yakınlığın görevimi daha da zorlaştırması konusunda elimden bir şey gel-miyor, ama onunla ilgili hayallere kapılmıyorum. Beni daima gardiyanı olarak görüyor... daha kültürlü, daha medeni, belki ortalamanın üzerinde ama sadece bir gardiyan."

"O kafese kapatılabilecek bir kadın değil."

"Ya da sahip olunabilecek," diye devam etti Kundrov. "İstediğin yardım.. Bayan Baranova için herhalde."

"Evet öyle."

"Ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yaparım, sanırım sen de bunu biliyorsun."

"O yüzden burdayım."

Kundrov başını salladı, sigarasından bir nefes daha aldı. "Bu kötü bir alışkanlık ama Rus değil, Alman sigarası daha çok zevk veriyor. Faşistler bile bizden daha iyi sigara yapıyorlar."

"Bir ülkeyi yargılamak için sigaradan daha önemli şeyler var."

"Doğru. Bugünlerde Almanya ile Rusya arasında farklılıktan çok benzerlik var."

Metcalfe'in tek kaşığı kalkmıştı. "Bunu söylemene şaşırdım," dedi.

"Sana Moskova'da söylemiştim. Ben sistemi içten dışa doğru biliyorum. Tahmin bile edemeyeceğin kötülüklerini görüyorum. Bu yüzden Bayan Baranova'nın kaçıışı için benden yardım istemen beni şaşırtmıyor."

Metcalfe şaşkınlığını gizleyemiyordu.

"Ama onun bunu istediğini sanmıyorum," diye devam etti Kundrov. "Onu Rusya'ya bağlayan bağlar var. Bazı yollarla bir kadın kafese kapatılabilir."

"Bu konuda seninle konuştu mu?"

"Asla. Konuşması gerekmiyor ki."

"Onu anlıyorsun."

444

Tristan Dhaneti

"Onu her iki yana çeken sebepleri anlıyorum." "Peki Rusya'dan kaçma arzusunu da anlayabilir misin?"

"Anlamak mı? Ben kendim bile bu arzuyu duyuyorum. Bunun için ortam bile hazırlardım." "Ortam?... Ne için?"

"Sana yardım etmek için, Bayan Baranova'ya yardım etmek için. Bundan gurur duyardım."

"Sen kaçmak mı istiyorsun? Söylemek istediğin bu mu?" "Bende bilgiler var, GRU ve Sovyet istihbaratı hakkında oldukça önemli bilgiler, Amerikan Hükümeti bunlardan yararlanabilir. Sen kime çalışıyorsan. Size büyük faydam dokunabilir."

Metcalf'e şok olmuştu. Ancak Kundrov'da hiç de ona tuzak kuruyor-muş, onu deniyormuş gibi bir hal yoktu.

Kundrov ciddiye. "Neden? Bunu neden isteyesin ki?"

"Bunu ciddi olarak mı soruyorsun?" Kundrov sigara izmaritini yere atıp başka bir sigara aldı ve küçük pirinç bir çakmakla yaktı. Elleri titriyordu, oldukça gergindi. "Sen, büyük tiranımızın, bu dünyanın en güçlü ülkelerinden biri olan ülkemize neler yaptığını gözleriyle görmüş bir kişi olarak, bana neden kaçmak istediğimi mi soruyorsun? Sen ki, dehşete ilk elden tanık oldun, paranoyayı, alçaklığı, zulmü gördün? Soruyu ben sana sorayım: Bir mahkûmun kaçma isteğini neden anlamıyorsun?" "Ama sen gardiyanlardan birisin."

"Bazen gardiyanlar bu işi gönüllü oldukları için yapmıyor olabilirler," dedi Kundrov, sesi adeta bir fısıltı gibi çıkmıştı. "Yirmili yaşlarımda başla-mndayken babamı alıp götürdüler. Hapsedildi. Sebebini sorma, çoğu zaman bir sebep olmadığını biliyorsun. Ama ben, onu aramaya çıktım, yolum Arbatskaya Meydanı 'ndaki GRU merkezine düşene kadar girip çıkmadığım ofis kalmadı Moskova'da. Ve orda bu kez de ben tutuklanıp dövüldüm, işkence gördüm." Ağzının yanındaki soluk yara izini gösterdi. Metcalf'e'nin daha önce Kundrov'un kibirli bir biçimde dudak büküğünü san-445

Robert Ludlum

masına neden olan şey aslında dudak bükme değil, derin ve uzun bir yara iziydi. "Sonunda GRU adına çalışmam şartıyla serbest bırakıldım." Met-calf'e'nin yüzünde beliren inanamama ifadesine karşı başını salladı. "Evet sadece pek azımız bu yolla 'işe alınmışızdır.'"

"Peki baban?"

"O hapiste ölmüştü çoktan," dedi Kundrov düşünmeden. "Kalp krizinden öldüğünü söylediler. Gerçeği asla öğrenemedim."

"Tanrım," diye fısıldadı Metcalf'e. Uzun süredir Sovyet sistemine hizmet eden ayrıcalıklı kişilerin bu zulümlerden uzak kalabildiğini sanıyordu. Ama belli ki kimse kazasız belasız yakasını kurtaramıyordu.

"Sana GRU'daki arkadaşlarımdan, meslektaşlarımdan hikâyelerini de anlatmama gerek yok, onların başına gelenleri. Şimdilerde yeni bir başkan var GRU'nun; kendi uşaklarını işbaşına getiriyor, kendi adamlarını yerleştiriyor her yere ve onlar da düşman oldukları insanlar hakkında hani hani yalan yanlış ihbarlar yapıyorlar, sonra da tasfiye ediliyorlar. Bu keyfi zulümlerin sonu gelmiyor, bu bir hastalık. Eski Gnostik sembolü bilirsin, hani şu kendi kuyruğunu yutan yılan ejderha. Bu devletin despotluğu işte. Devrim kendi kendini yiyor. Rus Devrimi, bütün dünyanın kurtarıcı sandığı Lenin canavarını doğurdu, sürgünleri, mahkûm kamplarını o yarattı... ve o da başka tür bir canavar olan

Stalin'i doğurdu, döngü sonsuza kadar böyle sürecek. Ve Stalin'in kendi kanunlarını yürütmek için kullandığı dehşet makinesi... o da kendini tüketiyor; Rus halkını yutarak sonu gelmez bir terör ve dehşet zinciri doğuruyor. Bu makine dehşete düşürdüğü insanlarla besleniyor; kendi kendisini yiyen bir yamyam gibi tıpkı. Benim gardiyanlardan biri olduğumu söylüyorsun.

Sana bir şey söyleyeyim, Moskova'da da söylemiştim zaten, ben sadece giyotinin vidalanından biriyim."

"Ama benim kaçmama yardım ettin. İnsanları kaçırarak yeraltı gerilla örgütünü tanıyoruz... istediğin zaman kendin de kaçabilirdin!"

"Ah, öyle mi sanıyorsun? Yazık ki hayır. Sıradan bir Rus kaçtığı anda yetkililer omuz silkerler, aldırılmazlar.

Oysa gardiyanlardan biri kaçtığı anda

446

Tristan Dhaneti

her işi bırakıp sadece onu kovalamak ve yakalamakla uğraşırlar. NKVD ınangalan yolların içlerinden biri kaçmaya cüret etse, anında öldürmek için. Bir müşterinin olmadan -yani Batılı bir hükümetin koruması altında olmadan- bir iki gün içinde temizler beni de. Demin de dediğim gibi sizinkiler için ben çok yararlı olabilirim."

Metcalf uzunca bir süre sustu. Bu bir oyun değildi, Kundrov tamamen ciddiydi. Stalin Rusyası'na duyduğu nefret gerçektir; belli ki bu uzun süredir, ciddi ciddi düşünmekte olduğu bir şeydi. Sonunda Metcalfe konuştu.

"Moskova'da, kendi insanların için çok daha yararlı olabilirsin."

"Tabii ben hayatta kalmayı başarırsam," diye alaycı bir tebessümle cevap verdi Kundrov. "Ama benim açımdan da, kurşunu enseme hissetmek sadece bir zaman meselesi."

"Ama bak ne kadar uzun bir süredir dayanmışsın, sistemin içinde yükselmeyi bile başarmışsın."

"Üstlerime karşı yeterince sadık görünmeyi becerebilen bir bukalemun gibiyim. Bu bir savunma mekanizması."

"Aynı zamanda seni koruyan bir yetenek."

"Bu yetenek insanın ruhunu öldürüyor Metcalfe."

"Belki; eğer sadece hayatta kalabilmek için kullanılırsa. Ama daha önemli amaçlar için kullanılırsa, belki de farklı olabilir."

"Şimdi ne demek istiyorsun diye sorma sırası bende galiba?"

"Anlamadın mı? Senin gibi olanların hepsi Rusya'yı terk ederse ne olacak? Dünyaya ne olacak? Senin

gibi adamlar sistemi içinden değiştirebilir... Stalin Rusya'sının gezegeni mahvetmesini önleyebilir."

"Sana söyledim Metcalfe, ben giyotinin basit bir vidasından başka bir şey değilim."

"Şu andaki etkinliğin çok önemli olmayabilir, ama beş yıl içinde, on yıl içinde liderlerden biri haline gelebilirsin. Devletin gidişatına yön veren adamlardan biri."

"Tabi hayatta kalabilirsem. Vurulmazsam."

447

Robert Ludlum

"Sistemin içinde nasıl hayatta kalınabileceğini senden iyi kimse bilemez. Ve her ne kadar bazen öyle olacakmış gibi gelse de, Joseph Stalin de sonsuza dek başta kalmaz. En azından, zamanı geldiğinde ölecek..." "Ve başka bir Stalin, onun yerini alacak."

"Başka bir lider alacak onun yerini. Belki başka bir Stalin, ama belki de bir reformcu, kim bilebilir ki? Belki de senin gibi biri. Belki sen! Benim görüşüm şu: eğer sen kaçarsan -Amerika'ya gelersen veya İngiltere'ye ya da bu lanet savaş bittiğinde dünyada neresi özgür kalmışsa oraya gidersen- sadece yüz binlerce Rus göçmeninden biri olacaksın. Ama eğer Moskova'da kalırsan -kendi görüşlerini kendine saklayıp sistemin içinde kalmayı sürdürürsen- işte o zaman bir şans olacak! Senin bir farklılık yaratma, tarihin akışını değiştirme şansın olacak. Gezegeni mahveden şiddet makinesini engellemek ihtimali olacak. Dünyanın Moskova'daki Kundrov gibi adamlara ihtiyacı var iyi adamlara, onurlu adamlara, akli başında adamlara, kahretsin! Bana Moskova'da ne dediğini hatırlıyor musun? Kahramanların az olduklarını söylemiştin ve Rusya'nın daha az değil, daha çok kahramana ihtiyacı olduğunu."

Kundrov, Staatsoper binasına doğru dönmüştü. Orada sessizce o kadar uzun süre durdu ki Metcalfe, onun kendisini dinlemekten vazgeçtiğini zannetti. Ama sonunda tekrar geriye doğru döndü ve Metcalfe, Rusun yüzünde bu kez farklı bir şeyler olduğunu hissetti. Gurur, kibir gibi ifadeler gitmiş, yerlerini beklenmeyen bir kırılma almıştı, gözlerinde avlanmış gibi bir bakış vardı. "Seçme şansım var mı?" diye sordu. Metcalfe başını salladı. "Senin isteğini reddetmezdim." "Benim kastettiğim o değil. Senin aslında hiç başka şansım yok. Kaçmak benim açımdan aptalca bir fanteziden başka bir şey değil."

Metcalfe, Rusun neden söz ettiğini anlamıştı. Bütün söylediklerim dinlemişti demek ki kararını vermişti.

"Bana Bayan Baranova için ne yapmamı istediğini söyle," dedi Kundrov.

448

Tristan Dhaneti

34. BÖLÜM

Ernst Gerlach Reichsbank'ın sadık ve adanmış bir görevlisiydi, ama cinsel tercihlerine göre erkekleri

derdest edip toplama kamplanna gönderen, Gestapo, Kripo ve Schutzpolizei gibi kaba kuvvet meraklısı polis güçlerine de güvenmezdi. Bugüne kadar kendini gizleyebilmişti, belki değerli hatta yeri doldurulamaz bir elemim olduğu için ve belki de çok iyi müşterileri olduğu için ya da belki her iki nedenden ötürü ya da sadece şanslı olduğundan. Ne olursa olsun, şansını fazla zorlamak istemezdi. Kaba kuvvete meraklı grupların dikkatini çekmemeye çalışarak kendi yoluna gitmişti.

Yine de bu bir belaydı ve öyle bir belaydı ki, eğer çok dikkatli olmazsa dönüp Arsch'da onu vurabilirdi. Şu kadın, eğer aşın giyimi ve aşın makyajı olmasa tamamen saygıdeğer bir Alman hanımefendisi gibi görünen kadın, Herr Quilligan'a başka bir adla hitap etmişti. Ona Daniel Eigen demişti. Quilligan inkâr etmişti, bir yanlışlık olduğu konusunda ısrar etmişti ama sonra birden ortadan kayboluvermişti. Davranışlan kuşku uyandıracıydı.

Gerlach henüz Herr Quilligan'ın sunduğu evrakları incelememiş olduğunu fark etti. Ya bunlar da sahte evraklarsa? Daha da önemlisi -ve gerçekten ciddi bir sorun- ya kendini Quilligan diye tanıtan bu Amerikalı aslında Reichsbank'a karşı yürütülen bir operasyonda görev almış bir Amerikan ajanıysa? Amerikalılar ve İngilizler daima Almanya'nın dışişlerine dair belgeleri ele geçirmeye çalışırlardı; ya bu "Quilligan" da imzalan, he-449 " b->q

Robert Ludlum

sap numaralarını, Reichsbank fonlarını ortaya çıkarmak için gereken bütün bilgileri elde etmeye çalışıyorsa?

Bu gece opera binasında bir sürü Gestapo ve Schutzpolizei ajanı bulunuyordu. Ama en uygun davranışın bakanlıktaki amirlerinden birine telefon etmek olacağına karar vermişti. Alt kattaki Zuschauergarderobe yakınında bir telefon kulübesine girdi. Bu saatte iş yerini araması anlamsız olacaktı, bir üst amirinin evini aradı, ama telefona cevap veren olmadı. Onun da amiri olan Klausener'i aradı bu kez, Klausener, direktörün bir altındaki kişiydi ve BIS ile ilgili işlemler hakkında az da olsa bilgisi vardı. Belli ki Klausener bir akşam yemeği davetinin tam ortasında ve rahatsız edildiği için kızmıştı. "Quilligan diye bir piyonun adını hayatımda hiç duymadım!" diye bağırdı. "Ne halt etmeye beni rahatsız ediyorsun? Ba-sel'i ara, polisi ara, Hosenscheisser!"

Klausener telefonu kapadıktan sonra, Gerlach kendi kendine söylendi, "Ach! Verdammter Schweinhund!"

Geri zekâlı. Çok geç olduğu için Basel'i arayamamıştı, üstelik bugünlerde uluslararası konuşma yapmak kolay değildi.

Sonunda salon girişinin önündeki koridorda dolanmakta olan, siyah üniformalı SS subaylarından birine doğru ilerledi. Adamın yanına geldiğinde yüreği ağzındaydı ama kendi kendisine gri takım elbisesi ve kravatıyla saygın bir görünümü olduğunu hatırlatıyordu.

SS tepeden tırnağa siyahlar içindeydi: Siyah tunik, siyah deri düğmeler, siyah kravat, siyah pantolon ve siyah çizmeler. Sağ kolunda SD harfleri vardı, etrafları gümüş ve elmasla çerçevelemişti. Koluna ve yakasına dikili üç paralel gümüş sırma onun bir SS Sturmbannführer olduğunu gösteriyordu.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim Herr Sturmbannführer, ama yardımınıza ihtiyacım var."

ORHAN KEMAL

DL HALK KÜTÜPHANESİ 45°

Tristan Dhaneti

Frau Eva Hauptman en yakın arkadaşı Mitzi-Molli Krüger'in biraz amirane davrandığını fark etmişti.

Oturdukları loca Hauptmanlara aitti ve kocalan yanlarında olmadığı için loca bomboş görünüyordu. Belki de bu yüzden Mitzi-Molli'nin davranışına her zamankinden daha fazla dikkat ediyordu. Mitzi-Molli'nin bu tepeden bakan tavn içini acıtıyordu Eva'nın, ama daha da kötüsü bu konuda hiçbir şey söyleyemiyor oluşuydu. Mitzi-Molli'nin ne düşündüğünü biliyordu... onu oldukça iyi tanırdı, Hannover'de mezun olduklarından beri birlikteydiler. Eva'yı her zaman kıskan-mıştı -Eva'nın güzelliğini, hatta seçtiği kocayı bile-o yüzden de arkadaşının bu şekilde utanç duyması çok hoşuna gitmiş olmalıydı. Olacak iş mi, o aşağılık herif kendisini tanımazlıktan gelmişti! Onu unutabilmiş olamazdı... Paris'teyken kısa ama ateşli bir birliktelikleri olmuştu ve Eva Hauptman yatakta dışı bir panter olurdu, erkekler onu unutamazlardı.

Hayır, Daniel Eigen, onu unutmuş değildi, elbette, ama niye onu ta-nımıyormuş gibi davranmıştı ki?

Belki buraya başka bir kadınla birlikte gelmişti -bu her şeyi açıklardı- ama onu bir kadınla konuşurken filan da görmemişti. Sadece sıkıcı görünümlü bir Tunte ile konuşuyordu, hiç de kadına benzer bir hali yoktu onun.

Eva, Mitzi-Molli'ye Daniel Eigen'ın o malum şöhretini nasıl anlatabileceğini düşünmeye başladı. Mitzi-Molli'ye ateşli ilişkilerini hatırladığı için Eigen'ın onu görünce utanmış olabileceğini, kesinlikle kendisine hâlâ âşık olduğunu ve baleye mutlaka başka bir kadınla gelmiş olduğunu açıklayacaktı. İşte bu nedenlerden ötürü garip davranmıştı!

Tam Mitzi-Molli'ye dönüp rahat, hem de çok rahat bir tavırla Daniel Eigen hakkında bir şeyler söylemeye hazırlanırken locanın kapısı açıldı. Kadın döndü ve siyah üniformalı bir SS subayının orada olduğunu gördü.

Kocasını Reich'ın yüksek mevkide olmasına rağmen SS'ler kadını her zaman ürkütürdü. Kibirliydiler, güç sarhoşlardı ve gerçekten de hadlerini bilmiyorlardı. İyi ailelerden, gayet güçlü bağlantıları olan, sosyeteye 451

Robert Ludlum

mensup kişilerin Prinz-Albrechtstrasse'de bulunan SS karargâhına götürüldükten sonra ortadan kaybolmalarıyla ilgili bir sürü hikâye duymuştu.

SS subayı, onu işaret ederek, kendisini tanıtmaya zahmetine bile katlanmadan, kaba bir tavırla konuşmaya başlamıştı. "Benimle gelebilir misiniz lütfen?" dedi.

"Pardon?" dedi Eva da kibirli bir ses tonuyla.

"Bir şeyleri açıklığa kavuşturmamız gerekiyor."

"Bale başlamak üzere," dedi Eva. "Her ne istiyorsanız daha sonraya kadar bekleyebilir."

"Bu çok acil bir durum," dedi SS. "Lobide bir adamla selamlaşmış-sınız... bir Amerikalıyla."

"O Amerikalı değil, Arjantinli. Ne olmuş ona?"

Nazi Almanyası'nın gizli servisi Reichssicherheitshauptamt, yedi ayrı bölüme ayrılmıştı. İçlerinden biri, Bölüm VI -dış istihbarat ve karşı casusluktan sorumlu bölüm- o kadar büyüktü ki, kendi merkez binası vardı.

Dört katlı modern bir yapı olan merkez, Hohenzollerndamm'ın köşesindeki Berkaerstrasse 32 numarada yer alıyordu.

SS Sturmbannführer'i Rudolf Dietrich'in opera binasının önündeki özel S S telefonundan acil bir telefon etmesinden yaklaşık bir saat kadar sonra, kıdemli bir subay Bölüm VI şefinin köşe odasının kapısına vurdu ve içeri girdi. İki adam saatlerce çalıştılar ama bölüm şefi SS Oberführer Wal-ter Rapp -otuz iki yaşında, bütün SS camiasının en genç şefi konumundaydı- bürosundan asla ayrılmayacakmış gibi görünüyordu.

Rapp en küçük ayrıntıya bile dikkat etmesiyle övünürdü. Bütün istihbarat raporlarını okur, bütün büyük masrafları dikkatle inceler, hatta kendi ajanlarını bile izlerdi. Her duvarda bir kulağı olduğu söylenirdi.

İkinci adam, SS Standartenführer Hermann Ehlers çabuk çabuk konuşuyordu çünkü şefinin çalışmalarının uzun süre için bölünmesine ta-452

Tristan Dhaneti

hammül edemediğini biliyordu. Ehlers bir iki dakika kadar ara verince Rapp lafa girdi.

"Bu Amerikalı... madem Paris'te SD tarafından açığa çıkarılmış, Moskova'ya niçin gitmiş?"

"Dosyalan kendim taradım ama küçük küçük parçalardan başka bilgim yok efendim. Paris'te, reseau' su yok edilene dek birçok adamımızı öldürdüğünü biliyorum."

"Gerçek adı?"

"Stepnen Metcalfe. Alfred Corcoran tarafından kurulan bir Amerikan istihbarat teşkilatı için çalışıyor."

"Corcoran'm adını biliyorum." Rapp ayağa kalkmış, ikinci adama doğru dönmüştü. "Corcoran'm teşkilatında benim kendi bağlantılarım var. Moskova'da yaptıklarıyla ilgili ne biliyorsun?"

"Çok az. Ama elimde Lubyanka'daki adamımız tarafından gönderilen raporun özeti var. NKVD, Metcalfe'i gözaltına almış ve epeyce sorgu-lamış."

"Sonra?"

"Sorgulama başarılı olmamış. Metcalfe serbest bırakılmış."

"Niye?"

"Sadece satır aralarını okumayı başarabildim. Sorgulayan kişiyi büyük bir basan ile ikna etmiş gibi görünüyor, Beria için çalıştığına inandırmış onu."

"Öyle mi, onun için mi çalışıyormuş?"

"Bu daha çok, böyle bir şey Beria'ya doğrudan sorulamayacağı için uydurduğu bir yalana benziyor. Kimse cesaret edemez. Önemli olan şu ki, Gruppenführer Heydrich'in kendisine özel bir ilgisi var."

"Heydrich mi? Sen bunu nerden biliyorsun?"

"Metcalfe'i temizlemekle görevlendirilen SD ajanı, Heydrich'in gözdelelerinden biri, bir kemancı ve aynı zamanda acımasız biri."

453

1D D

Robert Ludlum

"Kleist olmalı. Başkası olamaz. Ve Amerikalı hâlâ hayatta ha?" "Heydrich Amerikalının açığa çıkarılmasını, izlenmesini ve Mosko-va'daki görevinin öğrenilmesini istemiş. Ama şimdi, tabi ki, Heydrich Amerikalının ortadan kalkmasını istiyor."

Oberführer Rapp bir an düşündü. "Onu içeri çağır. Eğer Kleist hakkında duyduklarım doğruysa, içimden bir ses görevini tamamlamaktan mutlu olacağını söylüyor. Metcalfe'in burda bilinen herhangi bir teması olmuş

mu, bir tanıdığı filan var mıymış?"

"Bir bankacı var. Bir Tunte, bir kraliçe, adı Gerlach." "Cinsel bir ilişki mi?"

"Hayır. Gerlach, Metcalfe'den kuşkulanıp rapor eden şahıs. Amerikalı Berlin'e bugün erken saatlerde, Đsviçre'deki Bank for International Settlements için çalışan bir bankacı kimliği ile gelmiş. Gerlach ile de birkaç saat önce tanışmışlar." "Nerde kalıyor?"

"Adlon'da. Odasını araştırdık bile. Gizli Gestapo ajanları Adlon'da onun dönüşünü bekliyorlar."

Rapp, Ehlers'in bu becerikliliğinden dolayı hoşnut kaldı. "Gerlach'ı yeniden görecek mi?"

"Muhtemelen. Gerlach işbirliği yapacak tabi ki." "Başka bilinen bağlantılar?"

Ehlers bir an tereddüt etti. "Bir çapraz tarama yaptım," dedi sonra zor gizleyebildiği bir gururla. "Ve Metcalfe'in adı başka bir dosyayla çakıştı. Belli ki dışişlerinin Moskova'daki önemsiz diplomatlarından biri olan von Schüssler, bu konuda bir 'yabancı ile temas' raporu doldurmuş. Metcalfe ile tanışmış ve kısa bir konuşma yapmış. Kleist de Moskova'da von Schüssler'i

sorgulamış."

"Sahi mi? Von Schüssler'i biliyorum, en azından von Schüssler Malikânesi'nden ötürü."

454

Tristan Dhaneti

"Öyleyse zengin bir adam olmalı."

"Hem de çok. O da Moskova'da mı demiştin?"

"Aslında şu ara birkaç günlüğüne Berlin'de."

"Çok ilginç bir rastlantı. Belki bir önemi yoktur ama incelenmesi gerekir. Kleist'le temas kurmanı ve onu, von Schüssler'in kaldığı yere bir yollamanı istiyorum."

"Evet efendim."

"Bütün ihtimalleri düşünmemiz gerekir. Gruppenführer Heydrich'ten önce bizim önceliğimiz haline geldi.

Amerikalı Berlin'den ayrılmayacak. Bu kadar basit."

455

Robert Ludlum

35. BÖLÜM

Von Schüssler Malikânesi, Berlin'in yaklaşık otuz kilometre kuzeybatısında bulunan karanlık, sık çam ormanının içine yuvalanmıştı. Bir dağın tepesinden ileri doğru çıkıntı yapan, eski taş yuvarlak kuleleri ve maz-gallanyla, sivri kırmızı damıyla, eski, beyaz taştan duvarlarıyla tam bir on dördüncü yüzyıl şatosuna ya da kalesine benziyordu. Yüzyıllar önce, von Schüssler ailesinin erkekleri, o zamanın en yüksek asalet unvanı olan İmparatorluk Özgür Şövalyeleri unvanına sahiptiler. Ancak, on dokuzuncu yüzyılın başlarında, Rudolf von Schüssler'in şanlı atalanndan birine de Graf, yani kont unvanı da verilmişti. Malikâne de yüzyıllardır ailenin elindeydi ve her ne kadar ortaçağdan beri bir kale olarak kullanılmıyorsa da tahkimatı olduğu gibi korunmuştu.

Kundrov, Metcalfe'e von Schüssler'in ailesine ait malikânenin yerini tarif etmişti. Rus bazı ön ayarlamaları yapmakla meşgulken Metcalfe de, Unter den Linden'den birkaç blok ötede, haksızlığa uğramış görünümlü bir Almandan araba satın almayı başarmıştı. Metcalfe yanına yaklaştığında, Alman hurda Opel Olympia'sım park etmeye çalışıyordu. Metcalfe Almancayı, gayet düzgün konuşarak, arabayı almak için yaklaşık bin Re-ichmark teklif etmişti ki, bu normal değerinin çok üzerindeydi. O günlerde Berlin'de nakit para çok kıymetliydi ve Alman teklifin cömertliğinden dolayı şaşırılmış görünüyor, anahtarları vermeye bir türlü yanaşmıyordu.

Metcalfe ancak, von Schüssler'in malikânesine giden dağ yoluna tırmanırken Almanın tutumunun

nedenini anladı. Arabanın motoru çok güçsüz ol-456

Tristan Đhaneti

duğu gibi, bir sürü mekanik sorunu da vardı. Daça tırmanırken titreyip sarsılıyordu, hatta öyle bir an geldi ki Metcalfe daha ileri gidemeyeceğini sandı.

Yoldan Zeiss marka bir kuş izleme dürbünü ve yeşil çuha pantolon, tüylü şapka gibi Tirolyen tarzda kıyafetler satın almıştı. Malikâneye vardığında -Opel'i gözden uzakta, ağaçların arasına park etmişti-boynunda dürbünüyle tam bir kuş gözlemcisine benzemekteydi. Akşamın erken saatleriydi, ama gerçek bir kuş gözlemcisi için hiç de makul bir zamanlama sayılmazdı. Ama yine de bu kıyafet değişikliği hiç yoktan iyiydi ve ancak oralarda bulunarak kısa bir buluşma ayarlama şansı olabilirdi. Đdeal olan görülmeden malikâneye girip saklanacak bir yer bulabilmesi ve sonra da gecenin ileri bir vaktinde Lana ile-buluşabilmesiydi.

Fakat malikânenin etrafında dolaşınca içeri sızmanın çok güç olacağını anlamıştı. Taş duvarlar yüksek, girintisiz çıkıntısızdı. Duvarların ardından eğitimli Alman çoban köpeklerinin havlamaları duyuluyordu.

Muhtemelen evin kale gibi olması bir ihtiyaç meselesi değil, bir tarz me-selesiydi. Bu zengin Almanların hoşlandıkları bir yaşam biçimiydi, savaş zamanı pratik yararları da olan sembolik bir görüntüydü. Metcalfe bir noktaya kadar duvara tırmanmaya kalktı ama köpekler onun kokusunu alıp havlamalarını artırdılar. Şatodaki görevlileri -von Schüssler hâlâ opera bi-nasındaydı ama herhalde evde çalışanlar bulunuyordu-kuşkulandırmak-tansa Metcalfe aşağı kaydı ve arabasına koştı. Ancak, duvarlara tırmanmanın neredeyse imkânsız olduğunu da anlamıştı bu arada. Ana girişte büyük demir kapılar vardı ve ayrıca kapının gerisinde hem Alman çoban köpekleri, hem de vahşi görümlü Doberman cinsi köpekler dolaşıyordu. Sadece özel izni olan araçların içeri girmesine izin veriliyordu. Ana binanın yakınında bulunan üstü kapalı, yanlan açık park yerinde şahane bir Daimler duruyordu. Belli ki evin efendisine aitti. Metcalfe büyük bir meşe ağacının arkasından izlerken, evin yanında şoför üniformalı bir adamın ortaya çık-457

Robert Ludlum

tığını görmüştü. Bir süre durup köpeklerin neden havladıklarını anlamaya çalışır gibi bakınmıştı adam.

Metcalfe gerilmişti. Şoför bir şeylerden kuşkullanmış olmalıydı. Etrafi araştırmaya kalkarsa Metcalfe'in görülmeden ormanın içine doğru kaçması gerekecekti. Ancak şoförün ne yapacağını görmek için bekledi önce. Üniformalı adam küçük bir gümüş düdüğü çıkartıp üflemeğe başladı. Köpekler aniden havlamayı kestiler. Metcalfe de rahatlayarak içini çekti. Şoför köpeklerin civardan geçen bir hayvan yüzünden gürültü çıkardıklarını sanmış olmalıydı.

Birkaç dakika sonra Metcalfe, Berlin'e döndü, Unter den Linden'den Staatsoper'e doğru devam edip binanın arka tarafına geçti. Von Schüss-ler'in Daimler'inin -arabasının dışı fildişiydi ve üzerine siyah süsleri vardı, yüksek radyatör ızgaraları son derece kendine özgüydü bu modelin, içi ise krem rengi deri ve kestane rengi kumaş karışımıydı- sahne girişine yanaşması için çok beklemesi gerekmemişti.

Birkaç dakika sonra, Metcalfe'in köpekleri sustururken görmüş olduğu üniformalı şoför arabadan çıktı. Bir sigara yaktı. Sırtını binaya dayayarak rahat bir tavırla sigarasını tütürme-ye koyuldu, belli ki patronunu ve patronunun bayan arkadaşını bekliyordu. Lana ile ilgili her şeyi bilmeyi iş edinmiş olan Kundrov, Metcalfe'e daha önce şoförün Lana ile von Schüssler'in bavullarım malikâneye götürdüğünü anlatmıştı. Ayrıca von Schüssler'in bir kucak dolusu gelincikle giyinme odasının önünde beklediğini de söylemişti. Bunu duyunca hissettiği kıskançlık, Metcalfe'i utandırmıştı. Çok saçmaydı, kız adamdan nefret ediyordu ama yine de...

Saatine bir göz attı. Gösteri şu sıralar bitmek üzereydi. Lana muhtemelen yanında von Schüssler ile görünecek ve birlikte Daimler'e bineceklerdi. Metcalfe'in başarması gereken şey, von Schüssler'e görünmeden Lana ile göz göze gelebilmektir. Ona bir not iletmesi, bir biçimde bir randevu ayarlaması gerekiyordu. Ona iletilmek üzere şoföre bir not verme fikrini düşünmüş ama uygun bulmamıştı... şoför, von Schüssler'in adamıydı, o

458

Tristan Dhaneti

yüzden de Almanca sadık kalarak notu Lana yerine ona verebilirdi. Hayır, Lana'ya güvenle mesaj ulaştırabilmesinin tek yolu, tiyatrodan çıkınca bunu ona kendisinin vermesi olacaktı.

Yine de... Başka yollar da vardı. Bir teslimatçı çocuk koşarak gelip ona içinde notun bulunduğu bir buket çiçek verebilirdi. Evet. Bu işe yarayabilirdi. Etrafa bakındı ve şoförün sahne girişine doğru yürümekte olduğunu gördü. Niçin? Von Schüssler'i orada karşılamak için mi? Metcalfe birilerinin geldiğini görmemişti, şoför, onun görmediği bir şey mi fark etmişti? Sonra şoförün kapıdaki bekçiyle bir şeyler konuşmakta olduğunu gördü ve Almanca konuşmalardan kulağına bir kelime çalındı: "Die To-ilette."

Metcalfe sahipsiz kalıj Daimler'e baktı ve ani bir karar verdi.

Sadece bir fikirdi, delice bir fikir... ama eğer işe yararsa, Lana ile nasıl buluşacakları sorunu çözülmüş

olurdu.

Daimler'in arkasına koştu, düğmesine basıp bagaj kapağını açtı. Kocaman bagaj boştu, halı kaplıydı ve tertemizdi. Lana ile von Schüssler daha önceden yollamış olduklarından bavul filan yoktu. İçeride bulunan tek şey katlı bir battaniyeydi.

Çevreye bakındı, görünürde kimsecikler yoktu.

Bunu yapacaksa çabuk olmalıydı, hemen yapmalıydı... şimdi!

Bagaja tırmandı ve kapağı üstüne kapattı. Kapının mandalı yerine oturunca kendini karanlığın içinde buldu.

Bagajın dibine doğru kayıp battaniyeyi de üzerine çekti.

Eğer her şey yolunda giderse... eğer... bagaj açılmazsa, ki kimsenin açması için bir neden yoktu. Ta ki Lana, von Schüssler ve şoför malikâneye gidip arabadan inene dek. Birkaç dakika sonra da, ortalıkta kimsenin kalmadığından emin olunca Metcalfe bagaj kapağını içeriden açıp dışarı çıkabilirdi. Gözü kara, riskli bir hareketti, ama yine de ona ulaşmanın en iyi yoluydu.

Eğer her şey yolunda giderse. Eğer bagaj açılmazsa.

459

Robert Ludlum

Açılacak olursa? Chip'in verdiği silah vardı yanında ve mecbur kalırsa kullanacaktı.

Bagajın karanlığında kapağın kilidine doğru sürünerek eliyle kilidi açan mandalı bulmak için yoklamaya başladı.

Ama hiçbir şey yoktu.

Sadece düz çelik yüzey geliyordu eline.

Kapağı içeriden açabileceği bir mandal yoktu! Panikten ter basmıştı bir anda. Bu lanet yerden nasıl çıkacaktı? İçeride mahsur kalmıştı!

Metcalfe araba hareket halinde olmasa da, bulunduğu yere sızan yakıt kokusunu alabiliyordu. İnsan egzoz dumanı yüzünden bayılabilir, hatta

ölebilirdi.

Umutsuzluk içinde, bir mandal, bir düğme, bagaj kapağını açabilecek herhangi bir şey aramaya başladı elleriyle çılınca. Ama hiçbir şey yoktu... dümdüz çelikten başka hiçbir şey.

İsa, onu yalnız bırakmıştı!

Kapana kısılmıştı!

Kemancı arabasını ön tarafa park etmiş, binanın ortaçağ mimarisini inceleyerek ağır ağır malikâneye doğru yürüyordu. Etkileyiciydi belki ama o bundan çok daha güzellerini görmüştü.

Avının Berlin'de olduğu haberi -Kleist'in ayağına gelmişti!- bir davetti, direnemeyeceği bir provokasyondur.

Kemancı işlerini yarım bırakmayı sevmezdi.

Zili çaldı ve dev gibi ahşap kapı solgun benizli, gri saçlı bir erkek uşak tarafından açıldı.

"Herr Kleist? Darfich Sie bitten, nöhrer zu treten?" SD subayının geleceği önceden haber verilmiş olan başuşak, bir esnafla konuşur gibi bir havayla ona içeri girmesini söylemişti. Bu kasıtlı bir aşağılamaydı ama Kleist görmezden geldi.

"Patronun burda mı?" diye sordu.

460

Tristan Dhaneti

"Hayır efendim, amirimize de söylediğim gibi..."

"O benim amirim değil. Von Schüssler ne zaman gelecek?"

"Graf von Schüssler iki saatten önce beklenmiyor. Kendisi Berlin'de, operada."

"Hiç ziyaretçi geldi mi?"

"Hayır."

"Von Schüssler'in karısı ve çocukları evde mi?"

"Hayır," diye cevap verdi uşak, hafif bir öfkeyle. "Dağda tatildeler."

Kemancı bir süre durdu, eski şatonun küflü, nemli kokusunu içine çekti; antika taşlara kansan organik canlıların çürüme kokuşuydu bu. Hepsinin üstünde de, temizlik maddelerinin, gümüş cilasının ve mobilya cilasının kokusu vardı, bir de belli belirsiz kadın parfümü kokusu geliyordu burnuna. Aldığı erkek kokulan ise der Hausdiener'm kokusu ve bir işçinin terle amonyak kokulanydı. Kadın kokulan güçlü değildi, aile halkının gerçekten evde olmadığı belliydi, en azından birkaç gündür yoklardı.

Birkaç dakika sonra, cesareti kınlanmış olarak arabasına dönmüştü. Bu çıkmaz bir sokaktı. Belki Amerikalı, von Schüssler ile daha sonra ya da ertesi gün buluşmaya kalkacaktı. Teorik olarak mümkündü bunlar elbette.

Sonra, tam arabanın kapısını açarken birden sert bir rüzgâr esti ve burnuna dikkatini çeken bir koku getirdi.

Çok belli belirsiz.

Burun delikleri açılmıştı. Son birkaç saat içinde buraya birisi gelmişti. Yepyeni yünlü giysiler, yepyeni deri bir şeyler giymiş biri, üzerinde hâlâ mağazanın kokularını taşıyan biri. Yeni kıyafetler alabilen pek fazla Ber-linli yoktu. Herkes nesi varsa onu giyiyordu. Kokuya ait başka bir iz bulabilmek umuduyla başını oynattı. Erkekti, bu kesindi. Ve bir Alman değildi: Çoğu Almanın neşrettiği bira, arpa ve patates kokusundan eser yoktu çünkü. Bir de sabun kokusu yakalamıştı... ucuz bir sabun değil, kesinlikle deodorant da değil, temiz ve yabancı bir sabun kokusu.

461

Robert Ludlum

Fildişi sabunu. Evet, bundan emindi. Bir Amerikalıydı gelen. Yepyeni yünlü elbiseler ve çizmeler giyen bir Amerikalı. Belki de Alplere özgü, Tiroyen giysileriydi bunlar. Bir Amerikalıyı ısıtıyorlardı.

Arabanın kapısını dikkatle kapadı ve tekrar malikâneye döndü. Uşak onu yeniden gördüğüne pek memnun olmamıştı.

"Hiç ziyaretçi gelmediğini söylemiştin," dedi Kleist ağır ağır.

"Evet bunu sormuştunuz, ben de gelmedi demiştim."

Kleist başını salladı. "Arazide bekçi köpekleriniz olduğunu gördüm. Bugün akşam hiç normalin dışında havladıkları oldu mu?"

"Hayır... şey, evet, sanırım oldu ama bu gerçekten de..."

"Bir ziyaretçiniz olmuş. Etrafta dolanan biri en azından. Çok yakında. Ve geri de dönecektir."

SS Oberführer'i Walter Rapp, Reichssicherheitshauptamt'm Bölüm VI'nın şefi, Hermann Ehlers'e dikmişti gözlerini.

"Kleist, Metcalfe'in oraya geldiğinden emin miymiş?" diye sordu daha genç olan adama.

"Öyle diyor."

"Hizmetçiler de onaylıyor mu?"

"Belli ki hayır."

"Neye dayanarak söylüyor bunu."

"Kanıt sayılacak izler,' bütün söylediği bu."

"Kanıt sayılacak izler' diye mırıldandı Rapp, telefona uzanırken. "Eh, Gestapo ajanı kıtlığı çekilmiyor nasıl olsa," dedi sonra. "Bir takımın bir an önce malikâneye gitmesini istiyorum."

Daimler hareket etmişti.

Đki dakika önce yakından gelen sesler duymuştu, seslerden biri La-na'ya aitti. Onun sesini duyunca yüreği hoplamış, bagajda kapalı kalmaktan duyduğu panik bir biçimde azalmıştı.

462

Tristan Đhaneti

Sonra bir araba kapısı açılmış, bir süre sonra da kapanmıştı. Nefesini tutarak bundan sonra ne olabileceğini düşündü: Bagaj açılabilirdi. Hangisinin daha kötü olacağını düşünmek komikti, belirsiz bir süre boyunca burada kapalı kalmak mı, yoksa şoför tarafından keşfedilmek mi? Đkincisi olursa şoföre saldırıp safdışı bırakmaktan başka çaresi yoktu, ama bu da sorun yarattı.

Derken araç derinlerden gelen bir motor sesiyle hareket etti. Lana ile von Schüssler bir adım ötesinde, yolcu bölümünde oturuyorlardı. Aralarında konuşmaktaydılar, ama o anlaşılmaz mırıltılardan başka bir şey duyamıyordu. Ona ne söyleyeceğini, ondan ne yapmasını isteyeceğini

düşündü ve ne tepki vereceğini merak etti.

Cesur ve pratik bir kadındı, ama ne yapacağı belli olmayabiliyordu. Ona önermek üzere olduğu şey saçma gibi görünen, utanmazca bir plandı.

Aynı zamanda da tehlikeliydi.

Ama hem Die Wolfsfalle'yi, hem de Lana'yı korumanın tek yoluydu.

Daimler'in vitesi küçülmüştü, bir yere tırmanıyor gibiydi. Malikâneye yaklaşıyorlardı, en dik kısmı da geçtikten sonra kalenin kapılarına varmış olacaktı. Sonra araba yavaşladı, belki de kapıya gelmişlerdi ve açılması için beklemekteydiler. Başka sesler duydu, yakınlarda birileri bağırdı. Kapının önünde birtakım adamlar olmalıydı, Metcalfe neler olup bittiğini merak etmişti. Ama bir süre sonra araba daha yavaş olarak ilerlemeye başladı. Sonra durdu ve bir kapı açıldı. Von Schüssler'in hoşnutsuz sesini duydu, sonra da Lana'nın iniş

çıkışlı, iç gıcıklayıcı sesini. Çakılların üstünde yürürken çıkardıkları ayak sesleri geldi ve kapı kapandı.

Ama motor hâlâ çalışır durumdaydı. Araba ağır ağır ilerlemeye devam etti ve kısa bir süre sonra tekrar durdu, bu kez kontak kapatılmıştı. Acaba araç garaja mı girmişti?

Bagajın koyu karanlığında sessizce bekledi. Hafiften bir ısıklık sesi geliyordu, derken yine bir kapı açıldı ve tekrar kapandı. Şoför temizlik mi

463

Robert Ludlum

yapıyordu? Birkaç dakika sonra şoförün uzaklaşan ayak seslerini ve anahtarların bir yere asılırken çıkardıkları şingirtiyi duydu ve ardından derin bir sessizlik başladı. Bekledi.

Saati bilmiyordu ama en az on dakika beklemişti. Harekete geçmeden, önce, şoförün etrafta bir yerlerde olmadığından emin olmak istiyordu. Sonunda yeterince beklediğini düşündü. Bagaj kapağını sabırla içeriden, elleriyle taramaya başladı yeniden, ama bu kez de bir düğme ya da mandal bulamadı. Köşelere tutturulmuş kablolar, teller vardı ama hiçbiri kapağı açmak için yeterli değildi.

Daha önce hissettiği panik duygusu tekrar oluşmaya başlamıştı. Kalbi göğsünü delecek gibi atıyordu, ağzı kurumuştü ve zor nefes alıyordu. Allah kahretsin, mutlaka bir yolu olmalıydı bu delikten çıkmanın! Bir adım ötesinde, neredeyse dokunabileceği kadar yakınında oturmuş olan Lana'yi düşündü. Ve birden aklına bir fikir geldi. Neredeyse ona dokunacak kadar yakındı.

Elleriyle yoklayarak lastik değiştirmek için kullanılan alet çantasının bulunduğu bölmeyi aramaya başladı.

Kutuyu açtı. İçinde tornavidalar, bir lastik basınç ölçme aleti, penseler ve somun anahtarları vardı. Uzun bir tornavida olarak döşeme halısını ucundan kaldırıp bagajın çoğunda çıplak çelik ortaya çıkana kadar sıyırdı halıyı. Umduğu gibi, cıvatalarla tutturulmuş, sökülebilir bir panel çıkmıştı ortaya.

Hızla çalışarak panelin civatalarını söktü ve çelik dikkörtgen paneli alıp kenara koydu, arka koltuğun sırtına ulaşmıştı. Henüz arabanın içine ulaşabilmiş değildi, ama koltuğu tutturana kayışları, vidaları sökerek arka koltuğu öne doğru itebilirdi.

Yirmi dakika sonra Daimler'in arka bölümündeydi, sonunda bagajdan kurtulmuştu.

Araba kapalı bir garaja park edilmemişti. Tuğla yapının bir tarafı açıktı ve oradan ay ışığı giriyordu. Çabucak arka bölmeden dışarı çıktı, aracın tavan lambası bir iki saniyeliğine yanmış, sonra tekrar sönmüştü-

464

Tristan Dhaneti

Acaba etrafta o ışığı gören kimse var mıydı? Girişte duyduğu sesleri hatırlamıştı. Park yerinin açık duvarından yüz metre kadar uzaktaki, yüksek demir parmaklıkları ve tepenin aşağısını görebiliyordu. Hemen dışında da bazı adamların silüetleri görülmekteydi. Bekçiler mi? Çakıllardan gelen ayak seslerini ve tasmalarını zorlayan, sinirli, hırçın köpek inlemeleri duydu. Öteki köpekler de -daha önce parmaklıkların içinde durmadan havlamış olan Alman çobanlar ve Dobermanlar- adamlara ve tasmalı köpeklerine uyan yapar bir biçimde havlamaktaydılar.

Sigara yakan bir adamın kibritinin bir an için parlayan ışığında, Met-calfe bunların kesinlikle bekçi olmadıklarını gördü.

Daha önce görmüş olduğu için üniformalarını tanımıştı, Gestapo'ydu bu adamlar. Ana kapının dışında bir Gestapo birliği devriye geziyordu.

Niçin?

Daha önce burada değillerdi. Von Schüssler'in Dışışleri'nde önemsiz bir görevi vardı, Reich'in üst düzey bir adamı gibi korunmasına gerek yoktu ki. Neden gelmişlerdi? Metcalfe hızla düşünüyordu. Von Schüssler yanında Lana ile kente yeni gelmişti. Acaba Sicherheitsdienst, Metcalfe'in de burada olduğunu biliyor muydu? Lana ile olan bağlantısını biliyorlar ve buraya onu bulmaya geleceğinden mi kuşkulanıyorlardı?

Bu mümkündü -her şey mümkündü- ama pek öyle görünmüyordu. Gestapo malikâneye girecek ya da çıkacak birini gözlüyordu. Peki hangisini?

Dçeride değil dışarıda olduklarını hatırladı. Binayı aramıyorlardı, demek ki dışarıdan gelecek birini bekliyorlardı.

Beni, diye düşündü. Olabilir miydi?

Şimdi içeri Gestapo birliğine görünmeden girmek zorundaydı. Ana bina belki yüz adım ötedeydi, gidiş yolu az çok aydınlıktı. Üst katta çeşitli odalarda ışık yandığını görebiliyordu. Odaların birinden pembemsi bir ışık sızıyordu ve bunun Lana'nın odası olması gerektiğini biliyordu, onun bazen odasındaki gece lambasına kırmızı bir eşarp örttüğünü hatırlıyordu.

Robert Ludlum

Gestapolar gelişleri gözlüyorlardı, içeride birini aramıyorlardı, eğer sessizce karanlığın içinden süzülürse...

Peki köpekler ne olacaktı? Şu anda parmaklıkların dışındaki Gestapo, köpekleriyle uğraşıyormuş gibi görünüyorlardı. Belki de iyi eğitilmemişlerdi ya da daha doğrusu eğitilmişlerdi de -tıpkı insan kardeşleri gibi, Gestapo ajanları gibi- dışarıdan gelecek tehlikeler için eğitilmişlerdi, içeride-kilerle ilgilenmiyorlardı.

Sessizce park yerinden dışarı adımını attı. Evin önündeki daire biçimindeki yolu saran, porsuk ağacı çalılarının arkasına sinerek çimenin üzerinde dört ayak ilerlemeye başladı. Çalılar bitince göbeğinin üzerinde sürünerek geri kalan kısa mesafeyi de aştı ve binaya ulaştı. Sonra arka tarafa doğru yönelerek bir servis girişi aramaya başladı.

Kolayca buldu; enli tahtalardan yapılmış, kilitli olmayan bir kapı vardı. Malikâne gayet iyi korunduğu, duvarlarla, parmaklıklarla, kapılarla çevrili olduğu ve ortalıkta bir sürü de köpek bulunduğu için hizmetkârların kapısını kilitleme ihtiyacı duymamışlardı belli ki. Kapıyı yavaşça çekip açtı, menteşelerin gıcırdaması için çok dikkatli davranıyordu.

Arkasından yaklaşan pati seslerini duyduğunda çok geç olmuştu.

Birden korkunç bir hırlama duyuldu ve bir Doberman üstüne atlayıp onu yere devirirken, bir yandan da kolunun üst kısmına dişlerini geçirdi. Kumaşı delip geçmişti korkunç sivri dişler. Acıdan yıldınmlar çakmıştı beyninde.

Metcalf'e vahşi hayvanı tekmeleyerek, vücudunu döndürüp azgın çenelerinden kurtardı. Bir sıçrayışta aralık kapıdan içeri attı kendini ve aynı anda da köpeği dışarıda bırakıp kapıyı kapatmaya çalıştı. Bir süre karşılıklı ittiler kapıyı ama sonunda hayvan kızgın bir sesle inleyerek pes etti ve Metcalf'e kapıyı ardından kapamayı başardı.

Karanlık holde koşmaya başladı hemen, adrenalin seviyesi çok yükselmişti. Koridorun sonundaki bir kapının altından hafifçe ışık sızıyordu. Hizmetkârlardan biri köpeğin havlamasını merak edip bakmaya çıkmadan 466

Tristan ihaneti

önce burayı terk etmesi gerekiyordu. Holden nereye açıldıklarını bilmediği bir sürü kapı sıralanmıştı. Önce ilk kapıyı denedi, sonra ikinciyi sonra da üçüncüyü. Üçüncü kapı dar bir merdiven sahanlığına açılmıştı. Kapıyı arkasından kapatarak küf kokan bir bodruma doğru inmeye başladı.

Karanlığa rağmen yüzlerce şişe şarabın arasında olduğunu görebiliyordu, Ren şaraplan ve Moselle şaraplan. Von Schüssler'in şarap mahze-nindeydi. Duvardaki bir nişe gizlenerek beklemeye başladı.

Birkaç dakika içinde kimse gelmeyince, emniyette olduğunu düşündü. Saatine bir göz attı, gece yansına yirmi dakika vardı. Burada bir saat daha bekleyebilirdi. Lana ve von Schüssler daha önce uyumazlardı.

Hizmetkârlar da ancak onlar yattıktan sonra uyuyacaklardı. Yabancı bir evin içinde dolaşp bakınmak çok tehlikeliydi.

Fakat bir yandan saatte işliyordu. Eğer Kundrov kendine düşen kısmı halletmişse altı saatten az zamanlan kalmış olacaktı.

Yapılması gereken o kadar şey varken, bu süre çok azdı.

467

Robert Ludlum

36. BÖLÜM

Bir saat sonra Metcalfe malikânenin üst katındaki karanlık koridorda ilerliyordu.

Kat planı tipik ortaçağ Alman şatoları gibiydi. Metcalfe bunu çabucak kavramıştı. Giriş katı hizmetkârlar içindi, birinci kat ise küçük bir kiliseye ayrılmıştı. İkinci katta da oturma odaları bulunuyordu. Ancak her kat kanatlara bölünmüştü. Yerlere serilmiş kaplan postları ve duvarlara asılı çeşitli hayvan başlan kanatlardan birinin Rudolf von Schüssler'e ait olduğunu gösteriyordu. Metcalfe bu bölümü ve evin efendisinin yatak odası olduğu anlaşılan kapıyı büyük bir sessizlikle geçti. Holün sonunda da çalışma odası bulunuyordu. Metcalfe odanın kitap dolu raflarına ve ağır mobilyalarına şöyle bir göz attı.

Başka bir kanatta da von Schüssler'in çocuklarına ait oldukları belli olan bölümler vardı. Fakat daha az kullanıldığı ve misafirlere ayrıldığı anlaşılan bir kanat daha mevcuttu.

Burası Lana'nın bulunduğu yer olmalıydı.

Von Schüssler hakkında bildiği ve gözlemllediği her şey, ona, Lana'nın ayrı bir yatak odasında olması gerektiğini söylüyordu, bu soylu atmosferde, bu aile yuvasında başka türlü düşünülemezdi. Zaten Lana da böyle olması için ısrar etmişti kuşkusuz.

Pırıl pırıl cilalı kestane ağacından kapının altından bir ışık sızılmaktaydı. Işığın pembemsi tonu Lana'nın odası olduğunun işaretiydi. O içerideydi, kırmızı eşarbını lambaya örtmüş, belki de kitap okuyordu.

468

Tristan Dhaneti

Ama gerçekten yalnız mıydı acaba?

Kapının yanında içinde keten bir örtü serili olan bir tepsi duruyordu, içinde buruşuk bir keten peçete,

bir kristal bardak, bir gümüş sürahi ve tek bir boşşampanya kadehi vardı. Her şeyden tek bir tane olduğu dikkatini çekti.

Burada ve yalnızdı.

Pirinç tokmağı çevirdi ve kapıyı yavaşça açtı.

Lana'nın sesi duyuldu. "Rudi, sen misin?"

Metcalf'e odaya girip kapıyı arkasından kapatıncaya dek cevap vermedi. Odanın her yeri, tavan dahil, şatafatlı, oyma ahşaptandı. Lana dev gibi, kubbeli bir karyolanın ortasında, etrafı yastıklarla çevrili olarak, tıpkı ilk kez sahnede gördüğü zamanki gibi çevresine ışık saçarak oturmaktaydı. Pembe ipek geceliğinin içinde, kömür karası saçları kuğu gibi boynunu çevrelemişti ve muhteşem görünüyordu. Birden yüzü aydınlandı, yutkundu ve Metcalf'e, ona doğru koşarken kollarını iki yana açtı.

"Stiva, zolotoil" diye hıçkırdı. "Seni bir daha asla göremeyeceğimi sanıyordum."

"Benden öyle kolay kurtulamazsın," diye cevap verdi Metcalf'e ve onu uzun uzun dudaklarından öptü.

Bıraktığında genç kadının ağlamakta olduğunu fark etti. "Buraya nasıl girdin? Berlin'e nasıl geldin?" Sesini iyice alçaltıp fısıldamaya başlamıştı. "Neden burdasın?"

"Bu gece senin dans edeceğini duydum. Biliyorsun eğer kentteysem senin hiçbir gösterini kaçırmam."

"Hayır," dedi başını sallayarak, şakalaşmayı sürdürmek istemiyordu. "Bu... belgelerle ilgili. Ciddi bir durum..."

gözlerinden bunu anlayabiliyorum Stiva." Sesi korku doluydu şimdi. "Ne oldu? Bir sorun mu var?"

Metcalf'e artık ona yalan söylemeyecekti, şu ana dek haddinden fazlasını söylemişti zaten. "Dai ruchenku,"

dedi yumuşacık, mis kokulu ellerinden birini iki elinin arasına alırken. Yatağa onun karşısına oturup sakın 469

Robert Ludlum

bir sesle konuşmaya başladı. "Moskova'da kalman güvenli değil. Dışarda olmanı istiyorum."

"Yani iltica etmemi mi?" Gözleri kocaman olmuş, parlıyordu.

"Muhtemelen bu son şansın. Bir daha ülke dışına çıkmaya izin vermeme ihtimalleri yüksek."

"Stiva, golubchik, sana söyledim: Rusya benim rodina'm. Anayurdum. Ben oraya aitim, ben Rusya'yım.

"Daima da senin rodina'n olarak kalacak. Daima kimliğinin bir parçası olacak. Lanushka daima sende yaşayacak. Bu değişmeyecek. Ama hayatta ve özgür olacaksınız!"

"Özgürlük..." diye acı bir sesle söze başladı.

Metcalfе sözünü kesti. "Hayır Lana. Beni dinle. Özgürlüğü bilmiyorsun. Bir hapishanede doğup büyümüş

olan hiç kimse özgürlüğü anlayamaz."

"Taş duvarlar ya da demir parmaklıklar bir hapishane oluşturmaya yetmez... eğer özgürce sevebiliyorsam,"

dedi.

"Ama aşkında bile özgür değilsin Lana, bu konuda bile!"

"Babam..."

"Bu da bir yalan Lana."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bir komplo filan yoktu. Bütün bunlar Naziler tarafından Sovyet ordusunun bağırsaklarını sökmek için uydurulmuş 'kanıtlardı'. SS'ler, Sta-lin'in hainler konusunda ne kadar paranoyak olduğunu bildikleri için sahte kanıtlar uydurarak Kızıl Ordu'nun önemli liderlerinden kurtulmayı planlamışlardı."

"Bu imkânsız!"

"Hiçbir şey imkânsız değil, Lana; paranoyak bir hayal gücü karşısında hiçbir şey imkânsız değil. Belki baban her akıllı insan gibi, gizlice Sta-lin'den nefret ediyordu, ama asla ona karşı bir komploya karışmadı."

"Sen bunu biliyorsun?"

470

Tristan Dhaneti

"Biliyorum."

Üzgün bir biçimde gülümsedi. "Onun artık güvende olduğunu bilmek güzel olurdu."

"Hayır," diye cevap verdi Metcalfе. "Zamanı kısıtlı."

"Babamın düello tabancalarını hatırlıyor musun?"

"Hani Pushkin'e ait olanlar."

"Evet. Bir keresinde bana insanların düello yaptıkları zamanlarda muhtemelen yüz bin kişide düello silahı olduğunu söylemişti. Ama bütün o yıllar boyunca kaç kişi düello yapmıştı ki? Belki bin kişi. Düello silahlarına sahip olmanın ve onları açık açık sergilemenin, aslında, olası düşmanlarını dövüşe

hazır olduğun konusunda uyarmak için kullanıldığını anlatmıştı."

"Baban dövüşmeye hazır mı?"

"Hazır evet, ama ölmeye," diye fısıldadı.

Metcalf başını salladı. "Masumiyet işçilerin cennetinde insanı korumaya yeten bir şey değil," dedi sert bir tavırla. "Dehşet makinesi bir masum adamın karşısına başka birini koyuyor, değil mi? Her apartmana bir muhbir yerleştiriyor; kimse kimin muhbir olduğundan emin olamıyor, kimin neyi gammazladığından ve böylece kimsenin kimseye güveni kalmıyor. Kimse komşusuna, arkadaşına, hatta sevgilisine bile güvenemiyor."

"Ama ben sana güveniyorum," diye fısıldadı. Yaşlar yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Metcalf buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Ona yalan söylemişti, onu kullanmıştı, güvenini hak etmiyordu. Onun iyiliği ve güveni karşısında kendini kötü hissediyordu. Şimdi onun da gözlerine yaşlar dolmuştu, hüsrana, öfke ve şefkat gözyaşları. "Bana da güvenmemelisin," dedi, gözlerini kapatmıştı.

"Artık inandığın şey bu mu? Senin dünyanın sana yaptığı bu mu? Özgür dünyanın... o da seni hiç kimseye güvenmeme noktasına mı getirdi? O

471

Robert Ludlum

zaman senin özgür dünyanın benim hapisanemden farkı ne, parmaklıklarının altından olması dışında?"

"Lana, milaya, beni dinle. Beni dikkatle dinle. Sana söylemek üzere olduğum şey... senin gerçeği bilmeni istiyorum. Benim hakkımda ne düşüneceğin umurumda bile değil... hayır, bu doğru değil; benim hakkımda ne düşüneceğin benim için çok önemli! Ama gerçeği bilmen gerekiyor ve eğer bu her şeyi mahvedecekse, edecek. Eğer operasyon çökecekse, çökecek; eğer beni bir daha görmek istemezsen bunu da kabul edeceğim. Artık vicdanımda bu yalanla yaşayamıyorum daha fazla. Sen bundan fazlasını hak ediyorsun, çok daha fazlasını."

Lana artık ona bakmıyordu. Yatakta onun yanına oturmuştu, içine kapanmış görünüyordu. Eli hâlâ ellerinin arasındaydı, ama sanki soğumuş ve nemlenmişti. Kendisinin içinde de bir şeyler buz gibi olmuştu, ama bu umursamaktan vazgeçen bir adamın soğuması değildi, kendini yalnız ve korkmuş hisseden bir adamın, kayıp bir çocuğun içindeki dondurucu tundraların soğuğuydu. "Seni de içine kattığım operasyonun ayrıntılarını anlatmak istiyorum," dedi. Niye bunları söylüyorum, diye merak etti, niye yapıyorum bunları!

Buraya sadece onu iltica etmeye ikna etmek ve son kez, WOLFSFALLE Operasyonu'nun ve aynı zamanda onun da kurtuluşu olacak, nefes kesici, cüretli bir eyleme katılmasını sağlamak gibi basit bir niyetle gelmişti.

Ama şimdi... içinden bir şeyler kopmuştu, bir daha onsuz yaşamak istemediği bu kadına doğruları anlatmak için karşı konulamaz bir istek duyuyordu. "Sana verdiğim o belgeler. Sana onların Hitler ve adamlarını Rusya'nın başı olduğu ikna etmek için verildiklerini söylemişim.."

"Biliyorum," diye sözünü kesti genç kadın. Gözlerini açmıştı ama yere bakıyordu. Her şeyden bezmiş, çökmüş görünüyordu. "Gerçeği biliyorum, dorogoi Stiva. O kâğıtlarda neler olduğunu biliyorum."

"Onları okudun."

"Tabi ki okudum. Beni hafife alıyorsun milenky. Hitler'e zayıflığım gösteren bir Rusya, onu açıkça işgale davet ediyor demektir. Hitler gibi

472

Tristan Dhaneti

adamlar -ve Stalin gibileri- zayıflan adam yerine koymazlar. Bu onları yatıştırmaz. Saldırganlaştırır. Eğer Hitler Rusya'nın zayıf olduğuna inansaydı, çoktan ordularını Moskova'ya, Leningrad'a yollamış olurdu. Hayır, Hitler'in Rusya'ya savaş ilan etmemesinin tek nedeni Rusya'dan korkması ve Rusya'nın çok güçlü bir düşman olduğunu bilmesidir. Ben de bunları biliyorum."

Şok olmuştu. Onun gözlerine bakmak istiyordu ama Lana yere bakarak konuşmayı sürdürdü. "Ama sen Hitler ile Stalin'in savaşa girmesini istiyordun. Gerçek amaç buydu. Belgelerinde Stalin'in daha önce Almanya'ya saldırılmayı planladığı anlatılıyordu Hitler'e. Hitler'in adamları, bu belgelerin gerçek olduğuna inandıkları takdirde, bir saldırıya geçmekten başka şansları olmayacak."

Metcalf'e dönüp onun yüzünü iki elinin arasına aldı. "Sevgili Tanım," diye nefesini salıverdi. "Sen hep biliyormuşsun."

"Ve onaylıyordum Stivushka. Bunun tehlikeli ve cüretkâr olduğunu düşünüyordum, ama aynı zamanda da çok parlak. Bu tek umuttu. Eğer Hitler zayıf olduğumuza inanarak bize saldırırsa kendi mezarını kazmış

olacaktı. Evet, Stiva, ben bunu en başından beri biliyordum."

"Sen çok güzel bir kadınsın, tanıdığım en güzel kadınsın. Ve aynı zamanda tanıdığım en muhteşem kadınsın."

"O zaman bunu söyle bana," dedi ciddi bir tavırla. "Ve bana gerçeği de anlatmalısın: NKVD benim Sovyet askeri sırlarımı kaçırdığıma mı inanıyor? Buraya beni bu konuda uyarmaya mı geldin?"

"Hayır. Henüz değil. Ama NKVD'nin senden kuşkulananmaya başlaması an meselesi. Abwehr'in... Alman askeri istihbaratının Lubyanka'da bir işbirlikçisi var. Her iki yanda da sızmalar var. Hiçbir sır tam olarak güvende değil."

"İşbirlikçi mi?"

"Bir casus. Onlar için çalışan, onlara bilgi veren, rapor veren biri."

"Casuslar içinde casuslar!"

473

Robert Ludlum

Metcalfe başını salladı. "Almanlar belgelerin kendilerine çok kolay ulaştığından kuşkulandırmaya başladılar.

Bunun bir Sovyet planı olup olmadığından şüpheleniyorlar."

"Ve sen de onların... onların Lubyanka'daki işbirlikçilerinin benim hakkında sorular sormaya başlayacağını düşünüyorsun?"

"Bu mümkün. Daima sızıntılar olur, iki insandan fazlasının bulunduğu her operasyonda. Bu her zaman bir risktir."

"Ama senin en büyük sorunun bu değil. Sen operasyonun çökebileceğini düşünüyorsun."

"Benim ne kadar insafsız olduğuma inanıyor olmalısın."

"Ben çocuk değilim," diye kesti sözünü, birden kocaman olmuş gözlerle dönüp ona bakmıştı. Tutumu sert ve vahşiydi. "Beni düşünmeyi bıraktığını sanmıştım. Her ikimiz de neyin önemli olduğunu biliyoruz. Her ikimiz de özgür dünyanın kaderinin herhangi bir balerinin hayatından daha önemli olduğunun farkındayız."

Kelimeleri içini acıtıyordu. "Belki ben çok şey istiyorum," diye cevap verdi yumuşakça, "Ama operasyonu kurtarıırken aynı zamanda seni de kurtarmak istiyorum."

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Kundrov."

"Kundrov mu? Ne demek istiyorsun?"

"Eğer sen olur dersen Lana, Kundrov, seni üstlerine ihbar edecek."

"İhbar mı edecek? Hiçbir şey anlamıyorum," dedi.

"Senin hakkında kuşkulandırmaya rapor edecek. Ünlü bir Sovyet generalinin kızı olan Bayan Baranova'nın askeri sırları Alman diplomat sevgilisine ilettiğinden kuşkulandığını bildirecek. Bu haber Moskova'ya bomba gibi düşecek, en üst makamlara kadar ulaşacak. GRU bu haberi NKVD'ye ileticek ve emirler yağmaya başlayacak."

Başını salladı, müthiş bir anlayış ifadesi belirmişti yüzünde. "Ben tutuklanınca Almanlar Lubyanka'daki adamları vasıtasıyla bunu öğrenecek-474

T Astan Dhaneti

ler. Sonra da Hitler'in adamları bunun bir Sovyet planı olmadığını görmüş olacak. Belgelerin gerçek olduğuna inanacaklar böylece." Omuz silkti; sesinin rahat çıkmasına çalışıyordu, ama duyduğu korkuyu ve zorlanmayı gizleyemiyordu. "Eğer bu Hitler'in sonu olacaksa, önemsiz bir balerin hayatına değer."

Metcalfe iki eliyle onu tutup kendisine bakmaya zorladı. "Hayır! Seni kurban etmeyeceğim."

"Ama ben kendimi kurban edeceğim," diye cevapladı Lana soğukkanlı bir tavırla.

"Beni dinle! Tutuklanmayacaksın. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin. NKVD, seni Alman topraklarında tutuklamaz. Sana bir an evvel ülkeye dönmen için yem atacaktırlar. Acil bir durum olduğunu söyleyecekler.

Belki babanla ilgili bir şey. Bir bahane, bir hile bulacaklar. Sonra seni Berlin'den doğrudan Moskova'ya götürecek ilk trene bindirecekler ve sonra seni tutuklayacaklar."

"Evet, evet," diye doğruladı. "Gerçekten de böyle çalışırlar."

"Ama sen o trene binmeyeceksin! İltica edeceksin, böylece onların haklı olduklarını kabullendiğini ve bu nedenle kaçtığını göstermiş olacaksın. Hayatını kurtarmayı seçmiş olacaksın, ki bu da tamamen inanılır bir şey."

"Peki nasıl iltica edeceğim?"

"Tek yapman gereken kabul etmek Lana, hemen İsviçre'yi arayacağım. İngiliz Özel Operasyonlar Uygulama Birimi ve RAF'ın birlikte kullandıkları küçük, tek motorlu uçaklar var -Lysanders- bunları Nazi bölgelerine paraşütle ajan indirmekte kullanıyorlar. Gerektiğinde yerden insan da alıyorlar."

"Alman hava sahasında uçabiliyorlar mı?"

"Nazi hava savunmasını ve boşluklarını çok iyi bilirler. Çok alçaktan ve hızlı uçarlar, Nazi hava savunma sistemlerini etkisiz hale getirirler. Bu şekilde yaptıkları yüzlerce uçuş var şimdiye kadar. Ama zamanlama çok

475

Robert Ludlum

çok önemli. Her şey çok yüksek düzeyde koordinasyon gerektiriyor. Bir kez uçağı istedikten sonra, mutlaka tam zamanında Berlin dışında önceden belirlenmiş arazide, önceden belirlenen saatte ona işaret vermemiz gerekiyor. Eğer her şey zamanında yapılmazsa uçak inmez bile yere. Döner ve Bedfordshire'daki Tempsford Havaalanı'na geri gider. Böylece kaçış penceresi kapanır."

"Kaçış penceresi?"

"Kundrov raporunu Moskova'ya ilettikten sonra, uçağı yakalamak için tek bir fırsatımız olacak. Bunu kaçırsak NKVD seni ele geçirir. Ve buna izin vermeyeceğim."

"Peki Kundrov?"

"Onunla bu konuyu konuştuk. O kendi üstüne düşenlerle uğraşmaya başladı bile. Bütün yapacağım Bern'i aramak, ben Lysander'in geleceğini öğrenince, Kundrov da Moskova'ya raporunu gönderecek. Moskova'daki yetkililer senin ele geçirilmen için burdaki NKVD temsilcileriyle bağlantıya geçeceklerdir. Çark dönmeye başlayacak ve ok yaydan çıkmış olacak. Ondan sonra geri dönüş yok artık."

"Ona güveniyor musun?"

"O da bana bu soruyu sordu. Senin ve benim hayatlarımızı kurtarmıştı." Metcalfe, Kundrov'un iltica isteğini anımsamıştı. "Ayrıca ona güvenmek için başka sebeplerim de var. Ama Lana... her şey sana bağlı."

"Evet."

"Bunu, iyice düşünmeni istiyorum. Çok tehlikeli görünebilir, ama Moskova'ya dönmen bence daha tehlikeli."

Oraya varınca tutuklanman an meselesi."

"Evet dedim, Stiva."

"Yine de sorun çıkabileceğinin farkındasın değil mi?"

"Sana söyledim, ben çocuk değilim. Hayatta hiçbir şey garanti değil' dir. Bizim dünyamızda hiçbir şey güvenli değil. Artık değil. Babamı terk

476

Tristan Dhaneti

etmek... bu beni çok üzüyor sevgilim. Ama onunla son kez vedalaşmıştım, her sabah yaptığım gibi. O yüzden de sana evet diyorum."

Bir iki dakika boyunca her ikisi de sessiz kaldılar.

"Đki yere telefon etmem gerekiyor. Biri benden haber bekleyen Kund-rov'a." Bir kâğıt parçası çıkardı cebinden, kâğıtta Berlin'in merkezinde bulunan bir telefon kulübesinin numarası yazılıydı. "Öteki de Đsviçre'ye. Von Schüssler bir diplomat olduğu için Dışişleri ofisi ona, Almanların pek azının sahip olabildiği uluslararası görüşme imkânını sağlamıştır."

"Çalışma odasında bir telefon var. Buraya gelir gelmez Moskova'daki Alman elçiliğini aramıştı o telefondan."

Saatine bir göz attı, bu gece bunu giderek daha fazla yaptığını fark etmişti.

"Pekâlâ. Beş saatimiz var, hatta daha az. Eğer her şey planlandığı gibi giderse, ben Kundrov'u arar

aramaz o da Moskova'yı arayacak. Olayların hızla gelişip gelişmediğini Kundrov izleyecek. Sonra, herhalde bir saat içinde seni arayacaklar, muhtemelen NKVD'den biri, ama Bolşoy yönetiminin üst kademelerinden biri gibi davranabilir, adını hiç duymamış olduğun biri. Sana babanın hastalandığını, ona bakmak üzere bir an önce Moskova'ya dönmen gerektiğini söyleyebilir. Brüksel-Moskova trenine yetişmek için Berlin Ostbahnhof'una gitmeni isteyebilir. Bu tren dokuz buçukta Brüksel'den ayrılıyor ve dörtte, pardon ikide Berlin'de olup kısa bir süre durakladıktan sonra yolcu alıyor."

"Peki sonra?"

"Sonra Kundrov buraya gelip seni alacak ve uçağa bineceğin noktaya götürecektir. Orası Berlin dışında, terk edilmiş bir film seti. Şimdilerde düşman uçaklarını yanıltıp Berlin'le karıştırmalarını sağlamak için kullanılıyor."

Küçük bir uçağın inebileceği kadar yer var. Terk edilmiş olduğu için, Berlin'in atmış kilometre çevresi içinde en uygun, en güvenli yer orası. Şimdi, bu planın bir şansı olabilmesi için uçağın, senin NKVD tarafından aranmandan sonra, fakat Ostbahnhof'ta olmanın beklendiği andan ön-477

Robert Ludlum

ce girmesi gerekiyor Alman hava sahasına. Kayıtlar sonradan didik didik incelenecek, olaylar açığa çıktıktan sonra. Her şeyin makul ve mantıklı görünmesi gerekiyor. Senin bu telefonu alınca kuşkulandığını ve burdaki idarecilerle konuştuğunu düşünmeliler..."

"'İdarecilerim' mi?"

"Yani adlarına çalıştığın kişiler, özür dilerim. Bunlar benim dünyama ait sözcükler, seninkine değil."

"Fakat bu kadar kısa sürede uçağı ayarlayabileceğim nereden biliyorsun?"

"Tanıdığım bazı kişilerin çok büyük güçleri var. Eğer acil bir uçuş ayarlanamazsa, ayarlanıncaya kadar her şeyi erteleyeceğiz. Kundrov uçaktan emin olmadan Moskova'ya rapor vermeyecek."

Lana durakladı, bir şey düşünüyor gibiydi. "Peki uçak Alman hava kuvvetleri tarafından indirilirse ya da düşürülürse, ne olacak? Ve NKVD de beni tutuklamaya hazırlanırken?"

"Bunları düşünmek istemiyorum, Lana," dedi Metcalfe de biraz du-raladıktan sonra.

"İnsan her zaman en kötüsüne hazır olmalı."

"Bazen seçme şansın yoktur. En iyisi olsun diye umut edersin."

"Birinin hayatı söz konusu olunca bu çok rahat bir yaklaşım. Hatta dünyanın kaderi söz konusu olunca."

"Bunda rahat bir taraf yok. Ben bir Amerikalıyım... bir iyimserim."

"Ve ben de bir Rüşum ve bu yüzden de kötümserim. Sadece birimiz haklı olabiliriz."

"Ama yakında sevgilim, sen de bir Amerikalı olacaksın. Dinle, vaktimiz hızla azalıyor ve biz oturmuş

burda sohbet ediyoruz. Harekete geçmemiz gerekiyor ve çabuk olmalıyız. Eğer her şey yolunda giderse, her ikimiz de artık koşmayı bırakacağımız bir yerde olacağız bir tanem."

478

Tristan Dhaneti

37. BÖLÜM

Metcalf'e binaya girerken kullandığı kapıda durup bekçi köpeklerine bakındı. Görünürlerde bir tane bile yoktu, muhtemelen arazinin etrafını çevreleyen duvarların dibindeki her zaman durdukları yerlerine götürülmüşlerdi.

Metcalf'e Gestapo devriyesi de ortalıktan çekilmiş gibi görünüyordu, belki de geri çağılmışlardı. Bir koşuda Daimler'in bulunduğu park yerine ulaştı, ışık yakmak zorunda kalmadan anahtarların asılı olduğu kancayı bulabilmişti.

Araba hemen çalıştı. Park yerinden çıkıp kilitli bulunan demir ana kapılara doğru sürmeye başladı. Sonra Daimler'i durdurdu. Karanlığın içinde bir sürü Alman çoban köpeği ve Doberman belirmişti, karanlıkta parlayan gözleriyle arabaya bakıyorlardı. Öyle duruyorlardı, içlerinden bazıları hafif uyan hırıltıları çıkarıyordu. Belli ki, ne yapacaklarına karar verememişlerdi, şoförü tanımasalar da otomobili tanıyorlardı.

Ama eğer Metcalf'e kapılan açmak üzere arabadan çıkacak olursa, ki bunu yapabileceği de kuşkuluydu, köpekler onun kokusunu alacak, yabancı olduğunu algılayacak ve saldıracaklardı. Kendini silahıyla korumaya kalksa bu kez de hizmetkârlar, hatta belki von Schüssler bile uyanacaklardı.

Köpekler hırslanarak arabanın etrafını çevirmeye başlamışlardı. Meraklanmış görünüyorlardı, bu tanıdık aracın içindeki yabancı kafalannı ka-nıştırmıştı. Şu an az beş ya da altı taneydiler, hepsi de büyük bir dikkatle ve gergin biçimde arabaya bakıyorlardı.

479

Robert Ludlum

Tehlikeli bir durumdu. Her an köpeklerden biri havlamaya başlayabilirdi, o zaman ötekiler de ona katılacaklardı ve von Schüssler'in adamları da mutlaka uyanacaklardı. Ama kapılan açmak için de arabadan çıkmak zorundaydı. Başka bir seçeneği varmış gibi görünmüyordu ve zaman hızla ilerliyordu. Plan yürürlüğe girmişti, değiştiremezdi. Kaybedecek vakit yoktu!

O sırada gözüne gümüş bir nesnenin parıltısı takıldı.

Arabanın kontrol panelinin üstünde ince, metal bir boru duruyordu. Uzanıp aldı, bu bir düdüktü.

Köpek düdüğü.

Birkaç saat önce şoförün bu düdükle köpekleri yatıştırdığını görmüştü. Dudaklarına götürüp bütün

gücüyle üflledi. Havada belli belirsiz bir inleme sesi duyuldu, belli ki düdükten çıkan ses köpeklerin duyabileceği bir frekanstaydı.

Aniden hırlamalar kesildi. Köpekler arabadan uzaklaştılar, sonra da uysal bir tavırla oturdular.

Çekinerek aracın kapısını açtı, lazım olur, diye düdüğü de bırakmamıştı. Dışarı çıkıp kapılara doğru yürüdü ve kocaman demir anahtarın kilidin üzerinde durduğunu görünce rahatladı. Kilidi açması çok uzun sürmeyecekti, ama daha şimdiden beş dakika kaybetmişti bile.

Ve her dakikaya ihtiyacı vardı.

Chip Nolan'ın sağladığı haritaya bakarak, cesaret edebildiği kadar hızla sürdü arabayı. Orpo'nun, yani Ordnungspolizei'nin dikkatini çekmek istemiyordu.

Arabayı kullanırken, bir yandan da Corky ve Kundrov ile yapmış olduğu düzenlemeleri aklından geçirerek, prova ediyordu. Soğukkanlılığı üe ünlü Corky bile, direk bir hattan Metcalfe'in sesini duyunca çok şaşırmıştı.

"Aman Tanrım, oğlum nerden arıyorsun, Führer'in özel ofisinden mi?" demişti. Metcalfe'in talebini uzun bir sessizlikle karşılamıştı. Metcalfe»

480 Đl

Tristan ihaneti

Corcoran'ın plana çeşitli biçimlerde itiraz edeceğini bekliyordu, ama büyük bir hayretle yaşlı adamın bunu yapmadığını gördü. Gecenin bu saatinde uyandırdığı için bile şikâyet etmemişti. Tek bir itirazı vardı sadece.

"Bu iş taksi çağırma benzemez Stephen. Uçuş koşullarının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, görüş

uzaklığının filan." Sonra yaşlı ajan yöneticisi telefonda birkaç dakikalığına uzaklaşmıştı ve geri geldiğinde de "RAF'ın savaş karargâhı Tangmere'den hemen bir Lysander havalanıyor, saat 03.00'de orda olacak.

Bunu halletmek için ne kadar dil döktüğümü bilemezsin." Sonra seçmiş olduğu kesin buluşma yerini tarif etmiş ve bir dizi talimat sıralamıştı.

Metcalfe telefonu kapar kapamaz Rusun vermiş olduğu umumi telefonda Kundrov'u aramıştı. Konuşmaları bir dakikadan daha az sürmüştü, her ikisi de ne yapacaklarını biliyorlardı.

"Şimdi Moskova'yı arıyorum," demişti Kundrov. "Ama bir kez bunu yaptım mı, geri dönüşü olamaz, biliyorsun."

Şu anda Metcalfe buluşma yerine varmıştı ve hayretler içindeydi. Corky, onu hazırlamıştı ama yine de şok ediciydi.

Açık bir kırlık alanda, dev bir at nalı biçiminde yerleştirilmiş binalardan oluşan muazzam büyüklükte bir kompleksi burası. Merkezde hangara benzeyen, oluklu çelikten damı olan müthiş büyük, beton bir bina bulunuyordu. Bunun her iki yanında da daha küçük, tuğla yapılar vardı. Çok sayıdaki bacalardan dumanlar tütmekteydi. Binaların etrafına yakıt tankları ve boş variller saçılmıştı. Bir tür sanayi tesisine benziyordu, belki de dev bir mühimmat fabrikasına.

Aslında bu bir sahne dekoruydu. Ortadaki bina gerçekte, ama iki yanındaki yapılar yapaydı, variller, yakıt tankları ve kamyonlar da muhtemelen sahteydi.

Burası terk edilmiş bir film stüdyosuydu, Naziler tarafından el konulmuş ve ateş edilsin diye bir tuzak yemine dönüştürülmüştü. Hitler'in adamları son birkaç ay içinde bunun gibi düzinelerce yer yapmışlardı... sa-481

F:31

Robert Ludlum

dece Berlin'de on beş tane vardı. Söylentilere göre İngilizlerden esinlenmişlerdi, onların yakın zaman önce Britanya savaşında yapmış oldukları beş yüz maket kentten. Bu kentlerin havaalanları, gemi tersaneleri ve üsleri vardı; Naziler bunları bombaladılar diye, gerçek kentlerin uzağına yapılmışlardı. Bu stratejik kandırmaca büyük bir basan kazanmış, Nazilerin kıymetli zaman ve malzemelerini boşa harcamaları sağlanarak, kentler büyük ölçüde korunmuştu.

Tarihteki ünlü Çin taktik ustası Sun Tzu, "Bütün savaşlar hile ile kazanılır," demişti ve Naziler bu prensibi büyük bir ciddiyetle benimsemişlerdi. Berlin'de, Kurfurstendamm ile Kaiserdamm arasında yer alan Lietzen-see Gölü, dışarıdan gelen bombardıman uçaklarının kent merkezini saptamaları için yararlı bir ipucu oluşturuyordu, bu yüzden Lufhvaffe, düşmanları yanıltmak amacıyla gölü, üzeri ahşap plakalarla kaplanmış

şamandıralarla doldurmuştu, yukarıdan bakıldığında bir mahalle görüntüsü veriyordu böylece. Sokak lambalarını köknar ağacı gibi boyamışlar, Tiergarten'den Brandenburg Kapısı'na kadar bütün Charlottenberger Chaussee'nin üzerine kamuflaj ağlan germişler ve üstlerini yapraklarla, çalılarla, bitkilerle doldurarak kuru görüntüsü kazandırmışlardı. Ostkreuz S-Bahn İstasyonu'nun çevresine sahte hükümet binaları dikip yabancı keşif uçaklarının pilotlarının oranın Wilhelmstrasse olduğuna inanmalarını sağlamışlardı.

Ama bütün Almanya'da burası kadar karmaşık ve ayrıntılı başka bir tuzak bölge olamazdı.

Brandenburg Stüdyoları 1921'de, Alman film sanayiinin zirveye çıkıp Hollywood'a rakip olduğu dönemlerde kurulmuştu. Marlene Dietrich ve Pola Negri gibi efsanevi yıldızlar, Fritz Lang ve Ernst Lubitsch gibi yetenekli film yapımcıları hep burada çalışmışlardı. Üçüncü Reich'in işbaşına gelip film endüstrisinin kontrolünü de ele geçirmesinden kısa bir süre sonra, bütün, "Aryen ırktan olmayanların," uzaklaştırılması, Brandenburg Stüdyoları'nın da sonu olmuştu. Naziler de, daha önce vahşi batı filmleri için ya da din tarihini anlatan filmler için kullanılan bu dev sahayı kendi-482

Tristan Dhaneti

lerine tahsis etmişlerdi. Yaklaşık yirmi yıldır Brandenburg Stüdyoları'nın bütün tarihini oluşturan sahne dekorları ve tüm film malzemeleri, ortadaki büyük binanın koca stüdyosuna doldurulmuştu. Birçok Alman film klasiğinde rol almış olan dekorlar şimdi orada tozlar içinde, kaderlerine terk edilmiş duruyordu.

Ama Luftwaffe'nin hile uzmanları ana binanın iki yanına sahte binalar kondurarak, bütün sahayı silah üretilen bir kompleks gibi göstermeyi başarmışlardı. Bacalardan çıkan sahte dumanlar bile -ki düşman uçaklarının dikkatini çekiyorlardı- son derece inandırıcıydı. Gerçekten zekice bir çalışmaydı bu.

İngiliz uçaklarını şaşırtmak için Berlin'in hemen batısında bulunan bu bölgenin seçilmiş olması da bir başarıydı, çünkü gerçekten de bu bölgede birçok gerçek askeri mühimmat üretimi yapan fabrika bulunuyordu. Siemens'in Kraftwerk West tesisleri, AEG fabrikaları, Telefunken'in radyo-verici fabrikaları, Alkett tank üretim tesisleri ve Maybach motor fabrikası hep bu bölgede yer alıyordu. Nazi savaş makinesinin ihtiyaçlarını karşılamak için Berlin'de hummalı bir faaliyet sürmekteydi.

Tabii ki, tüm diğer tuzak atış alanları gibi burası da ıssızdı. Bu yüzden de Metcalfe, Lana ve Kundrov'un buluşabilmeleri için Berlin'deki en uygun yer olmuştu. Daha da önemlisi, karla kaplı, geniş, eski stüdyo arazi-siydi. Burası bir Lysander'in rahatça inip kalkabileceği kadar büyük bir araziydi.

Gökte, dolunay olmasa da, kocaman bir ay parlamaktaydı ve bu da bir şanstı, pilota yeterli ışığı sağlamış

olacak, diye düşünüyordu Metcalfe. RAF'ın elinde Berlin'in havadan çekilmiş fotoğrafları vardı, aslında bu tuzak saha da İngiliz istihbaratı tarafından gayet iyi bilinmekteydi. Ne de olsa, ağustostan beri Berlin'e kırktan fazla hava saldırısı yapmışlardı ve her seferinde daha başarılı oluyorlardı.

Yine de, uçağın görevini bir aksaklık olmadan yapabilmesi için yapılması gereken şeyler vardı. Corky, Metcalfe'e yardımcı olması için Chip

483

Robert Ludlum

Nolan'ı göndermişti. FBI ajanı, gerekli malzemelerle birlikte gelecekti. Bunların arasında pilota, önceden belirlenen şekilde, alanın güvenli olduğunu Mors Alfabesi kullanarak bildirmelerini sağlayacak fenerler de bulunuyordu. Eğer Lysander'in pilotu yerden bu güvenlik işaretlerinin geldiğini görmezse, aynen yoluna devam edip yere inmeden İngiltere'ye geri dönecekti. Nolan ayrıca işaret fişekleri de getirecekti. Corky üç işaret fişeklerinin, iniş alanını belirtmek üzere L biçiminde yerleştirilmesi talimatını vermişti. Pilot inişini bunlara göre ayarlayarak yapacak ve uçağın motoru çalışır vaziyette bekleyecekti... bir kez motoru durdurduktan sonra Lysander'leri tekrar çalıştırmak çok güç oluyordu. Zaten yerde en fazla üç dakika kalacaktı, her şeyin yolunda gitmesi halinde bu süre yeterli olacaktı. Ama bu varsayım aslında pek de gerçekçi görünmüyordu.

Yolunda gitmeme ihtimali olan pek çok şey vardı, işin içinde çok fazla insani etken bulunuyordu.

Bütün yapay mühimmat fabrika alanı zayıf bir zincirle kordon altına alınmıştı; ne de olsa amaç bu bölgeyi korumak değil, yukarıdan bakana korunuyor izlenimi vermektir. Metcalfe, Daimler'i açık kapıların birinden içeri soktu ve beton stüdyo binasının önündeki şoselerden birine park etti. Etrafta beklenmedik kimselerin olmadığından emin olmak için arabadan çıkıp Chip ile buluşacakları binaya yaklaştı. Yapay tuğla binalardan birinin önünden geçti. Otuz, kırk adım öteden bile boyalı tuğlalar gerçek gibi görünüyordular. Kontrplak cepheye çizilmiş olan pencereler de görüntünün inanılabilirliğini artırıyordu.

Yine saatine baktı. Chip de gelmiş olmalıydı. Stüdyo binasının ön kapısına yaklaştı. Bir ses -Nolan'ı tanıdığı sesinden- içerlerden bir yerlerden onu çağırıyordu.

FBI ajanı elinde tahta bir kasayla insanı şaşırtacak kadar gerçek görünen bir Berlin dekorunun önünde duruyordu. Dekor on dokuzuncu yüzyıldan kalma binaların önündeki bir cadde görünümüydü. Yerler yine yapay parke taşıydı, sokak lambaları, posta kutusu ve açık hava kahvesiyle 484

Tristan Dhaneti

cadde yaşıyor gibiydi. Metcalfe birden bu sahneyi bir Marlene Dietrich filminde görmüş olduğunu anımsadı.

"Hey gelmişsin bile!" diye seslendi Metcalfe de. "Tam zamanında. Burda olmana seviniyorum. Bu iş kolay olmayacak."

Binanın içini şaşkın bakışlarla taradı. Bir Avrupa demiryolu istasyonu büyüklüğündeydi. İçerisi sıra sıra dekorlarla doluydu, bazıları devrilmiş, bazılarıysa tek başına kurulu duruyorlardı, sanki birkaç dakika öncesine kadar burada film çekiliyormuş gibiydi. Bir sessiz film klasiği olan The Cabinet of Dr. Caligari'de kullanılmış benzeyen, bir dizi Alman ekspresyonistinin evi vardı az ötede, evler her tarafa eğilip bükülmüş, olur olmaz yerlerine pencereler resmedilmişti. Sonra bir Manhattan dairesinin ayrıntılı iç mekânı. Alp dekorları önüne yerleştirilmiş küçük bir İsviçre köşkü. Gotik harflerle vitrin camına KONDITOREI yazılmış bir fırının ön cephesi. Hemen hemen gerçek boyutlarında Londra çatılan.

Chip alçakgönüllü bir tebessümle gülümsedi. "Büro'da ne derler bilirsin. Ne kar, ne yağmur, ne sıcak, ne de gecenin karanlığı... Hayır, dur bir dakika... bu postaneydi." Yere otururken Nolan'ın gözleri sıcak ama tetikteydi.

"Her neyse, burda olmana seviniyorum."

"Seviniyor musun?" Nolan gülümsedi. "Bütün o bölümlendirme prensiplerine saygınlı mı? Ancak bazen meslektaşlarını karanlıkta bırakmak en tehlikeli şeydir."

Metcalfe omuz silkti. "Olabilir."

"Biliyorsun, benim bu randevudan ancak bir saat önce haberim oldu. Ve sorun şu ki, burda doğru dürüst bir operasyon yapıldığına ilişkin ciddi kuşkulananın var. Güvenliğimiz çok büyük bir tehlike altında gibi görünüyor."

"Yani bunu şimdi mi anladığımı söylüyorsun? Corky'nin çoktan..." Metcalfe aniden sustu. Yaşlı ajan yöneticisinin daima bilgiyi parçalara ayırdığını hatırlamıştı. "Bak, bana söylemen gereken bir şey var mı?"

Varsa he-

485

Robert Ludlum

men söyle." Saatine baktı ve Lysander'in o anda ülkenin hangi parçası üzerinde uçmakta olduğunu tahmin etmeye çalıştı. Sinirleri kopacak gibi gerilmişti.

"Yanlış anlıyorsun. Sanırım senin, bana söylemen gereken şeyler var." "Anlayamadım."

"Sanırım bir sürü şeyi bir araya getirebiliriz, ikimiz, eğer notlarımızı karşılaştırırsak. Ama sen de kartlarını masaya açmak durumundasın. Başlangıç olarak, Berlin'de ne yapıyorsun?"

"Bildiğini sanıyordum." Etrafı gösteren bir işaret yaptı. "Bir temizlik hareketi."

"Đyi de niçin?"

"Bu çok karışık bir konu ve şimdi bunlara girmenin sırası değil, tamam mı? Sadece işin içinde bir Rus olayı var diyelim."

"Bir Rus olayı, doğru." Nolan bir adım yaklaştı, yüzünde kararlı bir ifade vardı. "Ve sen bu Rusu kaçıyorsun."

Metcalfe güçlükle omuz silkti. "Bir anlamda." "Yoksa Ruslar mı seni kaçırıyor?" "Sen ne diyorsun?"

"Sana ne söylediklerini bilmem gerekiyor dostum." Nolan üst perdeden bir ses tonuyla konuşmuştu.

"Anlamıyorum." Metcalfe şaşkınlığını gizlemekte sıkıntı çekmemişti. FBI ajanının bakışları buz gibiydi, Metcalfe bu bakışı tanırdı. Bu, dikkatli ve tetikte durup sessizce bakmanın önemini bilen profesyonel bir sorgulayan bakışıydı. "Bak, seni o GRU dostunla birlikte gördüm. Kund-rov, değil mi? Opera binasının önünde? Onunla çalıştığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Onunla çalışmak mı dedin? Oğlum sen her şeyi yanlış anlamışsın. O bizimle çalışıyor, bize yardım ediyor dışardan ve kendini büyük bir tehlikeye atarak yapıyor bunu!"

486

Tristan Đhaneti

Nolan kısa, alaycı bir kahkaha attı. "Karlı bir dağın tepesinde çingiraklı yılan bulan adamın hikâyesini bilirsin.

Çingiraklı yılan, 'Donuyorum burda, açlıktan ölüyorum. Beni aşağı, vadiye götür, sana asla zarar vermeyeceğime söz veriyorum. Ben ötekilere benzemem,' demiş. Adam da dediklerini yapmış.

Vadiye iner iner adamı kışından ısırmış. Adam, 'Ama söz vermiştin,' deyince de, 'Hey, beni eline alırken ne olduğumu biliyordun,' diye cevap vermiş."

"Bu çok değerli uyarına teşekkür ederim. Ama işaret fişeklerini zamanında yerlerine yerleştirmesek, yani hemen demek istiyorum..."

Nolan itirazlarını sürdürdü. "Ben sadece söylüyorum. Sana anlattıkları her şeye inanamazsın. Her şeyin bir sebebi vardır ve bu sebep de daima bir kandırmacıdır. Nifak tohumu ekmek içindir. İnsanların gerçek dostlarına sırt çevirmelerini sağlamak içindir." Nolan durdu. "Peki sana benim hakkımda ne dedi?"

"Ne?" Metcalfe'in şaşkınlığı bir an sonra kızgınlığa dönüşmüştü. Yeniden saatine baktı. "Senden söz etmedik. Niye edecektik ki?" Bunları söyledikten hemen sonra aslında Kundrov'un Nolan 'ı sormuş olduğunu hatırlamıştı. Bu yüzü bir yerde görmüştüm. Belki de fotoğraf albümlerimizden birinde.

"Bir sebebi yok," dedi Nolan rahat bir tavırla. "Ben her şeyi kurcalayan, soruşturan türden bir adamım sadece."

"Eğer sistemdeki çatlağın ben olduğumu düşünüyorsan... bu sadece delilik, tamam mı?"

"Hey, sakın ol evlat." Nolan, Metcalfe'in yüzünü incelemeyi sürdürdü ve çok uzun gibi gelen bir süre sonra, sanki tüm kuşkulandan anmış gibi, genç adama göz kırpıp gülümsedi. "Sadece emin olmam gerekiyordu."

"Dinle, bana yardım edecek misin etmeyecek misin?" Metcalfe kelimeleri ısırır gibi söylemişti.

"Tekrar ediyorum, casusluk sanatı, insanlara fark ettirmeden kirliliğini gördürmekten ibarettir. Ruslar da bu işte çok ustadırlar. Bak, ne an-487

Robert Ludlum

latacağım. Birkaç hafta önce bir casusluk örgütünden haberdar oldum. Ulaşılması son derece zor, son derece gizli bir örgüt. Bütün Avrupa'da, hatta Amerika'da operasyonlar yapıyor ve Amerikan dış politikası için büyük tehlike yaratıyor. Washington'u bombalayacak bir Stuka bombardıman uçağı bile bu kadar büyük hasar yaratamaz." "Tanrım, Chip, bundan emin misin?"

"Yüzde yüz eminim dostum. Ama biz de boş durmadık. Etrafındaki çemberi daraltıyoruz. Piçleri birer birer temizliyoruz. Yeni bir isim öğrendiğim an harekete geçiyoruz. Yalnız ortalıkta rengini belli etmeyen çok fazla kahrolasıca var. Yüksek mevkilerde bulunan Amerikalılar ve Avrupalılardan oluşan, hücre tipi bir teşkilattan söz ediyorum, birçoğu eski, köklü ailelerden geliyor, bazıları gücü elinde bulunduran iç halkalarda hatta.

Gerçekten büyük bir başarı."

"Ama eğer Sovyetler yarattıysa bu örgütü..." "Ben öyle demedim. Yapmaları da gerekmiyor zaten. Yoldaş

Le-nin'in en sevdiği soruyu hatırlıyor musun: Kim kâr ediyor? Böyle bir casusluk örgütünün kazanç

sağladıklarından biriysen, onu kimin kurduğunun ne önemi var ki?"

"Nasıl olur da Corky bundan hiç söz etmez?" "Belki o da bunun bir parçasıdır." Nolan yine göz kırpmış ve Metcal-fe'e doğru bir adım atmıştı. "Hatta belki sen de."

Kan tepesine sıçramıştı Metcalfe'in. "Ne kadar delice bir şey söylediğinden haberin var mı? Senin bu paranoyak fantezilerine ayıracak vakit yok. Ve bir daha bu tür suçlamalar yapacak olursan, sana..."

"Dinle, bunu beğeneceksin. Ben trafik işaretlerini izlerim. Yollan bilirim. Đnan bana, şeytanın bilmediğini bilirim, senin hayal bile edemeyeceğin yöntemlerle. Rus istihbaratı, Sicherheitsdienst'teki dostlanmın bana kınlamaz dediği bir şifreyi çözdü ve aniden GRU, beni tuzağa düşürmek için adamını yolladı Berlin'e. Sonra da tek bildiğim senin Corky'ye bir telefon ettiğin ve onun da hemen benimle temas kurup saçma sapan bir ba-488

Tristan Đhaneti

haneyle, elimde fenerler ve işaret fişekleriyle burda bulunmamı istediği." Ağır ağır başını sallıyordu. Yüzünde tiksinti dolu bir tebessüm vardı. "Kusura bakma ama bunu yemem. Corky'nin boktan işleriyle uğraşacak değilim artık. Artık açık oynama zamanı geldi James ya da Stephen mi desem?"

Metcalfe yıldırım çarpmış gibi oldu. Sicherheitsdienst'teki dostlanm. Birden dehşet içinde kavramıştı her şeyi.

Hain Nolan di.

Her şey onun başının altından çıkmıştı.

"Yüce Đsa!" diye bağırdı Metcalfe. "Sen... onlann hepsini mahveden sendin!" Zihni deli gibi çalışıyordu.

Daha Metcalfe farkına varmadan, Nolan'ın elinde bir tabanca -bir Colt .45- belirmişti. Doğruca Metcalfe'in alınına nişan alınmıştı.

Telefon çaldı, sesi tiz ve kulak tırmalayıcıydı.

Lana Baranova yattığı yerde telefonun çalışını izliyordu, bu telefonun getireceği şeyler onu dehşete düşürmekteydi, bilmek daha da korkunçtu.

Üç kez çaldıktan sonra telefona birisi cevap verdi, muhtemelen hizmetkârlardan biriydi ve bir sessizlik oldu.

Yattığı yerde ürperiyor, titriyordu. Toplanmış, hazırды.

Birkaç dakika sonra kapısı vuruldu.

"Evet?"

Kapı yavaşça açıldı. Rudi'nin ayak işlerine bakan adamlanndan biri, Eckbert sabahlığıyla ve darmadağınık saçlarıyla kapıda duruyordu. Beceriksiz bir tavırla söze başladı. "Entschuldigen Sie,

madam. Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama size bir telefon var."

"Paris istasyonundaki adamlar... Sen olmasan Naziler oraya sızamazdı... Roger Martin... Amos Hilliard..."

Sendin!" Metcalfe yüreğinin sıkıştığını hissediyordu.

489

Robert Ludlum

Chip'in kırmızı suratı terden parlıyordu. Sulu gri gözleri ölü gibi bakmaktaydı. "Bana hakkettiğimden daha fazla itibar ediyorsun, arkadaş. Ben sadece SD'ye doğru yönü gösterdim, bir şeyler öğrendikçe isimler ve yerler ilettim onlara... evi temizlemek için onlann kendi adamları var."

"Evi temizlemek..." diye tekrarladı Metcalfe. Kepçe Martin'in korkunç sonu canlandı gözünde. Amos Hilliard'ın. Derek Compton-Jones'un ve Johnny Betts'in... İçinde korkunç bir öfke kabanyordu. Kendisine doğrultulmuş olan silahın namlusuna baktı. Tıpkı sertlikle bakan siyah bir göze benziyordu. Bakışlarını Chip'in gözlerine kaldırdı, onlar da bir çift boş delik gibiydiler. "Silahı indir Chip," dedi.

"Bak, bazen vatanseverler çirkin seçimler yapmak zorunda kalırlar," dedi Nolan. Silah titremiyordu. "Dünya hoş bir yer değil. Taraf seçmek zorundasın."

"Seçmek... taraf?" Metcalfe patlamıştı. "Ve sen hangi... tarafı seçtin? Faşistlerin tarafını mı? Nazilerin? Adolf Hitler'in!"

"Ben gerçekçiliğin tarafını seçtim, dostum. Ben daha güçlü bir Amerika'yı seçtim. Roosevelt ve onun Sovyet yanlısı ekibinin Amerika'yı döndürmeye çalıştıkları, yumuşak sosyalist tarzı yönetimi değil. Bak ve gör Metcalfe eğer etrafında olupbitenleri görmeyecek kadar kör değilsen, belki acımasız gerçeklerle yüzleşebilirsin. Washington'da maaşlı binlerce komünist var ve Roosevelt bunu biliyor. Peki ne diyor? Diyor ki, 'En iyi dostlarımdan bazıları komünisttir.' En yakın danışmanı kim?" "Harry Hopkins. Silahı indir, Chip."

"Doğru. Harry Hopkins. Çok etkili olduğu bilinen bir Sovyet ajanı. Ve Beyaz Saray'da yaşıyor. Roosevelt'in beyin takımının çoğu, kayıtlı Komünist Parti üyesi. Joe Amca'nının takipçileri. 'Joe Amca tanınması gereken bir adamdır,' diyor yoldaşlar. Roosevelt işbaşına gelince ilk olarak ne yaptı? Sovyetler Birliği'ni resmen tanıdı. Rusya'yı çalan gangsterleri ya-sallaştırdı, kahrolası dünyaya komünizmi yayacaklarını açıkça ilan eden Bolşevikleri temize çıkardı. Roosevelt ve Kızıl-sever kafadarlan dünyayı 490

Tristan Dhaneti

köle imparatoru Sovyetlere hediye ettiler. Tek bir dünya hükümeti kurup Moskova'dan yönetsinler diye. Sen bunları anlamıyorsun, değil mi Metcalfe?"

"Tek anladığım senin Tann'nın belası bir faşist olduğun," dedi Metcalfe sakın bir tavırla.

"Bu sadece bir kelime," diye atıldı Chip. "Nasyonal Sosyalistler, Naziler, faşistler -ne dersin de,

aldırmıyorum- sen en iyisi dua et de gelecek onlann elinde olsun. Hitler'e ister katıl, ister katılma, ama eğer onun bozulmuş, çürümüş, Yahudilerin ve Komünistlerin eline geçmiş bir ülkeyi, nasıl temizlediğini, ona nasıl bir güç kazandırdığını, nasıl Avrupa'nın en güçlü, en kudretli ulusu haline getirdiğini görmüyorsan, aptalsın demektir."

"Buna tiranlık derler." |-

"Hayır, dostum. Tiranlık diye, Rusya'yı ele geçiren, beyaz ırka soy kırım uygulayan o Slav haydutlarının yaptığına denir. Bana bir şey söyle Metcalfe: O toplumun üst kesiminden olan ailen mi seni böyle pembe yetiştirdi, yoksa seni Yale'de mi bu hale soktular?"

Metcalfe gülümsedi. "Yani sen böyle sanıyorsun, benim bir komünist olduğuma inanıyorsun?"

"Hayır sen komünistlerden değilsin Metcalfe. Sen nesen biliyor musun? Lenin'in tabiriyle, 'Yararlı bir aptal'. O, ne kadar acımasız olursa olsun, Batı demokrasilerinde Komünist Enternasyonalisi savunan, akılsız Sovyet yandaşı kış yalayıcılar için bu tabiri kullanıyordu. Şimdi de siz yararlı aptallar hepimizi bizim için hiçbir tehdit oluşturmayan bir ulusla savaşmaya zorluyorsunuz. Milyonlarca Amerikan genci Avrupa Joe Amca için güvenli bir yer olsun diye ölebilir sizin yüzünüzden."

"Bizim için bir tehdit oluşturmayan... bunları söylerken Nazi Alman-yası'm mı kastediyorsun? Üçüncü Reich'ı? Tanklarıyla şimdiden Fransa'yı, Polonya'yı, Norveç'i, Danimarka'yı ve Hollanda'yı ezmiş olan..."

"Lebensraum. Nefes alacak alan, diyelim. Sanırım, biz Hitler'le uğraşırken, Joe Amca'nın sağda solda ne kadar çok toprağı ele geçirdiğini fark

491

Robert Ludlum

etmedin, ha? Finlandiya'yı, Litvanya'yı, Letonya'yı ve Estonya'yı, Romanya ve Polonya'dan koca koca lokmaları çoktan yuttu, mideye indirdi... Ve savaş başladı başlayacak. Roosevelt ve onun Bolşevik ustaları Hitler'in Almanya'dan komünizmi silmiş olmasından hiç memnun değiller. Nazi Al-manyası Bolşevizm'e karşı tek direnç noktamız. Roosevelt'in bizi savaşa sokmak istemesinde şaşılacak bir yan yok. Bu global bir karmaşa dostum ve Amerika da bunu yanlış taraftan körüklüyor. Beyaz Saray ve devlet bürokrasisinde yer alan çıplak kışlı çocuklar Joe Amca için fahişelik yapmakla meşguller ve sonra da Roosevelt yalaka dostu Alfred Corcoran'ı Hitler'e, tek gerçek dostumuza karşı bütün dünyaya ajanlar yollamakla görevlendiriyor.

Senin gibi ajanlar, Metcalfe gerçekten bir şeyler yapıyorlar. Sahada operasyonlar yönetiyorsunuz ve sonunda gerçek bir tehdide dönüşüyorsunuz. Çünkü eğer senin gibi adamlar durdurulmazsa, Moskova'daki dostlarınız yakında bütün Avrupa'yı kazın boku yuttuğu gibi yutacaklar."

Metcalfe sadece başını salladı. "Şimdi anlıyorum. Bu yüzden Kund-rov hakkında konuşmak istedin. Sovyet istihbaratının senin peşinde olup olmadığından emin değildin. Kimliğini açığa çıkarmış olmasından korku-yordun."

Nolan omuz silkti. "Emin olmanın tek bir yolu vardı. Seninle yüz yüze gelip o yavru köpek bakışlı gözlerinin içine bakmalıydım."

"Yani yalnız olmalıydık," diye devam etti Metcalfe, yüksek sesle düşünür gibiydi. "Kendini asla ortaya çıkarmazdın, dosyalara koymazdın. Hayır. Sen sadece Reich'ın Birleşik Devletler istihbarat servislerinden birinde görevli en üst düzey vakalardan biri olarak, isimsiz kalmalıydın. Kim olduğun kolayca anlaşılabilirdi dikkat etmezsen."

"Haklısın, bu şekilde algılanmaya asla izin vermezdim. Hayır, eğer bir şeyleri paylaşacak olsam bu ancak tamamen güvendiğim biri ile olurdu. Kişisel olarak birlikte çalıştığım biri. Doğal olarak sıkı ağızlılık çok önemliydi. Ama sen bizi G-adamlar olarak biliyorsun. Bizler, kendi dostluk sistemimiz içinde kalan büyük inanç sahipleriyiz. Senin götü boklu Corco-492

Tristan ihaneti

ran'ına benzemeyiz, bütün o bölümlendirme saçmalıklarıyla. Aman Tanrım, o ne domuzdu. Tann'nın belası bir domuz ve bir tehlike." "Domuz muydu?" dedi Metcalfe zayıf bir sesle. "Ah, evet, geçmiş zaman. Doğru.

Korkarım dostlarım birkaç saat önce ona bir ziyarette bulundular. Sanırım artık aramızda değil. Duyduğuma göre altına yapmış ihtiyar. Kâhyası Frau Schibli için üzüldüm ama yolumuza çıkmıştı ne yapalım?"

"Seni lanet olası piç!" diye haykırdı Metcalfe. Nolan bir elini silahtan çekti ve hafif bir işaret yaptı. Metcalfe arkasında bir hareket olduğunu duydu, sanki sürünerek yaklaşan bir yılanın sesini duymuştu ve birdenbire boynuna bir şey dolandı. Nefes alamıyordu! Bir tür tel gırtlakını kesiyordu.

"Teşekkürler Herr Kleist," dedi Nolan. Başka bir hareket yaptı eliyle ve tel aniden gevşedi.

Metcalfe öksürdü. Telin kesmiş olduğu yer çok acıyordu, sanki ateşten bir çember var gibiydi boğazında.

"Alman dostlarımın sana soracağı birkaç soru daha var," dedi Nolan. "Onlan da netliğe kavuşturmamız gerekiyor. Şimdi, bir kez daha soruyorum: Berlin'de ne yapıyordunuz?"

"Geber, pislik!" Metcalfe'in sesi mezardan gelir gibiydi, tel gırtlakında çok hasar yaratmıştı.

"Önce sen, oğlum," dedi Nolan, alaycı bir tavırla göz kırparak. "Önce sen. Dinle, oyun oynamaya kalkabileceğini sanma. Asil bir meydan okuma ha? Tamam tamam. Ama burda olmayan seyircilere oynamış

oluyorsun. Hiç çite takılmış bir yavru dana görmüş müydün ve onun ağır ağır bo-ğuluşunu? Sanmam, senin geldiğin yerlerde öyle şeyler olmaz. Ama inan bana korkunç bir görüntüdür. Çok ilkel bir yanı vardır, öyle...

öyle yavaş boğulursun ki ve giderek paniğe kapılırsın, ama en korkunç yanı bu da değildir. Ölmek için kötü bir yol."

Robert Ludlum

Nolan'ın bir el hareketiyle tel yine boğazına dolandı ve giderek sıkı-laşmaya başladı. Metcalfe, sanki bütün kanı başına pompalanıyor, ama geri dönemiormuş gibi, yüzünün kızardığını hissediyordu. Beyninde art arda acı dalgalan patlıyordu.

Ben sadece SD'ye gidecekleri doğru yönü gösterdim... Onların bu isleri halledecek adamları var... Ev temizliği.

Bu Paris'teki, Moskova'daki suikastçıydı. Roger Martin'i, Amos Hil-liard'ı, Paris telsiz istasyonundaki adamları öldüren kişi...

Uzaklardan Nolan'ın merhametsiz bir soğukkanlılıkla konuşan sesini duydu. "Bırak hepsi geçsin, Stepnen,"

diyordu, neredeyse şefkatle. "Yapmış olduğun her şey ve yapmaman gereken her şey. Düzdüğün bütün o kadınlar ve asla düzmemen gereken bütün o kadınlar... bırak hepsi geçsin gitsin."

Başka bir el işareti: telin yine aniden gevşemesi ve ıstırabın giderek uzaklaşması. "Neden bahsettiğimi anlar gibi oldun mu? Şunu bil, bunu yapmaktan nefret ediyorum. Gerçekten ediyorum. Ama dediğim gibi, tarafını seçmen gerekir ve sen yanlış tarafı seçtin. Şimdi aklın başına geldi mi? Hayır mı?" Üzgün bir bakış. "Herr Kleist, rica edeceğim." "Bekle!" diye atıldı Metcalfe.

"Üzgünüm Metcalfe, gerçekten bundan zevk almıyorum. Ama düşünmek zorunda olduğum daha önemli şeyler var."

"Kesinlikle haklısın," dedi Metcalfe soluk soluğa. "Kullanıldım. Ben bir maşaydım."

Chip kuşkulu gözlerle bakıyordu. "Ölüm döşeginde yaptığın bu konuşmayı biraz kuşkuyla karşıladığım için beni bağışla," dedi sonra.

"Gerçek şu ki, bunlar bir süredir aklımdan geçiyordu," dedi Metcalfe cevap olarak. Konuşmak canının acımasına neden oluyordu ama devam etmek için kendini zorladı. "Bilirsin, insan kendine sonsuza kadar yalan söyleyemez. Corky'nin beni neyin içine attığını tam olarak bilemiyordum.

Tristan Dhaneti

Beni Rusya'ya Almanya'ya saldırmayı planlayan bazı önemli devlet memurlarına yardımcı olmam için yollamıştı."

Nolan yaklaşıp Metcalfe'in yüzünü inceledi ve tiksinişmiş bir şekilde başını salladı. "Devam et."

"Burda da bununla ilgili çalışıyorum. Ben... Tanrım, Chip, ben ne halt biliyordum ki? Gözlerinde yıldızlar uçuşan, üniversiteden yeni mezun olmuş bir çocuktum daha, dünyayı kurtarmaya gidiyordum

ve bu akıllı yaşlı danışman da beni kanatlarının altına alıyordu. Tanrım! Gözlerim ka-maşmıştı."

Şimdi Chip tereddüt eder gibiydi. Silahını indirmemişti ama Metcalfe FBI ajanının tetikteki parmağının bir parça gevşediğini görebiliyordu. Bu, Chip'in karşı koyamayacağı bir yemdi, cazibesine kapılmak üzereydi.

"Bana plandan söz et," dedi Chip.

"Tanrım, çok akıllıcaydı. Yani gerçekten çok şaşırtıcı bir plandı," dedi Metcalfe sır verircesine. Sanki kimsenin duymadığından emin olmak istercesine iki yanına bakındı. Aksiyon, gelecek reaksiyonun en az iki katı hızla yapılmalı, diye düşünüyordu Metcalfe. Ani, hiç beklenmedik bir anda olmalı. Tek yolu bu. Peki arkasındaki suikastçı neredeydi? Boğazına teli dolama açısına bakılırsa Metcalfe ile hemen hemen aynı boydaydı. Adamın nefesini hissetmediğine göre en az iki adım gerisinde duruyordu ve boğma telinin yapısı nedeniyle iki adımdan uzakta da olamazdı. Metcalfe devam etti. "Bu geçen gün görüştüğüm Kundrov adlı adam? Belli ki onun GRU'dan olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Chip başını salladı.

Şu an nişan almış durumda değil, diye düşündü Metcalfe. Kendini kaptırmış bir halde dinliyor, tüm dikkatini söylediklerime vermiş durumda, aynı anda iki şeye birden konsantre olamaz.

"Eh, işte planın en akıllıca kısmı." Sır veren birinin doğal bir tepkisi gibi Chip'e doğru bir adım atıp eğildi. O

arada boynunda uyan anlamındaki gerilmeyi de hissetmişti. Aniden ışık hızıyla sağ elini uzatıp silahı nam-495

Robert Ludlum

lusundan, tetiğe yakın bir yerinden yakaladı ve hızla yukarı kaldırdı. Aynı anda, sol dirseğini de geriye, onu boğmaya çalışan kişinin bulunduğunu tahmin ettiği yere doğru hızla ve büyük bir güçle savurmuştu.

Arkasından duyduğu ani nefes verme sesi, hedefini ıskalamadığını gösteriyordu. O anda Colt ateş aldı ve patlama sesi yankılanırken, kurşun tavandaki çelik ko-rugandan sekti. Metcalfe de o anda kendisini kurşunlara hedef olmayacak biçimde hafifçe döndürerek yandan Chip'in üzerine atıldı ve FBI ajanını yere devirdi.

Yerde boğuşurken, birkaç adım ötede yakışıklı, aristokrat görünümlü, düzgün hatlan olan bir adamın durduğunu görmüştü.

"Seni orospu çocuğu!" diye bağırmıştı Chip iki adam silahın kontrolünü ele geçirmek için mücadele ediyorlardı. Sonunda Metcalfe bir darbeye silahı Chip'in elinden düşürmeyi başardı, ama bu kez de fırlayıp on, on beş metre uzağa, beton zemine düşmüştü. Chip silahın nereye gittiğini görmek için döndü ve aynı anda Metcalfe dizini adamın kasıklarına gömdü. "Tann'ın cezası Nazi!" diye bağırdı ve Chip'in kasıklarına bir tekme daha attı etkisini artırmak için.

Chip acıyla, kıvranıyordu.

Metcalf'e, ikinci adama -Nolan'ın Herr Kleist'ine- döndü, adam bir çakal gibi hızla silahın bulunduğu yere doğru koşmaya başlamıştı. Metcalf'e silaha ulaşmadan onu ele geçirmeliydi. Belinin arkasından kendi silahını çekti ve suikastçının arkasından atıldı, silahın parıltısını görebilmek için gözlerini dört açmıştı. Ama neredeydi ol Silah ortalıkta görünmüyordu. Ve adam da. İkisi de ortalıktan kaybolmuşlardı.

Metcalf'e etrafına bakındı. Saklanacak çok fazla yer vardı, silahlı suikastçının arkasına sığınabileceği bir sürü kocaman makine aksamı doluydu her yerde. Ve kendisinin elindeki silah bir avantaj sağlamıyordu.

Buradan çıkmalıydı. Hemen.

Metcalf'e en yakın geçite doğru koştu ve alanın başka bir bölümüne ulaştı. Yanm futbol sahası uzunluğunda görünen bu bölümü geçip başka

496

Tristan Dhaneti

bir stüdyoya ulaşmak için bacaklarının bütün gücüyle koşuyordu. Bir plan yapması gerekiyordu, av olmaktan çıkıp avcı olması gerekiyordu.

Başarısızlığın sonuçları çok kötü olurdu. Buluşma yeri, sadece kendi canını değil Lana'nınkini de yitireceği bir pusuya dönüşebilirdi.

Körük gibi soluyarak bulunduğu yere, bir makinenin arkasına çöktü. Muhtemelen iki adam, sahayı aralarında bölüşmüşler, biri bir tarafı, diğeri öteki tarafı taramakla meşguldüler. Acaba ikisinden biri onu buraya girerken görmüş müydü?

Önce belli belirsiz, sonra daha yüksek bir ses sorusuna cevap oldu. Ayak sesleri duydu ve Chip'in hantal yürüyüşünü hemen tanıdı.

Oradan hemen çıkmalıydı, görülmeden. Yan karanlıkta otuz metre ötede ahşap bir kapı görmüştü. Hızla ve sessizce o yana süzülüp kapı tokmağına yapıştı.

Ama tokmak elinde kalmıştı.

Kapı sahteydi Sade kapı pervazı ve kapı görünümü verecek şekilde boyanıp üzerine yapıştınlmış, iki buçuk metre yüksekliğinde bir panoydu.

Metcalf'e panoyu sertçe itti ama kıpırdamadı bile, muhtemelen arkasında bir destek vardı.

Sonra Chip'in ayak seslerinin giderek yaklaştığını fark etti ve onun kendisinin geçmiş olduğu geçitten koşarak gelmekte olduğunu gördü, Colt yine elindeydi. Elli adım, otuz adım...

Metcalf'e kapana kısılmıştı.

Sol tarafında yüz yirmi santim çapında ve yüz seksen santim yüksekliğinde büyük, metal bir çöp tenekesi olduğunu gördü. Eğri büğrü olmuş ve paslanmıştı, ama metal katmanlan yine de Colt'un mermilerine karşı onu koruyabilirdi. Chip tam durup iki eliyle silahı kavrayarak atış pozisyonu aldığı an, Metcalfe çöp bidonunun arkasına atıldı. Sessizlik olmuştu: Herhalde Chip yeni duruma göre tekrar nişan alıyordu.

I

497

F:32

Robert Ludlum

Metcalfe bu bir anlık duraklamayı fırsat bilerek kendi Smith&Wes-son'unu çekti ve ateşe hazır bekledi.

Aniden art arda silah sesleri yankılanmaya başladı ve Metcalfe sağ omzunda sanki bir buzla delinmiş gibi bir acı hissetti. Köprücük kemiğinin tam altına bir kurşun gömülmüştü. Nefesi kesilir gibi oldu, acı dayanılmazdı.

Bu nasıl olabilmişti ki? Sıcak kanı giysilerine sızarken dehşetle fark etti: Bu da bir metal çöp bidonu değildi!

Bir çerçeveye gerilmiş kumaştan ibaretti çöp bidonu sandığı şey. Tabi ki kurşun da rahatça delip geçmişti.

Beton zeminde yuvarlandı, en azından yer değişikliğinin kendisini bir sonraki raunttan koruyabileceğini umuyordu. Yeniden ateş edildi ve sonra bir daha, kurşunlar kumaş bidona isabet ediyor, ama kendisini ısıkalıyordu. Metcalfe dizlerinin üstünde sürünerek yerde ilerlemeye devam etti hızla, bidon en azından Chip'in kendisini görmemesini sağlıyordu.

Tekrar bir sessizlik oldu. Acaba Chip daha yakına mı geliyordu? Neden yine ateşe devam etmiyordu ki? Ne de olsa, en fazla on, on beş adım uzakta olabilirdi.

Sonra Metcalfe yere düşen bir metalin sesini duydu ve boşalan kartuşun yere atıldığını anladı. Chip silahını dolduruyordu yeniden! Metcalfe hemen ayağa kalkıp arkasına bile bakmadan bir sonraki geçite girdi. Bir süre sonra otuz, kırk adım uzaklaşmış olacaktı. Ve Chip'in tabancasının ise yirmi adımdan sonra etkili olamayacağını biliyordu. Dekorların arasında oluşmuş geçitte sarhoş gibi, sağa sola yalpalayarak koşmaya devam etti. Giderek uzaklaşan hareketli bir hedefe nişan almanın daha güç olacağını da biliyordu. Nihayet arkasına bakabildi ve Chip'in hedefinin hareketleni-şe göre atış pozisyonu almaya çalıştığını gördü.

Chip, onun ne yapmaya çalıştığını anlamış, silahı indirip peşine düşmüştü. Metcalfe başını öne döndürünce üç metre yüksekliğinde bir kale maketiyle -Çılgın Kral Ludwig'in ünlü Neuschwanstein Şatosu- ile çarpış-

Tristan Dhaneti

mak üzere olduğunu gördü. Ve durmak için çok geç kalmıştı zaten. Çarpışmanın şiddetiyle maket olduğu yerde sallandı, alçı parçalan döküldü ve kulelerinden biri fırlayıp yere düştü. Sonra da büyük bir gürültüyle parçalanarak öne doğru, Chip'in yolunu kesecek biçimde devrildi. Maketin çarpmasıyla Chip dengesini kaybetmişti, bu da Metcalfe çok kıymetli birkaç saniye kazandırmıştı. Chip'e doğru dönerek dikkatle nişan aldı ve ateş etti. Metalik patlamayı bir çılgılık takip etti. Chip'i vurmuştu!

Tetiğe bir kez daha asıldı ama hiçbir şey olmadı.

Silah boştu.

Hemen bir avuç kurşun almak için cebine el attı ama bulamadı. Bir yerlerde düşürmüş olmalıydı. Başka cephanesi kalmamıştı!

Artık kaçmaya devam etmekten başka çaresi de yoktu. Kaçmak için bir yol aradı ve birkaç geçit ötede çelik bir kapı olduğunu gördü. Gerçek bir kapı olduğunu ümit etti ama emin değildi.

Uzun bir sandık dizisi bu geçiti ötekinden ayırıyordu. Sandıkların yüksekliği üzerlerinden atlmasına izin vermeyecek kadar fazlaydı, ama önlerinde duran tahta bir çalışma masasına basıp üstlerinden atlama mümkün olabilirdi. Masanın üzerine çıkmasıyla kırılması bir oldu, lanet olsun, bu da balsa ağacından yapılmış uyduruk bir masaydı, yani başka bir dekor, belki bir komedi filminden kalmaydı.

Yere düşerken dizlerini çarpmıştı ve canı çok yanmıştı. Şimdi bütün vücudu, dizlerinden köprücük kemiğine kadar acılar içindeydi. Zorlukla nefes alıyor, nefesini tutmakta da güçlük çekiyordu. Gömleğinin kan içinde kaldığını hissedebiliyordu, epeyce kan kaybetmişti.

Bir bağış duyuldu, Chip'in sesiydi. "Duydum onu," diyordu, o da güçlkle nefes alıp vermekteydi. "Cephanen bitti. Kötü kader evlat. Daima hazırlıklı olmalısın. Geç öğrendiğin derslerden biri daha, ha?"

Metcalfe cevap vermedi.

\\

Robert Ludlum

"Bugün öleceksin Metcalfe. Bunu bir an önce kabullensen iyi edersin. Ama bir de iyi tarafından bak. Bu yapmış olduğun en değerli iş olacak. Sen olmayınca dünya daha kahrolası güvenli bir yer olacak."

Metcalfe ayağa kalkarken gözü başından beş on santim yukarıda duran sandıklardan birine ilişti.

Đçi tüfek doluydu.

Bunlar antika makineli tüfeklerdi, bazıları gülünç denecek kadar demodeydi. Birkaç tane MG-34s

birkaç MP-43 saldırı tüfeği, birkaç tane de MP-38 makineli tabanca vardı. Antika el bombaları da vardı sandığın içinde, bazıları daha küçük, yumurta biçimindeydiler. Bunlar, Brandenburg Stüdyoları'nda çevrilmiş pek çok savaş

filmde kullanılan Birinci Dünya Savaşı silahlarının maketleriydi.

Metcalf'e sandığa ulaşıp 9 mm.'lik bir Luger Parabellum yan otomatik silah çekti, bir P-38. Büyük savaş

zamanından kalma bir antikaydı o da. Ama son derece mantıklı görünüyordu. Tamam ateş etmeyecekti, ama gerçek gibiydi. Sol tarafına bakınca Chip'in bacaklarını dekorun enkazından kurtarmak için debelendiğini gördü. Luger'i paltosunun cebine sokup koca bir avizesi ve fildişi rengi piyanosu olan bir Manhattan evi dekoruna kadar koştu. Avize çok yükseğe asılmamıştı, belli ki kameranın görüş alanı içinde kalsın istenmişti. Kamera görüntüsünün üstünde kalacak kısmı, çirkin bir iple gemi direğine benzer, uzun bir demirden sarkıtılmıştı, bu da yine başka bir metal ayağa, muhtemelen eski bir mikrofona ayağına tutturulmuştu. Metcalf'e gemi direğine asılarak yerinden kopardı ve ayağını kurtarmış olan Chip'in bulunduğu yere doğru fırlattı. Direk Chip'i kıl payı sıyırmıştı ama en azından yolunu kapatmıştı.

Metcalf'e tahta sandıklardan birkaçını devirerek üzerlerinden atlamayı ve bir sonraki geçite geçmeyi başardı sonunda ve bütün hızıyla çelik kapıya doğru koşmaya devam etti.

Çok şükür, bu kapı gerçektir.

ii 2R.HARÇ KEMAL 500 ". HALK KÜTÜPHANESİ

Tristan ihaneti

Kapıya asılıp açtı ve dışarıya açılmadığını gördü. Merdiven dönerek iniyordu, muhtemelen bir bodruma ya da yukarıya çıkıyordu. Ama nereye? Çatıya mı?

Kendini tuzağa düşmüş gibi hissettiği için çatı bodrumdan daha cazip göründü gözüne. Dönerek çıkan merdivenden tırmanmaya başladı, omzunda giderek artan acıyı ve dizlerine saplanan ağrıları duymamak için elinden geleni yapıyordu. Kısa bir süre sonra başka bir çelik kapıya ulaşmıştı, iterek açtı ve binanın damına bir çıkış olduğunu gördü. Dam düzdü, katran ve çakıl kaplıydı. Ay ışığı ortamı bol bol aydınlatıyordu ve hemen karşı tarafa doğru koştu. Kenara yaklaştığında yüksekliğin en az otuz metre olduğunu fark etmişti, düşecek veya atlayacak olsa ya ölürdü ya da hareket edemeyecek kadar sakatlanırdı. Ancak, maket tağla binalardan biri çok yakındı, en çok bir buçuk metre kadardı arası. Dört bacasından dumanlar yükselmekteydi. Eğer koşarak gelip atlarsa o dama geçebilirdi. Paris çatılarında bundan daha uzun mesafeleri atladığını biliyordu.

Arkasında duyduğu ayak sesleri Chip'in onu buraya kadar izlediğini gösteriyordu. Birkaç saniye sonra Chip kapıda görünmüştü.

"Hadi at kendini aşağı bok herif!" diye bağırdı. "Öyle de öleceksin böyle de. Nasıl olduğu benim için fark etmez." Sonra ağır ağır, elinde silah, yaklaşmaya başladı.

Metcalfe birkaç adım gerileyip koşmaya başladı ve kendini boşluğa fırlattı, havada bacaklarını hareket ettirerek düşüşün etkisini dengelemeye çalışıyordu.

Sonra her şey bir anda oluverdi. Havada bir süre debelendikten sonra tuğla binanın taş damına bastığını hissetti ve tam o sırada Chip'in, "Ge-ber piç!" diye bağırdığını duydu. Bir süre sonra Chip gayet iyi nişan almış ve ateş etmeye başlamıştı. Metcalfe vurulacağını biliyordu.

Ama tam Chip, ona bağırken, Metcalfe bir yandan da, üzerine atlamış olduğu çatı zemininin mukavva gibi aşağı doğru göçmekte olduğunu

501

Robert Ludlum

fark etmişti. Aşağı doğru düşerken hemen başının üstünden geçen kurşunun yarattığı hava akımını hissetmişti son olarak.

Bir sonraki anda Metcalfe sert bir şeye çarptı. Binanın zemini mi? Hayır, bu topraktı, yumuşak, yeni sürülmüş toprak. Dnledi, bacağını kınıp kırmadığını merak ediyordu. Kendini yoklayınca iki bacağında da bir şey olmadığını hissetti. Kırılmamışlardı. Çok ıstırabı vardı -Tanım az öncekinden de çok hem de- ama kolu, bacağı sağlamdı.

Tuğla binanın yapay olduğunu biliyordu, ama bu kadar derme çatma olduğunu düşünememişti doğrusu.

Dam da belki taş görünümü verecek biçimde boyanmış kumaştan yapılmıştı, üzerine atlayınca yırtılmış ama kumaş onun düşüş hızını yavaşlatıp çarpmanın etkisini azaltmıştı.

Şimdi Metcalfe merakla etrafına bakmıyordu. "Bina" dediği şey, aslında büyük bir kutudan başka bir şey değildi. Ahşap direk ve kirişlerle bir iskelet yapıp aralan tahta parçalarıyla kapatıldıktan sonra, üzerine tuğla rengine boyanmış kumaş kaplanmıştı. Gözleri içerinin ışığına alışınca yerden biraz yüksekte bulunan pencerelerden birinin önünde birkaç adamın durduklarını gördü. Sonra bunların da manken olduğunu fark etti, hepsi de canlı gibiydi ve üzerlerine elbiseler giydirilmişti, acıkmış gibi duran camın önüne fabrika işçisi görüntüsü vermek için yerleştirilmişlerdi. Duvar diplerinde dört tane dikdörtgen biçimli, metal kutu bulunuyordu ve her biri kısa bir boruyla iki yüz litrelik bir yağ variline bağlanmıştı. Her düzenekten de bacalara bağlanan birer hortum uzanıyordu.

Bu düzeneklerin ne olduklarını anında kavramıştı. Bunlar mekanik duman jeneratörleriydi ve bacalardan sürekli olarak duman çıkmasını sağlıyorlardı.

Bunlar daha çok savaş alanlarında, tankların üzerinde kullanılırlardı. Stratejik bir yanıtıma sağlamak için geniş bir alana yayılacak biçimde sis ve duman üretirlerdi, böylece de bölgenin görülüp izlenmesi olanaksız hale gelirdi. İngilizler bunların buhar tenceresi denilen daha kaba modelleri-502

Tristan ihaneti

ni, gündüzleri bombardıman uçaklarından koruyabilmek için Luton'daki Vauxhall Motors fabrikasında

kullanmışlardı. Almanlar ise daha gelişmiş modeller üretip Romanya'da bulunan Ploiesti Petrol Rafinerileri'ni gizlemekte kullanıyorlardı.

Makineler, bağlı oldukları yağ varilindeki dizel yakıtı ile çalışmaktaydılar. Burada başka tür bir dolap çevirmişler, çalışmakta olan bir fabrika görüntüsü yaratmışlardı.

O anda iki kişinin ayak seslerini duydu! Belli ki Nolan'ın Alman partneri, SD suikastçısı da sesleri duyup bu yana koşturmuştu.

Etrafına bakınca Metcalfe sadece bir giriş olduğunu gördü; oradan çıkmak pek güvenli olmazdı, peşindeki ya da peşindekiler kesinlikle oradan gireceklerdi içeri. Tam bir depo bölmesi gibi yere bakmaya gidiyordu ki Chip Nolan'ın bağırdığını duydu. "Köşeye kısıtlanmış bir fare gibisin Metcalfe. Ordan çıkış yok. Silahını yere at, ellerini kaldır ve konuşalım."

Cenaze merasimimin ayrıntılarını konuşacağız herhalde, diye düşündü Metcalfe. Duman jeneratörlerinden biri çok yakınındaydı, hem yakıt variline, hem de tam üzerindeki bacaya hortumlarla bağlıydı.

Elini uzatıp dumanın çıktığı hortumu çekip baca bağlantısından ayırdı. Dumanlar kapalı yerde hemen yoğun, beyaz bir bulut oluşturmaya başlamışlardı.

Ancak Chip de o anda deponun öteki tarafına ulaşmıştı. Metcalfe, onu depo duvanndaki çatlaktan görebiliyordu, FBI ajanı topallamaktaydı. Sol bacağından vurulmuştu. Ama gücünden bir şey kaybetmişe benzemiyordu. Her tarafa bakınıp hangi yöne dönmesi gerektiğini kestirmeye çalışıyordu belli ki.

Metcalfe, ona seçme şansı avantajını vermek istemiyordu.

Maket Luger'ini çekip aniden dışarı fırladı. Silahı Chip'in yüzüne doğrultmuştu. Chip geri çekildi, o da silahını doğrultmuştu.

503

Robert Ludlum

Sis binanın içini kaplıyordu, şimdiden adamların diz hizasına yükselmişti bile.

"Sana söyledim Stephen, bugün öleceksin," dedi Chip.

"Senden sonra bok herif," diye cevap verdi Metcalfe. "Benim zamanım gelmedi daha."

Chip'in gözleri Metcalfe'inkilere kilitlenmiş gibiydi, ama bu gözlerde belirsizlikten ötürü bir çekingenlik de okunuyordu. Sahte silah işe yaramıştı. Etkili olması için ateş etmek gerekmiyordu.

Metcalfe sanki silahı 9 mm. çapında mermilerle doluymuş gibi, kuru sıkı kabadayılığına devam etti. "Eee, şimdi ne yapacaksın Chip? Kim kazanacak sence?"

"Kimin daha cesur olduğuna bakar," diye hırladı Chip. Gülümsemeye çalışıyordu.

Metcalf'e gözücuyla Alman suikastçının da dışarıdaki girişten içeri süzülmeğe çalıştığını fark etmişti. "Ya da ölmeye kim az aldınıyorsa," dedi Metcalf'e. "Ben sadece küçük bir balığım, öyle değil mi? Sahada savaşa katkıda bulunmaya çalışan bir sürü adamdan biri. Oysa sen çarkın önemli dişlilerinden birisin. Nazilerin en sevgili döneğlerinden biri aynı zamanda. Eğer sen öldürülürsen, bu faşist dünya için büyük bir kayıp olur, doğru değil mi?"

Kemancı sessizce kalın, beyaz sisin içine süzölmüştü. Hiçbir şey gö-remiyordu. En kötüsü, hiç koku alamıyordu. Keskin duman burun deliklerinin hassasiyetini zedeleyerek, koku alma duyusunu, en önemli silahını köreltmmişti.

O olmadan kendini kaybolmuş hissediyordu. Zihni karışmıştı, panik duygusunun eşiğindeydi. Sol elinde boğma teli, her iki elini de ileriye uzatmış, sisin içinde yolunu bulmaya çalışarak, ihtiyatla ilerliyordu.

Bir şey duyduğunu sandı.

504

Tristan Dhaneti

Çıngıraklı yılan gibi hızla atıldı. Boğma telinin öbür ucunu da yakalayıp hasmının gırtlığına sanverdi...

Ve sonra sert bir şeyi sıkmakta olduğunu fark etti, tahtadan yapılmış bir şeyi.

Bir manken.

Tiksinerek teli gevşetti ve sisin içinde ilerlemeye çalıştı.

Kemancı koklama silahı olmadan bir işe yaramadığını biliyordu. Ama bu onu durduramazdı, görevini tamamlamaya yemin etmişti.

Sis omuzlarına ulaşmıştı bile. Tuhaf bir histi, sanki bir buluta gömölmüşler de sadece başlan dışarıda kalmış

gibiydi. Dumanların yarattığı sis, doğal bir sisten çok daha yoğun ve koyuydu, Metcalf'e'in gözleri yanıyordu.

Nolan'ın Herr Kleist dediğı ikinci adam neredeydi? Dikkatli olmalıyım... Chip'le uğraşırken öteki herifin yılan gibi arkandan sokulmasına izin vermemeliyim.

"Aslında, öldürölmeyi planlamamıştım. Öte yandan sen..."

Chip durakladı, bakışlarını Metcalf'e'in elindeki silaha dikti. "Ben sana Luger vermemiştim," dedi.

Metcalf'e omuz silkti. "Sen, benim tek silah kaynağım değilsin ki."

"Bir Alman silahı, ha?"

"Tuhaf şey," dedi Metcalfe dalga geçerek. "Jerry'lerin silahlan da Jerry olabiliyor ancak demek ki. Katılıyor musun bu fikre?"

"Bu bir antika!"

"Dediğin gibi olsun. Savaş zamanı sıkıntılan, ne yaparsın."

"O, Tannm, o... o lanet olası bir kopya! Tann'nın cezası herif!"

Metcalfe, Chip'in hareket etmesine fırsat vermeden bütün ağırlığıyla üzerine atıldı ve onun geriye yerdeki pisliklerin içine düşmesine neden oldu. İkisi de yağlı dumanın içinde kaybolmuşlardı. Chip'le silah için boğuşurken Metcalfe'in gözleri yanmaktaydı.

505

Robert Ludlum

Acılan giderek artmış ve bu da gücünü büyük ölçüde azaltmıştı. Ama Chip de aynı derecede güçten düşmüş

gibiydi. Yine de, bütün gücüyle mücadele edip küfürler savuruyor, Metcalfe geriye doğru büküp Chip'in kendisine doğru yönelmiş olduğu halde silahı elinden bırakmamak için direniyordu.

"Hey, Yale çocuğu... sonunda kafatası ve kemikten ibaret!" diye soludu Chip Nolan dudaklarında küçümseyici bir tebessüm vardı, sağ eli ve kolu Metcalfe'in bütün gücüyle silahı kendisine doğru çevirmek için abanıyor olması yüzünden titriyordu. Tuhaf bir bilek güreşi yapar gibiydiler. "Senin kafatasın ve kemiklerin." Silah bir Metcalfe'e, bir Chip'e dönüyordu, sanki çocukça bir oyun oynanır gibiydi. Chip birden tüm gücüyle yüklenip silahı yeniden Metcalfe'e çevirmeyi başardı ve parmağı tetiğe gitti. Eli kasılmıştı, silah çılgınca sallanıyordu. Ama Chip kendi gücünü fazla abartmış ve Metcalfe'in karşı baskısına dayanamamıştı.

Tam Chip'in parmağı tetiğe dokunurken, FBI ajanının bileği büküldü ve silah son kez Chip'in, başına geleceği algıladığı için dehşetle büyüyen gözlerine doğru döndü.

Patlama Metcalfe'in kulaklarını sağır etmişti. Chip'in kafasının arkası korkunç bir şekilde dışarı fırlamıştı.

Metcalfe'in yüzüne kanlar sıçramıştı. Arkaya doğru yığıldı kaldı.

Keskin sis her tarafını sarmıştı, hiçbir şey görmüyordu, yarasının verdiği acıyla kıpırdayamaz hale gelmiş, güçlkle nefes alıyordu.

Birden bir sürtünme sesi duydu.

Hışırtılı bir ses, sanki bir yılanın kumda sürünürken çıkardığı ses gibi.

Değdüsnel bir hareketle elini arkasına uzattı. Bileğine ve boynuna soğuk, metalik bir şey değmişti ve aniden yine boğazının sıkıldığını hissetti, hem de müthiş bir güçle. Boğuluyordu ve üstelik

öncekinden on kez daha vahşice bir biçimde! Kendisini bile şaşırtan bir güçle yukarı doğru bir hareket yaptı, bedenini bir o yana, bir bu yana savurarak çırpındı. Bağırды, ama gırtlığından sadece boğuk bir hırıltı çıkabilirdi.

506

1

Tristan Dhaneti

Sağ elinin parmaklarından birkaçı telle ya da her neyse onunla boğazı arasında kalmıştı, bu da sağ elini işe yaramaz hale getiriyordu. Sol elini yumruk yapıp saldırgana ulaşana dek rasgele savurmaya başladı.

Onların... ev temizliğini yapacak adamları var.

Đşte bu ev temizliğini yapan adamdı.

Sicherheitsdienst'in suikastçısı görevini tamamlamak üzereydi. Paris'teki adamları, Amos Hilliard'ı ve sevgili dostu Roger Martin'i boğan bu iğrenç katil...

Şimdi de Metcalfe'i boğmaya niyetleniyordu.

Metal tel boynunu keserken ölmüş adamların görüntüleri geçiyordu gözünün önünden. Sadece sağ elinin parmakları sayesinde atardaman kesilmiyor, boynunun hassas dokusu parçalanmıyordu. Gözleri görmüyordu, gözlerine kaçan duman yüzünden her şey bulanıklaşmıştı. Etrafını saran duman o kadar yoğundu ki, ancak beş, on santim ötesini görebiliyordu zaten! Sırtını yay gibi gererek, dönmeye çalıştı, katile değebilmek, onu tutabilmek için çılgınlar gibi tekmeler savuruyor, yumruk atıyordu. Ama bu kez adam çok yakın duruyordu ve yaptıkları bir işe yaramıyordu. Tel boğazını giderek daha çok sıkıyor, kan dolaşımını engelleyerek sisin içinde uçuşan ışıklar görmesine neden oluyordu. Nefes alamıyordu artık!

Ama hayır, katile bu zevki vermeyecekti, Sicherheitsdienst'm adamına yenilmeyecekti. Lana vardı, daima Lana. Neredeyse burada olacaktı, Kundrov'un kullandığı arabayla gelecekti ve sonra da ikisi birden Lysander'e binip İngiltere'ye, oradan da eve gideceklerdi, güvenli evlerine. Lana kurtulmuş olacaktı, özgür olacaktı ve Nazileri de von Schüssler'e verdiği evrakların gerçekliğine inandırmış olacaktı.

Lana kurtulacaktı ve Nazi savaş makinesi, kazanamayacağı bir savaşa kalkışıp yenilecekti. Böyle olmak zorundaydı, böyle olacaktı! Her şey Lana'nın gelmesine ve ikisinin Lysander'e binip özgürlüğe doğru uçmala-ına bağlıydı. Đki insanın kaderi buna dayanıyordu; milyonların kaderi buna dayanıyordu.

507

Robert Ludlum

Şimdi öldürülemezdi!

Boştaki tek eliyle, saldırganın ensesinde teli sıkmakla, hem de inanılmaz bir güçle sıkmakla meşgul olan ellerinden birini yakaladı bu kez. Met-calf'e yeniden sırtını yay gibi gerip bütün vücuduyla asılınca katilin el parmaklarından birkaçını ele geçirmeyi başarmıştı ve adamın iki parmağını tüm kuvvetiyle çekerek telin sapından ayırmaya çalışıyordu. Artık katil boğazındaki teli o kadar çok sıkıyordu ki, Metcalfe bunun gerçek olabileceğine inanamıyordu ve bilincini yitirmek üzereydi. Fazla yapacak bir şeyi de yoktu, sağ eli tele sıkışmış durumdaydı, gerçi bu aynı zamanda onu koruyordu, çünkü arada parmaklan da olmasa tel çoktan boğazını kesmiş olurdu.

Metcalfe'in tüm vücudu, gösterdiği çabadan ötürü titriyor, sarsılıyordu. Katilin parmaklanm bırakamazdı; ve en sonunda, tüm parmaklan eline geçirip öyle bir güçle büktü ki, bir çıtırtı duydu. Adamın parmaklanm kırmıştı! Katil acıyla ve dehşetle böğürdü ve Metcalfe'in boynundaki tel gevşedi. Metcalfe güçlükle yutkunup ciğerlerine hava çekti. O esnada ayaklan geride, adamın yanında göremediği sert bir cisme çarpmıştı, bunun iki yüz litrelik yakıt varillerinden birisi olduğunu anladı. Evet! Yakıt. Dizel yağı... kaygan yağ!

Eğer varili devirmeyi becerebilirse, içindeki yağlı, yapışkan sıvıyı etrafa dökebilirdi. Adamın elini bırakıp boynundaki telin gerilmesini de göze alarak, sağa, geriye doğru bir hamle yaptı ve varile bir tekme indirdi.

Varil devrilmiş, hortumun takılı olduğu delikten yakıt dışarı akmaya başlamıştı.

Ama bu dizel yakıtı değil, gazdı! Yani yapışkan ve yağlı değildi, işe yaramayacaktı.

Ancak aniden boğazındaki tel yeniden gevşedi. Suikastçi gözlerine kaçan gazdan ötürü acıyla haykmyordu, geçici olarak göremez hale gelmiş olan Alman, üstü başı sıvılaşmış geriye doğ-

508

Tristan Dhaneti

ru kaçmıştı içgüdüsel olarak. Metcalfe de fırsattan yararlanarak ileri doğru atıldı. Bir şeylere çarparak yoğun dumanın içine daldı. Çarptığı şey duman jeneratörlerinden biriydi, içinde kalan gazla hâlâ duman püskürtmeye devam ediyordu. Metcalfe makineyi tutup hızla Almanya doğru fırlattı. Makine adama çarparak ayağının dibine düşmüştü.

Ve birden bir ışık parladı.

Turuncu ışık bir süre sonra korkunç bir patlamaya dönüştü ve adam bir alev topu gibi yanmaya başladı.

Metcalfe katilin canhıraş çığlıklarını duydu ve alev küresinin üzerine doğru geldiğini gördü.

Acı sonsuz, dayanılmaz, korkunçtu. Kemancı canlı canlı yandığının farkındaydı. Bütün gücüyle, sanki haykırmak ıstırabını dindirecekmiş gibi haykmyordu, ama acısı giderek daha dayanılmaz olmaktaydı.

Ama yine de görevini tamamlayamamış olmanın... Amerikalıyı öldü-rememiş olmanın verdiği acı daha büyüktü.

Alevler kendisini yutup ses telleri tahrip olana dek ıglık atmaya devam etti. Ölmekte olduğunu biliyordu, yerlerde yuvarlanarak bu alevlerden kurtulamayacaktı. Yangın çok büyük, çok tüketiciydi ve artık hiçbir durumda hareket edecek gücü de kalmamıştı.

Ama birden koku alma duyusunun geri gelmiş olduğunu hissederek mutlu oldu. Burun deliklerine çok belirgin bir koku dolmuştu ve hemen tanıdı ki kokuyu. Bu yanık et kokuşuydu.

Kendi yanık etinin kokusu.

Alev topunun arasından Metcalfe, adamın kolunun, bacağının çırpındığını görmüştü. Attığı ıgıklar, korkunç, kulak tırmalayıcı, hayvansı seslerdi. Ateş topu birkaç saniye daha hareket etmeyi sürdürdü, alevler gürleyerek gökyüzüne doğru yükseliyordu, o arada yapay binanın ahşap iskeleti de tutuşmuş, yangın iyice büyümüşü. Metcalfe bütün yapı tutuşmadan hemen önce geri dönüp koşarak kaçmayı başardı.

509

Robert Ludlum

Yola ulaşınca dek koşmaya devam etti ve sonra olduğu yere çöktü. O anda tahta ve kumaştan yapılmış

sahte bina da tamamen alevler içinde kalmıştı. Otuz metre uzaktan bile sıcaklığı hissedebiliyordu.

Katil ölmüştü.

Katillerin ikisi de ölmüştü. Ama Lana neredeydi? Kundrov neredeydi? Saatine baktı. Uçak neredeyse gelmek üzereydi ve o daha işaret fişeklerini yerleştirmemişti bile. Pilot fişekleri görmezse, randevunun iptal edildiğini düşünecek ve yere inmeyecekti.

Metcalfe uçağın ineceği yere doğru koşarken fren sesleri duydu. Dönüp bakınca Kundrov'un siyah bir otomobilin direksiyonunda olduğunu gördü. Kapı açıldı ve Kundrov aşağı atladı.

"Bozhe moi!" diye bağırdı Rus. "Pozhar... yangın!" Koşarak yakına geldi. "Sen... sen vurulmuşsun! Neler oldu?"

"O nerde?" dedi Metcalfe.

Kundrov asık bir yüzle başını salladı.

Metcalfe, adamı omuzlanndan yakalayıp sarstı. "Nerde o?" diye tekrarlardı sorusunu. Kundrov'un gözlerinin kenarları kıpkırmızı olmuştu. "Onu malikânedden alacaktın... ne oldu? Ona ne yaptın?"

Kundrov yine başını sallıyordu. "Orda değildi."

"Ne demek yani 'orda değildi?'"

"Von Schüssler ordaydı. Ama o gitmişti."

"Gitmiş miydi! Ne demek gitmişti! NKVD daha önce mi davranmış? Bunu mu demek istiyorsun? Tam seni kahretsin, onlar mı önce gelmişler? Bu nasıl olabilir?"

"Hayır!" diye bağırdı Kundrov. "Von Schüssler'e Moskova'da acil bir durum olduğunu ve bir an önce dönmesi gerektiğini söylemiş. Birisinin onu tren istasyonuna bırakmasını istemiş."

"Ama bu bir oyundu, bunu biliyordu!"

Tristan Đhaneti

Kundrov sanki hipnotize olmuş gibi, donuk, monoton bir sesle konuşmayı sürdürdü. Ağır ağır başını sallıyordu bir yandan. "Von Schüssler çılgına dönmüştü, çok endişeliydi, ama Lana'nın acilen istasyona götürülmek için çok ısrar ettiğini anlattı. Sonunda şoförünün onu Ostbahnhof'a götürmesine razı olmuş."

Şoför Daimler'in çalındığını keşfetmiş o arada -kimin çaldığını görebiliyorum- ve başka bir araçla götürmüş."

"Onu kaçırmışlar mı?"

"Ciddi olarak bundan kuşkulamıyorum. Ama gönüllü olarak gitmiş."

"Ama neden?" diye bağırdı Metcalfe. "Bunu neden yaptı?"

"Sana bir şey söyleyeyim. Bu kadın hakkında belki iki bin dosya doldurdum. Bugüne dek hiçbir Rus vatandaşı hakkında bu kadar çok gözlem yapılmamıştır. Onu yıllarca yakından, çok yakından izledim. Yine de onu anlamış olduğumu söyleyemem sana."

Metcalfe ay ışığıyla aydınlanmış gökyüzüne baktı. Uzaktan Lysan-der'lerin o kendilerine özgü vızıltısını andıran, belli belirsiz bir ses duyar gibi olmuştu. Ve tam o anda uçak ufukta belirdi.

"Đşaret fişekleri!" diye bağırdı Metcalfe.

"Ne için?" diye cevap verdi Kundrov. "O olmadan ne anlamı var ki?"

"Yüce Đsa!" Đki adam orada öylece durup Lysander'in alana doğru hafifçe alçalışını izlediler. Bir an sonra uçak gitmişti bile.

Metcalfe bir kez daha saatine baktı. "Yarım saatten daha kısa bir süre sonra tren Ostbahnhof'ta durmuş

olacak. Eğer son hızla gidersek yetişebiliriz."

Gotik bir katedrale benzeyen tren istasyonuna vardılar, kasvetli ön cephesi ışıksızdı, sadece yüksek pencerelerinden sodyum şansı ışıklar geliyordu. Đstasyon bomboştı; koşarken ayak sesleri yankılanıyordu.

Sadece peron numarasına bakmak için durmuşlardı.

510

511

Robert Ludlum

Peron boştu. Tren bekliyordu, karartılmış camlarından içeride uyuyan yolcuları görmek mümkün oluyordu.

Onlar koşarak perona girerken son ikaz düdükları çalmıyordu.

Koyu renk takım elbiseler giymiş bir grup erkek vardı sadece trene binmekte olan. Metcalfe, sadece Lana'nın yüzü gözlerinin önünde, tren boyunca, hayatında hiç koşmadığı kadar hızla koşuyordu. Ama o yetiştiğinde adamlar da trene binmişlerdi ve aralarında bir kadın görememişti. Acaba gerçekten burada mıydı? Yoksa trene binmiş miydi çoktan?

Neredeydi! Onun adını haykırmak istiyordu; zaten içinden haykırıyordu sürekli olarak. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi, bütün bedenini korku sarmıştı.

Neredeydi?

Kundrov nefes nefese yetişti. "Bu adamlar NKVD'den. Bu tipleri iyi tanırım. O da trende olmalı. Bunlar eşlik ediyorlar, takip ediyorlar sanırım."

Metcalfe başını salladı. Adamların girmiş oldukları vagonu taramaya başladı gözleriyle, her birine dikkatle, çaresizce, dehşet içinde bakıyordu.

Lana!

Sessizce haykırdı.

Sonra yüksek sesle bağırdı. "Lana! Lana!"

Frenlerin bırakılmasıyla oluşan pnömatik bir sesin ardından tren yavaş yavaş hareket etti. Metcalfe trenin yanında koşuyor, her cama bakıp onun adını haykırıyordu. "Lütfen, Lana! Sevgili Tanrım!"

Ve onu gördü.

Öki yanında koyu renk takım elbiseli adamlar, oturuyordu. Kafasını kaldırdı ve gözleri karşılaştı.

"Lana," diye bağırdı. Sesi boş istasyonda yankılandı.

Başına bir eşarp bağlamıştı, tek makyajı dudaklarına sürdüğü rujdu. Başını çevirdi.

"Lana," diye haykırdı bir kez daha.

512

Tristan Dhaneti

Bir kez daha dönüp baktı ve yine bakışları buluştu ve bu kez Metcalfe, onun güzel gözlerinde içini donduran bir şeyler gördü. İçine nüfuz eden bu bakışlar, ben ne yaptığımı biliyorum, diyordu.

Ben kararımı verdim. Karışma.

Bu benim hayatım, diyordu yüzündeki ifade. Bu ölüm de gerçekleşecek. Bunun önüne geçilemez.

Yine bağırdı, bu kez bir soru yüklüydü haykırışında. "Lana?"

Yüzündeki boyun eğmiş ve kararlı ifadeyi gördü. Küçük, belli belirsiz bir baş hareketi yaptı ve yüzünü çevirdi.

"Hayır!" diye bağırdı Metcalfe tarifsiz bir acıyla.

Lana artık katı ve kararlı bir biçimde ileri doğru bakıyordu. Aydınlik yüzünde dehşet ve meydan okuma ve en sonunda kararını vermiş bir insanın garip derin huzuru okunuyordu.

513

F:33

Robert Ludlum

38. BÖLÜM

Moskova, Lubyanka

Ufak tefek, mat saçlı, soluk benizli adam arkasını dönüp infaz odasından çıktı. Amiri, Başdedektif Rubashov adına onca infaza tanıklık etmiş olmasına rağmen, yine de korkunç buluyordu bu işi. O yüzden de, bir kez daha şanslı hissetti kendini aşağı yukarı gizlice Almanlar adına çalıştığı için. Sovyet dehşet çarkını durdurmak için her şeyi yapabilirdi. Naziler hakkında fazla bilgisi yoktu, ama onun için önemli olan tek şeyi biliyordu: Hitler bu nefret edilesi Sovyet devletini ortadan kaldıracaktı. Eğer gizlice Berlin'e ulaştırdığı bilgiler bir gün Stalin'in düşmesine yarayacak-sa, kendini gerçekten çok daha şanslı sayacaktı.

Solgun benizli asistan zihninden kesin ölüm saatini geçirdi. Abwehr bütün ayrıntıları bilmek isteyecekti.

Ayrıca kadının sorgusu esnasında tutulan bütün notların kayıtlarını da isteyeceklerdi. Unanılmayacak kadar güzel bir kadındı, bütün Rusya'nın en büyük balerinlerinden biriydi ve yine de, o bile Berlin adına casusluk yapmıştı! Gördüğü işkenceler korkunçtu ama sonunda, bir general olan babasından askeri sırları çaldığını ve Alman diplomat sevgilisine iletildiğini itiraf etmişti.

Mat saçlı adam için balerin bir kahramandı. O da tıpkı kendisi gibi, Kremlin'in gizli bir düşmanı ve Berlin'in ajanıydı. Ama saatler boyunca akla hayale gelmeyecek işkencelere dayanmıştı her şeyi itiraf etmeden önce.

Kendisinin de bu metaneti, bu cesareti gösterip gösteremeyeceğini merak ediyordu, gerçi kadın

sonunda itiraf etmişti. Fakat kim dayanabilirdi ki bu işkenceye.

514

Tristan Dhaneti

Sorgu odasında yere serili branda güzel kadının kanıyla görünmez hale gelmişti, bu görüntü zihninden asla silinmeyecekti. Yakında cesedi götürecekler ve hademe kadın gelip yerleri paspaslayacaktı. Svetlana Baranova'nın infazı ile ilgili bütün bilgiler NKVD'de gömülü kalacak, ölümü faili meçhuller arasına girecekti.

Ama bu cesur kadının boş yere ölmediğini kendisi görecekti.

Bu gece evine dönüp Abwehr'& göndereceği raporunu yazarken, kadının Naziler için yaptığı bütün yiğitlikleri de anlatacaktı.

Berlin'in gerçeği bilmesi gerekiyordu. Sadece olan biten her şeyi rapor etmesi gerektiği için değil, cesur balerinin anısına duyduğu saygı da bunu gerektirdiği için.

Berlin

Amiral Canaris'in, söylemek üzere olduğu şeyden büyük bir zevk aldığını itiraf etmesi gerekirdi. Sözlerini doğruca, Moskova'daki kaynağının güvenilirliğini yeterli bulmayan Reinhard Heydrich'e yöneltmişti.

"Lubyanka'daki kaynağımız az önce diğer ikinci el raporlarımızı doğruladı: Bize Stalin'in WOLFSFALLE

Operasyonu hakkında çok değerli belgeler sunan kaynağımız biraz önce Lubyanka'da idam edilmiş bulunuyor."

"O zaman boru hattı da kesilmiş oldu!" diye bağırdı Mareşal Wil-helm Keitel. "Bu bir felaket!"

Canaris Heydrich'in timsahvari gözlerini izliyordu. Heydrich kötü bir adamdı, ama aynı zamanda çok da zekiydi. Canaris gibi o da bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Ama Heydrich hiçbir şey söylemeyecekti. Canaris'e ve Abwehr'e sinsice zarar verme kampanyası bozguna uğramıştı.

"Bu esef edilecek bir durum," dedi Canaris soğukkanlı bir tavırla. "Çok talihsiz bir gelişme. Aslında bu kadının bizim uğrumuza canını feda

515

Robert Ludlum

etmesi trajik." Herkesin kavramış olduğu şeyi tekrarlamasına gerek yoktu: Kaynağın idam edilmiş olması gerçekliğinin kanıtı olmuştu.

Herkesin Canaris'in söylediklerinin anlamını sindirmesi uzunca bir süre aldı. Sonunda Hitler ayağa

kalktı.

"Stalin'in ihanetini öğrenmemiz için en yüksek bedeli genç bir kadın ödedi. Onun bu cesaretini onurlandıralım. Artık Barborossa Operasyonu adını verdiğimiz Rusya işgali yürürlüğe konmalıdır. Şu andan itibaren başlıyoruz ve geri dönüş de olmayacak. Bu masanın etrafındakilerden itirazı olan var mı?"

Bazıları başlarını salladılar, ama hiç kimse konuşmadı.

"Đnanın bana," diye devam etti Führer. "Bizim sadece kapıya tekme atmamız gerekiyor, ondan sonra bu çürük yapı kendiliğinden yıkılacak zaten."

"Yaşa! Yaşa!" diye bağırdı Keitel. Ona katılan başkaları da oldu.

Führer'in yüzünde anlamlı bir sırıtış belirmişti. "Rusya'ya karşı yürüteceğimiz kampanya kum havuzunda oynamak gibi bir şey olacak."

516

Tristan Đhaneti

39. BÖLÜM

Yalta Sovyet Kırımı, Şubat 1945

Nazilerin bozguna uğraması yakındı. Resmi olarak Berlin teslim olmamıştı ama herkes bunun belki bir ay, belki iki aylık bir zaman meselesi olduğunu açıkça görüyordu. Başkan Roosevelt'in uçağı öğleden sonrayı birkaç dakika geçe Kırım'daki bir havaalanına inmişti. Uçakta bulunan birçok yardımcı arasında, Başkan'ın asistanı olan genç bir adam da vardı: Stephen Metcalfe.

Alfred Corcoran'ın ölümüyle birlikte örgütü dağıtılmıştı. Tam o sırada Metcalfe de Lana Baranova'nın NKVD

tarafından idam edildiğini öğrenmiş ve çekilmeye karar vermişti. Çok büyük bir iş başardığını biliyordu ama bedeli taşıyamayacağı kadar ağır olmuştu. Sevdiği tek kadını kötülüğe teslim etmişti ve kötülük galip gelmişti.

Metcalfe, Washington'a cesareti kırık, morali bozuk, suçluluk duygusuna esir olmuş bir adam/olarak dönmüştü. Birkaç ay Hay-Adams Otel'de kaldı ve durmadan içti, dışarı çıkmıyor, kimselerle görüşmüyordu.

Hayatı bitmişti.

Ama sonunda dostları duruma el koydular, bir iş bulması, mutlaka çalışmaya devam etmesi gerektiğini söylediler. Aile işi onuz da yürüyordu ve ağabeyi Howard, Stephen'e ihtiyacı olmadığını açıkça belirtmişti.

Met-calfe'in paraya ihtiyacı yoktu ama bir amaca ihtiyacı vardı.

Bir gün Metcalfe, Corky'nin örgütünün en önemli üyesinden, Başkan Franklin Delano Roosevelt'ten bir mesaj aldı. Başkan kısa bir sohbet için Metcalfe'i Beyaz Saray'a çağırıyordu.

517

Robert Ludlum

Ertesi gün Roosevelt, Metcalfe'i ikinci düzey Beyaz Saray asistanı olarak işe almıştı ve Metcalfe'in yine bir amacı olmuştu.

Başkanlık konvoyu Saki'de bulunan havaalanından ayrılıp doksan kilometre uzakta bulunan ve bir zamanlar çarların yazlık köşkü olarak kullanılmış olan Livadia Sarayı'na gitti. Beş saat süren yolculuk boyunca Sovyet askerleri dizilmişti ve arabalar geçerken her biri, kendine has o Sovyet selamını veriyordu.

Nazilerin Sovyet topraklarına vermiş oldukları zararlar, yıkılmış binalar, enkazlar şok ediciydi. Saraya vardıklarında akşam olmuştu. Almanlar, Livadia Sarayı'ndan sıhhi tesisat parçalarından kapı tokmaklarına kadar bulabildikleri her şeyi çalmışlardı, ama Ruslar binayı bu önemli konferans için tam zamanında onarmışlardı yeniden. Konferansta bir araya gelecek olan Büyük Üçlü -Stalin, Churchill ve Roosevelt-aralarındaki farklılıklardan doğan pürüzleri gidermeyi ve savaş sonrası dünya için bir plan üzerinde anlaşmayı umuyorlardı.

Üçüncü akşama kadar Metcalfe etrafı dolaşmaya fırsat bulamamıştı. Buradaki işlerin gidişatından umutsuzdu. Başkan ciddi biçimde hastaydı ve dikkati dağınıktı. Yaptığı konuşmalar gelişigüzel oluyordu.

Aslında ölmek üzereydi ama bunu çok az kişi biliyordu. Başdanışmanı Harry Hopkins de ciddi olarak rahatsızdı. Roosevelt'in burada sadece iki hedefi vardı: Stalin'i savaşın son çarpışmasına, Japonlara karşı, katılmaya ikna etmek ve Birleşmiş Milletler adını verdiği uluslararası bir organizasyon oluşturmak. Bu hedeflerin yanında başka her şey önemsiz kalıyordu, bu yüzden de Başkan, Stalin'in taleplerini çok kolay kabulleniyordu. Churchill'e ise soğuk davranıyor ve onun tartışmalarını dinlemeyi reddediyordu. Roosevelt, Stalin'e Joe Amca demekte ısrar etmekteydi, bu da, Stalin'e onun gerçek kötü yüzünü göremeyecek kadar naif yaklaştığının bir işaretiydi. Metcalfe bu konular tartışmaya çalışmıştı ama buna yetkisi izin vermiyordu, buradaki rolü kurul toplantılarında not tutmak gibi bir şeydi neredeyse. Kimsenin onu dinlediği yoktu; uğradığı hüsrana her gün biraz daha artıyordu.

518

Tristan Dhaneti

Casusluk yaparken, diye düşünüyordu, en azından bir şeyler başarı-yordum. Buradaysa bir bürokrattan başka bir şey değilim.

Gölgelerin arasından bir silüet, topallayarak Metcalfe'e doğru yaklaşıyordu. Eski içgüdüleri uyandı ve donakaldı, adrenalin seviyesi yükselmişti. Ama gelenin tek bacaklı bir adam, daha doğrusu tek bacağı tahta bir adam olduğunu görünce rahatladı, tehlike yoktu.

"Metcalfe," diye seslendi tek bacaklı adam yaklaşırken.

Metcalfe alev alev yanan kızıl saçları, gururlu, hatta neredeyse kibirli ağzı görünce şok geçirmişti.

"Teğmen Kundrov?"

"Artık Albay Kundrov."

"Aman Tanrım!" Metcalfe hararetle Kundrov'un elini sıktı. "Sen de mi burdasın? Ne oldu?..."

"Stalingrad oldu. Stalingrad Savaşı. Şanslıydım.. sadece bacağımı kaybettim. Yoldaşların çoğu hayatlarını kaybettiler. Ama kazandık. Sovyetler Birliği'ni işgale kalkmak Hitler'in en büyük hesap hatasıydı."

"Savaşı kaybetmesinin de nedeni," dedi Metcalfe başını sallayarak.

"Sen haklıydın." Kundrov'un gözlerinde bir ışıltı vardı.

"Neden söz ettiğini bilmediğimden eminim."

"Haklısın. Böyle şeyler hakkında konuşmamak gerek. Savaşın gizli tarihi asla konuşulmamak."

Metcalfe, Kundrov'un imasını duymazdan geldi. "Stalingrad Savaşı'ndan sonra von Schüssler'in Hitler'in emriyle vatan haini olarak idam edildiğini duydum."

"Ya, zavallı."

"Ama hep neyi merak ettim biliyor musun, neden Kızıl Ordu o kadar hazırlıksız yakalandı? Stalin, Hitler'in saldırmayı planladığı konusunda uyarılmış olmalıydı."

Kundrov çok ciddi idi. "Bir sürü insan Stalin'i uyarmaya çalıştı. Churchill uyardı. Hatta ben bile bizzat Kremlin'e bir sürü uyan raporu gönderdim, Stalin'in kendisine de, ama onların eline geçtiğinden kuşkulu-519

Robert Ludlum

yum. Fakat uyanlara aldırış edilmedi. Sanki Stalin, Hitler'in kendisine ihanet edeceğine inanamıyormuş

gibiydi."

"Ya da Hitler'in böylesine aptalca bir şey yapacağına."

"Asla bilemeyeceğiz, ama korkunç bir utanç bu." Durakladı. "Anladığım kadarıyla artık Beyaz Saray'da çalışıyorsun."

"Bir erkeğin çalışması lazım."

"Başkan seni dinliyor mu?"

"Sadece uzaktan. Ben genç bir adamım ve Başkan sadece en olgun danışmanlarını dinler, öyle de

olmalı sanırım."

"Ama bu talihsiz bir durum. Sen Rusya'yı onun yaşlı adamlarından daha iyi anlıyorsun."

"Çok nazıksın."

"Doğru söylüyorum. Sen Moskova'yı onların asla görmediği açılardan gördün."

"Belki. Hükümetinizden nefret ettiğimi ama Rus halkını sevdiğimi biliyorum."

Kundrov cevap vermedi ama Metcalfe, Rusun ne düşündüğünü bildiğinden emindi. Əki adam da Kundrov'un kaçma girişiminden asla söz etmeyeceklerdi. Bu da, gömülmesi gereken sırlardan biriydi.

"Əkimizin de bu gece dolaşmaya çıkmış olması ne büyük bir rastlantı," dedi Metcalfe renk vermez bir yüz ifadesiyle.

"Başkan'ımız ölüyor," dedi Kundrov. "Hopkins de ölüyor. Belki bu yüzden dükkâni boş bırakıyorlar, siz Amerikalıların dediği gibi."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Metcalfe alarına geçerek.

"Bırakıyorsunuz Stalin, Berlin'de istediğini alsın. Polonya'yı da bize sunuyorsunuz. Burdaki umursamazlığınız yüzünden Kremlin bütün Doğu Avrupa'nın kontrolünü ele geçirecek, bu sözüme dikkat et.

Ve Başkan'ımız Churchill'le birlikte hareket etmiyor, bu da Churchill'i en çok kızdıran şey. Onların bu hali sadece Stalin'in cesaretini artırmaya yarıyor."

520

Tristan ihaneti

"Sen Churchill ile Roosevelt'in özel konuşmalarını nasıl bilebiliyor-sun?"

"Niye burdayım sanıyorsun ki? Əstihbarat ajanlarımız bütün gece Roosevelt'in özel konuşmalarını kaydedip Rusçaya çeviriyorlar ve kahvaltıda Stalin'e sunuyorlar."

"Başkan'ın özel dairesini mi dinliyorsunuz?"

"Bu kadar saf olamazsın Metcalfe. Bizim nasıl çalıştığımızı bilirsin. Başkan'ımızın ağzından çıkan her bir kelime yakınlardaki bir dinleme istasyonunda kaydediliyor. Bunu biliyorum çünkü o dinleme istasyonunun komutanı benim."

Metcalfe gülümsedi. "Komik olan şu ki, bana bu söylediklerinle ilgili bir şey yapacak güçte değilim.

Roosevdt'i uyarsam bile, bana inanmazlar."

"Tıpkı benim Stalin'e yaptığım uyanların boşa gittiği gibi. Bizler büyük çarkların küçük dişlileriyiz, ikimiz de.

Belki bir gün ikimizin de elinde hükümetlerimizin gidişatını etkileyecek güç olur. O zamana kadar, elimizden geleni yapmak zorundayız. Ve yaptığımız iyi şeyleri de hiç unutmamak zorundayız."

"Ve kötü şeyleri."

Kundrov, Metcalfe'e hüzünlü bir tebessümle baktı ama bir şey söylemedi. Ceketinin cebinden katlanmış, kötü kalite bir kâğıt çıkardı. "Bayan Baranova NKVD tarafından idam edilmeden hemen önce tek bir mektup yazmasına izin verildi." Kâğıdı Metcalfe'e uzattı. Kâğıt Lana'nın güzel el yazısıyla doluydu ama birçok yerinde mürekkep dağılmıştı.

Kundrov, Metcalfe'in kaşlarının kalktığını görünce, yumuşak bir sesle, "Gözyaşları dağıttı mürekkebi," dedi.

Metcalfe donuk ay ışığında mektubu okudu, elleri titriyor, gözyaşla-n yanaklarından süzülüyordu. Bitirdiğinde başını kaldırdı. "Tanrım," diye fısıldadı. "Bu kadının cesareti."

521

I

Robert Ludlum

"Bizim planladığımız şeyi yaparsa işin yarım kalacağını biliyordu. Almanlar o kadar da aptal değildiler. Ancak idam edildiği takdirde Hit-ler'in adamlarının onun casus olduğuna inanacaklarını düşünüyordu."

"Yaşayabilirdi," diye hıçkırdı Metcalfe. "Benimle Amerika'ya gelebilirdi..." devam edemedi. Konuşamıyordu.

Kundrov başını salladı. "Rusya'nın onun yuvası olduğunu biliyordu ve Rusya'da gömülmek istedi. Seni derin bir aşkla seviyordu, ama kendini feda ederek planını koruyabileceğini de biliyordu. Bunu sadece Rusya ve özgürlük için yapmadı, senin için yaptı."

Metcalfe dizlerinin kendisini taşımadığını hissetti. Yere düşecekmiş gibiydi. Sanki bütün gücü gitmişti.

"Büyük Balo Salonu'na dönmeliyiz," dedi Kundrov.

Đçeri girdiklerinde herkesin elinde en güzel Ermeni konyaklarından vardı birer kadeh. Başka bir sonu gelmez kadeh kaldırma töreni daha başlamak üzereydi.

Kundrov kadehini Metcalfe'e doğru kaldırdı ve yaklaşarak, hafif bir sesle. "Onun fedakârlığı hepimizinkinden daha üstündü," dedi.

Metcalfe başını salladı.

"Ve onun sana verdiği armağan -aşkının armağanı- senin anlayabileceğinden çok daha büyüktü."

"Bu doğru değil," dedi Metcalfe.

Ama Kundrov konuşmaya devam etti. "Belki bir gün sen de anlarsın. Ama o zamana dek, gel her ikimizin de hayatımız boyunca tanıyabileceğimiz en olağanüstü kadına içelim."

Metcalf kadehini Kundrov'un kiyle tokuşturdu. "Lana'ya," dedi. Ve uzun bir süre iki adam içkilerini içmeden, sessiz, dalgınca durdular.

"Lana'ya, benim biricik aşkıma," dedi tekrar Metcalfe, bu kez kendi kendine söylemişti. "Lana'ya."

522

Tristan Dhaneti

Moskova, Ağustos 1991

Büyükelçi Stephan Metcalfe, Stepan Menilov'a, elli yıl önce güzel bir Rus balerinine âşık olan genç Amerikalı işadammının masalını anlatmaya başladı,

Menilov önce şaşkınlık ve kızgınlıkla dinliyordu, ama bir süre sonra kendini hikâyeye kaptırmıştı. Gözlerini Metcalfe'inkiler-den bir an bile ayırmıyordu.

Metcalf hikâyesini bitirmeden, şef güreleyerek lafını yarıda kesti. "Bu bir hiie! Amerikalı psikologların önerdi sana herhalde bu taktiği! Dşe yaramaz, boşuna uğraşma."

O anda Metcalfe titreyen elleriyle göğüs cebinden silahı çıkardı.

Menilov yıldırımla çarpılmış gibi silaha bakakalmıştı. "Boz-hemoi!" diye fısıldadı.

Metcalf süslü kabzalı düello silahına bakarken yüreğine bıçak gibi bir acının saplandığını hissetmişti. Elli yıl önce, Lana'nın infazını öğrendikten sonra VWashington'daki Hay-Adams Oteli'nde sarhoş ve ümitsiz, acı günler geçirirken ağır bir paket gelmişti adına. Moskova'dan diplomatik kuryeyle gönderilen paketi Sovyet elçiliği ulaştırmıştı Metcalfe'e. Kutunun içinden, büyük bir dikkat ve özenle ambalajlanmış olarak ceviz ağacı kabzası kakmalar-523

Robert Ludlum

la süslü, mermi yatağına alevler oyulmuş bu antika tabanca çıkmıştı. Lana'nın daha önce göstermiş olduğu düello silahlarının teki olduğunu görür görmez anlamıştı. Onların babasına ait olduklarını söylediğini de hatırlıyordu. Kundrov'dan gelen imzasız bir notta, Lana'nın Lubyanka'da yazmasına izin verilen son mektupla birlikte bu silahı da kendisine ulaştırmasını vasiyet ettiği yazılıydı. Kesin sonu anlatan bu armağan onu kendinden geçirmişti ve bu arada babasının da öldüğünü anlamış, Lana'nın neden tabancalardan sadece birini kendisine yollattığını çözememişti. Bu onu daima derin üzüntülere gömen bir şeydi.

"Al onu," diye emretti Metcalfe.

Menilov silahı almak yerine, masasındaki bir çekmeceyi çekti ve silahın eşini çıkardı, bu düello silahı da aynı süslemelere, oymalara sahipti.

"Çiftin kayıp olan teki," dedi Rus.

"Annen, bana onların eskiden Pushkin'e ait olduklarını söylemişti," dedi Metcalfe.

Menilov'un yüzünde bir kızarıklık oluşmuştu. Ağır ağır, duraklayarak konuştu. "Senin kim olduğunu asla bilmedim," dedi. "Annem senden Stiva diye söz ederdi, sadece Stiva. Ama benim adımla da senden almıştı."

Sesi sanki transa geçmiş gibi çıkıyordu. "Babuşkam bana Çekistler onu almaya geldiklerinde hiç şaşırılmamış olduğunu anlatırdı, biliyor musun. Çok sakinmiş onlarla giderken. Stiva'sının onu sevdiğini bildiğini söylemiş. O yüzden de her ne fedakârlık gerekiyorsa bunu gurur duyarak yapmış."

"Sen o sıralar olsan olsan altı yaşında filan olmalısın," diyebildi sonunda Metcalfe. Stalin Rusyası'nda, babası Amerikalı olan bir çocuk ikinci sınıf bir insan sayılırdı en kötü ihtimalle. Hiçbir zaman emin olamayacaktı ama Lana, çocuğunu korumak için bu

524

Tristan Dhaneti

gerçeği Metcalfe'den daima saklamak zorunda olduğunu düşünmüş olmalıydı.

"Evet. Onunla ilgili çok az anım var, tabii ki. Ama resimler var ve büyükannesi -benim babuşkam dediğim kişi-bana her zaman onunla ilgili hikâyeler anlatırdı, annemin anısını canlı tutabilmek için. Onun çok cesur bir kadın olduğunu biliyorum."

Metcalfe başını salladı. "Hayatımda ondan daha cesur bir insan tanımadım. Ve bu cesareti sana da aşıladığımı biliyorum. Her ikimizin de ülkesinin tarihi bir sürü yanlış adımlarla dolu, bir sürü korkunç hatayla.

Senin şimdi işleri düzeltme fırsatın var, doğru adımla atma, doğru hareketi yapma fırsatın. Ve biliyorum ki bunu yapacaksın."

Büyükelçi Stephen Metcalfe'in limuzini Moskova dışındaki Sheryemetyevo Havaalanı'nda durdu.

Fotoğrafçılar, televizyon kameraları, gazeteciler beklemiyordu kendisini. O böyle olmasını istemişti.

Moskova'ya sessizce gelmişti ve sessizce de gidecekti. Bırakmıştı başkaları yapsın röportajları, hayranlıkları başkaları toplansın.

Yirminci yüzyılın -dünyayı sarsan anlar, olaylarla dolu bu yüzyılın- sarsacak bir olayı daha geride kalmıştı.

Darbe girişimi çökmüştü; Şef olarak tanınan adamın desteği olmadan komplocular bu işi sürdüremezlerdi.

Eski tiranların heykelleri yıkılıyordu, caddelerde bayram havası vardı.

Tarih yaratılmıştı, kimsenin bunu kimin yaptığını bilmesine gerek yoktu. Dünya yarım yüzyıl önce onun tarihi değiştirmekteki rolünü bilmiyordu. Şimdi oynamış olduğu rolü de asla bilmeyecekti. Bu sırrı sadece hiç tanımamış olduğu oğlu ve eski dostu, bir zamanlar kızıl saçlı bir GRU teğmeniyken artık ak saçlı, üç yıldızlı bir general olan Kundrov bileceklerdi.

525

Robert Ludlum

Amerikan elçiliği tarafından Metcalfe'in emrine tahsis edilen denizci, çantalarını taşımasına yardım etti.

Asker tıraşlı genç çocuk Metcalfe'in varlığından çok etkilenmiş görünüyordu, bu kadar önemli biriyle tanıştığı için çok heyecanlanmıştı.

Metcalfe, ona samimi davranıyordu ama aklı başka yerlerdeydi.

Özel bir armağan, demişti Lana. Aşkının armağanı.

Ve seksen yıllık yaşamında Metcalfe ilk kez özel armağanların paha biçilmez olduklarını anlıyordu.

1940 sonbaharında Naziler güçlerinin zirvesindeydi. Avrupa ise tüm bu kaos içinde tam bir karabasan yaşıyordu.

İngiltere sürekli işgal tehdidi altındaydı. Fransa işgal edilmişti. Almanya'nın müttefiki Rusya huzursuz, Amerika ise tamamen tarafsızdı.

Avrupa'nın bu karanlık günlerinde, işgal altındaki Paris'te bir genç, gününü gün ederek jet sosyetedeki kadınlarla eğlenceli saatler geçirmektedir. .

Yakışıklı Stephen Metcalfe, Amerika'nın önde gelen ailelerinden birinin küçük oğlu ve aynı zamanda Amerika Birleşik Devletleri'nin Avrupa'daki gizli haber alma örgütünün bir üyesidir. Kendinden öncekiler gibi büyük oynamaktadır ama günün birinde, casus ağı Naziler tarafından yerle bir edilince Avrupa'nın ortasında tek başına kalır. Kiminle bağlantı kuracağını, nereden emir alacağını bilemez. Ne müthiş bir eylemi, ne de uygulaması gereken bir planı vardır. Ve kararını verir; dünyayı özgürlüğe kavuşturmak için müthiş bir plan hazırlar. Ama bir sorun vardır, düşmanlar peşindedir ve Metcalfe hayati bir karar vermek zorundadır.

1